

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

COURT
of
NIGHTMARES
COURTS AND KINGS

USA TODAY BEST SELLING AUTHOR
K.A. KNIGHT



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.



KABUSLAR MAHKEMESİ

SARAY VE KRALLAR

K.A. KNIGHT

İÇİNDEKİLER

Yazar Notu

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)
[Sonsöz](#)

[Yazar Hakkında](#)
[YazanAyrıca : K.A](#)
[Knight](#)

Kabuslar Sarayı (Saray ve Krallar).

Bu bir kurgu eseridir. Yerler, olaylar veya gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Telif hakkı

© 2023 K.A. Knight, tüm hakları saklıdır.

K.A. Knight tarafından yazıldı: Elemental Editing and Proofreading'den Jess tarafından düzenlenmiştir.

Düzeltilme Norma's Nook tarafından

yapılmıştır. The Nutty Formatter

tarafından biçimlendirildi. Kapak Simply

Defined Art'tan Jay tarafından yapılmıştır.

YAZAR NOTU

Lütfen bunun karanlık bir romantizm olduğunu ve bu nedenle tetikleyici bulabileceğiniz sahneler olabileceğini unutmayın. Derinlemesine TW için lütfen K.A Knight ile iletişime geçin.

Karanlığa adım atın ve içinizdeki kabusları bulun.

PROLOGUE



T Kalp kırıklığı hakkında bilmeniz gereken bir şey var: İzin verirsiniz sizi bir canavara dönüştürür.

Yaptım.

Altımdaki masum adam merhamet çığlıkları atarken dişlerim etini parçalıyor.

Kanı içime doluyor, bedenimi besliyor ve çığlıkları arttıkça beni daha acımasız yapıyor.

Gördüğünüz gibi, bu hikayenin kahramanı ben değilim, kötü adamıyım, ama belki de en başından başlamalıyım. Ne de olsa tüm iyi hikayeler böyle başlar. Geleceği büyük planlar ve umutlarla önüne serilen umutlu, genç bir kızla.

Her şey elimizden alınmadan önce.

BİRİNCİ BÖLÜM



ALTHEA

"T "En yakın arkadaşım Simon, patlamış mısırı ağzına atarken şikayet ediyor, bir tanesi yeni dişlerine takılıp komik bir Kazıklı Voyvoda gibi oraya yapıştığında inliyor.

Kıskançlıkla arkamı dönüyorum, dilimi dişlerimin arasında gezdiriyorum, keşke benim de olsaydı diyorum.

Yakında, kendime hatırlatırım.

"Evet, ama Wesley Snipes kesinlikle seksi," diye cevap veriyorum. "Öyle." Simon iç geçiriyor ve biz de buna alkış tutuyoruz.

Gördüğünüz gibi, vampirler doğar ama değişim geçirene kadar gerçek gecegezenlere dönüşmeyiz. On altı yıl boyunca ne insan ne de vampiriz. İnsanlardan daha güçlü ve hızlıyız, ama dişlerimiz ya da susuzluğumuz yok.

On altı yaşında ya değişiriz ya da ölürüz.

Her iki şekilde de ölürüz ama yeterince güçlüyse tam teşekküllü bir vampir olarak geri döneriz ya da kendimize Latince kan anlamına gelen sanguini deriz. Pek orijinal değil, biliyorum ama ne diyebilirim ki? Irkımız dramatik bir gruptur.

On altıncı doğum gününe sadece iki gün kaldı.

İki gün sonra ya öleceğim ya da Simon gibi yeniden doğup gece dünyasına dalacağım.

O zamana kadar bize yarım diyorlar ve tam teşekküllü sanguini tarafından düzenlenen toplantılara katılmamıza izin verilmiyor. Bu tarafımızı görmüyoruz

Artık öyle. Dün gece ilk cemiyetine gitti ve kan içmenin yarattığı değişiklikleri şimdiden görebiliyorum.

Daha önce 1.80 boyundayken şimdi neredeyse 1.80 boyunda ve bir zamanlar sıırım gibi olan kasları artık büyüyor. Sarı saçları koyulaşıyor ve uzuyor, daha kalın ve tatlı hale geliyor ve dudakları dolgunlaşıyor.

Simon baştan çıkarmak ve öldürmek için yaratılmış mükemmel bir av makinesine dönüşüyor.

Eğer erkeklerden hoşlanmasaydı, üzerine atlardım.

Aptalca, biliyorum, ama o hayatı tatmak için her şeyi yaparım.

"Althea, iyi olacaksın," diye mırıldanıyor, düşüncelerimi biliyormuş gibi elimi tutuyor. "İki gün hayal edilemeyecek kadar acı çekeceksin elbette, ama sonra hayat harika olacak, göreceksin ve gecelerimizi diğerleriyle birlikte avlanarak ve parti yaparak geçireceğiz."

"On sekiz yaşına gelene kadar ." Ben ofluyorum, o da gözlerini deviriyor.

"Bir eş istemiyor musun?" Bu ilk soruşu değil ve şimdiye kadar nedenini gerçekten açıklamamıştım. Belki de yaklaşan ölümüm yüzündendir, ama sonunda istiyorum.

"Hayır, biliyorum. Sadece... on sekiz yaş hayatının geri kalanını kiminle geçireceğini seçmek için çok genç bir yaş," diye mırıldandım, ona en derin korkumu söylemedim, on sekiz yaşına kadar yaşayamayabilirdim, o halde neden kaderin beni kiminle eşleştirip eşleştirmeyeceği konusunda endişeleneyim ki?

"Neredeyse hiç kimse eşini o kadar erken bulamaz, sosis." Simon sırtarak beni inletti. "Bazıları yüzlerce yıl geçse de eşini bulamaz, o yüzden bu kadar erken bulursan kendini şanslı say."

"Biliyorum, biliyorum," diye mırıldanıyorum, milyonlarca kez duyduğum konuşmayı dinliyorum, ama Simon umutsuzca eşini bulmak isterken, benim çekincelerim var.

Hepsi bu kadar.

Endişeler.

Kaderin sizin için mükemmel kişiyi seçmesi gerekiyordu ve onunla tanıştığınızda tüm dünya yok olacaktı. Sadece birbirinizden beslenecek ve daha güçlü ve daha kuvvetli olacaksınız ... ama kaderin nasıl bir kaltak olabileceğini ilk elden biliyorum.

Ne de olsa annem ölüm döşeğindeyken benim genç yaşta öleceğimi öngörmüştü.

Yaşasın ben.

"Sayıklıyordu Thea," diyor Simon, yüz ifademi okuduğuna ş p e yok. Beni kendine doğru çekiyor ve ben de onun yanına kıvrılıyorum. Eskiden tam otururdum ama şimdi üzerimde yükseliyor ve beni eziyor.

Her zaman aklımlı okuyabilmesinden nefret ediyorum.

"Biliyorum, ama ya haklıysa? Ya değişim töreninde  l rsem?"

"O zaman seni geri s r klerim," diye alay ediyor, başını benimkine yaslıyor - o kadar çok eğilmek zorunda kaldığı için boynunun acıdığına ş p e yok, ama şikayet etmiyorum      sıcaklığı beni rahatlatıyor. "Tüm zaman boyunca orada olacağım, sen ve ben sonuna kadar. Sonra güçlerimizi geliştireceğimiz ve baş belası olacağımız harika bir iki yıl geçireceğiz ve on sekiz yaşına geldiğimizde ikimiz de uzun hayatlarımızın geri kalanını birlikte geçireceğimiz harika adamlar bulacağız."

"Ve Wesley Snipes gibi g r necekler." Sırıtıyorum, başını geriye atıp gülmesine neden oluyorum.

"Nox, umut edebiliriz." G z kırıyor ve en iyi arkadaşıma sarılırken zihnimin umutla dolmasına izin veriyorum.

Değişimden sağ çıkacağımı ve bir gün kaderimdeki kişiyi bulacağımı ve sonunda yeniden sevilleceğimi umuyorum.

İKİNCİ BÖLÜM



ALTHEA

İki yıl ve iki ay sonra . . .

T Elbiseme sinirli sinirli bakarak dudağımı ısırıyorum, dişlerim neredeyse kırmızıya boyanmış ağzımı delecekken bırakıyorum. Kan akıtmak istemiyorum çünkü kokusu dikkatleri üzerime çekecek ve ben bunu istemiyorum.

Henüz değil.

Kapalı çift kapının ardında bizim takdim edilmemizi bekleyenlerin mırıldanmalarını duyabiliyorum. Arkamı dönerek yürümeye başlıyorum, topuklarım Vermilion Court'un balo salonunun dışındaki mermer zemine çarpıyor. Bu benim ilk sunumum. Diğer mahkemelerde yapacağım dört sunum daha var ama bu en korkutucu olanı çünkü en eski mahkeme ve halkımızın en acımasız, en eski yönetici ailesi tarafından yönetiliyor.

Şu anda bile kendimi hem hazırlıksız hem de sersemlemiş hissediyorum. Sanırım her yeni sangui böyle hissediyor.

Gerçi bugüne kadar gelebileceğimi hiç düşünmemiştim, çünkü değişim törenimde öleceğimden emindim, ama ölmedim. Ölürken ve yeniden doğarken hissettiğim acı şimdiye kadar hissettiklerimin en kötüsü olsa da hayatta kaldım ... karanlıkta gördüklerimden bahsetmiyorum bile.

Bu kimseye söylemediğim ve asla söylemeyeceğim bir şey. Simon bile bilmiyor.

Yaşayan ölü haline geldiğim için sarsılmış gibi davrandım ki buna herkes inanabilirdi ama neyse ki annemin doğduğu saray, yani Hortlaklar Sarayı bana kucak açmaktan başka bir şey yapmadı. Simon bana çok yardımcı oldu,

Bana ipleri gösterdi ve ilk kez beslendiğimde, açlığı nasıl durduracağımı ve kontrol edeceğimi öğrenmeme yardımcı olan oydu. Her adımında yanımda oldu.

Hazırlanmak ve öğrenmek için iki yılım vardı ve elimden gelenin en iyisini yaptım.

Annemin tek bir vizyonu olduğu için başkalarının umduğu gibi bir hediye almamış olsam da gücümü, hızımı ve kuvvetimi kullanmayı öğrendim.

Hayır, konsantre ol Althea, diyorum kendime.

Simon adımlarımı izliyor. Benden sadece birkaç ay büyük olduğu için, aynı yıl içinde değişen mahkememizdeki diğer kişiler gibi o da aynı anda takdim ediliyor.

On kişiyiz, hepimiz efsanevi mahkemeyi görmeye ve ırkımızın ilgi odağı olmaya hevesliyiz ve evet, ayrıca sunulacağımız mahkemeler arasında eşimizi, kaderimizi bulmayı umuyoruz.

"Tamam, durman gerek yoksa kış üstü düşeceksin." Sırıttıyor.

Dişlerimi ona doğru savurarak gülmesine neden oluyorum ve gergin adımlarla yürümeye devam ediyorum. Uzun, siyah ipek elbisem peşimden geliyor. Burada özenle hazırlanmış balo elbiseleri giyen diğer kızların aksine ben sade bir tarz tercih ettim. Slip elbise neredeyse transparan, altındaki kırmızı dantel sütyenimi ve tangamı gösteriyor. Değişimden önce 1.80 boylarındaydım ve göğüslerim yoktu, saçlarım da en iyi ihtimalle gür sayılırdı.

Şimdi kendimi zar zor tanıyorum. Neredeyse 1.80 boyundayım, neredeyse sarayımızdaki çoğu erkek kadar, ki bu vampirler için bile şaşırtıcı. Saçlarım koyu mavi ve mor röfleli, tatlı bir siyah renkte ve diri kalçalarım doğru zarif bir perde gibi sarkıyor. Göğüslerim güzel bir çift D, evet, neredeyse ağlayacaktım. Yüzüm daha keskin, dudaklarım daha dolgun ve gözlerim daha büyük. Her parçam beni mükemmel bir ölüm makinesi yapmak için pürüzsüzleştirildi ve bilendi.

Bakışlarımı kullanmayı öğrendim.

Sahip olduğum gücü öğrendim ve buna bayıldım.

Kıvrımlarım başkalarını duraksatıyor. Efsanelere rağmen hepimiz zayıf değiliz, ama benim halkım için bile kıvrımlıyım, ama yürürken elbisemin kalçalarım ve kıcıma yapışmasını, onları ve uzun, kalın uyluklarımı ortaya çıkarmasını seviyorum.

Simon'a doğru volta atıyordum ki kapılar arkamdan açıldı ve topuklarımın üzerinde dönüp tökezlememe neden oldu. Mahkemenin bir temsilcisi orada duruyor, eğilmeden önce hepimize bakıyor, kıvrımlı kızıl saçları

yılanlar gibi. "Sunum vaktiniz geldi," diye mırıldanıyor, doğrulurken dişleri boyalı dudaklarının üzerinden görünüyor.

Gözleri sürmeli ve ben onun gücünü fırtına öncesi rüzgârın ilk dokunuşu gibi hissediyorum.

O zayıf, bu sarayın çoğu üyesi kadar güçlü değil, bu da onun totem direğinin altında olduğu anlamına geliyor. Daha güçlü bir vampir, duyularımı hırpalayan tam teşekküllü bir fırtına gibi hissedirdi, peki ya kadim olanlar? Onların büyüklüğü ve gücü karşısında diz çöküp yüzükoyun yatmaktan başka bir şey yapmanın imkânsız olduğuna dair hikâyeler duydum.

"Yaş sırasına göre takdim edileceksiniz ve anons edileceksiniz. Ondan önce girmeyin" diye hatırlatıyor bize, her ne kadar değişimden kurtulduğumuzdan beri tam da bu an için hazırlansak da.

Sarayımızı temsil ederken balo salonuna başımız dik bir şekilde girmeli ve gücümüzü, güzelliğimizi ve amacımızı göstermeliyiz.

Sarayın kralının önünde eğilirken göz göze geleceğiz ve halkımıza onur vereceğiz. Sessiz, gizemli ve her şeyden önce saygılı olmalıyız. Binlerce kez reverans yapmayı denedim ama en genç olduğum için en arkada sıraya girmem sinirlerimi yatıştırmıyor.

Simon ortalarda bir yerde ve bana destekleyici bir başparmak işareti yapıyor, bu da beni sırtıttırıyor. Tam bir inek.

İlki anons edildi ve tüylerim diken diken oldu. "Alyriance, ilk ismi, Elemental Court." Minyon bir sarışının ukala bir sırtıyla odaya süzülüşünü izliyorum, gücü bir kayaya çarpan dalgalar gibi ondan akıyor.

Gürültülü ama zararsız.

Ötedeki konuşmaları duyuyorum ve birkaç dakika sonra başka bir ses duyuluyor ve bu, sıra Simon'a gelene kadar devam ediyor.

"Simoneth, adının üçüncüsü, büyük ve bilge Specter Court'un oğlu." Simon bana bakıyor ve ben gülümsüyorum. Nefesini içine çekiyor, öne doğru dönüyor ve geleceğini bulmak için diğer odaya geçerken büyüleyici gülümsemesini takınıyor. Tek umudum benim yanımda olması.

Gerçekçi olmak gerekirse bir noktada ayrılacağımızı, kaderlerimizin başka bir yerde olacağını biliyorum. Değişiminden sonra bunu hissettim ve acı çekmemeye çalışsam da en yakın arkadaşım olduğu için zor oldu, ancak bir noktada yabancı olabileceğimiz için üzülsem de onu şimdi ve her zaman destekliyorum.

"Willeth, adının onuncusu, hizmet edenin kızı." "Titlem, adının ilki, yeniden doğanın oğlu, Vermillion Sarayı." "Helga, adının yirmincisi, Principes Sarayı."

Sonra sıra bana gelir. Öne çıkıyorum ve korkumu yutuyorum, binlerce yıllık av ve zayıflık avlama deneyimine sahip aç yırtıcılarla dolu bir odada bunu göstermemenin daha iyi olacağını biliyorum. Erkekler ve kadınlar son sunumu görmek için hevesle dönerken, her şekil ve boyutta maskeli yüzlerden oluşan bir deniz var.

Mahkememizin en genci.

Dedikodu için, ilk bakış için, kullanabilecekleri her şey için sabırsızlanıyorlar.

Kurtları beslemeyeceğim.

Bu annemin eskiden söylediği bir şeydi ve şimdi gücümün içimde büküldüğünü hissetsem bile onu kullanıyorum. Sadece bana söylendiği gibi tüm gücümü kullanmıyorum, benden korkacakları kadarını göstermeden güçlü görünmemi sağlayacak kadarını saklı tutuyorum.

Birinin elinin tamamını göstermek, sizi öldürmeleri için onlara bir hançer vermektir.

"Althea, adından da anlaşılacağı üzere, Hayalet Saray'ın her şeyi gören, her şeyi bilen kahininin kızı."

Benden önce yaşamış en büyük kahin olan annem gibi başım dik, balo salonuna ve ötesindeki kaderime adım atıyorum.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM



ALTHEA

M Bana öğretildiği gibi gözlerim kalabalığı tarıyor ve dudaklarımda kalıcı bir gülümseme var. Balo salonunun orta koridorunda yavaşça süzülürken saçlarım omzumun üzerinden akıyor. Kalabalığa bakmamaya çalışıyorum.

Gotik mimarinin ihtişamı ve bütün bir şehri sığdırabilecek kadar büyük balo salonunun gösterişli altın dekoru. Türümüzden binlerce kişi sıra sıra tahta giden yolu kaplayarak görüşümü engelliyor. Onlardan oluşan bir yuvanın ortasında tek başımayım ama yine de korkmuyorum. Gücümün onların arasından akıp gitmesine izin veriyorum ve fısıltıları duyuyorum.

Kahinin kızı mı? Görme

yeteneği var mı?

Annesinden daha güzel. Sence sarayı onun

çiftleşmesine izin verir mi?

Kendime olan güvenimi pekiştirerek hepsini görmezden geliyorum. Annemin izinden gitmeye hiç niyetim olmadığını bilmiyorlar, bilmek zorunda da değiller. Sonuçta, onun gibi görme yetisine sahip değilken nasıl olabilirim ki?

Bu da mahkememin kızgın olduğu bir başka konu.

En güçlü kahinlerinin kızından büyük şeyler beklediler, ama onun yerine beni aldılar. Güçlüyüm ama görüşüm yok, sadece kitlelerden biriyim. Özel bir şey değil.

Bununla birlikte, annemin her zaman istediği gibi, mahkeme içinde normal bir hayat sürmeme izin verecek.

Kendi hayal kırıklığını görmelerine izin vermiyorum. Bunun yerine, heyecanımın beni doldurmasına izin veriyorum ve adımlarım hafifçe hızlanıyor. Sona ulaşmak, hizmet ettikleri büyük kralla tanışmak ve sarayım için görevimi yapıp yerimi bulmak istiyorum.

Beni bekleyen şeyin saf sevinci, ölü kalbimin bir, iki kez atmasına neden oluyor, sonra tekrar duruluyor.

Duygularımla birlikte dişlerim uzuyor ve gücüm hafifçe artıyor. Bunu hissettiklerini biliyorum çünkü kafalar beni görmek için doğal olmayan bir şekilde dönüyor. Bazıları gücüne aç bir şekilde dişlerini gösteriyor ve o zaman bir iddia, bir mahkeme ya da bir eş olmadan ne kadar savunmasız olduğumu fark ediyorum.

Bu dünyaya çok alışkın değilim ama bunu belli etmemeye çalışıyorum.

Sonunda kitleleri yararak yürüyüşümün sonuna ulaşıyorum ve tepki göstermemeye çalışsam da gördüğüm manzara karşısında ağzım açık kalıyor.

Kuralları biliyorum, bu yüzden krala doğrudan bakmıyorum. Gücünü göstermek için kan damlayan altın tahtını çevreleyen şamdanlarla yükseltilmiş bir podyumda oturuyor. Elleri can sıkıntısından sandalyesinin kollarını tembelce okşuyor ve başımı eğip reverans yapmadan önce gözlerim bir an için yukarıya kayıyor, yontulmuş bir çene görüyorum.

Serbest bırakılmayı bekliyorum ama zaman geçmeye devam edince soğuk terler döküyorum ve endişelenmeye başlıyorum.

Yanlış bir şey mi yaptım? Bu ayin değil.

Kalabalıkta bir dalgalanma oluyor ve başımı kaldırdığımda kralın tahtında öne doğru eğildiğini görüyorum. Elleri, kollarını ve göğsünü saran siyah bir cüppeye uzanan, kas ve damarlarla kalınlaşmış, ayrılmış uyluklarının arasında asılı duruyor. Bakışlarım onun formu boyunca güçlü çenesine ve çenesine doğru ilerliyor; kocaman dişler, ipeksi geceler ve zevk çılgınlıkları atan kanlı dudakların üzerinde asılı duruyor.

Daha önce yukarı bakmaya cesaret edememiştim ama şimdi gözlerim yüksek kemikleri, delinmiş kulaklar, dalgalı siyah saçlar ve kemerli kaşlar arasında dolaşıp parlak mor gözlerinde karar kılıyor.

Beni derinden etkileyen gözler.

Vücudum sarsılırken öne doğru tökezliyorum. Gücüm kralinkiyle buluşmak için yükseliyor. *Eşim.*

Bunu iliklerime kadar hissediyorum. Kimse bize bunun nasıl bir his olduğunu söylemedi ama ben bunu sadece kalbimin durduğu ölümümle kıyaslayabilirim. Tıpkı onun gibi.

Ölüm ve uyanıklık arasında saf bir mutluluk içinde süzıldüğüm an, ona doğru sendeleyerek yaklaşırken bir güç dalgasıyla karıştı.

Güzel kral yüzünü kaplayan şokla arkasına yaslanır.

Kaderimde benim olmak olan adamla yüzleşirken, saraydaki fısıltılar da edep ve şeref derslerim gibi kayboluyor. Çok güzel, gerçekten de büyüleyici ve o kadar güçlü ki, içime işlerken bunu ağrıyan her kemiğimde hissediyorum.

"Kralım," diye fısıldıyorum, sesim hissettiğim huşu ile dolu. "Eşim."

Kükremeler duyuluyor ve kaos patlak veriyor ama ne yapacağımı bilemeden onunla yüzleşmeye devam ediyorum.

Bırakın bir kralı, hayatımı birlikte geçireceğim kişiyle tanışmaya bile hazır değildim.

Bu duyulmamış bir şey ve ikimiz de şok geçirerek sessizliğe gömüldük. Birbirimize bakıyoruz, aramızda yıllar var. Ben gülümsüyorum. değil. Çok uzun zamandır yalnızdım ve şimdi bana yol gösterecek, benimle birlikte savaştacak, hizmet edecek, sevecek ve birlikte büyüyecek bir krala, ona sahibim.

Tüm umutlarım ve hayallerimle o mor gözlere bakarken tüm olasılıklar içimi dolduruyor -ancak bana dudak büktüğünde ezilmeleri için.

"Ben senin eşin değilim."

Kahkahalar yankılanıyor ve ben çarpılmış gibi sarsılıyorum, yüzüm utançla ısınırken şaşkınlığımı da belli ediyor. "Kralım, çağırıyor hissettim. Hissetmediniz mi?" Simon'ın gözleriyle buluşmak için dönüp bakıyorum ama o bakışlarını kraldan bana çeviriyor.

Kaderimde eşim olması gereken adamın adını bile bilmiyorum.

"Hissediyorum." Başını sallıyor ve ben rahatlayarak yere yığılıyorum, ama sonra ayaklarının dibinde transparan bir elbise giymiş bir kadın fark ediyorum. Bacaklarına tırmanıyor, bana zehirli bir bakış fırlatıyor ve kucağına tırmanıyor. Adam onun yan tarafını okşuyor. "Ama ben bunu görmezden gelmeyi seçtim." Dişinin boğazına vuruyor, ondan içiyor.

İnliyor, dişleri işaretleyip sahiplenirken başı geriye düşüyor.

Onu içerken yaradan kan akıyor, zevki ve gücü bana çarpıyor ve kalbimi kırıyor.

Dostlar sadece birbirlerinden içerler.

"Kralım?" Beni ona bağlayan ve her geçen saniye daha da sağlamlaşan bağın acısıyla dizlerimin üzerine çökerek yalvarıyorum. O bir başkasından beslenirken, dişlerim dişinin kanının tatlı kokusuyla uzarken bile saf acı içimi yıkıyor.

Başını kaldırıyor, bana bakarken kanın çenesinden göğsüne damlamasına izin veriyor. "Kendimi asla bir başkasına bağlamayacağım, özellikle de senin kadar zayıf birine. Ben bir kralım!" diye kükrüyor ve kadın gevşek bir pus içinde yere yuvarlanırken öne doğru eğiliyor. "Sen bir hiçsin. Seni reddediyorum. Bağı reddediyorum. Çiftleşmeyi reddediyorum. Git buradan! Gözümün önünden kaybol. Beni iğrendiriyorsun!"

"Lütfen," diye fısıldıyorum beni yiyip bitiren acı ve aşağılanmanın içinden. "Bir eş bulmak ve reddedilmek-"

Çoktan kaçırıldı, beni görmezden geldi.

Yalvarmayı reddediyorum ve gibi gelse de ölmeyi reddediyorum.

Parçalanıyorum, uyuşmuş ayaklarıma doğru sendeliyorum.

Aramızdaki bağ kopuyor, asla tam olarak kopmayacak olsa da bize geri sekiyor.

Sadece ölüm onu koparabilir.

Yine de beni yalnız, güçsüz ve itibarsız olacağım acı ve açlık dolu bir hayata mahkum ettiğini umursamıyor. Zalim kral bana sanki ben yokmuşum gibi bakıyor, sanki kader bizi birlikte olmamız için seçmemiş gibi.

Kurtları beslemeyin, annemin sesi bana doğru süzülüyor.

Madem beni reddediyor, kovuyor, o zaman ben de gideyim.

Benim olmayan bir şey için asla yalvarmayacağım.

Beni öldürse bile.

Vücudumda kalan tüm asalet ve zarafetle dönüp hızla odadan çıkıyorum, gözlerimde biriken kanlı yaşlara rağmen başımı dik tutuyorum. Beni reddeden eşimden, kraldan kaçarken bulanıklaşan yüzlerdeki acıma, kahkaha, kıskançlık ve neşeyi görmezden geliyorum.

İtibarım, onurum ve geleceğim lekелendi.

Sana kaderin bir sürtük olduğunu söylemiştim.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM



ALTHEA

S Nefes almak için çırpınırken elbisemi yırtıyorum, hıçkırarak odamda dizlerimin üzerine çöküyorum.

Kalbim kağıt gibi parçalanıyor, milyonlarca parçaya ayrılıyor.

Kanım kaynıyor, aramızdaki bağı düzeltmek için beni ona geri çekmeye çalışıyor.

Sahip olamadığım adama duyduğum susuzluk içimde sel gibi akarken dişlerim acıyor; asla tatmin olmayacak bir susuzluk.

Sırtım acı içinde eğilirken kanlı gözyaşlarım yere damlıyor. Bir süre boyunca bildiğim tek şey, sonunda dişlerimi sıkmama neden olan sabit, kemik derinliğinde bir ağrıya boyun eğene kadar acı çekmek. Ancak o zaman birinin saçlarımı okşadığını ve tanıdık bir melodi mırıldandığını fark ediyorum.

"Simon?" Gözlerimi açmadan fısıldıyorum.

"Benim," diye mırıldanıyor. "Oh Thea, çok üzgünüm. Hem de çok üzgünüm. Elimde olsa senin için onu öldürürdüm."

"Ne yapacağım ben?" İnliyorum, yüzümü onun sıcaklığına ve tanıdıklığına gömmek için ona dönüyorum, kendimi onun içinde topraklıyorum.

"Diğer her şeyi atlattığın gibi bunu da atlatacaksın.

Oraya çıkacaksın ve yüzünü gururla göstereceksin" diye .

"Nasıl yapabilirim?" Onu daha sıkı kavrayarak ağlıyorum. "Hepsi onursuz olduğumu, reddedildiğimi ve istenmediğimi biliyor. Dışlanacağım. Mahkeme beni kapı dışarı bile edebilir."

"O zaman siktir et onları. Başka bir yere gideriz," diye bağırıyor ve başımı kaldırdığımda yüzünde eşleşen gözyaşları görüyorum. "Thea," diye mırıldanıyor.

Her vampir reddedilen bir eşle gelen ıstırapı ya da en azından bunun hikâyelerini bilir.

Çok sık olmasa da.

"Yapayalnızım."

"Asla, bana sahipsin," diye karşı çıkıyor ama ikimiz de ne kadar istesek de bu içimdeki soğukluğu gidermiyor, acıyı dindirmiyor ya da susuzluğu gidermiyor.

Yanılıyor. O da gidecek. Gitmek zorunda çünkü benimle ilişkilendirilmek şansını mahveder.

Onun hayatı.

Öyle olsa bile kalacağını biliyorum ve bana şarkı söylerken, bana sıkıca sarılırken, anlık bir karar veriyorum.

Kendimi ya da geleceğimi kurtaramam, belki hiçbir zaman kurtaramayacağım ama onu benimle birlikte bu kaderi yaşamaktan kurtarabilirim, bu yapacağım son şey olsa bile.

Yataktan kayarak, kolunu yavaşça yastığa indiriyorum. Bir zamanlar siyah yatağım için çok heyecanlıydım, ama şimdi içimi öfkeden başka bir şey doldurmuyor çünkü onu asla bir başkasıyla paylaşamayacağım.

Annemin benimkine bitişik daireleri, artık tutamayacağımı bildiğim konağın tepesinde hâlâ boş duruyor. Onun son parçasını benden koparmalarını izlemeye dayanabileceğimi sanmıyorum.

Yatağın kenarına oturup omzumun üzerinden geriye kalan tek aileme bakıyorum.

Dekoratif taş duvarların arasındaki sağ tarafın tamamını kaplayan büyük pencerelerden ay ışığı süzülüyor. Simon yan yatmış, başını bana doğru çevirmiş, horlarken dişlerini gösteriyordu.

Uzanıp alındaki saçları süpürüyorum. Çocukluğumuzdan beri böyle yatakları paylaştık. Ne zaman birimiz hastalansa, incinse ya da üzülse, her zaman birbirimizin yanında olurduk.

Onu kaybetme fikri.

Acı içinde nefes alıyorum, göğsümü ve kırık kalbimi tutuyorum.

Bu bağ içimi parçalıyor ama bunun ötesinde, sahip olduğum tek aileyi kaybetmenin ve bu sevginin nefrete dönüştüğünü görmenin acısı var. Buna dayanamazdım.

Hayır, bensiz daha iyi.

Belki bunu yapmak korkakça ve sarayıyla yüzleşmeliyim, ama bunu çok sık gördüm - reddedilen bir eş değil, çocukken sadece bir kez gördüm. O bizim liderimiz, sarayımızın kralıydı ve eşi onu reddettiğinde her şeyini kaybetti. Artık kimse ona inanmıyordu ve gücü, konumu, evi ve geleceği bir anda yok oldu, bir yoksul gibi sokaklara atılırken elinden alındı. Ama soyulmak? Bunu her gece cezalandırılan ya da sosyal statüsü kırılan kişiler için görüyorum. Bu çok yaygın; yasalarımız mutlak.

Bunu bana yapacaklar. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum. Bir kez daha küçümsendiğimi ve izlemek zorunda kalacağım, bu yüzden onlar bana bunu yapma şansı bulmadan önce onları terk edip reddedeceğim.

Simon'ı kurtarabileceğim tek yolla kurtaracağım. Ona, kardeşime, en iyi arkadaşıma, tek aileme daha iyi bir yaşam şansı vereceğim çünkü kalırsam, çocukluğumuzdan beri olduğu gibi benimle birlikte yanımda kalacak.

Uyanmayacağını bildiğim için odanın içinde parmak uçlarımla dolaşarak ufak tefek şeyler alıyorum. Her zaman derin bir uykucudur. Gömme dolaba doğru adım atarak, fazla eşya koymadan toplayabildiğim kadarını topluyorum.

Asla geri dönmeyeceğimi biliyorum ama nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yok, bu yüzden çok fazla şey almanın bir anlamı yok. Yalnız kaldığımda ve korktuğumda ihtiyacım olacağını bildiğimden, Simon'la benim ve annemle benim doğduğum zamanki fotoğraflarımızı makyaj masamdan alıyorum. Süslü elbiseleri ve maskeleri bırakıyorum, çünkü artık mahkeme için onlara ihtiyacım olmayacak.

Çantamı omzuma atıp yatağa döndüğümde Simon'ı aynı yerde görüyorum. Gözlerimi bir anlığına kapatarak, arkamı dönmeden önce ondan akan sevgiyi hissediyorum. Yazdığım not aynanın karşısına, onun görebileceği bir yere asılmış, durmak bilmeyen kan kırmızısı gözyaşlarımla lekelenmiş.

S,

Çok özür dilerim. Kalamam, bunu biliyorsun. Beni ya da benden geriye kalanları mahvedecekler. Sadece bu da değil, bunu sana da yapacaklar. Geleceğini senden almayacağım, beni gerçekten seven tek insanla birlikte olmak gibi bencilce bir isteğim için bile olsa.

Sen benim en iyi arkadaşımsın ve her zaman kardeşim, ailem olacaksın. Bu yüzden bunu yapıyorum. Kızacaksın, sorun değil, istersen benden nefret edebilirsin ama şunu bil ki kardeşim, bunu senin için yapıyorum. Mutluluğunu, geleceğini ve eşini bul ve sıkı tutun.

Belki bir gün tekrar görüşürüz, ama görüşemezsek unutma ki ben her zaman senin kardeşin olacağım ve karanlıkta beni bulacaksın.

*Her zaman
sevgiler, A x*

Kapıya ulaştığımda gözlerimi kapatıyorum, kalbim sürekli acıyla çarpıyor. Çatlayıp kırılmadan önce güvenli bir yere gitmem gerektiğini biliyorum. Hissediyorum, karanlık bir kefen gibi üzerime yapışıyor ve teslim olduğum anda beni bütünüyle yutacak.

Ama henüz değil.

Gözlerimi zorla açarak süitin kapısından çıkıyorum ve koridorda duraksamadan önce kapıyı arkamdan kapatıyorum. Bunu planlamamıştım ama kendimi benimkinin karşısındaki kapının önünde dururken buldum.

Annemin.

Kapıyı açıp karanlık süite girerken bayat havaya burnumu kırıstırıyorum. Her yer toz tabakasıyla kaplı ama kural olduğu üzere her şey ait yerde. Kralımızın anneme karşı bir zaafı vardı, bu yüzden onu tanıyabilmem için olduğu gibi bırakılmasını emretti.

Ama bu geceye kadar içeri adım atmaya cesaret edememiştim.

Oturma odası sağdaki açık kemerli geçitten geçiyor - benimkiyle aynı düzende. Kocaman bir şöminenin durup parmağımı onun gülümseyen yüzünün üzerinde gezdirerek tozu dumana katıyorum.

Ona çok benziyorum ama daha farklı olamazdım. Arkamı dönüp dört direkli devasa yatağın önünde duruyorum.

Gözlerimi bir kez daha kapatıyorum, ondan herhangi bir iz arıyorum, o anne rahatlığına şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacım var.

"Korkup korkmadığını, başına gelecekleri görüp görmediğini merak ediyorum. Seni öldüreceğini bile bile bana sahip olduğun için pişman mıydın? . . . Başıma gelecekleri gördün mü? Doğduğum andan itibaren annemi öldürmekle lanetleneceğimi, sonra da değişimden kurtulup bir kez daha çalınacağımı biliyor muydun?" Başımı sallayarak gözlerimi açıyorum ve boşluktan başka bir şey görmüyorum.

O burada değil.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum, hafifçe kırılarak. "Sana çok ihtiyacım var. Çok kaybolmuş ve yalnızım. Korkuyorum anne, çok korkuyorum."

Karanlıkta asla yalnız değilsin, çocuğum. Seni bekliyorlar. Git ve bul onları.

Kaderini bul.

Havada bir fısıltı ve ben soluk soluğa kalıyorum, bunun benim kırılan ruhum mu yoksa bizi izleyenlerin bir sözü mü olduğundan emin değilim.

"Lütfen, eğer beni duyuyorsan, bana bir işaret göster," diye yalvarıyorum, çılgınca dönerek. Hiçbir şey olmayınca bileğimi kaldırıp açıyorum. "Kanlı bir kurban sunuyorum, lütfen."

Yine de hiçbir şey olmuyor ve kanımın taş zemine damlaması dışında hiçbir şey duymuyorum.

Bir kez daha arkamı dönüp gitmek için adım attığımda bir şey beni odanın içinden gardırobuna doğru çekiyor. Elbiseleri, takım elbiseleri, zırhı ve madalyalarıyla birlikte içeride unutulmuş durumda, ancak dikkatimi çeken en üst rafa saklanmış küçük bir kutu. Unutulmuş olmasına rağmen ılık ılık parlıyor.

Aşağı çekiyorum ve yavaşça açıyorum. İçinde daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemeyen bir maske var.

Kadınların taktığı küçük, narin maskeler gibi değil.

Hayır, bu saf gümüş, açık göz çukurlarından altın gözyaşları akıyor. Ağzı, dişlerin ortaya sağlamak için uğursuz bir sırtışla ayrılmış ve tepesinde boynuzları var. Tüm yüzümü kaplayabilirdi. Bir an için metali okşuyorum, onunla bir bağ hissediyorum.

Yoksa bu benim onu burada saklayan kadınla bağlantım mı?

Bilmiyorum, ama bir şey onu geri koymama izin vermiyor, bu yüzden onu yavaşça kutunun içine koyup spor çantama koyuyorum.

Odayı bir kez daha tarıyorum ama boşluktan başka bir şey bulamıyorum, eninde sonunda beni dolduracak olan aynı şey, bu yüzden daha fazla zaman kaybetmeden kapıyı kapatıyorum.

Koridorda dururken, merdivenlere doğru adım atıp her şeyi bırakmadan önce bir anlığına bu hayata - çocukluğumun hayaller ve umutlarla dolu hayatına - tutunuyorum.

Artık öfke, acı ve pişmanlıktan başka bir şey doldurmuyor.

Birini görmeden önce alt kata ve mahkememizin bulunduğu konağın ön kapısına kadar geldim. Karanlığın içinden bir hayalet gibi süzülüyor, gözleri sert ve kırmızı. Kızıl saçları geriye taranmış ve sakalları düzgünce kesilmiş.

O Druig, kralın ikinci adamı. "Gidiyor musun?"

diye soruyor.

Çantamı daha sıkı tutuyorum ve ona başımla onay veriyorum.

Beni tepeden tırnağa tarıyor ve eksik buluyor. Beni her zaman korkutmuştur ve gözlerinde acımasız bir şey var, ya da belki de sadece işi sarayımızın kötü küçük vampirlerini cezalandırmak olduğu içindir.

"Güzel."

Bunun üzerine irkildim ve bana verdiği gülümseme neredeyse ... nazikti. "Ne?" Mırıldanıyorum. "Beni durdurman gerekmiyor muydu?"

"Muhtemelen." Omuzlarını silkiyor, ellerini ceplerine sokuyor. "Ama annene son bir iyilik borcum vardı." Yutkunmama sırtıyor. "Sonuna kadar onun arkadaşıydım, buna inanmasan bile. Sana her zaman göz kulak olacağıma söz vermiştim. Sanırım başaramadım."

"Hiçbir şey yapamazdın," diye cevap verdim.

"Bu doğru değil. Onu öldürebilirdim ama kimse kralları öldüremez." "Hayır, sanırım öyle değil." Bu gerçeküstü ve biz sadece birbirimize bakıyoruz.

Diğer.

"Uzaklara git, küçük vampir, seni bulamayacakları bir yere. Eğer kalırsan, hayatını cehenneme çevirirler. Sonsuza kadar onların kum torbası olursun ve onun kanından biri, tanıdığım en harika kadının kızı, daha fazlasını hak ediyor. Sen daha fazlasını hak ediyorsun," diyor. "Öyleyse bul onu."

"Geriye hiçbir şey kalmadı," diyorum ona. "Reddedildim-"

"Ne olmuş yani?" diye tersler. "Tanımadığın aptal bir adamın senin geleceğine karar vermesine izin verme. Annen bir savaşçıydı, sonuna kadar bir savaşçıydı ve ben onu sende görüyorum. O kişi ol. Kendi yolunu, kendi kaderini bul ve onun asla yapamayacağı şekilde yaşa. Bunu ona borçlusun." Bununla birlikte, beni gücünden kurtararak karanlığa geri adım attı.

Dışarı yanıldığını biliyorum çünkü ben annem değilim. Ben bir savaşçı değilim, ben bir dövüşçü de değilim.

Çoktan pes ettim ve kapılara doğru attığım her adım bunu kanıtlıyor.

Sonum gelene kadar bu ıstırap dolu yaratıktan başka bir şey olamayacağımı biliyorum.

Önceden haber verdiğim.

BEŞİNCİ BÖLÜM



ALTHEA

G Ucuz, lekeli motel çarşaflarını yırtarak, bir başka saf ıstırap dalgası içimde sallanırken bir küfür savuruyorum.

Sanki bütün sinirlerim yanıyor ve her parçam kırılıyor ve düzeltiliyor.

Sonunda pes etmek zorunda kalmadan önce, şehir dışına ve mahkemenin bana ulaşamayacağı bir sonraki yere doğru gidebildiğim kadar uzun süre araba sürdüm. Ucuz bir motele yerleştikten sonra, acı dolu bir uykuya daldım, ancak o kadar acı çekerek uyandım ki, bir çığlık atarak sırtımı yere getirdim.

İhtiyacım olan son şey polis. Ne de olsa insanların bizden haberi olmamalı.

Sert şilteden kayarak mercan halının üzerine dizlerimin üzerine düşüyorum. Başımı geriye atıyorum ve içimdeki her şey kırılırken dudaklarımdan sessiz bir kükreme çıkıyor.

Bağ beni öldürüyor ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Öne doğru yığılırken kıvranıyorum, içimden geçip beni terletirken ve üşütürken saf ıstırap içinde yaşıyorum. Beni ona geri çekmeye çalışıyor ama geri çekilip acıyı dindirmek için beslenmeye yalvarmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Göremiyorum ve duyamıyorum.

Uzuvlarım bile çalışmak istemiyor.

Sesim kadar çığlık attığımın farkında bile değilim. İnleyerek, tavanı görmek için bir anlığına gözlerimi açıyorum.

Her şey acıtıyor.

Kapıya vurulunca yan dönüp sallanan ahşaba bakıyorum. Pencerenin önündeki perdeler çekili olduğu için dışarıyı göremiyorum.

"Alo? Her şey yolunda mı?"

Kulaklarım artık bulanık duyuyor ama endişeli sesi anlayabilecek kadarını seçebiliyorum. İnliyorum, hayatım tükenirken ellerim yere düşüyor.

"Çıglık sesleri duydum. İyi misin?" diye sesleniyor kendine özgü erkek sesi ve kapının altından bana bir insan kokusu ulaşıyor - yıkanmamış ve erkek.

"İyi misin?" diye bir kez daha soruyor ses, bu sefer acil bir ses. "İçeri geliyorum."

Kapı tekmeleniyor ve tombul, yarı çıplak bir adam kapı aralığında duruyor, gözleri bana kilitlenmiş, terli uzuvlar ve çarşaflar arasında yatıyorum, acıdan sarsılıyorum.

Bir an için bana yardım edebileceğini düşünüyorum, ama sonra gözleri kötü niyetle doluyor ve dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor. Kapıyı arkasından tekmeleyerek kapattı. "Bir erkeğin dikkatini çekmenin tek yolu bu. Yardım etmek için ne yapabileceğimi görmeye ne dersin?"

Aklından geçenleri okuyabiliyorum ve bana ne yapmayı planladığı çok açık.

Önümde durduğunda, başımı kaldırmak için son enerjimi kullanıyorum. Çömeliyor ve göğsümü sıkmak için uzanıyor, diğer elini de kalçalarımın arasına sokuyor. O kadar güçsüzüm ki bu insan erkeği durduramıyorum bile. "Oh, ama sen genç ve güzelsin, bu yüzden biraz eğleneceğiz."

İçimde bir şeyler koptu.

Sahip olduğum son haysiyet ve insanlık kırıntısı da beni terk etti ve saldırdım.

Dişlerimi boynuna geçirirken onu sırt üstü yatmaya zorluyorum. İnsanlardan içemeyeceğimi biliyorum, çünkü onlar bana besin sağlamıyor ve onlardan yeterince sık içersek kanları bizi delirtiyor, ama adamın acı dolu feryadında benimkiyle eşleşen bir şey var ve korkunun pis kokusu beni ilkelleştiriyor, bu yüzden dişlerimi daha derine batırıyorum.

Kendi acımı silerken onun acısını arzuluyorum.

İçerken kanı ağzıma doluyor, beni aydınlatıyor ve bir anlığına acıyı, korkuyu ve öfkeyi geri püskürtüyor.

Düşünceleri aklımdan geçiyor ve olasılıklar -bana yapmış olabileceği şeyler değil- tırnaklarımı göğsüne saplamama neden oluyor. Beni yerinden çıkarmak için kıvrılırken keskin pençelerim derisini yırtıyor ama yarı ölü halimde bile daha güçlüyüm.

Kanını emerken onu sıkıştırıyorum, kanı benimkine bulaşıyor ve beni sonsuza dek değiştiriyor.

Dolu ve yarı çılgın bir halde geriye doğru yığıldığımda, görmeyen gözleri bana kilitlenmişti.

Vücudu hala sıcak ve kanla kaplı.

Hepimizin içinde sakladığı canavar kontrolü ele geçirirken içimi korkunç bir tatmin duygusu kaplıyor ve buna izin veriyorum.

Efsanelere konu olurken beni karşılayan karanlığa çekiliyorum. Kabusların.

Bir yıl sonra . . .

Delilik beni ikinci bir deri gibi kaplıyor, tıpkı hissettiğim bitmek bilmeyen açlık gibi, beni yarı ölü ve bir vampir için zayıf bırakıyor.

Ölü insanı, onun gibi yüzleri dehşet içinde buruşmuş altı kişinin daha bulunduğu ayaklarımın dibindeki yığının üzerine bırakıyorum.

Kan ağzımı ve boynumu kaplıyor ve siyah deri trençkotuma siliyorum. Sanırım *Blade*'in fikri doğrudu. Bir anlığına, acı deliliğimi delip geçiyor. Anıları uzaklaştırmadan ve hiçbir şeyin bana dokunmadığı karanlığa geri dalmadan önce onu koruyucu bir örtü gibi kullanıyorum.

Hayatta kalabileceğim bir yer.

Görüyorsunuz, size bu hikayenin kahramanı olmadığımı söylemiştim. Ben kötü adamım.

Acımın beni tüketmesine izin verdim, ta ki ben bir kâbustan, gecenin içinde sinsice dolaşan bir canavardan başka bir şey olmayana kadar.

Bağ nedeniyle diğer vampirlerden beslenemiyorum, bana izin verseler bile, ki vermezler, bu yüzden insanları kurutuyorum, cesetleriyle sokakları kirletmeyi umursamıyorum.

Her zaman hareket halindeyim, her zaman geçmişimden kaçıyorum ve ölüm beni cesetlerin izinde takip ediyor.

Vampirlerden içmemek beni yarı ölü ve zayıf bırakırken, insanlar . . şey, onların kanı, bir sonraki avını arayan bir beslenme makinesinden başka bir şey olmayana kadar zihnimi çarpıtıyor.

İnsan hikayelerinin bizi tasvir ettiği avcıdan başka bir şey değilim.

Asla daha fazlası olamayacağım ve bir gün ya kan virüsü beni öldürecek ya da başka bir vampir öldürecek.

O gün için sabırsızlanıyorum.

ALTINCI BÖLÜM



ALTHEA

W Gençken böyle yerler hakkında söylentiler duyardım; *öteki* olanların, tam olarak doğru olmayanların girdiği yerler.

Burası, bir mahkemede yer alacak kadar saf kan olmayan ya da uyutulacak kadar vahşi olmayanların toplandığı yerdir.

Halfie'ler, melez ırklar ve yalnızlar kulübü dolduruyor.

Düşük belli deri pantolonum, büstiyer üstüm ve deri pardösü ceketimle burada göze çarpmıyorum. Tenimin ipeksi solgunluğu ve gözlerimin parlak kırmızısı bile fazladan dikkat çekmiyor.

Burada, kitlelerden sadece biriyim.

Duyularım çoktan köreldi ama hâlâ harpileri, vampirleri, kurtları ve hatta kıvranan bedenlerden oluşan kalabalığın derinliklerinde başka bir şeyin ipuçlarını yakalıyorum. Melez bir kurt arka duvarın yanında bir periye benzeyen bir şeyi kızıştırıyor ve bir vampir de bir kabindeki trollden besleniyor.

Barda taze insan eti ve kemikleri gibi kan da servis edilir.

Bir zamanlar benim olduğum gibi iyi bir vampir için uygun bir yer değil, ama şimdi tam olarak uyum sağlıyorum.

Kalabalığın arasından yolumu açıyorum, kaba muameleme itiraz edenlere dişlerimi gösteriyorum. Belki de benim ölümle dolup taşan ihtiyacımı hissediyorlardır.

Şiddet çünkü herkes geri çekiliyor ve bara doğru ilerlediğimde yumruğumu yapışkan ahşap durağa vuruyorum.

"Kan," diyorum.

Tanımadığım barmen gözlerini deviriyor, fısıltısı dikkatimi çekiyor. "Siktiğimin vampirleri."

Sırıtarak arkamı dönüyorum, müziğin basının hoparlörlerden zemine, vinyl, beş inçlik botlarıma ve vücuduma pompalandığını hissediyorum. Bunu neredeyse hipnotize edici buluyorum ve bir an için burada bir erkek arkadaşım ya da eşimle dans ederken normal, akıllı başında ve sevilen biri olduğumu hayal ediyorum.

Ancak keskin bir bıçak darbesi bunu kesiyor ve önüme atılan bardağı hoyratça boşaltıyorum.

Yarı insan, yarı vampir kanı olduğuna şüphe yok ve beni deliliğin eşiğinden biraz olsun geri çekmeye yetiyor. Gücün eski tadı gözlerimi açlıkla kapatmama neden oluyor... ...özlemle.

Seks partilerinin ortasında onunla kaplandığım ve beslenmenin verdiği güçle dolduğum günleri hatırlıyorum. Kendimi çok güçlü ve yenilmez hissederdim.

Bu, lütuftan düşmeden, gerçeği öğrenmeden önceydi. Bu dünyada hiçbir şey sonsuza dek sürmez, bizim gibi ölümsüzler bile.

Gözlerim sürekli odayı tarıyor. Gitmem gerektiğini biliyorum. Burada insanları avlayamam, hatta buradaki vampirler bile beslenmeme izin vermezler.

Bir anlığına da olsa kendimi buraya ait hissediyorum ve gitmek istemiyorum.

Bunun yerine, arka plana karışıp başkalarını izliyorum. Sevgililer, arkadaşlar ve hatta yeni tanıdıklar arasındaki etkileşimleri gözlemlerken, bunu içgüdüsel olarak özlediğimi fark ediyorum.

Biriyle bağlantı kurmayı ve kahkaha, umut ve mutluluğu paylaşabileceğim birinin yanımda olmasını arzuluyorum.

Ama benim karanlığımda buna yer yok.

Başka bir şeyin kokusu tekrar burnuma geliyor ve başımı çevirdiğimde güzel, buz gibi sarışın bir kadının birkaç sıra aşağıdaki tabureye kaydığını görüyorum. Kısa boylu, gerçi herkes benimle kıyaslanır ve söğüt gibi olmaktan çok kaslı. Işığı yakalayan payetlerle kaplı, neredeyse şeffaf, ışıltılı bir kılıf elbiseden dökülen iri göğüsleri var. Solgun, biçimli bacakları çaprazlama geçerken sergileniyor, servis edilmeyi bekliyor.

Çok güzel, ama bana döndüğünde bakışlarında neredeyse tedirgin edici bir şey var... güçlü, ama başka.

Gözbebekleri göz alıcı bir serulean mavisine dönüşmeden önce neredeyse saçlarıyla aynı beyazlıkta ve sonra bakışlarını kaçırıyor, beni esaretinden kurtarıyor ve ben karanlığıma geri dönüyorum.

Kadınlardan hiç hoşlanmadım ama onda bağımlılık yapan bir güç var ve bunu fark ettiğimde, muhtemelen yarı siren ya da onun gibi bir şey olduğunu anlıyorum.

Bela olduğu kesin.

"Amara," diye sesleniyor biri, onun yanına yaklaşıyor ve ben dönüyorum. Burada yalnız olan tek kişi benim.

İçeri girdiğimden daha iğrenç hissederek tuvaletlerin olduğu arka tarafa yöneldim. Bir kaçışa ihtiyacım var, içeri giriyorum ve başımı lavabonun üzerine asarken kapıyı arkamdan kilitliyorum.

Açlık bir kez daha beni ele geçiriyor ve porseleni tutarken inliyorum.

Bu açlıktan ve öldürmek ve beslemek zorunda bırakılmaktan nefret ediyorum.

Ruhumdaki yaraları iyileştirmeye asla yetecek kadar kan yok.

Başımı kaldırıyorum ve bir yıldır ilk kez kendimi görüyorum ve bu beni derinden sarsıyor.

Hayatın parlak ışıltısı yok oldu. Saçlarım cansız ve donuk görünüyor, cildim soluk ve neredeyse yarı saydam, dişlerim kocaman ve yüzüm kemikli. Bir kabuk gibi görüyorum ve elimi hızla aynaya çarparak camı kırıyorum.

Bu çatlaklarda, soluk tenli ve parlak gözlü bir başkasının yansımasını kısa bir süre görüyorum, sonra o da kayboluyor.

Yumruğumu kaldırıp yarayı okşarken kanımın kokusu tıslamama neden oluyor. Bana bir şey yapmayacak ama tadı rahatlatıcı.

Bir gün ölecek miyim diye merak ediyorum. Nox, umarım öyle olur.

Dehşet içinde arkamı dönerek tuvaletten çıkıyorum ve koridorda ilerleyerek geceye karışıyorum; çöplerin kirlettiği kokuşmuş havayı derin bir nefesle içime çekiyorum. Ne de olsa hak ettiğim tek şey bu. Duvara yaslanıp, açlık tatmin edilmeyi talep ederken zayıflığın bedenimden akmasına izin veriyorum.

Kendime, dönüştüğüm kişiye ve olduğum şeye karşı nefretle doluyorum ama en çok da beni bu hale getiren, beni reddeden ve mahveden adama karşı.

Annem beni şimdi görebilseydi, Simon gibi o da dehşete düşerdi.

Adını düşünmek bile acı veriyor, bu yüzden dikkatimi dağıtmaya karar veriyorum ve bir insan karşıdaki restoranın kapısından çıkıp çöp kutusuna siyah bir poşet attığında saldırıyorum. Ölümünün getireceği rahatlamaya ihtiyacım var ve beni tüketen çalkantılı duyguları ve acıyı bastırmak için onun içinden geçen hayata ihtiyacım var.

Onu duvara yapıştırıp dişlerimi derine geçirdiğimde, kafamı dolduran onun anıları oluyor. Diğer vampirler bunları görüyor mu bilmiyorum, ben daha önce hiç görmemiştim ama artık görüyorum. Beslendiğim her insanla birlikte, geçmişleri, bugünleri ve gelecekleri de dahil olmak üzere hayatlarını görüyorum.

Bu bir mutasyon mu yoksa başka bir şey mi bilmiyorum ama bundan nefret ediyorum.

Onların gerçek yaşamlarını değil, kanlarındaki yaşamı istiyorum, özellikle de bazılarının yaptığı bazı eylemleri gördüğümde - midem bulanıyor ve sonrasında saatlerce vücudumu ovuyorum.

Onun hayatı şimdi zihnimi dolduruyor, bana görmezden gelmeye çalıştığım, aksi takdirde asla unutamayacağım flaşlar gösteriyor.

Kimi kandırıyorum ki? Asla yapmam zaten. Sonsuza dek içimdeler. Cansız bedeni yere düşüyor ama açlığım geçmiyor. Dönüp öğürüyorum ve kanını kusuyorum. Kan zehirlenmesi artık son aşamalarında ve umarım herkesin iyiliği için yakında ölürüm. Tökezleyerek uzaklaşıyorum, serin duvara yaslanıyorum, alnımı nemi bırakıyorum ve anıları uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Görevime o kadar odaklanmışım ki, hiçbir şey duymuyorum ya da görmüyorum.

O kadar zayıfım ki, boğazıma keskin bir şey batana kadar yanlıs bir şey olduğunu bile hissetmiyorum ve betona bile çarpmadan bayılıyorum.

Belki bu öldüğüm zaman olur.

Öyle umuyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM



ALTHEA

(Ne yazık ki .

Vücudum zayıf ve kandan kalan ya da çaldığım her ne güç varsa çoktan gitti, beni soğuk ve zar zor hareket edebilir halde bıraktı.

Yine de buna alışkınım, yüzden gözlerimi zorla açıyorum ve ağzımı yalıyorum, kuru ve kustumuk ve kanla kaplı buluyorum.

Doğrulup içinde bulunduğum odayı tarıyorum. Soğuk bir rüzgâr esiyor, beni iliklerime kadar donduruyor ve aslında ne kadar zayıf olduğumu kanıtlıyor. Ellerim birbirine zincirlenmiş, yılan ağzı şeklindeki siyah demir prangaların dişleri bileklerimi deliyor ve kanımın yere damlamasına neden oluyor. Beyaz ve siyah fayansların üzerinde bu görüntü çok yanlış duruyor.

Bir inilti duyuyorum ve başımı kaldırıyorum. Etrafımı ilk kez gerçekten görebilmek için gözlerimi odaklanmaya zorluyorum. Yanımda daha fazla insan var - hayır, insan değil, vampirler. Onların da elleri tıpkı benimkiler gibi zincirlenmiş ve kanlarının kokusu havaya sinmiş, içimde açlık hissi uyandırıyor. Kendimi vahşileşmekten zor alıkoyuyorum, hem kısıtlamamı hem de zayıflığımı bana yardım etmek için kullanıyorum.

Bazıları hala baygın, yanımdaki sıraya dikkatsizce atılmış, bazıları ise oturuyor. İkisinin başları birbirine eğik, gözleri kaçacak bir yer arar gibi keskin ve biri hıçkıra hıçkıra ağlıyor, kan kırmızısı gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyor.

Sanırım bu konuda daha fazla rahatsız olmalıyım ama gerçekten umurumda değil. Havada ölümü hissedebiliyorum ve onu istiyorum.

Buradaki karanlıkta bir şey beni çağırıyor, beni eve çağırıyor.

Zincirlenmiş vampir grubunun ötesinde, saraylardaki taht odalarına benzeyen büyük, açık bir mağara var, ama aynı derecede farklı. Küreler, hayaletler ve kehanetlerle dolu olan bizimkinin aksine, burası gölgeler ve karanlıkla dolu.

Tavandan ve duvarlardan süslü siyah süslemeler sarmakta ve üzerlerinde yılanlar sürünmektedir.

Sanki her vampirin kâbusları canlanmış ve yakalanıp içine yerleştirilmiş gibi.

Odanın ortasında kanla çizilmiş iki üçgen, onları çevreleyen siyah mumlar ve ortada bir daire var. Anlamadığım semboller ve çizimler var, bunlar da kanla çizilmiş ve önünde siyah bir kase parlıyor, ama tahtları gördüğümde diğer her şey kayboluyor.

Birden fazla taht.

Bu sarayda bir değil, yedi kral oturuyor.

Yükseltilmiş bir kürsü üzerinde yarım daire şeklinde dizilmiş yedi taht, ortadaki kan çemberine bakıyor. Her biri bir öncekinden biraz farklı, ama ölürken gözlerim ve işitme duyum zayıflamaya başladığı için ayrıntıları seçmekte zorlanıyorum. Yine de seçebildiğim şey, yüzlerinde eşleşen maskelerle tahtlarda oturan yedi büyük form.

Gümüş ve siyah renktedirler, gözleri ve ağızları için karanlık delikler vardır ve narin desenlerle işlenmişlerdir. Bazılarının boynuzları var, bazılarının yok, ama hepsinin vücutlarını gizleyen aynı tür siyah cüppeleri var.

Bakışlarını göremesem de, bizi yargılamak için dikkatlerinin üzerimizde olduğunu hissediyorum ve bir an için gecenin içinde bir fısıltı duyduğuma yemin edebilirim.

Evine hoş geldin, kabus dostum.

Hiçbir şey söylemiyorum, onun yerine bekliyorum.

Yavaşça, tek bir kişi gibi ayağa kalkıyorlar ve ses geldiğinde, acı ve ölümle gürleyen birçok sesin birleşimi oluyor ve yanımdakiler irkilip geri çekiliyorlar. Sonra, cüppeli figürlerin gücü onlardan akıp bize ulaşıyor ve nefesimi kesiyor.

"Yargılanmak üzere Kabuslar Mahkemesi'ne getirildiniz." Kabuslar Mahkemesi mi?

Sadece dört mahkeme var. Başka bir tane daha duymadım ama etrafa baktığımda unutulmuş gibi görünüyor, belki de bu yüzden.

"Kendi türünüze ve diğerlerine karşı işlediğiniz suçlar fark edildi. Yargılanacaksınız."

Deri kaplı ellerini tahtlarının kollarına dayayarak bir arada oturuyorlar. Onları göremiyoruz ama bana sürtündüklerini hissediyorum.

"Yargılamak mı? Sen kim oluyorsun da bizi yargılıyorsun?" diye bağılıyor bir adam. Uzun saçlarına bakarak onun bir soylu olduğunu söyleyebilirim ve sergilediği kendini beğenmiş tavır da bunu kanıtlıyor.

"Bizler kan krallarıyız, bizi yaratanlar tarafından kaderin yedi yargıcı olarak seçildik. Yargılanacaksınız." Biri öne doğru eğilir, sesi derin ve karanlıktır. "Ve kim olursanız olun ya da nereden gelerseniz gelin, suçlarınızın bedelini ödeyeceksiniz. Burada kimse muaf değildir."

"Benim üzerimde hiçbir yetkiniz yok!" diye kükrüyor vampir, zincirlerini çekiştirerek. "Beni hemen serbest bırakın yoksa sarayımın gazabına uğrarsınız."

Yedi kraldan biri yavaşça, zahmetsizce, su gibi durur. Başını eğiyor ve aniden odada gölgeler yoğunlaşıyor ve çırpınan vampir gölgelere sarılıyor, çemberin içine sürükleniyor ve bir çocuğun taşınması kadar kolay bir şekilde oraya bırakılıyor.

Bir kez daha oturdu ve yargıçlar birbirine karıştı ama güçleri ve yaşları hakkındaki tahminlerimi yükselttim. Gölgeleri böyle kontrol eden birini daha önce hiç görmemiştim.

Hiçbir zaman.

"Karar verme zamanınız geldi," diye sesleniyor biri.

Vampir bağırmaya devam ediyor, ama sonra boğazında derin bir kesik belirliyor ve kelimeleri boğazında düğümleniyor. Kanı havaya karışarak hepimizi ayağa kaldırıyor ve öne doğru düşmesini, kanının çizimlerin üzerine ve cızırdamaya başladığı kaseye dökülmesini izliyoruz.

"Suçlusunuz. Suçlarınız sayısız ve hüküm giydiniz."

İsimsiz maskeli kişilerden birinin tahttan aşağı atlayışını, kan çemberini bozmadan diz çökmüş vampirin önünde durmasını ve dişlerini fırlatıp atmadan önce koparmasını izliyorum.

acı dolu çılgılık, her zaman boğazımda sıkışıp çılgılığı yankılıyor, ama içimi umut dolduruyor - aynısını bana da yapacaklarına, bu cehennemi açlığı durduracaklarına ve insanlara zarar vermemi engelleyeceklerine dair umut.

Bir vampirin dişleri asla tekrar çıkmaz ve onlar olmadan yavaş yavaş ölürlər.

Ancak onu ölüme terk etmezler. Dişlerini koparan kişi yumruğunu göğsüne vurup kalbini çıkarıyor ve havada tutuyor.

"Hükmü ödeyin. Ben, Yılanların Kralı Nathair, borcunun ödendiğini ilan ediyorum." Yumruğu kalbin etrafında kenetlenir, vampir çöküp bir iskeletten başka bir şey olmayana kadar parçalanırken onu toza çevirir.

Bu bana onun yaşlı bir vampir olduğunu söylüyor, gerçekten yaşlı, bu yüzden böyle bir hak duygusuna sahip olmasına şaşmamalı.

Nathair tahtına otururken bedeni gölgelerle sarılır ve sonra bir kenara atılır.

"Sıradaki yargılanacak," diye sesleniyor başka bir ses.

Benim gibi ağzı ve elleri bağlı olanların odanın ortasındaki sembollere getirilişini izliyorum. Hepsi ağlıyor, çığlık atıyor ve yalvarıyor, anlaşma yapmaya çalışıyor ya da hayatları için yalvarıyorlar ama yine de her birinin kanı dökülüyor ve sonra bir ses doğru ve güçlü bir şekilde çınıyor, "Suçlu" diye ilan ediyor, dişleri sökülmeden ve bedenleri soldaki ateşte yakılmak üzere yana sürüklenmeden önce.

Bir başkası hıçkıra hıçkıra ağlayarak kan çemberinin içine çekiliyor ve kanı döküldükten sonra onun da kalbi sökülüyor ve ceset yığınına ekleniyor. Birbiri ardına herkes yargılanıyor ve suçlu bulunuyor, ta ki yargılanacak, suçlu bulunacak ve öldürülecek tek kişi ben kalana kadar.

Sanırım korkmam gerekiyor, ama korkmuyorum ve bunun yerine içimi huzura benzer şey dolduruyor.

"Sonuncusu şimdi yargılanacak," diye sesleniyor bir ses.

Gölgelerin beni yakalamasını beklemeden, tökezleyerek ayağa kalkıyorum ve çembere doğru yürüyüp içinden geçiyorum ve sonra isteyerek dizlerimin üzerine çöküyorum. Başımı arkaya eğip kaderimle yüzleşiyorum. Ödünç alınmış bir zamanda yaşadığımı biliyorum ve beni yaratanları sıcak bir gülümseme ve minnettarlıkla karşılamaya hazırım.

Bu onları şok etmiş gibi görünüyor ve hepsi öne doğru eğiliyor ama ben çığlık atarak ya da ağlayarak ölümle yüzleşmeyi reddediyorum. Çok uzun zamandır ölüyüm ve artık kaçmayacağım.

Kollarımı açıp isteyerek gidiyorum.

"Kanımı akıtmana gerek yok, ama istersen akıtabilirsin, çünkü bütün suçlarımdan ben suçluyum. Öldür beni."

"Ölümü mü istiyorsun?" Nathair soruyor.

"Hak ettiğim şey bu. Beni özgür bırak," diye yalvarırcasına cevap veriyorum. "İçimi dolduran bu çürümüşlükten ve kötülükten kurtar beni, böylece bir daha asla bir başkasını incitemeyeyim ya da öldüremeyeyim."

"İşlediğiniz suçlardan dolayı suçlu musunuz?" diye soruyor bir diğeri.

"Evet, birçok kişiyi öldürdüm," diye itiraf ediyorum utanmadan, onların önünde kendimi alçaltarak.

Güçlerini, kaderlerini ve sorumluluklarını hissediyorum ve bunu kabul ediyorum. "Hâlâ görmeliyiz," diyor biri usulca.

Boğazları neredeyse parçalanmış diğerlerinin aksine boynumda nazik bir kesik açıldı. Öne doğru eğildim ve çürüyen kanımdan geriye kalanların kâseye çarpmasına izin verdim.

Onlarla birlikte anılarımın içinde kaybolurken bir soluk dalgalanması oluyor. Hayatımı araştırdıklarını hissediyorum ve annemin ölümünden travmatik dönüşüme, reddedilişime ve gözden düşüşüme kadar her parçam ortaya çıkarken dokunulmadık hiçbir şey kalmıyor.

Hayatım bir dosya gibi sıralanıyor.

Cesaret edebileceğimden daha derine iniyorlar, yine de kaçmıyorum ve beni bıraktıklarında arkama yaslanıyorum, kanlı gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülmesini görüyorum.

"Ah, kraliçem," diye mırıldanıyor biri. "Dünya sizi hayal kırıklığına uğrattı." "Hayır, ben onu yüzüstü bıraktım," diye cevap veriyorum başımı eğerek. "Ben kraliçe değilim."

"Ama olabiliydin," diye karşı çıkıyor bir kral. "İzleyebileceğin yolu ve yapabileceğin büyüklüğü görüyorum. Hayat acımasızdır, geleceğin kraliçesi."

"Ama yargılanmalı ve bedelini ödemelisiniz. Hak etmiş olsalar bile bunu değiştiremeyiz."

"Özür dilerim?" Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Kim hak ediyordu?"

"Öldürdüğünüz insanlar, siz . . . , değil mi?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum." Cüppeli bir figür öne oturana kadar sesler birbirine karışır.

"Küçük kraliçe, görünüşte rastgele seçtiğin insanlar o kadar da rastgele değildi. Derinlerde, kan zehirlenmesi ve deliliğin ötesinde, onların kötülüğünü hissettin. Hiç şüphesiz bu annenin hediyesi ve sen bunu şimdi hatırlıyorsun."

Aylardır ilk kez zihnim berraklaşırken başımı sallıyorum, neredeyse hıçkırığa ağlayacağım.

"Ne yaptıklarını ya da ne yapmayı planladıklarını gördünüz - büyük kötülük eylemleri. Masum değillerdi. Onları kendi yöntemlerinizle yargılıyor ve cezalandırıyordunuz."

"Ama bizi insanlara maruz bıraktın ve tüm ırkımızı riske attın, bu yüzden yargılanmalı ve bedelini ödemelisin." Hüzünle söyleniyor. "Gerçekten üzgünüm."

"Olma, ölümü bir aşık gibi memnuniyetle karşılıyorum. Tek bir şey istiyorum." "İste."

"Ayaklarımın üzerinde ölebilir miyim?" Gazaplarını riske atmak istemediğim için kıpırdamıyorum. Tek cevabım basit bir baş eğme hareketi oluyor ve ayağa kalkıp başımı öne eğiyorum.

"Teşekkür ederim. Bedenimi yakıp kül et ki çürüme asla yayılmasın."

"Birçok kişiyi öldürdük ve hiçbir zaman isim istemedik, ama ben sizinkini istiyorum," diyor ortadaki.

"Althea." Unvanlarımı sunacak oluyorum ama sonra artık sayılmadıklarını fark ediyorum. "Soyumun sonuncusu, hiç tanımadığım bir kralın reddedilmiş eşi," diye üzülen itiraf ediyorum. "Yasını tutacak kimse olmayacak, o yüzden endişelenme."

"İşte burada yanılıyorsunuz," diye mırıldanıyor biri Nathair öne çıkmadan önce.

Önümde durduğunda, neredeyse bir sevgilinin okşaması gibi göğsüme uzanıyor ve atan kalbimi kavlıyor. Hissediyorum ve nefesim kesiliyor, iri gözlerim gözlerinin olması gereken dipsiz kara deliklere odaklanıyor ve bir anlığına, kaybolmadan ve kalbim göğsümden çıkarılmadan önce orada kırmızı bir parlama gördüğüme yemin edebilirim.

"Hayatta bulamadığın huzuru ölümden bulabilirsin," diye fısıldıyor geri çekilirken.

Önce dizlerimin üzerine, sonra da yanıma düşüp hayat bedenimi terk ederken onun kararını verdiğini biliyorum ama duyamıyorum.

Sonunda özgürüm ve ölümü rahatlamış bir gülümsemeyle karşılıyorum.

SEKİZİNCİ BÖLÜM



ALTHEA

D ölüm şaşırtıcı derecede sıkıcıdır.
Sakin ama sıkıcı.

Ya da belki henüz tam olarak ölmedim ve iki arada bir derede kaldım.

Sis etrafımı sarıyor, manzarayı gizliyor ve ayaklarım olduğum yere yapışıyor, ama en iyi kısmı? Acı, açlık ya da delilik hissetmiyorum. Bir zamanlar olduğum gibiyim, güçlü ve huzurluyum.

Bu bir mucize.

Annem ışıktan bir örtünün içinden geçmeden önce ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. İlk başta inanamıyorum ama bu o. Yumuşak gülümsemesi tıpkı binlerce kez resimlerde ve rüyalarda gördüğüm gibi. Saçları tıpkı benimkiler gibi ve sevgi dolu gözlerinin her bir köşesi kırış kırış.

Bu o ve çok güzel.

"Anne?" Fısıldıyorum. *Gerçekten ölmüştüm.*

Ellerimi tutarak, "Benim, aşkım," diye beni temin ediyor. "Bak ne kadar güzel olmuşsun."

Kendimi ona bıraktığımda boğazıma bir hıçkırık düğümleniyor ve o da sırtımı okşayarak beni ancak bir annenin yapabileceği şekilde yatıştırıyor.

"Sus artık kızım, her şey yolunda." "Seni çok özledim," diye fısıldadım.

"Ben de seni özledim." Uzaklaşıyor. "Ama şimdi senin zamanın değil." Omzunun üzerinden bakıyor ve bana dönmeden önce kaşlarını çatıyor. "Ya da ben öyle gördüm ama bu senin seçimin Althea. Her zaman öyleydi."

"Ne için benim seçimim anne? Anlamıyorum. Tekrar birlikteyiz ve ben özgürüm."

Ellerimi tutarken bana hüzünle gülümsüyor. "Ben her zaman burada olacağım, seni bekleyeceğim ama senin orada yapman gereken inanılmaz şeyler var. Kaderinde yaşamak varken ölüme uzanmayı bırak."

"Ama, anne-"

"Acı çektiğini biliyorum ve zaten çok acı çektiğini biliyorum ve geri dönersen çok daha fazla acı çekeceksin-"

"Anne, ben öldüm! Geri dönemem!" Tartışıyorum. Böyle olmasını beklemiyordum.

"Sen ikisinin arasındasın, aşkım. Ne tam olarak ölü ne de tam olarak canlı. Henüz kalbini ya da bedenini yakmadılar, yani hâlâ zaman var ama fazla değil. Sana bilmek istediğin cevapları veremem ama şunu bil ki Althea, senin kaderinde pek çok şey olduğunu biliyordum ve bunların hiçbirisi acıdan kaçmak için ölümün kollarına koşmayı içermiyordu. Sen bundan daha güçlüsün, herkesin bildiğinden bile daha güçlüsün. Sen bizim en iyimizsin."

"Ben en kötüsüyüm," diye tıslıyorum.

"Hayır, aşkım. Kabuslar ve karanlık kötü değildir, ama ışık kadar gereklidirler. Doğruluk adına çok fazla günah işlendi ve bunların geri alınması gerekiyor. Beni anlıyor musun? Kaderini tamamlaman için sana bıraktığımı bilerek ölümümü gururla karşıladım. Dünyanın sana ihtiyacı var Althea, benim de var ama bekleyebilirim. Hiçbir yere gitmiyorum ama şunu bil ki eğer geri dönersen bu şimdiye kadar yaşadığın her şeyden daha çok canını yakacak çünkü yüzleşmek zorunda olduğun şey en sert savaşçıyı bile yaralı bırakacak, bu yüzden kalmak istersen anlarım. Seninle birlikte yok olacağım ve tekrar birlikte olacağız."

"Yalnız kalmaktan ve korkmaktan çok yoruldum," diyorum ona.

"Biliyorum kızım, ama sonuçta herkes yalnızdır. Bizi bekleyen tek şey sevdiklerimiz ve yaptıklarımızdır. Bana gerçekten bunun bir son olup olmadığını ve eğer bu son gününse, bıraktığın halinden memnun olduğunu söyleyebilir misin? Althea, çok büyük bir kalbin var, biri ya da birkaç kişi bunu hissetmeli. Parlak ve büyük bir şekilde sevmelisin, artık savaşamayacak hale gelene kadar savaşmalısın ve hepsinden önemlisi, her zaman gereken kişi olmalısın. Onu kucakla, sev ve onu kullan. Sen, Althea, her zaman başkalarının ölümü olmak ve karanlıkta masumları koruyan biri olmak vardı. Bu senin kaderin, tıpkı annen olmanın benim kaderim olduğu gibi."

"Bana öleceğimi söylemiştin."

"Ben yaptım, sen de yaptın." Sırıttıyor. "Ve artık yok dedim. O kehanetleri kendime sakladım ki bu baskı olmadan büyümene izin vereyim, böylece seçim yapabilirsin. Seni her şekilde seveceğim."

"Eğer geri dönersem, hala o şekilde mi olacağım? Reddedilen çiftleşme yüzünden bozulacak mıyım?"

Yüzünde bir öfke parıltısı beliriyor ama sonra geçiyor. "Hayır. Sen öldüğünde ona olan ruh bağı da öldü, yani bir kez daha özgür olacaksın." Elimi sıkarak tekrar arkasına bakıyor. "Acele etmeliyiz, Althea. Söz veriyorum, neyi seçersen seç, seni seviyorum ve seninle gurur duyuyorum. Tek istediğim seni son bir kez görmektir ve şimdi gördüm."

"Ama geri dönmem gerektiğini düşünüyorsun."

"Bence yaşamalısın, Althea. Bence yaşamalısın ve bence sen bir kâbus, bir kurtarıcı olmalısın."

"Peki ya yeterince iyi değilsem?" Korkularımı dile getirerek sorguluyorum. Ne de olsa kendi eşim için yeterince iyi değildim.

"Bu asla olamaz. Umut ve aşk için savaşıırken nasıl yeterince iyi olmayabilirsin? Şimdi seç kızım. Hayal bile edemeyeceğin acılara rağmen yaşamayı ve hayatta kalmayı seç ya da ölmene izin ver ve benimle gel ve artık hiçbir şey bilmeyeceksin."

Dudaklarımı yalayarak etrafıma bakıyorum. "Eğer geri dönmeyi seçersem, beni bekler misin?"

"Sonsuza dek ve bir gün, aşkım. Artık sana söyleyemem. Bu senin seçimin; öyle olmak zorunda."

Bakışlarına bakıyorum, sevgisini ve kabullenişini görüyorum. Eğer ben yok olmayı seçersem, o da benimle birlikte yok olacak ve tekrar birlikte olabileceğiz.

Asla acı çekmezdim.

Ama o haklı. Zar zor yaşadım.

Reddedildiğimde daha yeni dönmüştüm ve aşkın mutluluğunu asla bilemedim ya da dünyanın sunduğu her şeyi deneyimleyemedim. Bunun yerine karanlığa gömüldüm ve bunun beni mahvetmesine izin verdim. Tanımadığım bir şeye dönüştüm ve bunun kefaretni ödemek zorundayım. Ölmek çok kolay.

Geri dönüp hatalarımı düzeltmeliyim.

"Geri döneceğim. Yaptıklarımı telafi etmek istiyorum. Dediğin gibi harika olmak istiyorum. Daha fazlasını istiyorum."

Gülümseyerek elimi sıkıyor ve eğilip gözlerim kapanırken başıma nazık bir öpücük konduruyor.

"O zaman git kaderini çiz ve onlara gerçekte kim olduğunu göster."

Herkesin bu dünyaya geldiği gibi bir soluk ve ağlamayla hayata geri döndüm.

Kalbimin bir kez daha çalışmaya başladığını ve vücudumun iyileştiğini, damarlarımdaki tüm toksinleri ve çürümeyi akıtarak huzura kavuştuğumu hissediyorum.

Gözlerim öldüğüm avlunun tavanına kilitlenmiş durumda ama canavarların ve kâbusların destansı resimlerinin artık karanlıkla örtüldüğünü net bir şekilde görebiliyorum.

Kalbim bir kez daha atarken oda ateşle aydınlanıyor ve neredeyse rahat bir ambiyans veriyor.

Acıyı bekliyorum ama hiç gelmiyor.

Elbette susuzluk ve kalbimin sökülmesinden kaynaklanan sancılar var, ama bunun dışında kendimi iyi hissediyorum ve yeniden koku alabiliyorum. Ölümün ve yanan bedenlerin kokusunun üzerinde, misk gibi erkek kokuları beni çağırıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum ve saçlarımı geriye atıp doğrulmadan önce bir süre başımı öne eğiyorum.

Köşede diğerlerinin yanan cesetleri duruyor ve maskeli yargıçlar orada durup alevlerin cesetleri tüketmesini izliyor.

"Merhaba yargıçlar," diye sesleniyorum sırtarak, elimde olmadan.

Hızlı dönüyorlar, ama hareketi takip edebiliyorum ve etrafımı sardıklarında onları ayaklarımın üzerinde karşılıyorum.

"Nasıl?" diye soruyor biri.

"Nasıl yaşıyorsun?" diye haykırıyor bir diğeri.

Dişlerimi yalayarak aşağı baktığımda gömleğimin yırtılmış olduğunu görüyorum, ama derim yine bütün, sadece kalbimin söküldüğü yerde bir iz bırakmış. Bu bir kader mührü, bir söz. Bunu daha önce tarih kitaplarında görmüştüm. Üç kısa, sivri çizgi ve kenarları yukarı doğru eğik bir kesişme ile bir ölüm rününe benziyor. Tekrar yukarı bakmadan önce okşadım.

"Günahlarımın bedelini ödedim ve şimdi yapmam gereken bir iş var gibi görünüyor."

Hepsi birden göğüslerimin arasındaki izi işaret ediyor ve bornoz parçalanıp inanılmaz kaslarla örülmüş soluk, neredeyse hayalet gibi bir göğüs ortaya çıkmadan önce sessizlik yüksek sesle duyuluyor. Yine de ağzımı açık bırakan şey bu değil.

Aynı iz onun göğsünde, benimkinin olduğu yerde.

"Sen de bizim gibi seçilmişsin," diye mırıldanıyor. "Yıllardır bir başkası seçilmedi ama işte buradasınız."

"Sanırım konuşmamız gereken bazı şeyler var," diye cevap veriyor kültürlü bir ses başka bir maskenin arkasından.

"Sanırım var, ama yiyecek bir şeyiniz olduğunu sanmıyorum, değil mi?"
Dişlerimi tekrar yalıyorum. "Çok susadım." Solgun olanın içinden bir ürperti geçiyor ve kanının beni çağırdığını hissediyorum.

"Bunu da açıklamalıyız," diye cevap veriyor soluk göğüslü adam, sesi kısık.

"O zaman bu işaretin ne anlama geldiğini ve gerçekte kim olduğunuzu açıklayın."

"Geleceğiz ama önce, Althea, yükselen kan kraliçesi, Kâbuslar Sarayı'na hoş geldiniz."

DOKUZUNCU BÖLÜM



OSIS

I Yaşayanlarla ölümler arasındaki geçitte bir kıpırdanma hissettim ama bunu beklemiyordum. Azul'un hayaletlerinden ya da hortlaklarından birini bekliyordum ama bunu asla.

Bir yargıç çok dikkatli seçilir ve daha önce başka bir yargıç seçilmemiştir. yıllar. Sonuncusu Lycus'tu ve o da yüz yıl önceydi.

Ona tapınaktan resmi oturma odasına kadar eşlik edelim mi? Nathair bağımız aracılığıyla mırıldanıyor. Hepimiz birbirimizin duygularını hissetmek istemediğimiz için birbirimize sıkı sıkıya kenetlenmiş durumdayız ama kendilerini dizginlemeye çalışsalar da diğerlerinin şokunu, arzusunu ve umudunu hâlâ hissediyorum.

Başımı salladım ve kendimi durduramayarak ona doğru bir adım attım. "Bizimle gel, açıklayacağız."

Göğsüme bakıyor, ölü kalbim onun bakışları karşısında titriyor ve çarpmamak için pelerinimi dramatik bir şekilde savurarak arkamı dönüyorum. Tapınağın ötesindeki perdeli koridora ve ardından kapalı çift kapıya doğru ilerlerken ona ve diğerlerine beni takip etmeleri için güveniyorum.

Kapıları açıp resmi oturma odasına giriyorum. Burada her zaman olduğu gibi ateş yanıyor, alevler etrafındaki taşı yalıyor. Burayı her zaman soğuk bulmuştumdur; ay, büyük cumbalı pencerelerden dışarıdaki araziye doğru parıldar.

Misafirleri oturtmak için çok sayıda kanep ve sandalye var, artık hiç yok. Avlu yıkıldığından beri buraya kimse gelmedi ve

yargıçlar doğdu.

Diğerlerinin odaya süzüldüğünü hissediyorum, kardeşlik bağımız bana bunu hissettiriyor ve ... onu. Onu hissediyorum ve onları hissettiğim gibi olmasa da aramızda bir çağrı var. Yargıçlar olarak aramızdaki bağı sağlamlaştırmak için tek vücut olmalıyız ve o da bunu yakında fark edecek.

Ölümden geri döndüğünü ancak kendini dünyamızın kabuslarına bağlamak için fark eder.

Aramızdaki bağı cinsel olması gerekmiyor, ama odanın içinde merakla dolaştığını görmek için döndüğümde bu düşüncelerin süzülmesine engel olamıyorum.

Yargıya hizmet ederken maskelerimizi takmak bizim görevimiz, bu yüzden teknik olarak şu anda takmak zorunda değiliz, ancak hepimiz bunun nereye gittiğini bildiğimiz için kimse maskesini çıkarmadı.

Sonuçta, kabuslar . . yargıçlar hayatta kalmak için birbirlerinden beslenirler, çünkü hepimiz teknik olarak ölüyüz, bu da onun bizden besleneceği anlamına geliyor.

Bu yüzden cübbelerimiz ve maskelerimiz üzerimizde kalıyor, kendimizi fazla hevesle sunmamızı engellemek için. Daha önce, o hıznır dişini yaladığında, neredeyse pantolonumun içine dökülüyordum, beslenirken kıvrak vücudunun beni sıkıştırmasıyla boynuma battığını hayal ettim.

Yarı ölü, yozlaşmış vampir gitmiş, yerine her zaman olması gereken gerçek bir kraliçe gelmiştir.

O muhteşem.

Siyah, mavi ve mor saçları, yuvarlak kalçalarını, kalın uyluklarını ve uzun, mükemmel bacaklarını saran dar kot pantolonuyla çevrenmiş inanılmaz yuvarlak kıcının yanından aşağı doğru akıyor. Üstü yırtık ve onu kocaman göğüslerinin altından bağlamış, meme uçları malzemeyi çıkartıyor.

Ağzım kururken ve dişlerim onu tatma ihtiyacımla uzarken, görmemesi için hızla kapattığım bornozumun arkasında aletim kalınlaşıyor.

Başını çevirip doğrudan bana baktığında, ihtiyacımı hissedebildiğine yemin edebilirim. Parlak, dolgun dudakları bir sırtışla kıvrılıyor.

Zincirlendiğinde bir deri bir kemik kalmıştı ve derisinin altında mavi damarlar vardı. Zaten ölüyordu. Her birimiz haftalık yargılama için günahkârlarımızı getirdiğimizde Azul onu ceza için sürüklediği anda bunu hissettim, ama o zaman bile, yeraltı dünyası ile bu dünya arasında var olan o ölü parçamı çağırdı. İlgimi çekmişti ama görevimi biliyordum ve bunu diğerleriyle birlikte yaptım.

Şimdi, burada bizden biri olarak duruyor.

"Nathair ismini duydum," diye başlıyor hiçbirimiz konuşmazken. Daha önce hiç kadın jüri üyesi olmadığı için bunun bir normu yok. Neyse ki en büyüğümüz olan Nathair, hepimiz için yaptığı gibi, tanıştırma işini üstlenmek üzere öne çıkıyor.

Yargıçların ilki, ilk kan kralı olarak en fazla deneyime sahip olan odur.

"Ben Nathair," diye cevap veriyor. "Buradaki en yaşlı kan kralıyım."

"Anlıyorum, hepiniz sürekli cüppe ve maske takmak zorunda mısınız?" Daha geniş sırtıyor. "Beni yanlış anlamayın, çok seksi bir görünüm ama merak ediyorum."

Nathair ipeksi bir şekilde kıkırdıyor, beslenirken verdiği hissi hatırladıkça sikimin sarsılmasına neden oluyor. Dramatik bir hareketle maskesini çıkarıyor ve kızın güzelliğini görmesine izin verirken maskesini yanında tutuyor.

O bu dünyada yürüyen en güzel adamdır ve bu onun hem laneti hem de canavar doğasının bir parçasıdır.

Yüzünü tararken kaşlarını kaldırıyor, mavi tonlarla bezenmiş uzun siyah saçlarını, hafifçe kalkık, badem şeklindeki gözlerini ve uzun kirpiklerle çevrili parlak mavi irislerini inceliyor. Yüksek elmacık kemikleri, çenesi gibi neredeyse çok keskin görünüyor, ancak dolgun dudakları daha yumuşak bir kontrast sunuyor. Nathair'in kaşları gözlerinin üzerinde mükemmel bir kavis çiziyor ve kaşları boyunca düz bir şekilde inceliyor ve teni soluk - benimki kadar soluk değil ama yine de soluk.

Onu ilk gördüğümde, ruhumu almaya gelen bir melek ya da şeytan olduğunu düşündüm.

"Bu daha mı iyi, Althea?" diye sorar.

İrkildiğini görüyorum, sonra onu incelerken gözleri şehvetle parlıyor. "Peki, Nathair, sadece ikiniz mi konuşuyorsunuz?" Sonra bana bakıyor. "Peki senin adın ne?"

Bir an için, tüm o güç ve güzellik bana yönelmişken konuşamıyorum. "Osis," diye cevap veriyorum, sesim hâlâ boğuk. Kendimi ona gitmekten alıkoymak için duvara yaslanıyorum, önce bunu konuşmamız ve şimdi görevini anlamasını sağlamamız gerektiğini biliyorum. "Hizmetinizdeyim, Althea."

"Diğerleri konuşuyor," diyor Nathair boğuk bir sesle, dikkatini benden uzaklaştırıyor ve bakışları ona kaydıığında, gücümü de yanında götürmüş gibi sarkıyorum. "Onlar da en az bizim kadar şaşkın."

"Şok mu oldun?" diye soruyor. "İşaret ..."

"Sana bu seçeneği sunan kişi bunun ne anlama geldiğini açıkladı mı?" diye soruyor ve bir koltuğa nazıkçe oturmadan önce kanepeleri işaret ediyor. Kadın

kanepeye zarıfçe uzanır, görünüŖe göre onu öldüren varlıklar tarafından kuŖatılmayı umursamaz.

"Hayır. Geri dönebileceğimi ve yardım edebileceğimi ama bunun kolay olmayacağını söyledi."

"Peki neden geri dönmeyi seçtiniz?" diye sorarak hepimize sorduğı soruyu sordu.

Önemini hissettiğinden kuŖkum yok, bunu düşündü, ben de öne çıktım ve ona dedim ki, "Geri dönmeyi seçtim çünkü ölmeye hazır değildim. Çok daha fazlasını istedim."

YumuŖak bir şekilde gülümsemeden önce bana bakıyor. "Geri dönmeyi seçtim çünkü vampir hayatımın çoğı acı içinde geçti, reddedilmiş bir eş bağı yüzünden çürüdüm ve hayatı onsuz hissetmek istedim. Günahlarımı telafi etmek ve yapabiliyorsam yardım etmek istedim. Ölüm her zaman orada, bekliyor olacak."

"Çok zekice," dedi Nathair memnun bir sesle ve daha dik oturdu. "Evet, Althea, bu seçimi yaptığında geleceğini mühürlemiş oldun. Artık sen de bizim gibi bir yargıçsın. Bizler pek sık seçilmeyiz, genellikle aramızda yüzlerce yıl olur ve bizi tanrılar seçer. Onlar kararsız yaratıklardır, bu yüzden karar vermeleri genellikle biraz zaman alır."

"Bir yargıç . . . Senin beni öldürdüğün gibi ben de günahkârları mı öldüreceğim?" diye soruyor.

Başını sallıyor. "En başından başlayayım. Burası bir zamanlar Gece Sarayı'ydı, ya da dilerseniz Nox. Buradaki vampirler harikaydı ve güçleri bazı insanların kâbus dediğı gece yaratıkları üzerindeydi. Bunun onları yozlaştırmasına izin verdiler ve güç kafalarına gitti, bu yüzden hüküm süren kralların başka seçeneğı yoktu. Hepsini öldürdüler ve sarayı yok ederek unutulmaya terk ettiler. Biliyorum çünkü bir zamanlar ben de bu sarayın kralyıldm."

Kaşları kalkıyor ama devam etmesine izin veriyor.

"O zamanlar gençtim ve babam delirmişti, bu yüzden halkımı kurtarmak için zorla tahta geçtim ama işe yaramadı. Ben de yozlaşmışım ve öldüğümde yargıldım. Tanrılar bunu telafi etmem için bana bir seçenek sundular ve beni kusurlu ve zalim olan türümüze adalet dağıtmam için geri getirdiler. Kendilerini koruyamayanları koruyacak ve geçmiş günahlarımı telafi edecektim. Ben, gecenin, kâbusların yaratığı, yeniden doğdum ve bu mahkeme de öyle. Ardından diğerkleri geldi, her birinin kendi yetenekleri ve güçleri vardı ve bunları sizinle tartışmak ya da açıklamak kendilerine aitti. Ve şimdi, sen varsın, ilk dişi, ilk kraliçe. Seni seçmelerinin bir sebebi vardı,

Althea, nedenini bulacağız. Zaman alacak ama görevini ve yerini bulacaksın. Ancak şimdilik aç olduğunuza eminim."

"Açlıktan ölüyorum," diye mırıldanıyor.

"Başka bir vampirden beslenmeyeli ne kadar oldu?" diye soruyor.

Yutkunuyor ama başka tarafa bakmayı reddediyor. "Uzun bir süre.

Reddedildikten sonra

..."

"." Cübbesinin kemerini çözmeye başlarken başını sallıyor. "Teknik olarak ölü olduğumuzu bilmelisin ve eş bağı gibi, diğer vampirlerden beslenemeyiz, sadece diğer yargıçlardan beslenebiliriz. Bu bizim lanetimiz ve kurtuluşumuz. Artık yalnızca bizden ve yalnızca istekli olanlardan beslenebileceksiniz. Bildiğiniz gibi, beslenme cinsel olabilir, ama bizim aramızda öyle olmak zorunda değil. Bu sizin seçiminiz. Bugün benden besleneceksiniz. En yaşlısı olarak benim kanım en güçlüsüdür ve seni daha çabuk iyileştirir." Cübbesini çıkardı ve ben de izlemek için etrafından dolaştım. Diğerleri de aynı şeyi yapmak için yaklaşıyor, kendi açlıkları havada uçuşuyor.

Dişleri ağrısı da kendini tutmak için kanepenin kenarına tutunuyor.

Başını eğerek uzun, solgun, kaslı boynunu ortaya çıkarıyor, saçları ipek bir perde gibi göğsünün üzerinde uzanıyor.

"Emin misin?" diye sorar. "Açlığım güçlü ve çok uzun zaman oldu, bu yüzden nazik olmayacağım."

"Dişlerini alabilirim Althea, merak etme. Beslen." Kollarını açık tutuyor.

Hepimiz nefesimizi tutmuş bekliyoruz. Bir saniye önce kanepeye tutunuyor, bir saniye sonra ise havaya sıçrayıp zarifçe adamın kucağına tırmanıyor. Kanım kaynıyor ve o adamdan içerken benim de ondan içme arzusuyla dişlerim ağrıyor ama beslenmesi gerektiğini biliyorum.

Birimizden fazlasına ihtiyacı olabilir. Kim istekli? Nathair bağımız aracılığıyla soruyor.

Ben, hepimiz cevap verimiz, o sızlanırken sırtmasını sağlarız.

Güzel, o zaman hazır ol. Kraliçemiz çok aç.

Sağlayacağız, anında cevap vereceğiz.

Saçlarından tutarak başını çeviriyor ve dişlerini boynuna geçiriyor.

Adam inliyor ve eli kızın başına gelip onu doğru tutarken gözlerini kapatıyor. "İşte bu . Beslen kraliçem. Hepsini al, artık senin. Senin kanın bizim, bizim kanımız da senin."

Kanını içine çekerken bağ aracılığıyla zevkini hissetmemize izin veriyor. Dişlerini boynunda ve teninin kayışını onun kinde hissediyoruz. Hepimiz onu beslemek için çaresiz kalana kadar bizi hislerle aşırı yüklüyor, o içtikçe ve içtikçe ileriye doğru itiyor.

Onun kadim kanından hepimizin tüketebileceğinden daha fazlasını alıyor, kafası geriye yatana kadar içiyor.

Kolumu serbest bırakıp ona yaklaşıyorum ve onu baştan çıkarmak için dişlerimi hiç de nazik olmayan bir şekilde derime geçiriyorum. Burnunu çekiyor ve başını çeviriyor, dişlerini tenime batırırken Nathair'in kucağında kalıyor. Dizlerimin üzerine çöküyorum, zevk içimde patlarken sırtım eğiliyor. Beni daha da yakınımaya çekiyor ve dişlerinin verdiği acı ve haz, salıverilmem için kükrememe neden oluyor, o da benden derin bir şekilde içerken yana düşüyorum.

Arkasına yaslanıp kanla kaplı dudaklarını yalarken Azul sessizce ona yaklaşıyor ve bir hayalet gibi etrafından süzülüyor. Kalın, bronzlaşmış ön kolunu uzatırken onu tutuyor ve ben neredeyse şok içinde sarsılıyorum. Her şeye rağmen onunla bağ kurma ihtiyacı hissediyor olmalı, çünkü başına gelenlerden sonra kendini asla isteyerek sunmuyor. Kadın bunu sezmiş gibi tereddüt ediyor ve adamın sesi geliyor, derin ve mezarın ötesinden.

"Besle, ufaklık."

Dişlerini adamın etine batırarak inliyor ve kalçalarını onu kukuletalı, arzu dolu gözlerle izleyen Nathair'e doğru yuvarlıyor ama adamın söylediği doğru. Bu sefer hiçbirimiz ona dokunmayacağız, yalvarsa bile. Bunun ne anlama geleceğini anlamıyor.

Sessiz hayaletimizin homurdanmasını sağlamayı başarıyor, sonra hayalet süzülerek uzaklaşıyor ve o da arkasına yaslanıyor.

"Doydun mu?" Nathair ona doğru kıvrılırken mırıldanıyor. Ben içeri kayarken saçlarını okşuyor, ayaklarını omzuma çekiyor ve dokunabildiğim her yerine dokunuyorum.

"Mmm," diye mırıldanıyor mutlu bir şekilde.

"Güzel, o zaman şimdilik dinlen," diye mırıldanıyor ve hepimiz onun gözlerinin kapanışını izliyoruz.

Tıpkı bizim zamanımızda yaptığımız gibi, vücudu değişirken o da derin bir uykuya dalıyor.

"Onu geri kalanınızdan içmeye hazırlamamız gerekecek," diye fısıldıyor Nathair. Haklı da. Diğerlerinin kanı güçlü ama farklı, özellikle de Lycus'un ki. "Ama sadece onu beslemek istiyorsanız."

Bağ aracılığıyla onların onayını hissediyoruz ve o da cevaplarını biliyormuş gibi sırtıyor.

"O zaman bu gecelik görevimizi bitirelim. Onu boş bir odaya taşıyıp uyumasına izin vereceğim ve uyandığında her şeyi açıklayacağız." Diğerleri ona son bir kez bakar ve o kıkırdar. "O hâlâ burada olacak. Siz gidip yargılamanın sonuçlarıyla ilgilenin."

Başlarını sallayarak ayrıldılar ve o başını bana çevirdi. "Osis," diye uyarıyor.

Aklım Althea'da olsa da ayağa kalkıp ölülerin geçmesine yardım etmek için yola koyulmadan önce maskemi kaldırıp daha da yaklaşıp onu içime çekiyorum.

Nathair

Kucağımda kıvrılmış çok güzel görünüyor. Onu sonsuza dek burada tutmak isterdim ama görevimi biliyorum ve diğerlerine yardım etmeden bunu yapmaya zorlayamam, bu yüzden onu toplayıp ayağa kalkıyorum. İç çekiyor ve daha yakınima sokuluyor, çiçek kokusu etrafımı sarıyor.

O, uzun hayatım boyunca gördüğüm en güzel hazine ve bir ömür boyu sadece diğer krallarla birlikte olduktan sonra, kendimi onun yumuşaklığına muhtaç buluyorum.

Dişlerinin içime nasıl battığını hatırladığımda neredeyse tökezliyordum. Hiç kimse kanıma onun kadar açlık duymamıştı. Eski kral, zalim deli piç, kimsenin kendisinden beslenmesine izin vermezdi, ama şimdi hepsine izin vermek benim görevim ve kan değişiminin önemli olduğunu bildiğim için bunu memnuniyetle yapıyorum.

O kadar tatlı, o kadar derin içmişti ki, bu beni şok etmişti, ama sahip olduğum her bir damlayı ona seve seve sunabilirdim.

Bir kraliçe.

Çok ender rastlanan, anormal biri ama neden onu seçtiklerini anlıyorum. Ölümüne yakınsa bile, beni çok etkileyen bir duruşu, soğukkanlılığı ve içsel bir gücü vardı, daha önce hiç olmadığım kadar ona karşı nazıktım. Yaptıkları bizimkilerden daha az iğrenç değildi, ama bedelini ödedi ve en azından onunki yanlış yönlendirilmiş olsa da iyilik içindi.

Yani evet, tanrıların neden onu seçtiğini anlıyorum ama bunun bizi nasıl değiştireceğini merak ediyorum.

Belki de değişim iyidir.

"Nathair?" diye fısıldıyor, ben avlumuzda ilerlerken yarı uykulu ve sevimli.

"Şşş, uyu Althea, seni güvende tutacağız," diye söz veriyorum davetkâr karanlığa doğru ilerlerken, ayaklarım hiç düşünmeden beni nereye götüreceğini biliyor. Ne de olsa burası bir zamanlar benim evimdi, böylesine güç, ölüm ve korkunç bir güzellikle doluydu.

Koridorlar eskiden insanlarla ve hayatla dans ederdi, ama şimdi bomboş, sadece ölülerin hayaletleriyle dolu ve nasıl başarısız olduğumu sürekli hatırlatıyor.

"Teşekkür ederim." İç çekiyor. "Beni öldürdüğün için teşekkür ederim."

Gözleri kapanırken bir kez daha aşağıya baktım. Onu öldürdüğümde, onu özgürleştirdiğimi söyledi ve yüzündeki rahatlama ifadesi o kadar güçlüydü ki bunu ruhumda hissettim. Ne de olsa bir zamanlar ben de böyle hissetmemiş miydim, ölümle işkenceden ve delilikten kurtulmamış mıydım?

"Rica ederim Althea, ama döndüğüne sevindim. Bizden biri olduğun için mutluyum. Şimdi uyu," diye emrediyorum, emre biraz güç katıyorum ve o da uykuya dalıyor. Olacaklar için buna ihtiyacı olacak.

Boş kalan odaların çoğuna gidebilirdim ama bunun yerine, diğerleri temiz tutsa da yeniden açmaya asla dayanamadığım odaya, annemin odasına gidiyorum.

Babam onu öldürmeden önce kraliçeydi.

Ölümünden sonra, halkımızı korumak için tacı ondan aldıktan sonra, odalar benim emrimle mühürlendi, ancak onun gibi biri için uygun olduğunu hayal edebildiğim tek yer burası - gerçek bir kraliçe. Ruhu bana anneminkini hatırlatıyor.

Tahtların yanından geçip merdivenlerden yukarı, onlara bakan odaya çıkıyorum. Yaklaştığımda kapının kilidi açılıyor ve devasa taş odayı ısıtan bir ateş yanıyor. Annemin savaşta öldürdüğü kurdun beyaz kürk halısı hâlâ yerde duruyor ve ateşin önündeki geyik derisi sandalyeler bana çocukken yatmadan önce orada oturduğum, babamdan ve onun azalan akli dengesinden kaçtığım zamanları hatırlatıyor.

Devasa sayvanlı yatak girdiğim yerin solunda duruyor ve balkon panjurları kilitli ve çoktan mühürlenmiş. Arkadaki odalarda elbiseleri, mücevherleri ve banyo odaları var.

Oda, sarı ve kraliyet moru vurgularıyla tamamen siyah renkte dekore edilmiştir ve yüzlerce yıldır burada kimse kalmamış olmasına rağmen temizdir.

Onu nazikçe arşıfların altına yatırıyorum, botlarını çıkartıyorum ve alnına nazik bir öpücük kondururken saçlarını geriye doğru tarıyorum.

"Uyu kraliçem, uyandığında kaderinde olanlarla karşılaşacaksın."

Bununla birlikte odayı kapatıp görevime devam ediyorum, kardeşlerime, kral arkadaşlarıma katılıyorum.

ONUNCU BÖLÜM



ALTHEA

I Uyanıyorum, kendimi rahat ve yenilenmiş hissediyorum ve uzun zamandır ilk kez güç ve kuvvetle doluyum. Tatlı ipek çarşafların altında gerinerek yumuşak bir iç çekiyorum ve saçlarımı iterek . yüzümden.

Orada, ateşin önünde duran maskeli bir adam beni izliyor. Maskesi yerinde ama onun dışında giydiği tek şey siyah kargo pantolonu. Gece yarısı teni sergileniyor, devasa kasların üzerine gerilmiş ve röflelerle çizgili. Göğüs uçları delinmiş ve birbirine zincirlenmiş; derisinin üzerinde şimşek, güneş, ay ve rüzgâr dövmeleri dans ediyor.

Kocaman, Nathair'den bile daha büyük ve daha önce tatmadığım biri olduğunu biliyorum. "Kimsin sen?" Bir gram bile korkmadan soruyorum. onlardan kork.

Her ne ya da kim olursa olsun, o onlardan biri ve artık kalbinin üzerindeki işaretten de anlaşılacağı üzere bağlı olduğum biri.

"Conall," diye cevap veriyor, sesi gök gürültüsü gibi derinden geliyor. Yargılama sürecimden hatırlıyorum.

"Gölgeleri, karanlığı sen kontrol ettin," diye mırıldanıyorum, yataktan kalkıp ona doğru ilerlemeden ve bir sandalyeye kıvrılıp merakla onu izlemeden önce geriniyorum.

"Yaptım ama yapabileceğim tek şey bu değil," diye mırıldandı. "Hayır mı?" Ben soruyorum.

"Ah, ama bu tüm sırlarımı ifşa etmek olurdu." Neredeyse bana göz kırptığını hissediyorum. "Seni kontrol etmeye geldim. Uzun süre uyudun, ama sonra hatırladım ki ben de ..."

"Öldükten sonra mı?" Mırıldanıyorum.

"Evet," diyor utanmadan. "Nathair beni öldürdükten sonra geri dönüp yaptığım şeyle yüzleşmeyi seçtim."

"Görünüşe göre hepimizin benzer bir hikayesi var," diye dikkatle cevap veriyorum.

"Hepimiz yeniden doğmuş günahkârlardık, kâbuslardık," diyor. "Şimdi gel Althea, diğerleri bekliyor. Reve istersen değiştirmen için sana birkaç kıyafet seçti. Onlar banyoda bekliyorlar."

Ayağa kalkıp gitmeye hazırlanıyor, ben de ayağa kalkıyorum. "Conall?" Duruyor, devam etmemi bekliyor.

"Geri döndüğüne pişman mısınız?"

"Bir kez bile" diye cevaplıyor. "Arkadaşlık, aile, sadakat buldum ve daha da önemlisi, geçmişimin bedelini ödeyebiliyor ve bizim gibi insanların zarar verdiği kişilere yardım edebiliyorum. Bir yargıç olmaktan gurur duyuyorum ve nedenini yakında anlayacaksınız."

Gidiyor ve ben de ateşe bakıp nefesimi üflemeden önce gidişini . Çok şey oldu.

Öldüm, annemi gördüm ve yargıç olmak için hayata geri dönmeyi seçtim. Bunun ne anlama geldiğini hâlâ tam olarak bilmiyorum ama sanırım öğreneceğim. Önce kurumuş kan ve ölüm kokusundan arınmak için duş almam gerekiyor, sonra da diğerlerini bulup bundan sonra ne olacağını öğreneceğim.

Her ne olursa olsun, bunun daha iyi bir gelecek için bir şans olduğunu biliyorum ve onlar geri döndüklerine pişman olmazlarsa, ben nasıl olabilirim?

Tüm dünya bir kez daha önümde uzanıyor. Sadece yedi maskeli adamla bir bağla birlikte geliyor.

Hemen harekete geçmeye karar vererek, Conall'ın dediği gibi banyoda bekleyen kıyafetleri buluyorum. İğnelenmiş deri şort, file çorap, botlar, yırtık bluz ve deri ceketime kaşlarımı kaldırıyorum. Mahvolmuş gömleğimden sıyrılıp duşa giriyorum, kanı ve ölümü yıkarken sıcaktan iç çekiyorum, ellerim göğsümdeki iz üzerinde kayıyor.

Zaman kaybettiğimi bilerek giyiniyorum ve saçlarımı doğal kurumaya bırakıyorum, ardından bulunduğum odadan çıkarak kendimi taht odasının üzerinde buluyorum. Odanın içinde yürürken dün burada gerçekleşen ölümlerden hiçbir iz göremiyorum ve bir an için tahtlara yaklaşıyorum.

Birinin üzerinde kafatasları, diğesinde kapılar, üçüncüsünde ise güneş ve ay var. Bir diğesinde yılan, bir diğesinde örümcek, birinde ateş ve bir diğesinde saray var. İşaretler her bir kişiyi temsil ediyor mu?

"Ah, işte buradasın," diye sesleniyor Nathair ve döndüğümde onu ipek uyku pantolonuyla ve başka hiçbir şey giymemiş halde buluyorum - şikayet ettiğimden değil çünkü o gerçekten de gördüğüm en güzel adam. Tadının nasıl olduğunu hatırlayarak dudaklarımı yalıyorum. Bana bakıyor ve elini uzatmadan önce başıyla onaylıyor. "Gel, diğeleri bekliyor."

Ona yaklaşıyorum ve elimi tutuyor, koluna bastırıyor ve beni başka bir odaya götürürken orada tutuyor. Bu jest onun gerçekten kaç yaşında olduğunu gösteriyor ama sormanın kabalık olacağını biliyorum.

Kıkırdıyor. "Öyle, ama cevap vereceğim. İki yüzyılı aştım," diyor. Ben duruyorum ve o sırtıyor. "Bütün sorularını cevaplayacağım Althea, şimdi gel." Beni hareket etmem için çekiştiriyor. "İlk olarak, nasıl hissediyorsun?"

"Uzun zamandır bu kadar iyi olmamıştım," diye itiraf ediyorum.

"Çok iyi. Umarım annemin odaları kabul edilebilirdir?" Sesinde herhangi bir tonlama yok ama kafamın içinde bir acı gölgesi dolaşıyor.

"Annenizin odaları mı?"

Beni labirent gibi koridorlardan geçirirken sadece başını sallıyor.

"Çok güzellerdi." Başka ne söyleyeceğimi bilemediğim için etrafıma bakarken sessizliğe gömülüyorum. Aklımda binlerce soru var ama nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Beni şaşırtıcı derecede modern bir mutfağa götürürken onlarla tartışmama izin veriyor. Koyu renkli taşlar burada da devam ediyor ve her şey son teknoloji.

Yüksek tavanlardan devasa avizeler sarkıyor ve sürgülü, iki katlı kapılar ötesindeki karanlığa açılıyor. Hâlâ aynı gotik havayı taşıyor ve o anda buraya aşık oluyorum. Mutfak esas olarak sol tarafta, altın dekoratif kulplu siyah dolaplar, büyük bir ocak ve yüzeyler boyunca örtülü bitkilerle. Önünde altın düğmeli kırmızı ve siyah tabureleri olan dev bir ada var ve üzerinde bakır ve altın rengi tavalar asılı.

Sağ tarafta dev siyah bir masa ve ona uygun kırmızı kadife berjer sandalyeler var ve diğeleri de orada toplanmış. Bir demlik çay doldurulmuş, gerçi içime çektiğim hızlı nefesten anladığım kadarıyla bazıları daha sert bir şeyler içiyor. Baş tarafta bir koltuk yok, tüm sandalyeler yanlara yayılmış durumda ve Nathair beni en soldaki koltuğa götürüyor. Koltuğu kaydırıyor ve altına iterken ben de oturuyorum. Karşıma oturmak için masayı yuvarlarken ona teşekkür ediyorum.

Nathair dışında herkes maskesini takıyor, içlerinde gerçekten neye benzediklerini merak etmeye başlıyorum.

"Maske alabilir miyim?" Bunun yerine ben soruyorum ve biri keskin bir kahkaha atıyor. "Umarım öyledir," diye cevap veriyor gülen kişi, sesinde Eğlence. "Reve," diyor sorulmamış soruma cevap vererek ve bir hareketle maskeyi çıkarıyor. "Yine de havasız olabiliyorlar." Onu içime alırken göz kırptıyor.

Beklediğim gibi biri değil. Nathair'in eski ve geleneksel bir gece yarattığı gibi görüldüğü yerde, Reve açıkça tamamen farklı. Neredeyse vahşi bir şekilde daha az çarpıcı ve yakışıklı değil. Siyah saçları saf, şok edici bir beyaza boyanmış ve dövme ve piercingli kulaklarının arkasına doğru kaymış. Boynu mürekkeple kaplı, anlamadığım bir hikaye anlatıyor ve yüzü Nathair'inkinden daha yumuşak ama yine de keskin. Reve'in kaşları neredeyse fazla sert, ona tehditkâr bir görünüm veriyor ve gülümsemesi deliliğin sınırında. Burnu geniş ve köprüsünde bir sivri uç var ve gözleri tamamen siyah. Yüzünde ve alnında devam eden dövme ve yan yana yanağından dudaklarına doğru uzanan bir dövme daha .

"Başka tarafa bak, Althea," diye mırıldandı. "Dün gece beslediğin kişi ben olmayabilirim ama şimdi ve gelecekte teklif ediyorum."

"Reve," diye tersledi Nathair. "Önce o anlamalı."

"Elbette," diye kabul ediyor, ama aksanında hınzır bir tını var - belki de İrlandalı?

Deri pardösüsünü arkaya atıp altındaki dar siyah tişörtü ortaya çıkarırken kollarındaki dövme ve parmakları devam ediyor. Dövme ve parmakları ellerini, parmaklarını ve kollarını da kaplıyor. Bazıları renkli, bazıları siyah beyaz ama hepsi çarpıcı ve ona modern ama dokunulmaz bir his veriyor.

Bir rock yıldızı gibi.

Gözlerimi onun güzelliğinden ayırıp diğerlerine bakmak zorunda kalıyorum. Conall karanlığın içinde oturuyor, gölgeler etrafında dans ediyor. Osis yakınımda, neredeyse beni görmek için öne doğru eğiliyor, ama hâlâ ikisinin de yüzünü göremedim.

Diğerlerinin isimlerini hatırlamaya çalışıyorum ama bir şey bulamıyorum.

Nathair dile getirmedığım yakarışımı duymuş olmalı çünkü elimi tutuyor ve cevap verirken parmaklarımla oynuyor. "Belli ki Reve ve benimle tanışmışsın. Dün gece Osis ve Azul'dan beslendin." Karşımda oturan bir adamı gösteriyor, teni hatırladığım kadar mükemmel. Conall kadar olmasa da iri yarı ama yine de büyük olduğu kesin. "Bir de Lycus var." Benden uzakta oturan bir adamı işaret ediyor.

Çok iri ve onu daha önce nasıl görmediğimi merak ediyorum. Üzerinden güç yayılıyor, tıpkı baştan çıkarıcı baharatlı bir koku gibi. Neredeyse tüm derisi örtülü ve maskesi sıkıca yerinde.

"Zale," dedi Nathair bana.

Adam Lycus'un yanında oturuyor. Uzun, dalgalı kahverengi saçları daha açık kahverengi tonlarda ve omzunun üzerinden dökülüyor. Yüzü maske tarafından gizlenmiş, ancak ipek cübbesinin altında bronzlaşmış teni görünüyor.

"Yedi yargıç. Her biri bir sebepten ötürü seçildi ve her biri size yüzlerini ne zaman göstermek istediklerine karar verecek. Bu onların seçimidir ve her zaman öyle kalacaktır. Ama şimdi bazı şeyleri açıklamam gerekiyor."

"Lütfen," diye mırıldanıyorum.

"Öncelikle, içecek bir şey ister misin?" Nathair'in sözleri masum ama zihnimde kan ve dişler canlanıyor ve gözlerim sırtan nefis Reve'ye kayıyor. Herkes yer değiştiriyor ve sanki düşüncelerimin yönünü sezmişler gibi hava açıklıkla geriliyor.

Reve öne doğru eğilip bana göz kırpmıyor. "Dediğim gibi, ne zaman istersen," diye mırıldanıyor.

"Reve," diye uyarıyor Nathair, ama ses tonunda tanıdık bir alay notası var. "Çay mı demek istemiştin? Şarap mı?"

Reve hınzır bir sırıtışla sandalyesinden kayıyor ve mutfakta rahatça hareket ederken dar pantolonunun içinde şeftali gibi kıcının sallanışını izliyorum. Şehvetli hareketleri dişlerimi gösteriyor ve içimdeki açlık alevleniyor ama Nathair konuşmaya başlayınca bakışlarımı kaçırıyorum.

"Açıkladığım gibi, artık bir yargıçsınız ve kurallar var. Hikâyelerimizi, tarihimizi ve sırlarımızı öğreneceksin ve aramızda asla gerçeklerden başka bir şey olmayacak. Olmalı da. Bu bağ bizi her zamankinden daha da yakınlaştıracak ama bunun ne şekilde olacağına siz ve onlar karar vereceksiniz - arkadaş mı yoksa sevgili mi? Hiçbir şey kararlaştırılmadı, ancak beslenmeyi seçerseniz, önce tartışmamız gereken bazı üyeler var, ancak bu daha sonraya kadar bekleyebilir. Kanınızdan dolayı sizi çok iyi tanıyoruz, ancak siz istemezseniz sormayacağız. Bizi aileniz olarak düşünün, çünkü artık öyle olacağız. Yedimiz dışındakilerden beslenemezsiniz, bu doğru ve ben, Osis, Azul ve Reve bizden beslenmenize izin vermek için zaten gönüllü olduk-"

"Benden beslenebilir," diye gönüllü oluyor Lycus, sesi karanlıktan ve ipeksi çarşaflardan bir ağ örüyor.

Bir an için şok odaya yayıldı. Önce ona sonra da Nathair'e baktım.

"Emin misin kardeşim?" Nathair dikkatle sorar.

"Yardıma ihtiyacım olacak ama evet," diye bitiriyor. Sormak istiyorum ama şimdi zamanı olduğunu sanmıyorum.

"Öyle olsun, dediğim gibi kimse sizi beslemek zorunda kalmayacak."

"Geri kalanımıza hiç sormadın," diye araya giriyor Conall ve sonra bana dönüyor, maskeli yüzü bana kilitleniyor. "Benden beslenmekte özgürsün."

"Ve ben," diye öneriyor Zale.

İç geçiren Nathair başını sallar. "Dediğim gibi, görünüşe göre hepimizden beslenebiliyorsun. Bir daha asla aç kalmayacaksın ve ne kadar çok beslenirsen o kadar çok güç elde edeceksin. Öldüğümüzde hepimizin belirli yetenekleri vardı. Ölümlerimizden ve yeniden doğuşlarımızdan beri, bu yetenekler daha da arttı. Bize kan kralları ve kâbuslar demelerinin bir nedeni var, ama gücünüzün ne olduğunu keşfederken bunu zamanla öğreneceksiniz."

Özel yeteneklerim olmadığını bildiğim için neredeyse küçülüyorum - annem ya da onlar gibi değil, öyle görünüyor. Harika, şu anda bile dışlanmış biriyim.

"Sen dışlanmış biri değilsin Althea," diyor Nathair öfkeyle, parmağıyla başımı eğip beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. "Burada değilsin, bu konuda bana güven. Bizler karanlıkta başkalarının korktuğu şeyleriz ama sen asla korkmak zorunda kalmayacaksın. Hepimiz dışlanmışız."

"Nasıl-" diye başladım.

"Kanımızı paylaştığımızda, bu aramızdaki bağı güçlendirdi. Bazı düşüncelerinizi okuyabiliyorum ama sadece yüksek sesle yansıttıklarınızı. İstersen onları nasıl gizleyeceğini öğretilirim, böylece daha iyi iletişim kurabilirsin," diye mırıldanıyor.

"Yani düşüncelerimi okuyabiliyor musun? Ben de seninkileri okuyabilir miyim?"

Bir anda kafamdaki sessizlik yerini benden nasıl beslenmek istediğine, beni şimdiye kadar gördüğü en güzel yaratık olarak gördüğüne ve diğerlerinin bana gelip onları karanlıktan çıkarmamı dilediğine dair berrak, etli düşüncelere bırakıyor. Geri çekilmeden önce hepsini görmeme ve hissetmeme izin veriyor.

"Düşüncelerimi susturma ve başkalarını engelleme konusunda yılların deneyimine sahibim. Aksi takdirde kafamızın içi oldukça gürültülü olabilir, ama tek yapmanız gereken sormak, size her zaman göstereceğim." Elimi tutuyor ve arkasından öpüyor.

Reve önüme siyah sıvıyla dolu bir çay fincanı ve kehribar rengi sıvıyla dolu süslü bir altın ve siyah şarap kadehi koyuyor.

"Çay Conall'ın yaptığı bir karışım, şarap ise Zale'in. İkisi de mükemmel." , dudakları kulağıma değiyor. "Onlar

neredeyse senin kadar lezzetli." Bununla birlikte, beni dizlerimin üzerine çökmüş ve dudaklarımı yalarken bırakarak sandalyesine geri dönüyor.

Kimsenin duygularını incitmek istemediğim için ikisini de elime alıyorum ve soğuk olduğu için önce şarabın tadına bakıyorum. Kehribar, yasemin ve sandal ağacı aromaları dilimin üzerinde dans ediyor. İçimden geçerken bana ateşi ve sıcaklığı hatırlatıyor ve yüksek sesle inlememe neden oluyor. Diğerlerinden gelen tıslama, çayı tatmadan önce dudaklarımı yalamama ve susturmama neden oluyor.

Gölgelerin, karanlığın ve rahat gecelerin rahatlatıcı sıcaklığı zihnimi dolduruyor ve tekrar inliyorum.

"Hepimizi öldürecek," diye alay ediyor Reve, bir elinde şarap kadehini özenle tutuyor, diğer kolunu sandalyesinin arkasına atmış, aç bir ifadeyle beni izliyor.

"Kesinlikle," diye yanıtlıyor Nathair.

"İkisi de inanılmaz," diyorum, Conall ve Zale'e ayrı ayrı teşekkür ettikten sonra sorumlu gibi görünen Nathair'e dönüyorum. "Böylece beslendikten sonra telepatik olarak iletişim kurabiliyoruz, kimden besleneceğimi seçebiliyorum ve artık birbirimize bağlıyız. Oh, ve ben de bir yargıç olacağım."

"Evet," diye yanıtlıyor mutluluk dolu bir gülümsemeyle. "Şimdilik, yeteneklerini geliştirmen ve iyileşmen için sana zaman tanımak amacıyla bir ay kadar seni yargılamayacağız. Hayatın sana zarar verdi ve biz senin sağlıklı ve mutlu olmanı istiyoruz. Bu mahkeme artık sizin. Buranın her yerine gelebilirsin ve dersen sana buranın tarihini memnuniyetle anlatırım. Aramızdaki bağları derinleştirmek için hepimizle zaman geçirmeli ve bizi tanımalısınız. Yargılama söz konusu olduğunda bir bütün olmamız önemlidir. Şimdilik sizi aşırı bilgiye boğmayacağım ama bilmeniz gereken birkaç önemli şey var."

Başımı sallıyorum, o da öne doğru eğiliyor.

"Mecbur kalmadıkça öldürmeyiz. Halkımıza ve diğer türlere zarar verenleri yargılamak bizim görevimizdir. Asla zevk ya da intikam için öldürmeyiz. İsteksizlerden ve sadece yargıçlardan beslenmeyiz. Varlığımız bir gizem olarak kalır ve biz de bunu böyle severiz. Asla sarayımızdakinden başka bir tahta çıkmayacaksınız ve asla toplumda yer almayacaksınız. Ondan ayrı olacaksınız. İhtiyaç duyulmadıkça burayı terk etmeyiz."

"Neden?" Merakla sordum.

"Daha kolay," diyor sadece. "Varlığımızdan haberdar olan ve bunu iğrenç bulan bazı kişiler var. Asla bir başkasıyla çiftleşmeyeceksin-"

Reve'yi ve birkaç kişiyi daha güldürerek, "Ben yaptım oldu, teşekkürler," diye mırıldandım.

"Ve son olarak, her zaman görevimizi yapacağız, şimdi ve sonsuza kadar. Bu bir seçim değil."

Anlamak için başımı salladım.

"Güzel," diye mırıldanıyor. "Şimdi, Reve'in de belirttiği gibi eğlenceli şeylere geçelim. Yargıç olmak o kadar da kötü bir şey değil. Evet, öldürüyoruz ve ciddi bir görevimiz var ama ödülleri de bol. Hayatta olabileceğimizden çok daha güçlüyüz ve ömür boyu bir mahkemeye atananlara tanınmayan özgürlüğe sahibiz. İstedığımız yere gidebilir ve dilediğimiz her şeyi keşfedebiliriz. Aramızda asla bir yargılama olmayacak ve senin karanlığın artık bizim karanlığımız," diye söz veriyor Nathair ben çayı yudumlarırken. Ne olduğunu anlamadan bardak boşalıyor, ben de şaraba geçiyorum, boğazımdan aşağı kayan ve beni içten içe ısıtan yanmayı hissediyorum.

"Bunu kabul etmek çok zor," diye mırıldanıyorum, sandalyemde rahatlıyorum. "Peki şimdi ne olacak?"

"Şimdi, ne isterseniz. Keşfedin, dinlenin ya da yemek yiyin. Bu saray sizindir, biz de öyleyiz," diyor Nathair, sesinde hınzır bir tını.

"Aç mısın?" Osis mırıldanıyor, beni dikkatle izliyor.

"Açlıktan ölüyorum," diye takılıyorum, o da sarsılarak ayağa kalkıyor ve mutfığa doğru ilerliyor.

Bir an sonra, Nathair'in sesi kafamın içinde süzülüyor. *Ona karşı dikkatli ol, Draya. Memnun etmek ve sevmek için yanıp tutuşuyor ve niyetini sana odaklamış durumda.*

Başımı sallayarak onu anladığımı söylüyorum ve zihninin içine nasıl konuşacağımı bilmediğim için ona gerçeği gösteriyorum - eskiden olduğu gibi kimseyi incitmek gibi bir niyetim yok.

Biliyoruz, Draya.

Ne olduğunu anlamadan şarabım bitti ve Zale'ye dönmeden önce kadehi isteksizce yere bıraktım. "Şarap inanılmaz. Daha önce hiç böyle bir şey tatmamıştım."

"Kendim yapıyorum," diyor, sesi karanlık bir gecedeki kor gibi. "Bu benim öğrendiğim bir hobi."

"Bu harika. Mahkemeler buna bayılır." Paylaşacak bir sırrım varmış gibi eğilerek göz kırpyorum. "İyi ki sadece bizimki."

Maskesinin arkasından nefis bir kahkaha süzülüyor ve beni bir sevgilinin okşaması gibi sarıyor. Sıcaklık selini bastırmak için kalçalarımı sıkıyorum

ve aralarında ihtiyaç var. Görünüşe göre her zaman muhtaç bir şekilde dolaşacağım.

Şart değil, Draya. Eminim kardeşlerim bunu seve seve yaparlar. Ben mutlu olduğumu biliyorum.

Buna ne diyeceğimi bilemeden boğazımı temizliyorum ve Zale'nin maskesine gülümsüyorum. Neden saklandıklarını sormuyorum, bu bana düşmez, onun yerine inceliyorum. Ön yüzü diğerleriyle aynı süslü gümüş ve siyah renkte ama tasarımı bir hikâye anlatıyor. Kenarlarda alevler yalıyor, uzanan eller gibi ve en tepede havlayan siyah bir köpek var.

Kendilerini ne zaman ifşa edeceklerini kendileri seçeceklerdir, Draya. Bazıları bilinirken, diğerleri kullanılmış ve istismar edilmiştir ve anonimliği tercih ederler.

Nathair'in bana rehberlik etmesinden memnunum, bu yüzden anlayışla başımı sallıyorum.

"Buyurun," diyor Osis usulca ve önüme bir tabak koyuyor. İçinde şimdiye kadar gördüğüm en büyük pizza vardı.

"Bunu . . . Bunu sen mi yaptın?" Maskesine bakarak soruyorum. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama maskenin arkasından gülümsediğini söyleyebilirim.

"Tabii ki."

Pizza yapıyor.

Sanırım aşık oldum.

Ondan gelen bir mutluluk patlamasını hissettiğimde başı düşüyor ve bu düşünceyi çok yüksek sesle yansıtmış olabileceğimi fark ediyorum. Bunu geri almak istemeyerek ona teşekkür ediyorum ve peynir ağzımda erirken inleyerek bir ısırık alıyorum.

"Ya bu inanılmaz bir şey ya da yemek hiç bu kadar lezzetli olmamıştı," diye mırıldanıyorum yutkunduktan sonra.

"Ölümün bazı şeyleri güzelleştirmek için bir yolu var." Nathair göz kırpmıyor. "Ama aynı zamanda Osis tanıdığım en iyi şeflerden biri."

"Nathair dalkavuğun teki," diyor Osis, sesini renklendiren bir utançla.

"Hayır, sürü pizza yedim, güven bana. Simon ve ben-" Yutkunuyorum. en iyi arkadaşımı hatırlattığında kalın bir şekilde. "Eh, pizzadan payıma düşeni aldım diyelim." Şimdi midem kurşun gibi hissediyor ama yine de yiyorum çünkü yememek kabalık olurdu.

Simon öldüğümü ya da daha kötüsü olduğumu düşünüyor.

Daha iyi olduğumu asla bilmeyecek. Kaçmakla aptallık ettim. Burada kalıp beni sonsuza dek sevebilirdi ama o zaman da asla kendi hayatına sahip olamazdı. Bu onu özlemediğim anlamına gelmiyor. Nathair diğer mahkemelerin oyunlarını oynamadığımızdan bahsetti ve şüphesiz Simon şu anda kendi evinde, belki de bir arkadaşıyla mahkemede.

"Simon? Orada büyük bir aşk seziyorum," diye dikkatle soruyor Nathair, sesi gergin.

"En iyi arkadaşım," diye yanıtlıyorum.

Bir an için kıskançlık içime çöküyor, sonra hızla dağılıyor ve onun bana ait olmadığını fark ediyorum. Dudaklarımı bükten gülümsemeye engel olamıyorum. "Mükemmel bir film zevki var. Çocukluğumuzdan beri hemen hemen birlikte yaşadık ve her şeyi paylaştık," diye takılıyorum. "Oh, ve o çok ama çok gey," diye bitiriyorum pizzanın son lokmasını alırken.

Birçok omuzun rahatlatarak çöktüğünü fark ediyorum ve dudaklarımdan kaçan kıkırdamaya engel olamıyorum.

"Oh, Nox, onun yüzünden hepinizi kıskanırken görmek hoşuna giderdi. Aslında, hayır, her birinizle flört ediyor olurdu," diye takılıyorum.

"Onu özlüyorsunuz," diye Nathair.

"Hem de çok. Geriye kalan tek ailem oydu," diyorum ona.

Beni buraya getiren yaptığım her bir seçimi tartışırken acı dolu derin bir sessizlik var.

"Filmleri severim," diyor Osis. "Bir sinemamız bile var. Kablo tesisatını yenilemek tam bir kabustu ama başardık."

Bana yardım etmeye çalışırken söylediği masum ve dostane sözler neredeyse gözlerimi yaşartacak. Nathair'in ona karşı dikkatli olmak konusunda ne demek istediğini anlıyorum. Onda hiç beklemediğim kırılgan bir masumiyet var.

"O zaman bir gün bana göstermen gerekecek," diye cevap veriyorum ve ona minnettar bir gülümseme sunuyorum.

"Sizi bunaltmak istemiyoruz. Değişimin ne kadar yorucu olduğunu hepimiz biliyoruz, bu nedenle dilerseniz odanıza geri dönmekte özgürsünüz ve orada herhangi bir şeyin değiştirilmesine ihtiyacınız olursa, herhangi birimize bildirin, biz de yapalım."

"Yeterince uyudum," diye mırıldandım. "Sorun olmazsa etrafa bakmak istiyorum." "Ona göstereceğim!" diye cevap veriyor birçok ses, sesin yüksekliğiyle beni ürkütüyor.

Nathair güler. "Sanırım sadece birinin ona rehberlik etmesi gerekiyor, bu yüzden çok fazla değil. Reve, neden sen yapmıyorsun?"

Reve seçildiği için şok olmuş görünüyor ama bana ipek gibi gülümsüyor. "Memnuniyetle." Verdiği yanıt bana mahkemeden çok bana kişisel olarak ne gösterebileceğini düşündüğünü söylüyor ama ben de gülümseyip ayağa kalkıyorum.

"Peki ya Althea?" Nathair bir kez daha elimi tutuyor. "Kâbuslar Sarayı'na hoş geldiniz."

ONBİRİNCİ BÖLÜM



ALTHEA

R Eve beni mutfaktan uzaklaştırıyor. Beni yakalayıp göz kırpmadan önce kendimi çevremizden çok onu izlerken buluyorum. Uzaklara bakarak devasa avluyu inceliyorum. Çoğunlukla süslü siyah renkte yapılmış, Gri ve altın rengi gotik özellikleriyle beklediğimden çok daha güzel. Beni mutfağın önünden geçirerek, bilardo masası, büyük bir televizyon, bir bar ve çok daha fazlasının bulunduğu, deri ile dekore edilmiş daha az resmi bir oturma odasına götürüyor. Ardından büyük siyah sandalyeleri, ziyafet için yeterince uzun bir masası ve mutfağa açılan kapıları olan resmi bir yemek odası geliyor. Onun ötesinde dışarıya açılan iki açık kapı var. Orada duruyor ve dışarıya işaret ediyor.

"Kilometrelerce aramız ve avlularımız var ama karanlıkta dikkatli olun çünkü kâbuslar oyun oynamayı sever," diye dalga geçiyor ve beni izlerken bir dişini yalıyor.

"Kâbuslar beni hiç korkutmadı," diye cevap veriyorum, zerre kadar korkmadan dışarı çıkıyorum ve bambaşka bir dünyaya taşınyorum.

Ötede, ortasında bir ejderha heykeli bulunan sekizgen bir avlu ve farklı yönlerde doğru akan süslü beton zemin var. Avluda, içeridekiyle aynı taştan yapılmış açık kemerler ve her şeyin üzerinde her renkten çiçekler var. Ötede, Reve'nin söz verdiği gibi daha fazla alan görüyorum. Sol tarafta bir labirent, sağ tarafta ise bir çiçek bahçesi, sera, çimenlik, havuz ve çok daha fazlası var.

Beni tekrar içeri çekmeden önce görececek çok şey var. Sarayın merkezinde gibi görünen taht odasına geri dönüyoruz ve

başka bir kanada.

"İşte yaşam alanları. Eskiden çok geniş ve doluydular ama şimdi sayımız azaldığı için sadece birkaç oda dolu." Açık bir kapının önünde duruyor ve sırtıyor. "Bu benim, ihtiyacın olursa diye."

"Elbette." Koridorda ilerleyip kapalı kapılar ve örümcek ağları gördüğümde kıkırdıyorum. "Burası çok büyük."

"Bir zamanlar dünyanın en büyük mahkemesiydi," diye yanıtlıyor

Reve. "Peki ne oldu?" Ben soruyorum.

"Herhangi bir şeye ne olur? Açgözlülük ve acı tarafından yok edildi ve şimdi sadece unutulmuş kalıntılar ve ölüm yaşıyor." Göz kırıyor ve beni taht odasından geçirip başka bir koridora yönlendiriyor. "Taht ve yargı odasının bir pentagram gibi merkezde olduğunu ve koridorların buradan çıktığını fark etmişsinizdir. Yaşam alanlarımız ve ortak odalarımız var ve bu koridor bizim deyimimizle hobi odalarıyla dolu. Okumak, bitki bilimini, büyü, mücevherleri keşfetmek için odalar var - ne isterseniz, bu sarayda var."

Odalara göz atıyorum ama o kadar çoklar ki zar zor bir göz atabiliyorum ve sonra pentagramdaki bir sonraki noktaya geçiyoruz. Reve bana "Aşağıda sarayın tarihi var," diye bilgi veriyor.

Gölgelerde bizi takip eden Conall'ı gördüğümde sırtıyorum ama Reve'in bana etrafı göstermesine izin vererek hiçbir şey söylemiyorum.

"Nathair size bu yer hakkında daha fazla şey anlatabilir. Sadece bana anlattıklarını ya da anılarından derlediklerimi biliyorum ama bir zamanlar güçle dolu, gelişen bir yerdi ve gecenin canavarları üzerindeki kontrolleri efsaneviydi." Dönüp geriye doğru yürürken dudaklarını yalıyor ve beni izliyor. "Sanırım seninki de artık öyle olacak." Bir an için başını eğdi. "Burada bekle, Nathair'in bana ihtiyacı var." Beni turda kendi halime bırakarak geldiğimiz yere doğru gözden kayboluyor.

"Gölgelerde mi kalacaksın?" Onu görmek için döndüğümde Conall'a sesleniyorum.

Bir insandan çok bir silüet, orada olduğuna dair bir his. Karanlık etrafını sarıyor, onu gizliyor ve cevap vermediğinde ya da hareket etmediğinde gülümsüyorum. "Tamam." Karanlığın içine adım atıyorum ve bu his karşısında ağzımdan bir nefes kaçıyor.

Güç üzerimden akıyor, beni yargılıyor, gölgelerin içine buyur edilmeden önce ve sonra kendimi tam onun önünde, duvara yaslandığı yerde buluyorum.

"Neden saklanıyorsun?" Mırıldanıyorum.

"Değilim." Burnunu çekiyor. "Karanlıkta hareket etmeye o kadar alıştım ki, bu bir alışkanlık," diye ekliyor sonradan.

"Peki bizi gören var mı?" Arkama bakarak soruyorum, ama koridorun ötesi karanlıktan dolayı neredeyse bir anı gibi görünüyor.

"Diğerleri görebiliyor ama sadece ben izin verdiğim için. Başka biri olsa gölgelerden başka bir şey göremezdi."

"Demek seni görmeme izin verdin," diye takılıyorum, bir adım daha yaklaşarak. "Neden?"

"Çünkü söz konusu sen olunca karşı koyamıyorum," diye cevap veriyor, maskesinin ardındaki aç sesiyle.

Nasıl görüldüğünü bilmek için can atıyorum ama tıpkı karanlığı ve gölgeleri gibi, maskesi de arkasına saklanılacak başka bir şey.

"Sen açsın," diye hırlıyor.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyorum otomatik olarak.

"Değişimden sonraki ilk günlerde ne kadar çok beslenebilirsen o kadar güçlü olacaksın. Dün gece neredeyse üçümüzü tüketiyordun ve hâlâ açsın. Gerçekten de çok güçlüsün," diye mırıldanıyor ve bu hatırlatması, görmezden gelmeye alıştığım açlığımın zihnimde kükreyerek ön plana çıkmasına neden oluyor. "Ancak kendi açlığından bihaber görünüyorsun, bu yüzden diğerlerine sana beslenmeni hatırlatmaları gerektiğini söyleyeceğim."

Bu düşüncenin tatlılığı neredeyse benim felaketim olacak. "Sanırım aç olmaya o kadar alışmışım ki fark etmedim," diye itiraf ediyorum yüzümü buruşturarak. Şimdi o söyleyince ve ben de buna odaklanınca, bedenim açlıkla inliyor ve onun bir besin kaynağı olduğunu bilerek ona doğru eğiliyorum. Kanının kokusu teninden bile beni çağırıyor.

"Seni beslemek için zaten gönüllüyüm Althea, o yüzden sormana gerek yok." Onun sert ses tonuyla adım duymak beni ürpertiyor.

"Teklif edilmeyen bir şeyi almak istemiyorum," diye utanarak itiraf ediyorum.

Bir süre bana baktı, sonra aniden kocaman eliyle maskesini çıkardı ve ben yüzüne bakarken yere çarpmasına izin verdi.

Güzel, onun hakkını verecek bir kelime değil.

Böyle bir yüzü nasıl saklayabildiğini bilmiyorum ama şu anda bakmaktan kendimi alamıyorum. Yüzü vücudunun geri kalanıyla aynı renkte, aynı kalınlıkta ve kare şeklinde. Güçlü ve erkeksi. Kare şeklindeki çenesini boynuna kadar inen koyu kahverengi bir sakal örtüyor ve bıyığı pembe dudaklarını ve kocaman dişleri olan gülümseyen beyaz dişlerini belirginleştiriyor.

Yanağının sol üst tarafında, gördüğüm en kahverengi gözlerin altında bir beni var. İrisleri çok derin, içlerinde altın yankıları var ve uzun, kalın kirpiklerle çevrili. Kalın bir burnun arasında kalın, kahverengi kaşları var ve köprünün üzerinde dört çizgi halinde ileri geri uzanan piercinglere altın zincirler dolanmış. Saçları rastalı ve sakalıyla aynı renkte.

Kesinlikle büyüleyici ve nutkum tutuldu.

"Artık eskisi gibi değilsin Thea." Bu lakap beni neredeyse bayıltacaktı. "Bizimle birlikte sormak zorunda değilsin ama yardımı olacaksa . Cevabım her zaman evet olacaktır. Sen nasıl bizimsen, biz de artık seniniz. Kanımız seni beslemek, sana güç vermek için pompalanıyor, ellerimiz seni korumak ve ihtiyaçlarını karşılamak için çalışıyor ve bedenlerimiz seni memnun etmek için yaşıyor."

Bunun üzerine sarsıldım ve o da sırtıttı.

"Ama şimdilik beslen ufaklık." Beni daha yakına çekiyor ama boynuna ulaşamıyorum. O çok büyük. Kıkırdayarak aşağı uzanıyor ve bir kolunu kıçımın altından geçiriyor, ellerim omuzlarını kavrayana ve ağzım doğrudan boynuna dayanana kadar kolaylıkla kaldırıyor. çevirerek gümbür gümbür atan nabzını ortaya çıkarıyor ve kanının tatlılığı etrafımızdaki gölgeleri dolduruyor. "Beslen

Thea," diye emrediyor, eli sıkılaştıkça nefesi kesiliyor.

Kıçımı tutuyor, kocaman, sert vücudunun uzunluğuna bastırılana kadar beni daha da yaklaştırıyor.

Dişlerim acıyor ama eğilip damarını yalamadan önce minnettarlıkla boynunu öpüyorum. Bana karşı titriyor ve duvara yaslanıyor. Omuzlarını kavrayıp dişlerimi boynuna geçiriyorum.

Bacaklarımı ona sararken kanının patlamasıyla gözlerim kapanıyor. Ben içerken homurdanıyor ve beni daha sıkı tutuyor. Gölgelelerin ve davetkâr karanlık bedenimde kayıyor ve kanının zengin tadı ona sürtünmeme neden oluyor.

Ona karşı düşünmeden sallanırken, çoktan öldüğünü sandığım bir duygu olan arzu içimde kabarıyor.

"Thea," diye homurdanıyor, beni pantolonuna bastırıldığı sert boyunda yukarı ve aşağı sürüklüyor. "Siktir." Başı duvara çarpıyor ve kanını olabildiğince çok tadararak daha sert beslenirken tüm vücudu titriyor.

Bir kükremeyle dönerek, elleri vücudumu okşarken ve kalçaları iterken sırtımı duvara çarpıyor.

Sonunda doydum, gücü beni neredeyse uçuracaktı, bu yüzden geri çekildim ve şişmiş gözleriyle kendi gözlerimle buluştum. Boynundaki deliklerden sızan kanı dudaklarımı ve çenemi kaplıyor.

İkimiz de nefes nefeseyiz ve birlikte sallanıyoruz ve ancak o zaman gölgelerin kaybolduğunu ve karşıdaki duvara yaslanmış Reve'nin olduğunu fark ediyorum.

"Oh, seni durdurmama izin verme," alay , ukala bir sırıtışla.

Conall inliyor, titrerken başını boynuma bastırıyor. Gözlerim Reve'deyken eğilip delik izlerini yalıyorum, gözlerinin daralmasını ve dişlerinin inmesini izliyorum.

"Sana hiç canavarlarla oynama demediler mi?" diye mırıldanarak duvarı itip bize doğru geliyor ve Conall'ın sırtına bastırıp derisindeki kanı yalıyor.

Conall inliyor ve kalçalarını bana doğru kaydırıyor. "Kahretsin, ikiniz de durmazsanız pantolonumun içine boşalacağım ve lekeleri çıkarmaktan nefret ediyorum."

"Ne diyorsun bebeğim? Onunla mı yoksa ona yardım edelim mi?"

"Oyunları severim. Ayrıca, birkaç leke kimseyi incitmez," diye mırıldandım ve hınzır bir sırıtışla Reve ve ben dişlerimizi Conall'ın boynuna geçirdik.

Kükrüyor ve kalçalarını pompalarken beni duvara daha sert çarpıyor. İkimiz de çekilip delinme izlerine bakarken onun serbest kalışını, zevkini kanında tadıyorum. Conall yere yığılıyor ve Reve bir kolunu ona dolayarak o ayağa kalkana kadar bizi ayakta tutuyor.

Reve sırıtıyor. "Şimdiye kadarki en iyi tur."

"Sanırım burayı seveceğim." Kıkırdıyorum, kan sarhoşuyum.

Karanlığa gömülmüş, kan ve arzuyla kaplanmış bir halde orada dururken ikisi de gülüyor.

Kanım öyle bir güçle akıyor ki, bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

Karanlıkta bir fısıltı gelir.

Sana karanlıktan korkmamamı söylemiştim kızım. Şimdi onları senin yap.

ON İKİNCİ BÖLÜM



ZALE

E Artık her şey farklı geliyor.
Bir kraliçe.

Yargıçların tahtında hiçbir zaman bir kraliçe olmadı. Bu bir Zamanın değişimi, minnettar olduğum bir değişim. Althea'nın getirdiği temiz hava pek çok kardeşimi uyandırdı ve onları sıradan hayatlarından kurtardı.

Yaptığım şarabın etrafında adımları inlediğinde mi? Neredeyse kendimi kaybediyordum. Bu yüzden şu anda bira üretim odasıydım ve imbiklerimi kontrol ediyorum. Onun için mükemmel olmalarını istiyorum, ama aynı zamanda sadece onun için yeni bir lezzet fikrim var.

Kraliçemiz.

Tam görevime odaklanmaya başlamıştım ki, kokusu beni çarptı. Yakında olmalı ya da kanı dökülmüş olmalı çünkü bir sirenin çağrısı gibi havayı dolduruyor. İhtiyaç içime çarptığında dizlerimin üzerine çöküyorum, kalçalarımı iterken bir ulumaya engel oluyorum.

Kokusu beni çılgına çeviriyor ve dört ayak üzerine düşerken sırtım eğiliyor. Diğer yarım özgür kalmak için savaşıyor, o kokuyu avlamak ve ona sahip olmak için. Yılların pratiğiyle onu zapt ediyorum ama daha önce hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Sonunda nefes alabildiğimde ayağa kalkıyorum ve masanın üzerine düşüyorum.

Elimde olmadan elimi pantolonumun içine sokuyorum ve sikimi avuçluyorum, elimi hızlı ve sert bir şekilde beceriyorum, kokusu burnumda. Batırmam gerekiyor

Dişlerimi etine geçirip kanını çekiyorum. Derim, onun üzerinde serbest kalmak için haykıran güçlerimden dolayı doğal olmayan bir dereceye kadar ısınıyor.

Bu dünyada geçirdiğim onca yıl boyunca hiç bu kadar güçlü bir arzu hissetmemiştim. Diğerlerinin de beynimi doldurduğunu duyuyorum, onlar da hissediyor.

Bir kükreyle, her yere salgımı püskürtürken başım geriye düşüyor, ama sikim hâlâ sert. Bununla birlikte, Lycus odaya aceleyle girdiğinde, gözleri vahşi ve dişleri uzatıldığında dönecek kadar daha iyi kontrolüm var.

"Kardeşim," diye sesleniyorum endişeyle. Yarı deli görünüyor ve yeteneğiyle birlikte derisinin de hareket ettiğini görüyorum.

"Beni çağırıyor," diye homurdanıyor, kendini tutmak için duvarı kavırıyor. "Eğer beslenmezsem, onu avlayacağım."

"Siktir." Elimi uzatarak ona ihtiyacı olanı veriyorum. "Beslen kardeşim. Henüz buna hazır değil, o yüzden sana yardım etmeme izin ver."

Gözlerini dolduran rahatlama, bana çok zor kazanılmış, dikkatli kontrolünü kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu gösteriyor. Kraliçemizin yüzyıllar boyunca geliştirdiği becerileri bu kadar kolay devirmesi inanılmaz.

Arkamdan içeri süzülürken havadaki çaresizliğinin tadını alıyorum. Beslenirken beni korumak için sırtı kapıya dönük, savaşçı hayatından kalma eski bir alışkanlık.

Bir kolu göğsümde kayarken diğer kolu daha da aşağıya iniyor ve neredeyse kalkmış sikime değiyor. Sakallı yüzü boynuma sürtünürken sertleşmiş sikini yavaşça kıcıma doğru itiyor. İkimiz de birbirimizin zevklerine yabancı değiliz. Ne de olsa burada sadece biz erkeklerle yıllar geçirdik, bu yüzden umursamamayı öğrendik, ama bu sefer mesele birbirimizin bedenlerini istemek değil, ona ihtiyaç duymak.

"Çok güzel kokuyor, değil mi kardeşim?" Mırıldanıyorum, o da homurdanarak beni itme gücüyle masaya çarpıyor. "İstersen o olduğumu hayal et, buna dayanabilirim."

Kardeşime acımasız bir el dağıtıldı. Hırlayarak dişlerini boynuma geçiriyor, eli sikimin etrafını sarıyor, boynumdan içip kalçalarını yuvarlarken onu sıkıca tutuyor. Ona güvenerek arkama yaslanıyorum, elinin içine doğru itiyorum ve kanım ona pompalanarak aramızdaki bağı daha da güçlendiriyor.

Sonra, onun düşüncelerini kafamın içinde çaresiz, hırıltılı kelimeler olarak duyabiliyorum.

Tadı çok güzel.

İkisinin birbirine karıştığını, ben onu sikerken ondan beslendiğini hayal et. Kahretsin, hala kokusunu alabiliyorum.

Çok yaklaştın.

Kahretsin, kollarımda ne kadar iyi hissettiğini unutmuşum.

Konuşmasının sadece bir kısmını yakalayabiliyorum ama içim cız ediyor. "Ly." Beni kavradığı gibi itiyorum ve bir çılgılla tekrar boşalıyorum, beni geriye doğru eğiyor, içerken bana zehrini pompalıyor. Bu sadece zevkimi arttırıyor.

Bir nefesle ikimiz de dönmeye başladık.

Hâlâ Lycus'un pençesinde kilitliyim, dişleri boynumda ve onu orada dururken gördüğümde. Kraliçemizin ağzı açık, gözleri kocaman ve o kadar seksi görünüyor ki inlemeye ve öne doğru kaymaya karşı koyamıyorum ama Lycus beni geri çekiyor.

"Oh," diye fısıldıyor.

Reddedilmek, yargılanmak için hazırlanıyorum ama bunun yerine gözlerinde kaynayan arzuyu görüyorum, sonra dişleri uzuyor ve uyarılmışlığının kokusu etrafımızı sarıyor. Lycus hırlıyor ve boynumu koparmamak için dişlerini boynumdan çekiyor - bu ilk kez olmuyor, umurumda da değil, ama o olabilir. Yere yığılacakken beni tutuyor ve ikimiz de ne söyleyeceğimizden ya da ne yapacağımızdan emin olmadan ona bakıyoruz.

Eminim şimdi beni istemiyordur.

Kendinden nefretinin yüksek sesle patladığını düşündüğünü duyuyorum ve neredeyse korkuyla eğiliyorum, sadece beni değil, yaşadığı her şeyden sonra sevgiden başka hiçbir şeyi hak etmeyen kardeşimi reddetme fikriyle neredeyse kusuyorum.

Ancak o zaman ikimizin de maskesinin düştüğünü fark ediyorum.

Gözleri aletime düşmeden önce yüzümde geziniyor ve sonra dili dışarı fırlıyor, arkamdaki Lycus'u görebildiği kadarıyla bakmadan önce dişlerini ıslatıyor. "Rahatsız etmek istememiştin, tamam, bu bir yalan. İnilti duydum ve onları takip ettim ama üzgün değilim."

"I-" Yutkunuyorum, söyleyecek bir şey arıyorum. "Sanırım açıklamalıyız." İrkildim. "Kanının kokusunu aldık ve bu, şey, hepimizi etkiledi."

Elini kaldırıp odaya giriyor. "Bana bir açıklama borçlu değilsin." Sırıttıyor ve Lycus'un kollarında ürpermeme neden oluyor. "Siz ikiniz birlikte misiniz?" diye soruyor ses tonunda bir yargılama olmadan.

"Öyle değil," diye gürlüyor Lycus. "Seviştik, evet ve kanımızı paylaştık. Ondan içmemden korkmayan tek kişi Zale."

"Diğerleri biliyor mu?" Kaşlarını çatıyor.

"İstemiyorlar. İstemiyorlar bile, ama bazen istiyorlar ve ben korkudan nefret ediyorum, bu yüzden Zale'den besleniyorum, o da aldırıyor."

Bana bakarken yutkunarak başımı sallıyorum.

"Zale ve ... Lycus?" diye tahmin ediyor. Başını salladığını hissediyorum.

"Tanrılar yaşayan en seksi erkekleri mi seçti yoksa?"

Lycus benden kurtulurken göğsümden bir kahkaha yükseliyor. Aletimi olabildiğince rahat bir şekilde uzaklaştırıyorum, ama ona baktığı anda tekrar sertleşiyor ve kotumun içinde kaymak zorunda kalıyorum.

"Diğerlerinin hepsi aynı anda mı besleniyor ve sevişiyor?" diye soruyor merakla, duvara yaslanarak.

"Hepsi değil." Omuz silkiyorum. "Ama aynı anda hem sevişmeyi hem de beslenmeyi seviyorum ve sadece birbirimizden beslenebildiğimiz için ..."

Başını sallıyor. "Mantıklı. Ayrıca, seni durdurumama izin verme. Buna tanık olmak çok seksiydi." Ly'nin sarsıldığını hissediyorum ve sonra ona bakıyor. "Peki neden seni beslemekten korkuyorlar?"

Kaskatı kesiliyor ve tedirginliğini hissediyorum, ama ağabeyimin bir savaşçı olduğu gibi, fazla bağlanmadan önce ona bir çıkış yolu vermek için söylediğine şüphe yok. "Tanrıların bana bahsettiği yetenekler devamıza yardımcı oluyor ve beni güçlü kılıyor, ama bazı dezavantajları da var..." Yutkunduğunu görmek için ona bakıyorum. "Isırığım zehirli, tıpkı bir örümceğin ısırığı gibi. Felç edebilir, hatta istersem öldürebilir. Kanım ... zehirdir, *vecha*."

Sevgi sözcükleriyle irkiliyorum, gözlerim açılıyor. Ly onu reddetme ihtimaline karşı ne kadar geri çekilmeye çalışsa da, hepimiz gibi o da bunu yapamıyor gibi görünüyor.

"Diğerleri istemeden de olsa zehirden korkuyor."

"Onlar aptal," diye sırtarak cevap veriyor ve ben de homurdanıyorum. "Tamam, belki bunu onlara söyleme, ama ısırığından korktuğum için endişeleniyorsan, Lycus, endişelenme." Deve doğru sırtarak ona yaklaşıyor ve bunu kanıtlıyor. "Sana güveniyorum." Bunu kastettiği belli ve sonra bana göz kırpmıyor. "O da öyle."

Lanet olsun, bu kadını kim yarattı ve bize verdi?

O mükemmel biri. İyileştirici sözlerinin kardeşimin içine işlediğini hissediyorum ve onun da benim gibi ondan etkilendiğini biliyorum.

"Her neyse . . ." Alkışlıyor. "Reve düş almaya gittiğinde kayboldum, sanırım bu da onun otuz bir çekmeye gittiği anlamına geliyor. Beni yönlendirebilecek biri var mı?"

İkimiz de "Ben," diye geveleyerek onu güldürüyoruz ve ben de kendimi tutamayıp onunla birlikte gülüyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM



ALTHEA

S Cidden, buradaki suda, kanda ne var?

Lycus ve Zale arasında yürüyorum ve dilim sinirden durumda.

Tecrübeliyim ve çok eğlendim, ama hepsi yürüyen tanrılar gibi. Benden çok üstünler ve onlardan yayılan güç beni nefessiz bırakmaya yetiyor.

Gerçi güvensizliklerini, endişelerini gördüm ve umarım daha da kötüleştirmemiştir ama gülümsediklerinde sanki dünyada her şey yeniden yoluna girmiş gibi oluyor.

Müstakbel eşimin gördüğüm en güzel adam olduğunu düşünüyordum ama çok ama çok çünkü burada, unutulmuş bir mahkemede, gerçek güzelliğin ne olduğunu görüyorum ve bu onların inanılmaz yüzlerinden daha fazlası. Dostluklarında, aşklarında.

Zale solumda ve hiç de beklediğim gibi biri değil. Benden uzun, ama sadece birkaç santim daha uzun ve tıknaz, kas üzerine kas, ama yine de Lycus'tan daha zayıf. Saçları, trend olduğunu gördüğüm kurt kesimi gibi şekillendirilmiş ve koyu kahverengi, kehribar ve kıvılcık bukleler dalga dalga omuzlarına düşüyor. Yüzü köşeli, çenesi ve dudakları gölgeli, elmacık kemikleri yüksek ve turuncu gözleri yarık. Kalın kaşlarından birinde bir yara izi var. Yanağının sağ tarafında bir yara izi daha var ve Zale bana baktığında, derisinin altında bir gölgenin hareket ettiğini görebildiğime yemin edebilirim.

Hızla arkamı döndüğümde, başımı kaldırıp Lycus'a bakmadan önce neredeyse tökezliyordum. Eliyle kolumu kavıyor ve genişçe sırtırken beni yakalıyor. İri yarı, vücudunun her santimini kaplayan kaslarla inşa edilmiş. Bir devi ya da Viking'i andırıyor, vahşi saçları ve sakalı da bu etkiye katkıda bulunuyor. Kalın, gece kadar siyah saçları şu anda başının tepesinde topuz halinde, boncuklar ve kemiklerle süslü. Sakalları uzun ve dağınık, kalın dudaklarını çevreliyor ve dişleri görünüyor. Lycus'un sert, kare yüzü, çekik siyah kaşları, gözlerinin ve ağzının etrafındaki çizgilerle görünümünü daha da güzelleştiriyor. Elleri yaralı, kolları ve göğsü siyah kıllarla kaplı. Düşük bel deri pantolonu ve göğsündeki silah kayışından başka bir şey giymeyen bu adam eski bir savaşçı gibi görünüyor. Tüm görünüm, yanları sivri uçlu siyah deri diz boyu botlarla tamamlanıyor.

Boğazımı temizleyerek onları süzmeyi bırakmaya zorluyorum kendimi. "Peki, ikiniz de kaç yaşındasınız?"

"İşte bu çok anlamlı bir soru." Zale göz kırpmıyor ve beni kıkırdatıyor.

Lycus tam bir şey söylemek üzereyken taht odasına giriyoruz ve donup kalıyoruz. Azul olduğunu tahmin ettiğim bir adam maskesi olmadan ayakta duruyor ve bir duvarla hareketli bir konuşma yapıyor.

"Ee, o iyi mi?" Yavaşça soruyorum.

"Onu tanıdığımдан beri değil," diye cevap veriyor Lycus donuk bir sesle ve o kıkırdayınca ağzım açık kalıyor.

"Az önce şaka mı yaptın?" Zale haykırır. "Lycus şaka yaptı!"

Reve bir anda ortaya çıkar ve eli Lycus'un alnına gider. "İyi misin?"

Azul dönüp başını eğiyor ve yemin ederim arkasından bir kahkaha duyabiliyorum.

"Siktir git," diye tersliyor Lycus, sadece gülen Reve'yi iterek. "Bu kedi kokusu, değil mi?" Reve bana göz kırparak soruyor.

"Bu amcık seni tokatlayacak." Kollarımı kavuşturarak .

"Çok isterim. Tam burada yap." Reve yanağını çeviriyor, dudaklarımda bir gülümseme kıvrılırken bile başımı sallamama neden oluyor.

Zale inliyor. "Onu cesaretlendirme." Omzuma vurarak beni kıkırdatıyor.

Hepsi hareketsiz kaldı ve ben donup kaldım. "Ne?" Bana yönelttikleri gevşek çeneli bakışlar kafam karışarak soruyorum.

"Hiçbir şey." Reve önce toparlanıyor ama gülümsemesi daha yumuşak ve gözlerinde daha önce olmayan bir şey var.

Conall ve Osis'le birlikte içeri giren Nathair, "Kahkaha sesleri bu koridorları doldurmayalı uzun zaman oldu," diye sesleniyor.

Onların hayran bakışları altında hafifçe kızarıyorum.

Nathair yanımdaki Lycus ve Zale'i fark ediyor ve bir an için gözleri kısılıyor ve bana gülümsemeden önce zihinlerinde fısıldaştıklarını duyduğuma yemin edebilirim. "Yeni eşyalara ihtiyacın olacağını düşündüm. Reve ve ben buraya gönderilmek üzere bir gardırop seçtik ama başka bir şey var mı? İstedğin herhangi bir konfor? Dünyadaki her şey, Althea."

"Ee, hayır mı?" Tereddütle cevap veriyorum.

Nathair neredeyse acı çekmiş gibi görünüyor. "Bir şey var mı?" diye yalvarıyor.

Gözlerindeki bakışı gördüm. Belli ki bana bir şey vermek istiyor, ben de beynimi zorluyorum. "Ben, şey, farklı baloncuklar ve bombalar içeren banyoları severim ..."

"Fiyatı ya da tasarımcısı ne olursa olsun dünyadaki her şeye sahip olabilirsin ve sen köpük banyosunu mu seçiyorsun?" Reve dudaklarını bir sırtış ayırmadan önce soruyor. "Bu kızı seviyorum. Onu tutalım."

Azul yaklaşırken tereddüt ediyor ve kimsenin boş konuşmaktan bahsetmediğini fark ediyorum, bu yüzden ben de bahsetmiyorum.

Sonra Nathair'in sesi gelir. *Azul'un güçleri farklı ama o deli değil, yani hepimizden daha deli değil.*

Ona zihinsel bir *"Teşekkür ederim"* gönderirken dudaklarım titriyor. Hepsi sanki benim yönlendirmemi bekliyormuş gibi etrafımda hareket ediyor. "Ee, genelde hep ne yaparsın?"

Birbirlerine bakarlar ve Nathair onlar adına konuşur. "Genelde çalışırız, ama . . ."

"Sen daha ilginçsin," diye takılıyor Reve, sırtımama neden oluyor.

Bana asla böyle gülümsemeyecek.

Ses ani, keskin ve o kadar acı dolu ki, neredeyse Sendelemek.

Nathair elini uzatırken kaşlarını çatıyor. "Sen iyi misin?"

Belli ki duymamış ama Azul'un başını eğdiğini görüyorum. Boğazımı temizleyerek başımı salladım. "İyiyim, özür dilerim. Sanırım ölmek biraz yan etki bırakıyor," diye yalan söylüyorum ve Azul'un kafasını kaldırdığını görüyorum. İkimiz de onu duyduğumu biliyoruz ama Nathair cevabımı kabul ederken ona usulca gülümsüyorum.

Nathair diğerlerinin iniltilerini duymazdan gelerek, "Sizi sıkıştırmayı bırakacağız," dedi. "Hepimizin tamamlaması gereken işler var, bu yüzden keşfetmekten çekinmeyin ya da sadece

Dinlen Althea, dilerse yarın sana ipleri göstermeye başlayabiliriz."

"Kulağa hoş geliyor." Gülümsedim ve Nathair hepsini dışarı çıkardı.

Gitmelerini izliyorum ve omuzlarım düşüyor. Yalnız kalmaya alışkınım, yalnızlığa alışkınım ama şimdi, onlara bağlı olarak uyandıktan sonra kendi düşüncelerimin soğuğu ve gürültüsü yanlış geliyor, bu yüzden bunun yerine taht odasında bir kez daha dolaşıyorum.

"Sandalyeler işe başlamamızdan günler sonra ortaya çıkıyor. Basitçe cisimleşiyorlar ve hayatlarımızın hikâyesini anlatıyorlar." Derin ses beni ürkütüyor ve dönüyorum ama Azul aniden tam önümde belirene kadar kimseyi göremiyorum.

"Nasıl?" Gözlerimi kocaman açarak soruyorum. Eski zamanlarda insanların arasında görünmeden yürüeyebilen vampirlerle ilgili hikâyeler duymuştum ama bu binlerce yıl önceydi ve onlar öldüğünde bu yetenek de yok olmuştu.

Maskeli başını eğip beni izlerken tek söylediği "Görünmeden yürüeyebilirim," oluyor. Daha önce yüzünü iyi görememiştım ama maskesinin tekrar takılmış olması beni üzüyor.

"Neden sen de diğerleri gibi yüzünü göstermiyorsun?" Kendimi onunla bir akrabalık hissederek sorarken buluyorum. İkimizin de sevmeye ihtiyacı var.

Görünüşündeki dalgalanmadan onu şok ettiğimi anlayabiliyorum. "Ben diğerleri gibi güzel değilim." Sesi hüzünlü. "Gözlerindeki bakışın değiştiğini görmek istemezdim."

"Olmaz," diye teminat veriyorum ona, bir adım daha yaklaşarak. "Güzellik dış görünüşten daha fazlasıdır. Vampirlerin bu dünyadaki en güzel yaratıklar olduğu varsayılır, ancak kişi özünde çürümüşse bu güzellik boştur. İz bırakır. Hayatım boyunca etrafım bu tiplerle çevriliydi, güzel ama özünde çürümüş. Sen öyle değilsin. Seni hissediyorum ve öyle olsaydın burada olmazdın, yani güzellik her şey değildir, Azul. Umarım bir gün bana yüzünü gösterecek kadar güvenirsin, ama o zamana kadar, eğer rahatsan, önemli olan da budur." Yanağındaki maskenin üzerine bir öpücük konduruyorum. "Yine de sana diğerleri gibi bakacağım," diye fısıldıyorum yanından geçerken.

"Benim yeteneklerim hayaletler."

Onun sert ve umut dolu sesini duyunca geri dönüyorum. "Metresim yüzünden beni yargıladıklarında ölüme çok yakındım. Bu beni korkutmadı. Doğruyu söylemek gerekirse, sanırım ölmenden önce hayaletler gördüm, ama geri döndüğümde ölülerin ruhlarını gördüm. Onlarla konuşup yardım edebiliyorum ve karşılığında onlar da bana yardım ediyor. Yargılamak ve günahları görmek için görünmeden hareket edebilir ve konuşabilirim ve seni gördüm Althea. Senin adını yükselten bendim."

Ondan nefret etmem için bir saldırı beklediğini görebiliyorum.

"Güzel," diyorum onu şok ederek ve acı acı gülüyorum. "Ben bozuk bir canavardım, Azul. Sen doğru olanı yaptın. Diğerleri ne derse desin, kendilerine zarar vermek isteyenleri öldürüyor olsam bile, bu ellerimdeki kanı azaltmaz - birlikte yaşamak zorunda olduğum kanı. Çok daha kötü bir şey yapmadan önce beni durdurmana sevindim."

"Seni ölüme mahkum ettim," diye karşılık verir.

"Sen yaptın." Başımı salladım. "Ve işte buradayız. Sanırım tanrıların hepimiz için bir planı var ve biz kimiz ki bu yükü üzerimize alıyoruz? Sen işini yaptın Azul ve bunun için senden nefret etmiyorum. Aslında minnettarım." Beceriksizce uzanıp duygularımı okuduğunu hissettiğimde sözlerimin doğruluğunu hissetmesine izin verdim.

"Sahibem zalim bir kadındı. Beni kendi karanlık yaratığına dönüştürdü ama bana yaptığı şeyler hem fiziksel hem de zihinsel yaralar bıraktı. Ben diğerleri gibi değilim ve asla da olmayacağım."

"Sana zarar verdi," diye mırıldandım.

Gülüştü umutsuzluğuyla ruhumu ürpertiyor. "Bana işkence etti. Yüzlerce yıl boyunca beni aç bıraktı, hayata döndürdü, tüm kemiklerimi kırdı, derimi yüzdü ve tekrar dikti. Her parçam yok edildi ve onun suretine dönüştürüldü. Onun adına bir başkasını öldürdüğüm için yargılandım ve beni bu acıdan kurtarmak için ölümümü teslim ettiklerinde mutluluktan ağladım."

Ses tonunda yoğun bir özlem ve yalnızlık hissediyorum. Tıpkı diğerleri gibi o da benimle bir bağ kurmak istiyor ama nasıl yapacağını bilmiyor. Sorun değil çünkü ben biliyorum.

"Tekrar beslenmeye ihtiyacım olduğunda, senden beslenebilir miyim?" Soruyu askıda bırakıyorum, ona seçme gücü veriyorum. Eğer hayır derse, bunu ona karşı kullanmayacağım ama onun da benim kadar kontrol duygusuna ihtiyacı var.

Kanı bana şarkı söylüyor.

Bir hayalet gibi hareketsiz kalıyor ama yok olmuyor. "Suçlarımı ve bana yapılanları bildiğin halde benden beslenmeye razı mısın?"

"Hiç tereddüt etmeden," diye yanıtlıyorum.

"Benden beslenmek istiyorsan, her zaman ve her yerde seninim," diyor yumruğunu göğsüne vurarak ve başını hafifçe eğerek.

"Güzel." Genişçe sırtıyorum.

"Çalışmalıyım," diye aniden mırıldanıyor ve sonra ortadan kayboluyor, ama ben onu hâlâ yakınımnda hissediyorum.

"Hoşça kal Azul," diye mırıldanıyorum arkamı dönerken ve kapıda onun fısıltısını duyuyorum.

"Güle güle, tatlı Althea."

Bitkin bir halde odamın merdivenlerini tırmanıyor ve yatağa yayılıyorum. Son on iki saat içinde o kadar çok şey oldu ki, kafam sadece rüzgârdaki fısıltılar gibi diğerlerinin varlığıyla değil, aynı zamanda ölmek, yeniden doğmak ve yeni işimle de dolu.

Bir an için Simon'a acıyorum, bunu onunla paylaşabilmeyi diliyorum, ama bunun yerine soğuktan titreyerek çarşafın altına giriyorum ve orada benimle olduğunu, elimi tuttuğunu hayal ediyorum. Zihnimle ona ulaşmalıyım ama aramızdaki mesafe çok büyük ve aradan geçen bunca zamandan sonra aramızdaki bağ çok boş ve bir an için kendimi tamamen yalnız hissediyorum. Gözlerim yaşıyor, sanki eski hayatıma veda etmek sonunda onunla olan tüm bağlarımı koparmış gibi.

En iyi arkadaşım, kardeşim ve sahip olduğum tek aile.

Birisi "Hepsi değil," diye mırıldanıyor ve ben de Osis'i kapıda görmek için sarsılıyorum.

"Acın beni çağırdı." İçeri girer ve kapıyı kapatır. "Yargıç olarak seçilmek büyük bir şey ama diğerleri bunun beraberinde getirdiği yalnızlığı ve duyguları unutuyor. Arkadaşını özlüyorsun ama yalnız değilsin Althea. Biz buradayız. Onun yerini alamayız, almak da istemeyiz ama istersen şimdi senin için burada olabilirim."

Yavaşça başımı sallamadan önce onu izliyorum ve o da adımlarını atıp yatağa doğru kayıyor. Bir kez daha yan dönüp ona bakıyorum ve gülümsüyorum.

Uzanarak gözyaşlarımı siliyor ve bir iniltiyle parmaklarından emiyor. "Uyu Althea, ben buradayım."

"Söz mü?" Bakışlarına bakarak fısıldıyorum.

"Beni istediğin sürece ve bana ihtiyacın olduğu sürece," diye yemin eder. "Sana göz kulak olacağız, Althea. Bir daha asla yalnız hissetmeyeceksin ve bir gün Simon'ı bir kez daha görmen için sana getireceğim."

Gözlerim kapanırken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Sadece veda etmek için bile olsa bunu isterim. Ben hiç yapmadım."

"O zaman ben de sana söz veriyorum. Vedanı alacaksın, Althea," diye mırıldanıyor, elini elime dolayarak. Ondan bana bir sıcaklık, dostluk, mutluluk ve umut akıyor ve ben gülümseyerek ve sıcacık uykuya dalıyorum.

Gözyaşlarım sanki hiç olmamış gibi yüzümde kuruyor.

Kanımın kızı.

Fısıltı, içinde bulunduğum gri, dumanlı yerde dönüp durmama neden oluyor, ancak etrafımda karanlıktan başka bir şey yok. "Alo?"

Ben buradayım.

Hiçbir şey görmüyorum. Gözlerimi kapatarak duyularımla araştırıyorum ve karanlıkta bir şey hissediyorum. Eski bir şey. Eski bir şey. Güçlü bir şey.

"Kimsin sen?" Korkmayı ya da titremeyi reddederek soruyorum.

Ben bir tanrıyım elbette, ama kabul etmek istemesen de biliyordun. Zaman tükeniyor, benim kanım. Konuşmalıyız. İyi seçim yaptın, bildiğim gibi. Bu her zaman senin kaderin olacaktı, ama şimdi onu kucaklamalısın.

"Neyi kucaklamak?" Artık yüksek sesle konuşup konuşmadığımdan emin olmadan soruyorum.

Senin kaderin, tıslıyorlar. Sana kâbuslarımı, kanımı, ırkımızın en güçlü ve en kudretli olanını verdim, o yüzden onları al, kendinin yap ve değişim ol. Dünyamıza kutsal olmayan ateşi yağdır ve onu temizle. Bir kez daha doğru hale getir.

"Senin mi?" Fısıldıyorum, kalbim donuyor. "Sen . . . Sen efsanelerin vampir kralısın. Sen Modatheth'sin, ilk vampir."

Tabii ki. Kanım size akıyor. Hepsi benim ama bana, soyumuza sırtlarını döndüler ve şimdi olmamız gerekenin zayıf versiyonları oldular. Annen bunu biliyordu.

"Annem mi?" Nefes nefese kaldım, gölgelerin etrafımı sardığını gördüm.

Çocukluğundan beri benimle konuşurdu. Farkında olmadan güçleriyle karanlığı çağırırdı. Görevinin ve kaderinin senin için ölmek olduğunu biliyordu, benim torunum. Irkımızı bir kez daha kurtaracak olan sensin. Onu kendi kızım gibi sevdim, tıpkı seni sevdiğim gibi. Onun güçlü olduğunu düşündüler küçüğüm, ama henüz hiçbir şey görmediler.

Aniden, kan kırmızısı alevlerle yıkanan bir adam ortaya çıktı, ben de eğildim.

Yanan bir parmak ucu başımı geriye yatırıyor ve onun gücünü içime çekerken gözlerim yaşlarla doluyor.

Onlara öğretin. . Onları kurtarın.

"Nasıl?" Düzensiz bir şekilde cevap veriyorum.

Nasıl olduğunu biliyorsun. Dünyayı kötülükten arındırmak. Asla böyle olmamız gerekmiyordu. Karanlıkta hayatta kalırız, bu doğru, ama karanlık kötü değildir, kötü değildir ya da

İyi. Bizler içindeki canavarları korumak için yaratıldık; asil, güçlü ve en önemlisi koruyucu olmak için. Bu bozuldu. Sen .

"Ya yeterince güçlü değilsem?"

Oh, sevgilim, öylesin çünkü ben öyle yapacağım. Eğildi ve sonunda yüzünü görebildim. Bu acı verecek ama bu benim sana hediyem kızım, tanrılar suçlarımız yüzünden bizi yok etmeden önce ırkımızı kurtarmak için son bir şans. Yargıçlar böyle bir kötülüğe karşı başarısız oluyorlar, ama sen akıntıyı değiştireceksin. Hazır mısın?

Yutkunarak, şimdiye kadar gördüğüm ama asla tarif edemeyeceğim en güzel yüze bakıyorum. "Eğer hediyeyi almazsam?"

Başarısız olacaksınız ve iddia ettiğiniz her şeyi kaybedeceksiniz. Hepsini kaybedeceksiniz.

Yargıçlar, yeni ailem, Simon... hepsi. Her şeyi kaybedeceğim.

"Bu hediye" diye ediyorum. "Beni ne yapacak?"

Gerçek bir canavarlar kraliçesi. Bir kabus, diye mırıldanıyor önümde diz çökerken, beni alevleriyle saran bir tanrı. Çürümeyle savaşmak için gerekli ama isteyerek kabul edilmeli.

"Acıyacak mı?" Tanrı'dan kendisini korumasını isteyen bir çocuk gibi sorguya çekildim.

Her şeyin bir bedeli olduğunu kabul ediyor.

"Kabul ediyorum," diyorum tereddüt etmeden. "Onları kurtaracaksa öderim."

Güzel. Bir an için gülümsediğini gördüm ve onu memnun ettiğimi anladım. Daha iyisini seçemezdim. Şimdi hazırlan kızım.

Alevleri kollarımdan geçip tenime batıyor ve ben acı dolu bir çılgınlıkla başımı geriye atıyorum. Ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Vücudum yanıyor, kanım ısınıyor ve kaynıyor ve beynim anılarla, olasılıklarla patlıyor, ta ki bir tanrının güçlerini özümsemeye çalışan bir vampirin paramparça olmuş haline gelene kadar.

Sonunda durdu ve gözlerimi açtığımda onu kolumu bırakırken buldum. "Ne oluyor?" Dizlerinin üstüne sendeleyip yere düşerken yalvarıyorum.

Sırtını dönmüş, alevleri sönmüş.

"Ölüyorum," diye mırıldanıyor.

"Hayır!" Etrafında kıvrılarak haykırıyorum. "Seni kurtarmama izin ver."

Hayır, her zaman böyle olması gerekiyordu. Alevsiz eli gözyaşımı yakalamak için uzandı. Benim için ağlayan bir insan. Bunu göreceğimi hiç düşünmemiştim. Çok uzun yaşadım kızım. Bir tanrının hayatı yalnızdır ve kolay değildir. Senin gibi birini bulma umuduyla bekledim. Her şeyimi ortaya koydum.

umutlarım, korkularım ve geleceğim. Onları sakla kızım. Her zaman seninle olacağım.

"Ya yapamazsam?"

Sonra birlikte yok olacağız. Eli yanağıma okşuyor. Bununla tek başına yüzleşmeyeceksin. Yıllar boyunca sana yoldaşlık etmeleri için en iyilerini seçtim, bu yüzden yardım etmelerine izin ver. Sevgi tedavidir, ama ölümden korkma ya da nefret etme. Yaşam ve ölüm her zaman birlikte çalışmalıdır çünkü ikisi olmadan dünya bir hiçtir. Şimdi onlara geri dön ve beni özle. Ben şimdi kalbinin içindeyim ve kaybolduğunda sana rehberlik edeceğim. Sadece karanlığa bak, o zaman beni göreceksin ve unutma kızım, diğerlerinin korktuğu kabuslar her zaman senin olmuştur.

Bir çırpıda uyanıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken elimi kalbime bastırıyorum.

Reve karşımda, ağır bir ifadeyle beni izliyor. "Görüyorum ki tanrımızla tanışmışsın."

"Nasıl-"

"Ben bir rüya gezginiyim." Sırıttıyor. "Bu bana onun hediyesiydi. Seni altına alırken korumam için beni çağırdı." Bana bakıyor. "Her ne yaptıysa seni değiştirmiş. Bir tanrının ziyareti asla iyi değildir."

"Hayır," diye itiraf ediyorum usulca. "Ama gerekli."

Başını sallıyor. "Pek bir şey görmedim. Diğerleriyle buluşmalıyız."

Dönüp bedenimin hâlâ yatakta, Osis'in etrafında kıvrılmış olduğunu görüyorum ve Reve kıkırdıyor. "Özel olarak konuşabilmemiz için," diye mırıldanıyor. "Seni uyandıracağım. İyi misin?"

"Bilmiyorum ama başka seçeneğim yok, hiçbirimizin yok. Sanırım hiçbirimizin yok."

"Her zaman bir seçim vardır Althea ve sen bunu seçtin," diye hatırlatıyor bana. "Ama haklısın. Bazı şeyler kaderleriyle doğar ve bence sen de öyleydin."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM



ALTHEA

R Havva doğru söylüyor ve kendimi ilk uyandığımda beni getirdikleri gayri resmi oturma odasında buluyorum. Conall sağ olsun, ellerimde bir fincan sıcak çay tutuyorum ve ayaklarım Nathair'in Diğerleri sabırla oturup merakla beni izlerken kucaklıyorum. Reve arkamda duruyor, rahatça duvara yaslanıyor.

"Bir rüya gördüm."

"Bütün iyi hikayeler böyle başlar." Reve homurdanıyor. Nathair iç çekerken ben de ona sırtıyıyorum.

"Bu daha önce yaşadıklarım hiç benzemiyordu. Bir tanrı gördüm. Tanrıyı. Bizim tanrımız," diyorum ve bir an sessizlik oluyor, ben de devam ediyorum. "Beni kendisinin seçtiğini ve sizinle birlikte çalışmak için seçildiğimi söyledi. . . ırkımızı kurtarmak için."

Nathair sadece göz kırpmıyor, soğukkanlılığındaki tek çatlak bu. "Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyorum-"

"Düşündüğünüz kadar değil. Tanrılar dramatik olmalarıyla bilinir ve sık sık işe karışırlar," diye mırıldanıyor Nathair.

"Evet, şey, bana gücünü verdi. O . . . O öldü." Oda bir kez daha sessizliğe gömülür. "İrkımızı temizlememiz gerektiğini söyledi, biz ...

. . . değişmek ve kötü olmak. Planın her zaman bu olduğunu ve senin bu yüzden geri getirildiğini, böylece bunu birlikte yapabileceğimizi söyledi. Bu yargılamaktan daha büyük bir his. Sanki bir saatin içindeyiz ve eğer onları kurtarmazsak hepimiz mahvolacağız."

"Ne şekilde?" Nathair soruyor, şüphesiz hepsi adına konuşuyor. Zihinlerinin benimkine karşı çalıştığını hissedebiliyorum.

"Bilmiyorum, kesin bir şey söylemedi ama içimde öyle bir his vardı." Onlara bana canavarlar kraliçesi dediğini söyleyecek cesareti kendimde bulamıyorum.

"Bize gösterebilir misiniz?" Nathair rica eder. "Daha kolay olabilir. Reve size yardım edebilir."

Reve'e bakarak tereddütle başımı sallıyorum.

"Gerekenden daha derine inmeyeceğim. Ancak onu almak için seni uyutmak zorunda kalacağım." Reve'nin eli yüzümü okşuyor.

Fincanı yere bırakıp kıvrılıyorum. "Yap," diye mırıldanıyorum sesimde güvenle ve ne olduğunu anlamadan rüyama geri dönüyorum, ama bu sefer diğerlerinin beni bir film gibi izlediğini hissediyorum. Kendimi ve tanrıyı görebiliyorum ama sanki her şeyden çok uzaktayım ve nefes nefese doğrulduğumda aniden her şey gerçeğe dönüşür.

Reve yüzümdeki saçlarımı okşuyor ve bakışlarımı incelerken önümde çömeliyor. "Kabuslar kraliçesi." Sırıttıyor. "Kulağa hoş geliyor."

"Sık sık amacımızı merak ederdim. Sadece kötülük dalgasını durdurmaya çalışmak olamazdı, ama biz yeterli değildik. Ama şimdi anlıyorum ki bizi tamamlaman için seni bekliyormuşuz," diye fısıldıyor Nathair. "O sana büyük bir armağan verdi Althea. Onu kontrol etmene yardım etmemiz gerekecek. Bu arada gördüklerim üzerinde düşüneceğim ama bir şey çok açık: Bu hepimizden daha büyük." Herkesin bakışlarıyla karşılaştı. "Çalışmalarımıza her zamankinden daha hızlı ve daha büyük bir şekilde devam etmeliyiz. Thea haklı. Saatin tik taklarını hissediyorum. Rutinimize geri dönmemizi istiyorum. Thea, yeni güçlerin üzerinde seninle birlikte çalışacağız çünkü ne yazık ki, onları geliştirmek için yılları olan bizlerin aksine, sen bunu yapamayacaksın."

Anlayışla başımı sallıyorum, biraz bunalmış hissediyorum. Yani, bir tanrı, bizim tanrımız, benden ırkımızı kurtarmamı istedi ve sonra bana gücünü verdi. Ben hiç kimse değilim. Etrafı en güçlü, en güzel vampirlerle çevrili ölü bir kızım ve herkesi kurtarmam mı gerekiyor?

Eskiden okuduğum klişe YA kitaplarına benziyor, sadece daha fazla ölüm var, ama sanırım dilenciler seçilemez.

"Şşş, zihninin döndüğünü görüyorum, Althea. Görüldüğü kadar korkutucu değil ve biz varız. Her seferinde bir satranç taşı oynayacağız, hepsi bu," diye söz veriyor Nathair ayağımı sıkarak. "Diğer herkes ne yapmamız gerektiğini biliyor."

Diğerleri bana küçük gülümsemeler atıp aceleyle uzaklaşıyor ve beni Nathair ve Reve ile baş başa bırakıyorlar. "Tanrı hakkında daha fazla araştırma yapacağım ve ne gibi güçler bekleyebileceğimizi göreceğim." Nathair eğildi. "Burada kal ve dinlen. İhtiyacın olduğunu düşünmesen bile vücudunun buna ihtiyacı var. Seçilmiş olmak ve şimdi daha fazla hediye almak arasında, muhtemelen şu anda aşırı yüklenmiş durumda."

"Hissediyorum-"

"Bu bir rica değildi Althea, sana her zaman bir seçenek sunacağım ama senin iyiliğin söz konusu olduğunda? Bu bir emirdir. Dinlen." Ayağa kalkıp Reve'yi yanına alırken başımı usulca öpüyor ve beni sıcak çay, ateş ve yapacak başka bir şey olmadan bırakıyor.

Kahraman falan olmam gerekiyor ama kendimi işe yaramaz hissediyorum. Onların bu hayatı ve işlerini kabullenmek için yılları vardı, ama benim bir günüm vardı ve şimdi ırkımızın kendi şeytani kötülükleri tarafından yok edilmesini durdurmalarına yardım etmem mi gerekiyor?

Belki de Nathair haklıdır. Dinlenmem, ne hissettiğimi anlamam ve vücudumun her şeyi kabullenmesine izin vermem gerekiyor. Tek yaptığım yatmak gibi görünüyor ama kararlılığını hissettim. Beni iyileşmeye zorlamak için gerekirse buraya zincirleyecek.

Şimdi tamamen odaklandığımda, ölümün ve kanımdaki zehrin verdiği hasardan sonra vücudumun hala kendini toparladığını hissediyorum. Taze bir yara izi gibi, iyileşmiş ama hala hassas, bu yüzden bu seferlik bana söyleneni yapacağım. Çayı yudumluyorum ve tembellik yapıyorum ve farkına bile varmadan bir kez daha uykuya dalıyorum, bana ait olmayan anılarda ve geleceklerde kayboluyorum.

Uyandığımda ateş sönmüştü ve karanlığın çöktüğünü hissedebiliyordum.

Bütün gün uyudum mu? Sanırım Nathair haklıydı. Gerçekten dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Ayağa kalkıp geriniyorum, zihnim farkında olmadan onlara ulaşıyor. Kendimi kapıya doğru zorlayarak dışarı bakıyorum. "Alo?" Koridor sessiz ve mahkemenin bu bölümünün boşluğunu hissediyorum. Burada biri olmalı ama nereye bakacağımı bilemiyorum.

Uyandığımdan beri ilk kez gerçekten yalnız kalıyorum, bu yüzden bundan en iyi şekilde yararlanıyorum ve koridorlarda dolaşarak vücudumun envanterini çıkarıyorum. Daha önce hiç olmadığım kadar güçlü hissediyorum ve duş alıp giyindikten sonra

Rahat etmek için birkaç şort ve uzun bir tişört giydikten sonra kendimi hobi odalarından birinde buluyorum.

Kocaman bir oda, ortadan ikiye bölünmüş ve diğer tarafta bizim gibi ölümsüzler için inşa edilmiş bir spor salonu var. Her şey daha büyük, daha güçlü ve daha sert. Ancak odanın bu tarafında, etrafına rünler yayılmış basit bir daire var. Yürürken, bunların güçleri içerdiğini fark ediyorum.

İnsanları tuzağa düşürmek için mi?

Hayır, bu yanlış geliyor.

Dengesizken büyülerini kontrol altında tutmalarına yardımcı olmak için. Cevabı neredeyse iliklerimde hissediyorum. Tüm bu yeni güçlere sahibim ve eğer yardım edeceksem bunların ne olduğunu ve nasıl kullanılacağını öğrenmemin zamanı geldi. Boş boş oturmaktan yoruldum.

Ben yargıç

olacağım.

Bir kraliçe.

davranmamın zamanı geldi.

Derin bir nefes alarak halkanın içine adım atıyorum ve büyülü bir çekimin üzerimden geçerek diğer tarafa doğru ilerlediğini hissediyorum. Ayaklarımı açıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, içime odaklanıyorum ama ne için, bilmiyorum. Orada bir şey olmalı.

Bunu daha önce ilk değiştiğimde, herkes kahin güçlerimi hissetmek istediğinde yapmıştım ve hiçbir şey bulamamıştım. Bir an için eski şüphelerim depreşiyor ve hiçbir şey hissetmiyorum. Ağlamak, onlara işe yaramaz olduğumu ve yanlış seçim yaptıklarını söylemek istiyorum, ama sonra bir şey çok hızlı bir şekilde, bir esinti gibi geçiyor ve bu düşünceleri alıyor.

Daha sıkı odaklanarak, ölmeden önce olduğum her şeyi -tüm şüpheleri, endişeleri, acıyı ve yeterli olma baskısını- bir kenara itiyorum. Bunun yerine, sadece öyleyim.

Bir varlık.

Önce bir nefese, sonra bir sonrakine odaklanarak içimde daha derinlere dalıyor, o kıvılcımı arıyorum.

Herhangi bir şey . . .

Sonra, açan bir çiçek gibi, karanlıktan büyüyor, küçük ve neredeyse opak, ama ne kadar odaklanırsam, o kadar büyüyor. Yaprakları genişliyor, uzuvlarımı dolduruyor ve kalbimin etrafında kıvrılıyor. Bu bir gül, dikenler beni ısırırken fark ediyorum, ama acı beni rahatlatıyor, tıpkı kan dökülmesi gibi.

Dikenler etrafımda sıkıca dolanıp beni kavrarken kanımı çaldığını hissediyorum ama karşılığında içimden yeni bir gücün aktığını hissediyorum. Neredeyse nefesimin kesildiğini ve dizlerimin üzerine düştüğümü görüyorum ama içimde bir savaş var.

Dikenler beni ele geçirip her şeyimi çalmak istiyor, ama akıntıyı geri itiyorum ve sonunda duruluyorlar. Acı ve beni neredeyse boğan bu yeni güçle nefes alıyorum ve sonra ellerim düşünmeden kalkarken aynı anda gözlerim çarparak açılıyor.

Etrafımdaki çemberde kan lekeleri var, dövüşün fiziksel kanıtı ve ellerim kalktığında kan kabarcıklar oluşturuyor ve sonra havaya akarak dev bir çember oluşturuyor. Kanın beni çağırdığını hissediyorum ve onu incitmek ya da iyileştirmek için kullanabileceğimi biliyorum.

Bunun yerine, onu tekrar içime çekiyorum, kütlenin doğrudan göğsüme yönelmesini ve derinlere batmasını izliyorum, ellerim düşerken bunun şoku beni sarsıyor.

Tamam, yani kan . . .

Başka ne var?

Gözlerimi bir kez daha kapatarak güllerin ötesine, o gücün derinliklerine uzanıyorum. İçime doluyor ve aniden artık kendi zihnimde değilim.

Hayır, başka birinin içindeyim ve onun gözünden bakıyorum.

Bir an için, güçlerinin kuvveti beni zihinsel bir savaşta geride tuttuğu için bir direnç var, sonra beni geçip kim olduğumu anlıyorlar ve açılıyorlar.

Nathair.

Bir kütüphanede bir bacağını diğerinin üzerine atmış oturuyor ve önünde bir ateş yanıyor. Elinde unutulmuş bir kitap yatıyor ve bir anlığına ben o oluyorum ve yaşıyorum, gücünü ve hatta bakmak istersem anılarını hissetmeme izin veriyor, ama ben istemiyorum. Bana geçmişini anlatmasını istiyorum, geçmişini kurcalamasını değil. Bunun yerine aklıma yeni bir fikir geliyor ve duyulmayan bir kıkırdamayla onunla birlikte tenine girip kontrolü ele alıyorum.

Belirgin bir şekilde erkek olan elimi göğsünde gezdirerek daha aşağıları keşfediyorum ve içinde bulunduğum beden zevkle soluyor.

"Thea." Sesim boğazından çıkan bir inilti.

Gücünü hissediyorum ama bir kez bile itiraz etmiyor ya da bana karşı çıkmıyor. "Çünkü ben seninim," diyor.

Elini sert, pantolonla kaplı sikine doluyorum ve başını geriye atmaya çalışıyor ama görebilmek için dik tutuyorum. Solgun eli kalkıyor ve saçlarını kavırıyor, acının çekiştirmesi tıslamasına ve kalçalarını kaldırmasına neden oluyor.

Aniden, kurşun bir balon gibi, kendimden uzaklaştığımı hissediyorum, bu yüzden son düşüncemle onu kaldırıyorum ve bana doğru yürümeye başlıyorum. Kendime geri döndüğümde, güç geri çekilirken nefes alıyorum, ama içimde kalıyor.

Eskisi gibi gitmedi.

Gözlerim açılıyor ve kapı aralığında duran Nathair'in bakışlarıyla çarpışıyor. "Seninle dövüşebilirdim," diyor seslendirmedığım soruma cevap vererek. "Ama bu beni tam da olmak istediğim yere götürürken neden yapayım ki?"

Yutkunarak ellerimi bırakıyorum, o odaya girip gözlerini açlıkla üzerimde gezdiriyor. "Bizim güçlerimize ulaşmamız aylar, yıllar aldı ama senin sadece birkaç saatini aldı, Althea," diye mırıldanıyor. "Gücünün tadını tenimde hissedebiliyorum ama aynı zamanda onu kullanmanın verdiği açlığın da tadını alabiliyorum. Bana gel, seni beslememe izin ver."

Başımı eğerek gözlerimi vücudunda gezdiriyorum ve tekrar onunkilere bakıyorum. "Peki ya senin kanından daha fazlasına açsam?" Dişlerimi göstererek sırtıyorum ve o da dudaklarını yalıyor. "Ya vücudunu da istersem?"

"Sana senin olduğumu söyledim ve bunda ciddiymdim. Kanım, aklım, ruhum ve bedenim."

"Bu doğru mu?" Çemberden çıkıp ona doğru ilerliyorum, sunabileceği her şey için açlık çekiyorum. Beni besleyen, bana öğretmeye ve korumaya istekli olan adama duyduğum arzu, o eğilmiş izlerken üç katına çıkıyor. Eski bir Yunan tanrısı gibi, gücü dalga dalga yayılıyor, saçları ipeksi bir perde gibi omuzlarına dökülüyor.

Bir heykel gibi hareketsiz duruyor, kararı bana bırakıyor ama ben onun yalvarışını hissediyorum.

Hava.

Onu kullanmamı, almamı ve benim yapmamı istiyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM



ALTHEA

W Yaklaştığımda, tıpkı onun bedenindeyken yaptığım gibi siyah saçlarını avuçluyorum ve boynunu bana göstermek için başını eğiyorum. Tüm bu süre boyunca beni izliyor, vücudu arzusuyla parlarken gözleri ıslıl ıslıl parlıyor.

şehvetiyle titriyor.

"Seni becerirken senden beslenmemi ister misin, Nathair?" Sıcaklığına doğru eğilerek soruyorum.

Bakışları beni takip ediyor ve nabızı boğazında atıyor. "Seni gördüğüm andan beri."

Bana uzanıp beni daha yakına çekerken sözlerindeki dürüstlüğü tadıyorum. O inlerken, gözleri kendinden geçerek kapanırken eğilip dilimle dişlerinin izini sürüyorum.

"Thea," diye yalvarıyor. "Sana ihtiyacım var, lütfen. Lütfen, kraliçem."

Başlığı duymak içimde derinlerde bir şeye, güce benzer bir şeye çarpıyor. Pantolonunun üzerinden sert çıkıntısını avuçluyorum. Ben yüzünü yalayıp boynuna doğru öperken kalçaları yuvarlanıyor ve beni kavırıyor.

Nabzını yumuşakça ısıriyorum ve inliyor, dudaklarımı kulağına doğru kaydırırken çıkan ses tenine karşı sırtımama neden oluyor.

"O zaman sık beni," diye tıslıyorum saldırmadan önce, dişlerimi boynuna geçiriyorum.

Beni kaldırıyor ve sırtım büyük bir gürültüyle duvara çarpına kadar döndürüyor. Elim hâlâ saçlarında, ben beslerken boynunu benim için eğiyor. Parmakları

Vücudumdan şortuma kadar iniyor ve beni belden aşağısı çıplak bırakarak şortumu yırtıyor. Bir eli amımı avuçlarken, diğeri büyük gömleğimin altından kayıyor ve göğsümü avuçluyor. Dokunuşundan gelen sıcaklık beni titretiyor ve daha sert emerken inletiyor, kanı beni güçle dolduruyor.

Zihni benimkine çarpıyor, onun zevkini benim zevkimle karıştırıyor, ta ki ben onun elinde sallanana kadar. Boşalmaya çok ihtiyacım var ve beslenirken onun beni doldurduğunu hissetmek istiyorum.

Yakında, meme ucumu cımbızlayıp yuvarlarken zihnimde söz veriyor.

Başım geriye düşüyor ve çenemden aşağı kan fışkırıyor. Başını çeviriyor, dudakları dudaklarımı arıyor ve birbirimize çarpıyoruz. Usta parmakları meme uçlarımı büküp koparıırken dudaklarımda kanının tadını alıyor. İnliyorum, onu kendime çekiyorum ve bir çılgılla o kadar sert boşalıyorum ki yemin ederim yıldızları görüyorum.

Vücudumdan aşağı doğru kayarken kıkırdamaları içimde titreşiyor, gömleğimi ısıyor ve dudakları meme ucumun etrafında mühürlenene kadar koparıyor. "Seni bir acemi gibi sert ve hızlı sikmeyeceğim kraliçem. Hayır, sikimi almadan önce en az beş kez boşalmanı sağlayacağım ve bir kez içine girdiğimde, her santimini alana kadar dişlerimi geçireceğim."

"Nathair," diye inliyorum saçlarını kavrarken, ağzına almadan önce diliyle meme ucuma dokunurken tutunuyorum. Geri çekiliyor, sıkı tomurcuğun üzerine üflüyor, beni titretiyor ve sonra dönüp diğerine de aynı ilgiyi gösteriyor. Ağzının çekiciliği ve dişlerinin tehdidi beni haykırmama neden oluyor, zevk yayı doğrudan meme uçlarımdan zonklayan klitorisime gidiyor.

"Acaba seni bundan tek başına kurtarabilir miyim?" Dişlerini tenime bastırıyor. "Öğrenelim mi kraliçem?"

Hıncırca sırtıp göğüslerimi birbirine bastırırken, bir kez daha paramparça olana kadar emme ve ısırma arasında gidip gelirken bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Nathair beni yok etmeye kararlı ve beni tutarken ona isteyerek izin veriyorum. Her his daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde artıyor.

Dilimde onun tadı. Dişlerime

çarpan havanın hissi.

Aşırı hassas meme uçlarımdaki ağrı.

Teninin benimkine karşı ipeksi kayışı.

Hepsi aynı anda hem çok fazla hem de yeterli değil.

"Tadın ölüm ve kan gibi," diye hırlıyor karnımı yalarken. "Arzunun kokusu, amının tadına bakmak için beni çaresiz bırakıyor."

Dizleri yere çarptığı anda duydum. "Şu haline bak kraliçem. O kadar güzelsin ki, herkesin görmesi için resmini yapmalıyım. Senin için dizlerimin üzerindeyim, asla olmayacağıma yemin ettiğim bir yerde, ama senin tadına bakmak için isteyerek diz öküyorum."

"Nathair," diye yalvarıyorum, gözlerim fal taşı gibi açılmış ve nefes nefese kalmış bir halde.

Sırıtarak ağızını amıma kapatıyor ve aynı ipeksi demir kaplı kontrolle bana saldırıyor. Dili kıcıma kadar her santimimde geziniyor ve tekrar yukarı çıkıyor. İhtiyacımızın ve onun kanının kokusu havayı doyuruyor, gözlerimin mutluluktan kapanmasına neden oluyor.

"Gözlerin hep üzerimde olacak Althea. Kralının sana şimdiye kadar hissettiğinden daha fazla zevk verişini izleyeceksin. Boşalıp tenimi kirletirken beni izleyeceksin," diye hırlıyor amıma karşı, dişleriyle nazikçe ısıyor beni. Kanımdan bir damla havaya karışıyor ve klitorisimi kırbalamadan önce hırlıyor, kremimi ve kanımı bir çırpıda tadıyor.

Zevk damarlarımda hızla akarken başım geriye düşmek istiyor ama buna izin vermiyorum. Beni tadarken gözlerimi ondan ayırmıyorum, o siyah gözler bana kilitlenmiş, her tepkiyi ezberliyor.

Dili klitorisimin etrafında kıvrılmadan önce fiske vuruyor, sonra dişleri içeri giriyor ve baskı, zevk ve acının karışımı gözlerimin geri dönmesine ve bacağımdan titremesine neden oluyor. Hiç bu kadar kolay boşalmamıştım ama bacaklarımdan arasında bu güçlü adam varken duracak gibi görünmüyorum ve elleri uzanıp meme uçlarımı büküğünde, dilinin her tarafına boşalıyorum, güçle duvara doğru sarsılıyorum.

Güç içimde patlıyor, ama durmuyor, beni yalayarak geçiyor. Dilini içime sokuyor, çırpınan kaslarımı okşuyor. ıglığımın yeni zirvelere ulaşmasını sağlayan sinirlere ulaştıkça daha uzun ve daha kalın hissediyor. Ben dilini sürerken, orgazm bir diğerine dönüşüyor ve sonra dili dışarı ve aşağı, kık deliğimin etrafında kayıyor.

"Ne-" Dilindeki farkı hissediyorum.

Sırıtarak ıslak ağızını geri çekiyor, dili dişlerini okşamak için dışarı fırlıyor ve gözlerim açılıyor. atallı, kalın ve uzun. Yavaşça eğilerek dokulu kasını üzerimde gezdiriyor ve bir kez daha paramparça oluyorum. Ben boşalırken onu içime sokuyor, ben kalçalarımı sallarken o da boşalıyor.

Bu çok fazla. Yapamam.

Yapabilirsin ve yapacaksın. Bu zeminin senin döllerinle lekelenmesini istiyorum. İpeksi sesi kafamın içinde kayıyor. Buraya adım atan herkesin kraliçeme ne kadar iyi hizmet edildiğini ve kaç kez

kralı için geldi. Dilimi amının o kadar derinlerine sokacağım ki, sen nerede duracaksın, ben nerede başlayacağım bilemeyeceksin.

Tanrım, onun sözleri, onun dokunuşu. Yapamıyorum.

Kendimi zevkin içinde ve sonra parmakları kıcıma kayıyor ve iplerimi kesen, beni gevşek ve merhametine bırakan hiç bitmeyen bir orgazmla bir kez daha boşalıyorum. Parmakları yavaşça kıcımlı sokerken amımı yalıyor ve sonra çekiliyor. Nathair vücudumdan yukarı kayıyor ve beni öpüyor, çatallı dili benimkine karışıyor ve serbest bırakılmamı tatmama izin veriyor.

Bu beni çılgına çeviriyor, özellikle de boynumu kavradığında. Rollerimiz ne kadar çabuk değışti, ama umurumda değil, özellikle de bacaklarımı yukarı çektiğinde ve onları kalçalarına sardığında. Eli aşağı kayıyor ve bir an sonra sikinin amıma bastırıldığını hissediyorum. Kocaman, sert uzunluğunu kıvrımlarımda ileri geri sürüklerken onu izliyorum.

"Ben büyüğüm kraliçem ve bu sefer sadece zevk çığlıklarınızı istiyorum, bu yüzden horozumu güzel ve ıslak hale getirin, böylece bana binebilirsiniz" diye talep ediyor.

İnleyerek, beni yerimde sabitlerken sırtını tırmalıyorum, sikini amım boyunca sürüklüyor, sonra bana doğru bastırıyor ve kalçalarını sallıyor. Kalçalarını yavaşça yuvarlıyor, yarığım boyunca kayıyor ve klitorisime çarpıyor. Göğüslerimiz nefeslerimizle birlikte kabarıyor ve tekrar boşalmanın eşğine geldiğimde, geri çekilip bana çarpıyor ve beni devasa uzunluğuna dayıyor.

Hiç şansım yok. Etrafında kremleniyorum, sesim kesilene kadar serbest bırakıldığımı haykırıyorum ve sonra ağzı benimkinin üzerinde, dölleri uyluklarımdan aşağı damlayıp yere düşerken zevk çığlıklarımı yutuyor.

Sonra hareket etmeye başlıyor, yavaşça uca doğru kayıyor ve geri çekiliyor, taşakları kuvvetle bana çarpıyor. Ben vahşi bir hayvan gibi çırpınıp savaşıırken eli boynumu daha sıkı kavlıyor, zevkten onu incitmek için saldırma ihtiyacı duyuyorum.

"Şu haline bak kraliçem, sikim için çok vahşisin. İyi bir kız gibi etrafımda dolanıyorsun. Seni ilk gördüğüm anda beni yok edecek güce sahip olduğunu biliyordum ve haklıydım. Bu amcığın tadına baktıktan sonra, kayboldum. Tek bir hamleden sonra, senin içinde olmadığım zaman kendimi asla evimde hissetmeyeceğimi biliyorum. Sonsuza dek bu daracık amcığı sikerek ve pompalayarak geçireceğim ve yıllarca etinin her santimini dişlerimle ve dölleriyle işaretleyeceğim," diye hırlıyor ve sadece gerçek bir sanguinin sahip olabileceği güçle içime giriyor.

Çok derinden vuruyor ve sonra beni daha yukarı çekiyor, beni eğiyor, böylece horozu gözlerimin zevkten kararmasına neden olan o nokta boyunca sürükleniyor.

Tırnaklarımın pençeye dönüştüğünü hissediyorum ve sonra kan tadı alana kadar kıyafetlerini ve sırtını . Tutuşuna rağmen ileri atılıyorum ve dişlerim boynunu delerken kükrüyor. Beslenmiyorum, cezalandırıyorum, duramıyorum ve o beni becermeye devam ediyor.

Üzerimize kan sıçırıyor. "Evet, kraliçem, ihtiyacın olanı al. Beni kullanın, kanınızı alın, serbest bırakın. Sahip olduğum her şey senin. Beni paramparça et, içimi boşalt ya da ölümüne pençele, ben yine de bu küçük amcığı sikerim."

Beslenmeyi bitirdiğimde, dişlerimi onun içinde bırakıyorum, o kükrerken bizi birleştirmek için, itişlerinin gücüyle beni duvara çarpıyor. Aramızda o kadar çok güç dolaşıyor ki, oda kıvılcımlanırken saçlarımın havalandığını hissediyorum.

Kan üzerimize akıyor, her damlacık güçle doluyor ve tenimize işleyerek zevkimizi artırıyor. Arkamdaki duvarın yıkıldığını hissediyorum ama o durmuyor.

Sesi kafamın içinde dolaşıp bana övgüler yağıdırıyor.

Çok iyiydi.

Lanet olsun, bu amcık için savaşa bile giderdim. Bu benim olduğu için çok minnettarım.

Benim onu arzuladığım gibi onun da beni

arzulamasını sağlayacağım. Thea, Thea, Thea,

Thea'm, siktir.

"Nathair," diye inliyorum boğazına karşı, dişlerimi çekiyorum ve eli bir kez daha boynumu kelepçeleyerek nefesimi kesiyor. Alabilir. Havamı alabilir. İstesem bile ona karşı koyamam. Bu çok iyi, çok fazla, güç patlamaktan başka çaresi kalmayana kadar aramızda dönüyor ve bizi de beraberinde götürüyor.

Kalçaları teklerken ikimiz de uluyoruz, durmadan önce siki beni iki kez daha dolduruyor. Uzunluğu içimde sarsılıyor, ben titrerken ve kırılırken beni kavurucu spermiyle dolduruyor.

Beni yerimde tutuyor, çürüyeceğini bilene kadar boğazımı sıkıyor. Çürükleri istiyorum. Nathair hareket ediyor, duramayacakmış gibi boşalmaya devam ederken sikini içeri ve dışarı kaydırıyor ve sonunda patlayıp bizi serbest bırakana kadar salgıladığı her damla beni tekrar tetikliyor. Ben geriye doğru yığılıyorum ve o inliyor, bitirene kadar beni yavaşça sikerken başını omzuma gömüyor. Vücudunun titrediğini ve gücünün beni sardığını hissediyorum.

Bayıldım.

Thea. Sesi kafamın içinde zevk dolu. Tanrıları unut, gerçek güç ve cennet bu kalçaların arasında.

Dudaklarımda bir sırtış belirirken gözlerimi kapatıyorum.

"Benim güzel Thea'm," diye mırıldanıyor Nathair, dudaklarımı yalamadan önce hafifçe geri çekiliyor. "Tadın ben ve seks gibi."

Gözlerimi açıyorum ve parmaklarımı saçlarından geçirip ikimizi de nefes nefese bırakan ve birbirimize sürtünmemize neden olan uyuşturucu bir öpücük için onu daha yakına sürüklerken yüz ifadem yumuşadığını hissediyorum. "O zaman doğru bir şey yaptık," diye mırıldanıyorum.

Gülüyor ve gözlerinde daha önce olmayan bir parlaklık görüyorum.

Zihnimde, memnuniyet hissediyorum.

Kabuslarımdan birine sahip çıktım, tıpkı bana söylendiği gibi, istediğim gibi.

Sadece beş tane kaldı.

ON ALTINCI BÖLÜM



AZUL

H kurmakta iyiyim ve bu aynı zamanda anıları da uzak tutuyor. Althea'nın sözlerine rağmen hâlâ aklımdan çıkmıyorlar ve kendimi işe yaramaz ve huzursuz hissettiğimde avlanıyorum. Bir sonraki hedefimizi buluyorum, araştırıyorum.

ve bunu neden yaptığımı kendime hatırlatarak günahlarını izliyorum. Bir dava oluşturmamız biraz zaman alıyor. Birini öylece sokaktan çekip almayız. Geçmişlerine, geleceklerine ve gerekçelerine bakarız. Birini öldüreceksek emin olmak zorundayız.

Bu yüzden en iyilerden biriyim. Genellikle, büyük günahlar işlemiş olanların peşlerinde hayaletler dolaşır ve geçmişte işledikleri cinayetler ortaya dökülmekten çok mutlu olur. Evet, genellikle kızgın olurlar ama biraz bıkkın olsalar bile onlardan gerçeği öğrenebilirim.

Nathair'in emrettiği gibi dinlenmeliydim ama gece en kötüsü çünkü geçmiş beni rahatsız ediyor, işte buradayım, köhne bir gece kulübünün arka köşesinde. Diğer tüm varlıkların hayatlarını yaşayışlarını izliyorum, özleri o kadar güçlü ki neredeyse tadını alabiliyorum. Kahkahaları gürültülü, şehvetleri ezici ve dikkat çekmek için yarışırken kıskançlıkları ve öfkeleri güçlü.

Çok fazla duygu var, benim gibi bir hayalet için çok fazla. O gelene kadar kendini kapatmış biri.

Althea etraftayken çok fazla şey hissediyorum.

Bu beni korkutuyor ama artık hiçbir şey için geri çekilemem, bana bakıp beni gördükten sonra olmaz. Maskenin ardını, zırh gibi kullandığım yaraların ardını gördü ve beni istedi. İçimde uzun zamandır ölü olan bir şeyi uyandırdı.

Kendime konsantre olmamı hatırlatıyorum. Bu iş ne kadar çabuk biterse, ona o kadar çabuk dönebilir ve beslenmeye ihtiyacı olup olmadığına bakabilirim. Bu düşünce korkutucu ama aynı zamanda heyecan verici. Daha önce kendimi gönüllü olarak bir başkasına vermemiştim ama onun için vermek istiyorum.

Onun zevkini tatmak istiyorum ve beni içerken dişlerinin tenimde olmasını istiyorum. Gücümün onun içinden aktığını hissetmek istiyorum. Bana ihtiyaçla dokunmasını istiyorum, rızam olmadan alan diğeri gibi tiksinti ve saplantıyla değil. O kadın benden her şeyimi çaldı, geleceğimi ve hayatımı da.

Hayatımda ilk kez, beni buraya, amacıma ve Althea'ya yönlendirdiği için neredeyse ona teşekkür etmek istiyorum.

Yanından bir hayalet geçiyor ve onu görebildiğimi fark edince bağırıp çağırmaya başlıyor, bu da iç çekmeme neden oluyor.

Buna alışkınım ama bazen bunaltıcı oluyor, özellikle de odadaki diğer herkesi bana doğru çektiğinde. Bir yandan hedefimi ararken bir yandan da başımı sallayıp dinliyorum. Althea gelmeden önce bir ya da iki hafta boyunca onu takip ettim. Adam kendi türünden yarım düzineden fazla kişiyi öldürdü. Kontrolü ve gücü var ama yine de öldürüyor. Kurbanlarından biri bana kanlarındaki ölüm tadını sevdiğini söyledi.

Sırada onun yargılanmasını istiyorum, ama tam kalabalık odada onun gücüne odaklanırken, tanıdık bir güç fırçası hissediyorum ve sonra onu görüyorum.

Nefesim donuyor ve içimdeki her şey kilitleniyor.

Bir heykel gibiyim, anılar beni ele geçirirken zihnimin içinde çılgılık atıyorum.

Acı, ıstırap ve aşağılanma beni kırdı ve dizlerimin üzerine çöktüm, zayıf ve korumasız. Beni fark edeceğinden, metresinin kırık oyuncağını fark edeceğinden ve beni ona geri götüreceğinden eminim.

Ancak daha iyi bilmeliydim, çünkü korkum kardeşlerimi çağırıyor ve onlar da kafamı dolduruyor.

En yakın benim, diyor Osis zihnimi dolduran diğerlerine. *Onu yakalayacağım.*

Güçlü ol kardeşim, diyor Conall, gölgelerini beni görmesin diye örtmek için bağdan aşağı gönderiyor. Hayaletler bile paniğimi hissediyor ve beni korumak için dönüyorlar.

Reve zihnimi anılardan uzaklaştırıyor ve kavurucu sıcaklık soğğun yerini alarak beni ısıtıyor. Lycus'un zehri saldırıya uğramam ihtimaline karşı kanımı dolduruyor ve Nathair beni şimdiki zamana zorlayan bir görüntü yansıtıyor.

Althea'yı başını arkaya atmış ve boynundaki yaralardan kan akarken görüyorum. Dudakları bir çığlıkla ayrılıyor ve göğüsleri yukarı doğru itilip işaretleniyor. Sikim sertleşiyor ve dişlerim beslenmek için can atıyor.

Daha önce hiç hissetmediğim bir şey içimi o kadar güçlü dolduruyor ki neredeyse düşüyorum ama sonra kollar beni sarıp göğsüme çekiyor.

Bu Osis, ve sonra gittik, güçleri bizi eve götürüyor. Onun seyahat yönteminin olağan hastalığı, yükselen duygularımı ihlal etmiyor. Conall'ın gölgeleri geri çekilerek beni açığa çıkarıyor ve Osis'i önümde çömelmiş buluyorum. Nathair boynundaki diş izleriyle aceleyle odaya giriyor. Dudakları şişmiş, pantolonu çözülmüş ve arkasında Althea var.

Ağlayarak ondan uzaklaşıyorum, beni bu halde görmesini istemiyorum.

Nathair bunu hissetmiş olmalı çünkü onun bana ulaşmasını engellemeye çalışıyor.

Anılarla savaşarak yere tutunuyorum. Onu bir kez gördüğümde, o zayıf, zincirlenmiş, yarı aç ve o kadar çok yara iziyle kaplı köpeğe geri dönüyorum ki, artık lekesiz bir deri göremiyorsunuz.

Ben aramızdaki kraliçeye layık olmayan bir hayvanım. Karanlık bana yaklaşıyor, ta ki aniden bir el başımı yukarı kaldırana kadar. Yumuşak ve sıcak bir el, karanlığı geri itiyor ve ona bana sahip olamayacağını söylüyor.

Ben onunum.

Nefes alıyorum.

Önümde çömelmiş duruyor ve ben dağılacakken gücü beni kendisine doğru çekiyor. "Şşş, iyisin," diye yumuşak bir şekilde söz veriyor, elleri beni kollarının arasına çekmeden önce üzerimde kayıyor.

Hiç düşünmeden kollarımı ona doladım ve o bana sarılırken yüzümü ve utancımı karnına gömdüm. Kardeşlerim etrafımızda toplanıyor, ben kırılırken desteklerini ve korumalarını sunuyorlar.

"Şşş, Azul, seni yakaladık. Güvendesin." Ne bildiğini ya da hissettiğini bilmiyorum ama tekrarlayıp duruyor. "Güvendesin. Sen bizimlesin. Başka kimse asla sahip olamaz. Sen bizimsin. Biz buradayız ve sen güvendesin."

Rahatlıyorum, ona güveniyorum, onlara güveniyorum, ben ham ve açıktayken beni korumaları için.

Beni soğuk taş zeminde tutmaya devam ediyor, tatlı sesiyle şimdiki zamana bağlı kalmamı sağlayacak şekilde alçak sesle konuşuyor. Althea'nın elleri her

Kendimi sürüklenmeye başladığımı hissedene kadar bedenimi geri kazanıyorum.

Ne tam olarak uyuyorum ne de tamamen uyanığım, bu yüzden Nathair'in sesi geldiğinde neredeyse irkiliyorum.

"Geçmişinden birini gördü, onu çok inciten birini," diyor, şüphesiz Althea'nın zihinsel sorusuna cevap veriyor.

Onu durdurmalıyım, ama dürüst olmak gerekirse, ona söylemek onun için daha kolay, böylece ben söylemek zorunda kalmam. Belki de bu bir çeşit korkaklık ama umurumda değil. Bunu bilmeyi hak ediyor ama bunu söylemeye dilim varmıyor.

"Kim?" Althea'nın sesi bir kırbaç gibi ve gücü ben inleyene kadar artıyor ama hemen yumuşuyor. "Nerede?"

"Onları öldüremezsiniz." Nathair sevgiyle kıkırdar. "En azından henüz değil. İnancımıza bağlıyız ve ona zarar verenlerin peşinden gitmek için bunun etrafından dolaşmanın yollarını bulmaya çalıştık."

"Kim?" diye tekrarlıyor. Sesinde öyle bir güç var ki, kimse onu inkar edemez.

"Onun sarayından biri, ölmeden önce. Azul. Azul bizim gibi değildi. Rütbesi düşüktü ve bu nedenle, sarayın metresi olan güçlü bir vampir onu çaldı ve evcil hayvanı yaptı. Saray bunu biliyordu ve hiçbir şey yapmadı. Zayıfların kullanılması ve incitilmesi olağandı. Onun kan torbasından başka bir şey olmadı ve ona ne isterse yaptı ve başkalarının da yapmasına izin verdi."

Bana karşı sertleşiyor ve yumuşamadan önce reddine ağlamamak için mücadele ediyorum. "İnancımızı sikeyim. Onları öldüreceğim. Onu rızası olmadan başkalarını beslemeye zorladılar mı? Onlara dokundular mı?"

"Althea," diye başlıyor Nathair.

"Evet," diye yanıtlıyor Osis, benim gerçeğimi diğerlerinden daha iyi biliyor. "Ve çok daha kötüsü. Ona yıllarca işkence ettiler. Bu onun için de, onlar için de eğlenceliydi. Güçlerini onun üzerinde sık sık kullandılar ve onu başkalarını kırmaya ya da daha büyük acılar çekmeye zorladılar. Kanı ve bedeni onların oldu. Hiçbir şey ona ait değildi ve uykusunda bile onu takip ediyorlardı. Onlar canavar Althea, türümüzün en kötüsü ama saflarını sıklaştırıp birbirlerini koruyorlar ve kimse bunu kanıtlayamıyor. Başkalarına göre onlar mükemmel bir saray ama ölüm ve kavgadan başka bir şey barındırmıyor. Her şey güç ve rütbeyle ilgili."

"Nereden biliyorsun?"

"Ben de oradaydım. Ondan önce mahkemenin bir parçasıydım ve o da bizden biri olduğunda ona sordum. Orasının nasıl bir yer olduğunu biliyordum ama daha önce hiç görmemiştim.

Daha önce onlar tarafından gerçekten yok edilen biri. Öldüğünde mutluluktan ağlamıştı. Bence geri gelmesinin tek nedeni intikam almaktı."

Doğru değil, tek neden de değil, ama bu bana ait ve onların paylaşabileceği bir şey değil, bunu onlar da bilmiyor.

"Elimiz kolumuz bağlı," diye yakınıyor Conall. "Bundan nefret ediyorum. Hepimiz nefret ediyoruz. Yıllar boyunca onun kâbuslarını hissettik."

"Onları gördüm," diye hırlıyor Reve, "ve elimden gelse saraylarına girer ve her birini tek tek parçalarım."

"Neden?" diye soruyor.

"Kurallar, bizim koyduğumuz ve başkalarını çiğnedikleri için öldürdüğümüz kurallar," diye cevap veriyor Zale hüznle. "Eğer onları çiğneseydik, yargılanmamız gerekirdi. Bizim bunun üstünde olmamız gerekiyor."

"Evet, siktir et. Bir yolunu bulacağım." Eli saçlarını okşuyor. "Beni duyuyor musun, Azul? Bir yolunu bulacağım. Sana yaptıklarını hepsine ödeteceğim. Kendi ailemizi koruyamayacak ve ona yapılanların intikamını alamayacaksak tüm bu gücün ne değeri var? Eğer ırkımızı kurtarmak istiyorsak, o mahkemeden başlamalıyız. Ona bunu yapan canavarlarla başlayacağız ve kanlı ay doğmadan önce mezarım üzerine yemin ederim ki hepsi ölmüş olacak. Ona dokunan ya da yardım eden her bir kişi ya benim ya da onun eliyle öldürülecek."

Ölüler onun sözünü duyar ve evren onun beyanını kabul eder.

Kaderini, geleceğini ona bağlamış ve bunun farkında bile değil.

Kraliçe olsun ya da olmasın, bir tanrının hediyesi olsun ya da olmasın, bir yemin etti ve bu yemini tutmalı.

Benim için yaptıklarından korkarak ona uzandığımda, kararlılığından ve verdiği sözden başka bir şey hissetmiyorum.

Bunu yapacak ve yıllar sonra ilk kez kraliçem beni tutarken, korurken rüyasız bir uykuya dalacağım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM



ALTHEA

I Uyuyan adama bakarken kalbim şiddetle sızlıyordu. Neredeyse acısının, dehşetinin dalgalar halinde üzerine aktığını hissedebiliyordum. O uyurken diğerleri etrafımızda bir koruma çemberi şeklinde oturuyor. Bacaklarım Taş zeminden uyuşmuş, ama onları görmezden geliyorum, hareket etmek istemiyorum. Elleri beni yanında tutmak için elbisemi yumrukluyor ve yüzü karnıma dönük.

Yüzü maskesiz. Onu geri getirdiklerinde yanında yere düştü. Onu görmemden nefret edeceğini, düşüncelerim hakkında endişeleneceğini biliyorum ama gözlerimi kaçıramıyorum.

Ruhumun her zerresini çalan engebeli, yaralı bir şekilde kesinlikle nefes kesici.

Çoğu vampirin sahip olduğu kusursuz güzelliğin aksine, Azul yaralarını taşıyor. Uzanıp yüzündeki yara izine dokunmak için can atıyorum ama kıpırdamıyorum, onun yerine bakışlarımla izini sürüyorum.

Yara izi yüz hatlarının çoğunu kesiyor, alnının ucundan kaşına kadar uzanıyor, sonra gözünde duruyor, sanki olay olduğunda kapalıymış gibi, yanağından geçip çenesine inmeden önce. Yara izi kahverengi, kabarık ve pürüzlü; ölümcül bir darbe olduğu çok açık ama yine de kollarımdaki adamın çekiciliğini artırıyor. Yara izi olmasaydı da güzel olurdu ama yara izi varken başka tarafa bakamıyorum.

Sımsıkı kapalı olan gözleri şok edici parlak bir mavidir - bir yaz günü gökyüzünün rengiyle aynıdır - kalın siyah bir çerçeve ile çevrelenmiştir.

Kirpikler. Neredeyse çizgili gibi görünüyorlar ama doğal olduğunu söyleyebilirim.

Kaşları kalın ve kemerli olup, ince telli saçlarının gölgelediği güçlü alınına doğru uzanır. Saç telleri kahverengi, taze çamur renginde ve uçları neredeyse beyaz. Karışık bir şekilde kulaklarına dökülen saçları ona sert bir görünüm verir. Dudakları pembe ve dolgun, sakala yaklaşan kirli sakallarla çevrili. Boynunda sanki biri boğazını kesmeye çalışmış gibi kötü bir yara izi daha var. Kulaklarının uçları neredeyse sivri, sol kulakta bir kemik delinmiş ve diğerinden bir çember sarkıyor.

Fena halde güzel ve yüzü çarşafların arasında geçirilen geceler için yaratılmış.

Ona tapardım. Kendini nasıl mahvolmuş ya da çirkin görebilir ki?

Herkes güzelliği senin gibi göremiyor, diyor Nathair usulca, şüphesiz düşüncelerimi duyuyor. Bırak onu, bırak hepsini. Onlar hakkında ne hissettiğimi saklamayacağım. Her biri muhteşem ve onların yanında kendimi neredeyse yetersiz hissediyorum.

Yetersiz mi? Kafamın içindeki gülen sesin kime ait olduğunu bilmiyorum, ama resimler aniden bana saldırıyor.

Beni öldürdükten sonra uyandığımı.

Mutfakta oturup güldüğümü. Onlara sarılıp uyuduğumu.

Nathair'den beslendiğimi.

Her bir görüntüde bir şey çok açık: duyguları.

Huşu duyuyorlar ve beni şimdiye kadar gördükleri en cesur şey olarak görüyorlar. Beni gülümseten kendi görüntülerim değil, onların duyguları.

"Zemin soğuk. Bütün gece burada kalmamalısın," diye mırıldanıyor Osis.

"Onu hareket ettirmeyeceğim," diyorum usulca. "O uyurken olmaz. Bana bir şey olmaz.

Çok daha kötülerini yaşadım."

"Şimdi değil, bir daha asla," diye karşılık veriyor Conall, gölgeleri toplanıyor. Lycus yumuşak bir iç çekişle ikimizi de nazikçe kaldırıyor.

Endişeyle yere bakıyorum ama Lycus bizi odama götürüp yatırırken Azul kıpırdamıyor. Azul iç geçiriyor ve Reve ikimizi de yatırıyor, Azul'a bakarken endişesi yüzünden okunuyor.

Bir tanesi bile ayrılmıyor. Bunun yerine, hepsi bizimle kalmak için odada oturacak ya da uzanacak bir yer buluyor.

"O iyi olacak mı?" Ben soruyorum.

"Sanırım gerçekten de öyle olacak," diye mırıldanıyor Nathair. "Hayatımda ilk kez." Benim yüzümden demek istediği açık, ama ne diyeceğimi bilemediğim için yanıt vermiyorum.

"varsa uyu. Biz sana göz kulak oluruz," diyor Zale nazikçe.

"Ben iyiyim." Azul'u yakınıma çekiyorum. "Ama belki beklerken bana burası hakkında daha fazla şey anlatabilirsin?" Azul'u rahatsız etmek istemediğim için sessizce rica ediyorum. "Sorup duruyorum ama ..."

Nathair sertleşiyor ve zar zor fark edilse de, onlara o kadar uyumluyum ki bunu görüyorum.

"zorunda değilsin," diyorum isteksizliğini hissederek.

"Hayır, bilmeyi hak ediyorsun. Bazılarından bahsettim ama o zamanlar iyi bir adam değildim. Sanırım hiçbirimiz değildik, bu yüzden ölüm cezasına çarptırıldık." Hiç eğlenmeden gülüyor ve gözlerini ateşe dikeyor. "Açgözlüydüm ve güç ihtiyacı içinde kayboldum. Babam da aynı şekildeydi ve bu onu delirtti. Zalim bir kraldı. Birçok kişi öldü ve sarayımız korktu, ben de babamı öldürdüm ve tahtı zorla ele geçirdim. Kendimi kral ilan ettim ve insanlar daha iyi olacağımı düşünerek rahatladılar. Öyle olacağımı umuyordum, ama güç ... tek bir adam için çok fazlaydı." Acı acı gülümsüyor. "Bir zamanlar ve adımızı karanlığın kendisinden almıştık, çünkü onun yaratıklarına ev sahipliği yapıyorduk. Şekil değiştirenler, canlandırıcılar

. . . adını siz koyun, bizde vardı. Bir zamanlar en güçlü saraydık ama bu beni çarpıttı. Babamdan daha kötü biri olmuştum. Bir zamanlar bana güvenenlerin kemikleri, güce, egemenliğe, herkes ve her şey üzerinde hakimiyet kurmaya olan açlığımdan dolayı tahtımın dibine yığıldı."

"Nathair," diye fısıldıyorum, sesindeki acıyı tadarak. O konuşurken parmaklarımı okşayan kemikleri neredeyse hissedebiliyorum.

"Hayır, sorun değil Althea. Ne kadar kötü bir adam olduğumu biliyorum. Elbette utanıyorum ve yeni hayatımı bunu telafi etmekle geçirdim ama doğruyu söylemek gerekirse, sonum geldiğinde ölmek istemediğim için onunla savaştım. Hayatı öldürdüğüm herkesten daha çok hak ettiğimi düşündüm. Tanrılar tarafından yargılandığımda ve bana bir seçenek sunulduğunda, sanki bir lanet kalkmış gibiydi. Daha fazlası için duyduğum susuzluk gitmişti. Sonunda yeniden nefes alabiliyordum ama yaptığım şeylerin tüm gücü beni boğmakla tehdit ediyordu. Geri döndükten sonra yıllarca bu yerde dolaştım, sadece onların çığlıklarını ve yakarışlarını hatırladım."

Bir an için sessizleşti. "Bazen hala yapıyorum." Bana baktı. "Bazıları deli bir kralla kalmaktansa kendilerini sürgüne göndermeyi tercih ederek ayrıldı, diğerleri ise körü körüne beni takip ederek binlerce insanı, vampiri, yoluma çıkan herkesi öldürmeme izin verdi. İşkence ettim, öldürdüm, yedim ve güç çaldım. Olabileceğim en kötü kraldım ama şimdi bana kral diyorlar.

Bir kez daha, bazen bu unvandan nefret ediyorum ama bazen de bana görevimi hatırlatıyor ki benim gibi başka bir kral asla yükselmesin. Sonra diğerleri gelmeye başladı, gecenin efendilerine dönüştüler ve yeni güçlerle doğdular. Dolayısıyla Kabuslar Sarayı. Artık oraya Nox demeye dayanamıyordum. Orası çoktan öldü, tıpkı insanları gibi ve onun yerine ..."

"Kabuslar," diye mırıldanıyorum.

Başını sallıyor, hüzünle gülümsüyor. "Keşke babamın delirmesinden önce, ben daha çocukken görebilseydin. Görülmeye değer bir manzaraydı. Kahkahalar koridorları doldururdu ve sayamayacağın kadar çok çocuk vardı. İnsanlar mutlu ve refah içindeydi. İyi ve güçlü bir saraydı. Güçlerimiz efsaneviydi ve halkımızın kaderinde büyük şeyler vardı."

"Peki ne oldu? Baban neden bu kadar değişti?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Bilmiyorum. Bazıları bunun bir lanet olabileceğini söylerken, diğerleri onun sadece delirdiğini ve kanımızın lekelendiğini düşündü. Bunu asla öğrenebileceğimi sanmıyorum. Yapılanları değiştiremem Althea ama geleceği değiştirebilirim. Mahkemeleri daha iyi bir yer yapabilirim ve geleceğimizi daha iyi yapabilirim. Şimdi seninle birlikte daha iyi olma şansımız var. Belki de tanrın haklıydı ve kaderimizde ölüm var. Belki de bize mezarın ötesinden sesleniyordur, bilmiyorum ama bunu değiştirmeliyiz. Başka bir Nox Mahkemesi'ne sahip olamayız. Irkımız bundan sağ çıkamaz."

"Peki ya annen?" Bir süre sonra ne dediğini düşünerek soruyorum. "Onu babam öldürdü," diye sakince cevap veriyor. "Kalbini zaten kırmıştı ve sanırım bu yüzden ölüyordu, ama sonra kalbini söktü. İronik, gerçekten, çünkü her zaman onun kalbi olmuştu. Sonunda adım atmamı sağlayan şey . Öfkeliydim, çok öfkeliydim, bu yüzden içimdeki karanlığa teslim oldum. Belki de kan bağımız konusunda haklıydılar, çünkü ona meydan okuyup öldürdükten sonra asla eskisi gibi olmadı."

"Ama şimdi öylesin, Nathair. İçindeki iyiliği hissediyorum. Her ne olduysa, bunun bedelini ödedin ve açıkça pişmanlık duyuyorsun."

"Pişmanlıklar ölüleri geri getirmez, Althea," diye üzüntüyle cevap verir. "Ama haklısın. Affetmek için çalışıyorum. Her birimizin yapabileceği tek şey bu. Hiçbir zaman iyi adam olmak zorunda değildik; her zaman kötü adam olmak için yaratılmıştık. Her birimiz o kadar kötü olma yeteneğiyle doluyuz ki tanrılar bile bunu fark etti ama artık daha iyi olmayı seçebiliriz ve uyandığımız her gün bunu yapıyoruz." Azul'a başını sallıyor. "Ona verdiği söz gibi. Tutması zor olacak."

"Her kelimesinde ciddiye, " diye cevap verdim.

"Öyle olduğunu biliyorum" -Nathair öne doğru eğilir- "işte bu yüzden ne olursa olsun Althea, bunun sadece daha fazla ölüm getireceğini biliyorum, ama belki de ölümle birlikte ırkımız yeniden doğabilir."

Umarım haklıdır.

"Hiç piercingim yok," diye sesleniyorum birkaç saat sonra rastgele. Hâlâ Azul'un altında sıkışmış durumdayım ve o uyurken son birkaç saattir konuşuyoruz. Şüphesiz hepsinin görevleri var ama yine de kalıp bana eşlik ediyorlar. "Kulaklarım dışında," diye ekliyorum. "Hepinizde biraz var gibi görünüyor."

"Hiçbir fikrin yok bebeğim," diye mırıldanıyor Reve ve doğrulup ona bakmamı sağlıyor.

Sadece göz kırpmıyor. "Ne deldirmek istiyorsun?"

"Bilmiyorum ama eski ben asla bir şey deldirmezdi, uyum sağlamak ve mükemmel olmak isterdi. Artık öyle biri değilim. Bir şeyleri değiştirmem gerekiyormuş gibi hissediyorum." Omuz silkiyorum. "Bu muhtemelen aptalca geliyor."

"de değil," diye yanıtlıyor Zale şiddetle. "Hepimiz bir şekilde kendimizi yeniden keşfettik. Reve'in bize geldiğinde hiç dövmesi yoktu ve şimdi ona bir bakın."

Bunun üzerine kaşlarımı çatıyorum ve Reve bana sırtıyor. "Acıyı seviyorum, bebeğim."

Gülerek başımı sallıyorum. "Bilmiyorum. Her zaman dilimin yapılmasını istemişimdir."

Reve gözlerinde aç bir bakışla ayağa kalkar.

Lycus başını yana eğiyor. "Bunu yapabilirim." Göz kırpmıyor. "Deliyor musun?"

Sırtıyor. "Çok boş vaktimiz var ve Reve önce onun üzerinde deney yapmama izin verdi. İlk birkaçını ona sorma." Reve inlerken yüzünü buruşturuyor. "Ama bunu bilemek için çok uzun yıllarım oldu, yani istersen seni delebilirim. Vücudun iyileşmeden kalmasını sağlamak için vaftiz edilmiş bir alev bıçağı kullanmamız gerekiyor, kulağa dramatik geliyor ve çok acıtıyor. Reve'ye sor derdim ama sikini deldiğimde neredeyse boşalıyordu."

Zale başını sallarken Conall homurdanıyor. Osis yaklaşıyor, beni dinliyor ama izliyor.

"Hadi ," diye karar verdim aniden.

Lycus başını salladı ve aceleyle gitti. Yataktan kaymayı başardım ve Azul inledi. Hepimiz donup kaldık ama o sadece yuvarlandı ve yüzünü o noktaya gömdü

Az önce içerideydim, nefes alıyordum ve yerleşiyordum. Diğerlerinin yanına gidiyorum ve Lycus, Reve'i sandalyeden tekmeleyerek geri geliyor. Yere yayılarak gülmeye başladı. Oturuyorum ve kollarına tutunuyorum, ne bekleyeceğimi bilemiyorum ama gülümsemeden duramıyorum. Daha önce hiç yapmazdım ama haklılar.

Bu yeni ben ve istediğim kişi olabilirim.

"Aç ağzını Thea," diye mırıldanıyor Lycus, gözlerinde karanlık bir bakışla.

Sırıtarak dudaklarımı yalıyorum, onun hareketlerini izliyorum ve sonra ağzımı sonuna kadar açıyorum. Bir an bana bakıyor, sonra kendine geliyor ve çok küçük bir kılıç gibi görünen bir şeyi eline alıyor. Kaşlarımı kaldırıyorum ve neredeyse kızarıyor.

"Bir hediye." Öksürüyor. Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Bana güveniyor musun?" diye soruyor.

Hiç düşünmeden başımı sallıyorum ve sesimi onun kafasına yansıtmaya çalışıyorum. "Ne istersen yap," diyor Nathair benim için ve Lycus sırtıyor.

"Güzel, şimdi bekle. Bu acıtacak, ama eğer iyiysen, eminim birisi onu daha iyi öpecektir. Zale, eğer yapabilirsen." Zale gülümseyerek elini uzatıyor ve alevler avucunun içinde dans ediyor. Onları serbest bırakır, böylece bıçağa batarlar ve parlak bir şekilde parlamasını sağlarlar.

Kılıcın ucu daha çok bir iğneye benziyor ama Lycus çenemi kavrayıp başımı arkaya yatırırken hâlâ yan taraf için endişeleniyorum. Ama ona güvendiğimi söyledim ve güveniyorum da. "Dil, güzelim," diye mırıldanıyor.

İğnenin ucunu dilimin üzerine yerleştirirken kollara tutunuyorum ve yavaş bir nefesle iğneyi içeri kaydırıyor.

Adam haklı. Çok fena acıyor ve kızgın ateş çenemi delip geçiyor, bütün çenem ağrıyor ama daha kötülerini de yaşadım. Kanım çürümüşken uzun süre acı içinde yaşadım, bu yüzden şimdi biraz rahatlıyorum. Bana attığı geniş gözlü bakış gülümsememe neden oluyor.

"Benim gibi olduğunu biliyordum," diye sesleniyor Reve. "Oh, Thea, çok eğleneceğiz."

Lycus iğneyi yavaşça çıkarıyor ve deliğe nazıkçe bir şey yerleştirirken ona odaklanıyorum. İşinin bitmesini beklerken, iğneyi tekrar hizalayıp batırdığında rahatlıyorum. Bunu üç kez yapıyor ve geri adım attığında kendi kanımın tadını alıyor ve yanık et kokusu alıyorum. Ağzımı kapatıp dilimi gezdiriyorum. Keskin bir acı hissediyorum ama bir an sonra güçlerim acıyı dindiriyor ve yeni piercinglerin etrafındaki hasarlı eti iyileştiriyor.

"Bitti mi?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "İyi hissediyor musun?"

"Elbette, bakabilir miyim?" Sırıttıyorum, heyecandan azı dişlerimi gösterdiğime şüphe yok.

Lycus endişeyle başını sallayarak süslü, siyah ve altın rengi bir el aynası tutuyor ve yüzüme doğrultuyor.

Saçlarım ipeksi ve şık. Eski ben gibi görünüyorum. Sırıtarak dilimi dışarı çıkarıyorum ve gözlerim açılıyor.

Reve yaklaşırken "Vay anasını," diye mırıldanıyor ama ben kendim inceliyorum.

Dilim boyunca, dikey bir çizgi halinde, ucu hafifçe yuvarlatılmış küçük üç siyah sivri uç var. "İnanılmazlar." Lycus'a sırtıyorum.

Reve, "Bir horozun üzerinde nasıl hissedeceklerini merak ediyorum," diye yorum yapar ve Nathair onu tekmeler.

"Yine de beslendiğinizde ya da öpüştüğünüzde nasıl hissedeceklerini merak ediyorum." Lycus başını eğiyor.

"İster misin?" Kaşlarımı oynatıyorum.

İkinci kez sormasına gerek yok. Başımı tutarak dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor ve dilini ağzımın içine kaydırıyor. İnleyerek göğsünü kavriyorum, beni geriye yaslayıp bir iniltiyle dilini ağzımda gezdirirken ona tutunuyorum.

O boğazını temizlerken ikimiz de nefes nefese ayrılıyoruz. "Oh evet, iyi hissettiriyorlar." Gözleri dudaklarıma kayıyor ama sonra bir çığlık bizi birbirimizden ayırıyor. Hepimiz yatağa koşuyoruz ama ben üzerine atlayıp Azul'un saçlarını okşuyorum.

"Şşş, buradayız," diye mırıldanıyorum ve hemen sakinleşiyor. Diğerleriyle sert bir bakış paylaşıyorum.

Lycus aniden güler ve yüzünü ovuşturur. "Azul bir horoz engelleyici."

Bir kahkaha patlattım. Elimde değil.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM



ALTHEA

W Azul uyandığında, maskesini takmadığını fark ettiğinde yüzündeki paniği görüyorum. Kelimelerin işe yaramayacağını bildiğim için ona uzanıyorum. "Senden beslenebilir miyim?"

Göz kırpıyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin çünkü-"

"Acıktım." Başımı eğiyorum. "Beslenmeye ihtiyacım var ve senden beslenmek istiyorum."

Yatakta doğrulurken yutkunuyor, başı öne eğik ve gözleri kısık. "Başka birinden beslenmelisin."

"Ama senden beslenmek istiyorum." Hissetmediğim bir cesareti yönlendiriyorum. "Kraliçen senden onu beslemenı istiyor. Acıdığın için beni geri mi çevireceksin?"

"Hayır, asla." Başını kaldırıyor, utanç bir an için yüz hatlarında geziniyor. "Ben sadece Sen mükemmelsin Althea ve benim gibi birinden beslenmeni istemedim."

"Buna ben karar veririm. Seni asla zorlamayacağım ama eğer istersen senden beslenmek istiyorum," diyorum usulca.

"Her şeyden çok," diye fısıldıyor, gözleri umutla doluyor.

Diğerlerinin yavaşça dışarı süzüldüğünü ve bize ihtiyacı olan mahremiyeti sağladığını hissediyorum. "Bunu senin için ne kolaylaştırır?" Soruyorum.

"Benim için tercih eder misin

Oturmak için mi?" Başını sallıyor, gözleri korku içinde sağa sola kayıyor.

"Tamam, nasıl

Ben uzansam, sen de üstüme yatsan nasıl olur? Bu şekilde kontrol sende olur. Beni kolayca sıkıştırabilir ve herhangi bir noktada durdurabilirsin." Uzanıp elini tutuyorum, o da kendi elini benimkine doluyor.

"Evet, evet, bu işe yarayabilir," diye kısık sesle yanıtlıyor.

"Bunu yapmamıza gerek yok Azul," diye teklif ediyorum ama başını sallıyor. "Ben istiyorum. Benden beslenmeni istiyorum, lütfen Thea."

Bakışlarını araştırıyorum ama emin görünüyor, bu yüzden elini sıkıp bırakıyorum. Yanına kayarak yastıklara yaslanıyorum. "Eğer eminsen," diyorum kollarımı açık tutarak.

Bana bakıyor ve bakışlarımla buluştuğunda usulca gülümsüyor. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel insansın," diye fısıldıyor. "Bana nezaketle dokunan tek kişisin."

Ağlamak istiyorum ama gözyaşlarımı tutup gülümsüyorum. "Ve bir gün, kendini benim gözlerimden göreceksin," diye cevap veriyorum, basit kelimelere inanmayacağını bilerek.

Kucağıma doğru kayıyor, bana doğru uzanıyor. Kollarımı ona tamamen dolamıyorum, muhtemelen istemeyeceğini bildiğimden, yerine kollarımı yumuşakça, gevşekçe sarıyorum ve başını bana doğru eğmesine izin veriyorum.

Başka biriyle birlikte olduğunu düşünmesini istemediğimden, dişlerimi boynunda gezdirirken elini tutuyorum. O titriyor ve ben donup kalıyorum. "İyi mi kötü mü?"

"Güzel," diye mırıldanıyor.

Tekrar yapıyorum, sikiinin bana karşı sertleştiğini hissediyorum ama şansımı zorlamıyorum. Dokunuşumun sadece zevk vereceğini bilmesini istiyorum ve gergin hissetmesini istemiyorum, bu yüzden nabzının üzerine yumuşak bir öpücük kondurarak dişlerimi nazikçe boynuna geçiriyorum.

Kanının ilk tadı güçlü ve soğuk, neredeyse bir mezara dokunmak gibi. Karanlığı, acıyı ve çok daha fazlasını tadıyorum. İnlememi tutamıyorum ve o sarsılıp inerken inlememin onun içinde titreştiğini hissediyorum.

Bağlantı yerine oturuyor ve her şeyi içine boşaltıyorum.

Her şeyi, tüm duyguları, hazzı ve ihtiyacı hissetmesine izin verdim. Zihnimizde yalan söyleyemiyoruz, o yüzden buna inanmak zorunda. Bunun onu hemen iyileştirmeyeceğini biliyorum ama benden saklanmasını istemiyorum. Yüzünü seviyorum. Yeterince yetenekli olsaydım resmini yapardım.

için can attığım bir yüz.

Bir an için, ben beslenirken onun içime gömülüp beni becerdiğini hayal ediyorum, sonra utanarak geri çekiyor. Tenine karşı sırtarak, içiyorum

Bacaklarımı onun etrafına sardığımda daha derin, sertliğine karşı öğütürken amımın sıcaklığını hissetmesine izin veriyorum, bağlantımız aracılığıyla ona kendi fantezilerimi gösteriyorum. Ona ona bindiğimi, vücudunu yalayıp içerken kanının onu kapladığını ve benden beslenirken, beni arkadan becerirken başka bir görüntü gönderiyorum.

"Althea," diye inliyor, kalçalarını acıyla bana sürüyor. "Lütfen, lütfen."

Yalvarmasını asla istemiyorum, bu yüzden bacaklarımı onun etrafında sıkıyorum ve ona sürünüyorum, beni becerdiğini hayal ederken ihtiyacı olan sürünmeyi ona veriyorum, dişleri boynuma batarken elleri göğüslerimi avuçlamak için vücudumda kayıyor.

Bir kükremeye boşalıyor. Kendine zarar vermemesi için dişlerimi çekiyorum, izleri yalıyorum ve o titreyip inlerken sırtını okşuyorum, üzerime yığılmadan önce kalçalarını döndürüyor. Ağırlığını tutuyorum, bu hissi seviyorum.

"İyi misin?" Emin olmak için soruyorum.

"İyiden de öte." Başını kaldırıyor, beni izlerken gözleri yumuşuyor. "Bir daha bir dişinin benden beslenmesine izin verebileceğimi hiç düşünmemiştim. Thea, sen bir mucizesin."

"Hayır, sadece ölü." Sırıyorum, o da bana sırtıyor. "Şimdi gidip diğerlerini bulmaya ne dersin?"

"Bir dakika içinde. Benim ... ah, temizlenmem gerek." Yüzü kızarıyor, daha da sırtımama neden oluyor ve kendimi onunla alay etmekten alıkoyamıyorum. Aletindeki ıslaklığı hissetmek için kalçalarımı yavaşça döndürüyorum.

"Gerçekten mi? Bence aletin dölle boyanmış halde dolaşmalısın ki herkes kraliçenin sana ne yaptığını bilsin."

Kızarması derinleşiyor, ama sözlerimin sahipleniciliğinden açıkça hoşlandığı için aletin bir kez daha sertleştiğini hissediyorum. Sonra gözlerini kırptırıyor. "Diline ne oldu?"



Azul ortalığı temizlerken, ben de çantamda beliren çantalarla oynuyorum. oda
ve Banyo, Yivli aracılığıyla Cilt bakımı,
Makyaj, ve saç

Aksesuarlar. Omuz silkerek makyajımı yapmaya karar veriyorum. Bununla ilgili bir şey beni her zaman daha güçlü ve kendinden emin hissettirir.

Cildim güçle parladığı için eskisi gibi fondöten sürmüyorum ama biraz allık ve fosforlu kalem ekliyorum. Tam dumanlı siyah bir göz kalemi çekiyordum ki Reve birden ortaya çıkıp tezgâhın üzerine zıplıyor. Kaşlarımı ona doğru kaldırarak çizgileri çizmeye ve sonra da onları tütsülemeye odaklanıyorum. Gözlerimi ortaya çıkarıyor ve arkama yaslandığımda ılık çalıyor.

"Lanet olsun, benimkini yap," diyor.

"Emin misin?" diye soruyorum. Bazen Simon'inkini yapardım, bu yüzden Reve bacaklarını ayırıp beni yaklaştırdığında eğildim.

Ancak bunun eşcinsel en iyi arkadaşımın makyajını yapmaya benzemediğini çok çabuk fark ediyorum. Baharatlı kokusu doğrudan ağrıyan, hala ıslak olan amıma gidiyor ve saklamak için hiçbir şey yapmadığı kocaman, sert uzunluğuyla birlikte tüm o gücü bana doğru bastırdığını hissettiğimde meme uçlarım sertleşiyor. Bunu görmezden gelmeye çalışıyorum, alt ve üst kapaklarına biraz eklemeye odaklanıyorum ve sonra beni açlıkla izlerken onu bulaştırıyorum.

Geri çekilip yaptığım işe hayranlıkla bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Sıcak."

Gözleri daha karanlık, daha boğucu görünüyor ve her santimiyle kötü çocuğa benziyor. Dönerek kendine sırtıyor. "Evet, şimdi yüzüme oturur musun?"

"Daha önce yapardım." Göz kırpıyorum. "Ama şu anda kesinlikle kötü çocuk rock'çı bir havan var," diyorum rimel sürüp rujlara bakarken.

"Kırmızı," diye bağıyor ve sırtıyor. "Üzgünüm ama kırmızı çok seksi görünür."

Kırmızı bir ruj alıyorum ve aynaya yaklaşıyorum. Dişlerimle ruj sürmeyi öğrenmek zorunda kaldım ama artık alıştım. Arkama yaslandığımda, onun haklı olduğunu görüyorum. Koyu kırmızı tenimde göze çarpıyor, neredeyse dökülmüş kan gibi görünüyor ve onun onayını için döndüğümde, eli saçlarımı yumrukluyor ve dili dışarı fırlayıp dudaklarımda geziniyor. Arzusunun kokusu etrafımı sarıyor.

"Yemek için yeterince iyi görünüyorsun," diye mırıldanıyor.

"O zaman sen neden yapmıyorsun?" Dudaklarına karşı fısıldıyorum.

Beni bir hırıltıyla çevirerek yan tarafa kaldırıyor ve elleri kalçalarımın yukarı kayarken önümde dizlerinin üzerine çöküyor. "Oh, yapacağım, Althea, şimdi iyi bir kız ol ve dudaklarımı dölünle kapla, böylece kendi rujumu sürebileyim."

"Yap beni," diye emrediyorum, saçlarını kavırıyor ve onu daha yakına çekiyorum. İsteyerek geliyor. Kalçalarımı kavırıyor ve onları ayırıyor, ıslak amımı ve kalın uyluklarımı iyi görebilmesi için kaldırıyor.

"Nox, şuna bak," diye fısıldıyor saygıyla. "Şairler senin amcığının hakkında soneler yazacak, ressamlar başyapıtlarını ona adayacak. Lanet olsun Althea, her birimizi öldüreceksin, hem de krallarına yalvaran bu güzel, sulu amcığa bakarak."

"Peki ya sen?" Arkama yaslanıp bacaklarımı uygunsuz bir şekilde açarken ve kalçalarımı yuvarlayarak kaldırırken soruyorum, bu da boğazından bir hırıltı çıkmasına neden oluyor. "Amımın tadına bakmak için ne yapacaksınız kralım?"

"Her şey, her şey," diye hırılıyor, pençelerini kalçalarımın üzerine geçiriyor. "Sunağında sanki sen benim tanrıçammışsın gibi tapınacağım ve öylesin Althea. Ben seninim, o yüzden kullan beni. Zevkini bulmak için yüzümü sür ve tadına bakmama izin ver. Beni onunla doldur. Beni onunla boğ. Umurumda değil. Hepsini istiyorum. Sen bu günahkârın cennete ulaşabileceği kadar yakınsın bebeğim, o yüzden kulaklarımda çılgınlıkların ve dilimde tadınla o inci gibi kapıları görmeme izin ver."

Bir kız böyle bir ricayı nasıl reddedebilir?

O inlerken ayağımı omzuna koyuyorum, açgözlülükle amımı izliyor. "O zaman beni boşalt, Reve. Beni senin yap."

Başka bir teşvike ihtiyacı yok. Vahşi bir hayvan gibi amıma iniyor, diliyle her santimetre kareme saldırıyor. Onu daha yakına çekmek için saçlarını kullandığımda başım bir iniltiyle aynaya düşüyor, böylece amımın o kadar derinine gömülüyor ki muhtemelen nefes alamıyor, ama beni dilleme şekli geçecek bir şeyse, o zaman umursamıyor. Aslında, dilini içime daldırıp sonra tekrar klitorisimin etrafında dönene kadar beni daha da yakınlaştırmak için kalçalarımı kavırıyor.

"Reve," diye inliyorum, kalçalarımı yuvarlarken ve zevkime ulaşırken eğiliyorum.

Bir hırıltıyla, parmakları içime girmeden önce amımın üzerinde dans ediyor, beni ikiyle dolduruyor, sonra kıvrılıyor, kalçalarımı öğütüp döndürürken içimdeki o noktayı ovuyor, onu istediği gibi zevkim için kullanıyor.

"Daha fazla. Bırak gitsin, Althea. Bırak hepsini alayım. Alabilirim bebeğim. Senin olanı al," diye hırılıyor ıslak etime karşı, titreşimler nefesimi kesiyor.

Bacaklarım titremeye başlıyor ve bana emrettiği gibi ona binerek onu daha yakına çekiyorum. Parmakları klitorisimdeki diliyle aynı anda beni sikerken dudaklarına, dişlerine ve diline sürtünüyorum.

En iyi şekilde ıstırap.

"Çok yakınsın, güzelim. Hissedebiliyorum. Küçük amcığın açgözlülükle parmaklarımı emiyor, döllerimle dolmak için çaresiz. Benim için dökül, boğazımdan aşağı fışkırt," diye talep ediyor.

İğrenç sözleri, dili ve parmaklarıyla birleştğinde beni uçurumun kenarına gönderiyor, istediği gibi her tarafına fışkırırken serbest bırakıldığımı haykırıyorum.

Hırıldayarak her damlasını yalayarak içiyor. Ben onu itmeye çalışırken pençeleri kalın kalçalarımın saplanıyor.

Bu beni cezalandırdığı bir hata.

Başını çevirerek dişlerini iç uyluğuma batırıyor. Çıglık atıyorum ve tekrar boşalırken amım parmaklarını sıkıyor, benden içerken saçlarını kavıyorum. Sırtım kamburlaşıyor ve zevk o kadar yoğunlaşıyor ki, tekrar patlıyorum ve serbest bırakıldığımı haykırıyorum.

Nefes nefese, dişlerini çekip ısırık izlerini yalarken geriye düşüyorum. Kanım çenesine ve dudaklarına ruj gibi bulaşmış ve silmek için hiçbir hareket yapmıyor. "Siktir, çok lezzetlisin." Kalçalarımı ve amımı yalıyor, ben onu izlemekten başka bir şey yapamayıp inlerken her yerimi temizliyor.

Hâlâ önümde diz çökmüş durumda ama kontrol tamamen onda ve o da bunun farkında. Klitorisimin üzerine nazik bir öpücük daha kondurduktan sonra ayağa kalkmaya başlıyor.

Boğazımı kavlıyor ve beni derinden öpüyor, dilinde kanımı ve dölümü tatmama izin veriyor. "Bir dahaki sefere bacaklarının arasında saatler geçireceğim, seni döl ve kanla kaplayacağım," diye mırıldanıyor dudaklarımın karşı. "Ama diğerleri bizi çağırıyor."

"Spoilsports." Onu itip zıplayarak ayağa kalkarken gülmesine neden oluyorum. Bacaklarım titriyor, bu yüzden düşmediğimden emin olmak için beni tutması gerekiyor. "Rujun bulaşmış."

Kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor. Dudaklarına ve yüzüne bulaşmış ama bir ödül gibi orada bırakıyor ve ben de kendimi beğenmiş hissetmekten kendimi alamıyorum.

Beni boşalttığı için gurur duyan bir adam var karşımda, bunu bir onur nişanı gibi takıyor.

Cehennem gibi sıcak.

Aynı zamanda çok yorucu.

"Sen de sikime sürmeye ne dersin güzel kız?" diye mırıldanıyor.

Oflayarak makyajımı düzeltiyor ve yeni kıyafetlerimi almadan önce saçlarımı kabartıyorum. Bir tarafı yırtmaçlı, ayak bileklerime kadar inen süper yumuşak bir etek ve crop top giyiyorum, sütyenimi ve külotumu çıkarıyorum, rahat ve şık.

Beni izlerken hırlıyor, ben hazırlanırken her hareketimi takip ediyor. Kalçalarımı birbirine kenetliyorum, ihtiyacımı onlara bulaştırıyorum ve koku onu sadece çıldırtıyor.

Beni tekrar yakalamaya çalışıyor, ben de ulaşamayacağı şekilde dans ediyorum ve beni yatağa çekmesine ve gözlerinde görebildiğim tüm kirli şeyleri yapmasına izin vermeden önce diğerlerini bulmak için acele ediyorum.

Benim de istediklerim.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM



ALTHEA

T Diğerleri Nathair'in beni becerdiği odada toplanmış, hepsi çeşitli eğitim durumlarında. Reve ile birlikte içeri giriyorum ve o da hemen arkadaki boş duvara doğru ilerliyor.

"Ne yapabileceğimizi görme zamanı." Nathair elini bana uzatırken sırtıyor. "Bizim sana güvendiğimiz kadar sen de bize güvenmelisin. Bize güvenebileceğini bilmelisin. Senin güçlerin üzerinde çalışacağız ama önce bizimkileri iş başında görmenin faydası olabilir, değil mi?"

"Evet!" Heyecanla bağıryorum, elini tutuyorum. Beni dövüşmek için bir piste götürüyor, ama dövüşmek yerine beni piste oturtuyor.

"O zaman izle ve gör." Göz kırıyor, uzaklaşmadan önce eli bir an benimkinde kalıyor. Nathair beni becerdiği duvara bakıyor ve içimde kıvrılan arzuyla savaşırken kalçalarımı birbirine kenetlememe neden oluyor, böylece ne yaptıklarına odaklanabiliyorum - ki bu beni becermek gibi yapmalarını istediğim bir şey değil.

Ardından Reve kafamın içinde sözler veriyor, ipeksi sesi beni ürpertiyor. Kafamın içinde konuşmalarına alışkınım ama fısıltıyla söyledikleri kirli sözler beni yüksek sesle söylediklerinden çok daha fazla etkiliyor. Kelimeleri niyetleriyle birlikte kullanıyorlar, böylece olacakları neredeyse tadabiliyorum.

Odaklan, diyorum kendime.

"Conall'inkilerden bazılarını zaten gördün, neden sen başlamıyorsun kardeşim?" Nathair, bir aynaya rahatça yaslanmış olan iri adama sesleniyor.

Conall başını sallıyor ve ona bakmamı bekliyor. Bir an orada, bir an sonra gölgeler onu gizliyor ve varlığını hissetmek için bile odaklanmam gerekiyor. Odanın içine doğru uzanıyorlar, hayalet parmaklar gibi yerde sürünüyorlar ve bacaklarıma doğru kaydıkları zaman, bu his karşısında nefesim kesiliyor.

Sıcaklar ve neredeyse bana dokunan eller gibi hissediyorum.

Eteğimin altından kayıyor, kalçalarımı gıdıklayan dallar tümseğimi okşuyor ve vücudumda yukarı doğru kayıyor. Göğüslerimi ve sonra boynumu kavrayıp aniden kayboluyorlar ve beni nefes nefese ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde bırakıyorlar.

Conall, gölgeler onu çalmadan önce bulunduğu yerden bana masumca sırtıyor. "Her türlü karanlığı kontrol edebilirim, ama bundan daha fazlası, elementleri bir dereceye kadar kontrol edebilirim." Elini uzatıyor ve avucunun içinde küçük bir kasırganın dönmeye başlamasını izliyorum, sonra üzerine yağmur yağıyor ve uzaklarda gök gürlüyor. "Güneş daha zor, ama oraya doğru gidiyorum." Avucunu bırakıyor, beklentiyle beni izliyor.

Sadece bakıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Oh, ve bir avantaj daha var." Tekrar gitti, ama bu sefer gölgeler yok. Önümde siyah girdaplar oluşuyor ve o da bu girdapların içinde beliriyor, beni kısıtırken geriye düşmeme neden oluyor. "Onları kendimi gizlemek için kullanabiliyorum, neredeyse ışınlanmak gibi - yani karanlıkta yapabiliyorum."

"Bu çok havalı," diye fısıldıyorum, yüzüne huşu içinde bakarak.

"Benim sıram," diyor Reve ve Conall yanıma uzanmak için yuvarlanırken göz kırıyor, elini uyluğuma koyuyor.

Conall'ın eli bacağımdan yukarı ve eteğimin altına doğru kayıyor, gölgeleri gibi benimle alay ediyor olsa da bakışlarımı Reve'e çeviriyorum.

"Rüyamda yürüyebildiğimi biliyorsun, ama hepsi bu değil."

Duvar aniden ortadan kayboluyor ve onun yerinde bir tarla, bir çayır var, o kadar gerçek görünüyor ki, ona dokunmak için öne doğru eğiliyorum. Çimler parlak yeşil, kuşlar ve ağaçlar kızgın güneşe doğru yükseliyor. Temiz havanın ve çiçeklerin kokusunu bile alabiliyorum, ama sonra sahne aniden bir mezarlığa dönüşüyor, sarsılıyorum.

"Gördüklerini manipüle edebilirim. İstersem seni hayali bir yere hapsedebilir, iyi ya da kötü rüyalar görmeni sağlayabilir ve imgelemler aracılığıyla sana rehberlik edebilirim," diye mırıldanırken tüm oda aniden kayboluyor ve onun yerine yatak odama geri dönüyorum, hepsi etrafımda kıvrılmış uyurken.

O da kayboluyor ve sonra önümdeki zeminden bir şey sürünerek çıkınca geri çekiliyorum, pençeli eli bana uzanıyor ve o da havaya karışarak kayboluyor. Nefes nefese Reve'e bakıyorum ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "İnanılmazsın."

Yavaş bir gülümseme hınzır dudaklarını bükmeden önce sarsılıyor. "Bu şekilde göreceğini biliyordum."

"Bu kadar yeter," diyor Nathair alaycı bir şekilde. "Zale?"

Zale tereddüt eder ve Nathair kaşlarını çatır. "Hiçbir şeyin izin vermeyeceğiz."

Bunu yapabilirsin kardeşim."

"Korkma," der Zale ve bir anda gücü odaya yayılır.

Eriyor gibi görünüyor ve nefesimi tutuyorum, Zale'nin yerinde siyah bir köpek durduğunda çenem düşüyor. Kocaman, vahşi dişleri ve azı dişleri ve etrafında alevlerin dans dikenli bir kuyruğu var. Saçlarıyla aynı tüylü renkte ve gözleri hâlâ aynı.

Bu Zale, ama değil. Gözleri bir girdap gibi dönüyor, sanki başka bir şeyle savaşıyor.

Bana doğru sinsice yaklaşıyor ama ben uzaklaşmıyorum. Gelmesini izliyorum, onun hâlâ Zale olduğunu ve bana zarar vermeyeceğini biliyorum. Yine de diğerleri endişeli görünüyor ve yaklaşıyorlar. Onlara hırlıyor ve onlarla benim aramda alevler yükselirken kuyruğunu sallıyor. Kıpırdamadan oturup bekliyorum, elimi uzatıyorum ve çatallı dili dışarı fırlamadan önce kokluyor. Avucumu yalayarak beni kıkırdatıyor ve sonra oturup başını kucağıma koyarak onu kaşımama izin veriyor. Başımı kaldırdığımda diğerleri şok içinde bize bakıyordu.

"Ne?" Birden emin olamayarak sordum. Bir kuralı mı çiğnedim?

Güç üzerimden geçiyor ve Zale aniden dört ayak üzerinde önümde beliriyor. "Sadece şaşırdılar, *mima*."

"Neden?" Ben soruyorum.

"Benim diğer yarım kimseyi sevmez, asla. Diğerleri bile onun saldırısına uğradı," diyor ve parlak bir sırıtişla beni izliyor. "İhtiyacım olduğunda ona dönüşebiliyorum. Ruhlar arası geçiş yapmamı ve ölümlerin arasında yürümemi sağlıyor ama elimden geldiğince bunu sık yapmıyorum."

"Oh, vay canına." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Osis," diye sesleniyor Nathair, yaşadığım şoku anlıyor ve sessizliği dolduruyor.

Zale dönüp onu izlerken Osis sessizce önümde ilerliyor ve başını kucağımdan ayırmıyor. Osis bana gülümserken bir kez daha uzanıp saçlarını okşuyorum. "Tüm güçlerimiz ölüme neden olma ya da onu anlama yeteneğine sahip, tanrıların bize yardım etmek için verdiği bir armağan. Zale ölümlerin haç çıkarmasına yardım edebilir, Azul onları görebilir ve ben? Ben onları koruyorum. Yaşam ve ölüm arasındaki geçidi koruyorum." Gücü etrafını sarar ve tıpkı Zale gibi o da dönüşür ama Osis bir köpek değildir, hayır. O saf beyaz bir kaplan.

Kocaman, güzel ve neredeyse dingin bir görünümü var ve içinden bir huzur duygusu süzülüyor. Yaklaşıyor ve bir metre uzaklaşıp tekrar Osis'e dönüşmeden önce kaplanı etrafında dolanıyor. Bir erkek olarak bile, aynı sakin huzur duygusu ondan akıyor, belki de bazı yetenekleri içsel duygularını yansıtıyor?

"Diğer taraftan kaçmaya çalışan herkesi durduruyorum ve henüz ölmemesi gerekenlerin de kayıp gitmesini engelliyorum."

Aralarına bakıyorum. "Güçleriniz-"

"Henüz işimiz bitmedi." Nathair sırtıyor.

"Benim sıram mı?" Azul soruyor. Nathair başını sallıyor ve Azul bana usulca gülümsüyor. "Ölülerle konuşabiliyorum ve hayaletleri görebiliyorum. Avlanmamıza yardım ediyorlar ama aynı zamanda onlara emredersem koruyup zarar da verebiliyorlar -gerçi mecbur kalmadıkça bundan hoşlanmıyorum. Eğer istersem, onları ve güçlerini yönlendirebilirim." Ne dediğini anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve sonra soğuk hava üzerime esip beni neredeyse iliklerime kadar ürpertirken bekliyoruz.

Bu ölümün dokunuşu. Nerede olsa tanırım.

Azul kaybolur gibi oluyor, şeffaflaşıyor ve sonra onu artık göremiyorum ama soğuk bir el kolumdan aşağıya ve göğüslerimin üzerinden geçerek beni ürpertiyor. Hayalet dokunuşunun kaybolmadan önce karnımdan aşağı ve amımın üzerinden kaydığını hissediyorum, yavaşça yeniden ortaya çıkarken o soğuk sızı beni nefessiz bırakıyor.

"Çok uzun süre tutamıyorum çünkü çok fazla enerji harcıyor." Omuz silkiyor. Nathair Lycus'a bakar ama o başını sallıyor. "Ben yapamam."

"Onun güvende olduğundan emin olacağız kardeşim," diyor Nathair Lycus'a başıyla selam verirken. "Göster ona."

Lycus bana emin olmayan son bir bakış attıktan sonra saçlarını çözüyor ve bandı bana fırlatıyor. "Tut şunu. Değişim benim için her şeyi parçalıyor. Bu piçler kadar şanslı değildim." Oflayıp pufluyor ve sonra soyunmaya başlıyor.

Tatlı lanet Nox.

Ağzım açık kalıyor ve Nathair'in Lycus'a hediyelerini göstermesini sağladığı için minnettarım çünkü neredeyse olduğum yerde kıvranıyordum. Vücudunu sadece bir an görebiliyorum ama bu beni ıslak, aç bir karmaşa içinde bırakmaya yetiyor.

Sağlam, kalın, kıllı kalçaları yarı kalkık devasa bir aleti çevreliyor ve ben tam farklı bir eğlence önermek üzereyken Lycus bir örümceğe dönüşüyor.

Yine de o küçük bir örümcek değil, çünkü bu örümcek bir arabadan daha büyük. Sekiz cılız bacağı bükülmüş, böylece siyah gövdesi boyun eğerek yere . Siyah gözleri bana kilitlenmiş ve dişlerinden zehir damlıyor.

Bir an için herkes donup kalıyor, şüphesiz benim korkmamı bekliyorlar ama ben sadece başımı eğdiğimde ayağa kalkıyor, neredeyse tavana degecek kadar yükseliyor.

Gecenin canavarları, tıpkı tanrının dediği gibi.

Yavaşça yanıma geliyor ve diğerleri sanki bana zarar vereceğinden endişeleniyormuş gibi yaklaşıyorlar. Zehrin yere damladığını ve her şeyi erittiğini görebiliyorum ama örümcek önümde duruyor ve benim onu izlediğim gibi beni izliyor.

Nathair yumuşak bir sesle, "Ani hareketler yapmayın," diye uyarır. Örümcek dönüyor ve ona zehir tükürüyor. Sanki örümceğin maskaralıklarına alışkınmış gibi kolayca atlatıyor ve sonra örümcek bana dönüyor. Beni korkutmuyor. Aksine, ilgimi çekiyor, bu yüzden onu ürkütmek istemediğim için yavaşça önünde diz çöküyorum.

"Althea," diye tıslıyor içlerinden biri ama onu duymazdan gelip örümceğe odaklanıyorum.

"Çok güzelsin," diyorum örümceğe, Lycus'un beni duyabilmesini umarak. Kendisinin bu yönü hakkında endişelendiği çok açık. Başımı bir kez daha eğerek gözlerimi vücudunda gezdiriyorum ve tekrar gözlerine baktığımda bacaklarını arkasında hareket ettirdiğini fark ediyorum ve sonra aniden bir ağ bana doğru uçuyor. İpeksi his bileklerimi bir ağ gibi sarıp birbirine bağlarken sarsılıyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyor Nathair ama sesi endişeden çok boyun eğmiş gibi çıkıyor, ben de rahatlıyorum.

Örümcek üzerime atlarken geriye düşüyorum ve sonra daha fazla ipeksi ağın ayak bileklerimi ve bacaklarımı sararak onları birbirine bağladığını hissediyorum. Örümceğe bakıyorum ve kalbim arzuyla çarpıyor. de üzerimdeki yaratık için değil, ipeksi bağların verdiği his için.

"Ne yapıyor bu?" Nefes nefese sordum.

Nathair güler. "Görünüşe göre Lycus'un örümceği senden hoşlanıyor. Ya seni yemeye çalışacak ya da senin onun eşi olduğunu düşünüyor."

"Güven verici," diye mırıldandım ve bazı kıkırdamalar oldu. "Hey, koca adam, ipekle bağlı olmak ne kadar ateşli olsa da, şu anda bir örümcekle sevişmek istemiyorum, bu yüzden Lycus'u geri alabilir miyim, lütfen?"

Örümcek vücudumun üzerinde alçalıyor, bacaklarındaki ve vücudundaki tüyler şaşırtıcı derecede yumuşak ve neredeyse rahatlatıcı. "Lütfen? Ağların çok güzel. Gerçekten öyleler." Yumuşakça mırıldanıyorum ve bir anlığına o siyah boncuk gözleri beni izliyor ve sonra ön bacaklarından biri uzanıp yüzümü nazikçe okşuyor. Gözlerim kapanıyor ve tekrar açtığımda Lycus yanımda

eli yüzümde. İpeksi bağları hâlâ bedenimi sarıyor ve kendi çıplak bedenini bana doğru bastırıyor.

Gözlerimiz birbirine kilitlenirken nefeslerimiz birbirine karışıyor ve onun sert aletinin karnımda kaydığını hissediyorum.

"Lycus," diye fısıldıyorum.

Dudaklarımda onun adını duymak mı yoksa neredeyse kendimi ona sürtüyor olmam mı büyüğü bozuyor bilmiyorum.

"Örümceğimi kabul ettin," diye hırlıyor, dişlerini göstererek. "Ağla savaşmayarak onu eşin olarak kabul ettin." Ağzını eğiyor ve dişlerini dudaklarımda gezdirerek beni . "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hayır."

"Benim olduğunu." Başımı çevirip dişlerini içime batırırken inliyor. Kızgın zehir damarlarıma hücum edip beni ateşe verirken çılgılık atıyorum. Her şey kayboluyor ve görme ve koku alma duyularımı kaybediyorum. Gördüğüm son şey, diğerlerinin Lycus'u benden uzaklaştırmak için savaştığı ve onun da onları tek eliyle tuttuğu.

Damarlarımdaki lav yavaşlayıp soğuyana kadar beni kıştırıp ona bağlarken zehrini içime pompalıyor.

Sonunda tekrar nefes alabiliyorum ve kalbim yeniden atmaya başlıyor. Görüşüm geri geldiğinde nefes nefese kalıyorum ve diğerlerinin dişlerini göstererek etrafımızda çömelmiş, mesafelerini koruduklarını görüyorum.

"Onu durdurmayın. Zehre karşı koyamazsa kız ölür," diye homurdanıyor Nathair diğerlerine.

Boynuma doğru hırlayan Lycus beni daha sıkı kavırıyor ve ben de kollarımı yavaşça kaldırıp ona sarıyorum. Bacaklarımdaki ağı test ediyorum ve hafifçe hareket edebildiğimi görüyorum, bu yüzden onları ayırıyorum ve uyluklarımda arasına düşmesine izin veriyorum. Sonunda onu istediğim yere getirdiğimde, bir kez daha ölürken bile ikimiz de inliyoruz.

Benimkini.

Bu kelime kafamın içinde tıslıyor ve boynumda dişleriyle beni becerirken, ölümcül zehri vücuduma damlarken, bağlı ve tavandan aşağı sarkan bir görüntüyle birlikte geliyor.

Evet.

Ellerini vücudumda sahiplenici bir şekilde gezdirerek kalçalarını hareket ettiriyor ve tam haykırmak üzereyken iki kalın parmağı içime girerek beni dişleri gibi sahipleniyor.

Kanım yeniden ısınmaya başladığında adını haykırıyorum, bu sefer zevk o kadar sıcak ki, haykırıyorum ve fişkirirken parmaklarının etrafında kenetleniyorum. Parmaklarını içimde kıvırdığında bir çığlıkla boşalıyorum, onları o kadar sıkı sağıyorum ki hırlıyor.

Dişlerini boynumdan çekip başını kaldırıyor. Ağzını ve sakalını kan kaplıyor ve parmaklarıyla beni orgazm ederken siyah gözleri beni izliyor. Bileğini koparıp ağzıma bastırıyor, kanını dudaklarıma bulaştırıyor ve tatmak için dilimi uzattığımda içimdeki o yakıcı zehir yerleşmeye başlıyor. Soluk soluğa geriye düşüyorum ve sonra elini çevirip avucunu klitorisime sürtüyor.

"Yine mi?" diye hırlıyor, insandan çok canavar gibi.

"Yapamam," diye sızlanıyorum, ateşi söndürmek için umutsuzca kanını yalıyorum.

İki parmağını daha eklediğinde çığlık atıyorum, beni acı noktasına kadar geriyor, kendi kanımın ve şimdi damarlarımdaki zehrin acısına ekleniyor. Hırlayarak parmaklarıyla beni beceriyor ve zevk tekrar içimde dalgalanıyor.

Doğruluyorum ve dişlerimi ulaşabildiğim tek yere, göğsüne, tam kalbinin üzerine geçiriyorum.

Boşalması üzerime sıçrarken sırtını eğerek bağılıyor, benimkiler de içimden ona doğru yuvarlanıyor. O boşalmaya devam ediyor, ben de öyle, ta ki sıcaklık sonunda dağılana ve ikimiz de yüzlerimizde tembel gülümsemelerle kan, döl ve ipeksi ağlarla kaplı olarak yere yığılana kadar.

Başını kaldıran Lycus yüzümü nazıkçe okşuyor. "Sana zarar vereceğinden çok endişeliydim," diye itiraf ediyor usulca. "Yapabileceğini hiç düşünmemiştim..." Başını sallıyor, ben de onu öpüyorum.

"Senden asla korkmayacağım," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Ve bir dahaki sefere, tam olarak kafanda olanı deneyebiliriz."

Başını arkaya atıp gülmeden önce gözleri büyüyerek geri çekilir.

"Kahretsin, neden hediyelerimi gösterdiğim için bunu almadım?" Reve mırıldanıyor.

Lycus benden uzaklaşıyor, sonra beni kucağına alıyor ve bırakmaya dayanamıyormuş gibi okşuyor. Zevkten ve kandan tembelleşmiş bir halde ona doğru eğildim, bacaklarım ipek bağların içinde kısmen açılmıştı.

Nathair gizemli bir şekilde, "Bu bir şeyi açıklıyor," diyor.

Sormak istiyorum ama muhtemelen bana söylemeyecek, bu yüzden Lycus' daha güvenli bir şekilde yaslanıyorum ve etrafa bakıyorum. Gözlerimi Nathair'e çeviriyorum. "Peki ya sen?"

Geri adım atarak gömleğini yırttı ve açlıktan dudaklarımı yalamama neden oldu.

Nathair hakkında ne kadar çok şey biliyor gibi görünsem de, aynı zamanda hakkında en az şey bildiğim kişi de o.

"Hepimiz öyle ya da böyle canavarız, Althea. Bazıları bunu daha iyi saklayabilir ama derinlerde?" Yere düşüyor ve giysi yığınının içinden bir yılan yükseliyor. "Hepimiz gecenin yaratıklarıyız," diye tıslıyor Nathair'in sesiyle, tonu biraz daha kaotik.

Elimde olmadan
bakıyorum. Bunu hiç
beklemiyordum.

Kuyruğu siyah bedeninin etrafında kıvrılmış halde uzun boylu durur ve parlayan pulları altın renginde parıldar. Kukuletalı kafasını örerken kocaman dişleri çatallı dilini mızrak gibi çıkarıyor. Lycus'un aksine, Nathair sanki birbirlerine karışmışlar gibi daha mevcut hissediyor.

"Pratik yapmak için yüzyıllarım oldu," diye tıslıyor, yerde sürünerek bana doğru gelirken başını eğiyor, "hayvanımla bir olmak için. Lycus eninde sonunda bunu başaracak."

Yılan formunda da vampir formunda olduğu kadar güzeldir.

"Bazı efsaneler vampirlerin yılanlardan türediğini söyler. Nathair'in türü yüzyıllardır, ilk kan kralının öncesinden beri var olmadı," diyor Osis ben bakarken. "Bu bir hediye."

"Ve bir lanet," diye tıslıyor Nathair. "Lycus gibi ben de istersem zehir kullanabilirim."

.. "Ayaklarımın kenarına kadar alçalırken sözünü kesiyor. "Ya da büyük bir zevke neden olur."

Bacaklarımdan yukarı kayıyor ve Lycus kollarımı bağlıyor, Nathair'in çatallı dili havayı kirletirken beni yerimde kilitli tutuyor. Ayrılmış kalçalarımın arasından kayıyor ve ben onu durduramadan çatallı dili amımda geziniyor. Başım geriye düşüyor. Bu yanlış, çok yanlış, ama yılanın gözlerinde Nathair'i görüyorum ve kafamın içinde onun sesini duyuyorum.

Bu halinle bile tadını alabiliyorum. Tüm kanlardan ya da zehirlerden daha tatlısın.

Oh Nox.

"İyi hissediyor mu?" Lycus kulağıma mırıldanıyor. "O çatallı dil o güzel amcığa karşı iyi hissettiriyor mu?"

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Gözlerimi sıkarak kapatmaya çalışıyorum ama sonra çatallı dili içime girdiğinde açılıyor ve içimde başka hiçbir şeyin ulaşamadığı yerlere ulaştığında inlemekten kendimi alamıyorum -dişleri amımı sıyrırken kalçalarımı kaldırıp diline sürtünmeme neden olan yerlere.

"İçinde kıpırdanmak iyi hissettiriyor mu? Bak ne kadar güzelsin, Nathair seni yerken ipeğimin içinde yayılmış ve bağlanmışsın." Lycus'un edepsiz sözleri gözlerimi diğerlerine çeviriyor. Hepsi beni gizlenmemiş bir şehvetle izliyor.

Bu yanlış, çok yanlış, yine de onlar umursamıyor gibi görünüyorum.

Ne de olsa burası Kabuslar Mahkemesi ve burada istediğimiz gibi davranabiliriz.

Zevke teslim olarak, Nathair amımı sikerken Lycus'un beni tutmasına ve kirli fısıldamasına izin veriyorum. Dili klitorisime kaymadan önce içime girip çıkıyor, çatallı kenarları ben haykırıp yüzüne sürtünene kadar yumrunun üzerinde geziniyor.

Yılan aşağı doğru kayarken ve dilini kıcıma sokarken bile zevki kabul ediyorum. Bir çığlıkla boşalırken, uzakta tutulan zevk patlıyor.

Başını çevirerek dişlerini kalçama batırıyor ve bağırmama neden oluyor.

Lycus'un zehrinin aksine, damarlarıma başka bir şey doluyor - coşku. Serbest kalmanın verdiği mutluluk o kadar büyük bir haz veriyor ki, gerçekten . , Nathair göğsümde kıvrılmış, kuyruğunu kanımda gezdiriyor ve serbest bırakıyor. Ağır sarmalları bacağıma yapışmış, beni ısıtıyor, Lycus gibi saçımı okşar ve bana sarılırdı.

"Hepiniz beni öldüreceksiniz," diye mırıldanıyorum, göğsüm onun ağırlığıyla ağırlaşıyor. "Yine mi öldüreceksiniz?" Zale kıkırdayarak beni güldürüyor. "Althea'nın güçlerini görmek isterdim," diyor Azul ve tüm gözler bana dönüyor. "O zaman size göstereceğim. . . hareket edebildiğim zaman."

YIRMİNCİ BÖLÜM



ALTHEA

T Beni bırakmadan önce kendime gelmem için birkaç dakika verdiler. Odanın ortasında durarak güçlerimi bir kez daha çağırmaya çalışıyorum, sergiledikleri inanılmaz sonra onları etkilemek istiyorum. İçime bakıyorum ve gülü orada, uyanık ve beklerken buluyorum, bu yüzden ona biraz kan veriyorum ve o da kıvranıyor. Gözlerimi açıyorum ve tepkilerini izliyorum.

İstemedem Revel'in zihnine giriyorum ve kendimi onun gözlerinden görüyorum. Parlak lavanta gözlerim güçle parlıyor, saçlarım etrafımda uçuşuyor ve tenim içten içe parlıyor.

Güçlü görünüyorum.

Kendi zihnime geri kayarak istediğim şeyi arıyorum ve Lycus'ta buluyorum. Boynundaki kesiklerim hâlâ açık, bu yüzden delik izlerine odaklanıyorum. Kanının sanki benimmiş gibi beni çağırdığını hissediyorum ve bir an bile tereddüt etmeden ona uzanıyorum. Şok içinde tökezleyip dizlerinin üzerine düşerken boynundan kan akıyor.

Bununla verebileceğim zararın farkına vararak hemen kestim. Sadece geçen gün kendiminkine dokunduğum gibi dokunmak istemiştım ama neredeyse ona zarar verecekti.

"Vay anasını," diye fısıldıyor Osis.

Kan Lycus'un önünde birikiyor, ben de ona odaklanıyorum ve havada köpürmeye başladığında kanı ona doğru itiyorum, kanın derisine işlemesini izliyorum ve birkaç dakika içinde iyileşiyor.

"İyileştirebiliyorsun," diyor Nathair, sesi şok olmuş gibi çıkıyor. "Bu çok ama çok nadir bir güç, Althea."

"Üzgünüm, Lycus," diyorum.

"Beni parçalayıp organlarımla beslenebilirsin ve ben de sana teşekkür ederim küçüğüm," diye cevap verir.

"Başka ne yapabilirsin?" Reve heyecanla soruyor.

"Emin değilim," diye itiraf ediyorum. "Bir şey deneyeyim mi?"

"Merak ediyorum..." Nathair merakla beni izliyor. "Althea, seni gerçekten mutlu eden bir imgeye odaklanıp onu yansıtmaya çalışabilir misin?"

Kaşlarımı çatıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve sadece bunu yapmaya çalışıyorum. "Bir şey var mı?" Bakmadan soruyorum.

"Hayır, bir şeye o kadar derin duygularla odaklan ki onu görmekten başka bir şey yapamazsın."

Nefesimi üfleyerek zihnime odaklanıyorum.

Otomatik olarak Simon'ı mutlu olduğum tek yerlerden birinde düşünüyorum. Yatağında kıvrılmıştık ve her yere abur cubur yayılmıştı. O zamanlar daha gençtik ve değişimden önceydi. Gülüşürken ellerimizle tavanda gölgeler yaratıyorduk. Bir an için içime öyle bir mutluluk doluyor ki neredeyse sendeliyorum ve gözlerimi açtığımda bir anı gibi benden yansıyan görüntüyü görüyorum.

"Şimdi değiştir," diye sakın bir şekilde talimat veriyor Reve. "Görmek istediğin şeye odaklan."

Kaşlarımı çatarak bana söylediğini yapıyorum, direktifleri kafamın içinde kayıyor.

İşte bu . Ne istediğinizi görün, hayal edin.

Görüntü şu anki halimize dönüşüyor ve görüntü konsantrasyonumla birlikte düşmeden önce dudaklarımdan bir çığlık kaçıyor.

"Neydi o?" Talep ediyorum.

"O benim hediyeimdi," diye mırıldanıyor Reve, temkinli bir ifadeyle beni izlerken.

"Bence ... bizden beslendiğinizde, bu sadece bir bağ değil, aynı zamanda aramızda bir bağ da yaratıyor ve eğer buna konsantre olur ve güçlendirirseniz, yeteneklerimizi yönlendirebilirsiniz," diye düşünüyor Nathair. "En azından belli bir dereceye kadar. Bunun doğru olup olmadığını görmek için her bir armağanı seninle birlikte deneyerek bunu bire bir keşfetmemiz gerekecek."

Omuzlarımdaki gerginliği gidermek için omuzlarımı yuvarlayarak başımı sallıyorum ve "Şimdiki zaman gibisi yok" diyorum.

Nathair tereddüt eder ama çenesini sallır. "Osis, önce sen. Reve, onun seninkini kanalize edebildiğini zaten biliyoruz."

Lycus bana doğru yöneliyor ve beni kaldırarak uzun bir öpücük veriyor. "Söylediklerimde ciddiye dim," diye mırıldanıyor ve sonra beni nazikçe yere bırakıp odadan çıkıyor.

Oflayarak yaklaşan Reve, kollarını dramatik bir şekilde geriye doğru kıvrıyor. "Bundan daha iyisini yapabilirim." Beni öyle derinden öpüyor ki gülüyorum, inliyorum ve sonra ukala bir sırıtışla beni tekrar yukarı kaldırıyor.

Zale yanımdan geçerken yanağımı öpüyor ve Azul bana öyle bir özlemle bakıyor ki içim acıyor. Conall göz kırpmıyor ve ısılık çalarak onları takip ediyor.

Nathair onların gidişini gülümseyerek izliyor ve bana dönüp baktığında gözleri kararıyor. "İşiniz bittiğinde diğerlerinden birini içeri göndereceğim. Uslu dur, Althea. Hepimiz bizi baştan çıkarmak için yaşadığını biliyoruz." Odadan çıkıp beni kararsız görünen Osis'le baş başa bırakıyor.

OSIS

Kaplanımı yönlendirip yönlendiremeyeceğini bilmiyorum ama Nathair haklıysa ve güçlerimizin bir kısmına erişebiliyorsa, denemeliyiz. Hem faydalı olur, hem de bizi daha güçlü kılar. Sanırım kraliçemizin gelişiy le her şey değişti.

Zarifçe kıcıma doğru kayarak bacak bacak üstüne atıyorum. O da yavaşça bana doğru ilerliyor ve aynı şekilde dizlerini dizlerime bastırarak önümde oturuyor. Bu küçük dokunuş bile içimde bir ihtiyaç uyandırıyor ama onu geri itmeye ve Nathair'in yapmamızı istediği şeye odaklanmaya çalışıyorum.

Önce Lycus'u sonra da Nathair'i onu beslerken ve tadarken izlemek kaplanımı çılgına çevirdi. İçinden kükredi, dışarı çıkmak istedi ama kız henüz buna hazır görünmüyordu. Biraz bunalmış ve kaybolmuş olduğunu söyleyebilirim. Dengeleyici bir ele ihtiyacı var, talepkar bir ele değil.

"Güçlerimin çoğu zihnimden kaynaklanıyor ve odaklanma ve huzur bulma ile ilgili. Bu benim çok uzun zamanımı aldı. Kaplanım sıcak kanlı olmasına rağmen aynı zamanda bir koruyucudur ve bunun için odaklanmaya ihtiyacı vardır." Anlayışla başını sallıyor. "Benim değişimime erişip erişemeyeceğini bilmiyorum. Bunu daha sonra deneyeceğiz ama şimdilik zihnini temizleyelim ve güçlerimin diğer kısmına odaklanalım - ölüm ve yaşam arasındaki bölgeyi korumak."

"Önemli değil." Sırıttırıyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Gözlerini kapat," diye mırıldanıyorum.

Söyleneni yapıyor ve ona ne yapmasını emredebileceğime dair başka fikirler aklıma geliyor, sonra onları uzaklaştırıyorum. Bir gözü açılıyor ve bana sırtıyor, bu da muhtemelen yansıttığım düşüncelerimi okuyabildiğini fark etmemi sağlıyor.

Dudaklarımı sinirli bir şekilde yalayıp, hoyratça tekrar kapatmasını emrediyorum.

"Evet efendim," diye mırıldanıyor itaatkârca. "Bilin diye söylüyorum, emirlerinizi seviyorum."

Siktir, duymuş. Bu dengemi sağlamama yardımcı olmuyor.

Odaklan, diyorum, kaplanımın içimi parçaladığını hissediyorum, oynamak ve onun bariz teklifini kabul etmek istiyorum. "Tamam ve düşüncelerini temizle." Yüzündeki ifadeyi izliyorum ve gülümsüyorum. "Söylemesi yapmaktan daha kolay ama denemeye devam et. Bu kısma alışacaksın ve bir gün kolay olacak."

"Elbette," diye mırıldanıyor.

"Duygularınıza ve endişelerinize odaklanmayı bırakın. Sadece nefesinize odaklanın, yavaşça nefes alıp verin. Her şeyin onunla birlikte akıp gittiğini hayal et. Aferin kızıma."

Bunun üzerine geriliyor ve ben de bunu daha sonrası için dosyalıyorum. Rahatladığında ellerini tutuyorum, parmaklarımı yavaş ve sabit nabzının üzerinde gezdiriyorum ve onu rahatsız etmemek için sesimi alçaltıyorum.

"Güzel." Gözlerimi kapatıyorum ve içimdeki o noktaya odaklanıyorum, saniyeler içinde onu buluyorum. Bu her şeyden daha derin bir bağlantı ve beni başka bir boyuta götürüyor. İçimden ona doğru aktığını hissediyorum çünkü odaklanacak başka bir şeyim yok.

Nefesi kesiliyor. *Bu çok güzel.*

"Bunlar ölümün kapıları. Her ruh yargıdan sonra onlardan geçmek zorundadır," diye fısıldıyorum ona.

Onun gördüğü şeye odaklanıyorum. Kapılar sisle çevrili. Sürekli değişiyorlar, sayısız renkte. Onların ötesinde ne olduğunu bilmiyorum, sadece ölümler bilir, ama onların açıldığını gördüm. Ben ölüm tanrısı değilim. Hayır, o çok daha güçlü ve korkunç bir varlık ama yaşayanları buraya sürükleyebilirim ya da geçmek için mücadele edenlere yardım edebilirim. Kıyametten sonra da onlara rehberlik ederim. Tüm bunları ona açıklıyorum ve gözlerimiz aynı anda açıldığında zamanın geçtiğini biliyorum ama ne kadar geçtiğini bilmiyorum. Asla bilemem.

"Vay canına," diye fısıldıyor, gözlerini yavaşça kırpıştırarak. "Güçlerin ..."

Tereddüt ediyorum. Diğerleri kadar gösterişli ya da harika değiller ama o bana böyle baktığında kendimi gerçekten bir tanrı gibi hissediyorum.

". . inanılmazsın, Osis," diyor elimi sıkarak. "Hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim ve yaptığın şey bizim yapabileceğimiz her şeyden daha önemli."

Daha dik oturuyorum ve emirlerime, övgülerime verdiği tepkiyi hatırlayınca gözlerim dudaklarına kayıyor. Althea'nın hoşuna gitmişti ve hepimiz gibi o da hayatı boyunca aşkı aramıştı.

Merak ediyorum.

Elimi kolundan omzuna doğru sürükleyerek dikkatini çekmek için boğazını kavıyorum. Gözleri açılıyor ve elimin altında nabızı hızlanarak dışlerimin uzamasına neden oluyor. "Althea, iyi bir kız ol ve beni öp."

Gözleri alev alev yanarken bana doğru eğildi. Eğilip dudaklarını usulca dudaklarıma değdirirken ona yardım etmek için hiçbir harekette bulunmuyorum.

"Düzgünce," diye emrediyorum, tutuşumu sıkılaştırarak.

İnleyerek dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve beni öpüyor. Ben de onu öpmüyorum ama üzgün bir ifadeyle başını çevirdiğinde dayanamıyorum.

Onu yere yatırdım ve alaycı küçük ağzına hükmederek emirlere uyan iyi kızların neler elde ettiğini gösterdim.

Elleri omuzlarıma uzanıyor ve ben onu öperken beni tutuyor. Zihnim onun tatlı, uyuşturucu öpücüğüyle dönüyor ve dönüyor, dudaklarına inerken her zamanki sakinliğimi istila ediyor.

"Nathair haklıydı," diyor Zale gülerek.

Geldiğini duymadım bile, ama onun çiğ dudaklarına bir öpücük daha kondurmaktan kendimi alamıyorum.

"İkinizin dikkati dağılır diye beni gönderdi." Kendimi geri çekip onu görmek için döndüğümde yanaklarımın kızardığını hissediyorum.

Bizi izlerken kapiya yaslanıp sırtıyor. "Seni suçlamıyorum." Omuz silkiyor. "Ama Nathair seni istiyor ve bizim Thea'yla sıra bende." Ellerini hınzırca birbirine sürtüyor ve bir an için içimi kıskançlık kaplıyor, sonra doğrulup onu yanıma çekiyorum, elimi yüzünde sevgi dolu bir okşayışla gezdiriyorum.

Her zamanki sakin kişiliğimi etkileyen aramızdaki duygulara dalmak için çaresizim. Ağzına kadar sikim ve dölümle dolduğunda ne kadar iyi bir kız olacağını bilmek istiyorum.

Avucumu usulca öpüyor ve kalbim küt küt atıyor. "Uslu dur," diye mırıldanıyorum ayağa kalkmadan önce, sonra da geçerken Zale'nin omzuna vuruyorum.

Bedenim onun dokunuşuyla, tadıyla, dudaklarında hissettiğim yaşamla ve benim dudaklarımdaki ölümle yanıyor.

ŞEFTEN BİRİ



ZALE

I bir süre onu izledim. Dudakları Osis'i öpmekten kızarmış ve şişmiş, gözleri ise arzuyla parlıyor. O kadar güzel ki, ona bakarken bir an için nutkum tutuluyor.

Beni izliyor ve zaman üzgün olduğum için endişelendiğini anlıyorum. Osis'i öperken bulması hakkında.

Duvardan iterek doğru ilerliyorum, tıpkı Osis'in yaptığı gibi karşısına oturana kadar durmuyorum. "Seni bir başkasıyla yakalayacağımız konusunda asla endişelenme. Bunun olması kaçınılmaz ve zaten hepimiz birlikteyiz. Seni asla istemeyecek ya da sana ihtiyaç duymayacağız, Althea. Ayrıca, izlemeyi sevdiğimi fark ediyorum," diye itiraf ediyorum utanmadan. Gözleri açılıyor ve yüzündeki şok ifadesine sırtıyorum. "Sana bir gün göstereceğim, ama paylaşma konusunda hiçbir zaman sorun yaşamadım," diyorum, o beni izlerken dudaklarımı yalayarak. Aklıma her türlü görüntü geliyor ama odaklanmam gerektiği için onları uzaklaştırıyorum. "Ama Nathair bizi bulmadan ve azarlanmadan, hatta belki de cezalandırılmadan önce işe koyulsak iyi olur." Göz kırparak onu güldürüyorum.

"Beni dönüşürken gördün. Nathair bunu yönlendirip yönlendiremeyeceğini merak ediyor," diyorum, onun önünde dönüşmekten ya da onun içimde yaşayan canavara yaklaşmasından duyduğum korkuyu dile getirmiyorum ama şu anda uysal görünüyor. "Deneyelim mi?"

"Tabii ki evet." Heyecanla kıpırdanıyor ve zihnim bana onun üzerimde bu şekilde kıpırdanışının görüntüsünü sunuyor. Gülüyor, belli ki bunu görüyor ve kalçama şaplak atıyor. "Uslu dur."

"Eğer istersen." Göz kırıyorum. "Tamam, Osis'in aksine benim gücüm barıştan gelmiyor. Duygulardan geliyor ... ateşten," diye mırıldanıyorum, gözlerimi vücudunda gezdirerek. "Öfke, nefret, sevgi ve arzu gibi güçlü duyguları kullan." Dişlerimi yalıyorum ve o da bu hareketi izliyor. "Bu ateşin içinden akmasına ve seni değiştirmesine izin ver."

"Kulağa kolay geliyor," diye cevap veriyor nefes nefese, ihtiyacının kokusu beni hırlatıyor.

"O zaman deneyelim." Elimi uzattım ve o da elimi tuttu, gücün bir bağlantıyla arttığını biliyordu. "Bunlara ya da sana bunu hissettiren bir şeye odaklan."

"Neye odaklanıyorsun?" diye merakla soruyor.

"Genellikle arzu," diye cevap veriyorum, başka bir duyguya odaklanmanın onu kontrol etmeyi zorlaştırdığını kabul etmek istemiyorum. Zayıf olduğumu düşünmesini istemiyorum. "Beslenmeyi, dişlerin ete batışını ve kanın ağzımda patladığı ilk anı düşünüyorum. Lycus'un benden beslenirken sikimi okşamasını ya da beslenirken kendi ellerimle kendimi pompalamamı düşünüyorum. Son zamanlarda, benden beslenirken bana binmeni ya da diğerlerinden birinin senin boynunu tutmasını, aletini o güzel küçük kıkına sokmasını ve tüm bunları yaparken beni kurutup sikmeni düşünüyorum."

"Siktir," diye mırıldanıyor. "Bu çok ateşli olurdu. Durmam için yalvardığımda bile seni kullanmaya devam ederdim."

"Yapmazdım. Diğerlerinin seni sikmesine ve senden beslenmesine izin verdiğin gibi benim de her bir damla kanımı ve dölümü akıtman için sana yalvarırdım," diyorum. Beni izlerken göğsü daha hızlı yükseliyor, gözleri arzuyla parlıyor. "Güzel, bunu hissediyorsun. Bırak içinden aksın." Zihnimdeki bu görüntüyle para üstüme uzanıyorum, ama bu sefer kolumdan aşağıya ve tenimden onunkine doğru itiyorum, Nathair'in ne dediğini hatırlamadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum.

Güvende olacak.

Derisinin altında dalgalanıyor, dışarı çıkmaya çalışıyor, ama bir çığlıkla geri düştüğünde, suçluluk ve endişe bana saldırarak onu geri çekiyorum. Nefes nefese, ben onun üzerinde gezinirken orada yatıyor, ona zarar veririm diye dokunmak istemiyorum.

"Tamam, belki para üstünü alamam," diyor. "Bu acıttı."

"Belki daha fazla pratikle?" Emin olmadığımı hissederek söylüyorum. Rahatlayınca suçluluk duygum üç katına çıkıyor. Onun, benim bile korktuğum canavarı ele geçirmesinden nefret ediyorum. "Ama şu anda bunu yapmayalım. Onun yerine alevlere ne dersin? Aynı yerden geliyorlar ama acıtmıyorlar."

Değişimin ne kadar acı verebileceğini unutmuşum ve eğer derisine takılırsa, köpeğim onu içeriden parçalara ayırabilir. Acı hafif kalır ama kraliçemiz güçlüdür.

Yine de bu benim suçluluk duygumu durdurmuyor, ama gözlerindeki kararlılık biraz yardımcı oluyor.

"Alevler, evet, alevler yapalım." Otururken ofluyor, ama bu sefer sırtı göğsüme gelecek şekilde kucağıma kayıyor ve kollarımı etrafına çekiyor. Mükemmel kıcı sert sikimin tam üstüne oturduğunda sertçe yutkunuyorum. Kıpırdandığında, arzumla savaşıyor inliyorum. "Göster bana."

Onun şımarık kıcının ötesine odaklanmakta zorlanıyorum. Alevler neredeyse hiç düşünmeyi gerektirmiyor. Onu yakma ihtimaline karşı kollarımı uzatarak ateşin tenimde dans etmesine izin veriyorum. Nefes nefese kalıyor ve öne doğru eğilerek beni inletiyor.

"Birine dokun," diye teklif ediyorum, sesim ihtiyacımdan boğuk çıkıyor.

Uzanıp bir aleve dokunuyor ve alev onu yakmayınca elini koluma koyuyor. İkimiz de alevlerin benim tenimden onunkine geçişini, ikimizi de sarana kadar dans edişini izliyoruz. Başını çeviriyor ve dudaklarını benimkilere yapıştırıyor.

Yere yuvarlanırken daha fazla alev bedenlerimizi yalayıp yutarken inleyerek onu kabaca öpüyorum.

Ellerim sırtından aşağı kayıyor ve kıcını kavrayarak onu daha güvenli bir şekilde bana doğru çekiyor. Ağzını çekip boynumda gezdiriyor.

"Evet, besle, sik, her al. Seninim," diye yalvarıyorum.

LYCUS

Gitmeliyim, arkamı dönmeliyim, ama yapamam.

Althea benim, diğer yarım bunu açıkça belirtti, ama aynı zamanda onların da. Kıskançlık bekliyordum ama onun Zale'in boğazını öpüşünü ve ısırışını izlerken tek hissettiğim derin bir arzu. Onu yere mıhlarken alevler tenlerinde onları yakmadan dans ediyor. İnliyor, onu kullanması için yalvarıyor ama kullanılmaktan daha çok sevdiği başka bir şey var ve ben de odaya giriyorum.

Gözlerini bana çeviriyor ve elini uzatıp beni karşılarken dudaklarından bir inilti dökülüyor. Yaklaşıp saçlarını avuçluyorum, yanan alevleri görmezden geliyorum.

Derim kabarıp kararırken bile. İyileşiyor ama yine aynı şeyi yapıyor. "Onu hemen ısırma küçüğüm, canını acıtmayı sever," diye mırıldanıyorum.

Başını kaldırıp bana bakıyor. "Acı çekmeyi seviyor mu?" Gülümsüyor. "Bana yardım etmek ister misin?"

"Her zaman." Adam onun altında inerken hınzırca sırıtıyorum.

"Güzel," diye mırıldanıyor, eğilip dudaklarını Zale'inkilerin üzerinde gezdiriyor, elim hâlâ saçlarında. "Beni senin üstünde becerecek. Benden beslenecek, böylece kan ikimizi de kaplayacak ve ben sadece seni ısıracam ve o geldiğinde sikine batacağım."

Sikeyim.

Neredeyse görebiliyorum ve Zale'in iniltisinden onun da bu fikri en az benim kadar sevdiğini anlıyorum. O pis piç her zaman beklemeyi sevmiştir, ama ben? O tatlı amcığa batma ve kanını tekrar içme fikrini tercih ederim.

"Bunun sesini beğendin mi?" diye mırıldanıyor, sıcak vücudunu Biz.

"Cevap ver ona," diye emrediyorum, saçlarını çekiştirerek yukarı doğru kalkmasını sağlıyorum ve sonra

O izlerken dişlerimi boğazına geçiriyorum. İnliyor ve kalçalarını onun sikine doğru daha hızlı yuvarlıyor.

"Sikeyim evet, lütfen, Althea," diye yalvarıyor, onu bağlamak için kalçalarını kavırıyor.

"Güzel, o zaman üzerine uzan, küçüğüm," diye emrediyorum, sikim onun içinde olmak için ağrıyor.

Söyleneni yaparak onun üzerine uzanıyor, onu kızdırmak için boynunu ve yüzünü ısırp yalıyor. Onun güçleri üzerinde çalışmalıyız ama boş ver, sonra yaparız. Onu bunun için çok istiyorum ve Nathair zaten Reve ile bir iş üzerinde.

Eteğini sürükleyerek çıkardım, fırlattım ve gömleğini vücudundan ayırdım, onu çıplak bıraktım ve o kadar güzeldi ki dizlerimin üzerine çöktüm. Ağlarım sarılmış enfes görünüyordu. *Başka zaman*, diye hatırlatıyorum kendime, elimi bronzlaşmış sırtında gezdirirken. Teni ipek kadar yumuşak ve kıvrımları beni uzun hayatım boyunca hiç olmadığım kadar sertleştiriyor.

Tanrılar tarafından el yapımı olduğuna hiç şüphem yok. O çok mükemmel.

Sikim sarsılırken elim dolgun kıcının üzerinde kayıyor. Uyluklarını ayırıyor ve kıcını kaldırarak parlayan pembe amını görmeme izin veriyor.

Arzusuyla pembeleşmiş ve klitorisi dolmuş. Arsız bir sırıtışla bana bakarken saçları omzunun üzerinden dökülüyor.

Bir an için zaman donar.

Tanrılar bana bir kez seçim şansı verdi ve şu anda her birine bana bu şansı verdikleri ve sonra da onu bana verdikleri için teşekkür ediyorum.

Ona olan ihtiyacım o kadar güçlü ki neredeyse beni ikiye katlıyor. Aramızdaki bağ her etkileşimde daha da güçleniyor ve daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Neredeyse bir çiftleşme gibi ama çok çok daha güçlü.

"Bana öylece bakacak mısın?" Sırıttıyor.

"Olabilir," diye yanıtlıyorum. "Uzun hayatımda hiç bu kadar mükemmel ya da güzel bir şey görmedim. Sen çok mükemmelsin. Hayatım boyunca güzellikler gördüm ama böylesini hiç görmedim." Kelimeler onun hakkını veremez.

O, erkeklerin uğruna savaşa girdiği, bir savaşçıyı onu ele geçirme girişiminde pervasız kılan kadın tipidir.

Gözleri parlıyor, dişleri uzuyor. "O zaman beni becer ve bu güzelliğin her santimine dokun," diye mırıldanıyor ve bir erkeğin iki kez söylenmesine gerek yok, hele de bana kocaman sikimin onu doldurmasını hissetmek için sabırsızlanıyormuş gibi bakarken.

Elimi kışının üzerinde kaydırıyorum, sonra tereddüt ediyorum, ama şimdi bunun zamanı değil. Ben iri bir adamım, bu yüzden çok acıtabilirdi. Parmaklarımı amının üzerinde gezdirirken, klitorisinin etrafında dönerken ihtiyacını bulaştırırken kendime "*Sonra*" diyorum. Parmaklarımla buluşmak için geri iterken başı Zale'in göğsüne düşüyor. Güzel amcığı benim için sergileniyor ve bunu ne kadar istediğini gösteriyor.

Parmaklarımın üzerine boşalırken hissettiklerini hatırlamak, parmaklarımı onun içine sokmamı ve onu büyük sikim için germemi sağlamaya yetiyor. "Sikimi almak için en az iki kez boşalman küçüğüm."

"O zaman beni yap." Kalın parmaklarımı daha derine çekmek için geri iterek inliyor.

Parmaklarımı çekmeden önce derine sokuyorum, kalın, yaralı parmaklarımın onun kremiyle kaplı olarak dışarı kaymasını izliyorum. Zale'e uzatıyorum, o da emerek temizliyor.

Bir iniltiyle geri itiyor, ben de onları tekrar amına sokuyorum ve o onlarla kendini becerirken, diğer elimle klitorisini fiskeliyorum, benim için parçalandığını hissetmeye ihtiyacım var. Ağzı yine Zale'in boğazında çalışıyor, ısıyor ama altında inlerken derisini asla koparmıyor.

Yaklaştı, kalın kalçaları titiyor ve ben onun serbest kalmasını arzuluyorum.

Klitorisini çimdiklediğimde, ilk boşalmasını çığlık atarak gerçekleştiriyor. Parmaklarımı çekip kendi ağzıma sokuyorum, onun dölünü tatmak için yanıp tutuşuyorum. İnleyerek

Sadece onun tadına bakarak boşalma isteğime karşı koyuyorum ve bunun yerine ellerimi onun altına kaydırıp kalın kalçalarını kavıyorum.

Alt bedenini yukarı çekiyorum, Zale'i öperken ağzımı aç bir adam gibi amının üzerine kapatıyorum. Ellerim vücudundan yukarı, karnının üzerinden ağır göğüslerine doğru kayıyor, meme uçlarını cımbızlayıp fiskelerken, daha fazla tat almak için amına saldırıyorum.

Dilimi onun içine sokuyorum, sıkı kanalının onun etrafında sıkıldığını hissediyorum. Sikimin etrafında hissetmek, üzerine boşalmasını hissetmek için sabırsızlanıyorum. Dişlerimi yarığına doğru sürükleyerek, klitorisinin her iki tarafını nazikçe deliyorum ve sonra ağzımı amcığına kapatıyorum, o bir fişkırmayla boşalıyor, kardeşimin ağzına salınmasını çığlık atıyor.

Dölünün her damlasını yutuyorum, sonra sikimi çıkarırken onun çökmesine izin veriyorum. Damlayan amcığı boyunca sürüklüyorum ve Zale'i ısırmadan önce saçlarını kavıyorum, onu ondan uzak tutuyorum. Dişlerimi göstererek, amına sonuna kadar giriyor ve onu devasa uzunluğumun üzerine oturtuyorum.

Çığlık atıp Zale'e pençe atıyor, Zale de acıdan bağırarak eğiliyor.

"Siktir," diye uluyorum. "Onun amını hissetmelisin. Tanrım, daha iyisi yok." Elimde olmadan içine giriyorum. Zevk sırtımı pençeliyor ve taşaklarım geriliyor. Amcığı sikimi sağıyor, etrafını öyle güzel geriyor ki. Onun dölüyle kaplanmış, kayan ve dışarı çıkan devasa uzunluğumun görüntüsü o kadar seksi ki, daha sonra sadece bunu düşünerek boşalacağımı biliyorum.

Bağdan aşağı yansıtıyorum, hepsinin tökezlemesini ve görüş alanından çıkmasını sağlıyorum.

Ona çarpıyorum, şişman kıcının güçle sallanmasını izliyorum. Bir yanağını şapırdatarak, çığlık atıp aramızda kıvranırken el izimin orada belirmesini izliyorum, sonra onu yukarı çekerken bir kolumu etrafına sarıyorum, onu becerirken duruşumu genişletiyorum.

Ona güç veriyorum, bedenlerin ıslak sesleri birbirine karışıyor. Zale onun altında çırpınıyor, ona ulaşmak için havayı ısıyor, gözleri vahşi ve yanıyor. Hepimizin yakın olduğunu bilerek, dişlerimi boynuna geçirip içine batırıyorum.

Kollarımın arasında eğiliyor, ağzımı kaldırıp kanın ondan aşağı ve ona akmasına izin verdiğimde pençeliyor, sikimin etrafında çok sıkı kenetlenirken onu çılgına çeviriyor, bunun henüz bitmesini istemediğim için gelme ihtiyacıyla nefes almak zorunda kalıyorum.

Bunun yerine, dişlerimi bir kez daha, başka bir noktaya batırıyorum ve çok fazla olana kadar ve tekrar geldiğinde dar amına girerken orada kalıyorum,

beni de kendisiyle birlikte götürüyor. Bir kükremeyele içine dökülüyorum, kanı çenemden aşağı akıyor.

Hırlayarak kendini dişlerimden ve sikimden kurtardı. Zale'in pantolonunu yırtıp kendini onun üzerine atarken, geri çekilip döllerimin onun güzel amından damlamasını izliyorum. İkisi de haykırıyor, Zale'nin başı geriye atılıyor ve kan Zale'den ona doğru akmaya devam ediyor, onları ikinci bir deri gibi kaplıyor. Sikim seğiriyor ve tekrar sertleşiyor, bu yüzden yumruğumu etrafına sarıyorum ve tanrıçamızın, kraliçemizin Zale'e binmesini izlerken kendimi çekiyorum.

Pençeleri onu hareketsiz tutmak için göğsüne çarpıyor ve adam onaylayarak kükürüyor, boynuna ulaşmak için onun altında savaşıyor. Onu uzak tutuyor, bir çığlıkla zevkini buluyor ve sonra dişlerini boynuna çarpmak için alçalıyor, salıverildiğini kükrerken sırtını kemiriyor.

Kadın boynunu bıraktığında, adam başını çeviriyor ve kadının boğazını ısırarak tekrar çığlık atmasını sağlıyor. Benim açımdan, her ikisi de bayılana kadar ondan içerken güzel amının başka bir orgazmda sıkıldığını görebiliyorum. Üzerlerine çıkıp sikimi pompalıyorum ve salıverilmemi üzerlerine sıçratarak onu inletiyorum.

Tükenmiş bir halde önce dizlerimin üzerine, sonra da sırt üstü yanlarına çöküyorum ve o da nefes nefese, ter, kan ve dölle kaplı bir halde aramızda uzanmak için adamın üzerinden kayıyor. Başımı çevirdiğimde Zale'in sersemlemiş gözleriyle karşılaşıyorum ve onun ilk kez gülümsediğini görüyorum.

"Sanırım güç pratiği yapmalıyız," diyerek beni kıkırdatıyor. "Sonra," diye cevap veriyorum.

Hareket edebildiğim zaman.

ŞAFTÖR on iki



CONALL

"bunu Zale'den beklerdim, ama sen, Lycus?" Sırıtıyorum ve hepsi suçluluk duygusuyla sarsılıyor, ama sonra o kıkırdıyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Küçük fındırdek kızın bunu kışkırttığına hiç şüphem yok ve dürüst olmak gerekirse, hiçbirimiz karşı koyabilirdi.

Kahretsin, Lycus'un yansıttığı görüntü beni tekrar bir ergen gibi duşa sokmaya yetti.

"Kendime engel olamadım." Sırıtıyor, üstü başı kan ve diğerlerinin döllerleriyle kaplı ama yine de hiç bu kadar muhteşem ve güzel görünmemiştii. "Sanırım pratik yapmalıyım." İç çekiyor.

"Dinlenebilirsiniz. Hepinizin aç olacağını düşündüğüm için biraz yiyecek getirdim." El arabasını içeri sokuyorum ve onlar da canlanıyor. "Su, kola, kahve, krep ve Fransız tostı var ve Azul isteyeceğinizi söylediği için pizza ve makarna gönderdi."

"Bir ulusu mu besliyorsun?" diye alay ediyor, ama sonra çocuklar yemeğe saldırıyor ve ben onları uzaklaştırıyorum.

"Önce o," diye bağıyorum.

Utanarak geri çekiliyorlar, kadın ayağa kalkıyor, çıplak vücudu tüm çıplaklığıyla ortada. Dilim damağıma yapışıyor ve her birimiz o hareket ettikçe onu takip ediyoruz. Arabaya ulaşıyor, dili dışarı fırlıyor ve bir dilim pizza kapıp tek lokmada mideye indiriyor.

Utanmadan yemek yiyen bir kadında çok seksi bir şey var ve neredeyse bir kez daha pantolonumun içine boşalmama neden oluyor. Kendimi rahat ettirmek için yer değiştiriyorum, onun bir tabağı bir araya getirmesini izliyorum ve sonra geri kalanını işaret ediyor.

"Geri kalan her şeyi yiyebilirsin." Bana göz kırpmıyor ve tabağını antrenman yaptığımız mindere taşıyıp oturuyor ve yemeğini yemeye başlıyor.

Kendimi durduramayıp ona doğru yöneldim ve bacaklarımı onunkilerin iki yanına koydum. Yemek yerken bana yaslanıyor ve diğer ikisi yüzlerini doldurmaya başlamadan önce işi bitiyor.

"Hâlâ aç mısın?" Yumuşakça soruyorum.

Başını sallıyor, ben de tabağını alıyorum, arabada ne kaldıysa çalıp ona veriyorum. Yavaş yavaş yiyor ve ben onu domaltıp kırıntıların içinde sikmeye hazırım çünkü yerken ne kadar ateşli görünüyor. Ellerim kıvrımlarında geziniyor, takdirle sıkıyorum.

"Bir dahaki sefere yemek yediğinde, içinde olmak istiyorum," diye mırıldanıyorum ve pizzadan bir ısırık alıp boğuluyor, bakışlarını bana çeviriyor.

"Ne? Neden?" Bön bön bakıyor.

Lycus ve Zale onaylarcasına başlarını sallarlar.

"Çünkü Thea, çok seksi görünüyorsun ve bunu senin için sağladığımı biliyorsun?" Karanlığın etrafımda döndüğünü hissederken alt dudakımı ısırarak inliyorum.

Gülüyor ve pizzanın son lokmasını bana uzatmadan önce başını bize doğru sallıyor. Kaşımı kaldırdığımda, pizzayı ağzıma bastırıp beni besliyor.

Tereddüt ediyorum, ama onun ısrarıyla alıyorum, gözlerim kocaman. Yaptığı hareketin anlamını biliyor mu?

Diğerleri donup kalmış, akıllarında aynı soru var.

"Althea," diye başlıyorum yutkunduktan sonra. "Bizim kültürümüzde bir erkeği beslemenin ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Arkasını dönüyor, ama benim gibi hissedip hissetmediğini bilmek için onu geri çekiyorum. "Elbette hissediyorum, ben aptal değilim." Gözlerini kısıyor.

İnleyerek başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum, boynum bükük ve o kadar mutluyum ki gülebilirim ama emin olmalıyım. "Althea, emin misin?"

"Lanet olsun, Conall. Bir kızın neon tabelaya ihtiyacı var mı?" diye tersleyerek kollarını sevimli bir şekilde kavuşturuyor. "Evet, bir erkeği beslemenin ona büyük saygı duyduğu ve kendi erkeği olarak sahiplenmek istediği anlamına geldiğini biliyorum." Gözlerini bana çeviriyor. "Bununla ilgili bir sorunun mu var?"

Boynunun arkasından onu kendime çekerken, "Bir parça bile yok," diye huysuzca cevap veriyorum. "Sadece emin olmak istedim."

"Güzel." Dönüp Lycus'un tabağındaki bir dilimi görüyor ve neşeleniyor. "Bunu alabilir miyim?" diye soruyor tatlı tatlı.

Birini sorduğu için bıçakladığını gördüm, yine de koca adam tereddüt etmeden tüm tabağını uzatıyor, yemeğini yerken ona bakıyor.

Hepimiz boku yedik.

Yemek yedikten ve biraz tembellik ettikten sonra Zale ve Lycus nihayet ayrıldılar, böylece ben de onun güçlerini test etme işine geri dönebildim. Her ne kadar onlar gibi dürtülerime göre hareket etmek istesem de, bunun önemli olduğunu biliyorum. Kendini koruyabilmesi ve güçlerini kontrol edebilmesi gerekiyor çünkü karşı karşıya olduğumuz şeyin çok büyük olduğunu biliyorum ve tekrar ölmesine izin vermeyi reddediyorum.

Yine de baştan çıkarıcı ve gözlerinde gördüğüm açık niyete rağmen onu kol mesafemde tutuyorum. Sonunda mesajı alıyor ve yüzünde beliren incinmişlik ve reddedilmişlik ifadesinden nefret ediyorum, bu yüzden çenesini kavrayıp kaldırıyorum.

"Hata yapma, seni her şeyden çok istiyorum ve söz konusu olan sadece ben olsaydım, siktir et der ve ikimizin de istediğini alırdım ama bu senin hayatın ve bunu riske atmayacağım. Şimdilik pratik yapacağız ama ben sonuna kadar seninim Althea."

Şimdi daha mutlu, sırtıyor ve başını sallıyor. "Tamam, gölgeler." Ellerini birbirine sürterek beni kıkırdatıyor.

"Gölgeler." Başımı salladım. "Benim gücüm daha çok içgüdüsel. Zaten sahip olduğumuz şeyleri kullanıyorum. Yaratmıyorum. Başkalarının fark edemediği gri ve karanlığın tonlarını ve rüzgâra bir serinlik katmak için havadaki ısıyı kullanıyorum. Onu zorluyorum, isteğime göre büküyorum ama bunun bir bedeli var."

Başını sallıyor, dikkatle dinliyor ve bu konuda acele etmiyor. Güçlerimi kontrol etmeyi öğrenmem uzun yıllarımı aldı. Gölgeler oyuncak değildir ve dikkatli olmazsanız kendinizi onların karanlığında kaybedebilirsiniz ve bunun onun başına gelmesini istemem.

"Sanırım ne yaptığımı izler ve hissedersen sana daha iyi yardımcı olabilirim." Bakışlarını tutarak gölgelerin ellerimin üzerinde dans etmesine izin verdim ve ona uzandım.

Başını öne eğiyor. "Gücünün onları çağırdığını hissettim. Bu kadar mı?"

Elimde olmadan sırtıyorum. "Evet, onları aramak için yayıyorum ve onlar da bana geliyor. Sen de denemek ister misin?"

Başını sallıyor ve diğerlerinin onu topraklamak ve umarım güçlerini aktarmak için yaptıklarını söyledikleri gibi elimi tutuyor. Birbirimize daha bağlı olduğumuzda, hediyelerimizi taşıyan kan alışverişi daha kolay olabilir, bu yüzden burnu sevimli bir şekilde kırıştığında ve hiçbir şey olmadığında, hayal kırıklığını hissediyorum ama bunu bekliyordum.

"Yorgunsun -en azından güçlerin- ve bugün çok fazla gerildin, bu beklenen bir şey, ama denemeye devam edeceğiz. Ne kadar çok beslenirsen, bu konuda ustalaşman o kadar kolay olacaktır."

Ofluyor. "Tekrar denemek istiyorum."

Altta kalmamak için gözlerini kapatıyor ve odaklanıyor. Gücünün önce üzerime, sonra da içime işlediğini hissediyorum, bu yüzden onun için gölgeler arıyorum ve gölgeler birleşmiş ellerimizin üzerinde dans ettiğinde mutlulukla haykırıyor ve gözlerini açıyor.

"Ben yaptım!"

"Başardın." Kızımla gurur duyarak genişçe sırtıyorum. "Yakında benden daha iyi kontrol sahibi olacaksın. Bunun üzerinde birlikte çalışacağız ama bugün daha fazla zorlamak istemiyorum. Artık güçlerimizin bazılarını kullanabildiğini ve geliştirebildiğini biliyoruz, bu yüzden beslenip güçlendikçe, kasları büyötmek gibi onu da genişleteceğiz."

Dehşetle başını sallıyor ve yüzümden dudaklarıma doğru öpücükler kondurarak bana sarılıyor. "Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etmene gerek yok," diyorum ona ve bu doğru.

Bu pozisyon için seçilmiş ve bize ikinci bir şans verilmiş olabilir ama Althea bizim gelecek için umudumuz; sadece ırkımız için değil, bir halk olarak bizim için de.

Belki bir gün mutluluğu bir kez daha bulabiliriz. O bize rehberlik ederken, bunu gerçekleştireceğinden hiç şüphem yok ve sadece yargıçların olabileceği bir şekilde birbirimize bağlanacağımız günü sabırsızlıkla bekliyorum.

ÜÇÜNCÜ ŞAFTÖR



AZUL

I Nathair'e ulaştım ve her şeyi yatağının üzerine koydum, ellerim kalçalarımda etrafa bakındım. "Çok şey var."

"Biliyorum." Eşyaları düzenlemeye başlarken hiç utanmıyor.

"Gidip güçlerimi onunla test edeyim mi?"

Başını eğiyor, bakışları uzaklara dalıyor. "Bugün olmaz, yorgun. Bana yardım et

Bu onun için. Burada mutlu olmasını istiyorum ve bunun ona yardımcı olacağını düşünüyorum, sizce de öyle değil mi?"

Nathair bir tedarikçidir, biz daha düşünmeden ihtiyacımız olanı bize verir, bu yüzden ona yardım etmem için beni kandırması beni şaşırtmadı. Sadece hayaletlere sormam gerekiyordu ve onlar da bize yol göstererek bu işi başarmamız için gereken bilgileri verdiler. Kahkahalar duyuyoruz ve bakışıyoruz; Conall ve Thea odaya daldığında gülümsemesi genişliyor.

"Hey, siz ikiniz ne yapıyordunuz-" Şok içinde etrafına bakarken sözleri kesildi. "Aman Nox."

Bunun çok fazla olduğunu bildiğim için irkiliyorum, ama sonra mutlu bir şekilde çığlık atıyor ve Nathair bana kendini beğenmiş bir şekilde sırtıyor.

Odanın içinde sıra sıra dizilmiş giysi raflarına doğru aceleyle ilerlerken çenem düşüyor. Kottan deriye, resmi elbiselerden kendi pelerinine kadar her şeyin bulunduğu, her biri farklı tasarımcılara ve uyumlu aksesuarlara sahip on tane var. Tüm ikramlar en yüksek derecede ve onun boyutunda yapılır - fey bilmenin avantajları. Nathair sevinçle izliyor

Her şeye ooh ve aah diyor. Minik bir deri mini eteği eline aldığında, neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum.

Thea şapkalar, ayakkabılar ve çantalarla dolu dağ gibi kutuları görür ve donakalır. "Bu Birkin ve Louis Vuitton çanta mı?" Bize doğru döndü.

Omuz silkip Nathair'i gösteriyorum.

"Elbette, sadece sizin için en iyisi. Ayrıca FeyLine, sihirli tasarım seçenekleri de var. Hangisini seveceğinizi bilemedim."

Yavaşça uzanıp birini okşamadan önce sadece bakıyor. "Güzel." Büyülenmiş gibi görünüyor ve bu garip ama gülünç derecede ateşli.

"Bir de bu var." Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum ama hayaletlerin bulmama yardım ettiği eski, yırtık pırtık spor çantasını uzatıyorum. İrkildim. Tasarım kıyafetler ve gösterişli hediyelerle kıyaslanamaz ama çantayı görünce gözleri doluyor ve bana doğru koşup çantayı aldıktan sonra yavaşça yere bıraktığında her şey unutuluyor.

"Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye bağıyor ve usulca açmadan önce yüzümü öpüyor. "Burada Simon ve annemden kalan son eşyalar var, bir daha asla göremeyeceğimi sandığım şeyler." Kıyafetlerden bazı çerçeveleri özenle açıyor ve odada dolaşıp onları yerlerine yerleştirmeden önce dudağını ısıyor.

Burayı dekore ediyor ve kendi evi haline getiriyor.

Hepimiz mutluluk ve güçle dolup taşıyoruz.

Çantaya döndüğünde eli bir şeyin üzerinde donup kalır. "Bunu unutmuştum. Oh Nox, buna ihtiyacım olacağını nereden bildi?" Bir kutu çıkardı ve bize döndü.

"Neye ihtiyacın var?" Nathair sorar.

Yutkunarak kapağı açıyor ve bize bizimkiyle aynı olan maskeyi gösteriyor. Sadece göz kırpmıyor. "Annen mi?" Sorguluyorum.

"O bir kahindi. Ayrılmadan önce bunu odasında buldum. Beni çağırdı," diye itiraf ediyor usulca.

"Çok güzel," diyor Nathair. "Buna ihtiyacın olacağını biliyordu. Bu, kaderinin çoktan yazıldığı anlamına geliyor, ama bu iyi bir şey."

İkna olmuş gibi görünmüyor. "Her zaman kendi yolunu seçebilirsin," diyorum ona. "Şimdi bile."

Sanki doğru şeyi söylemişim gibi gülümsüyor ve kutuyu masaya koyup geri çekilmeden önce üzerini örtüyor, henüz giymeye hazır olmadığı belli, beni sikerken bunu giydiği görüntüler kafamı doldursa bile.

Beni duyuyormuş gibi kıkırdarak yatağa uzanıyor ve etrafına bakınıyor. "Bunu yapmana gerek yoktu. Buna ihtiyacım yok."

"Hayır, ama siz bunu hak ediyorsunuz," diye yanıtıyor Nathair tereddüt etmeden. "Siz her şeyi hak ediyorsunuz kraliçem ve biz de size her zaman bunu vereceğiz."

Ona yönelttiği gülümseme kalbimi eritiyor. Bu parayla ya da hediyelerle ilgili değil; bu onu düşündüğümüz gerçeğiyle ilgili. Çünkü onu evinde hissettirmek ve ihtiyaç duymadan önce ona bir şeyler vermek için fazladan çaba sarf ettik. Önemli olan düşünce, masraf değil. Ona bir çiçek alabilirdi ve o da buna bayılırdı.

"Teşekkür ederim," diyor ciddiyetle. "Ben hiç ..." Başını iki yana sallıyor. "En çılgın fantezilerimde bile hayatımın böyle olabileceğini hayal etmemiştim. Eski sarayımda çok şey yaşadım ve hiçbir şey istemedim, ama bu şekilde değil. Burası hiçbir zaman bir yuva olmadı, anlıyor musun?"

Nathair başını sallayarak onun önünde diz çöküyor ve ben de şaşkınlığımı dizginliyorum.

Kan kralı kimse için diz çökmez, özellikle de Nathair için, ama işte burada, kraliçemizin önünde diz çöküyor.

"Öyle. Burası her zaman senin evin olacak, *Draya*." Fotoğraflara bakıyor. "Ve geçmişin burada her zaman hoş karşılanacak. Geçmişini silmeye çalışmıyoruz, sadece seni mutlu etmek için daha iyi bir gelecek sunuyoruz."

"Öyleyim," diyor ona. "Olacağımı hiç düşünmediğim bir şekilde mutluyum. Eşimi bulduğumu fark ettiğimde bile, bu bana daha çok boş bir hayal ya da sorumluluk gibi geliyordu, heyecan duymam gereken bir şeydi, ama bu?" Bana sırtarak bakmadan önce uzanıp onun yüzünü okşuyor. "Bu gerçek ve her günü birlikte geçirmek için sabırsızlanıyorum."

"Biz de Althea, biz de," diye söz veriyorum.

ŞAFTÖR ONİKİ-DÖRT



ALTHEA

T Onlar işe giderken hediyelerime bakmam için beni yalnız bırakıyorlar. Odaklanırsam, onları bağlarımız aracılığıyla hissedebilirim ve istersem onları bulabilirim. Yine de haklılar. Yoruldum. Bugün kendimi çok zorladım,

Bu yüzden rahatlamak güzel. Kıyafetlere tekrar bakmaktan ve üzerime giymek için bir şeyler seçmekten kendimi alamıyorum. Çok geniş bir seçki ve birçok farklı stil var, sanki hepsi onlara uymam için giymem için bir şeyler seçmiş gibi.

Kendimi kargo pantolonuna benzeyen ama vücudumu sıkan yumuşak kumaştan yapılmış siyah bir pantolon ve ardından zincir zırlı bir gömlek seçerken buluyorum. Hafif ve beyaz ve gümüş bir parıltısı var - kesinlikle fey büyüsü. Askıyı başımın üzerinden geçiriyorum. Göbeğimde biten bir yakası var ve ben hareket ettikçe tereyağı gibi oluyor.

Sırıtarak dönüyorum, sonra bıçak gibi bir acıyla tökezliyorum ve nefes nefese kalıyorum. Tanıdık acının farkına varmam bir an alıyor ve tuvalete koşup iç çamaşırlarımı indirirken gözlerim açılıyor.

Hassiktir. Şok içinde iç çamaşırlarıma baktım.

Değiştiğimden beri adet görmedim. Yaygın değiller. Aslında, biz istemedikçe adet görmeyiz. İnsan kanı içtiğim için hasta olduğumda bunu hiç dert etmemiştim çünkü bedenim ölüyordu ama görünüşe göre şu anda bedenim benim yerime karar veriyor.

Sikeyim.

Kapı çarparak açılıyor ve ben tuvaletin üzerine çömelmiş, külotumu indirmişken, ellerinde silahları ve sivri dişleriyle yedi kral eşiğin etrafına doluşuyor.

Ağzım açılıp kapanıyor ve sonra ciyaklayarak "Nokta. Sanırım ölmek bedenimi mahvetti."

Hepsi rahatlıyor ve Reve kaşlarını oynatıyor. "Temizlemenize seve seve yardım ederim," diye mırıldanıyor ve beni güldürüyor. Dönem kanı nadir bulunan bir şeydir ve eğer bir başkasının içmesine izin verseydim, bu onlara delice bir güç verirdi. Ancak bu, genellikle eşler arasında paylaşılan samimi bir eylemdir. Ben hiç yapmadım ama onun yorumu üzerine aklıma bir fikir geldi.

Tam bunu yapmayı önermek üzereydim ki Azul dondu ve gözleri bembeyaz olup kafasına geri döndü.

"Kahretsin." En yakınımnda olan Lycus, Azul'un düşmesinden endişe ediyormuş gibi onu yakalıyor ve kanı şimdilik durdurmak için gücümü bedenime gönderirken külotumu yukarı çekiyorum.

Birden geri döndü ve gözleri kocaman oldu. "Artık gitmeliyiz!" "Sorun nedir?" Diğerleri hazırlanırken Nathair sorar, maskeleri önce yanlarında sonra da yüzlerinde beliriyor.

"Bir saldırı, çok büyük bir saldırı. Çok fazla ölüm, çok fazla ceset ..." Titriyor.

"Hissedebiliyorum," diyor Osis üzüntüyle. "Ruhlar haykırıyor. Azul haklı."

"O zaman gidelim," diye emrediyor Nathair ve sonra bana bakıyorlar. "Sen 'Geliyor musun, kalıyor musun, *Draya*?' Kararı bana bırakıyor ama artık bir yargıcım ve öyle davranmamın zamanı geldi.

Gülümseyerek doğruluyorum. "Geliyorum."

Maskenin baskıcı bir his vereceğini düşünmüştüm, ama aslında sıcak bir his veriyor, neredeyse yüzümü saran ikinci bir deri gibi ve maskeyi taktığımda Conall "Şu anda sana ne kadar güzel görüldüğünü gösterecek vaktimiz yok, ama sonra göstereceğiz" diye bağırmadan önce diğerleri sadece bakıyorlar.

Hepimizin elini tutarken üzgün görünüyor ve sonra dört katlı bir evin dışında yeniden ortaya çıkmadan önce gölgelerin içinde kayboluyoruz. Ay gökyüzünde olmasına rağmen tüm ışıklar kapalı ve havayı kokladığımda kan kokusu, dehşet ve ölüm dalgaları gibi bana çarpıyor.

Titriyorum. "Burada çok fazla ölüm oldu."

"Ben de hissediyorum," diye mırıldanıyor

Osis.

Elimi kaldırdığımda, taş basamaklardan kan yükseldiğinde gözümü kırpiyorum. "Vampir kanı," diye onaylıyorum. "Genç, neredeyse ... neredeyse bir çocuğunki gibi, sanki henüz değişime tam olarak olgunlaşmamışlar gibi. Yanlış, farklı hissettiriyor."

"Çünkü burası ailesi olmayanlar, öksüz ve sahipsiz kalanlar için bir yer," diye üzüntüyle açıklıyor Lycus ve başını sallayarak duvarda gururla Halfway Home yazan ve üzerinde bir vampir sembolü bulunan tabelayı gösteriyor.

O haklı.

İçeride ne bulacağımızı bildiğimiz için hiçbirimiz bir an bile kıpırdamıyoruz. "Bu bizim görevimiz," diye hatırlatıyor Nathair bize ve sonra eve doğru ilerliyor.

Onu içeri kadar takip ediyoruz ama kapıdan içeri adımımızı atar atmaz gözlerim acıyla kapanıyor. Burada o kadar çok ölüm hissediyorum ki neredeyse boğulacağım ve acı beni sersemletiyor. Onların da hissedebildiğini biliyorum ama geride duran Osis ve iki büküm olmuş, nefes nefese kalmış Azul için durum daha kötü olmalı.

"İyi misin?" Fısıldıyorum.

Başını sallar ve doğrulur. "Hayaletlerin hepsi aynı anda bana geldi. Ben iyiyim ama hepsi öldü." Sesinde herhangi bir tonlama yok ama zihnindeki saf acıyı hissedebiliyorum, bu yüzden titreyen elini elime alıyorum.

"Dağılın. Her biri bir kata çıksın ve her bir cesedi kontrol etsin," diye emrediyor Nathair acımasızca.

Birlikte çalışmaya alışkın oldukları için zahmetsizce ayrılıyorlar ve o beni yanına çekmeden önce tereddüt ediyorum. Diğerlerinin yukarı çıktığını duyuyorum ama biz bu kattaki karanlık koridorda ilerliyoruz. Tablolar ve resimler açılarla asılı duruyor ya da tamamen düşmüş. Camlar ayaklarımızın altında çıtırdıyor ve kan izleri bizi ön odaya götürüyor; burada arkamı dönüp üzerime saldıran hastalıkla nefes .

Geriye dönüp baktığımda gözlerim doluyor.

Odayı kırık dökük, ürkütücü adaklar gibi dolduran, yaşları iki ile on beş arasında değişen en az yirmi çocuk var. Vücutları parçalanmış ve açık gözleri görmüyor, ama tenlerini ve ruhlarını lekeleyen dehşet neredeyse öğürmemeye neden oluyor.

Çok fazla ceset var. "Çok fazla kan var."

"Artık ziyafet çekemiyorlardı ama öldürmeye devam ettiler çünkü bundan zevk alıyorlardı," diyor Nathair öfkeyle. "Bu anlamsız bir cinayetti."

"Neden?" Mırıldanıyorum.

"Çünkü bazı insanlar kötüdür, *Draya* ve onları durdurmak bizim işimizdir. Cesetleri kontrol etmeliyiz."

Başımı sallayıp odaya giriyorum ve emin olmak için cesetlerde yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol ediyoruz. Gözyaşlarım maskemin altından düzenli olarak damlıyor, ellerim titriyor ve midem bulanıyor, ama ilerlemeye devam ediyorum, yüzlerine çok yakından bakmamaya çalışıyorum, beni rahatsız edeceklerini biliyorum.

Beş yaşından büyük olmayan küçük bir kızın yanına çömeldiğimde hıçkırıklarına engel olamıyorum. Kızın afro saçları kana bulanmış, bacakları garip açılarla kırılmış, bir eli yok ve boğazının olduğu yerde kocaman bir delik var. "Çok gençtiler, çok savunmasızdılar. Hiç şansları yoktu."

"Hayır," diye cevaplıyor Nathair etrafına bakınırken. "Bunu her kim yaptıysa bir vampirdi. Bu tür evleri bilen tek insanlar onlar. Ölüm istediler. Bir katliam istediler."

"Üst katta da durum aynı. Gardiyanlar ölmüş ve işkence görmüşler. Biri tavana asılmış ve çarmıha gerilmiş. Kimse hayatta değil," diyor Reve acımasızca.

"O O bir erkekti," diyor Azul dişlerini sıkarak. "Bana söyledikleri bu. Ay battıktan hemen sonra kapıyı kırıp içeri girmiş ve kitlelerini parçalamış. Onları spor olsun diye avlamış ve beslenmiş."

Reve omzuna vurur ve Azul ona doğru eğilir.

"Bunu kimin yaptığını bulmalıyız," diye fısıldıyorum, cesetlerin arasına çömelmiş, kanları avuçlarımı ve ruhumu boyarken. "Bulmak zorundayız."

"Yapacağız. Bu gece onu takip edip avlayacağız. Bu iş olağan yargılamayı bekleyemez. Bunu yapmaya ve zevk için öldürmeye istekli birinin bunu tekrar yapmadan önce durdurulması gerekiyor. Herhangi bir koku bulmalıyız ya da-" Konuşmaya devam ediyor ama ben tökezleyerek ayağa kalkıyorum ve cesetlerin üzerinden geçerek kapının arkasında beni çağıran bir şeye doğru tırmanıyorum.

Kanlı bir el izi buluyorum ama çocuğa ait olamayacak kadar büyük. Ona odaklanırken gözlerimi kapatıyorum. "Bende onun kanı var. Sadece birkaç damla ama çocuklarıinkiyle karışmış. Sanırım bunu kullanabilirim."

"O zaman yap," diye emrediyor Nathair.

Başımı sallayarak kanı bir kez daha kendime çağırıyorum ve kanın duvardan süzülüp avucumun üzerinde dalgalanarak kana karışmasını zihnimde izliyorum. Anılar, düşünceler ve duygular bana çarpıyor. Düşerken çığlık attığımı biliyorum ve belli belirsiz kolların beni yakaladığını hissediyorum, ama bu katilin kana susamışlığı ve cinayetten aldığı zevk içinde kayboluyorum. Koşan, çığlık atan, yalvaran çocuk parçacıkları görüyorum,

ve saklanmaya çalışırken ağılıyorlar. Onları parçalara ayırmasını izliyorum ve bunu yaparken gülüyorum.

Anlamsız cinayetler ve hissettiğı saf mutluluk için gözyaşlarım yüzümden aşağı süzölüyor.

Tek yapmak istediğim uzaklaşmakken, daha derine daldığımda kollar beni sarıyor. Kendimi onu kanın içinden cesedine kadar takip etmeye zorluyorum. Birden kendimi onun zihninde buluyorum ve içindeki saf kötölük düşüncelerime katran gibi yapışıyor. Yine, nerede olduğunu görmek için kendimi daha derine zorluyorum.

"Yeraltı," diye mırıldandım. "Orada cesetler ve hayatta olan insanlar var." Yüksek sesle konuştuğumun farkındayım ama bedenim ve zihnim arasında kolayca kaybolduğumu hissediyorum. "Burası ıslak. Yukarıda bir tren sesi duyabiliyorum. Bekle, bir işaret var."

Görebilmem için yavaşça dönmesi için yalvarıyorum. O bakana kadar odanın geri kalanı bulanık. Karanlık, loş, ıslak ve soğuk. Sonra beni hissediyormuş gibi dönüyor ve neredeyse tabelayı görebiliyorum.

"Neredeyse," diye fısıldıyorum.

"Merhaba," diye mırıldanıyor ses.

"Kahretsin, beni görebiliyor," diye bağıyorum. "Hemen geri çekil!"

Reve talep ediyor.

"Neredeyse geldik," diye itiraz ediyorum ama tam o sırada düşünceleri bana yöneliyor, hançer gibi saldırıyor ve katran beni hapsediyor. Acı içimi delip geçerken psişik saldırıya karşı çığlık atıyorum.

"Şimdi çekil!" Nathair kükrer.

"Anladım." Kendimi geri çekiyorum, nefes alabilmek için maskemi çıkarmadan önce kollarına yığılıyorum. Titreyen elimi kaldırdığımda burnumdan ve gözlerimden kan damladığını hissediyorum. Saldırısı bedenimi etkiledi. "Beni hissedebiliyordu. Bana saldırdı. Beni öldürebilir miydi?"

"Evet," diyor Reve acımasızca. "Bir başkasına transfer olduğunda kendini savunmasız bırakıyorsun. Bunu bir daha asla yapma, hele de bu kadar kötü ve güçlü biriyle."

Osis yüzümü bir bezle nazikçe temizlerken onlara "Nerede olduğunu biliyorum," diyorum ve Zale olduğunu fark ettiğim kişiye yaslanıyorum, onun sıcaklığı titrerken bile beni rahatlatıyor. "Bir tabela vardı, Batı On Dört ve Üçüncü. Sanırım bir kanalizasyondur."

"O zaman oraya gidiyoruz. Zale, onu eve götür."

"Hayır." Ayağ a kalktım. "Ben iyiyim ve seninle geliyorum."

"Ondan sonra değil. Artık seni tanıyor. Yol iki işliyor," diye başlıyor Nathair.

"Umurumda değil. Sizinle geliyorum. Ya sizden biriyimdir ya da değilimdir," diye ıkıştım. "Hangisi?"

İ çekerek cevap verir, "Bizden biri. İyi, ama ne olursa olsun onun zihnine bir daha dokunmayacaksın, tamam mı?"

Başımı sallıyorum ve Zale ayağa kalkmama yardım ediyor. "Beslenmen gerek," diyor bana, "eğer onunla yüzleşeceksek gücünü yeniden kazanmalısın."

"Zayıflamak istemiyorum-"

Birkaç kol bana doğru uzanıyor ve sırtıtmama neden oluyor, ben de rastgele birini seçiyorum ve bu Reve'ninki oluyor. Etini ısırđıęımda inliyor ve dizlerinin üzerine öküyor. İçerken onu izliyorum ve gözlerini kaldırdığında açlık ve güçle parlıyorlar.

Yaralarımı yalayarak geri çekiliyorum. "Teşekkür ederim."

Pantolonunu indirdi. "Az önce çok sert boşaldım, lanet kadın. Pantolonumda döl varken bir ölüm zindanına girmek çok uygunsuz."

Hiç beklemediğim bir şekilde gülümsüyorum, sonra etrafıma bakıyorum ve gülümsemem kayboluyor. "Peki ya bu?"

"Çocuklarını alabilmeleri için mahkemeleri anonim olarak uyaracağız.

Doğru olan da budur."

Tekrar başımı sallıyorum ve tüm bu ölümü geride bırakmak isteyerek onları takip ediyorum. Sorumlu kişi için öfke beni tüketiyor. Kafasının içini gördüm ve orada kötölük buldum. Bunu daha önce de yaptı ve biri onu durdurana kadar da yapmaya devam edecek. Bundan zevk alıyordu ve şimdi peşinde olduğumuzu biliyor.

Çok zorlu bir dövüş olacak ama yanımda onlar varken hiç şansı olmadığını biliyorum.

Kan kralları ve kraliesiyle karşılaştığı güne pişman olacak.

Yerin üstündeyiz, bir kavşakta duruyoruz.

"Bir kilise, gerçekten mi?" İnledim. Kavşaktaydı, kapıları açıktı ve içeriden mum ışığı parlıyordu. Neyse ki gecenin bu saatinde boş olmalı. "Seri katil bir vampir bir kilisenin altında mı saklanıyor?"

"İronik," diye mırıldanıyor Reve.

"Dramatik, daha çok," diye öneriyor Lycus.

"Vampirler her zaman öyledir," diye mırıldandı Conall. "İpek cüppeli Nathair'e sormanız yeterli."

"Rahatlığı severim." Kaşlarını çatıyor ve ben gülümsüyorum. Rollerimizin en karanlık anlarında bile beni gülümsetiyorlar. "Ayrıca, Samhain için sana eşleşen bir tane hediye ettiğimde inlemiyordun."

"Bekle, hepinizin aynı ipek cübbeleri mi var?"

Yedi çift irkilen göz bakışlarımla buluşuyor ve elimde olmadan gülüyorum, hırıltıyla iki büküm oluyorum. "Ben sadece... hepinizi... onların içinde hayal ediyorum."

"Kolay erişim, aşkım," diye fısıldıyor Reve. "Eğer iyiysen, sana göstereceğim."

Gülmeye devam ederken en yakınımıdaki kişiye, yani Zale'e doğru eğiliyorum. Beni yakalıyor, sırtışı maskesinin altına gizlenmiş.

"Tamam, iyiyim," diyorum ona, kıs kıs gülerken bile. "Emin misin?" Conall alay ediyor.

Başımı sallıyorum, nefesimi toplamaya çalışıyorum, onların cüppeli görüntüsü kötü seri katilin kafama çürümüş gibi yerleştirdiklerinin yerini alıyor. Belki de bu yüzden yaptılar. Onların yapacağı bir şey gibi görünüyor.

"Tamam, yani oraya gireceğiz, yeraltına ineceğiz, seri katili bulacağız ve sonra ne olacak? Mahkemeye geri mi döneceğiz?" Ben soruyorum.

"Genellikle evet, ama bu sefer onu durduğu yerde öldüreceğiz. Yargılanmasına izin verilmeyecek. O yargılandı," diye açıklıyor Nathair, sesi kader ve güçle gürliyor ve diğerleri anında doğruluyor. "Öyle."

"Tamam o zaman, hadi şu hasta öldürelim," diyor Reve yumruk .

"Hayır, o olmalı." Nathair bana bakıyor ama onun sesi değil. "Bu gece ilk kanı o almalı."

"İlk kan mı?" Konuşan kişinin Nathair olmadığını bildiğimden temkinli bir şekilde soruyorum.

"İlk kararın. Öyle." Nathair omuzlarını yuvarlar. "Sanırım bu gece öldürme işini sen yapacaksın. Hazır mısın?"

Dudağımı ısıyorum ama başımı sallıyorum, bunu yapmak için bana güvenmelerini istiyorum.

"O zaman başlayalım," diyor Azul ve hep birlikte yolun karşısına geçip kiliseye doğru ilerliyoruz.

Efsanelerin aksine, vampirler kutsal toprakların içinde alev almazlar. Hatta kutsal su içebilir ve haçlara dokunabiliriz. Bizler şeytan değiliz, iblisler gibi değiliz, ama onlar başka bir günün konusu. Hayaletler gibi sıraların arasında ilerlerken ve kapıya dönerken karanlığın varlıklarıyız. Sanki havada onun çağrısını hissedebileceğimi biliyorlarmış gibi beni takip ediyorlar.

Benim tarafımdan işaretlenmiş, farkındayım ve bu yüzden onu öldürmeliyim. Onu ben seçtim ve avladım, şimdi de hükmümü vermeliyim.

ŞAFTÖR TWENTY-EIVE



ALTHEA

W Merdivenlerden inerek kilisenin bodrum katındaki uçuruma doğru ilerliyoruz. Aşağı doğru inerken adımlarımız taşa yankılanıyor. Geçit soğuk ve zar zor aydınlatılıyor, ama biz Görmek için ışığa ihtiyacım var.

Ne de bizler karanlıkta avlanan yırtıcılarız.

Kilise boştu, bu yüzden bizi aşağıya götüren kapıya kolayca yönlendirdim.

Yüzlerce adım atmış gibi hissettikten sonra bir bodrum katına ulaşıyoruz, buradaki odaları görmezden gelip zeminde başka bir kapı arıyoruz. Arka tarafta bir muşamba ile kısmen örtülmüş bir kapak buluyoruz. Örtüyü kaldırıp kapıyı açıyorum, ölüm ve kan kokusundan irkiliyorum.

Kapüşonumu yukarı çekmiş ve maskemi takmış halde yukarı bakarak, "O aşağıda," diyorum ve sonra kollarımı kavuşturup yere düşüyorum.

Bir sıçramayla yere iniyorum, yukarı bakıyorum ve diğerleri peşimden aşağı atlarken yoldan çekilmeden önce ışık parçasını görüyorum. Yüzüm ileriye dönük, kilisenin altındaki kanalizasyonları oluşturan karanlık tünellere odaklanıyorum. Varlıklarındaki yırtıcılığı hisseden fareler yanımdan koşuşturarak geçiyor ve sonra aşağıda gölgelerden başka bir şey kalmıyor.

Conall buna bayılacak.

Hepsinin arkamda olduğunu anladığımda, katilin kanını takip ediyorum, bir ok gibi onun yerini gösteriyor. Kanı içimde yanlış ve yersiz hissettiriyor, ama onu takip ederken, önce sağa sonra sola dönerken şimdilik orada tutuyorum. Sonunda titremeye başlıyor ve yaklaştığımızı anlıyorum.

İçimden konuşmaya geçiyorum. Yaklaşımımızı hissedebilir ama kendimizi bu kadar kolay ele vermemiz için bir neden yok.

Hemen şurada, yakınlarda olduğunu hissederek onlara haber veriyorum.

Tünel genişliyor, sanki bizi içeri davet ediyormuş gibi kısmen açık duran bir kapı görünüyor ve aynı şeyi öneren alaycı kahkahasını neredeyse duyabiliyorum.

Bundan korkmuyorum.

Öldüm, dışlandım ve yargılandım. O bir hiç.

Kapıdan geçiyorum ve saklanmayı bırakıyorum. Başını arkaya eğmiş bizi bekliyor. Kıyafetleri yırtık pırtık ve kan içinde, kafası tıraşlı ve alnında kötü bir yara izi var. Ayrıca görebildiğim hiçbir yerinde kaş ya da saç olmadığını fark ediyorum. Uzun boylu ve sırık gibi, çıkık dişleri ve kocaman pençeleri var.

"Geleceğini biliyordum," diye şarkı

söylüyor. Sesi yanlış geliyor.

Kukuletalarımızı senkronize bir şekilde geriye iterek yayıldık ve maskelerimizi ona bakarken yerinde tuttuk.

"Yargılandın. Cezanı vermek için buradayız, avcı." Kelimeler sanki içimdeki derin bir kuyudan Tanrı'nın kanıyla gibi dudaklarımdan dökülüyor.

Gözlerim onun üzerindeyken, kanını içimden dışarı atıyorum ve yere damladığını hissediyorum.

"Benim cezam mı?" Kıkırdıyor. "Hayır, sanırım burada yargılamayı ben yapacağım. Seni zihnimde hissettim ve çok lezzetliydin, çok olgun ve güçlüydün. Kalbini yiyeceğim," diye kükrüyor bana doğru uçarken. Conall'ın rüzgârıyla onu bir sinek gibi itiyorum.

Duvara çarpıyor ve başımı duvar boyunca borulara bağlı insanlara doğru sallıyorum. "Onlara yardım edin. O benim," diyorum onlara. Onların uzaklaştığını hissediyorum, güçleri içimden akarken bağlarımız açık ve güçlü.

Manyakça bir kahkaha atarak ayağa kalktığında, yerdeki kanını ona geri çarpıyorum ama iyileştirmek yerine saldırıya gönderiyorum.

Bağırıyor ve tökezleyerek geri çekiliyor ama kafasını kaldırdığında, birbirimizin etrafında dönmeye başladığımızda daha tehlikeli görünüyor.

"Kimsin sen?"

"Yargıçlar biziz," diye cevap veriyorum.

"İsim," diye kudurmuşçasına , tükürükleri yüzünden aşağı damlıyor.

"Seninki ne?" Cevap olarak soruyorum. Belli ki yabancı ve hiçbir saraya ait değil.

"Sam, kasap Sam." Kıkırdıyor. "Ve seninle ziyafet çekeceğim."

"Sam, son bir sözün var mı?" Sakin bir tavırla soruyorum, gücümü serbest bırakmaya hazır bir silah gibi sıkıca çekiyorum.

"Bahse girerim o çocuklar kadar masum bir tat alacaksın. Bahse girerim aynı güzellikte çılgılık atacaksın."

". "

Kanla kaplı, kurbanlarının ve kendi kanı ve ben şimdi onu çağırıyorum. Kurbanlarının kanı ona dönüyor, derisini kesiyor ve ulumasına neden oluyor. Uğursuzca sırtarak yaraları daha da açıyorum ve dizlerinin üzerine düşüp hayvani bir kükremeyle kendi derisini parçalayana kadar vücudunu keserken gücüm içimden akıyor.

İçimde biriken gücü serbest bırakıyorum ve onu duvara doğru fırlatıyor, gölgelerin benden uzaklaşmasına izin verirken onu olduğu yerde sabitliyorum. Bedenini serbest bırakıyorum ve yere düşüp kıvranmasını izliyorum. Gözlerinden, burnundan ve kulaklarından kan sızıyor, vücudu iyileşemeyen dev bir yaraya dönüşüyor.

Maskemi çıkarıp ona dik dik bakıyorum. "Zayıfsın, bir hiçsin ve ölümün çaldıklarının ruhları tarafından lanetlensin."

Elimi kaldırıp yumruk yaptığım da bana doğru atılıyor ve tüm o gücü, tüm o kanı ondan söküp alıyor. Patlıyor, bir vazo gibi paramparça oluyor, bir insan gibi değil. Kanı bana ve etrafımızdaki her şeye sıçırıyor ve atan kalbi ayaklarıma yuvarlanıyor. Öfkeli bir sırtışla üzerine basıp onu öldürüyorum.

Yargı tamamlandı.

Sanki benim dışımda bir şey tarafından yönlendiriliyormuşum gibi, güç yumuşak bir dalgayla beni terk ediyor ve diğerlerinin beni izlediğini görmek için dönüyorum. "Bitti, eve gitme zamanı."

İnsanlar temizlendi ve bir hastaneye bırakıldı. Eve vardığımızda, kıyafetlerimi hemen yere bırakıyorum ve ardından Nathair beni büyük bir odaya götürüyor. Her köşeye gargoyler yerleştirilmiş ve yukarıdaki taşın içine yılanlar yerleştirilmiş. Mumlar etrafı aydınlatıyor ve odayı sıcak bir ışıltıyla yıkıyor.

Odadaki tek özellik, zemine gömülü ve ılık suyla dolu, ortadaki devasa, taş kare küvettir.

Elimi tutup aşağı inmeme yardım ediyor ve ben de başımı örtünceye kadar batarak kanı temizliyorum. Dışarı çıktığımda küvetin etrafını sarmışlardı, maskeleri ve pelerinleri yoktu.

"İlk yargılamanız tamamlandı. Nasıl hissediyorsun?" Ben süzülürken Nathair usulca soruyor.

"Güzel, yanlış mı?" Sessizce soruyorum. Bu odada önemli bir şeyler olduğunu hissediyorum ve bunu bozmak istemiyorum.

"Hayır. İlk kararından sonra kendimi yenilmez, iyi, nihayet bir fark yaratıyor ve insanlara yardım ediyor gibi hissettim," diye mırıldanıyor.

"İlk kararından sonra mutluluk gözyaşları döktüm," diye itiraf ediyor Azul. Conall, "Ruhumu kurtardıkları için onlara teşekkür ettim," diyor.

Lycus içtenlikle, "İçimdeki kötülüğe bedelini ödetmek için bir tane daha yapmak için yalvardım," diyor.

"Öldürmekten zevk aldım." Reve sırtıyor ama ses tonunda ciddi bir şeyler var.

"Kurbanlarının ruhlarına rehberlik ettim ve huzur hissettim," diye mırıldanıyor Osis. Onlara bakıyorum ve gülümsemekten kendimi alamıyorum. Her birinin kendi geçmişi, ikinci bir şans verilmesi için kendi nedenleri var. Uzun zamandır kendimi suçluyordum ama belki de affetmeye başlamamın zamanı çünkü onlarla birlikte hayatıma nasıl devam edebilirim ve ikinci şansımın tadını nasıl çıkarabilirim?

Ben hala geçmişimin acı ve dehşetine tutunurken?

Çok genç ve bilgisiz bir çocuktum ve dünyanın kırıldığını hissettim.

Ben

. Şimdi, onların yardımıyla bunu iyileştirecek kişi ben olacağım.

"Geliyor musunuz?" Dönüp suyun altına dalmadan önce onlara soruyorum.

Birbirimiz hakkında öğrenecek çok şeyimiz var ama birbirimize bağlıyken Yargılama sırasında ruhlarını hissettim. Onları gördüm ve harikaydılar. Hayatımızın geri kalanında birbirimizin isteklerini, umutlarını, arzularını ve geçmişlerini öğreneceğiz, ama şimdilik? Onları benimle bu kadar derinden bağlantılı hissetmek yeterli.

Artık karanlıkta yalnız olmayacağım ve güvenebileceğim başkaları olacak ve biliyorum ki onlarla birlikte hiçbir şey istemeyeceğim. Onlara her şeyimle var olduğumu göstermeliyim. Kim olduğumu, yeni güçlerimi ve kuvvetimi kabul etmenin ve kan krallarımın hak ettiği kraliçe olmanın zamanı geldi.

Eller bacaklarımı kavıyor ve beni geri çekerek suyun içine doğru sürüklüyor. Dönüyorum, sadece dudaklar benimkilere çarpıyor. Parmaklar saçlarıma dolanıyor ve bizi yüzeye doğru iterken bacaklarımız birbirine dolanıyor. Yüzeye çıktık ve Zale'i görmek için gözlerimi açtım. Başka bir beden sırtıma yapışırken bana sırtıyor - Nathair. Onu nerede görsem tanırım.

"Kimin beslenmeye ihtiyacı var?" diye sesleniyor.

Lycus, aç gözleriyle suya dalarken ", " diye gürledi.

Ben.

"O zaman kraliçemizi arkaya yatıralım da arasında ziyafet çekebilesiniz."

Nathair kulağıma mırıldanıyor.

Kontrol edilmekten bu kadar hoşlanacağımı hiç düşünmemiştim ama bakışlarındaki tapınma ve açlık beni ıslatmaya ve arzulamaya yetiyor. Arzu akıyor ve dişlerimin ağrmasına neden oluyor. Her sahip olabilirler. Onlar benim olduğu kadar ben de onlarınım ve yaptıkları her şeyi istiyorum.

Onların istekleri beynimi zorluyor ve kendimi onların pembe gözlüklerinden görüyorum. Nathair beni kaldırıp suyun ortasında fark etmediğim bir banka taşırken inliyorum, eğilip beni öpmeden önce beni oraya yerleştiriyor.

"Pembe gözlüklü değil," diye mırıldanıyor geri çekilirken. "Gerçek bu, ama bunu kanıtlamamıza izin ver." Lycus kalçalarımı kavrayıp ayaklarım suya sarkacak şekilde beni banktan aşağı sürüklerken geri adım atıyor. Elleri kalçalarımın gezinirken ve dudaklarını yalarken su yanlarımda geziniyor.

"Vites değiştirdiğimde bu güzel amcığı yemek istedim. Yüzümde parçalanmanı hissetmek için sabırsızlanıyorum" diye homurdanıyor.

Elleri benimkileri kavıyor ve yukarı çekiyor. Başımı kaldırdığımda Nathair'in birini, Conall'ın da diğerini tuttuğunu görüyorum.

Reve başka bir bankta uzanmış, yüzünde arsız bir sırıtişla beni açlıkla izliyor. "Amcığının yenmesine bayılıyor. Çok güzel çığlık atıyor."

"Bu doğru mu?" Lycus bildiği halde bana soruyor.

"Evet," diye inleyerek sırtımı kamburlaştırıyorum ve Zale eğilip bir meme ucunu iniltiyle ağzına alıyor.

Azul'u arıyorum ve onu birkaç metre ötede buluyorum. Ona yalvarıyorum ve yanıma geliyor, dizlerinin üzerine çöküyor, sonra da ellerini suya koyuyor.

elini karnıma koydu.

Lycus yüzünü kalçalarımın arasına gömüyor. Sakalının sıyrıkları başımı çevirmeme neden oluyor ve amıma doğru sırtırken gözleriyle karşılaşıyorum. Nefes alırken gözleri kapanıyor. "Nox, nefis kokuyorsun. Dölünle sırlsıklam olmak için sabırsızlanıyorum. Her gün koklamak istiyorum."

Sikeyim.

Beni izlerken dili amımın üzerinde bir yol yaladığında inliyorum. İçime daldırıyor ve hırlıyor, kalçalarımı kavlıyor ve yüzünü çerçeveleyecek şekilde yukarı çekiyor. Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi amıma saldırıyor, diliyle beni mahvediyor ve defalarca içime sokmadan önce klitorisimi fiskeliyor. Titremeye başlıyorum, boşalmaya o kadar yakınım ki çıldırıyorum.

"Kanını serbest bırak," diye homurdanıyor, kalçalarımı esir tutarak. "Sen kanarken bu güzel amcığı yemek istiyorum. Sen benim için boşalırken kanının tüm yüzümü kaplamasını istiyorum."

Gücüm emrettiği şeyi yapıyor ve iniltisi o kadar kirli ki gözlerimi kapatıyorum ama diğerleri inerken gözlerimi açıyorum. Yüzünü kaldırarak kanımın dudaklarına ve sakalına damladığını, sırtırken tenini lekelediğini görmeme izin veriyor.

Başını tekrar kalçalarımın arasına gömmeden önce "Çok lezzetli," diye hırlıyor.

Dişlerini klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde bir çığlıkla paramparça oluyorum, bacaklarım sarsılıyor ve titriyor ve sonra dişler her bir bileğime batıyor, Lycus beni yerken sadece serbest kalmamı artırıyor.

Sızlanarak yere yığıldım.

"Yine," diye hırlıyor amıma karşı, klitorisimi ısırtıyor.

"Yapamam!"

Parmakları içime giriyor, beni çığlık atmaya ve eğilmeye zorluyor, ısırtıp emerken meme ucumu Zale'in ağzına itiyor. Zevk doğrudan klitorisime yaylanıyor ve sonra başka bir ağız diğer meme ucumun etrafını sarıyor.

Reve sol tarafıma yaklaşıyor, parmaklarını boğazımda zıplayan nabzımın üzerinde gezdiriyor ve Lycus kocaman parmaklarını sokup çıkarmaya başladığında klitorisimi okşuyormuş gibi hissediyorum, bir yandan da amımı en sevdiği tatlıymış gibi yiyor. Parmaklarını çekip bana , ben de kıvrılıp onları yalayarak temizliyorum, kendi kanımın ve dölümün tadına bakıyorum.

Parmaklarını tekrar içime sokup kıvrırken klitorisimi emiyor ve beni çığlık çığlığa serbest bırakan o noktaya vuruyor. Zale ve Azul göğüslerimi ısırtırken, Reve dişlerini boynuma geçiriyor ve başını çevirerek dişlerini uyluğuma batırıyor.

Her biri dişlerini içime geçiriyor ve bir patlama meydana geliyor.

Tekrar boşalırken sesim çılgık atmaktan boğuklaşıyor, zevk içimize işliyor ve aramızdaki bağı sağlamlaştırıyor.

Sonunda yığılıyorum ve geri çekiliyorlar, hepsi dizlerinin üzerine çöküyor, kan sarhoşu, ben burada yatarken, kanım ve spermimle kaplanmış.

Lycus bana yaslanıp ısırık izlerini yalarken inliyor. Kan kalçalarımı kaplıyor ve o her bir damlayı yalayarak uzaklaştırıyor.

"Nox," diye fısıldıyorum.

Nathair, Reve dişlerinin deldiği ağrıyan meme ucumu öperken gülüyor. "Tadı nasıl?" Conall soruyor.

"Daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyor, güç ve günah gibi. Tadı o kadar güzel ki onu boşalabilirdim," diye homurdanıyor Lycus, dili sanki kendine engel olamıyormuş gibi dışarı fırlıyor.

"Siktir, bunu istiyorum. İyi bir kız ol ve benim için yüzüme otur. Kraliçemizin kanını tatmama izin ver." Conall beni kaldırıp göğsünün üzerine bırakırken yerimi almamı istiyor. Elleri kalçalarımı kavıyor ve yüzüne oturana kadar beni yukarı çekiyor, sonra dili beni mızraklıyor ve başımı geriye düşürüyor.

Beni içine çekip açgözlülükle yerken yüzüne biniyorum. Elleri bedenimi okşarken, bana taparken gözlerini üzerimde hissediyorum. Güçleri içimden akıyor ve onların istek ve ihtiyaçlarını hissediyorum.

"Kraliçem," diye inliyor Azul, dudaklarını boynumda gezdirerek. "Çok güzelsin. Sana nasıl hizmet ettiğimize, sana nasıl taptığımıza bak. Emrinde yedi kral var, tadına bakmak için yalvarıyorlar. Yaşlılık yılanına sahiptin, türümüzün en yaşlısı. Gölgelelerin ve karanlığın efendisi senin altında gömülü. Sırasını bekleyen rüya efendiniz ve içinize girmek için kükreyen kara var. Örümcek senin tadınla sarhoş olmuş ve yeraltı muhafızı çaresiz. Bana gelince, senin için yanıp tutuşan bir hayalet var. Kendini nasıl olur da muhteşemden başka bir şey olarak görebilirsin? Güçlü ve çok güzelsin, ordular senin için ölür, seve seve savaşa girer. Bu dünyanın hiç şansı yok."

Aman Tanrım.

Parçalara ayrılıyorum ve beni yakalıyorlar. Geriye düşüyorum ve Conall homurdanarak beni ağzına doğru sürüklemeye çalışıyor ama Azul beni kaldırıyor ve Conall sürüklenerek uzaklaşıyor. Reve aniden orada, kalçalarımı kavrayarak beni sikinin üzerine yatırıyor.

Beni kaldırıp sikinin üzerine bırakırken Azul'u beni tutmak için kullandığında gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. "Onu arkaya yatır," diye homurdanıyor ve Azul bizi geriye yaslıyor, böylece Reve bana yaklaşıp bacaklarımı omuzlarına atabiliyor.

"Kahretsin, onu hissetmelisin." Başını göğsüme doğru eğerek inliyor. "Çok iyi hissettiriyor. Sikimi o kadar sıkı kavıyor ki zar zor hareket edebiliyorum. Tanrım, eminim kışında sen varken harika hissediyordur Azul."

Nox!

Kalçalarımı döndürüp Reve'nin itişlerini karşılarken Azul'un başını kavıyorum.

Çiğ ve sert bir sikiş. Azul zıplayan kavıyor, meme uçlarımı cımbızlıyor, Reve beni sikinin üzerine daha sert ve daha sert çarpıyor.

"Aman Tanrım, lütfen," diye yalvarıyorum. Elimde değil. Tüm zevklerini, arzularını hissedebiliyorum ve içimden taşıyor.

Azul'un eli yukarı kayıyor, başparmağı ağzımda duruyor ve Reve inlerken açgözlülükle emiyorum. Klitorisime tokatlar atıyor, orgazm içimden geçerken sarsılmamı ve kıvranmamı sağlıyor. Ona yüklenerek, dayanamayacak hale gelene kadar sikine sürünüyorum.

Kükremesi havayı yarıyor, hareketsiz kalıyor, beni serbest bırakmasıyla dolduruyor ve sonra ondan çekiliyorum, nefes nefese ve titriyorum, dönüp ellerimin ve dizlerimin üzerine itildiğimde cum uyluklarımdan aşağı kayıyor. Azul sikini ağzıma sokuyor.

İnleyerek, uzunluğunun tabanını kavıyorum, onu sertçe emiyorum ve boğazıma kadar sokmasına izin veriyorum. Bir eli kışımı tokatlarken kendini orada tutuyor.

"Onu henüz boşaltma, açgözlü kız," diyor Osis. "İşte bu, güzel ve yavaş. Büyük sikinin tadına bak ve o küçük ateşli ağzında boşalması için onu çalıştır."

Azul'un devasa uzunluğunun etrafında inlerken, ağzımdan çıkıp tekrar içeri girerken başını geriye attığını görmek için gözlerimi yukarı çeviriyorum.

Bir el damlayan amımı tokatlıyor. "Aferin kızıma. Şimdi sikimi benim için ıslat. Zale senin amını alırken ben de bu küçük güzel kışımı alacağım." Sert uzunluğu amıma baskı yapıyor ve ben de içine giriyorum, hepsinin beni doldurması düşüncesiyle sıkılaşıyorum. "Kahretsin, bu fikre bayılıyorsun, değil mi? Siklerimizle doldurulma fikrine bayılıyorsun, her deliğinden dölllerimiz damlıyor, benim açgözlü kızım."

Başımı sallıyorum, daha sert emiyorum ve Osis'in sikini amıma sürttükçe klitorisime çarparak geri çekiyorum. Tekrar boşalıyorum, Azul'un etrafında çılgık atıyorum

Sikini. Aniden, Osis sikini hazırlıksız kıcıma çarpıyor ve çığlık atıyorum, Azul'un sikini ısırılmamak için başımı çeviriyorum ve serbest kalıyor. Kaçmaya çalışıyorum ama eller kalçalarımı kavıyor ve beni geri çekerek o sert sikin daha da derinlerine çekiyor. Acı ve zevk birbirine karışıyor, beni üzerinde kıvranmaya ve dans etmeye zorluyor.

"Kahretsin, ne kadar iyi bir kızsın. O güzel götün o kadar sıkı ki, daha içine girmeden beni patlatacaksın," diye övüyor, parmaklarını klitorisimde gezdiriyor. "Kardeşim, ben onun kıcını kremlemeden önce sen onun amına gir."

Zale altıma doğru kayarken başımı eğiyorum, dudakları meme ucuma yapışıyor, sonra sert aletin amımı dürttüğünü hissediyorum.

"İşte böyle, güzelim, kay onun şişman uzunluğundan aşağı. Hepsini al. Bunun için açgözlü, kardeşim. Sen ona dokundukça küçük kıcının etrafımda titreştiğini hissedebiliyorum."

. Zale'in üzerinde sallanıyorum, onu içime kaydırıyorum ve o yukarı doğru itip beni doldururken inliyorum. Bu his o kadar baskın ki, içimden başka bir boşalma daha geçip beni sarsarken çığlık atıyorum. İkisi de inliyor ve sonra Azul'un siki somurtan, çiğ dudaklarıma bastırıyor.

"Em onu Thea," diye emrediyor Osis, bana sertçe şaplak atarak. "İyi bir kız ol ve onun sikini yala ki hepimiz aynı anda bu ateşli küçük bedene boşalalım, sonra da açgözlü küçük sürtük olup diğer kardeşlerime bineceksin, değil mi?"

Başımı sallayarak Azul'a bakıyorum, saçlarımı kavıyor ve tekrar ağzıma giriyor. Hızla bir ritim buluyorlar, ben aralarında kullanılana kadar itip çekiyorlar. Sert yarakları her santimimi ele geçiriyor. Bana müstehcen övgü sözleri fısıldıyorlar ve zevkleri kafamın içinde patlıyor, beni doldurulması gereken aşırı uyarılmış bir delikten başka bir şey yapmıyor.

Dayanamıyorum. Onları daha sert beceriyorum, klitorisime vurmak için aşağı doğru öğütürken emiyor ve geri itiyorum.

Osis inliyor. "Kahretsin, kendini boşaltmak için bizi kullanırken çok güzel görünüyor." "Haklı," diyor Nathair. "Hepinizden daha iyi bir manzara görmedim.

Uzanmış, kullanılıyor." Görüş alanından manzarayı yansıtıyor ve ben yüksek sesle inleyerek hepsini daha sıkı kavırıyorum.

Azul hırlıyor, "Ağzı çok iyi hissettiriyor. Boşalacağım."

"Henüz değil, kardeşim," diye mırıldanıyor Osis. "Dölün için onu çalıştır. Kraliçenin senden her damlayı emmesini sağla."

Daha sert emerken, uzanıp sallanan taşaklarını avuçluyorum ve diğer ikisinin etrafında kenetleniyorum. İçime girdikçe kükremeleri havayı dolduruyor, Azul durup boğazımdan aşağı dökülürken salıverildiğini haykırana kadar beni kullanıyorlar. Zale inliyor, beni sikine sürtüyor ve beni dölleriyle dolduruyor. Osis çekiyor

İnlemeden önce beni horozunun üzerinde ileri geri hareket ettiriyor, horozu içimde sarsılırken başı sırtıma çarpıyor ve beni serbest bırakmasıyla dolduruyor.

Düşüp bedenimi terk ediyorlar ama yine de daha fazlasına ihtiyacım var. Suyu giriyorum ve oradaki ilk adama doğru gidiyorum, o da Nathair oluyor. Ona doğru sıçrarken beni yakalıyor. Elim aşağı kayıyor ve sikini kavriyor. Kıçımı kavriyor ve uzunluğuna batarken bana rehberlik ediyor, beni doldururken başım geriye düşüyor.

Bir el aniden boğazımı sarıyor, dişler boynumu delerken başımı geriye eğik tutuyor ve Nathair'e binerken çığlık atmama neden oluyor.

Lycus, fark ettim.

Nathair beni kaldırıp içime girene kadar kocaman siki kıçımı okşuyor, kanımı içerken kıçımı da içine alıyor. Başımı çevirip ısırmaya çalışıyorum ama Conall çenemi yakalıyor ve sikini ağzıma sokuyor. "Beni ısırma kraliçem. Aslında, devam et, umurumda değil. Boğazından aşağı inmemi engellemeyecek."

Yine kapana kısıldım, hem de en iyi şekilde. Lycus beni Nathair için kaldırmadan önce boynumu serbest bırakıyor ve Conall ağzıma çekiçle vururken beni siklerinden aşağı kaydırıyor. Nathair öne eğildi ve meme ucumu ısırdı. Beni ısırırken vücudumdan kan fışkırıyor, yaralar açıyor ama beslenmiyor. Koku beni sarsıyor ve sonra Lycus'un dişleri tekrar içime batıyor ve kardeşinin dölünden kayganlaşmış, istismar edilmiş kıçıma vuruyor.

Nefes alamıyorum ya da hareket edemiyorum; tek yapabildiğim hissetmek.

Tekrar boşalıyorum, bu sefer bayılıyorum ama bu uzun sürmüyor ve kirpiklerimi kırıştırarak açtığımda Nathair'in parlak gözleriyle karşılaşıyorum. Lycus kükrüyor, kıçıma vuruyor ve serbest kalırken homurdanıyor ve dudaklarını boynuma bastırıyor.

O uzaklaşıyor ve ben Conall inleyip dölleri boğazıma o kadar derinden pompalayana kadar onu daha çok emiyorum ki tadını bile alamıyorum ve sonra Nathair beni döndürürken o uzaklaşıyor. Beni havuzun kenarına doğru itiyor ve dudakları dudaklarımı bulurken beni sert ve hızlı bir şekilde sikiyor.

Benim için gel. Sikimin üzerinde hissetmeme izin ver. Kraliçemin benim için tekrar paramparça olduğunu görmeme izin ver, diyor kafamın içinde, ipeksi kelimeleri neredeyse hırslıyor. Aleti içime giriyor, beni ağzına doğru inleten sinirlere çarpıyor. Bacaklarımı ona doluyorum ve aldığım kadar iyi veriyorum.

Acımasız ve vahşi ve bir çığlıkla dudaklarını dudaklarımdan ayırıyor, kalçaları hareketsizleştiriyor. Zevk içinde patlıyor ve onu derinlere pompalıyor.

Ben.

Serbest bırakması beni harekete geçirdi ve ses bile çıkaramadan tekrar boşaldım.

zevk dalgaları beni yutarken.

Kan ve dölle kayganlaşan avucunda gevşekçe asılı duruyorum. Yorgun ama doymuş bir halde etrafıma bakıyorum, istismara uğramış dudaklarımı yalıyorum.

Su kanımızla kıpkırmızı ve krallarımın üzerine uzanırken gülmekten kendimi alamıyorum. Onların diş izleri benim bedenimi kaplıyor, benimkiler de onlarınkini.

Onlar benim, ben de onlarınım.

Bu benim çiftleşme bağım, beni reddeden sahte kralın değil.

Kaderimde hep onların olmak vardı ve şimdi öyleyim.

ALTILI ŞEF



ALTHEA

T Günler bulanık geçiyor ve her gün, tüm gün çocuklarla antrenman yapıyorum. Genellikle bire bir, ama bazen aynı anda iki veya üç kişiyle antrenman yapıyorum. Daha güçlü, daha hızlı ve daha kuvvetli oluyorum ve beslendikçe

Onlardan ne kadar çok şey öğrenirsem, aramızdaki bağ da o kadar büyüyor. Aramızdaki bağ artık o kadar sağlam ki, onların düşüncelerini ve arzularını her an duyabiliyorum.

Bu gerçek bir çiftleşme ve mükemmel.

Onların ısrarıyla burayı evim haline getiriyorum, oraya buraya süslemeler ekliyorum ve ayrıca her birinin sevdiği kıyafetleri giydiğimden emin oluyorum. Beni en yakın nesnenin üzerine yatırıp yarın yokmuş gibi sikmeden önce gözlerinin şehvetle parladığını görmeye bayılıyorum. Artık daha hızlı iyileşiyorum, bunu Lycus'la yaptığım sert bir çiftleşmeden sonra fark ettim.

Seri katilden beri avlanmadık ve sanırım bana zaman veriyorlar.

Cübbem ve maskem temizlendi ve dolabımda asılı duruyor. Dışarı çıkıp bir sonraki kararlarımızı takip ettiklerini biliyorum, ancak şimdi buna alışmama izin veriyorlar ve şimdi mahkemede sıkışıp kalmaktan sıkıldım ve yoruldum. Beni yanlış anlamayın, çok güzel ve tüm odaları keşfetmek için bir ömür harcayabilirim ama yardıma, bir şeyler yapmaya ihtiyacım var.

Artık yerimde duramıyorum, bu yüzden yemek yedikten sonra, Nathair genellikle görevleri paylaştırırken, elimi kaldırıyorum. "Bu gece seninle avlanmak istiyorum."

Göz kırıyor. "Emin misin?"

"Evet." Heyecanımı bastırmaya çalışıyorum ama sesimden ya da düşüncelerimden bunu duyabildiğine eminim.

"O zaman hepimiz sana ipleri göstermeye gideceğiz."

Bir çığlık kopuyor ve o ayağa fırlarken Reve'e göz kırpyorum.

"Gidip kıyafetini seçeyim," diye teklif ediyor.

"Hayır, ben yapacağım!" Lycus kükrer, onun peşinden koşar.

Reve'in homurdandığını duyuyorum ve sonra mutfağa uçarak geri dönüyor, kışının üzerinde yerde kayıyor, ama ayağa fırlıyor ve geri kalanımız sadece izlerken Lycus'un peşinden uçuyor.

Nathair kıkırdıyor ve bana bakıyor. "Endişelenmiyor musun? Reve sana sadece kayış giydirecek ve Lycus'u kim bilebilir ki?"

Osis'in kucağına kıvrılmış şarabımı yudumlarken omuz silkiyorum. "Zaten seçtikleri her şeyi seviyorum."

Diğerleri temizlerken, "Bize karşı çok naziksiniz," diye mırıldanıyor.

Osis'i öptükten sonra ayağa kalkıyorum ve ihtiyacı olduğunu hissederek kralımın kucağına oturuyorum. Bana sarılırken sırtıyor, ben de eğilip onu öpüyorum ve inlemesine neden oluyorum. Bu kadar çok ihtiyacı dengelemek zor olabiliyor ama ki onlarla olan bağlantım, istemeseler bile ilgime ihtiyaç duyduklarını hissetmemi sağlıyor.

"Hayır, nazik olmak senin kanından başka bir şey giymemek anlamına gelir." Kucağından iniyorum ve göz kırpyorum. "Ama belki başka zaman." Hepsinin beni açlıkla izlediğini bilerek odadan çıkıyorum.

Gerçi daha sonra oynamak için zamanımız olacak, çünkü şimdi avlanma zamanı.

Nathair kısmen haklıydı. Çok fazla kayış var ama neyse ki Lycus onu biraz azaltmış. Göğüslerim zar zor örtülüyor ve karnımdan aşağıya ve boynumdan yukarıya doğru çaprazlama uzanan siyah deri kayışlarla birbirine itiliyor. Karnımdan kırmızı bir yılan geçiyor ve bunun Nathair'i çıldırtacağını biliyordum. -Onlara gösterdiğimde beni becermesini engellemek zorunda kaldılar.

Bacaklarım kırmızı deri pantolonla kaplı ve topuklarım çok keskin ve uzun, böylece onları silah olarak da kullanabiliyorum. Saçlarım yüksek bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru taranmış ve makyajım, onunla oynayarak eğlenen Reve sayesinde kırmızı dudaklarım ve dumanlı gözlerimle muhteşem.

Conall bunu çok seksi buldu ve daha sonra kendini becermek için görüntüyü yer imlerine ekledi. Azul sadece sırttı ve Osis güzelce kızardı. Hoşlarına gittiğini söylemek yanlış olmaz, hatta Zale ilk görüldüğümde neredeyse ateş püskürdü. Şans eseri ya da şanssız bir şekilde mahkemeden çoğunlukla zarar görmeden çıkmayı başardım

-Lycus beni giydirirken parmaklarına boşalmamı sağlamıştı ama bunu onlara söylemedim.

Kıskançlık içime işliyor ve bunu duyduklarını biliyorum. *Oops.*

Tüh sonra, bebeğim. Onun değil, benim sikime boşalacaksın, diye söz veriyor Zale, kulübe doğru yürürken beni güldürerek.

Çok uzun zaman önce böyle bir yere geldiğim bir geceyi hatırlıyorum. Bunu düşünmek beni gülümsetiyor çünkü o zaman bile yalnız değildim. Benimleydiler - beni avlıyorlardı ama yine de benimleydiler. Keşke bu kadar yalnız olmasaydım diye düşünmemiş miydim?

Bu sefer değilim.

Sırada beklemiyoruz. Meraklı seyircilerin bakışlarını ve fısıltılarını görmezden gelerek kapıya doğru yürüyor ve içeri giriyoruz. Onlara göre biz sadece kalabalığın içindeki yüzleriz.

Vestiyerin önünden geçip çift kapıdan geçiyoruz ve bloğun alt katının tamamını kaplayan kulübe giriyoruz. Kan ve nektarla sarhoş olmuş kıvranan bedenler farklı seviyelerdeki dans pistlerini dolduruyor. Arka duvar boyunca beslenme ve sevişme için kan kabinleri yer alıyor ve birden fazla seks partisi yapılıyor. Tüm katlarda aşağı yukarı uzanan dairesel bir bar vardır ve vampirler aşağıdan şişeleri almak için aşağı kayar ve sonra servis yapmak için geri çıkarlar.

Mekân bas sesleriyle dolup taşıyor, müzik seksi ve kalplerimizle aynı anda gümbürdüyor. İlk değişimimden sonra böyle yerlere geldiğimde güç beni şaşırtıyordu, ama şimdi sadece sırtımama neden oluyor. Krallarımın siklerini emerken bundan daha fazlasını hissediyorum.

Bunu sakın unutma, diyor Conall.

Eskiden bu kulüpleri severdim. İlk değiştiğimde buraları ziyaret ederdim çünkü mahkemem bize burada ulaşamazdı. Geceleri içip sevişiyorduk, geleceğimizi ve endişelerimizi unutmaya çalışıyorduk, itiraf ediyorum.

Reve kafamın içinde kıkırdıyor. *Ve şimdi onların içinde avlanıyorsun. Keşke aralarında kimin durduğunu bilselerdi.*

Nathair bize sırtıyor. *Ayrılın, ne yapacağınızı biliyorsunuz. Thea, sen Azul ile git.*

Başımı eğiyorum. Azul ile oynamayı seviyorum ama Nathair'in beni yakınında isteyeceğini düşündüm. Bir an için bağımız kopuyor ve sadece benim için bir mesaj geliyor.

kafamın içinde yüzüyor.

Böyle yerlerden nefret eder. Eskiden gösterilir ve kullanılırdı. Normalde onu getirmezdim ama o ısrar etti ve biliyorum ki sen onun yanındayken iyi olacak.

Başımı sallıyorum ve hemen Azul'un elini tutup onu peşimden sürükleyerek platformun düz kenarına ilerliyorum ve yukarıya sıçırıyorum. İhtiyacımız olmadığı halde neden merdivenimiz olsun ki?

İkinci katta dolaşıyor, insanların dans etmesini, sevişmesini ve beslenmesini izliyor, birinin yaramazlık yapmasını bekliyoruz. Bu zorlu bir görev ve kendimi müzikle birlikte sallanırken buluyorum.

"Dans etmek ister misin?" Azul yüksek sesle söylüyor.

"Hayır, sorun değil." Muhtemelen bundan nefret edeceğini bildiğim için sırtıyorum.

"Dünyanın en güzel kadını yanımdayken kendi seçimimle buradayım. Şimdi, dans etmek ister misin?" diye tekrar soruyor, yaralı yüzü karanlığın içinde saklı. Düşüncelerimin yönünü fark ediyor ve gülümsüyor. "Kendimi kimin için göstereceğimi seçtim ve her zaman senin için göstereceğim."

Aptal gibi gülümseyerek onu dans pistinin kenarına götürüyorum, böylece çok fazla vücut onu itmiyor ve sonra onu korumak için kendimi göğsüne yapıştırıyorum ve aynı zamanda tüm o sert kasları bana karşı hissediyorum. Kollarım boynuna dolanıyor ve kalçalarımı sıkıyorum. İnliyor ve beni daha yakına çekip kendi vücudunu yuvarlamadan önce hareketimi izliyor.

Benimle birlikte sallanıp dans ederken sertleşmiş sikini hissediyorum. Gülüyorum, dönüp düşüyorum, kıcımlı vücudunda sürüklüyorum ve onu inletiyorum. Bu uygunsuz ama umurumda değil. Onun tepkisini seviyorum. Kalçalarımı acı verecek kadar kavırıyor ve müzik eşliğinde dans ederken beni geri çekiyor.

Nathair gülüyor. *Pekala çocuklar, odaklanma zamanı.*

Dönüyorum, eğilip Azul'u öpüyorum, yüz ifadesini görmek için geri çekildiğimde gülüyorum, ama sonra omzunun üzerinden bir şey gözüme çarpıyor - tanıdık bir saç ve kendiminkinden daha iyi tanıdığım bir sırtıma. Bir kabinde, elinde bir içki tutuyor ve etrafı insanlarla çevrili.

Simon.

Bütün dünyam yıkıldı.

ON YEDİ ŞAFTÖR



ALTHEA

F Nathair öyle diyor. *Koru onu. Avlanırken yakalanamayız. Çok fazla soru ve çok fazla insan olacaktır.*

Karanlıkta çalışmamız gerektiğini biliyorum ve kimse Bilmem gerekiyordu ama bir an için seslenmek istedim. Yine de haklılar. Bu bir kargaşaya neden olur. Gitmesine izin vermeliyim.

Reve başka bir şey yansıtırken Conall gölgelerini etrafıma sararak beni gizliyor. Tüm bunlar olurken, kalbim acıyla çarpıyor ve onu canlı ve iyi görmekten mutluluk duyuyorum.

Hadi, gitme zamanı.

Başımı sallayarak beni arka kapıdan çıkarmalarına izin veriyorum ve karanlığın içine giriyoruz. Tam konuşacaktım ki kapı arkamızdan gümbürdeyerek açıldı.

"Althea!" diye bağılıyor tanıdık bir ses.

Simon'ın etrafa baktığını görmek için dönüyorum.

"Kimse bizim yeteneklerimizi göremiyor," diye mırıldanıyor Reve. "Ne kadar tuhaf."

"I-" Simon yere yığılır. "Onun kokusunu aldığımı yemin edebilirim. Belki de gerçekten deliriyordumdur." Yüzünü ovuşturuyor ve gerçekten ne kadar yorgun görüldüğünü fark ediyorum, bu yüzden güçlerini benden uzaklaştırıyorum. Onlar da kırılan kalbimi hissederek bana izin veriyorlar. Kardeşim acı çekiyor ve ben onun acı çekmesine izin veremem.

"Sen deli değilsin," diye mırıldandım.

Başını kaldırıyor, gözleri açılıyor ve bir an için sadece bana bakıyor, ben de sırtıyorum.

"Bu esaret kıyafeti mı karıştırıyor? Gerçekten en iyi halini tanımıyor musun-"
" Beni duvara yapıştırırken homurdanıyorum. Kollarımı ona dolayarak yüzümü boynuna gömüyorum, o da ağlarken bana sıkıca sarılıyor.

"Buradasın; hayattasın. Yaşadığını biliyordum. Tanrım, Thea, öldüğünü hissettiğimi sandım. Sanki içimdeki her şey durmuş gibi hissettim," diye hıçkırıyor ve sonra geri çekilip yüzümü avuçluyor. "Sen İyisin. Nasıl?"

"I-" Dudaklarımı yalayıp arkama bakıyorum. Siper almış adamlarımı görebiliyorum.

Bu sizin seçiminiz, Nathair söz veriyor. Ne olursa olsun sizi destekleyeceğiz. Eğer hala bir ailem , ben de kendimi durduramazdım.

"Uzun hikâye," diye bitiriyorum o gözlerini üzerimde gezdirirken. Ben de aynısını ona yapıyorum, onu açgözlülükle içime çekiyorum.

Daha kısa görünüyor ama acı çekiyormuş gibi kambur durduğunu fark ediyorum. Gözleri çökmüş ve yanağında daha önce olmayan bir yara izi var. Yara izi bıraktığına göre kötü bir şey olmalı. Elimi uzatıyorum, izi takip ettiğimde geri çekiliyor ve suçlulukla gülümsüyor.

"Simon, bu nasıl oldu?"

"Uzun hikâye," diye karşılık veriyor ve sonra hatırlar gibi olup benden uzaklaşıyor. "Sen gittin."

"Yapmak zorundaydım-"

"Lanet bir nottan başka bir şey olmadan!" diye bağıyor. Adamların gerildiğini hissediyorum ama onları tutuyorum. Kızmaya hakkı var.

"Seni kurtarmak için-"

"Sensiz hayatımın kurtarılmaya değmeyeceğini düşünmedin mi?" diye kükrer ve sonra söner. "Sen benim ailemdin, Althea, sahip olduğum her şeydin. Hayallerim, geleceğim sana bağlıydı ve sen ortadan kayboldun. Hayatta mıydın, ölü müydün bilmiyordum. Sen yokken ne yapacağımı bilemiyordum, düşünemiyordum. Bunu hep birlikte yapmıştık." Nefesi ve gözleri benimkilerle buluştuğunda o kadar büyük bir acıyla doluyor ki sendeliyorum. "Beni nasıl terk edebildin? Senin yanında duracağımı düşünmedin mi? Senin için her biriyle savaşağımı düşünmedin mi?"

"Bunu senin için istemedim," diyorum ona. "Anlamıyor musun? Sana bir şans vermek için ayrıldım. Simon, eşim tarafından reddedildiğim için ölmeye başladım ve senin bunu izlemeni istemedim."

"Yani benim bilmememin daha iyi olduğunu mu düşündün? Sürekli sana ne olduğunu merak ediyordum!" diye acı acı tükürdü. "Althea, kalbimi kırdın."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum aceleyle yaklaşırken, ama ellerini geri çekiyor ve kollarımı belime doluyorum. "Hayatını mahvetmeye dayanamazdım, Simon. Sahip olduğum tek aile sensin, varlığımın her zerresiyle sevdiğim kişi sensin. Bu bağ olmadan ölmeye, kaybolmaya mahkûmdum. Bunu senin için istemedim. Bana kızabilirsin ama bunu seni sevdiğim ve tek çıkış yolumun bu olduğunu düşündüğüm için yaptığımı bilmelisin."

"Seni affedemem," diye hırlıyor.

"Tamam." Geri çekiliyorum. Onu suçlamıyorum. Mazeretlerime ya da özürlerime rağmen onu incittim ve kızgın olmaya hakkı var. Bu konuda benim söz hakkım yok, tıpkı benim gitmemde onun söz hakkı olmadığı gibi. "Özür dilerim Simon. Umarım bunu biliyorsundur. Seni seviyorum." Gölgeleleri etrafıma sarıyorum, onun incinmesine ve öfkesine daha fazla dayanamıyorum. Bunu hiç istememiştim.

Dönüyor. "Althea, hayır!" diye yalvarır. "Bekle, özür dilerim, lütfen! Lütfen, beni bir daha bırakma!" Paramparça olurken dizlerinin üzerine çöküyor. "Bir daha olmaz, lütfen, lütfen." Başını eğiyor.

Conall gölgeleri açıyor. *Ona git, acısını hissedebiliyorum.*

Hepimiz hissedebiliyoruz.

Önünde diz çöküyorum ve onu kollarıma çekiyorum. "Seni asla terk etmeyeceğim. Her zaman seninleyim."

"Söz mü?" diye fısıldıyor kırık bir sesle.

"Söz veriyorum," diye mırıldanıyorum ona sarılırken, tanıdık rahatlığın tadını çıkarıyorum. "Ama gitmem gerek. Görünmemeliyiz. Bu çok fazla soru işaretine neden olur."

"Hayır!" diye haykırır. "Seni daha yeni buldum. Bir daha gitmene izin vermeyeceğim." "Sonsuza kadar değil." Yüzünü avuçlayıp bana güvenmesi için yalvarıyorum.

hak etmiyorsun. "Söz veriyorum, sadece şimdilik. Bana güveniyor musun?" Tereddüt ediyor ve bu kalbimi kırıyor. "Evet," diyor sonunda.

"O zaman kimseye söyleme. Seni tekrar bulacağım," diye yemin ediyorum ve sonra dudaklarımı alnına bastırıyorum ve gözleri kapandığında beni alıp götürmelerine izin veriyorum.

Mahkememize girdiğimizde dizlerimin üzerine çöküyorum ve yanlış giden her şey için ağlarken etrafımda toplanıp bana sarılıyorlar.

Hayal edebileceğimden çok daha fazla acı çeken en iyi arkadaşım için ağlıyorum ve planladığımız gelecek için ağlıyorum. Tüm bu süre boyunca beni kucaklıyorlar, bana sığınak ve koruma sunuyorlar.

Ağlayarak uyuyorum ve uyandığımda kendimi, ay ışığının siyah ipek çarşaflar üzerinde parlamasına izin veren büyük pencereleri olan bir odada, büyük, yabancı, sayvanlı bir yatakta buluyorum. Başımı çevirdiğimde kemerli tavanlar ve hepsi siyah ve altın renginde dekore edilmiş bir balkon görüyorum.

"En yakın benim odamdı," diyor Nathair, yüzünü boynuma gömerek. Daha fazla kol beni sarıyor ve başımı kaldırıp etrafa bakıyorum. Reve başını göğsüme yaslamış, çünkü tabii ki. Conall ayaklarımı göğsüne koymuş, horluyor. Lycus'un bir eli bacağımda, vücudu bana dönük. Azul kalçalarımın arasında, başı karnımda, Zale kalçamın etrafında kıvrılmış ve Osis sırtımda. Hepsi bir şekilde beni tutuyor.

"Sen bu kadar üzgünken seni bırakmak istemediler ve buraya yığıldılar." Nathair iç çekiyor. "Bu oldukça can sıkıcı."

Sırıyorum ve onların sıcaklığına sarılıyorum. Yapacak işlerimiz var ama bir an için onlara sarılıp beni rahatlatmalarına izin veriyorum. Tavana bakarken uzanıp Azul'un saçlarını okşuyorum.

"Bu kadar çok düşünmeyi bırak," diye mırıldandı Reve. "Uyumaya çalışıyorum ve yastığım çok rahat." Mememi sıkıyor ve uyumaya devam ediyor.

Nathair kıkırdar. "Adamı duydun."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum ve o da sertleşiyor. "Simon'a kendimi göstermemem gerektiğini biliyorum. Elimde değildi."

"Söylediklerimde ciddiydim. Eğer bizden biri olsaydı ve bu bizim ailemiz olsaydı, biz de karşı koyamazdık. Bizim işimiz yalnız bir iş ve seni kardeşinden uzak tutarak asla incitmek istemem," diye fısıldıyor.

"Hayır, yoksa onu öldürürdük," diyor Zale uykulu bir şekilde, çenesini kalçama dayayarak. "Hiçbirimiz seni suçlamıyoruz. Sadece canının yanmasından nefret ediyoruz."

"Kalbim kırılıyormuş gibi hissettim," diye mırıldanıyor Azul.

Lycus, "Benimki de öyle ve ben bir tane olduğunu bilmiyordum," diye homurdanıyor.

Conall horlamayı keser ve inler. "Neden konuşuyorsun? Neden uykudan nefret ediyorsun?"

"Çünkü bizim kızın amını yiyeceğim," diye şaka yapıyor Osis ve Conall ayağa kalkıyor, yataktan düşerken kolları bir çığlıkla dolanıyor.

Reve inliyor ve yüzünü göğüslerimin arasına gömüyor. "Git başımdan."

Etrafımda konuşmalarına izin verdim, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Nasıl koktuğunu unutmuşum." Donup kaldılar. "Unutmuşum."

"Seni çok seviyor," diyor Osis dikkatle.

"Evet, ama sana bir kez daha hakaret etseydi, onu öldürmeye hazırdım," diyor Azul sitem etmeden. "Ama o iyi. Hayaletlerim onun üzerinde,

nöbet tutuyor. Üzgün ama iyi." "Bunu benim için mi yaptın?"

Azul başını kaldırıyor, gözleri benimkilerle çarpışıyor. "Senin için her şeyi yaparım," diye yanıtlıyor utanmadan.

Conall yatağa geri tırmanıp Lycus'u tekmeleyerek yanına geçmesini sağlarken, "Hepimiz isterdik," diyor.

"Onu gördüğünüz için kalbiniz şimdi daha dolu görünüyor. Onu bu hayata getiremeyiz ama onu göremeyeceğinizi söyleyen bir kural yok. Ne de olsa o seni buldu, tam tersi değil," diye mırıldanıyor Nathair, sanki konuşurken enine boyuna düşünüyormuş gibi yavaşça.

"Kurnaz küçük vampir," diye mırıldanıyorum elimi kolundan aşağı kaydırırken. "Zekice." Sırıttıyor.

Reve dramatik bir şekilde inliyor ve başını kaldırıyor. "Başım bir çift muhteşem göğüs arasında cennetteyken neden konuşmaya devam etmek zorundayız? Neden mutluluktan nefret ediyorsun?"

Gözlerimi devirerek çenesinden tutup onu yukarı çekiyorum ve sersemleyene kadar öpüyorum. "Özrümü kabul ediyor musun?"

"Ha?" diye homurdanıyor, hayatında ilk kez tamamen suskun, beni kıkırdatıyor.

"Gidip biraz yemek hazırlayayım," diyor Osis, yataktan kayarak ve çıplak bir şekilde kapıya doğru ilerleyerek.

Conall iç geçirir ve Lycus'la birlikte yataktan yuvarlanır. "Yardım edeceğiz."

Azul yanağımı öpüyor ve sonra Zale'yle birlikte yataktan kayıyorlar. "Avlanmaya devam edeceğiz. Geliyor musun, Reve?"

"Ama göğüsler," diye sızlanıyor.

Zale geri dönüp onu yakaladığında ve Nathair'le beni bırakarak onu yukarı çektiğinde gülüyorum. Onu görebilmek için ters dönüyorum ve yatağında otururken eli aşağı kayarak kıkırmı kavırıyor, her santimiyle etkileyici bir kral gibi görünüyor.

"Sanırım bize mahremiyet veriyorlar." Komplocu bir şekilde gülümsüyorum.

"Ben de öyle düşünüyorum," diye mırıldanıyor, beni izlerken gözleri aç. "Ne için olduğunu merak ediyorum."

Onu izlerken çeneme vurarak düşünüyormuş gibi yapıyorum. "Belki dinlenmek için?"

"Ben de senin gibi yeterince dinlendim." tutuyor ve üstüne çıkana kadar yukarı çekiyor. "Hepsinin olmak istediği şeyi yapmaya ne dersin?"

"Peki bu nedir kralım?" Eğilip dolgun alt dudağını yalarken mırıldanıyorum.

"İkimiz de hareket edemeyene kadar seni becermek," diye gürlüyor altımda, elleri tenimin üzerinde sahiplenici bir şekilde geziniyor. "Bu lezzetli işaretlemek ve ait olduğumuz karanlıkta her bir santimini tatmak." Dişleri dudağıma batıyor ve doğrulup üzerine oturduğumda inlememe neden oluyor. "Ee, kraliçem?" Kaşlarını kaldırıyor. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bence çok fazla konuşuyorsun." Sert aletini kavradım ve uzunluğuna gömüldüm. Sıkı bir sıkıştırma. Ben ıslağım, ama o kocaman ve sonunda tamamen oturana kadar kendimi aşağıya doğru çekerken inliyorum. Gözlerinde sevgi ve tapınmadan başka bir şey olmadan beni izliyor, iç monologu kafamı dolduruyor.

Çok güzel.

Aydın kendisi bile kraliçemin güzelliğini kıskanıyor.

Çok sıkı ve çok iyi hissettiriyor. Kendini utandırma.

Binlerce yaşında olmasına rağmen, Nathair'in kontrolünü kaybetmesine neden oluyorum ve bu da inleyene kadar ona sarılmamı sağlıyor.

"Bin bana kraliçem, ben senim."

Onun kafasındaki gerçeği görüyorum. Adamlarını, kardeşlerini seviyor ve paylaşmaktan çekinmiyor ama benimle baş başa kalmanın cennet olduğunu düşünüyor. Zamanımı daha iyi bölüştürmeye çalışmak için bir not alıyorum. Çok fazla kişi olduğu ve hepsinden eşit derecede keyif aldığım için bu zor, ama düşünceleri geçerli.

Kalçalarımı döndürüp ona sarılırken ellerini kavrayıp göğüslerime doğru sürüklüyorum. Ay ikimizi de ihtişamıyla yıkıyor, sadece kan ve kaderle birbirine bağlanmış iki gece varlığı.

Ona binerken gözlerimi ondan ayırmıyorum ve o da zihnini açık bırakıyor, böylece tapınmasını hissedebiliyor ve duygularını görebiliyorum.

Çok iyi. Nox, daha önce hiç böyle olmamıştı. Nasıl oldu da kendimi bir tanrıçanın merhametinde buldum? Asla başka bir yerde olmak istemiyorum.

Daha hızlı sallanırken, göğsünü pençelerken başımın geriye düşmesine izin veriyorum, bu da onun inlemesine ve içime daha sert girmesine neden oluyor. Birlikte, her itişte beni serbest bırakmanın sınırına yaklaştıran yavaş bir hızda çalışıyoruz.

"Besle, kralım," diye emrediyorum ve yükseliyor, açığı derinleşiyor, beni inletiyor.

Saçlarımı kavrayarak, boğazım uzun bir çizgi haline gelene kadar başımı geriye çekiyor ve sonra dişleri derimi kazıyor. "Sikime boşaldığında, boşalacağım. Kanındaki zevki tatmak istiyorum."

Diğer eli aramızda kayıyor ve ben hızlanıp sikinin üzerinde zıplarken klitorisimin üzerinde dans ediyor. Keskin tırnaklarım omuzlarına batıyor, kan fişkirip sırtından aşağı yuvarlanana kadar pençeliyor ve tenime karşı inlemesine neden oluyor. Parmakları klitorisimi çimdikliyor ve salıverilmem içimde patlıyor ve ancak o zaman saldırıyor. Dişlerini boğazıma geçiriyor ve ben onun üstünde kıvranırken çığlıklarımı, zevkimi ve kanımı içiyor. Geri çekildiğinde ben yığılıyorum ama o bizi yuvarlayarak birbirimize bağlı tutuyor. Ellerimi tutarak üzerimize uzatıyor ve beni öpmeye başlamadan önce yatağa sabitleyerek kanımı tattırıyor. Bu sırada kalçaları yavaşça hareket ediyor, sıkıcı amımı doldururken yuvarlanan itişler.

"Çok güzel." Kelimeleri kafasının içinde duymuştum ama bunları yüksek sesle söylediğini duymak, bacaklarımı kaldırdığımda dudaklarına karşı ağlamama neden oldu ve içime girdi, gücü yatağı salladı.

"Daha sert, lütfen, Nathair!" Yalvarıyorum, başımı geriye atıyorum.

İnleyerek bana çarpıyor, gücü yatağı gıcırdatıyor. "Daha fazla," diye talep ediyorum.

Hızlanıyor ve beni sikerken dayanıyorum. Her hamlesi beni onun altında vahşileştiren sinirleri okşuyor ve sonra daha fazla dayanamıyorum. Uzanıp dişlerimi boğazına ve bir kükremeyle, ikimiz de hareketsiz kalana kadar beslenirken bana vuruyor, salınımlarımız bizi bir kez daha alıyor, tam o sırada uğursuz bir gıcirtı daha oluyor ve yatak altımızdan kırılıyor.

Uzuvlarımız ve çarşaflarımız birbirine karışıyor ve gülmeden önce birbirimize iri gözlerle bakıyoruz. "Bu yatak yüzyıllar boyunca ayakta kaldı, ama seninle bir gece, kraliçem, ve yok oldu. İşte bu kadar güçlüsün ve bizi bu kadar çılgına çeviriyorsun," diye mırıldanıyor beni öperken, bedenlerimiz hala iç içe geçmiş durumda. "Hayatımızın geri kalanını kırabildiğimiz kadar çok kırarak geçirmeyi dört gözle bekliyorum."

Başımı çevirip aya bakarken yumuşak bir gülümsemeyle "Ben de," diye söz veriyorum.

Kalçalarını tekrar döndürmeye başladığında, beni yumuşak ve yavaş bir şekilde kocaman boyuyla doldururken, sevgisiyle birlikte gücünün tenime işlediğini hissediyorum. Sonrasında sevişirken, vaatler ve aşkla dolu dudakları boynumda geziniyor.

Çiftleşmek böyle bir şey işte.

ŞAFTÖR TWENTY-EILHt



ZALE

Ben Simon'ı görmeye gitmeliyim." Şaşırmış gibi bile davranmıyorum çünkü hiçbirimiz şaşırmadık. O ve Nathair'in hepimizi sert ve istekli bırakan destansı sevişmesinden sonra geldi ve yaptığımız yemeği mahvetti.

"Bütün bunlardan ona bahsetmeyeceğim." Sırıttıyor. "Ama onu görmem gerek. Acı çekiyor ve hayatının yanlış yolda gitmesinden endişeleniyorum. Onun mutlu olmasına ihtiyacım var ve ben onsuz mutlu olamam. İyi bir geleceği olduğunu bilerek onsuz da yaşayabilirim ama bu şekilde değil."

Elimi onun elinin üzerine koyarken, "Senden bunu asla beklemiyoruz," diyorum. "Bunu gerçekleştirebiliriz. Buraya gelmezse kuralları çiğnemiş olmaz, değil mi?" Etrafıma bakıyorum ve hepsi onaylarcasına başını sallıyor. Öyle olsa bile, sırf onu mutlu görmek için bunu yapmaya istekli olacaklarını düşünüyorum. Onu gördükten sonra hıçkırarak ağladığını görmek soğuk kalplerimizi paramparça etmeye yetti ve söz konusu kraliçemiz olduğunda, onu mutlu görmek için yapmayacağımız şey yoktur.

O çembere sahipmiş gibi girdiğinde onda gördüğüm içsel çelik, içimde bir şeyleri uyandırdı ve öldüğünde bu acı verdi, bu yüzden Simon'ın nasıl hissettiğini hayal edemiyorum.

"Eskiden gittiğin bir yer var mı?" Azul usulca sorar.

"Hayır-bekle, evet. Eskiden gittiğimiz bir insan kafesi vardı. Orada asla başka bir tür bulunmazdı çünkü çok kötü insan kokardı.

Orası bizim yerimizdi ve oraya her şeyden uzaklaşmak için gittik" diye üzüntüyle yanıtlıyor.

"Onun için hayaletlerime bir mesaj göndereceğim," diyor Azul ve geri dönmeden önce bir süreliğine ayrılıyor. "Oraya gitmeye başlarsa sana haber veririm."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, hepimize bakarak. "Çok teşekkür ederim. Mahkemeleri düzenlemek için çalışmamız gerektiğini biliyorum ama-"

"Senin mutluluğun önemli," diye araya giriyor Lycus.

Osis, "Kurtarmamız gereken ırkımız ve mahkemelerimiz var, ancak kendimiz kırılırsak bunu yapamayız" diyor.

"Osis haklı." Reve bir sandviçi mideye indirirken başını sallıyor. "Seninle geleceğiz ve elbette gizli kalacağız, böylece yalnız olmayacaksın."

"Teşekkür ," diyor parlak gözlerle, bir an için çok içten ve güzel görünüyor, ellerimin sıırsıklam olduğunu fark etmeden önce öylece bakıyorum ve sonra aceleyle temizliği bitiriyorum.

"Bu arada, biz de-"

Azul araya giriyor, "O hemen yola çıktı."

Althea endişeyle ayağa fırlar. "O zaman gitsek iyi olacak." Üzerindeki ipek bornoza bakar ve gergin bir kahkaha atarak aceleyle odasına gider.

Gergin olduğunda çok sevimli oluyor. Kurudum ve hepimiz onun geri gelmesini bekledik. İnanılmaz vücudunu sergileyen her zamanki kıyafetleri yerine, dar bir kot pantolon, botlar ve kapüşonlu bir tişörtle mütevazı bir şekilde giyinmiş. Çok tatlı görünüyor ama bol kıyafetler bile onun güzelliğini gizleyemiyor.

"Tamam, hadi yapalım şunu."

ALTHEA

Dükkânın hemen dışında beliriyoruz ve onlar da beni takip ediyor. Neyse ki Simon henüz burada değil, bu yüzden arka odada sessiz ve gecenin bu saatinde gölgelerin olduğu bir kabin seçiyorum. Conall onları diğerlerini gizlemek için kullanıyor ve yalnız olmadığımı bilmek bile yetiyor. En sevdiğimiz içkilerimizi sipariş edip bekliyorum.

Neden gergin olduğumu bilmiyorum, sadece Simon, ama öyleyim. Zaman geçtikçe, tamamen saate odaklanıyorum, bu yüzden önümdeki sandalye sıyrıldığında

Neredeyse atlayacaktım.

"Biraz ürkeksin, değil mi Thea?" diye takılıyor ve bu beni neredeyse ağlatıyor. Dudaklarımı yalayarak başımı sallıyorum.

"En sevdiğin matcha latte'den aldım." "Seninki düz siyah mı?"

Robot gibi başımı sallıyorum.

"Sanırım bazı şeyler değişmiyor." Sırıttıyor ve sonra birbirimize bakıyoruz.

"Çok özür dilerim-"

"Bağırdığım için özür dilerim-" İkimiz de aynı anda başlıyoruz ve sonra gülüyoruz, o uzanıp elimi tuttuğunda tüm gerginlik gidiyor.

Onu bir can simidi gibi kavradım. "Seni incittiğim için özür dilerim."

"Biliyorum. Bağırdığım için özür dilerim. Hoşuma gitmemiş olabilir ama neden yaptığını biliyorum," diye yanıtlıyor. "Yine de kıyafetini beğendim." Kaşlarını oynatıyor. "Çok Blade."

"Aynen dediğim gibi!" Ben fişkırıyorum ve o gülüyor. "Seni özledim," diye mırıldanıyorum ve bakışları masaya düşüyor. "Bana her şeyi anlat. Nasılsın? Hayatının aşkını, seni evcilleştirecek kişiyi buldun mu?" Yalvarıyorum. Onu çok özledim ve hastayken tek düşündüğüm onun mutlu olmasını ummaktı. Ondan bir hiç uğruna vazgeçmediğimi bilmem gerek.

"Zor oldu," diye çekincesini dile getiriyor.

"Lütfen söyle bana ve bunu ballandıra ballandıra anlatma. Daha önce hiç yapmadık." Elini sıkıyorum. Her ne kadar mutluluğu bulmuş olmasını dilesem de, acısından kaçmayacağım.

"Sen gittikten sonra biraz delirdim. Seni aradım ve bulamayınca onları, mahkemeyi suçladım ve kavgalara karışmaya başladım."

Simon dövüşte hiç iyi değildi.

Sanki düşüncelerimi duyuyormuş gibi gülümsüyor. "Pek iyi gitmedi. Beni cezalandırdılar ve uyarılarda bulundular ama başka ne yapabilirlerdi ki? Bir gece sarhoş oldum ve onu gördüm ..." Bana endişeyle baktı. "Çiftleşmen gereken adamı."

İrkiliyorum, o da duruyor ama elini sıkıyorum.

"Kendimi kaybettim. Orada öylece oturuyordu ve kızların etrafında pervane olması hiç adil değildi. Sen onun yüzünden her şeyini kaybederken onun her şeye sahip olması adil değildi. Birden patladım. Onu epeyce hırpaladım ama o bir kral." Eli bilinçsizce yara izine doğru kayıyor. "Bunu, ona bir daha asla saldırmamam için bana bir hatırlatma olarak yaktılar. I

Beni öldürmemelerinin tek sebebinin bana acımaları olduğunu düşünüyorum."

"Hoşuma gitti. Seni seçkin gösteriyor," diyorum, güvensizliğini sezerek, "ama keşke bunu yapmasaydın. Önemli değil."

"Bana yaptı. Seni incitti, Thea. En iyi arkadaşımı incitti. Bunun bedelini ödemesi gerekiyordu. Çok üzgünüm, Thea. Keşke olay olduğunda daha fazlasını yapsaydım. Keşke her şeyi farklı yapsaydım."

Kahvemden bir yudum alırken ona "Geçmişini değiştiremeyiz," diyorum. "Ama şimdi var ve ben iyiyim. Cidden, iyiden de iyiyim. İyiyim. Gerçekten iyiyim."

"Öyle görünüyorsun ama nasıl?" diye soruyor.

"Uzun hikâye, ama önce bana cevap ver. Birini buldun mu?" Kaşlarımı oynatıyorum. Yüzü kızarıp başka tarafa bakıyor ve ben neredeyse baş döndürücü bir şekilde alkışlıyorum. "!" "Pek normal sayılmaz ama evet." Başını ovuşturuyor. "I

bundan bahsetmemelisin."

Gülüyorum. "Biz hiç normal olmadık."

"O bir vampir değil, Thea." Bekliyor, yargılamayı bekliyor.

"Ne olmuş yani? Mutlu musun?" Karşılık veriyorum.

"Çok mutluyum. Onunla gerçekten karanlık bir yerdeyken tanıştım ve o beni kurtardı Thea. Sen yokken mutlu olduğum için kendimi suçlu hissederek onu uzaklaştırmaya çalıştım ama o kaldı. Her zaman kalıyor ve her gün benim için savaşıyor," diye gözlerinde sıcak bir parıltıyla haykırıyor.

"Önemli olan tek şey bu. Seni hak ettiğin gibi sevdiği sürece lanet bir trol olması umurumda değil."

"Trol değil ama bir kurt," diye utangaç bir şekilde itiraf ediyor.

"Seni pis köpek." Eğildim. "Bütün bu çiftleşme olayı doğru mu? Bilirsin, ay ve ısırlıklar?"

"Oh Nox, evet, bu daha da iyi. Halkı ilk başta beni sevmedi ama o umursamadı. Sadece onun olduğumu ilan etti ve canı cehenneme dedi. Şimdi onlar beni geri çağırmadıkça sürü ile saraydan daha fazla zaman geçiriyorum."

Yardım edemem ama detaylar için bastırırım. "Aleti-"

Tam burada duruyoruz.

"Çok büyük," diye yanıtlıyor Simon.

Althea, Nathair iç çekerek uyarıyor.

Merak etme, ona seninkinin daha büyük olduğunu söyleyeceğim, diye takılıyorum.

"Ya sen, mutlu musun?" diye soruyor, başıma gelenler hakkında pek bir şey söylemediğimi açıkça fark ediyor.

"Öyleyim," diye dürüstçe cevap veriyorum. Olabileceğimi hiç düşünmediğim kadar mutluyum. Uzun zamandır kehanet, imgelem ve ardından çiftleşme üzerimdeydi ama artık özgürüm. Yine de bunu ona söylemiyorum, çünkü bu sadece daha fazla soru sormasına neden olacak.

Arkasına yaslanıp içkisini yudumlarken beni izliyor ve kuşkuyla bakıyor. "Nerelerdeydin Althea?" diye soruyor ve tam adımı kullandığı için başımın belada olduğunu bilerek irkiliyorum.

"Söyleyemem," diye cevap veriyorum.

Sandalyesini geriye itti. "O zaman burada işimiz bitti. Bana yalan söylemene katlanmayacağım. O kadar uzun süre ortadan kayboldun ve sonra böyle görünerek ve o kadar büyük bir güçle geri döndün ki, sana bakmak neredeyse canımı acıtıyor ve sen bana söyleyemiyor musun? Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Birbirimize her şeyi anlatıyoruz, o yüzden seni artık tanımadığım çok açık. Sen benim hayatımı bir kez terk ettin, tamam, o zaman ben de seninkini terk edeceğim."

"Hayır, bekle!" Ayağa fırladım ve onu sokağa kadar kovaladım. "Simon, lütfen!" Benden uzaklaşmaya çalışırken onu boş bir ara sokakta takip ediyorum ve Nathair aniden önünde belirerek bağırarak geri çekilmesine neden oluyor.

"Senden beklemeni istedi, Simon," diyor sakince.

"Kim-ne oluyor lan?" diye bağırıyor, benden Nathair'e bakarak. "Sen de kimsin? Adımı nereden biliyorsun?"

"Nath?" Yalvarırcasına mırıldanıyorum.

Başını eğiyor. *Onu kaybetmene izin vermeyeceğim. Yine de ona her şeyi anlatamazsın Althea, çünkü tanrıların ne yapacağını bilmiyorum.*

"Althea," diyor Simon.

"Size zarar vermez," diye cevap veriyorum, duvara yaslanarak. "Hepiniz dışarı çıksanız iyi olur."

Gölgeler birer birer dağılarak adamları ortaya çıkarır ve Simon öylece bakakalır.

"Tanıştığımıza memnun oldum dostum," diyor Reve, binanın çıkıntısına tünediği yerde bacaklarını sallayarak.

Simon sadece göz kırıyor, ben de yaklaşıyorum. "Simon, bunlar benim ... arkadaşlarım mı?" Tereddüt ediyorum.

"Eşler," diye düzeltiyor Nathair ipek gibi.

"Ee, evet, bunlar benim arkadaşlarım," diye bitiriyorum ve ağzını kapatmadan önce benden onlara doğru bakıyor. Kaskatı kesildim, darbeyi bekliyordum.

"Onları almak için nereye gittiğini bilmiyorum ama beni de yanında götür," diye fısıldıyor ve beni güldürüp rahatlatıyor.

"Sana her şeyi anlatamam. Keşke anlatabilseydim ama yapamam. Yine de mutluyum. Uzun zamandır değildim. Mücadele ediyordum ve kan zehirlenmesi geçirdim. Yine de beni kurtardılar ve şimdi reddedilen eş bağından ve mahkemedan kurtuldum."

"Bu iyi." Başını sallıyor, bana doğru eğilmeden önce çocuklara gizlice bakıyor. "Yani, hepsi mi?" Kaşlarını oynatıyor, ben de gülerek onu dürtüyorum.

"Hadi, yürüelim ve konuşalım." Kollarımızı birbirine doluyoruz ve eskiden ziyaret ettiğimiz yakındaki parka gidiyoruz. Bankımızı bulup oturuyoruz, krallarım etrafıma yayılmış, konuşup gülüşüyorlar ama gözlerini bizden ayırmadan bizi yalnız bırakıyorlar.

"Hepsi göz kamaştırıcı. Çok kıskandım. Bana aletlerinin küçük olduğunu söyle. Bana hızlı atış yaptıklarını söyle."

"Hayır, üzgünüm." Kıkırdıyorum. "İnanılmazlar ve hepsi benim." İddiam karşısında zihnimde mırıldandıklarını duyuyorum.

"Yani bana söyleyemez misin?" diye soruyor üzüntüyle.

"mecburum," diye itiraf ediyorum, "ama bunun iyi bir nedeni var."

"Öyle olduğunu biliyorum. Senin her zaman bir kaderin vardı Thea ve onu ve mutluluğu bulmana sevindim. O seni asla hak etmedi," diye açıklıyor.

"Biliyorum. Keşke sana her şeyi anlatabilseydim. O kadar çok şeyim var ki... ama sanırım şimdilik bu kadarı yeterli olacak."

"Hayatta ve mutlu olduğunu bilmek bile yeterli," diye yanıtıyor.

Başımı sallıyorum ve Conall'ın Reve'yi bir gölete itmesini izliyorum, bu da beni kıkırdatıyor. Saçlarını geriye doğru iterek sıçrayarak çıkıyor. Bu seksi olmamalıydı ama Conall'a göz kırpıp daldığında içimdeki arzu alevleniyor.

Simon inliyor. "Yani, bu hiç adil değil ve senin yedi tane var."

"Senin bir kurdun var." Kıkırdıyorum. "Simon, mahkemedan ayrıldığım için memnun olduğunu söylemiştin. Bununla ne demek istedin?" Bunu söylediğinden beri beni rahatsız ediyor. Ne de olsa ben onları temizlemekle görevli değil miyim? Ne demek istediğini bilmem gerek. Önemli görünüyor.

Acı acı gülüyor. "Çok değiştiler. Artık iyi yerler değiller. Sanki içgüdülerine yenik düşmüşler gibi. Çok fazla ölüm ve işkence var. Specter senin reddedilmen yüzünden neredeyse dışlanıyordu ve onlar da çılgına döndü. Kral -seni reddeden piç- pek çok yandaşını kaybetti ve artık diğerlerini korkudan uzak tutuyor. Ben sadece

artık bunun bir parçası değilsin. Seni bir piyon ya da daha kötüsü olarak kullanabilirlerdi."

Ben bir piyon değilim, artık değilim. Ben bir kraliçeyim, bir yargıçım ve bunu durdurmak benim görevim. Diğerlerini çağırıyorum ve onlar da yaklaşıyor. "Bana her şeyi anlat."

Simon bize şaşkın bakışlar fırlatıyor ama konuşmaya başlıyor. Dikkatle dinliyoruz ve bitirdiğinde bakışlarımızı paylaşıyoruz.

"Ne?" diye soruyor.

"Simon, sanırım yardımına ihtiyacımız olacak." Nathair'e baktım. "Onları yargılayabilmemiz için içeriden birine ihtiyacımız var. Sanırım Sanırım her zaman Simon'ı tekrar görmem gerekiyordu ve sanırım bu bulmacanın bir parçası." Sanki bunu doğrulamak istercesine, güçlerim içimde titreşiyor. "Görünüşe göre tanrılar yine oyun oynuyor, ama bu sefer bizimle oynamaya karar verdiler."

Nathair tereddüt eder ama iç çeker. "Bunu ilerledikçe uyduruyoruz. Nox, ne zararı olabilir ki? Eğer bu görevi onların istediği şekilde yapmamızı istiyorlarsa, o zaman daha açık konuşmaları gerekirdi." Bana sırtıyor. "En azından şimdi ona her şeyi anlatabilirsin ... ya da ona göstermek daha kolay olabilir."

ŞAFTÖR ON DOKUZ



CONALL

S Onu gölgelerimden kurtardığımda Imon çığlık atıyor ve yargı salonunun taş zemininde tökezliyor.

"Sanırım hasta olacak," diye mırıldanıyorum, onu izlerken.

"Hayır, değil." Althea kıkırdar. "Oh, bekle."

Simon dönüp kusuyor ve Reve avucuma biraz para sıkıştırırken yüzünü buruşturuyor.

"Bunun üzerine bahse girer misin?" diye mırıldanıyor ve ben de ona en nazik sırıtışımı veriyorum. Arkadaşının yanına giderken göğsüme vuruyor. "İyisin, sadece nefes al ve geçmesine izin ver."

Doğrulmadan önce inliyor. "Ben iyiyim. Nox, bu utanç vericiydi."

"Sorun değil. Bunu ilk yaptığımda Reve neredeyse altına sığıyordu," diye paylaşarak Althea'nın gözüne tekrar girmeye çalışıyorum.

"Dostum!" Thea ve Simon kıkırdarken Reve bağırıyor.

"Sen ." Kaşlarımı çatıyorum, şimdi bana neden kızgın olduğu konusunda kafam karışıyor. "Peki sonra ne dedim?" Reve tıslıyor.

"Söyleme-oh." Başımı ovuşturarak irkildim. "Özür dilerim," diyorum ve yardım için etrafıma baktığımda herkes gülüyor.

Reve oflayıp puflar ve Thea'ya bakar. "Kendimi savunmam gerekirse, hala ateşli olabilirim."

Yatıştırıcı bir sırıtışla "Yapardın," diyor ve sonra bana bakıyor. "Başka utanç verici hikayen var mı?"

"Şey, Lycus'un-"

"Hayır, işin bitti." Lycus beni bir kafa kilidine çekiyor ve kendimi dövüşün içinde kaybediyorum. Beni duvara fırlatıyor, ben de onu tutup yere fırlatıyorum ve duvarın üzerinde yuvarlanıyoruz.

Zale ve Azul iç çekip araya girerek bizi ayırıyorlar.

"Çocuklar!" Althea ellerini çırparak sesleniyor ve hepimiz durup ona bakıyoruz. "Burada kan dökmek yok, tamam mı? Dışarıda halledin."

". " Lycus'u yakalayıp benimle birlikte dışarı sürüklüyorum, kahkahasının peşimizden geldiğini duyuyorum.

ALTHEA

"Özür dilerim." Simon'a sırtıyorum. "Yedi adam biraz ..."

"Çok mu fazla top var?" diye soruyor.

"Testosteron diyecektim ama evet, hadi odama gidelim." Diğerlerine ve onlar da başlarını sallıyorlar.

Azul, Zale ile birlikte onları takip ederken, "Birbirlerine çok zarar vermemelerini sağlayacağım," diyor.

Osis, "Ben biraz yemek hazırlayayım," diyor.

"Bunu yapmana gerek yok," diye cevap veriyorum ve o da sırtıyor. "Seninle ilgilenmek hoşuma gidiyor."

"Bana ihtiyacın olursa buralarda olacağım, *Draya*." Nathair beni bir öpücüğe boğuyor ve sonra baygınlık geçiren Simon'la baş başa bırakıyor. Onu tokatlayıp odama sürüklüyorum. Orada yatağa uzanıyorum. Etrafta dolaşıyor ve burnunu sokuyor, farklı bir şey beklediğimden değil. Fotoğraflarımıza ulaştığında bana baktı. "Onları saklamışsın."

"Tabii ki." Kaşlarımı çattım. "Senden bana kalan tek şey buydu. Seni her gün özledim. Onlar olmadan burası evim gibi gelmiyordu."

Yanıma uzanmadan önce hüznle gülümsüyor. Birbirimize bakana kadar yuvarlanıyoruz, ellerimiz otomatik olarak kenetleniyor, tıpkı çocukken yaptığımız gibi. "Bu yer, bu adamlar Bana neler olduğunu anlat bebeğim, çünkü bunun bir tarikat ya da belki de bir televizyon şakası olduğunu düşünmeye başladım."

Gülerek ona daha da sokuluyorum. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum." "En başından, padawan," diye alay ediyor.

"Tamam, her şey insanları öldürmeye başladığımda başladı-"

Ona her şeyi anlattım, tanrıları sikeyim. Tüm zaman boyunca dinliyor, arada birkaç soru soruyor ve işim bittiğinde oturup ona bakıyorum. Arkasını dönüyor ve tepkisini beklerken irkiliyorum. "Sı?"

"Sadece içime çekiyorum. Lütfen bekleyin."

Başımı sallıyorum, bir yastık alıp kenarlarını endişeyle çekiştiriyorum ve sonra o oturuyor.

"Yani yedisi de kral ve hepsi senin mi?"

"Bundan bunu mu çıkardın?" Gülüyorum, o sırtırken yastığı ona vuruyorum.

"Önemli ayrıntılar... Hepsi iyi paylaşıyor mu?" Kaşlarını oynatarak beni daha çok güldürüyor ve sonra beni kendine çekiyor. "Çok şey var Thea, ama şimdi anlıyorum. Neden uzak durduğunu anlıyorum. Tüm bunları tek başına yaşadığın için çok üzgünüm. Yapamam bile. Senin ölme fikrin beni mahvediyor, bu yüzden geri döndüğün ve onları bulduğun için çok mutluyum, tanrıların sana boktan bir anlaşma yaptığını düşünsem bile. Yani, ırkımızı kurtarmak mı? Gizemli ve yardımsever olmanın yolu. "İşte öldürülecek insanların listesi" diyemezler Hayır, sadece Halkımızı kurtarmalısın. Seçilmiş kişi saçmalığı. Nedir bu, *Uyumsuz* mu?"

Aynı şekilde sırtıyoruz ve beni daha yakına çekiyor.

"Bana söylediğine sevindim," diye fısıldıyor, "bana penislerinden ve paylaşımlarından bahsetmesen bile elimden geldiğince yardım edeceğim."

Tam o sırada kapı açılıyor ve Osis eşikte donup kalıyor, yüzü sıcaktan kavruluyor. "Ah, utangaç biri," diye fısıldıyor Simon, sanki o duymuyormuş gibi ve ayağa kalkıyor. "İçeri gel yakışıklı. Pizza mı o? Aman Tanrım!"

Simon Osis'e aşık olur ve yavaş yavaş en iyi arkadaşına ısınır, utangaçlığı azalır. Her zamanki Simon tarzıyla Osis'i etkiliyor ve saniyeler içinde arkadaş oluyorlar. Simon bir sohbet süresi içinde Osis hakkında her şeyi öğrenmeye çalışırken ben yemek yiyorum ve sonunda Reve de diğerleriyle birlikte içeri giriyor. Simon'ı kendilerinden biriymiş gibi, farklılıklarını umursamadan karşılıyorlar. Birbirleriyle yaptıkları gibi onunla da şakalaşıyorlar ve karşımdaki manzara karşısında neredeyse ağlayacağım.

Uzun süre boyunca bu iki hayat arasında seçim yapmam gerektiğini düşündüm ve şimdi çarpışıyorlar ve harmanlandıklarını gördüğüm için çok mutluyum. Simon'ı seviyorum, o benim ailem, kardeşim ve arkadaşlarımı seviyorum. Şimdi hepsini bir arada tutabiliyorum ve tüm favori insanlarım tek bir noktada.

"Sonra bana kan emici dediği için yüzüne yumruk attım. Beni takip etti ve sonra da beni öperek öldürdü," diyor Simon ve ekliyor: "Ondan sonra birbirimize bağlandık. Beni gördüğü anda aradığının ben olduğumu anladığını söyledi ama ben o kadar ikna olmamıştım."

"Ya vampirlerin içinde bir eş bulursan?" Azul üzgün bir şekilde sorar.

"Yapmayacağım. O benim eşim. Bunu biliyorum," diye cevap veriyor Simon ve hem onun de kurdunun iyiliği için umarım haklıdır çünkü bu senaryonun diğer ucunda ben de vardım ve hepsinin hissedeceği ıstırapı hayal bile edemezdin.

"Yani çiftleştiniz mi?" Simon sorar ve etrafına bakınır. "Kızımı seviyor musun?" "Simon," diye tıslıyorum.

"İçimizdeki her şeyle," diye cevap veriyor Nathair ve diğerleri de aynı fikirde olunca ağzım açık kalıyor.

"Gördün mü? Neden endişelendin?" Bana göz kırpmıyor.

"Sanırım önce beni sevdiklerini söylemelerini istedim, seni değil, anlıyor musun?" Ben ters ters bakıyorum, o da sırtıyor.

"O hep böyleydi." Onlara oflayıp pufluyor. "Biz çocukken bir çocuk vardı ve ona takıntılıydı. Onu takip ederdi ve kız onun sadece iyi davrandığını ve arkadaş olmak istediğini düşünürdü. Zavallı çocuk nasıl hissettiğini kanıtlamak için her şeyi yaptı ve kız da onu öpene kadar sadece arkadaş olduklarından emindi."

Lycus sırtıyor. "O zaman ne yaptı?"

"Aptal aptal ona baktı, sonra bana baktı ve haklı olduğumu söyledi. Ondan sonra bir yıl boyunca çıktılar. İnsanlar üzerindeki etkisinin farkında değil, hep öyle oldu."

"Hayır," diye mırıldanıyorum, kollarımı savunmacı bir şekilde kavuşturarak.

Conall, "Seni o kadar uzun zamandır tanımıyoruz aşkım ve bunun doğru olduğunu söyleyebilirim," diye karşılık veriyor.

"Bana karşı takım kurmayın," diye uyarıyorum. "Yoksa ne olur?" Reve sırtıyor.

"Yoksa Lycus'un kollarında uyursun," diye karşı çıkıyorum Lycus bana bakarken. "Ben ne yaptım ki?"

"Sen başlattın," diyorum ve o da suçlulukla sırtıyor.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor.

"Aptallar. Hepiniz," diye mırıldanıyorum Simon gülerken.

"Sana ayak uydurabilecek biriyle ya da birileriyle tanıştığına sevindim Thea," diyor yumuşak bir sırtıyla ve onlar hakkında ne düşündüğünü açıkça belli ediyor. Hepsini seviyor ve Simon'ın fikirleri benim için çok önemli. O en çok

Hayatımdaki en önemli insandı ve eşiyle tanışmak için yanında olamadığım için üzgünüm.

Düşüncelerimi biliyormuş gibi gülümsüyor. "Onunla tanışacaksın. Ona senin hakkında her şeyi anlattım Thea. Seni sevmem için çok özel biri olman gerektiğini söyledi ve seni etkilemeye çalışmak için sabırsızlanıyor."

Duygularımı bastırmak için dudağımı içe doğru kıvrıyorum. "Çiftleşmenize davetli miyim?"

"Sadece bana paylaşmaktan bahsedersen."

Ona sarılıyorum, onu gıdıkladığımda gülüyor ve sonra arkama yaslanıyorum. "Seni çok özledim, Thea."

"Ben de seni özledim."

"O zaman ırkımızı kurtarmaya başlasak iyi olur, değil mi? Ne kadar çabuk yaparsak, o kadar çabuk hepimiz büyük, dev bir çiftleşme töreni yapabilir ve bir sürü sapıkça seks yapmaya başlayabiliriz." Ellerini birbirine sürtüyor.

Nathair, "Bunu kendim daha iyi ifade edemezdim," diyor.

"Etrafım moronlarla çevrili," diye mırıldanıyorum ama elimde olmadan sırıtıyorum. "Tamam, hadi yapalım şu işi."

"Vampir Takibi Operasyonu, hayır, bekle . . . Day Walker Operasyonu mu?" Simon öneriyor.

"Day walker? *Blade*'deki gibi mi?" Reve soruyor. "O belalı biri!"

"Siz ikiniz birbiriniz için mükemmelsiniz." Simon sırıtıyor. "Pekâlâ, hangi mahkemeye başlıyoruz?"

"Azul, seninki neydi?" Soruyorum ve gözlerini bana çevirerek sertleşiyor. "Ne de olsa tutmam gereken bir söz var."

"Principes," diyor isteksizce.

"O zaman onunla başlayalım. Simon, orada ne ya da kimi tanıyorsun?" Soruyorum.

"Pek bir şey bilmiyorum. Genellikle kendi içlerine kapanık, sadist piçler." Düşünürken her zaman yaptığı gibi dudağını ısırtıyor. "Ama orada birini tanıyor olabilirim, seni ararken karanlık bir kulüpte tanıştığım bir arkadaş. Aslında çok da kötü biri değil, doğru fiyata."

"Onunla temasa geçin. Sinsi davranın ve sadece mahkemeyi görmek istediğinizi söyleyin." Başını sallar. "Ve ben yalnız mı gideceğim?"

"Hayır, başaramayacaksın." Azul ayağa kalkar. "Sadece alabildiğin kadar bilgi al, sonra içeri gireceğiz." Bana bakıyor. "Sevdiğin birini böyle bir yerde riske atamam. Eğer bu vampir o saraydansa, ya birinin oyuncağıdır ya da onların sahibidir. Hangisi olduğunu bul."

"Haklı," diye kabul ediyorum. "Tamam, bir de diğeri var sanırım."

"Eski reddedilmiş arkadaşınla olana ne dersin?" Zale öneriyor.

Nathair bana sormadan, "Bunu sona saklayacağız," diye cevap verdi. "Ona iyi bir gösteri sunacağız. Bunu hak ediyor, endişelenmeyi ve karanlığın onun için gelmesini beklemeyi hak ediyor. Bırakın onun çektiği kadar acı çeksin."

Simon ve ben aynı anda "Vay canına, bu çok seksiydi," diyoruz ve sonra kahkahalara boğuluyoruz. Ayıldığımızda, kabul ettiğimi söyledim.

"O zaman . Dünyayı kurtarma zamanı, ." Alkışlıyorum.

OTUZUNCU BÖLÜM



ALTHEA

I Simon'a tekrar sarılıyorum ve o da başını boynuma gömüyor. "Yabancı olma, tamam mı?" diye mırıldanıyor uzaklaşırken.

"Yapmayacağım." Conall onu eve götürürken geri çekildim ve omuzlarım . Diğerlerine döndüğümde hepsinin beni izlediğini görüyorum. "O iyi olacak ve istediği zaman geri gelebilir," diye söz veriyor Nathair. "Ama tanrılar-"

"Bizi durdurmak için her birimizle savaşmak zorunda kalacak," diye ustalıkla cevap veriyor ve onları izlerken arzu içime çarpıyor. En iyi arkadaşımı elimde tutabilmem için tanrılarla savaşmaya hazırlar.

"Bize böyle bakmaya devam edersen burada bir grup seks yaparız." Zale gülüyor, ben de sırıtıyorum. "Şimdi, eğer bir mahkemeye çıkacaksak, hazırlanmamız gerek."

Onlar rolleri paylaştırırken ben kendimden geçiyorum. Osis uzaklaşırken gözlerim onu takip ediyor, açlık içimde kükrüyor. Beslenmem gerekiyor ve kaplanımı istiyorum, bu yüzden onu takip ediyorum, diğerlerini plan yapmaya bırakıyorum. Kapıya yaslanarak, malzemeleri tezgâha dizip pişirmeye başlamasını izliyorum. Bundan zevk aldığını biliyorum ama bazen bunu yapmak zorunda hissettiği için mi yaptığını merak ediyorum.

"Acıktım," diye .

Beni görünce gözleri fal taşı gibi açılarak sarsılıyor ve dönüyor. "Oh, şey, şimdi yemek yapıyorum. Özellikle istediğin bir şey var mı?" diye soruyor ve yine bunu istediği için değil, yapmak zorunda olduğu için yaptığını hissediyorum.

Odaya adım atarak ona doğru ilerliyorum. Gelmemi izliyor, gözleri kararıyor ama bana uzanmıyor çünkü bir şey beklemiyor. İçindeki baskın damara rağmen sessiz kalmaya ve arka planda var olmaya çok alışkın.

"Sen," diyorum önünde durduğumda.

"Ben mi?" Kaşları kalkıyor.

"Beslenmem gerek," diye açıklıyorum o sadece bakınca. "Diğerlerini getirebilirim. Nathair-"

"Hayır."

"Reve?" diye soruyor ve ben ona doğru bastırırken gözlerimi deviriyorum. Beni izlerken göğsü hızla inip kalkıyor, yüzünde umutlu ama teslim olmuş bir ifade var.

"Osis, senden beslenmek istiyorum," diyorum ona usulca, bu sözlerle ihtiyacı olduğunu bilerek. Gerçekten de onu bu kadar göz ardı ediyordum? Yedi kişiyken onlara eşit ilgi gösterdiğimden emin olmak zor ama daha iyisini yapmalıyım. Osis'in onu istemediğimi düşünmesi tam bir rezalet. İlk gördüğüm, ilk tanıştığım oydu ve o andan beri onu istiyorum, bu yüzden ona sahip olmaya niyetliyim.

"Sorun değil, Althea. Benden acıyarak beslenmek zorunda değilsin."

"Sence acımak için mi?" Ona bön bön bakıyorum. "Seni istemediğimi mi sanıyorsun?"

"Lütfen diğerleriyle birlikte olduğun için kendini buna mecbur hissetme-"

Çenesinden tutarak, gözlerimdeki gerçeği okuyabilmesi için onu daha yakına çekiyorum.

"Seni istiyorum. Sizi ilk gördüğüm andan beri istiyorum ve bunu her gün her saniye göstermem gerekse bile göstereceğim. Yalnızlıktan yedinizle birlikte olmaya geçmek zor bir geçiş oldu, ama nasıl hissettiğimden asla şüphe etmeyin. Kanınız için yanıp tutuşuyorum ve size baktığımda ihtiyaçla doluyorum."

"Thea," diye fısıldıyor, dişleri uzamış ve dudaklarına gömülmüş, ama hâlâ tereddüt ettiğini hissediyorum, sanki bunu bir görev ya da zorunluluktan dolayı yaptığımdan endişeleniyor. Bunu kabul edemem. Benim tuhaf kan kralım daha iyisini hak ediyor.

Elini tutup elbisemin altından çıplak amıma götürüyorum, bacaklarımı ayırırken inliyorum. "Bu seni istemiyormuşum gibi mi hissettiriyor?"

Donup kalıyor, bana bakarken zorlukla nefes alıyor. Ben inleyip onun dokunuşuna doğru çekilirken eli amımın üzerinde kenetleniyor. "Sen . . . Beni gerçekten istiyorsun."

"Evet," diye fısıldıyorum, daha da yaklaşıyor. "Seni takip ettim ve senden beslenme ve seni becerme düşüncesi beni o kadar ıslattı ki, bunu hissedebilirsin. Seni istiyorum, Osis. Sen de beni istiyor musun?"

"İçimdeki her damla kanla. Birini hiç bu kadar çok istememiştim ama asla bana sahip olmak zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum. Arkadaşın olmaktan ve sadece yanında olmaktan mutlu olurum."

"Şey, yapmayacağım." Sırıttıyorum, eğilip dilimi dişi boyunca kaydırıyorum. İnliyor ve bu ses parmaklarını sıkımda neden oluyor. "Hepsi senin için kan kralım, peki bu konuda ne yapmayı planlıyorsun?"

"bak." Dizlerinin üzerine çöküyor ve ben tökezliyorum, bacağımı omzuna atıp yüzünü amıma gömerken kendimi sabit tutmak için saçlarını kavriyorum. Dilinin ilk dokunuşuyla başım bir iniltiyle geriye düşüyor.

"Osis," diye inliyorum, ıslak etime karşı inlediğinde titriyorum.

"Tadın hayal edebileceğimden bile daha güzel," diye homurdanıyor ve dişlerini klitorisimde gezdiriyor. "İçinde boğulmak istiyorum. İçine gömülmek istiyorum."

Oh Nox.

Dilini içime sokup beni onunla becermeye başladığında tüm tereddütleri yok oldu. Ağzının içinde sallanırken dişlerinin tehdidi sadece zevkimi artırıyor. Aklımda patlıyor ve iki parmağını içime sokarken ağzını klitorisimin üzerine kapatıyor, bir çığlıkla yüzüne boşalana kadar duvarlarım boyunca okşamak için kıvırıyor. Dişlerim o kadar hassas ki havanın onlara değdiğini hissetmek bile tekrar boşalmama neden oluyor, yüzünü ve dilini ıslatıyor.

Amımı yalamaya devam ediyor, onun için serbest bırakılmamın her damlasını tadıyor.

Onu ayağa kaldırıyorum ve dudaklarında kendi arzumu tadarak ağzını onunkine yapıştırıyorum. Teslimiyetini, ihtiyacını ve umudunu tadıyorum ve bana ait olduğunu tatmasına izin veriyorum. Onu tezgâha yaslayarak elimi vücudunda gezdiriyor, benim için titrerken sert kaslarının ve teninin sıcaklığının tadını çıkarıyorum. O kadar duyarlı ki, bağımlılık yapıyor. Sert sikini kavriyorum, o da sarsılıyor ve adımı haykırıyor. Aklıma bir fikir geliyor ve ona ne kadar ihtiyacım olduğunu nasıl göstereceğimi çok iyi biliyorum.

Önünde diz çöküyorum ve gözleri açılıyor. "Hayır, Thea." Beni yukarı çekmeye çalışıyor, ama pantolonunu aşağı kaydırırken onu görmezden geliyorum ve sikinin serbest kalışını izliyorum. Kocaman, daha önce hiç görmediğim kadar geniş ve o kadar sert ki damarı zonkluyor ve ucu sızıyor.

Onu av sonrası telaşındayken becerdim ama hepsi karıştı. Ancak bu sadece bizim için ve sanki ilk kez yapıyormuşum gibi tadını çıkarıyorum.

O çok güzel ve elimi uzunluğundan aşağı kaydırıyorum, sarsılmasını ve daha fazla precum sızdırmasını izliyorum. Ona sırtarak sikinin dibinde daire çiziyorum ve eğilip dilimi başında gezdirirken tutuşumu sıkılaştırıyorum.

İnliyor ve kalçaları arzusuyla sarsılıyor.

Dişlerle oral seks yapmak pratik ve güven gerektirir ve ben onun sikini okşarken Osis'in gözlerinde güven ve ihtiyaçtan başka bir şey yoktu.

Sikini kesmeden onu sonuna kadar geri götüremem, bu yüzden o iterken ben de sikinin başını yalayıp emiyorum. Elleri kendini tutmak istercesine tezgâhı kavlıyor ve bu eski kral üzerinde sahip olduğum güç, arzusunu tadarken rahatlamak için kıpırdamama neden oluyor.

Misk kokulu tadı beni çılgına çeviriyor.

Uzunluğunu yalayarak, parmaklarımla buluşuyorum ve tekrar yalamadan ve onu incitmeden olabildiğince hızlı emmeden önce sıkıyorum. Kalçaları sarsılıp çılgınca itilirken yanaklarımı çukurlaştırıyorum.

"Thea," diye yalvarıyor, diğer elimi onun altına uzatıp taşaklarını kavradığımda adım bir yakarışa dönüşüyor.

Çıkardığı inilti neredeyse boşalmama neden oluyor ve başımı daha hızlı sallıyorum, onu sıkarken emiyorum ve şiştiğini hissedene kadar çalışıyorum, yakın olduğunu biliyorum.

"Thea," diye uyardı pantolonunu, ama buna gerek yoktu.

Tam boşalırken dönüyorum ve dişlerimi kalçasına geçiriyorum. Uluyor, siki sarsılıyor ve üzerime dökülüyor ve ben ondan içerken o da boşalıyor. Ben içtikçe vücudu titriyor ve sarsılıyor. Arkama yaslanıp dudaklarımdaki kan ve spermleri yalarken, o benden önce kıcının üstüne düşüyor, nefes nefese kalıyor, gözleri kocaman ve şok olmuş.

Onu izlerken parmaklarımı yalayarak temizliyorum. "Seni ne kadar çok istediğimden her şüphe duyduğunda, beni dizlerimin üzerinde, senin tadınla fayanslara boşalırken hatırlamanı istiyorum." Ayağa kalkıp sikini okşarken ona gülümsüyorum ve tekrar sertleştiğini hissediyorum. "Anlaşıldı mı?"

"Evet," diye inliyor, gözlerini kapatıyor.

"Aferin oğlum," diye mırıldanıyorum ve o da bunu sevdiğini belli edercesine sarsılıyor.

"Beslenmeye ihtiyacın var mı?" Öyle olmasını umarak soruyorum. Dişlerini içimde hissetmeyi, kocaman sikini içime gömülü hissetmek kadar çok istiyorum. Düşüncelerimi biliyormuş gibi gözlerini açıyor ve sarsakça başını sallıyor.

Masaya ulaşana kadar geri çekiliyorum ve sonra zıplayıp bacaklarımı açıyorum, böylece parlayan amımı görebiliyor. "O zaman ne ?" Eğiyorum

boynumu ona sunmak için.

Açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi üzerime atlıyor ve ben de bacaklarımı ve kollarımı ona sararken gülmekten kendimi alamıyorum. Boynumu ısırdığında kahkahalarım iniltiyle sona eriyor, siki amımın üzerinde sürükleniyor.

Geri çekilerek, onay için bana baktı.

"Tanrım, Osis, lütfen sık beni," diye yalvarıyorum. Çenesini kavrayıp gözlerinin içine bakıyorum. "Beni kocaman sikiyle becer ve tam burada sana saplanana kadar benden beslen."

Kalçalarını geri çekiyor ve sonra bana çarpıyor, beni onun etrafında gerilmeye zorluyor. Geriye düşüp masayı kavrayıp eşyaları devirirken yanma zevke dönüşüyor. Ama umurumda değil. Yumrukları yanımdaki masanın yüzeyiyle buluştuğunda bacaklarımı beline doluyorum ve kalçalarını esneterek beni beceriyor.

"Osis," diye sesleniyorum, hırslıyor ve bana öyle sert çarpıyor ki beni masanın diğer tarafına itiyor.

Elbisemi yırtıyor ve beni altında açıkta bırakıyor. Bakışları beni olduğum yerde sabitliyor, sahiplenme ve saplantıyla dolu ve dişleri kadar uzun ki acıtıyor olmalı. "Oh Nox." Beni geriye yatırmak için kıcımlı masadan kaldırıp daha derine götürdüğünde sikiinin etrafında kenetleniyorum. "Daha sert," diye talep ediyorum.

Hırlayarak tam da bunu yapıyor, zevk içimde patlarken tokatlayan vücutlarımızın sesi sahada yankılanıyor.

Ellerim bir kâseye değiyor ve kâseyi kaldırdığımda çilekle dolu olduğunu görüyorum. Bir tanesini kapıp dudaklarına götürüyorum, dudaklarını meyve suyuyla kaplıyorum ve sonra onu öpmek için kendimi kaldırıyorum. Nefes nefese, bana daha sert vuruyor, kuvvetten masayı sallıyor ve bir inilti ile geri düştüğümde kaseyi kapıyor. Meyveleri sıkıp göğsüme sürüyor ve sonra başını eğip meyveleri tenimden yalıyor. Dili göğüslerimin üzerinde dans ediyor ve meme uçlarımı emmeden önce fiskeliyor, bu da onun etrafında kenetlenmeme neden oluyor. İnleyerek, beni temizlerken göğüslerimi ısırtıyor ve sonra dudakları boynuma doğru kayıyor ve hiçbir uyarıda bulunmadan dişlerini içime batırıyor.

Etrafında paramparça oluyorum, omuzlarını ve sırtını pençeliyorum, o bana vurmaya devam ederken, beni serbest bırakarak beceriyor ve beni onun altında çılgına çeviriyor.

Ellerimi sırtından aşağı doğru sürükleyerek, esneyen kıcını kavriyorum ve beslenirken daha hızlı ve daha sert hareket etmesi için onu cesaretlendiriyorum. "İşte böyle, bebeğim. Beslen, al beni," diye törpülüyorum, ona daha iyi erişim sağlamak için başımı eğiyorum.

İticileri hızlanıyor ve ben onun yakın olduğunu biliyorum. İçime boşalmasını hissetmek için sabırsızlanıyorum ama boynumdan çekilirken parmaklarının bedenlerimizin arasından kaymasını ve klitorisimi sıkmasını beklemiyordum.

"Ne-" Soru, dişlerini göğsüme geçirdiğinde bir çığlıkla sona eriyor. Serbest bırakma beni şaşırtıyor, o kadar güçlü bir şekilde içimden geçiyor ki, masadan yaylanıyorum ve bir kükremler ile beni takip ediyor, ben onun horozunu sağarken beni cum ile dolduruyor. Başını kaldırıyor, dudaklarından kan damlıyor ve içime boşalırken kendini olabildiğince gömdüğü için beni kaplıyor.

Zevk aniden dindiğinde, başı göğsüme düşüyor ve bir zamanlar beyaz olan, şimdi kıızıla boyanmış saçlarını kavrayıp nefes almaya çalışırken onu okşuyorum. Vücudum gevşek ve en iyi şekilde tükenmiş durumda.

Bir ses kafamı kaldırmama neden oluyor ve Reve'i masanın başında, elinde bir kâseyle bir şeyler yerken görüyorum. "Bana aldırmayın." Sırıttıyor. "Sadece gösterinin tadını çıkarıyorum."

Elimde olmadan kıkırdıyorum ve Osis başını kaldırdığında bu sese gülümsüyor. Saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor ve gözlerinde beni anında ayıltan bir bakış belirliyor.

"Sonsuza dek seninim kraliçem," diye söz veriyor ve ben de onu öpüyorum, kelimelerin gerçekliğini tadarak.

ŞAFTÖR KİRTLİĞİ-ONE



ALTHEA

"D yapma-" Lycus inliyor, gölgeleri bir kez daha etrafına sarıp havaya yükselene kadar vücudunda gezdirdiğimde acı dolu bir iniltiyle arkasına yaslanıyor.

Onlardan ödünç aldığım güçleri uyguluyorum ve o da seve seve yardım etmeye gönüllü oldu, ancak tüm gün ona işkence etmeyi planladığımı bilmiyordu ve yaptım da. Neredeyse boşalana kadar kanını ısıttım, sonra onu dizlerinin üzerinde bırakan sevişme sahnelerimizi yarattım ve şimdi?

Şimdi bu . . .

"Kahretsin, beni tekrar pantolonumun içine boşaltma bebeğim, lütfen."

Nefes nefese kalana kadar onu gölgelerle okşuyorum, gölgelerle onu tutarken kalçaları kalkıyor. Yalvarışını duymak hoşuma gidiyor, bu yüzden etrafındaki gölgeleri sıkılaştırıyorum ve inleyerek elimde çırpınıyor.

"Thea!" diye bağıyor. "Tanrılar, bebeğim, lütfen. Lütfen, dokun bana. bak. Becer beni. Sadece al beni bebeğim, lütfen."

Ona sırtarak yaklaşırken onu bu şekilde tutuyorum. "Yoksa ne olur?"

Gözleri kısıldı. Şimdiye kadar bana karşı sabırlı davrandı, ama ondaki değişimi görüyorum. Elleri iki yanında yumruk oluyor ve gölgeler aniden kırılıyor. Yer değiştirirken ona yer açmak için geri çekiliyorum, bir kez daha örümceğe dönüşürken nefesim kesiliyor ve gözleri bana kilitlendiğinde niyetini görüyorum.

Kahretsin.

Neden kaçtığımı bilmiyorum, çünkü yırtıcı hayvanlardan kaçmamalısın, ama ayağa fırlayıp hızla uzaklaşırken sırtıyorum. Yere düşüp kısırılmadan önce bacaklarının yere vurduğunu duyuyorum. Ağır, tüylü vücudu üstümde. Başımı eğiyorum, bacakları benimkileri ayırırken klitorisim ihtiyaç içinde titreşiyor. Bu yanlış, çok yanlış. Örümcek formunda olmasına rağmen bacaklarındaki keskin dikenler şortumu ve tişörtümü kesip beni altında çırılçıplak bırakırken kalçalarımı eğmekten kendimi alamıyorum.

"Lycus." Nefes nefese yalvarışımın durması için mi yoksa etmesi için mi olduğunu bilmiyorum. Her iki durumda da, bu haldeyken beni görmezden geliyor. Onunla saatlerce dalga geçtim ve şimdi o da kendi karşılığını alıyor. Keskin bacaklarından biri sırtımı ve kıkımını sıyırdıktan sonra amıma sürtünüyor. İnliyorum ve içine giriyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, kalçalarımı kaldırarak. Onu istiyorum, bu haliyle bile.

Bacağı uzaklaşıyor ve sonra ipeğinin bedenimi sarmaya başladığını hissediyorum. Kollarımı ve bacaklarımı kafa karıştırıcı bir şekilde sarıyor, o kadar hızlı hareket ediyor ki başım dönüyor ve sonra havaya çekiliyorum. Havaya kaldırıldığımda bir çığlık attım. Başımı kaldırdığımda tavandan sarkan ipeğin beni havada tuttuğunu görüyorum.

Bacaklarım onun için açık bir şekilde bağlanmış, ellerim omurgamın dibinde bağlı ve vücudum kavisli bir şekilde asılı duruyorum.

Beni bağladı, böylece onun için yayıldım. İpek hafifçe sallanıyor ve kalçalarım kendi arzumdan kayganlaşıyor, ama onu görmüyor ya da duymuyorum. Havada kıpırdanıyorum, adeta onun için yalvarıyorum.

Her şey için.

Arkamdaki karanlıktan bacakların uzandığını, sırtım ve kıkım boyunca kayarak amımı okşadığını hissediyorum. Örümceğin sahiplenici doğası, kafa karıştırıcı dokunuşla birleşince, bağların içinde inlememe neden oluyor. Keskin, ölümcül bacağı amıma ve klitorisime sürtünerek beni çığlık attırıyor ve hareket etmek istiyorum ama yapamıyorum. Kapana kısıldım. Bunu ben de biliyorum, o da biliyor. Daha fazla bacak beni kavıyor, saldırısı için beni hareketsiz tutuyor.

Uzun bacağı, ben çığlık atana kadar klitorisimin üzerinde ileri geri kayıyor, boşalmaya çok ihtiyacım var ve içime girip beni gerdiğinde boşalıyorum.

Bu çok yanlış ve çok doğru ve örümceğin bacağının etrafında kenetleniyorum, o kadar sert boşalıyorum ki neredeyse bayılıyorum. Bacak başım sarkana kadar içimde duruyor ve sonra yavaşça çekilip tekrar içeri girerek beni etrafına geriyor. Bu kadar iyi hissettirmemeliydi ama ucundaki tümsekler ve tüyler içimde bir şeyi sürüklüyor ve nefesim kesiliyor. Hızlanıyor, beni o kadar sert ve hızlı beceriyor ki, bağların içinde sallanıyorum, döllerim bacaklarımdan aşağı damlıyor ve

Sonra tekrar boşaldım ve etrafını paramparça ettim. Sıkışan amımdan çekiyor ve ağzıma sokmadan önce döllerimi toplayarak amım boyunca sürüklüyor. Ağzımdan çıkan siyah bacağı kilitlenmiş gözlerim genişlerken, onu yutmaktan ve kendimi tatmaktan başka seçeneğim yok.

Nox.

Uzunu ağzımdan çekiyor ve dokunuşu kayboluyor. Beklenti içimde hızla ilerliyor, salıverilmemin gücüyle titriyor ve sarsılıyorum ve sonra çok büyük insan elleri kalçalarımı kavıyor.

"Lycus," diye yalvarıyorum.

"Çok güzel geldin. Canavarım doydum ve şimdi ben de doyacağım." Elleri bağların üzerinden kayıyor ve klitorisimi parmaklıyor, elleri göğüslerimi avuçlamak için yukarı çıkmadan önce beni çılgınlatıyor. Ben onun adını fısıldayana kadar meme uçlarımı sıkıyor ve büküyor.

"Bir dahaki sefere oynamak istediğinde bunu unutma küçüğüm," diye mırıldanıyor kulağıma ve onu göremiyor olmam vücudumdaki zevki daha da artırıyor. "Şimdi seni sikmem için yalvar. Örümceğimin yaptığı gibi bu güzel amcığı almam için yalvar. Tekrar boşalmama izin vermem için yalvar."

"Lütfen, Lycus, oh tanrılar, lütfen," diye yalvarıyorum utanmadan, ellerine doğru olabildiğince eğilerek. Sert, ıslak horozunun kıcıma ve sonra kıvrımlarıma bastırıldığını ve horozunu kremimle kapladığını hissediyorum. "Lütfen, lütfen."

"Hoşunuza gitti mi kraliçem? Örümceğimin seni sikmesi hoşuna gitti mi? Avıyla oynar gibi senin vücudunla mı oynuyor?" diye mırıldanıyor kulağıma. "Evet," diye itiraf ediyorum utanmadan. "İçimde çok iyi hissettim."

"Bir dahaki sefere seni bir ağa asacağım ve benim için kanını akıtırken ağa binmeye zorlayacağım." İnliyor. "Ve buna bayılacaksın, değil mi? O güzel amcığının bu düşünceyle kasıldığını hissedebiliyorum."

"Evet." Bu fikir bu kadar ateşli olmamalı, ama kendim hakkında çok şey öğreniyorum ve bu adamlar söz konusu olduğunda hiçbir şey sınır gibi gelmiyor. "Evet, lütfen beni böyle becer."

"Şimdi olmaz, ufaklık. Önce sikimin etrafında o kadar çok parçalanmanı izleyeceğim ki diğerleri seni öldürdüğümü düşünerek buraya gelecekler. Daha fazla dayanamadığında, içine boşalacağım ve senden damlamasını izlemelerine izin vereceğim." Eli yukarı kayıyor ve boynumu kavıyor. "Kralın için fişkırtacak mısın?"

"Evet," diye inliyorum, siki giriş yerimde durduğunda. Onu içeri almak için hareket etmeye çalışıyorum ama o beni orada, coşkunun eşliğinde tutuyor. "Lütfen Ly, lütfen sik beni kralım!"

Bir hırıltıyla bana çarptı. Nazik değil. Hayır, kralım beni sert ve hızlı bir şekilde alıyor. Bir eli kalçamı kavırıyor, diğeri boynumu sıkarak havamı kesiyor. Görüşümde noktalar dans ediyor ve yine de kocaman siki beni yararken daha fazlası için inliyorum ve farkına bile varmadan tekrar boşalıyorum.

O çekiliyor ve ben daha fazlasına, onun sözüne ihtiyaç duyarak sızlanıyorum. Örümceğin bacağına tekrar hissediyorum ve tıpkı onun sikinin yaptığı gibi amıma çarptığında çığlık atıyorum. Bir tıslama duyuyorum ve insan elleri kalçalarımı tekrar kavradığında sarsılıyorum.

"Lycus?" Başım dönerken nefes nefese kalıyorum, o uzunluğu hâlâ zonklayan amımın içinde hissediyorum.

"Bacağıma senin içinde kırdım, böylece ben bu güzel kıcı alırken sen de onu becerebilirsin. İkinizin de açgözlü deliklerinin dolmasını istiyorum." İrkildim, onun için endişelendim ama o kıkırdadı. "Onları yeniden büyütüyorum. Şimdi iyi bir kız ol ve benim için etrafından dolaş."

Islak siki kıcıma ayırıyor ve parmakları kıcıma kolayca kaymadan önce beni bağların içinde öne doğru eğerek beni açığa çıkarıyor. Örümceğin bacağına sıkıyor ve sıkıyorum ve kıcımdan çektiğinde tekrar boşalmanın eşliğindeyim. Tam itiraz edecekken, kocaman siki içeri kaydı.

Gerilme çok fazla ve kendimi çok dolu hissediyorum, ama sonra acı zevke dönüşüyor ve düşünemiyorum. Yavaş, ölçülü, sert itişlerle hareket etmeye başlıyor ve her seferinde örümceğin bacağı beni bir yapay penis gibi daha derine sokuyor, ta ki hem onu hem de canavarını becerene kadar.

Dişleriyle boynumu kavırıyor, kıcıma sikerken beni tutuyor, kocaman sikini içime pompalıyor. Yeni aç ön tarafımı ipek bağlardan birine bastırıyor ve klitorisim boyunca sürükleniyor. Sert ama o kadar iyi hissettiriyor ki, istesem bile onu durduramıyorum ve tekrar boşaldığımda durmuyor. Beni cezalandırıyor, o kadar sert ve hızlı beceriyor ki gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

"Tekrar," diyor ve örümceğin bacağına tutup beni sikiyle aynı anda sikmeye başladığında, tıpkı istediği gibi tekrar boşalıyorum.

Etrafına fıskırtıyorum, yere damladığını hissediyorum ve sonra aşırı yüklenmeden dolayı bayılıyorum. Kendime geldiğimde hâlâ beni beceriyordu, sert darbeleri beni sallanmaya ve haykırmaya zorluyordu ve sonra dişleri boynumu deldi.

"Bir kez daha kraliçe," diye hırılıyor, sesi bir insandan çok bir hayvana benziyor. "Bir kez daha, benim gibi boşaldığını hissetmeme izin ver."

"Lycus." Onun adı sadece bir fısıltı.

"Yine," diye hırlıyor, hem sikini hem de bacağına bedenime sokarken dişlerini içime geçiriyor. Onun için bir kez daha parçalandım ve kıcımda dururken kükrüyor, beni cum ile pompalıyor. Tamamen ve tamamen yok oldum.

Sikini dikkatlice kıcımdan ve bacağına amımdan çıkarıyor ve sonra onu görene kadar beni bağların içinde döndürüyor. Bacağı kaldırıp bırakmadan önce yalayarak temizliyor. Lycus çenemi kavrayıp beni öpüyor ve sonra geri çekiyor.

"Şuna bakın kraliçem. Benim için yaptığın şu pislige bak."

Gözlerim yere düşüyor ve onun haklı olduğunu görüyorum. Kanım ve dölüm her yeri kaplamış. Beni kesiyor, yakalıyor ve göğsüne doğru kıvrıyor.

"Çok iyiydin Althea, çok iyiydin," diye mırıldanıyor ve ben kollarında gevşekçe uzanırken başımı öpüyor.

Ayak seslerini duyuyorum ve ayağa kalkıyorum, kapı açılırken ikimiz de bakışıyoruz ve sonra görmeyi beklediğim en son kişi odaya giriyor.

Simon gözlerini kapatarak, "Burada neler olduğunu bilmek bile istemiyorum," diye sesleniyor ve ben gülüyorum.

Simon ben otururken beni izliyor. Lycus benimkileri yok ettiği için temizlenmem ve kıyafet bulmam gerekiyordu.

Diğerleri kıkırdıyor, hepsi ne olduğunu biliyor, ama ben sadece gülümsüyorum, onları görmezden geliyorum. "Seni gördüğüme sevinmediğimden değil ama çok erken döndün," diyorum Simon'a.

"Eminim çok mutlu olmuştundur." Gözlerimi devirmeme neden olarak sırtıyor. "Kurt adam düğümü nasıl?" Ben de karşılık veriyorum.

"Touché." Bana hak vererek başını salladı. "Tamam, işimize dönelim." Lycus'u işaret ediyor, o da sırtıyor ve seks oyunlarımız sırasında yakalanmaktan en ufak bir rahatsızlık duymadan enseme sahiplenici bir şekilde kavırıyor.

Simon gözleriyle Lycus'u işaret ederek beni güldürüyor. "Simon mı?"

"Doğru, dünyayı kurtarma işi." Alkışlar. "Bu yüzden sormuş olabilirim ve bazı bilgiler edindim. Görünüşe göre mahkeme iki gün içinde sadece davetlilerin katılabileceği bir parti düzenliyor. Diğer mahkemelerden bazıları da gidiyor, özellikle de şeylerden hoşlananlar..."

Simon mücadele ettiğinde Azul, "Acı," diyor.

Simon yüzünü buruşturdu. "Evet."

"Bu alışılmadık bir durum değil. Kendi tercihleri var ve şıarmak için saraya geliyorlar." Azul omuz silkiyor. "Ancak o listeye girmek zor olacaktır, çünkü onlar müdavimler."

"Zor ama imkânsız değil," diyor Simon. "Görünüşe göre arkadaşımın daha fazla insan getirmesi ve onlara hoş geldin demesi gerekiyordu. Ona ilgilenebilecek birini tanıdığımı söyledim. Tabii ki onlara sahte bir isim verdim ama bu sizi içeri sokacaktır. Bana fazla bir şey söylemedi, sadece açık fikirli olmamı ve orada olanları asla konuşmamaya yeminli olduğunuzu söyledi. Fazla bir şey olmadığını biliyorum-"

Etrafıma bakınırken "Yeter de artar bile," diye onu temin ediyorum. "Süslü kıyafetlerinizi çıkarma zamanı çocuklar, bir partiye gidiyoruz. Gitmemek kabalık olur." Azul'a bakıyorum. "Burada kalmak ister misin?"

"Hayır." Dikkatli bakışlarım altında dik oturuyor. "Ben olmadan oraya geri dönmeyeceksin. İnsanları seçmende ve mahkeme politikalarını yönlendirmende sana yardımcı olabilirim. Bensiz seni muhtemelen öldürürler."

"Emin misiniz?" Nathair soruyor, hepimiz onu hâlâ rahatsız eden o yere geri dönmenin ona ne kadara mal olacağını biliyoruz.

"Kraliçemle her şeyi yaparım," diye mırıldanıyor Azul.

"O zaman partiye gideceğiz," diye kabul ediyor Nathair, Azul'u dikkatle izleyerek. "İşimizi yapacağız. Simon, teşekkür ederim. Lütfen başka bir şey için kulaklarınızı açık tutun."

-"Başını salladı ve bana göz kırptı. "Şimdi içine girdiğim şeye dönelim."

"Gerçekten bilmek istemezsin." Sırıttıyorum. "Bu seni ömür boyu yaralayacak."

"Utanma Thea, ne kadar kabasın." Ofluyor. "Sana anlatacağım düğüm."

"Anlaştık, yani-"

Lycus'un eli ağzımı kapatıyor ve ben de onu yalayarak sırtmasını sağlıyorum.

"Oyunbozan," diye mırıldanıyor Simon ve ben ona göz kırptıyorum. Lycus elini çektiğinde daha da yaklaşıyorum.

"Sana sonra anlatırım. Elbise seçmeme yardım etmek ister misin?" "Hayır, bu benim işim!" Reve bağılıyor ve sonra Zale ayağa fırlıyor. "Hayır, sen sonuncuyu seçtin!"

"Hayır, o yaptı!"

Nathair ayağa kalktı ve bize baktı. "Elbiseyi ben seçeceğim." Kimse onunla tartışmaz ve Nathair Simon'a başını sallar. "Kimse gelmeden geri dönmelisiniz."

yokluğunu fark eder. Bizimle nasıl irtibata geçeceğini biliyorsun ve unutma Simon, burada her zaman başımızın üstünde yerin var. Althea'nın ailesi bizim ailemizdir. Artık bizim korumamız altındasın."

Simon daha uzun oturur. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Sanırım Nathair'in gücünü hisseden tek kişi ben değilim. Bağımlılık yapıyor.

"Biliyorum." Kardeşime yumuşak bir şekilde gülümsüyor ve sonra bana bakıyor. "Seni nelerin beklediğini konuşmanın zamanı geldi ve tanrılarla iletişime geçip bunun için onaylarını almalıyız."

"Ben gidiyorum. Tanrılar mı? Hayır, teşekkür ederim, onların radarının çok altında uçmak istiyorum." Simon ayağa kalkıp Conall'a giderken beni başımdan öpüyor. "Güvende kal, Althea?"

"Evet?" Ben aradım.

"Bir daha beni öldürme, tamam

mı?" "Söz veriyorum."

İKİ KİŞİLİK ŞAFTÖR



NATHAIR

C Tanrılarla temasa geçmek hiç eğlenceli değildir. Kan kralı olduğum süre boyunca bunu sadece bir kez yaptım, o da Azul karanlığa gömülürken onu kurtarmak içindi. Onlar vefasız yaratıklar, bazen sırf eğlence olsun diye öldürüyorlar,

ve tepkileri asla mantıklı değil çünkü kısa değil uzun vadeli oynuyorlar.

Bu onları öngörülemez yapıyor ve Simon haklı. Radarlarında olmak asla iyi değildir ama buna mecburuz. Bu tek başımıza yürütemeyeceğimiz kadar büyük bir iş ve bir vampire özel ilgi duyan bir tanrıyı kızdırmak istemeyiz. Nefret etsem de izin isteyeceğiz.

Kan çemberinde toplanıyoruz - onları çağırmak için daha iyi bir yer var mı - ve Althea da dahil olmak üzere çok fazla şey ele vermemek için maskelerimizi takıyoruz. Gergin görünüyor ama olmamalı. Bir tanrı tarafından öpüldü ama bunu mümkün olduğunca gizli tutmaya çalışacağız. Buna gücenebilirler ya da daha kötüsü, onun ilgisini .

"Ben konuşacağım. Dikkatleri üzerinize çekmemeye çalışın," diye emrediyorum hepsine. "Unutmayın, tanrılar bizim yaşamamızı ya da ölmemizi umursamaz. Onlar hayatlarla satranç taşları gibi oynarlar."

"Anladım." Althea başını sallıyor ve maskenin arkasından bana göz kırpmıyor. "Onlara nasıl oynanacağını göster kralım."

Kâseyi yaklaştırarak bileğimi yırtıyorum ve içine kanımı akıtıyorum; kâse dolunca parmağımı daldırıyorum ve başımı eğmeden önce gerekli sembolleri çiziyorum. "Tanrılarım, rehberliğinizi istemek için sizi çağırıyorum. Tanrılarım, yalvarıyorum

Kendinizi göstermeniz için. Alrehujo Kazarr Monserysl." Kan parlamaya başlayıp altın rengine dönüşerek kaybolana kadar tekrar ediyorumSadece birini değil, herkesi çağırıyorum, özellikle de kimin ortaya çıkacağı hakkında hiçbir fikrim olmadığı için. Bazıları bundan nefret etse de hepsi rollerimizi biliyor. İşimize devam ettiğimiz ve onları rahatsız etmediğimiz sürece onların istek ve kaprislerinin üzerindeyiz.

Bekliyoruz, biraz daha bekliyoruz ve bir varlık hissettiğimde, bundan alınabileceklerini bildiğim için başımı kaldırmıyorum. "Konuş. Beni neden çağırdınız yargıç?"

Sikeyim.

Başımı kaldırmıyorum, hareket de etmiyorum. Bu ses tanıdık, ölüm tanrısı.

O acı ve ölümden büyük zevk alan zalim bir piç, bu yüzden cevap vermesi için sıkılmış olmalı, ama aynı zamanda sorulacak en iyi kişi de o. Bu konuda akıllı davranmalıyım. "Yargıç, kendimi tekrarlamama gerek var mı?"

Aynı zamanda var olmuş en güçlü tanrılardan biridir. Kimseye boyun eğmez ve hepsi ondan korkar. Onların arasında bile dışlanmış biri.

Ses tonumu saygılı ve sakın tutmaya çalışarak ona "Rehberliğinizi diliyoruz," diyorum. "İrkimize yardım etmeye kararlıyız."

Homurdanıyor. "Lanet vampirler."

"Bunu yapmak için, mahkemelerin içinde avlanmak ve kötülüğün tohumlarını bulmak istiyoruz, böylece onları kök salmadan önce söndürebiliriz."

"Kelime oyunlarını bırak, kral," diye alay ediyor. "Nefret ediyorum onlardan."

Kahretsin, bu hiç iyi gitmiyor. Her zamankinden daha da öfkeli ve gücünün bizi dövdüğünü hissediyorum. Birlikte ve ayrı ayrı güçlü olabiliriz ama kimse bir tanrıya karşı duramaz, başka bir tanrı hariç.

Althea!

Başını kaldırmadan önce düşüncelerini duyuyorum ve yüzümü ona dönüp ona ulaşmaya çalışıyorum ama artık çok geç. "Siz yüce tanrıların mahkemeye gidip oradaki tüm kötü herifleri öldürmemize bir itirazı olup olmayacağını soruyor," diye tersliyor. "Bu senin için yeterince açık mı şimdi, Tanrı?"

"Bir tanrıyla nasıl konuştuğuna dikkat et, çocuk," diye uyarıyor, sesi ölüm gibi. "Sen yenisin. Oh, ama sende tanrı büyüsünün dokunuşunu hissediyorum." Yaklaşıyor, sisten başka bir şey yok ve ona dokunuyor. Başka biri olsa ölürdü ama o sadece orada durup dokunuşu kabul ediyor. "Evet, gerçekten de bir tanrı. Söyle bana yargıç, neler yapıyorsun?"

"Bilirsin işte, her zamanki gibi," diye şaka yapıyor. "Söyle bana, Tanrım," diyor alaycı bir şekilde, tıpkı onun yaptığı gibi ve içimi korku kaplıyor. Onu kolayca bizden alabilirdi. Onun hayatı için yalvarmaya hazırlanırken adam gülüyor ve hepimizi şaşırtıyor.

"Bunu sevdim. Ateşi var." Geri adım atıyor. "Kimi istersen öldür, umurumda değil. Ne kadar çok kişi ölürse benim için o kadar iyi, ama dikkatli ol yargıç, çünkü her tanrı seni ve senin türünü sevmez ve bu tavrını kabul etmezler. Beni iyi bir ruh halinde yakaladın, bu yüzden geçmesine izin vereceğim. Şimdi git, senden bıkmadan önce. Kutsal görevlerinizi yerine getirin." Bir kez daha güler. "Ve beni ölümlerimle baş başa bırak."

"Tüm sahip olduğun bu mu? Ölü mü?"

"Althea," diye tıslıyorum.

"Yargıç," diye uyarıyor, sesi güçle dolu, ama kadın buna karşı duruyor.

"Sadece yalnızlık çekiyor olmalısın demek istedim, Tanrım." Onda saygı var En azından ses tonu.

Oda sessiz ve soğuk, ölü kalbim dehşet içinde çarpıyor. "Ne söylediğini bilmiyorum-" diye başlıyorum.

"Sessizlik!" diye kükrüyor bana ve ben havada uçarak duvara çarpıyorum.

"Öfke nöbetine gerek yok," diye azarlıyor. "Ben sadece soruyorum."

"Neden, yargıç? Can sıkıntımı gidermeye gönüllü müsünüz?" diye soruyor, sesi dikkatli. Bu bir kelime oyunu.

Diğerlerinin onun etrafında saf tuttuğunu görüyorum. Ölüm tanrısına karşı onunla birlikte duracaklar. Aceleyle geri dönüyorum, onun yanına doğru tökezlerken darbeden dolayı kırılan kemiklerin iyileştiğini hissediyorum.

"Hayır," diye cevap veriyor ses tonunda korku olmadan. "Ben sadece bunu yapabilecek birini bulmanı öneriyorum."

"İlginç," diye mırıldanıyor. "Daha da ilginç, bu adamların senin için bana karşı durmaya istekli olmaları."

"Onlar benim," diye yanıtlıyor sitem etmeden, "ben de onlarınım."

"Ah, aşk insanları ne kadar aptallaştırıyor." Kıkırdıyor. "Sonunda herkes ölür, küçük vampir ve genellikle yalnız. Sonunda, var olan tek şey benim. Beni bir daha kızdırmadan önce bunu hatırla." Sisiyle yanağını kavradığında inliyorum ve kız çığlık atıyor. Saldırmak üzereydim ama elini kaldırdı. "Amacını, gücünü görüyorum. Bana geldiğinde çok lezzetli olacaksın ama şimdilik seni rahat bırakacağım." Adam geri adım atıyor ve kadın sarkıyor. "Bir dahaki sefere kadar, yargıçlar. Bana göndereceğiniz ruhlar için sabırsızlanıyorum."

Gücü gittiğinde Althea'yı tutup yüzünü kontrol ediyorum. Orada ben kaybolan bir el izi var. "Althea," diye bağıyorum, "seni öldürebilirdi."

"Yani?" Omuz silkiyor, maskesini yukarı çekiyor ve bana sırtıyor. "O yapmadı ve bizim iznimiz var." Eğilip maskeli dudaklarımı öpüyor. "Açlıktan ölüyorum. Hadi beslenelim, olur mu?"

ÜÇÜNCÜ ŞEF



REVE

"N o." Elbiseyi veto ediyorum ve Althea şatafatlı turuncu elbiseyi çıkarıyor. "Kırmızı olmalı."

"O haklı." Conall başını sallıyor, biz patlamış mısır yerken defile.

Azul ciddiyetle başını sallıyor. "O zaman eşleşen kırmızı unsurlarımız olabilir." Nathair çenesine vurur. "Osis, Lycus, siz ne düşünüyorsunuz?"

"Ha?" İkisi de bakışlarını Althea'nın kışından ayırıyor ve Nathair iç çekiyor.

"Konsantre olamazsanız gidersiniz," diye onları uyarıyor ve beni

Daha geniş sırt.

"Konsantre olmak mı? Onu gördünüz mü?" Osis'in cevabı üzerine hepimiz dönüp Althea'yı dantelli bir tanga ve uzun siyah topuklu ayakkabılardan başka bir şey giymemiş halde görüyoruz. Haklıydı ve hepimiz bronzlaşmış teninin, uzun kollarının, mükemmel kalçalarının ve memelerinin genişliğinde kaybolmuş bir halde bakakalıyoruz.

"Hayır, uslu durun," diyor bize. "Hazırlıklı olmamız gerek. Red, Nathair?"

"Kırmızı," diye mırıldanıyor, sonra öksürüyor. "Evet, kırmızı." Elbiselere dönmeden önce ona bir kez daha bakıyor. "Öldür beni," diye mırıldanıyor ve kızın kıkırdamasına neden oluyor.

Adam uzun süre elbiselere bakınca Althea kaşlarını çatıyor. "Nath?"

"Hiçbiri senin için yeterince iyi değil." Oflayıp pufluyor ve geri adım atıyor. "Sana layık değiller. Hiçbir şey vücudunu saracak kadar iyi olmayacak."

Gözleri açılıyor. Sözlerinin onun üzerindeki etkisinden tamamen habersiz ve o iç çekene kadar ona bakarken gülümsememi gizliyorum.

"Belki feylere sorabilirim-" "Nathair, buraya gel," diye emrediyor.

Adam kaşlarını çatar ama yanına gider. Onu yakalıyor ve öpüyor. O inlerken ben kalkmış sikimi oynatarak izliyorum ve kadın geri çekildiğinde adam ona sadece göz kırpmıyor. "O da neydi?" diye fısıldıyor, elbisesinin erimesi üzerine.

"Çünkü sen inanılmazsın. Şimdi, bu elbiselerden biri harika olacak, söz veriyorum, benim için onu bul."

Gözlerini kırıştırarak elbiselere dönüyor ve onları görmeden öylece bakıyor.

"Giyin, Nathair," diye takılıyorum.

"Tamam, giyin." Öksürüyor ve bana minnettar bir bakış fırlatıyor. Beş tane daha denedikten sonra, aksesuarları seçmeden önce hepimizin hemfikir olduğu bir elbise buluyoruz. Bize aç gözlerle bakıyor, üzerinde tanga ve topuklu ayakkabılardan başka bir şey yokken yeni aksesuarlarını göğsüne sürüyor ve bir kesik bırakıyor. Keskin pençeler fey gümüşünden yapılmış ve tırnaklarını kaplıyor. Bana binerken onları göğsümde hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Azul en yakını ve kolunu boynuna dolayarak onu kendine çekiyor. Ağzı kesiğin üzerine kapanıyor ve başı geriye doğru eğilirken inliyor. Sandalyemde öne doğru oturduğum yerde bakışlarımla buluşuyor. "Kanımı tatmak ister misin?"

"Evet," diye .

"O zaman bana doğru sürün," diye emrediyor, dudakları sırtarak kıvrılmış. Üzerimizde sahip olduğu gücün farkında. Çıplak ve kendisinden önceki tüm kraliçelerden daha güzel, dik duruyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Eee?"

Kraliçeniz sürünmenizi emrettiğinde sürünürsünüz. Dizlerimin üzerine çökerek, sanki o benim evim, her şeyimmiş gibi ona doğru sürünürken gözlerimi ondan ayırmıyorum, çünkü öyle.

Kraliçeme doğru sürünüyorum, bacağına ulaştığımda duruyorum ve topuğunu kaldırıp göğsüme bastırarak beni geri itene kadar öpüyorum.

"Ayakkabılarımı öp," diye emrediyor.

Ayağını kaldırıyorum ve dudaklarımı gezdiriyorum, gözlerinde şehvetin çiçek açmasını izliyorum. Dişleri uzuyor ve dilimi ayakkabısının üzerinde gezdirdiğimde titrediğini hissediyorum. Kontrol onda olabilir ama bize karşı bağışıklığı yok. Biz onunuz ama bu onu da bizim yapıyor.

"Benim için ölür müsün, Reve?" diye sorar.

"Evet," diye cevap veriyorum
duraksamadan. "Benim için öldürür
müsün?"

"Evet," diye yemin ediyorum.

"İstediğim her şeyi yapar mısın?" "Her
zaman," diyorum ona bir öpücükle.

"O zaman boğazını yırt ve kanadığını görmeme izin ver, böylece kendimi
onunla kaplayabilirim."

Görüntü beni bir an için sersemletiyor.

Hemen itaat etmediğimde Nathair, "Kraliçemiz bir emir verdiğiğinde onu
yapacaksın," diye bağıyor.

"Yapmayı planlıyorum. Bunu bir bıçakla mı, kraliçemle mi yoksa başka
birinin dişleriyle mi yapmamı istersiniz?"

Dudaklarını yalıyor, şüphesiz bu fikir hoşuna gidiyor. "Dişler. Lycus, onu
benim için parçala."

Lycus tereddüt ediyor ama yaklaşıyor. Tepkilerimizden çekindiği için
genelde dişlerini kullanmaz. Onu bilerek seçti ve eli saçlarımı kavrayıp beni
dizlerimin üzerine kaldırdığında, isteyerek gidiyorum. Ona boyun eğerken
gözlerimi ondan ayırmıyorum, dişleri vahşi bir hayvan gibi boğazımı
parçaladığında rahatladığını biliyorum. Hiç ses çıkarmıyorum; onun için
boğazımı yırtarken kıpırdamıyorum bile. İsterse kanımın her santimini onun
içinde yıkanması için akıtabilirim.

Öne doğru yığılmama izin veriyor ve bilerek bacağının ve kalçasının her
tarafını kanatıyorum, ona sürtünüyorum. Dizlerinin üzerine çöktü ve başımı
kaldırdı.

Pençe uçlu tırnakları çenemde geziniyor, eğilip dilini boğazıma bastırmadan
önce yalayarak beni daha fazla kesiyor, iyileşirken içiyor ve yalıyor. Hayal
kırıklığıyla arkasına yaslanıp inlediğinde, tırnaklarını tekrar çenemde gezdirip
kendimi onun için bir kez daha açıyorum. Yarayı kapatıyor, ben kana
susamışlıktan geriye düşerken bile beni içiyor. Kolunu ağzıma doğru kaldırarak
içmem için beni teşvik ediyor ve o beslenirken ben de dişlerimi ağzıma
geçiriyorum. Başını kaldırdığında ağzı, çenesi, boynu ve göğsü kanımla
kaplanmıştı ve bu manzara karşısında pantolonum döküldü.

"Daha fazla," diyor, gözleri vahşi. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Yine de tükendim ve o kadar bitkinim ki aletim tekrar sertleşemiyor bile, bu
yüzden dönüyor ve dişlerini Lycus'un uyluğuna batırıyor. Lycus kükrüyor ama
beslenirken başını tutuyor. Bir iniltiyle arkasına yaslandığında, dişleri kanla
kaplanmıştı ve Conall'a kilitlenen gözleri gücüyle parlıyordu.

Gömleğini başının üzerine çeker ve kollarını uzatır. "Buraya gelin kraliçem ve beslenin," diye mırıldanıyor.

Yeterince beslenmediğini tahmin ediyorum. Eğer bu kadar açsa, daha fazla beslenmesi gerekir. Kahretsin, ona yeterince iyi bakmıyoruz. Açlıktan neredeyse vahşileşecek.

Muhtemelen bilmiyordu, diye mırıldanıyor Nathair. *Susuzluğa alışık değil. Bundan sonra emin olacağız. Şimdi beslen çünkü sana tekrar ihtiyacı olabilir.*

Başımı sallıyorum ve Lycus bana kolunu uzatıyor. Açgözlülükle besleniyorum ve ona yaslanıp Conall'ın vücudunda kaymasını ve ona binmesini izliyorum. Eli Conall'ın pantolonuna uzanıp sikini serbest bırakıyor ve muhtaç bir iniltiyle kendini sikin üzerine bırakıyor.

Sikeyim.

Gözlerim onun kışına kilitlenmişken, o kalkıyor, kocaman sikini görmemize izin veriyor ve sonra tekrar aşağı iniyor. "Evet kraliçem, al beni, şeyimi, seninim." Başı geriye düşüyor ve pençeleriyle göğsünü kesip yaraları yalayarak temizlerken kalçalarını kavırıyor, ona binmesi için onu zorluyor.

Hırlayarak, onu daha hızlı kaldırıp indiriyor, ona binmesi için cesaretlendiriyor ve sonra dişleri göğsünde, kalbinin üzerinde. Onu sıkıca kendine doğru tutarken kükrüyor, kız üstünde kıpırdandıkça içine boşalıyor, her damla döl ve kanı emiyor. Adam tükendiğinde ve sersemlemiş bir gülümsemeye geriye düştüğünde, Zale onu kaldırıyor. Kollarında dönüyor ve dişlerini adamın omzuna batırıyor. Adam inliyor ve tökezleyerek yatağa, onun üzerine düşüyor. Kız ona hırlarken, Zale elleriyle onu yakalıyor ve kızın üzerinde tutuyor. O benden daha güçlü bir adam ve kadın onu tekrar ısırana kadar ona direnir ve sonra onu çeviriyor, amına giriyor ve onu sert ve hızlı bir şekilde alıyor.

Kadının yatağı pençelemesini, kanla kaplanmasını ve çarşafı boyamasını izliyoruz, kadın geri itiyor, onu alıyor ve sonra adam onu sikerken onu ısırabilmesi için kolu etrafına geliyor. Dişleri adama batıyor ve adam kükrüyor, o kadar hızlanıyor ki onu zar zor görebiliyoruz. Adam aşağı uzanıp kızın klitorisini okşarken alevler adamın ve kızın vücudunda parlıyor, ta ki kız adamın tenine bir çılgılık atana kadar. Kız onun için boşalırken inliyor, kendi boşalmasını bulmadan ve kayıp gitmeden önce başını kızın omzuna bırakıyor.

Sırt üstü dönerek yatakta dizlerinin üzerine çöküyor.

Kalçalarından dölleri damlıyor, her yerini kan kaplıyor ve saçları darmadağın ama yine de hiç bu kadar mükemmel görünmemişti.

"Gelin, kraliçem." Osis kollarını uzatır. Kraliçe ona doğru ilerliyor ve yaklaştığında Osis onu yakalayıp döndürerek şimdilik dişlerinden kaçıyor. Azul onun önüne geçiyor ve onu aralarında sıkıştırıyor.

Onu havaya kaldıran Osis, Azul başını kalçalarının arasına gömüp kıvranırken ve bağırırken amını ve kardeşlerinin döllerini yerken onu tutar. Kız üst yarısını döndürmeyi başarıyor ama Osis, Azul serbest kaldığını haykırana kadar tutuyor ve sonra yere düşürüp döndürüyor. Azul onu kaldırıyor ve Osis onu aralarında tutarken sikinin üzerine oturtuyor. Azul inliyor, onun kıcına sürtünüyor ve geri uzanıp onu da içine yönlendirdiğinde neredeyse tekrar boşalıyorum.

Onu aralarında çalıştırmalarını izlemek bir sanat eseri. Onları sıkı tutuyor, yüzlerini kan kaplarken siklerine biniyor, ama açlığı geri geliyor ve dişlerini Osis'e batırdığında işi bitiyor, beslenirken bir kükremeye içine giriyor. Dik durmayı başarıyor ve onu Azul'a veriyor, Azul onu döndürüp sikinin üzerinde zıplatırken Osis'in başını kavriyor, dişlerini nazikçe boynuna gömüyor ve boşalırken besleniyor.

Adam tükendiğinde, Nathair onu düşmeden yakalar ve elleri ve dizleri üzerine iter. Lycus ona doğru ilerler ve kıcını okşar.

"İyi bir kız ol ve ısırmadan sikimi em," diyor Nathair, "o zaman beslenmene izin veririm." Vahşi olmasına rağmen Nathair ona sikini yediriyor ve bir iniltiyle hırıltılı ağzına sokuyor.

Cesur adam.

Nathair saçlarını bir tutamak olarak kullanıyor, Lycus dizlerinin üzerine çöküp sikini amına sokarken ağzını onun üzerinde çalıştırıyor ve onu aralarında çalıştırıyor.

Nathair onu ağzına sokarken sikini yukarı ve aşağı sürüklüyor, Lycus onu amından alırken kafasını geri çekiyor.

Onları izlerken aldıkları zevk sikimi sıkıkmama neden oluyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor. "İşte bu, aynen böyle, şu anda ne kadar güzel olduğuna bak. İkimizi de çok iyi karşılıyorsun kraliçem. Çok iyi."

Lycus inliyor, ona daha sert giriyor ve onu Nathair'in sikinin üzerine itiyor. Adam inliyor ve kızın ağzına boşalırken hareketsiz kalıyor. Adam geri çekildiğinde, kadın onu kavriyor, yakınına çekiyor ve kalçasından besleniyor. Adamın siki bir kez daha sertleşir ve Lycus kendi salıverilişini kükreyip yana yığılmadan önce kızın içine girerken üzerine dökülür. Kadın dönüp onu tekrar ısıyor ama adamın işi çok geçmeden bitiyor.

Her birinin yüzünde gülümseme olan kırık bebekler gibi yere dökülüyorlar ve o yine de "Hâlâ açım" diye sızlanıyor.

"O zaman buraya gel aşkım ve seni tatmin etmeme izin ver," diye sesleniyorum, artık beslendiğime göre bunu yapabileceğimi biliyorum. Nathair haklıydı, muhtemelen bu kadar çok beslenmesi gerektiğini bile bilmiyordu ve şimdi bir kan döngüsü içinde. Sonunda doycak ve bayılacak. Umarım bunu başarmak için yeterli olurum çünkü diğerleri sayım için düştü.

Onu yuvarlamayı ve damlayan amının içine girmeyi başarıyorum, beni bu kadar sıkı kavradığını hissederek inliyorum. Kalçalarımı sallayıp onu yavaşça içime alırken beni ısırmasını engellemek için boynunu tutuyorum.

"Reve!" diye bağıyor.

Sırıttıyorum ve klitorisini fiskeliyorum, benim için geldiğini hissediyorum ve onu tüketmem gerektiğini bilerek ona güç vermeye devam ediyorum. Onu horozumun etrafında iki kez daha boşalmasını sağlıyorum, onu çevirmeden ve ağzıma kaldırmadan önce kendi salınımımınla savaşıyorum, tekrar tekrar gelene kadar dağınık amını yiyorum.

Sonunda, ona çarpıyorum ve bileğimi ona veriyorum, dişlerini bana batırırken kendi serbest bırakmamı kovalıyorum. Hayatımın beni terk ettiğini hissediyorum ve taşaklarım sıkılaştığında, çığlık atana ve boşalırken etrafımda sıkılaşıp kadar klitorisini çimdikliyorum, benden kurtulmamı sağlıyorum.

İkimiz de kanlı, sperm kaplı bir karmaşanın içine düştük.

Gözleri kapanıyor ve dişleri geri çekiliyor. Sonunda tükendi. Şükürler olsun.

Bilincimi kaybediyorum.

KİRALIK DÖRT



ALTHEA

I ağırlı, yapış yapış ve kafası karışık bir şekilde uyandım. Dün geceyi bir pus gibi hatırlıyorum. Çok sert ve çok açtım. Hiç bu kadar aç olduğumu hatırlamıyorum. Denesem bile kendimi durduramazdım. Hepsini besledim ve becerdim.

Yine de doymuş ve tok hissediyorum, bu yüzden gözlerimi zorla açıyorum ve etrafımda yere yayıldıklarını görmek için dönüyorum. Sürünerek yaklaşmış olmalılar. Reve hâlâ yarı yarıya üzerimde, horluyor. Lycus yüzüstü haliya uzanmış, Nathair yanıma kıvrılmış ve Conall da yarı yarıya kanepeye uzanmış. Azul ve Osis ayaklarımın yanında, Zale ise başımın yanında.

"Çocuklar?" ama hareket etmiyorlar. Endişeyle doğruldum.

Siktir, onları ben mi kuruttum? Suçluluk duygusu içimi kemiriyor. Bunu nasıl yapabildim? Nasıl bu kadar dikkatsiz olabildim? Nathair halsizce başını kaldırana kadar gözlerim yaşlarla doluyor.

"Biz ölmedik kraliçem. Bunun için bizi becerip beslemenizden daha fazlası gerekir. Açlığınızı seviyoruz, şimdi dinlenin."

"Ama ben seni kuruttum-"

"Ve biz bunu sevdik." Beni daha yakına çekiyor. "Söz veriyorum, *Draya*, bayıldık. Memnuniyetle tekrar yaparız. Belli ki buna ihtiyacın vardı ve şimdi dinlenip yeniden toparlanmamız gerekiyor, o yüzden gözlerini kapat."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Yapmalıyım-"

"Kendini suçlu hissetme." Bana kaşlarını çattı. "Bu eski sen değilsin." Belli ki aklımı okumuş. "Bu sadece sizin açlığınızdı kraliçem ve biz

memnuniyetle beslediler. İçlerinden herhangi birine sorun, size hayatlarının en güzel gecesi olduğunu söyleyecektir."

"O haklı," diye mırıldanıyor Conall. Belli ki konuşmamız onları uyandırmış. "Her zaman," diyor Zale. "Aslında-"

"Uslu dur, sikim uyuyor," diye mırıldanıyor Reve.

Her şeye rağmen gülümsüyorum, hepsi iyi olduğu için şükrediyorum. Onların benim türüm, dostlarım olduğunu biliyorum ama daha dikkatli olmalıyım. Görünüşe göre açlık beni ele geçirdi ve vampirlerin bu kadar derin bir esaret altındayken sevgililerini öldürdüklerini duymuştum. Daha sık beslenmeliyim.

"Burada hiçbir şikâyet olmayacak. Dişlerini içimde hissetmekten daha inanılmaz bir şey yok," diyor Azul bana.

"Her seferinde gönüllü oluyorum," diyor Osis, aralarına sokulurken sırtımama neden oluyor.

"Tamam. Hala üzgünüm. Daha sık besleyeceğim."

"Yeni güçleriniz sizi zorluyor ve vücudunuz buna uyum sağlamak için büyüyor, bu yüzden daha fazla kana ihtiyaç duymanız mantıklı. Fark etmeliydim. Sizi hayal kırıklığına uğrattım kraliçem. Özür dilerim," diye mırıldanır Nathair. "Seni bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağız. Şimdi dinlenin, tekrar uyandığımızda yıkanabilir ve rahatlayabiliriz."

Bir şekilde daha fazla uyumayı başarıyorum ve uyandığımda Azul hariç diğerleri gitmiş oluyor. Beni izliyor ama gözleri milyonlarca kilometre uzakta.

Bu gece sana her zamankinden daha çok ihtiyacı olacak. Bu onun kendi kişisel kâbusuna geri dönmesi gibi olacak, diye fısıldıyor Nathair.

Bu gece Azul'u korumak için hep birlikte çalışacağız. Umarım bu bir şekilde onu iyileştirir ya da ona yardım eder ama aynı zamanda oraya geri dönmenin onun için çok fazla olacağından da endişeleniyorum, bu yüzden onu yakınımda tutacağım.

"Yıkanmama yardım eder misin?" Diye soruyorum ve dudaklarında yumuşak bir gülümseme kıvrılırken bana odaklanmasını izliyorum.

"Her zaman, kraliçem." Ayağa kalkıp bana elini uzatıyor, ben de minnetle kabul ediyorum ve beni yanına çekmesine izin veriyorum, beni küvetin zaten dolu olduğu ve yüzeyini gül yapraklarının kapladığı banyoya götürüyor. Biz

Banyoya tırmanıyorum ve beni bacaklarının arasına kaydırıyor. Suyun sıcaklığı ve vücudunun sıcaklığı beni iç çekmeye zorluyor.

Bir süre, bu gece olacaklar hakkında konuşmadan birbirimize sarılarak uzanıyoruz. Sonunda gerçeklik geri gelmiş olmalı, çünkü yumuşak, titreyen elleriyle vücudumu yıkıyor, sonra ben de aynısını ona yapıyorum. Her şeyi çıkarmak için saçımı dört kez yıkamamız gerekiyor, ama kurulanıp onunla birlikte odaya geri döndüğümde kendimi daha iyi hissediyorum ve diğerleri de orada bekliyorlar, zaten olay için giyinmişler.

Hepsi birbiriyle uyumlu takımlar giyiyor ama kendi tarzlarını yansıtıyorlar. Nathair, siyah ceketinin altına kırmızı ipek bir gömlek giymiş; ceketin göbeğine kadar açık bıraktığı izi gururla sergileniyor. Pantolonu dar ve neredeyse transparan, saçları ise omzunun üzerinde bir perde gibi. Reve'in gömleği yok, sadece düğmesiz ceket var ama deri pantolonunun cebinden kırmızı bir kravat sarkıyor. Conall'ın üzerinde her zamanki botları ve ipek gömleği var ama ceket yok. Zale gömleğini tamamen düğmeli giyiyor ama kollarının kenarları ateşle kırmızıya boyanıyor. Osis'in takım elbisesinin kenarlarında güzel yüzünü çerçeveleyen kürkler var ve Lycus'un saçlarında kırmızı kurdele var ve takım elbise pantolonu giyiyor ama gömlek ya da ceket yok. Ben izlerken, Azul giyinmek için uzaklaşıyor ve onlar beni giydirmek için yanıma geldiklerinde daha uzun duruyorum, elleri rahatlık sunarken tenimi okşuyor.

İçime çekilip gözlerimi kapatıyorum, açlık ve arzu içimde savaşıyor ama bu rahatlık ve bağ kurmakla ilgili, daha fazlası değil. Aynaya bakmak için gözlerimi açtığımda elbiseyi görünce nefesim kesiliyor.

Öncekinden farklı.

Koyu kan kırmızısı, göğüslerimi gösteren bir V yakası var ve kolları omuzlarımdan hafifçe sarkıyor. Başlık kolları havaya doğru sivri uçları olan gümüş bir zincir zırh çemberinden oluşuyor. Malzeme birikiyor, kanın hareketi gibi değişen kırmızı bir fey ipeği. İki yırtmaç karnıma kadar uzanıyor ve hareket ettiğimde neredeyse her şeyi görebiliyorum. Küçük bir korse belimi güçlendiriyor ve kan ona değdiğinde malzemeyi siyaha çeviriyor. Saçlarım gevşek bukleler halinde başımın tepesinde toplanmış ve bir kısmı aşağıya sarkıyor; گردانlık kolye ise gözleri boynuma çekmek için boynumu çevreliyor.

Yanımda durup incelememi bitirmemi beklerken çok güzel görünüyorum ve her açıdan onlara eşitim. "Bayıldım," diye mırıldanıyorum ve Nathair sırtlıyor.

"Nereye bakacaklarını bilemeyecekler," diye mırıldanıyor.

"Güzel, dikkat dağıtıcı olacak." Onlara dönüyorum, gözlerimi vücutlarında gezdirirken sırtıyorum. "Hepiniz inanılmaz görünüyorsunuz ve eğer zamanım olsaydı, akşamımı size ne kadar iyi görüldüğünüzü göstererek geçirirdim."

"Sonra görüşürüz." Reve göz kırpmıyor, ben de sırtıyorum ama Azul odaya girdiğinde sırtışım kayboluyor.

Harika görünüyor. Saçları inanılmaz yakışıklılığını ve yüzündeki yara izini gösterecek şekilde geriye taranmış. Yaklaştığında gözleri beni delip geçiyor ve onu takım elbisesinin içinde görmek nefesimi kesiyor. Saf siyah, inanılmaz vücudunu kaplıyor ve üzerindeki tek renk, cebindeki bir parça kırmızı, onu bizden biri olarak göstermeye yetiyor.

Yemek için yeterince iyi görünüyor ve o da bunun farkında. Sırtıyor, ama ellerini kaldırıncaya sırtması kayboluyor.

"Bu nedir?" Bana siyah bir tasma verirken soruyorum. Gotik ve güzel, etrafi çivili ama yine de siyah ve altın bir zincirin sarktığı bir tasma.

"Benim için. Eğer içeri girmek istiyorsan bir köleye ihtiyacın olacak, o da ben olacağım." Yutkunuyor. "Rolümü nasıl oynayacağımı biliyorum. Buna alışkınım ve benimle içeri girmek eski hanımımı ve beni isteyenleri kızdıracaktır. Bu onların ilgisini çekecek ve tepki verecekler."

"Hayır," diye çıktım. "Asla. Seni asla kullanmayacağım."

"Lütfen," diye mırıldanıyor. "Bu beni de güvende tutacak. Seni kızdırmak istemedikleri sürece bana dokunamazlar. Tasmayı da pek sevmiyorum ama sana zincirlenmiş olacağım ve bu hoşuma gidiyor. Diğer ucunda sen varken buna dayanabilirim Althea, söz veriyorum. Beni sana bağlı tutacak ve arkana saklanabileceğim anlamına geliyor. Bu gece yargıç olamam çünkü bunu hissetmiyorum ama bu olabilirim. Zincirine girmeme izin ver. Lütfen, dostum, lütfen."

Bunu onun için daha da zorlaştırmak istemiyorum ve bu fikirden ne kadar nefret etsem de diğerlerinin de onunla aynı fikirde olduğunu görebiliyorum. Eğer bu onu güvende tutacaksa, onu nasıl reddedebilirim? Ona ulaşmak için beni geçmeleri gerekecek ve bu da onu daha fazla koruyabileceğim anlamına geliyor, onu inciten, istismar eden ve öldüren insanların önünde spot ışıklarının altına itmekten nefret etsem bile.

Bir kez daha onunkine odaklanmadan önce gözlerim kapanıyor. "Emin misin?"

Önümde diz çöküp tasmayı uzattı. "Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım Althea, kraliçem, eşim. Lütfen benim efendim ol."

Yutkunarak tasmayı alıyorum ve ona bakıyorum. Çok güzel, hakkını vermeliyim, simsiyah, sivri uçları dışarı bakıyor, sanki diğerlerine benim olanı tatmaları için meydan okuyor. Bükülmüş metal elimde ısınıyor ve çatırdayarak açılıyor.

"Seni görüyor. Onu senin kanınla ilişkilendirdik," diye açıklıyor Lycus.

Eğilip Azul'un boynuna takarken başımı sallıyorum ve yerine oturduktan sonra tık diye kapanıyor. "Bu iyi mi?" diye soruyorum.

Gözleri bir an için kapanıyor ve yüzündeki paniği okuyorum, bu yüzden diz çöküp yanağını okşuyorum. "Gözlerini benden ayırma," diye fısıldıyorum ama en son tasma taktığı zamanın anılarında kendini kaybediyor ve ben bu anıların onu ele geçirmesine izin vermeyi reddediyorum.

O benim.

"Gözlerini benden ayırma," diye bağıyorum. Gözleri açılıyor ve zihnimi onun zihnine gönderip kapıyı üzerlerine kapattığımda anıları çılgılık atarak duruyor. "Bu gece benimsin, onların değil ve bir daha asla onların olmayacaksın. Gözlerini her zaman benden ayırma, sadece benden. Sadece biz varız, beni anlıyor musun?"

"Evet, kraliçem," diye mırıldanıyor, rahatlamadan önce titriyor.

"Güzel." Başını sallayıp tamamen gevşeyene kadar onu tutuyorum ve sonra ayağa kalkıp ipeksi zincirin elimden kaymasına izin veriyorum. "O zaman gidelim." Diğerlerine bakıyorum. "Gidelim ve sarayı yok edelim."

ŞAFTÖR KİRLİLİĞİ-EİVE



ALTHEA

W Avlunun hemen dışında cisimleşirken maskelerimizi takıyoruz. Siyah ve altın telkari gözlerimi ve yüzümün yan tarafını kaplıyor, elbiseme ve onların takımlarına uyması için kırmızı mücevherlerle işlenmiş. Onlar yarım

siyah ve güzel maskeler. Sahayı ilk kez gezerken bir sıra halinde duruyoruz. Beklediğim gibi değildi. Partinin sadece davetlilere açık olduğunu biliyorum ama ben kesinlikle daha fazlasını bekliyordum. Daha önce gördüğüm ve katıldığım partiler genellikle eğlence konusunda aşırıya kaçıyor, avluyu bir müzik ortamına dönüştürüyordu.

Bu neredeyse ölümcül bir sessizliğe sahip ve bu iyiye işaret değil.

Binanın kendisi çok güzel. Court Specter'ın malikanesi ve Kabuslar Sarayı'nın geniş, gotik malikanesinin aksine, Principes Sarayı olabildiğince modern. Belli ki yakın zamanda güncellenmiş. Tamamen beyaz renkte yapılmış olan kare şeklindeki binalar birbiriyle bağlantılıdır, hiçbir pencere görülmez ve beyaz binaların ötesinde tamamen camdan bir kubbe vardır. Kan kırmızısı bir hendek tüm yapıyı çevrelemekte ve konukların geçmesine izin veren bir yol bulunmaktadır.

"Parti burada olacak," diye mırıldanıyor Azul, kubbeye bakarak. "Burası taht odası. Dikkatli olun, hileler ve tuzaklar olacak. Zayıflıklardan beslenirler ve yanlış bir hareket yaparsanız üzerinize saldırırlar. Başkalarını yıkmayı ve yok etmeyi severler, bu yüzden onlara izin vermeyin."

"Peki ya kral?" Soruyorum.

"Güzel şeyler toplamayı seviyor. Eğer bunun işe yaramasını istiyorsan, bırak seni topladığını düşünsün."

Başımı sallıyorum ve zincirini çekiştirerek bileğime daha sıkı sarıyorum. "Hadi şu işi bitirelim. Yaptıklarına karşılık etlerini dişlerimin altında hissetmek için sabırsızlanıyorum."

İçimde zerre kadar korku olmadan kendimden emin bir şekilde sahaya doğru ilerliyorum. Sonuçta, korkacak ne kaldı ki? Korkmaları gereken varlıklar bizleriz, ve farkına bile varmadan bizi kapılarına davet ettiler. Bu kâbuslar bu toplantıya kanlı bir yol açmak üzere ve ben sabırsızlanıyorum.

Kan krallarım, dostlarım arkamdan geliyor, ben patikadan açık üçlü kapıya doğru yürürken dağılıyorlar. İçeri adımımı atıyorum ve gücün üzerime aktığını hissediyorum.

Eğer reddedilmiş olsaydık, bu bizi öldürürdü, diyor Azul bana, iç iletişime geçerek ne söylediğimizi başka kimsenin duymamasını sağlıyor.

Çok güzeldi. Onun yerine, binlerce karıncanın derimi parçalaması gibi hissettim. Burada para biriminin acı olduğunu anlamaya başlıyorum. İçerisi de tıpkı dışarısı gibi, siyah zeminler, duvarlar ve beyaz tavanlarla modern tasarım çılgınlıkları atıyor. İşe yaramamalı ama yarıyor. Resim ya da dekoratif süslemeler yok, sadece temiz duvarlar ve zeminler ile avluya doğru ilerleyen kırmızı bir halı var. Kimse bizi karşılamıyor ve ben burada kimseyi görmüyorum bile.

Tam bunu düşünürken halıya adımımı atıyorum ve halının diğer ucunda beyaz takım elbiseli, beyaz maskeli, siyah saçlı bir adam beliriyor. Bizi bekliyor, ama acele etmeyi reddediyorum, bu yüzden halıda dünyadaki tüm zamana sahipmişim gibi dolaşıyorum ve ona ulaştığımda sinirlendiğini hissedebiliyorum. Elinde şampanya dolu şarap kadehleriyle dolu bir tepsi tutuyor. Tek kelime etmeden bir tane alıyorum ve halıyı takip ederek arkamı dönüyorum. Gözlerinin üzerimizde olduğunu hissediyorum ve kralının onun aracılığıyla bizi izlediğinden hiç şüphem yok.

Halıyı takip ederek iki kapalı kapıya ulaşıyoruz; beyaz takım elbiseli ve maskeli iki adam, kollarını göbeklerinde kavuşturmuş, orada duruyor. "Hoş geldiniz," diyorlar hep bir ağızdan, başlarını eğerek kapıları bir hamlede açıyorlar.

Ne kadar dramatik.

Unutmayın, her hareketimizi izleyecekler, bu yüzden onlara hiçbir şey vermeyin, diyor Nathair bize.

Boş bir yüz, zalim bir gülümseme ve elimdeki zincirle ötedeki deliliğe adım atıyorum.

Mahkemenin geri kalanının aksine, bu tam olarak beklediğim şeydi. Tatsız, modern genişlik gitmiş, yerine seks ve kan dolu bir dünyaya taşınmışız. Müzik havayı dolduruyor, boğucu ve seksi, bir köşedeki canlı bir gruptan geliyor. Şarkıcı tüm vücudunu kaplayan diş izleriyle çıplak ve boynunda bir tasma görüyorum. Arkamı dönmek istiyorum ama dönmüyorum, odanın her köşesinden gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum. Mekânda insanların saklanabileceği gölgeli bölümler var ama gösterilerin çoğu tam teşekküllü. Tavandan sarkan içindeki insanlar, kanları aşağıdaki gülen, ağzı açık yaratıklara damlarken ağlıyorlar.

Zemin, buraya dökülen kanla kıpkırmızı oldu.

Mekânın ortasında hepsi çıplak, kıvranan bedenlerle kaplı bir yastık ve battaniye yığını . Köleler ve efendileri beslenirken ve sevişirken kolayca tanınabiliyor. Genç bir adam var -o kadar genç ki henüz üstünü bile değiştirmemiş olmalı- boğazında bir tasma var ve kırmızı sütyenli bir kadın ona biniyor. Midem çalkalanıyor ve sanki sıkılmışım gibi odayı tararken gücümü sıkıca kilit altında tutarak öfkemle savaşıyorum.

Yine de, buranın ruhumu yaraladığını, sadece burada bulunarak asla kurtulamayacağım bir çürümeyle beni istila ettiğini hissediyorum.

Her tarafa yayılmış, işkence eylemlerinin gerçekleştirildiği sahneler var. Birinde bir kızın çılglık atıp yalvardığı bir germe sehpası, diğerinde ise çarmıha gerilen bir adam var. Üçüncüsünde sırtından derisi soyulan bir adam var. Tüm oda büyük bir işkence odası ve buradaki insanlar, ayaklarının dibinde zincirler ve tasmalarla oturan evcil hayvanlarını, kölelerini izliyor, gülüyor ve onlara katılıyorlar.

Azul'un burada olması beni çok kızdırıyor, hepsini bir parmak hareketiyle öldürmek istiyorum. Onun bu durumdan defalarca kurtulduğunu bilmek kralıma olan saygımı daha da . Buradan canlı ve akli başında ve hala Azul kadar nazik ve harika olabilen herkes lanet olası bir azizdir. Acı, ıstırap ve ölüm kokuyor ve kan her yönden havayı doyuruyor.

Tüm bunları memnun bir gülümsemeyle izleyen kral, arkada altın bir tahtta oturuyor. Başında süslü bir taç vardır, göğsü çıplaktır ve bacakları kırmızı deri ile kaplanmıştır. Elinde yavaşça tuttuğu zincirlere bağlı dört kadın ve beş erkek onun altında kıvranıyor. Onun

İrisleri delici bir kırmızı ve sarı saçları omuzlarına kadar sarkıyor. Gözlerindeki zalim bakış olmasaydı yakışıklı olabilirdi.

Bu mahkemede kaçmanın hiçbir yolu yoktu ve diğer mahkemelerin bunu nasıl fark etmediğini bilmiyorum. Bunu saklamıyor bile. Acıya olan ihtiyacını gururla taşıyor ama yine de onda bir bıkkınlık seziyorum, sanki buna alışmış ve heyecan arıyormuş gibi.

Öyle, hep öyleydi. Sarayından ve her zamanki oyuncaklarından sıkıldı. Onu kendine çek, diye mırıldanıyor Azul. Odanın içinde dolaş ve bir sebepten ötürü sinirlen. Gücünü hissetmesine izin ver, o da sana gelecektir.

Anlayışla gülümseyerek, fırsatımı yakaladığımda bana yöneltilen aç ve şaşkın bakışları görmezden gelerek odanın etrafında dolanırken onu peşimden sürüklüyorum. Bundan nefret ediyorum ama yapmam gereken bu. Ufak tefek bir kadına ait zincire bağlı hantal bir adamdan kaçınmak için aniden duruyorum ve Azul sırtıma çarpıyor. Hırslayarak dönüyorum ve gücümle saldırıyorum.

"Dikkat et, evcil hayvan," diye hırslıyorum.

Ben zihnini sevgiyle okşarken bile yüzünü buruşturup yere bakıyor. Gücüm odaya yayılıyor ve tüm gözler bana dönüyor. Kıskançlık, açlık ve istek hissediyorum ve aniden bunun tadına bakmak istiyorlar. Kendimi bir gösteri haline getirdim, ama kral ayağa kalkıp gözleri bana dikildiğinde, bunun istediğim sonuç olmadığını biliyorum.

Bir süre beni izledikten sonra beyaz takım elbiseli ve maskeli bir kadın yanımda beliriyor. "Kral ona eşlik etmenizi istiyor." Kibar bir rica, ama altında bir "yoksa" seziyorum. Ne de olsa, kalesinde bir krala itaatsizlik edemezsin.

En son sunulduğum kişi beni reddetti. O zamanlar korkmuş, yeni bir vampirdim ama şimdi kalabalığın içinde dolaşıyor, gücümün onların üzerinde dolaştığını hissediyorum. O gece ölen Althea asla geri gelmeyecek. Bu kral beni korkutmuyor, başkaları da korkutmayacak.

Ben lanet bir kraliçeyim ve gece bitmeden bunun ne anlama geldiğini anlayacaklar.

Kral, etrafındaki ve ayaklarının dibindeki insanları unutarak yaklaşmamı izliyor ve ona ulaştığımda hafifçe reverans yaparak kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Kralım, beni mi istediniz?" diye mırıldanırken boyalı dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Gücümü onun üzerinde bir aşığın okşaması gibi kaydırıyorum, açlık bakışlarına girerken titremesini izliyorum.

Diğerlerinin kıskançlıktan gerildiğini hissediyorum ama şimdilik bunu görmezden geliyorum. Bunun iyi olmasına ihtiyacım var. Sarayını parçalara ayırmadan önce onu istediğime inanmasına ihtiyacım var.

ve onun ruhuyla ziyafet çek.

"Siz kimsiniz? Daha önce hiç karşılaşmadık. Ben bilirim," diyor, gösteriş yapmaya çalışırken sesi güçle kalınlaşıyor.

İlginç.

"Toplantılarınızda yeniyim," diye cevap veriyorum utangaçça, kirpiklerimi kırıştırarak. "Bir arkadaşım tarafından davet edildim."

"Anlıyorum, peki adın ne?" diye soruyor, yaklaşıyor ve elindeki zincirleri yere bırakıyor. Salonda bir nefes alma sesi duyulur.

"Althea, kralım," diye mırıldanıyorum.

Elini uzatmış, beni izliyor. "Bana katıl Althea ve bu gece misafirim ol."

Herkes benim kararımı beklerken gerginliği hissediyorum. Belli ki bu alışılmadık bir durum ve bu sadece istediğim şeye biraz daha yaklaştığımı anlamına geliyor. "Elbette kralım. Onur duyarım." Elini onunkine koyduğumda, gücü anında içime dalıp gücümün ve sırlarımın kaynağını ararken iniltimi bastırıyorum. Beni çıplak bırakmaya çalışıyor ama ben sadece istediğimi görmesine izin veriyorum.

Sıkıntıyla homurdanıyor ama gözlerinde meydan okuma kıvılcımları çakıyor.

Gece bitmeden beni mahvetmek istiyor ve ben kıkırdayıp bir hizmetkârın tahtının yanına koymak için çabaladığı sandalyeye otururken fark etmediğimi düşünmesine izin veriyorum. Elini tahtın üzerine vuruyor ve müzik yeniden başlıyor, parti tüm hızıyla devam ederken bana dönüyor. Adamlarım yanımda arka planda kaybolmadan önce tereddüt ederken, Azul sandalyenin diğer tarafına kayıyor ve gözden uzakta oturuyor.

Kral beni uyarmak için elimi sıkıyor ama ben fark etmemiş gibi yapıyorum ve yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak sanki bu şimdiye kadarki en iyi şeymiş gibi onu izliyorum.

"Beni dezavantajlı duruma düşürüyorsun, Althea. Sen beni ve sarayımı tanıyorsun ama ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hiçbir şey hissedemiyorum bile. Genelde insanları okumakta ve sırlarını öğrenmekte çok iyiyimdir." Hiç şüphesiz acı ve gücü sayesinde. "Ama sen. . . beni şaşırtıyorsun."

"Umarım iyi bir şeydir?" Ben soruyorum.

"Beklenmedik bir şey." Bunun onu meraklandığı kadar rahatsız ettiği de açık. "Bana senin hakkında bilmem gereken bir şey söyle."

Ona doğru eğiliyorum, ama gözlerim bir kadının Lycus'a doğru bastırıldığı yere kayıyor. Duvara kadar geri geri giderken burun delikleri şişiyor, geniş gözleri rahatsızlığını gösteriyor.

"Bir şey mi?" Elimi kralın kolunda gezdirerek mırıldanıyorum. "Hmm," diye yanıtlıyor.

"Paylaşmayı sevmem," diyorum ona ciddiyetle ve sonra bana ait olana dokunan kadına gücümü fırlatıyorum. Kadın çığlık atarak ve kıvranarak sırt üstü düşüyor ve sonra gülümseyerek krala dönüyorum. "Oops."

"Bu doğru mu?" Kendi saray üyesinin, umurunda değilmiş gibi görünen bir saldırı yüzünden acı içinde çırpınışını izlerken gülüyor. "Bunu hatırlamam gerekecek. Yine de acıdan hoşlandığın belli, yoksa burada olmazdın. Söyle bana Althea, senin eğilimin nedir? Acı çekmek mi, acı vermek mi?"

Dikkatli yürü, diye fısıldıyor Azul. *Bir oyun oynuyor ve seni pozisyona sokuyor. Anlayabiliyorum.*

Azul haklı. Kral, ağındaki avını izleyen bir örümcek gibi beni bekliyor. "Ben daha çok izleyiciyim." Bana gülümsediğinde umduğu şeyi söylediğimi anlıyorum ve bunu geri almak istiyorum.

"Güzel, o zaman senin için bir gösteri yapmamızın bir sakıncası olmaz, değil mi?"

Kahretsin, kesinlikle yanlış bir şey söyledim. Endişelenmeye başlasam da "Tabii ki hayır," diyorum. Azul kafamın içinde çığlık atmaya başladığında, sorunu görmek için dönüyorum.

Tahta yaklaşan bir kadın, Azul'un anılarında sayısız kez gördüğüm bir kadın - eski efendisi, hayatı boyunca ona işkence eden ve taciz eden kadın.

Saçları sahte bir şişe kırmızısı ve ellili yılların tarzında dalgalar halinde omuzlarına kadar iniyor. Koyu kahverengi gözleri siyah ve dumanlı, teni soluk beyaz ve dudakları parlak kırmızı. Siyah bir korse, siyah bir mini etek, file çorap ve diz üstü çizmelerle siyah deri göğüs ucu kılıfları giyiyor ve kalçasına metal bir kırbaç sarıyor. Çok güzel, ama yapabileceğini bildiğim zalimlikle bu güzelliği gölgelenmiş. Azul'un kırıldığını duyuyorum ve hepimiz anında onu korumak için zihnine koşuyoruz.

"Bu Cassandra, gösteri ustamız," diyor kral. "Cassandra, bu Althea. Ona iyi bir karşılama yapalım, olur mu?"

"Memnuniyetle," diye mırıldanıyor Azul'a bakarken. "Evine hoş geldin, evcil hayvan."

Siktir!

ŞEFLİK ALTI



ALTHEA

"O h, onur konuğumuzun evcil hayvanı Cassandra'yı tanıyor musun?" diye ipek gibi soruyor kral ve ben onun bildiğini biliyorum. Hepsi büyük bir oyun ve benim tepkimi bekliyorlar ama ben onlara tepki veremiyorum.

Aksi takdirde bize sırt çevireceklerini biliyorum. Oyunu oynamak zorundayız.

"Neden evet, eskiden benim evcil hayvanımdı. Gerçi öldüğünü sanıyordum. Sanırım yanılmışım. Bunun için çok mutluyum. O her zaman benim favorimdi. Çok güzel çığlık atardı, ama bunu bildiğini varsayıyorum," diye bana hitap ediyor ve ona doğru adım atarken uzun, sahte kirpiklerini kırıştırıyor.

Arkama yaslanıp bir bacağımı diğerinin üzerine atarak ona bakıyorum. "Senden hiç bahsetmedi." Sırıtarak yüzündeki öfkeyi izliyorum. "Belki de bana hizmet etmekle meşguldü ama çığlıkları konusunda haklısın. Onları seviyorum." Aletini sürerken çıkardığı sesler olduğunu söylemiyorum ama havada asılı kalmasına izin veriyorum.

Ondan sahiplenme duygusu fışkırıyor. Onu istiyor, hem de çok istiyor. "Kralım, şovum için tatma hakkı istiyorum."

Bu her neyse, iyi olmadığını bildiğim için kaskatı kesiliyorum ve bana attığı zalim gülümseme de tam olarak bunu söylüyor.

Kral dikkatimi çekmek için bir kez daha elimi sıkarak, "Razı olur musun Althea?" diye soruyor. Dokunuşunun verdiği acıyla kaba bir karşılık vermekten kaçınıyorum.

"Korkarım bunun ne olduğunu bilmiyorum," diye dikkatle cevap veriyorum.

"Neden, bu sadece sizin olanın bizim olduğu anlamına geliyor, tabii ki tadına bakmak için" diye yanıtlıyor.

"Anlıyorum. Dediğim gibi, oldukça sahipleniciyim ve paylaşmayı sevmiyorum." Bunun yeterli olacağını umuyorum ama bundan hoşlanmadığını görebiliyorum.

"Yeni bir misafirin eşyalarını paylaşması adettendir." Bunun peşini bırakmayacak ve onu reddetmek sadece onun oyununa, onların oyununa hizmet edecek. Kralı reddediyormuşum gibi görünecek ve bu da hepimizi öldürme hakkına sahip olduğu anlamına gelecek. Bundan nefret ediyorum.

Her şey yoluna girecek. Benim için öleceğini biliyorum, diye mırıldanıyor Azul ama yine de tereddüt ediyorum. *Bunu yapabilirim. Beni bir kez daha kurtaracağınıza güveniyorum kraliçem.*

Zincirin düşmesine izin verdim ve sırtarak zinciri aldı ve dört ayak üzerine düşene kadar çekti. "Sürün. Biraz eğleneceğiz. Oh, seni ne kadar özlemişim."

Kıskançlık ve öfke içimde kabarıyor ve onları geri itmek zorunda kalıyorum çünkü kral beni yakından izliyor, sonunda bir tepki aldığı için memnun. Piç kurusu. Onu odanın ortasına, insanların bir alanı temizlemeye başladığı yere sürüklerken izlemek zorunda kalıyorum. Orada bir masa var ve ona bir köpek gibi üzerine yatmasını emrediyor. Bana acılı ve utanmış bir bakış fırlatıyor ama üzerine tırmanıp uzanıyor. Acıya, aşağılanmaya hazırlanırken kemiklerinin titrediğini hissediyorum ve düşünceleri bana ulaştığında biraz vahşi.

Beni görmesini istemiyorum. Bir daha görmesin.

Diğerlerine dönüp gözlerimle yardım etmeleri için yalvarıyorum. Şimdi hepsini öldürebilirim ama suçlarını kanıtlamam gerek. Kayboldum ve korkuyorum. İçimdeki güce rağmen Azul'u kurtaramıyorum.

Rollerimiz tarafından zincirlenmiş durumdayım.

Bize güvenin, Nathair teklif ediyor. Birlikte oynayalım.

Çılgılık atma isteğimi bastırarak arkamı döndüğümde kralın beni dikkatle izlediğini görüyorum ve tek yapmak istediğim onları parçalara ayırmak olsa da kendimi rahatlamaya zorlayarak gülümsüyorum.

Cassandra bize sırtarak masanın etrafında dönüyor. "Onunla oynarken çok eğlenirdim. Onu kırmak çok zordu. Acaba bu akşam da aynı olacak mı? Bu gece, sizin için, kralım ve onur konuğum," diyor, "tam da bunu yapacağım. Onun kanını ve bedenini tadacağım ve çılgınlıkları sizin için odayı dolduracak."

Masaya tırmanışını ve kan kırmızısı keskin tırnaklarını adamın göğsünde gezdirişini, adam acı çığlıklarını yutkunurken göğsünü oyuşunu izlemek zorundayım.

Lütfen! Onlara zihinsel olarak yalvarıyorum. İzlemek için öne doğru oturuyorum ama aslında kendimi sandalyeden fırlayıp onlara saldırmaktan alıkoymak için. Sahiplenme ve öfke, güçlerim hırlayana kadar içimde kükrüyor ve kralın bunu hissettiğini biliyorum, kendisi de bana saldırıyor ve beni alt etmeye çalışıyor. Azul işkence görürken, kral ve benim aramda odaklanmam bir savaş var yoksa öleceğim.

Diğerlerine güvenmek zorundayım. Diğerleri onun önüne geçip onu korurken Reve'in zihnine girdiğini hissediyorum. Azul'a mutlu görüntüler yansıtırken işkencenin yükünü o çekiyor, Azul ona zarar verirken onu uzaklara götürüyor. İsteddiği tepkiyi alamadığında, öfkesini hissediyorum. O gülümsüyor ve Azul'un ona yaptıklarından uzak duruyor ama ben öyle değilim.

Krala odaklanıyorum, gücümü geri tutan son kontrol parçasını da bırakırken ona gülümsüyorum ve daha önce bana yaptığı gibi onu da parçaladığında şok yere yığılmasını izliyorum. Her damlasını hissetmesine izin veriyorum ve ona kim olduğumun gerçeğini gösteriyorum.

"Bir kraliçe," diye geveliyor, ağzından, kulaklarından ve gözlerinden kan damlıyor. Bazıları krallarını fark etmeye başlıyor, endişeleri havayı dolduruyor. Onların oyunlarını oynamaktan yoruldum. Yeterince gördüm. Kralları yozlaşmış ve masumlara işkence edilmesine seyirci kalıyor. Sadece bu da değil, bunu teşvik ediyor ve buradaki her bir kişi bunu durdurmak istemeyerek izledi ve yardım etti.

Hepsini yargılayıp suçlu bulacağım ve ruhları benim olacak.

"Öyleyim ama çok daha fazlasıyım." Ona doğru eğilirken sırtıtıyorum, adamlarımın yaklaştığını hissediyorum. "Ben senin en kötü kâbusunum. Seni, sarayını ve seni yargılamak için buradayım, kralım," diye mırıldanıyorum. "Tartıldınız ve eksik bulundunuz."

"Ne demek istiyorsun?" Ben gücümle onu zahmetsizce dövmeye devam ederken ve krallarım yanımda kendilerini gösterirken gözlerine korku girerek beni izliyor.

"Demek istediğim, mahkemeniz ve hastalıklı, çarpık oyunlarınız bu gece sona erecek. Mahvetmeye çalıştığınız adamın şimdi tam da bunu yapmak için geri dönüyor olması ne kadar ironik, değil mi? Şimdi iyi bir çocuk ol ve orada sessizce otur." Gücümü onun içine akıtıyorum, ağzını mühürlüyorum ve onu çok sevdiği tahtına bağlıyorum.

Onunla yaşadı ve şimdi onunla ölecek.

Ayağa kalkarken Azul'un işkencecisi Cassandra'nın durduğunu ve benden kralına baktığını fark ediyorum. Parmaklarımı şıklatıyorum ve havada uçarak eşimden uzaklaşıyor. "O onun. Diğer herkes adil bir oyun," diyorum adamlarıma bakarken. "Azul'a danışın, ama eminim o da aynı fikirde olacaktır."

Yüzlerindeki eşleşen sırtışlar uğursuz ve aç.

Onlar yargıç olabilir ama bu gece hepimiz Azul'un acısından sorumlu olan insanları öldürmenin mutluluğunu hissediyoruz. Belki de ölüm tanrısı haklıydı ve ben tehlikeliyim, çünkü yargıçlarım için, krallarım için yapmayacağım şey yok, yeminimi bozmak da dahil. Tesadüfe bakın ki bu gece görevim ve arzularım aynı hizaya geldi.

"Değişin," diye emrediyorum, daha uzun durup sonunda bir şeylerin gerçekten yanlış gittiğini fark eden salona bakarken. Gitmeye çalışıyorlar ama Conall kapıyı çarparak kapatıyor ve onları da bizimle birlikte içeri hapsediyor. "Hepsini öldürün," diye emrediyorum adamlarımdan, kâbuslarımdan.

Zale kara köpeğine dönüşüp insanların arasına daldığında çığlıklar yükselir. Lycus duvara tırmanıyor ve insanlar ondan kaçmak için üzerlerine düşüyor. Osis bana doğru sinsice ilerliyor, yoluna çıkanlara saldırıyor. Conall gölgelerin arasında kaybolurken, Nathair'in yılanı saldırıyor ve bir adamı bütün olarak yutuyor. Sırtarak maskeyi yüzümden çıkarıyorum ve yerine güçlerimle yarattığım kendi yargıç maskem beliriyor. Kralın bağlarımla savaşmaya çalıştığını hissediyorum, ama gücümü ona gönderiyorum ve kaosun içine girerken onu bastırıyorum.

Doğrulup başını ovuşturan Azul'a doğru yürürken etrafımda cesetler kan uçuşuyor. Vücudu kanla kaplanmıştı ve ona ulaştığımda kolumu uzattım. "İç kralım. Derince iç ve iyileş, sonra intikam senin olsun."

Dişlerini koluma geçiriyor ve onu doğru çekerken inlememe neden oluyor. Arkamı dönüyorum ve adamlarımdan kitleleri parçalamasını izliyorum. Arada bir tereddüt ettiklerini görüyorum ve Azul iletişim kurduğunda o kişiyi bayıltıp tahtın önüne yatırıyorlar, diğerleri ise anında öldürülüyor. Nathair saldırıyor, onlara zehir pompalıyor. Lycus'un örümceği insanları ağında yakalıyor ve sonra onları kendi zehriyle öldürüyor. Zale kalabalığın arasından geçerek önüne çıkanları ateşe verir ve boğazlarını parçalar. Osis de aynı şeyi yapar, dişleri ve pençeleriyle onları parçalara ayırır. Reve gülerken önünde çığlık atan insanlar var.

Azul elimi yaladığında geri çekiliyorum ve başımı onun kine bastırıyorum. "Diğerleri gibi o da senin. Git." Onu itiyorum ve o da yürüyor.

Zırhı ve maskesi ortaya çıktıkça kitleler arasında dolaşıyor. Cassandra'nın evcil hayvanım dediği korkmuş adam gitmiş, yerine her zaman orada olan ve özgür bırakılmayı bekleyen savaşçı gelmiştir.

Cassandra kaçmaya çalışırken Conall güçleriyle ona bir yol açıyor. Katliamın ortasında durmuş, aşık olduğum adamın intikamını alışını izliyorum. Onunla oynamasını bekliyorum ve bir dereceye kadar oynuyor da. Cassandra kaçmaya çalışırken onu takip ediyor ve sonunda pes edip hınzır bir gülümsemeye ona döndüğünde, kalbini söküp ateşe veriyor ve Cassandra parçalanırken arkasını dönüp gidiyor.

O buna değmez, diyor bana. Hayal ettiğim tek şeydi ama intikam boş. O artık beni hak etmiyor. O öldü ve bu yeterli.

Başımı sallıyorum ve çığlıklar nihayet kesilene kadar tahtın önünde toplanan kalabalığı görmek için geri dönüyorum. Cesetler yere saçılmış, yargılanmış ve öldürülmüş olanlar. Geri kalanlar yargılanmayı bekliyorlar. Kızgın, korkmuş, ağlıyor ya da yalvarıyorlar. Krallarının kendi hükmünü beklediği tahta doğru yürürken bazıları hâlâ savaşmaya çalışıyor. Öfkeli ama gücünden kurtulmaya çalışırken o da korkuyor.

Kalan kalabalık dizlerinin üzerine çökmüş, kanlar içinde ve adamlarım kâbus gibi etraflarını sararken hayatları için yalvarmak istiyorlar. Krala dönerek, onu utandırmak ve mahvetmek için dişlerimi boynuna geçiriyorum ve geri çekildiğimde, dudaklarımda kanıyla ona sırtıyorum ve sonra halkına dönüyorum. "Bu gece, işlediğiniz suçlar için yargılanacaksınız. Buradaki herkes şiddet ve acıya olan eğilimleri nedeniyle davet edildi. Başkalarına işkence etmekten zevk aldınız ve bundan haz duydunuz."

"Bize söyleneni yaptık!" diye bağıyor biri.

"Sessizlik!" Kükrerim. "Bu yargılanacak. Bize yalan söyleyemezsiniz. Gerçeği senin kanından anlayacağız. Eğer masum bulunursan, serbest bırakılacaksın. Aksi takdirde, tıpkı kralınız gibi öleceksiniz."

Ona dönerek sırtıyorum. "Ölüm ve acıdan yarattığın tahtına layık değilsin ama bu gece onun üzerinde öleceksin." Boynundaki kanayan yaralara odaklanıyorum ve gücümü onlara gönderiyorum, yaşam gücünün deliklerden akmasını izliyorum. Ölmeye başlıyor ve sonra bir adım daha yaklaşıyorum. "Elveda, sahte kral. Kurbanlarının kanında sonsuza dek yanabilirsin." Elimi göğsüne sokuyorum ve Zale'in gücünü kolumdan aşağı gönderiyorum, kalbini yakıyorum ve bedeni tahtında kara küle dönüşürken geri çekiliyorum.

Zincirlenmiş olanlar serbest bırakıldı ve arkada kalıp izlemeye başladılar. Onlara başımı sallayarak rahatladıklarını görüyorum ve sonra kitleye doğru adım atıp elimi uzatıyorum. Onları teker teker yargılayacak zamanımız yok, ama hepsi bir şekilde kanıyor, bu yüzden gözlerimi kapatıyorum ve onu kendime çağırıyorum. İçime çarpıyor, beni onların gücü ve anılarıyla dolduruyor ve ben de onları ayıklarken sendeliyorum. Sözsüz ve kör bir şekilde işaret ediyorum, adamlarımın suçlu olanları bitirdiğini hissediyorum, ta ki sadece masumlar kalana kadar - buna zorlananlar.

sadece beş kişi duruyor. İki erkek
ve üç kadın.

Başımı sallıyorum ve Reve onları arkadaki diğerlerine götürürken adamlarım dönüşüp yanıma geliyor, yüzlerinde yargıç maskeleri.

Serbest bıraktıklarına dönerek maskemin izin verdim. "Hepimiz bir zamanlar sizin gibiydik; kullanılmış, incinmiş, unutulmuş ve zayıf. Artık değiliz. Artık özgürsünüz. Yargıçların, kan krallarının ve kraliçelerin, ırkımız içinde antlaşmamızı bozmak isteyenler için geldiklerini duyurun. Suçları artık unutulmayacak ve göz ardı edilmeyecek. Cezalandırılacaklar. Yargılanacaklar." Onlar soru sormaya başladığında Conall gölgelerini etrafımıza sarıyor ve geldiğimiz yöne doğru gözden kayboluyoruz.

Topladıklarımızın ruhlarını yanımızda götürüyoruz, kanları bedenlerimizi kaplıyor.

Principes Mahkemesi artık yok.

YEDİNCİ ŞEF



AZUL

A Yargılama odasında yeniden ortaya çıkar çıkmaz etrafımı sardılar. Althea maskemi çıkarıp yüzümü arıyor. İncelemesinin altında gülümsüyorum, benim için duyduğu endişe hissediliyor. Kıskançlık, sahiplenme, Beni götürdüklerinde zihninde hissedebildiğim öfke ondan fışkırdı ve masaya kadar yürümemi sağlayan şey buydu ve sonra Reve oradaydı.

Zihnimi çok çok uzaklara taşıdı. Yatağıma geri dönmüştük ve bana sarılırken gülümsüyordu. Güvende ve mutluydum ve beni bıraktığında kaosa uyandım. Bedenim acı içindeydi ama yaralarım kraliçemin kanıyla çabucak iyileşti ve eski hanımımın ve sarayımın dizginlerini elimden aldı.

Sonunda intikamımı aldım, yapmamamız gereken bir şeydi ama eşim bana yaptıklarının intikamını alma şansı verdi. Kardeşlerim ve kraliçem diğerlerini serbest bırakmadan önce kötülerini yargıladı ve öldürdü. Artık başka hiç kimse benim gibi yaşamak zorunda kalmayacak ama şimdi onun düşüncelerini hissedebiliyorum. Yaptığımız şeyi yapmamamız gerektiğinden, beni çok fazla zorladığından ve beni ona karşı kullanacaklarını bilmesi gerektiğinden endişeleniyor.

Ellerini kavrayarak ona doğru eğildim ve onu rahatlatmak için usulca öptüm. Bu kadar üzgün olmasından nefret ediyorum. Bu gece bana verdiği hediye anlamıyor mu? "Ben iyiyim," diye söz veriyorum. "Gerçekten, her şeye bak." Zihnimi açıyorum, dürüstlüğüme hissetmesini istiyorum. İçime girip araştırıyor ve rahatlayarak sarktığında gerçeği gördüğünü anlıyorum.

Uzun zamandır ilk defa gerçekten iyiyim. Nihayet o yerin bana yüklediği kabuslardan ve kısıtlamalardan kurtuldum. Sanki artık aramızda dolaşmadıklarını bilmek, beni geride tutan son birkaç zinciri de kaldırmış gibi.

Nathair'i onun yanında hissediyorum, herkes için olduğu gibi benim için de endişeleniyor.

Reve şaşırtıcı bir şekilde ortalıkta yok ve ben onu sinsice uzaklaşırken görüyorum.

Althea bana gülümsemeden önce kaşlarını çatarak onun gidişini izliyor. "Onlar gittiğine göre şimdi nasıl hissediyorsun?"

"Kendimi iyi hissettiğimi söylemek yanlış mı?" Cevap veriyorum.

Yargıçların, halkımızı koruyabilmemiz ve kötülüğü önyargısız bir şekilde yargılayabilmemiz için geçmişimizi unutmaları gerekiyor, ancak hala onların işkencelerinin izlerini taşıırken ve gözlerimin önünde insanlara yaptıklarını görürken bunu nasıl yapabilirim?

Lycus hepimizi şaşırtarak, "Hayır," diye cevap veriyor. Biz onun geçmişini biliyoruz ama Althea bilmiyor, o yüzden kafası karışmış görünüyor. "İntikam iyi hissettirir, özellikle de gelecekteki kötülükleri durduracağını bildiğin zaman. Kendinizi sorgulamayın."

"Evet, evet, tüm bu ölümlülük mide bulandırıcı," diye alaycı bir ses geliyor ve hepimiz dönüp gölgeler tarafından korunan ölüm tanrısını görüyoruz. Diz çöküp saygı göstermeliyiz ama onu biz çağırmadık, bu yüzden tereddüt ediyoruz.

Althea bir adım öne çıkarak bunu yapmaz. "Sizi biz çağırmadık."

"Hayır, ama başarılı avınız için sizi tebrik etmek istedim. Bana verdiği ruhlarla çok eğlendim." Sesi kahkahalarla dolu ve içindeki güç neredeyse kulaklarımı kanatıyor.

Althea bunu hissediyor ama içindeki tanrı kanı buna dayanmasına yardım ediyor olmalı. "Tek istediğin bu muydu?" diye dikkatle sordu, bir tanrıyı kızdırmamak gerektiğini çok iyi biliyordu. Onu eğlendirebilirdi ama tek bir düşüncesiyle onu öldürebilirdi.

"Neredeyse beni gördüğüne memnun olmamış gibisin," diye şüpheyi karşılık veriyor ve serbest bıraktığı güç kırbacı hepimizi dizlerimizin üzerine çökertiyor -ayakta kalmaya kararlı olan Althea hariç.

"Basit bir soruydu ve alınmak istemedim," diye alaycı bir reveransla cevap veriyor.

Ona doğru atılmaya ve şüphesiz indireceği darbeden onu korumaya hazırlanıyorum, ama onun yerine gülüyor. "Sanırım senden hoşlandım, küçük vampir. Seni eğlenceli buluyorum, tuhaf bir özellik. Belki yaşamana izin veririm. Yoluma göndereceğin ruhlarla bana faydalı olabilirsin gibi görünüyor."

"Çok naziksınız," diye dikkatle yanıtlıyor.

"Ama ben olsam dikkatli olurum, Althea," diye uyarıyor. "Bu geceden sonra herkes senden memnun değil. Yerinde olsam ben bile endişelenirdim." Göründüğü kadar çabuk ortadan kaybolur.

"Onun bu şekilde içeri girmesini engellemenin bir yolunu bulmalıyız," diye mırıldanıyor.

"Tanrı her zaman bir yolunu bulur," diyorum ona, en az onun kadar mutsuz bir şekilde, Tanrı'nın evimizde belirmeye devam etmesinden.

"Bir tanrı uyarıda bulunduğunda dinlersin," diye mırıldanıyor Nathair ses tonundaki endişeyle. "Bir şey yaklaşıyor. Hazırlanmamız gerek."

"Ama ne?" diye soruyor biz ayağa kalkarken. "Dikkatliydik. Kimse kim olduğumuzu bilmiyor."

"Bazıları var ve sadece var olduğumuz için bizden nefret ediyorlar ama bizi rahat bırakıyorlar. Eğer birisi bu gece olanlara cevap arar ve gerçeği öğrenirse, ölüm tanrısı haklı. Baş edebileceğimizden daha fazlası olabilir," diye düşünüyor Nathair ve etrafına bakınıyor. "Dinlenin, çünkü buna ihtiyacımız olacağına dair içimde bir his var." Dönüp odadan çıkar, akli çoktan milyonlarca kilometre uzaktadır.

Althea endişeli bakışlarını bizimle paylaşıyor ama ben güven verici bir şekilde gülümsüyorum. "Endişelenme. Bu gece iyi bir şeydi, Thea'm," diye onu temin ediyorum ve bana bahşettiğı gülümseme tüm işkence ve acıya değiyor. "Ancak bu gece birinin sana benden daha çok ihtiyacı olduğunu hissediyorum."

Gözleri Reve'nin kaybolduğı koridora kayarken endişeyle bulutlanıyor. "Reve."

Başımı salladım, eğildim ve elini öptüm. "Ona git. Bu gece beni korudu ve şimdi bunu daha iyi hale getirmek için kraliçesine ihtiyacı var."

Başını sallayıp tereddütle onun gittiğı yolu takip etmeden önce bir kez daha bakarak iyi olduğumdan emin oluyor.

Hepimiz onun gidişini izledik, kraliçemiz tarafından büyülendik.

ŞAFTÖR KİRLİLİĞİ-EİLHt



ALTHEA

I Reve'i arıyorum ama bulamıyorum. Sonunda, onunla aramdaki bağı değil de gözlerimi kullandığımı fark ediyorum; bu bağ bir eş bağına çok benziyor. İçsel olarak odaklandığımda, onun kendini benden ve Sanki endişelenmemizi istemiyormuş gibi.

Ama endişeleniyorum.

Azul'u bu geceki işkencenin en kötüsünden korudu ama bunun bedeli neydi? Reve nasıl ödedi ve neden benim bilmemi istemiyor? Kardeşlerinin endişesini hissederek onları da engelliyorum, sadece biz olalım istiyorum ve sonra bağı avlunun derinliklerine kadar takip ediyorum, henüz keşfetmediğim derinliklere.

Soğuk ve karanlık, sanki yüzyıllardır burada hiç ışık olmamış gibi. Kapılar kapalı, kilitli ve unutulmuş; mobilyaların üzerinde çarşaf var. Aşağı doğru eğimli gibi görünen koyu gri taş üzerinde ayak seslerim gürültülü ve koridor sonunda devasa bir taş kemerle son bulduğunda Reve'yi bulmak için içeriye bakıyorum.

Bunlar onun odaları olmalı. Arkamdaki koridorun aksine burası sıcak ve odanın farklı yüzeylerine yayılmış mumlardan ve şöminede yanan alevlerden hafif bir ışık yayılıyor. Ortada ipek çarşafli oval bir yatak var ve içi battaniye ve yastıklarla dolu. Önündeki kürk halının üzerinde plaklarla dolu bir pikap duruyor ve içinden bir rock şarkısının alçak sesle mırıldanışı yayılıyor. Sol tarafta, kayalarla çevrili küçük bir havuzda buharlı su var.

Tüm oda ipekler ve sıcaklıkla örtülü ve bana bir mabedi hatırlatıyor. Hayalleri ve yetenekleri çok fazla olduğunda buraya mı geliyor?

Onu yastıkların ve ipeklerin arasında, bir kolunu yüzüne kapatmış yatarken görüyorum. Kendini o kadar kaybetmiş ki, kendi gücüyle parıldayan kapı aralığında beni duymuyor bile. Pantolonu yarı açık ve diğer her şey atılmış.

Hafifçe dönerken gergin kasları kasılıyor, dövmeleri sanki canlıymış gibi onunla birlikte hareket ediyor. Reve bir başyapıt, ama şu anda saçları da zihni gibi dağınık ve yardıma ihtiyacı var. Neredeyse görünmez bariyerden geçerken, küçük bir nefes nefese kalıyorum. Ayağa kalkmasını bekliyorum ama donup kalıyor. Gücünün üzerimden akıp gittiğini hissettim - onun kapı versiyonu belki de? Her an burada olabiliyorsa gerçekten ne kadar güçlü olduğunu merak ediyorum.

"Git buradan, Nathair," diye mırıldandı.

"Şimdi endişelendim. Beni yanlış anlama, çok güzel olduğu için bu bir iltifat, ama kesinlikle benden daha büyük bir aleti var," diyorum sırtarak, plak çalara doğru ilerlerken ve omzumun üzerinden bir bakış atmadan önce dönmesini izlerken.

Kollarını arkasına dayamış oturuyor, göğsü kas ve gerginlikle gerilmiş. Reve'in gözleri vahşi, saçları dağınık ve bu geceki cinayetlerden dolayı hâlâ kan içinde. Evcilleşmemiş, kaybolmuş ve çok güzel görünüyor, kalbimi sızlatıyor.

"Althea, ben iyiyim," diye mırıldanıyor ve yüzümü ona dönerken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Eğer iyi olduğunu söylüyorsan ya çok kötü bir yalancısın ya da umursamamamı bekliyorsun." Ona doğru ilerliyorum, yatağın üzerine sürünüyorum ve önünde diz çöküyorum.

Beni dikkatle izliyor.

"Peki, hangisi?"

İnleyerek uzanıyor ve tavana bakıyor, ben de yanına sürünüyorum, sırtüstü yatıyorum ve tavana bakıyorum, zaman fark ediyorum ki zihniyle tüm gece gökyüzünü zahmetsizce yansıtıyor.

Yine de konuşmuyor ve içsel mücadelesini hissedebiliyorum, beni uzaklaştırmaya çalıştığında bile aramızdaki bağ bizi sıkıca bir arada tutuyor.

"Onu acıdan uzaklaştırdın ama acıyı hissettiğin anlamına geliyordu, değil mi?" Reve'e sordum.

İrkildiğini hissediyorum ve ona baktığımda gözlerinin bir anlığına kapandığını görüyorum. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü onun ve diğerleri için her şeyi riske atacağını biliyorum, bu yüzden tabii ki kabul edersin." Elini tutuyorum ama geri çekilmeye çalışıyor ve bir an için eski şüpheler çirkin başlarını kaldırıyor, sonra iç çekiyor ve gözlerinde yaşlarla bana bakıyor. Bakışlarında o kadar çok kırılganlık ve acı görüyorum ki, kendi endişelerimi şimdilik unutuyorum.

"Bunu tekrar yaşamasına izin veremezdim Thea," diye fısıldıyor. "Ona iyi düşünceler verdim ama birinin bunu yaşaması gerekiyordu. Orada o kadar uzun süre nasıl hayatta kaldı bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Çok kısa bir süreydi ve ben-" Başını sallıyor ve başka tarafa bakıyor. "Zayıf, ben ondan daha zayıfım. Bunca yılın, bunca zamanın zihnimi ve bedenimi daha güçlü kılacağını ve her şeyin üstesinden gelebileceğimi düşünmüştüm ama ben hala geçmişte olduğum aynı, korkak küçük çocuğum."

Bu geceden daha fazlası. Bu onun geçmişiyle ilgili. Diğerlerine sormadım, sadece Nathair ve Azul'un geçmişlerini biliyorum ama paylaşmak istemedikleri sürece ölümleri kendilerine ait. Bunun hayatlarının en zor anı olduğunu bildiğim için onları asla bana anlatmaya zorlamam ama Reve'in bu konuda konuşma arzusunu neredeyse hissedebiliyorum.

"Diğerleriyle geçmişiniz hakkında hiç konuştunuz mu?"

Acı acı gülüyor. "Gördüler, bu yüzden konuşmamıza gerek kalmadı."

"Evet, biliyorsun," diye mırıldandım. "Onların bunu görmüş olması senin bunu hallettiğin anlamına gelmez. Konuşmaya ihtiyacın olursa ben buradayım Reve. Acı veren anılardan kurtulmanın tek yolu onlara hayat vermek ve gitmelerine izin vermektir."

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ediyor bir anlık sessizlikten sonra. "Utaniyorum ve benim en kötü yanlarımı bildiğin fikri-"

"Ama bu da öyle bir şey, anlamıyor musun?" Başımı kaldırıyorum ve gözleriyle buluşuyorum. "İyi ya da kötü, bu bağ sonsuza dek sürecek ama dostluk ve aşk, karşındakinin en iyi ve en kötü yanlarını bilip yine de onu sevmektir. Diğer kişi hakkında umutları, hayalleri ve korkuları da dahil olmak üzere her şeyi bilmekle ilgilidir. hiçbir şeyin yok bebeğim," diye söz eğilip onu öperken. "Senden, herhangi birinizden yüz çevirmeme neden olabilecek hiçbir şey yok. Hepimiz utanç duyduğumuz şeyler yaptık ve bunun kefareтини insanlara yardım ederek ödüyoruz, bu yüzden geçmişin hakkında ne düşünürsen düşün, seni şu an olduğun adam haline getirdi ve ben bu adamı seviyorum. Hem de çok."

"Öyle mi?" diye mırıldanıyor beni izlerken. "Ne kadar?"

Gülüyorum, bakışlarında o alaycı parıltının bir ipucunu tekrar gördüğüme seviniyorum. "Yapabileceğimi düşündüğümünden çok daha fazlası."

Yutkunarak yüzümü inceliyor. "Ben bir sarayda büyümedim," diyor ve ben de işini kolaylaştırmak için başımı onunkine yaklaştırarak tekrar uzanıyorum, ama elini bırakmıyorum ve o da benimkini sanki bir can simidiymiş gibi daha sıkı tutuyor. "Ben kendi türümle birlikte büyümedim. Çocuk sahibi olamayan sevimli bir çift tarafından bir yaşındayken evlat edinildim. Kimse gerçek ailemi tanıımıyordu, bu yüzden kimse kim olduğumu bilmiyordu."

Ona dönüyorum, kalbim hızla çarpıyor ve o acı acı kıkırdıyor. "Beni insani bir yaşam tarzına terk ettiler ve bu iyi bir yaşamdı, beni yanlış anlamayın. Noel'i ve doğum günlerini kutlayabiliyordum ve hafta sonları futbol antrenmanına gidiyordum. Beni çok sevdiler, sanki kendilerininmişim gibi ve ben de uzun süre öyle olduğuma inandım. Mutluydum ve insandım - her ne kadar küçük olsam da, ne kadar yemek yesem ya da spor yapsam da. On sekiz yaşıma kadar..."

Oh Nox.

"Değiştim. Öldüm. Dehşete kapılmışım ve çok korkmuştum çünkü neler olduğunu bilmiyordum. Hafta sonu için gitmişlerdi ve ben de bir partiye gitmeye hazırlanıyordum. Acı vericiydi ve bittiğinde, bittiğine ve ailemin buna şahit olmadığına çok sevindim, ama sonra geri döndüm ve ben ben değildim. Çok acıkmıştım, çok acıkmıştım Thea."

Tanrım, bu değişimden tek başıma geçmeyi hayal edemezdim. Yaşlılar bana rehberlik etti, diğerleri de ve bizi hemen beslediler. Yoksa . . . Oh Nox. Değişimden hemen sonra susuzluk güçlü, kadim kanla beslenmezse, kontrol edilemez hale gelir ve yeni vahşileşenleri kendilerini kontrol edemez halde bırakır.

"Eve hiç gelmemelerini ve beni gerçek ailem gibi terk etmelerini umuyordum. Ben bir canavardım ve kendimi kontrol edemiyordum. Evden çıkmamak ve içimdeki şeytani arzuyu tatmin etmemek için kendimi zor tutuyordum ama daha iyi bilmeliydim. Beni asla terk etmezlerdi ve beni asla terk etmezlerdi. Beni sevdiler, Althea." Bana bakıyor, kan kırmızısı gözyaşları yüzünden aşağı damlıyor. "Ve ben onları öldürdüm. Kendimi durduramadım. Denedim, Tanrım, denedim ama duramadım. Onları bir canavar gibi parçaladım. Yalvardılar ve yakardılar. Anlamıyorlardı -nasıl anlayabilirlerdi ki, çünkü ben anlamıyordum- ama kanlarına ihtiyacım vardı. Hâlâ o anı, annem dehşet içinde bana bakarken ellerimin göğsünün derinliklerinde olduğunu ve babamın kırık, bitkin bedeninin yanı başında, ölürken bile ona uzandığını hatırlıyorum. Öldürdüm

Onları, Thea. Ve yine de yeterli değildi. Çok acıkmıştım ve kanın tadı daha da kötüleştirdi."

Hıçkırmaya başlıyor, ben de ona sarılıyorum.

"Hediye çantasını gördüğümü hatırlıyorum - bana seyahatlerinden bir hediye getirmişlerdi - ve kanlarıyla sıçramıştı. Çok aç olduğum için umursamadım ve yalayarak temizledim."

Ben onu tutarken hıçkırıklarının şiddetiyle vücudu titriyor.

"Sanki içimde bir şey kırılmış gibiydi. Sonraki günleri zar zor hatırlıyorum, sadece anlık görüntüler, sanki başka bir yaratık beni ele geçirmiş gibi. Komşularımızı kuruttum, her Noel'de bana kazak ören sevimli, yaşlı bir çifti. Sabah koşusuna çıkan birini öldürdüm. Pek çok masum insanı öldürdüm, hepsi de kontrol edemediğim bu susuzluk yüzünden ve beni sevmesi gereken, bana yol göstermesi gereken insanlar beni ele verdiği ve sonuçlarını umursamadığı için. Adamlar beni bulup yargıladıklarında çok rahatlamıştım. O gecedan beri ilk kez huzurlu hissettiğimi hatırlıyorum ama anılar hala oradaydı. Tüm o masumların kanı ruhumu lekeledi ve bu yüzden geri döndüm, çünkü bunu sadece bir çocuğu alıp sevmekten başka bir şey yapmayan aileme değil, hepsine borçluyum." Başını kaldırıyor, yüzü kan kırmızısı gözyaşlarıyla kaplı. "Onlar iyi insanlardı."

"Çok üzgünüm, Reve. Yaşadıkların için çok üzgünüm ama bunun senin hatan olmadığını biliyorsun, değil ? Değişim sürecinde asla yalnız . Ne olduğunu ve başına ne geleceğini bilmeliydin ve sana rehberlik edilmeli ve destek olunmalıydı. Yaptığın şeye engel olamazsın. Onları spor ya da eğlence olsun diye öldürmediniz; başka seçeneğiniz yoktu. Bu bilinçli bir karar değildi. Onları seviyordun ve onlar da bunu biliyordu."

"Son hatırladıkları, onlardan nefret ediyormuşum gibi onları öldürdüğüm." diye hıçkırıyor. "Onları seviyordum. Onları çok sevdim ve onlardan nefret ettiğimi düşünerek öldüler."

"Yapmadılar." Yüzünü tutarak bana bakmaya zorluyorum. "Sen olmadığını biliyorlardı. Seni seviyorlardı Reve ve oğullarını tanıyorlardı ve bu o değildi, sen değildin. Korkunç bir şekilde öldüler, evet, ama sen de onlar gibi acı çektin ve onları sevdiğini ve onları asla incitmek istemeyeceğini bildiklerini garanti ederim. Bunu yaşamak zorunda kaldığın için çok kızgıyım. Çok kızgıyım ve çok üzgünüm."

Başını sallayarak başını göğsüme yaslıyor ve ben de onu orada tutuyorum, hiç şansı olmayan masum çocuk için ağlarken sırtını okşuyorum. Yavaş yavaş gözyaşları duruyor ve sakinleşiyor. Ona mırıldanıyorum, o sakinleşene kadar onu koruyorum.

birbirimize sarılmamıza yetecek kadar uzaklaşıyor. Etrafımızı saran sessizlik kırık kalpler ve acıyla dolu. Bunu değiştirmeli ve ona sadece kötüyü değil, iyiyi hatırlatmalıyım.

"Bana onlardan, ailenizden, iyi yanlarından bahsedin," diye onu cesaretlendiriyorum. Sırıttıyor, titrek de olsa sırtıttıyor.

"Sana göstereyim."

Hâlâ ham hissediyor ama sanırım bir süre daha öyle hissedecek. Yaşadıklarıyla hiç başa çıkamadığı çok açık ve Reve'i daha önce sevmediysem de şimdi seviyorum. Başımı çeviriyorum ve tavanda bir çift belirdiğinde nefesim kesiliyor. Sanki bir film izliyor gibiyim. Bisiklete binmeyi öğrenmesini ve kolunu kırmasını izliyorum. Hasta olduğu ve onlarla birlikte bir battaniyenin altına kıvrıldığı bir anı var. Noeller, doğum günleri ve yeni yıl kutlamaları var ve sevdiğim adamı yetiştiren çifte aşık oluyorum.

Bittiğinde ona döndüm. "Bana gösterdiğin için teşekkür ederim." Başını salladı. "Peki ya ailen?"

"Babamı hiç tanımadım," diye itiraf ediyorum. "Annem ben çok küçükken öldü, bu yüzden onu zar zor hatırlıyorum, sadece geride bıraktığı kehanetleri. Ailem yoktu."

"Artık biliyorsun," diyor ciddiyetle ve ben gülümsüyorum. "Biliyorum."

Kendi güvensizliklerim çirkin kafalarını kaldırdığında, el ele, bacaklarımız birbirine dolanmış halde yıldızları izlemeye geri dönüyoruz. Şu anda buna ihtiyacı yok, ama bana karşı dürüst olması için ona yalvardım ve onun da aynısını isteyeceğini biliyorum, bu yüzden bunu itiraf etmekten nefret etmeme rağmen, yapmam gerektiğini biliyorum.

"Reve," diye fısıldıyorum usulca. Acı çekiyor ama bunu bilmesine ihtiyacım var. "Lütfen beni bir daha engelleme."

"Ne?" Kaşlarını çatıyor ve bana baktığını hissediyorum ama kendimi ham ve savunmasız hissederek tavana bakmaya devam ediyorum.

"Aramızdaki bağın engellenmesi hissinden hoşlanmadım."

"Neden-" Sözüünü kesti ve tekrar konuştuğunda fısıldadı, "Çünkü bunu eşin yaptı."

Başımı sallıyorum, sonra eli yüzüme dokunuyor ve ona bakmam için başımı çeviriyor.

"Çok üzgünüm Thea," diye fısıldıyor, gözleri endişesini gösteriyor. "Düşünemedim ve asla reddedilmiş hissetmeni istemem. Sadece tüm bunları hissetmek zorunda kalmanı istemedim."

"Biliyorum," diye mırıldandım, ama yine reddediliyormuşum gibi hissettiğim o anlık panik patlamasını durdurmak zordu.

"Bunu bir daha asla yapmayacağım. Söz veriyorum Althea," diye mırıldanıyor, alnını alnıma bastırarak. "Ben seninim, her şeyimle, istersen çirkin yanlarımla bile. Bir daha asla kendimi senden uzak tutmayacağım. Seni bir saniyeliğine bile olsa endişelendirdiğim için özür dilerim ama bilmelisin ki biz o değiliz Althea. Seni asla reddetmeyeceğiz, seni asla terk etmeyeceğiz."

"Çünkü başka seçeneğin yok," diye karşılık veriyorum ve bunun nereden geldiğini bilmiyorum ama sanırım eski güvensizliklerden kurtulmak zor.

"Hayır, çünkü seni biz seçtik, Althea. Seni her gün seçiyoruz. Yargıcın bağı duyguları içermez, bunu sen de biliyorsun. Bu sadece herhangi bir yabancıyla kurabileceğin bir bağ. Biz senin için hissetmeyi seçtik, seni sevmeyi seçtik ve bunu bir eş bağı haline getirmeyi seçtik. Bunu bilmek zorundasınız."

"," diyorum, nefesim kesilerek. "Beni istediğini kanıtla." Yuvarlanıp beni kısıtıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Dudaklarında gerçeği tadıyorum.

İnleyerek bacaklarımı kaldırıyorum ve beline doluyorum, ellerimi omuzlarında gezdiriyorum. O inleyip başını kaldırırken dövmelelerinin izini sürüyorum, altından beni izlerken gözleri arzuyla parlıyor.

"Eğer eşlerimizi seçme şansımız olsaydı, Althea, ben her seferinde seni seçerdim. Sonuna kadar senin olurum." Eğilip cevabımı yutuyor ve beni tekrar öperken elleri, altında çırılçıplak kalana kadar üzerimdeki elbiseyi hızla çıkarıyor. Göğsümden aşağıya, göğüslerimi ve karnımı öpüyor ve nabız gibi atan amımı görmezden gelerek aşağıya iniyor. Sürtünme için kalçalarımı birbirine sürtüyorum ve onu cesaretlendirmek için kalçalarımı kaldırıyorum, ama o aşağı kayıyor ve topuklarımı çözüyor, vücudumdan dudaklarıma doğru ilerlemeden önce her bir ayağın kemeri boyunca öpüyor. "Her seferinde, Althea, bizim olman için seni seçerdik. Sana göstermeme izin ver."

Beni kaldırıp havuza taşıyor, dişleri boğazımı sıyırırken ılık su nefesimi kesiyor. "Reve." Adını bir yalvarış gibi duyuyorum, çünkü ona sürtünerek rahatlamak istiyorum. Açlığım, onu burada, onun sığınağında içimin derinliklerine gömülü hissetme arzumu savaşıırken, iki ham kalbimiz aynı hızaya geliyor.

Ben de onu seçerdim.

Ben hepsini seçerdim.

Aslında onları eşim olarak ben seçtim. Tıpkı annemin dediği gibi, kaderimde bu büyük aşk varmış.

Elleri tenimde geziniyor, bu gecenin kanını yıkıyor. Temizlenene ve birlikte yeniden doğana kadar şüphelerimi ve acımızı duruluyor. Reve suyun içinde dizlerinin üzerine çöküp meme uçlarımdan birini emmeden önce beni bir çıkıntıya yaslıyor. Başım küvetin kenarına düşüyor ve gözlerim coşkuyla kapanıyor. Ağzı meme ucumu sert bir noktaya getirirken parmaklarımı ipeksi buklelerinin arasından geçiriyorum. Zevk elektrik gibi içimden zonklayan klitorisime doğru yayılıyor ve tüm bedenim onun için canlanıyor. Başını çevirip diğer göğsüme işkence ederken beni izliyor, ben onun altında kıvranıp boşalmam için yalvarana kadar öpüyor ve yalıyor.

Düşünceleri kafamı dolduruyor ve duyduğum tüm kirli övgüler ona pençe atmama neden oluyor.

Göğsümü okşuyor, yetenekli dudaklarını göğsümden yukarı, boğazıma ve kulağıma doğru kaydırıyor. "Çok güzelsin Althea'm, lanet olası bir tanrıça. Biz kâbus olabiliriz ama sen içinde yaşamak istediğim bir rüyasın," diye mırıldanıyor, onu kavrayıp bizi çevirirken sözleri neredeyse gözyaşlarıma neden oluyor.

Gülüyor, beni sıkıca tutuyor, ben kucağına oturup sikine uzanırken, uzunluğunu okşuyorum. Kahkahası bir iniltiyle kesiliyor.

Sırıtarak sikinin ucunu amıma bastırıyorum ve eğilip beni aşağı çekmeye çalışırken esnemesini izliyorum. "Benim olduğunu söyle," diye mırıldanıyorum. "Bana senin olduğumu söyle."

"Seninim, ben seninim." İnliyor, gözleri gergin. "Şimdi sik beni, dostum."

İnleyerek kendimi onun üzerine bırakıyorum, sikinin her bir sert santimini içime alıyorum. İkimiz de onun etrafında gerildiğimi hissedince nefes nefese kalıyoruz. Zevk, sevgi, mutluluk ve dostlukla dolu bağ boyunca yükseliyor.

Gerçek bir çiftleşme.

"Benim," diye inliyorum eşime binerken, o beni hayranlıkla izliyor. Ellerimi havuzun kenarına uzatıp kendimi sabitlediğimde su yavaşça bize doğru kayıyor. Kalçalarımı kavrayıp bana yardım ederken karanlık, aç gözleri sallanan bedenimi izliyor.

"Senin," diye yanıtlıyor utanmadan, bedenlerimiz birlikte hareket ederken kalbi benimkiyle aynı anda çarpıyor. Kalçalarımı eğerek klitorisime vuruyor.

Her hamlede başım geriye düşüyor. "İşte böyle dostum, boşalana kadar sür beni. Hissetmeme izin ver. İhtiyacın olanı al."

Sözleri beni cesaretlendiriyor ve dudaklarını meme ucumun etrafına yapıştırıp inleyene kadar beni sararken hızlanıyorum. Ona daha hızlı ve daha hızlı biniyorum, etrafımızdaki suyu çalkalıyorum. Amım onun etrafında kenetleniyor ve zevk içimde patlayana kadar büyüyor ve onun adını haykırıyorum.

Beni öpüyor ve ben yere yığıldığımda beni çevirip sırtımı duvara yaslıyor ve yavaş, yumuşak hamlelerle hareket etmeye başlıyor. Gözlerim açılıyor ve ona kilitleniyorum.

"İşte orada," diye mırıldanıyor. "Gözlerini benden ayırma, Thea."

Başımı sallayarak kollarımı boynuna doluyorum ve yumuşak hamlelerini karşılamak için kalçalarımı kaldırıyorum. İkimiz de nefes nefese kalıp birbirimizin bakışlarını arayana kadar aramızda bir şeyler geçiyor. Aramızdaki bağ o kadar güçlü ki, nefes almakta zorlanana kadar neredeyse etrafımızdaki havayı dolduruyor.

Sikişme daha yavaş ve tatlı bir şeye dönüşür.

Aceleci, aç ya da çaresiz değil, yumuşak ve gerçek, sonsuza dek sürecektürden.

Dudaklarımız mükemmel bir öpücükle buluşuyor, bedenlerimiz bir bütün olarak hareket ederken ruhlarımız birbirine kilitleniyor. Birbirimize sarılarak birlikte aşağı yuvarlanana kadar zevk artıyor.

Sonunda ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve bana yavaşça sırtması içimde kelekler uçuşmasına neden oldu.

"Şimdi anladın mı, Thea?"

Başımı sallıyorum çünkü anlıyorum.

O zavallı kralla çiftleşmem gerekip gerekmediği önemli değil ve bunun sadece bir yargıç bağı olması gerekip gerekmediği de önemli değil. Çok daha fazlası. Ben onlarınım, onlar da benim.

Birbirimizi seçiyoruz ve en karanlık zamanlarda bile bunun için mücadele etmeye değer.

KİRALIK DOKUZ



ALTHEA

I Dün gece Reve'nin yatağında, ona sarılmış bir şekilde uyuyakalmışım ama uyandığımda gece boyunca içeri girmiş olması gereken başka bedenler de var. Azul ayaklarımın etrafında kıvrılmış, Lycus ise sırtımda horluyor.

Uzakta.

Rahatlıyorum ve hepsine ulaşp her birini kontrol ediyorum. Osis dışarıda kaplan formunda dolaşıyor, Nathair kütüphanede, Zale şarabını içiyor ve Conall da çayını yudumluyor. Gözlerimi kapatıp sessizliği ve huzuru içime çekerken zihnimin dolaşmasına izin veriyorum. Bir kez olsun olacak ve yapacak bir şeyim yok, bu yüzden düşüncelerimin sürüklenmesine izin veriyorum ve düşüncelerim anneme dönüyor, bunun her zaman olacağını bilip bilmediğini merak ediyorum.

Genç yaşta öleceğimi söylemişti, ama ben bunu yaptım, bu yüzden başka ne bildiğini merak ediyorum.

Onların benim arkadaşım olacağını hep biliyor muydu? Bu bana babamı da düşündürüyor. Kimdi o? Hiç bahsetmedi ve başka kimse de bilmiyordu. Onun eşi miydi? Onu seviyor muydu? Beni istiyor muydu? Beni ister miydi? Beni sever miydi? Biliyor muydu ki?

Sanırım bunun bir önemi yok, ama küçük bir parçam onu neden hiç tanımadığımı merak etmekten kendini alamıyor - eğer sadece bir kerelik bir şey değilse. Sanırım bunu asla bilemeyeceğim.

Lycus kulağıma homurdanıyor ve beni dev bir oyuncak ayı gibi kendine çekerek, "Sabahın bu erken saatinde çok fazla düşünüyorsun," diyor. "Uyu, güzel kız."

"İsterdim ama vampir battaniyesine gibiyim," diye takılıyorum. Reve yaklaşıyor ve ben de elimi çıplak göğsünde ve oradaki mezar taşlarında gezdiriyorum. Kalbinin üzerinde iki tane var ve şimdi ne anlama geldiklerini bildiğim için kalbim aşkım için biraz kırılıyor.

"Ama sen çok rahatsın," diye mızızlanıyor Lycus, beni daha yakına çekerek. Reve inliyor ve tekrar bana yaslanmak için daha da yaklaşıyor, bu da beni kıkırdatıyor.

Azul iç geçiriyor, kalçama yaslanana kadar vücudumda sürünüyor ve sonra bakışları Reve'ye gidiyor. Orada endişesini görüyorum, bu yüzden uzanıp saçlarını okşuyorum ve bir an için gözlerinin kapanmasını izliyorum. "O iyi olacak," diye onu temin ediyorum. "Emin misin?" Azul fısıldıyor, sesi gergin, şüphesiz endişeli

kardeşinin acı çekmesine neden oldu.

"Evet, öyleyim." Gözlerim Reve'e döndü. "O hepimizden daha güçlü. O iyi olacak."

"Fiziksel olarak değil. En güçlü benim," diye mırıldanıyor Lycus, kolunu esneterek ve ben de pazusunu tutup ona sırtıyıyorum. Bana dişlek bir sırtış fırlatırken kaşlarını oynatıyor ve Azul bile kıkırdıyor.

Orospu çocuğu. Lycus, seni pislik, neden örümcek ipeğin eğitim odasının her yerinde? Zale homurdanıyor ve ben onu kollarının yarısı havada, vücudu içinde oynadığımız ipek koşum takımına dolanmış halde görüyorum.

Ben kahkahalara boğuluyorum, sonra yaptığımız şeyin görüntüsü Zale'in zihnine kayıyor ve o da yalandan gülüyor.

Aman Tanrım, bu gerçek döl mü? Senin döl ağına mı dolandım?

Reve sırt üstü yatıyor, gözleri kapalı sırtıyor, saçları yüzüne dökülüyor. Bir gözünü kırıp açıyor. *İçinde olduğunu bilmiyordum, bebeğim. Aferin sana.*

Nathair, yeni bir kurala ihtiyacımız var. Eğer tuhaf örümcek seksi yaparlarsa, temizlemek zorundalar! Zale öfkeyle şikayet ediyor.

Nathair'den zihinsel bir göz devirme alıyorum. *O haklı, ama Zale, lütfen sakın ol. Bu ne ilk ne de son kez başkasının dölüyle kaplanacaksın.*

Hepimiz kahkahalara boğuluyoruz, hatta sahanın derinliklerinde olan Osis ve Conall bile. Havayı dolduruyor ve bir an için Nathair'den, kapatmadan önce evinin bir kez daha sevgi ve neşe ile dolu olmasından dolayı saf bir mutluluk duyuyorum.

"Odasını bir ağla kaplayacağım," diye fısıldıyor Lycus bana. "Ben de yardım etmek istiyorum." Reve ortaya çıkıyor ve Azul sırtarak başını sallıyor.

Ben izlerken, hepsi kardeşlerine şaka yapabilmek için önce yataktan sonra da odadan çıkıyorlar. Dürüst olmak gerekirse, kızmadım bile. Ayağa kalkıp Reve'in cübbelerinden birini giyerken gülümsemekten kendimi alamıyorum; cübbenin üzerinde Reve'in baş harfleri var ve bu ipek cübbenin Nathair'den hediye olduğuna hiç şüphe yok.

Her şeyin merkezi olan mutfığa ulaşıyorum, ama burada kimse yok, bu yüzden kendime bir fincan kahve dolduruyorum, büyük boy ayakkabılarımı giyiyorum ve sonra henüz çok fazla keşfetmediğim dışarı çıkıyorum.

Güzel çiçekler gökyüzüne doğru uzanıyor ve alanın etrafına yayılmış güller, zambaklar, yıldız çiçekleri, süsenler ve daha pek çok şey görüyorum. Ortada beşgen bir avlu ile bir çeşme var. Yıldızların altında büyüleyici. Sağ tarafta, etrafında ateş çukuru ve sandalyeler bulunan bir oturma alanına yerleştirilmiş bir teleskop var.

Bir çiçek ve yabani bitki bahçesinde dolaşırken, üzerinde salıncak olan kocaman bir meşe ağacı buluyorum ve dayanamıyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımın altındaki çimenleri ve çiçekleri hissederek yanına gidip oturuyorum, sallanmaya başlarken elimde kahvem var. Hafif bir tepenin üzerinde ve avlunun geri kalan arazisi önümüzde uzanıyor.

Bir tenis kortu, bir havuz ve bazı ek binalar görüyorum ve bunların ötesinde orman var. Güzel ağaçlar gece yarısı gökyüzüne doğru uzanıyor. Bazı insanlar karanlıktan korkar ama ben her zaman alacakaranlıkla şafak arasındaki durgunluğu ve sonsuz olasılıkları sevmişimdir. Belki de vampirlere özgü bir şeydir ama karanlıkta çok fazla güzellik olduğunu inkar edemem.

Bununla ilgili bir şey var ve bu duyguyu kucaklayarak hafifçe sallanırken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Yumuşak bir ses gözlerimi açmamı sağlıyor ve Osis kaplan formunda bana doğru ilerlerken sırtıyıyorum, pençeleri çiçekleri ezmek için dikkatle onlardan kaçınıyor. Ne kadar büyük olduğunu unutmuşum. Kafası dizlerime çarpıyor ve beni neredeyse yere düşürürken bile sırtıtmama neden oluyor. Benden daha büyük ve kafamdan daha büyük olan pençelerinin ucu keskin siyah pençelerle bitiyor. Kürkü inci beyazı ve siyah çizgili, parlak gözleri ise gökteki yıldızlardan daha parlak. Islak pembe burnuyla beni dürttüğünde kıkırdıyorum ve kulaklarının geriye kıvrılmasına neden oluyorum.

"Hey, güzelim," diye mırıldanıyorum başını okşarken ve bir an için bakışlarım etrafta geziniyor. "Burası harika, değil mi?"

Mırıldanıyor ve ben de bunu evet olarak kabul edip başını kucağıma koyup ayaklarımın etrafında kıvrılıyor. Kahvemi yudumlarken onu okşuyorum ve onunla gecenin tadını çıkarıyorum

yanımda, beni koruyor. Kahvem bittiğinde başını geri çekiyor ve ağacın arkasında dolaşmaya başlıyor. Osis diğer tarafta belirip bana usulca gülümsediğinde boynumu uzatıyorum. Saçlarının yarısı arkada toplanmış, parçaları çarpıcı yüzünü çerçeveleyiyor. Parlak gözleri beni izlerken duygularla yumuşuyor. Üzerinde kaplanını hatırlatan beyaz kürklü siyah bir palto, deri bir pantolon ve botlar var.

Gelip salıncakta yanıma oturuyor ve bizi nazikçe itiyor. "Yalnız kalmak isteyip istemediğinden emin değildim" diye mırıldandı.

"Asla," diye cevap veriyorum, elini tutuyorum ve hafifçe sallanırken başımı omzuna yaslıyorum.

Nathair'in beni Osis'e karşı dikkatli olmam konusunda uyardığını hatırlıyorum, çünkü o çok tatlı, nazik ve kalbini koluna takan biri, ama tam da şu anda tehlikede olan benim - ona tamamen ve sırlıslıkla aşık olma tehlikesiyle karşı karşıyayım, öyle ki ondan ayrılamayacağım.

O hayatıma girene kadar özlem duyduğumu bile bilmediğim sessiz bir gücü ve tatlılığı var.

"Reve sana geçmişinden bahsetti, değil mi?" diye soruyor aniden ve ben başımı kaldırıp onun düşüncelerini takip etmeye çalışıyorum.

"Evet?" Profiline bakıp kaşlarımı çatarak soruyorum, o da başını sallayıp nefesini üflüyor.

"Sana benimkini hiç söylemedim," diye başlıyor ve ben uzanıp yüzünü bana bakacak şekilde çeviriyorum.

"İstemiyorsan zorunda değilsin," diyorum ona yumuşak ve dürüst bir şekilde. Aşık olduğum erkekler hakkında her şeyi bilmek istiyorum, ama kendi iyilikleri pahasına değil. Eski yaraları yeniden açmak istemiyorum.

"Beni tanımadan nasıl sevebilirsin?" diye fısıldıyor, bakışlarını süzerek. "Seni seviyorum, Althea. Bunu söylemekten korkmuyorum. Seni seviyorum ve yargıç olduğun ve aramızda böyle bir bağ olduğu için çok minnettarım ama beni de aynı şekilde sevmeni istiyorum ve belki bir gün seveceksin ama benim kim olduğumu bilmen gerek. Bunu hak ediyorsun. Biz senin acını ve geçmişini gördük, sen de bizimkini aynı şekilde bilmelisin."

"Osis-"

Eğilip beni öpüyor ve beni susturuyor. "Kelimelerle aram Nathair iyi değil, vizyonlarım da Reve kadar iyi değil ama izin verirsen sana kendi gerçeğimi gösterebilirim. Beni buraya neyin getirdiğini gösterebilirim."

Bakışlarını inceliyorum ve orada umudunu görüyorum, bu yüzden başımı sallıyorum. Elimi bir kez daha tutarak, bileklerimizi birbirine bastırmadan önce keskin bir çiviyle ikimizin de bileklerini kesiyor - kan değişimi.

Gözlerimi kapatıyorum ve o da aynısını yapıyor, ikimiz de bağın içine dalarken alınlarımız birbirine değiyor. Bu sefer, zihnindeki açık kapıdan geçerek onu takip ediyorum ve bana anılardan oluşan bir flipbook sunmasını izliyorum. Eli hala benim elimdeyken, içine dalıyorum.

İmgelemde daha genç ve ne zaman gerçekleştiğini söyleyemem ama on bir ya da on iki yaşını biraz geçmiş ve tıpkı ona benzeyen güzel bir kadının elini tutuyor.

Annem, diye açıklıyor.

Ona benziyorsun.

Aynı buz gibi beyaz saçlara ve parlak gözlere sahipler. Göz kamaştırıcı bir kadın ve ona usulca gülümserken sevgisini hissedebiliyorum. *Herkes gibi bir sarayda büyüdüm*, diyor bana, anıları hızlıca gözden geçiriyor ve bana parlak, sevgi dolu bir sarayda büyüdüğü anları gösteriyor. *Ama annem her zaman çok güvendiğimi, çok saf olduğumu söylerdi. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünürdüm ama hiçbir zaman diğer saray üyeleri gibi sinsi oyunlar oynamadım ya da tatlı dille konuşmadım ve bir gün, tıpkı annemin dediği gibi, bu beni mahvetti.*

Bir başka güzel kadının görüntüsüyle durur. Bu kadının omuzlarına kadar sarkan kahverengi lüle saçları, parlak kehribar gözleri ve zarif dişleri var. Mavi korseli bir elbise giymiş ve Osis'in daha yaşlı bir versiyonuna gülümsüyor. Genç bir kız olabilir mi?

Angelica'nın ilk aşkım olduğunu söylüyor, ya da ben öyle sanıyordum. Onu hep tanıyordum. Saraydaki en güzel kadındı ve o kadar popülerdi ki hiç şansım olmadığını düşünüyordum ama bir gün fiziksel olarak karşılaştık ve bir baloda bir serseriden kaçmasına yardım ettim. Gecenin karanlığında kaçtık ve gerisi tarih oldu.

Beni, benim tatlı Osis'imi incitebilecek herhangi bir şeyi göstermekten kaçınıyor ve bunun yerine birlikte oldukları, el ele tutuştukları, randevulara gittikleri ve dünyayı birlikte keşfettikleri anları paylaşıyor.

Bir yıldan biraz fazla bir süredir birlikteydik ve ben ona deliler gibi aşıktım. Annem asla onaylamadı, ona güvenmiyordu ama ben Angelica'ya o kadar derinden aşıktım ki, benim gözümde yanlış yapamazdı.

Salıncağa geri dönüyoruz ve gözlerinde yaşlar görüyorum.

"Ama bu gerçeği öğrenmeden önceydi. Angelica beni hiç sevmemişti ve hepsi bir oyundu. Sürüngen onun ortağıydı ve kader olduğunu düşündüğüm şey sadece onun planıydı. Onu sevmemi istiyordu, ona aşık olmamı istiyordu, böylece onun istediği her şeyi yapabilecektim. Annem güçlü bir vampirdi ve sarayımızın kralının gözü onun üzerindeydi. Onu seviyordu. Annem gibi o da birkaç yıl önce eşini kaybetmişti ve yakınlaşmışlardı ama Angelica'nın annesi kıskançtı. Kralın ilgisini çekmek istiyordu ve Angelica da annesi kraliçenin yerini alırsa bir krala bağlı olmanın getireceği güç ve statüyü istiyordu, bu yüzden planı birlikte yaptılar. Erkek onun gerçek eşiydi ve sonunda sırları ifşa ettim. Annemin aşkı kral kılığına giren Angelica ve annesi anneme bir mesaj gönderip onu dışarı çıkardılar. Onu öldürdüler, Althea."

Anılara daldığımda gözlerim yaşlarla doluyor.

Osis'in donmuş çimenlerin üzerinde, kanla kaplanmış uzun beyaz bir önlük giymiş buruşuk bir bedene doğru koşmasını izliyorum. Kadının yanında dizlerinin üzerine çöküp çılgık atıyor ve annesinin donmuş yüzünü, soğuktan dudaklarını görmek için onu çeviriyor.

"Hayır!" diye bağırıyor, elleri kızın üzerinde çırpınıyor ama çok fazla kan var ve kız çoktan ölmüş.

Kral onu bulduğunda, onun üzerine eğilmiş, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Uzun boylu, taçlı ve güçlü bir adamın dizlerinin üzerine çöküp acı içinde bağırıldığını görüyorum.

Onu çok seviyordu. Çocukluklarından beri çok iyi arkadaşlardı ve o gitmişti. Benim yaptığımı düşündü. Öyle görünüyordu ve beni zindana götürdüklerinde karşı koymadım bile. Şok olmuştum ve çok acı çekiyordum. Beni öldüreceklerdi ve çektiğim acıdan dolayı en iyisinin bu olduğunu düşündüm ama sonra Angelica benimle alay etmek, planını açıklamak ve tuzağına nasıl düştüğümle övünmek için hücremde belirdi.

"Onu sevdim, Althea," diye yüksek sesle devam etti. "Kırık kalbimi söküp toza çevirene kadar beni kurtarmak için orada olduğunu sanıyordum. Kendi saflığımı yüzünden annem öldürülmüştü ve içimde bir şeyler kırılmıştı. Kendi kederimin, kendi deliliğimin içine düştüğümü hatırlıyorum ve bir gece, ay kan kırmızısına döndüğünde, ilk kez kaplanıma dönüştüm ve hücreden kaçtım."

Gözlerinden yaşlar damlıyor.

"Utaniyorum ama kaplanın beni ele geçirmesine ve korumasına izin verdim. Öfkem ve acımla onları . Birlikte olduğum kadını parçaladım.

Annesi ve eşiyle birlikte. Kanlarında yıkandım ve annemin ölümü için çığlıklar attım. Tekrar dönüştüğümde hala onların kanıyla kaplıydım ve annemin mezarına gidip bekledim. Ölmek istedim, beni bulmalarını istedim. Suçlarımın bedelini ödemem gerektiğini biliyordum. Ama ne kral ne de halkım beni bulabildi. Onun yerine Conall, Lycus ve Nathair buldu. Beni buraya geri taşıdılar ve bir başka kan kırmızısı ayın altında öldüm. Annemin yanına gidip af dileyebileceğimi düşündüm ama tanrı bana onun çoktan öldüğünü söyledi. Bana geri dönmemi ve annemin mirasını korumak için başıma gelenlerin başkalarının da başına gelmesini engellememi önerdi. Tek istediğim annemin benimle gurur duymasıydı, bu yüzden kabul ettim ve geri döndüm."

"Pişman mısın?" Ben soruyorum.

"Geri dönmek mi yoksa onları öldürmek mi?" diye mırıldanıyor, sanki kendi kederinden yeniden çıkıyormuş gibi gözlerini kırıştırıyor.

"İkisi de."

"İkisine de hayır. Onları ben öldürdüm Althea ve bunu geri alamam. Ne yapmış olurlarsa olsunlar, hayatlarını ellerinden aldım ama bu aynı zamanda beni bugün olduğum kişi yaptı ve beni sana getirdi; gerçekten sevdiğim, kalbimi tamamen hak eden bir kadına."

"Bilmiyorum-"

"Biliyorsun." Dudaklarımı kapatıyor. "Çok kolay düşeceğimden endişelendiğini biliyorum - annem de öyleydi - ama bir daha kimseyi sevmeyeceğime yemin ettim ve sonra sen geldin. Bir gülüşünle, bir bakışınla kalbimi çaldın. Geçmişini, ruhunu gördüm Althea ve o kadar güzel, o kadar saf ve hak ediyordu ki. Seni nasıl sevmem?"

"Seni asla onlar gibi incitmek istemiyorum," diye mırıldanıyorum tanıdığım en saf insanlardan birinin yüzüne bakarken. "Hâlâ aşka nasıl inanabiliyorsun?"

"Bir kişinin bunu bana karşı kullanmış olması bunun gerçek olmadığı anlamına gelmez ve başka birini sevmemem gerektiği anlamına da gelmez. Sadece bizi inciten insanlar yüzünden inanmayı bıraksaydık, dünya çok karanlık bir yer olurdu. Ben umuda ve mutluluğa inanıyorum ve her gün bunu seçiyorum. O yüzden Althea, seni seviyorum. Kalbim sende ve umuyor ve inanıyorum ki onu asla onlar gibi paramparça etmeyeceksin."

"Asla," diye yemin ediyorum o gözlere bakarken. "Sen de benimkilere sahipsin, biliyorsun. Onunla benim aramdaki fark bu. O seni asla hak etmedi,

Osis, ve kimsenin bunu yapacağını sanmıyorum, ama deneyeceğim." Onu öpüyorum. "Bana hikayeni anlattığın için teşekkür ."

Dudaklarıma gülümseyerek gözyaşlarımı siliyor ve ay onu bir aşık gibi yıkarken nefesim kesiliyor. "Elbette. Şimdi seni beslememe ne dersin?"

Ayağa kalkıp elimi tutuyor ve beni içeri götürüyor. Yüzünde daha önce olmayan geniş bir gülümseme var ve ben aya bakıp beni dinleyen her kimse bu adamı benim için kurtardığı için teşekkür ediyorum.

KIRKINCI BÖLÜM



ALTHEA

I Osis'in göğsünde yatıyorum, Conall kitap okurken diğer elimi tutuyor. Nathair karşımızda elinde kocaman bir kitapla duruyor, ancak gözleri arada bir bana kayıyor ve elimi takip ederken yumuşuyor.

özellikler. Osis'in mutluluğu karşısında Nathair'in sevincini hissediyorum.

Bir zil çaldığında dinleniyor ve boş zamanımızın tadını çıkarıyorduk. Gürültülü ve dramatikti, doğrulmama neden oldu. Nathair kaşlarını çatıyor ve kitabını sesli bir çarpmayla kapatıyor ve sonra diğerleriyle endişeli bakışlarını değiş tokuş ediyor.

"Onunla kal," diyor ve göz açıp kapayıncaya kadar ortadan kayboluyor. Diğerleri etrafımı sarmak için acele ediyor.

"Ne oldu?" Talep ediyorum.

"Bir yabancı," diye mırıldanıyor Zale, ayaklarımın dibinde otururken. "Burada olmaması gereken bir şey içeri girdiğinde zil çalıyor, bir uyarı sistemi gibi."

"Yardım etmeliyiz-" diye başlıyorum ama sonra Nathair ortaya çıkıyor.

"Bir insan değil, bir mektup." Ön yüzünde okunamayan siyah yazılar olan süslü, altın bir zarf tutuyor. Zarfı çevirdiğinde, üzerinde bir taç ve kılıç bulunan parlak kırmızı bir mühür görür.

Kahretsin, ben bile farkındayım.

Çocukken öğrenmiştik.

Bu bir sendikanın mektubu, mahkemelerin bir toplantısı.

Oturan Nathair, çiviyle dikkatlice açıyor ve kalın, saf beyaz parşömeni açıyor, boğazını temizliyor ve bize okumaya başlıyor. Oda

Hepimiz nefesini tutmuş beklerken, bağlarımızdan kötü bir his akarken sıcaklık düşüyor gibi görünüyor.

TO THOSE WHO RECEIVE THIS LETTER, BE AWARE THAT YOUR
PRESENCE HAS BEEN ACKNOWLEDGED. THE COURTS DEMAND A
VIEWING AS A COURT. EVEN WITHOUT CLAIMING THE TITLE OF
ONE, YOU MUST UPHOLD THE LAW. WE EXPECT AN INVITATION BY
THE BLOOD MOON. OR ACTION WILL BE TAKEN.

THOSE WHO RULE AWAIT YOU.

"Cinayetlerden bahsetmediler," diye mırıldandım.

"Bizim yaptığımızı kanıtlayamazlar ve kanıt olmadan suçlamak onlar için ölüm demektir. Hayır, oyun oynuyorlar ve sırlarımızı öğrenip kitlelerimizin içine sızabilmek için bizi tuzağa düşürmeye çalışıyorlar."

"Onları içeri alamayız." Genç olabilirim ama diğer mahkemelerin neler yapabileceğini ben bile biliyorum. "Peki ya görevimiz? Anonim kalmak ne olacak?"

"Öyle görünüyor ki böyle bir şey söz konusu değil," diye yanıtlıyor.

Diğerleri başlarıyla onaylıyor ve benim gözlerim kısılıyor. "Üzgün görünüyorsun."

"Bu günün eninde sonunda geleceğini biliyorduk," diyor Zale. "Gölgelerde ancak bu kadar uzun süre saklanabilirdik. Saray hayatına katılmayı hiç istememiş olsak da, onlar bizim avımız olduğu için şimdi bu bizim için faydalı olabilir."

"Haklı," diye katılıyor Reve, "ve iyi bir partiyi severim."

"Bir saldırı karşısında zayıf kalacağız. Yeterli sayıda değiliz," diye mırıldanıyor Azul.

"Kanun, bir mahkeme olarak sınıflandırılmak için on dört veya daha fazla üyeye sahip olmanız gerektiğini belirtmiyor mu? Aksi takdirde, gücümüzü emip sarayımızı bir aile birimi olarak kabul etmezler mi?" Lycus düşünüyor.

"Doğru," diye mırıldanıyor Nathair.

"Peki ne yapacağız?" Osis soruyor ve hepimiz cevap için Nathair'e bakıyoruz ama konuşan Conall oluyor.

"Elbette daha fazlasını istiyoruz." Omuz silkiyor.

"Aramıza daha fazlasını kabul edemeyiz," diye söze başlayan Nathair, ben boğazımı temizlediğimde mantık yürütmeye başladı.

"Yanılmıyorsam yasa, mahkeme olabilmek için on dört veya daha fazla gece yaratığına sahip olmanız gerektiğini belirtiyor, doğru mu? Ne tür bir yaratık olduğunu belirtmiyor."

Bana attığı sırtış yavaş ve açlık dolu. "Seni zeki, akıllı kız," diye mırıldanıyor.

"Bekle, ne?" Osis kafası karışmış bir şekilde sorar.

"Diğer insanları çağırmak zorunda değiliz, sadece gecenin diğer yaratıklarını çağırabiliriz. Ne de olsa biz Kabuslar Mahkemesi'yiz, bu yüzden onlara bunu vereceğiz." Sırtışımın düpedüz şeytani olduğunun farkındayım ama mahkemeleri alt etme ve gotik bir kâbusa girdiklerinde yüzlerini görme fikri? Paha biçilemez.

Reddedilen arkadaşımın orada olacağından bahsetmiyorum bile.

Reve bana doğru eğilip yapışkan gözlerle bakarken, "Bu harika," diyor.

"Doğru söylüyor. Haklı. İnanılmazsın," diye homurdanıyor Conall ve ürpermeme neden oluyor. "Odaklan." Onlara baştan çıkarıcı bir şekilde dişlerimi gösteriyorum. "Ama önce ne yapacağız?"

Sorguluyorum.

Nathair doğrulmadan önce etrafına bakınıyor, yüzünde kararlılık parlıyor. "Bir parti düzenleriz ve onlara davetiye göndeririz. Eğer görmek istiyorlarsa, bırakın görsünler. Biz onların oyununu oynayacağız." Ayağa kalkan Nathair uzak köşedeki masaya geçip ağır ağır oturuyor ve parmaklarını ahşabın üzerinde gezdiriyor. "Annem bunu tahta geçeceğim gün için oymuştu. Bir kral olarak bunu hiç , o yüzden sanırım şimdi tam zamanı." Bir çekmeceyi açıyor ve mat siyah bir kâğıt çıkarıyor. Kâğıdı dikkatlice masanın üzerine yerleştirdikten sonra bir tüy kalem alır ve onu kendi gücüyle doldurur.

Bazıları kan kullanıyor ama büyülerde size karşı kullanılabileceği için bu her zaman zor olabilir, bu yüzden hecelenmiş mürekkep her zaman en iyisidir. Yaklaşarak omzuna yaslanıyorum ve yazmaya başlamasını izliyorum, mürekkep metalik bir altın renginde ve kırmızı bir ışıltıyla çıkıyor.

DEAREST SANGUI,

YOU ARE CORDIALLY INVITED TO ATTEND THE FIRST BALL OF THE YEAR AT COURT OF NIGHTMARES. A COURT ONCE HELD IN GREAT ESTEEM, KNOWN FOR ITS GRANDEUR AND POWER. ALL MONSTERS, MURDERERS, AND VAMPIRES ALIKE ARE WELCOME AND ENCOURAGED TO DRESS TO KILL. HELD THE NIGHT OF THE BLOOD MOON, JOIN US FROM SUNDOWN TO SUNUP FOR A NIGHT YOU WILL NEVER FORGET.

THE COURT OF NIGHTMARES

Diğerleri daha da yaklaşıarak mesaja bakıyor. "Peki, siz ne düşünüyorsunuz?"

"Çok iyi iş çıkardınız kralım," diye mırıldanırken eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Ve şimdi, bir balo planlamak için on günümüz var."

"O zaman sanırım görevleri bölüşme zamanı geldi. Ne de bir izlenim bırakmak istiyoruz. Ben korkunç bir baştan çıkarma düşünüyorum. Peki ya diğerleri?" soruyor ve cevabı kahkaha oluyor. "O zaman onlara Kabuslar Sarayı'na neden bulaşmamaları gerektiğini gösterelim."

"Emin misin?" Zale sorar.

Zale ve Lycus arkamda dururken, diğerleri de kendilerine verilen görevleri yerine getirmekle meşguller. Benim rolüm bahsettiğim kâbusları işe almak. Fikrimden çok emindim ama şimdi emin değilim. Ya bize saldırırlarsa? Ya bize düşman olurlarsa?

Ne de olsa, bu dünyada dolaşan ve geceyi evleri olarak gören canavarlar sadece birer hayvan ve canavardır.

Evcilleştirilemezler ama eğer isterlerse onlarla eş bağına benzer bir bağ kurabiliriz. Elbette bu, dünyamızdaki her şeyin yaptığı şeyi, yani kanı içerir. Daha önce bunu yapıp da hayatta kalan birini hiç duymamıştım. Ben çocukken birisi bir ejderhayı çağırmaya çalışmış ve bu yüzden cayır cayır yanmıştı.

Yalnız bırakılmayı tercih ediyorlar ve evcil hayvan değiller, ancak hepsi hızla genişleyen bu dünyada sığacak bir yer bulamadıkları için genellikle bir yuva arıyorlar. Biz de onlara bunu sunacağız; bir yuva, bir sığınak ve koruma. Buradaki topraklar harika, Nathair bana haritaları gösterdikten sonra tahmin ettiğimden bile daha büyük. Yaşayabilecekleri ve kendilerine ait kılabilecekleri koca bir şehir değerinde arazi var ve karşılığında sarayımızı korumamıza yardımcı olacaklar.

"Yapmak zorunda değilsiniz," diye ekliyor Lycus.

"Hayır, ben istiyorum. Annem ve Tanrı bir keresinde, eğer onları çağıracak kadar cesursam karanlıktaki yaratıkların benim olduğunu söylemişti, o yüzden bunu yapmamın zamanı geldi. Güven bana." İki elini de bırakıyorum ve çıplak ayakla ormanın önündeki çimenlere basıyorum. Saçlarım dağınık ve rüzgâr saç tellerimi sırtımda savuruyor. Başımda Nathair'in bana verdiği bir taç var.

Canavarlara bir kraliçe olarak, doğduğum günkü gibi çıplak, unvanım, korumam ve kanımdan başka sunacak hiçbir şeyim olmadan gidiyorum. Aramızda yalan olmayacak, sadece ben ay ışığında karanlığa sesleneceğim.

Lycus'un sarayın büyüğü silahlar zulasından aldığı süslü kurban hançerini elime alarak konuşmaya başlıyorum. Kelimeleri kadim dilimizde söylerken sesim emin ve sabit, neredeyse havada süzülüp dünyaya yayıldıklarını görüyorum.

Bu bir çağrıdır ve ardından bir fedakarlık gelmelidir.

"*Vejoj reteh, olhah magicaül, a furthol mehin.*" Kabaca tercüme edersem, kâbusların ortaya çıkmasını ve evlerini bulmalarını istiyorum. Anlamlarına odaklanarak, onlara güç ve niyet aşılayarak zikretmeye devam ediyorum ve bir nefesle benden patlıyorlar.

Gözlerim kapanıyor ve kanım durmadan çimlere damlayıp toprağa karışırken başım geriye düşüyor. Gece boyunca yayılan milyonlarca farklı parça gibi yolculuğu takip ediyorum. Acı bedenimi sarsıyor ve gücüm kanı besliyor, ben zikretmeye devam ederken onu daha da güçlendiriyor.

Karanlıkta kalan o canavarlara dokunduğumda, başlarını kaldırıp dişlerini gıcırdatıyorlar, bir başkası tarafından çağrılmaktan güvensizlik ve öfke duyuyorlar. Yatıştırıcı düşünceler göndermeye ve onlara gerçeği göstermeye çalışıyorum, ama bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum.

vücuduma geri dönüp öne doğru tökezlediğimde çalışıyor. Yüzüstü yere düşmemek için ellerim çimlere takılıyor. Gücüm bana geri dönüyor ve inlememe neden oluyor.

Kollarımın iç kısmındaki yaralar bıçak sayesinde iyileşmiyor; ancak büyü tamamlandığında iyileşecekler.

Orada bekliyorum, kesik bileklerimden toprağa ve çimenlere kan damlıyor. Arkadaşlarım arkamda duruyor ve ben canavarların çağrımıza cevap vermesini beklerken avlumuz, mabedimiz bir fener gibi aydınlanıyor. Tanrılara beni öldürmemeleri için dua ediyorum.

Nox, umarım bizi kurtaracak kadar güçlüyümdür.

Ağaçlar önümüzde hareket etmeye başladığında, diğerleri gibi benim çağrımı da görmezden geleceklerini düşündüğüm için umudum azalmaya başlıyor. Ormanın içinde hareket eden her şeye sesleniyorum, sesim yumuşak ve güçlü.

"Size zarar vermeyeceğiz. Sizin için hiçbir tehlike arz etmiyoruz." Başımı saygıyla eğiyorum çünkü bu yaratıklar hepimizden çok önce yaşıyorlardı ve bizden sonra da yaşayacaklar. Onlar saygıyı hak eden kadim varlıklar.

Arkamda birinin soluğunu duyuyorum, başımı kaldırıp kirpiklerimin arasından yukarı bakıyorum, serbest kalan yaratığı gördüğümde dudaklarımı harika bir gülümseme kaplıyor.

"Çok güzelsiniz," diyorum onlara ve öyleler de.

Onlar son derece çarpıcı, güzel bir kâbus.

Bu bir hidra, birkaç tanrıyı yediği ve kötü olarak görüldüğü için binlerce yıldır görülmeyen bir yaratık. O tanrılar onu öldürmeye çalışıyordu, bu yüzden nefsi müdafaaydı.

Öldürdüğü tanrılardan çalınmış siyah, kırmızı, mor ve mavi gözleri bana bakarken, ejderhalarınkine benzer dört başı birbirinin etrafında dönüyor. Vücudu da bir ejderhanınkine benziyor, yanardöner mavi pullarla kaplı, sırtı ve kuyruğu boyunca sivri uçlar var, uzun ve kalın, arkasındaki ağaçların hepsinden daha kalın. Altı bacağı da aynı pullarla kaplıdır ve kurbanlarını ateşe vermez ya da önce yemezse parçalara ayırmaya hazır uzun, siyah pençeleri olan üç ayak parmağıyla son bulur. Tarihteki en korkulan canavarlardan biridir ve aynı zamanda en yakalanması zor olanıdır. Peki neden burada? Neden bu kadar yakın?

Sen, diyor hırıltılı ses zihnimde. Bu hayata geldiğin anda gücünü hissettim. O zaman bile çağrını hissettim ve merak ettim. Beni başka hiçbir şeyin uyandırmadığı kadar uyandırdı.

O zaman gerçekten şanslıyım, diye cevap veriyorum.

Gücünü göstermek için daha da yükselir.

Önümdeki yaratığın tüm ihtişamıyla büyüyebileceğini biliyorum; dokuzdan fazla başıyla herhangi bir şehirden ya da canavardan daha büyük, ama şimdi karşıma daha küçük, daha az tehditkâr olmayan bir biçimde çıkıyor, bu da bana teklif ettiğim şeyi istediğine dair umut veriyor.

Ait olacağı bir yer ister.

Ne istiyorsun, hayat hırsızı?

Hayat-oh, vampir, anladım. Bu sefer diğerlerinin de duyabilmesi için yüksek sesle konuşuyorum. "Bizden önceki pek çokları gibi size de zincirsiz bir anlaşma teklif etmek istiyoruz. Ayrıca sizi öldürmek de istemiyoruz."

"Bu aptallık olur," diyor yüksek sesle, bir burnundan duman çıkarken kıkırdıyor.

"Öyle olurdu," diye gülümseyerek kabul ediyorum. "Güvenliğimizi, ailemizi ve sevgimizi korumak için gerçek bir saray olmalıyız ve bunu yapmak için yasalarımız belirli bir sayının üzerinde olmamız gerektiğini belirtiyor. Kendi türümüzden hiç kimseye güvenmiyoruz ve onlarla hiçbir şey yapmak istemiyoruz, sonuçta bizim de kendi görevlerimiz var. Ben her zaman geceyle ve bir tanrıyla bir oldum" -o zaman tısladı ve ben irkildim- "ve bir kahin olan annem bana kabuslarla bir olduğumu söyledi. Haklıymış. Asla senin kadar büyük ya da güçlü olamayabilirim ama ruhum seninki gibi. Bu yüzden sana bir anlaşma öneriyorum Hidra, bir sığınak ve barış anlaşması. Karşılığında kanlı aydan sonra istediğin zaman gidebilirsin ama evimizi koruyabilmemiz için görüntüleme sırasında burada olmalısın. Burada her zaman sığınağınız olacak, sizin için koruyacağımız bir yer."

Beni izliyor, ben beklerken kafaları bir dönüp bir açılıyor. "Neden? Neden biz canavarları seçtin?" diye soruyor.

"Çünkü ben bir canavarım," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Çünkü canavarlarla kendimi insanlardan daha çok evimde hissediyorum."

"Eğer bu bir numaraysa, kan içici, kemiklerini kürdan olarak kullanacağım."

"Değil." Elimi kaldırıyorum. "Gerçeği görün. Tek teklifim güven, huzur ve ev."

Nefesimi tutarak bekliyorum, gözlerini benden ayırmadan yaklaşıyor ve bir güç gibi üzerimde yükseliyor. Kolumu uzatıyorum ve bir başı üzerine eğiliyor. Yumuşakça, tüm vücudumdan daha büyük kaba bir dil kanımı tatmak için dalıyor. Bekliyorum, eksik bulursam bu hidranın ihanetten hepimizi öldüreceğini biliyorum.

Gözleri kısılıyor ve geri çekilip eğilmeden önce kalbim duracak gibi oluyor, bu da beni derinden sarsıyor. Bu yaratık daha önce hiç kimseye, hatta bir tanrıya bile boyun eğmemişti ama yine de bana boyun eğdi.

"Sen buna layıksın. Kalbindeki gerçeği görüyorum, vampir. Bir canavarın karanlığında bile ruhun hiç hissetmediğim kadar saf. Anlaşmanı kabul ediyorum, çünkü bu dünyadan yoruldum ve bir süreliğine burada bir yuva bulacağım." Bununla birlikte, dönüp ağaçların arasına karışıyor. Şimdi, içindeki kanımla, hidranın özel, gölgeli bir kumsalı olan küçük bir göl bulmadan önce büyük bir hızla karada ilerlediğini ve orada suya kaydığını, topraklarımızı ve bizi kabul ettiğini neredeyse hissedebiliyorum.

Arkamdaki arkadaşlarıma dönüyorum, yüzlerindeki şok ve rahatlama ifadelerini görüyorum ama sonra altımdaki zeminin sarsıldığını hissediyorum ve bir başkasının yaklaştığını anlıyorum. Sanki kanım, gücüm, fark ettiğimden daha güçlü ve tüm büyükleri uykularından çağırıyorum.

Umalım da hayatta kalabileyim.

Yerin titremesi durduğunda, önümde narin bir figür yere düşerken ormana bakıyorum. Kukuletasını geri ittiğinde damarlarıma korku damlarken anında donup kalıyorum. Bu neredeyse insan gibi görünse de, başka bir şey değil. O bir banshee ya da cehennem çığırtkanı, bizim ilmimizde ona böyle derler. Tarih boyunca ihanete uğramış kadınların acı çeken ruhlarından doğmuştur, feylerden bile daha fazla ham güce sahiptir ve doğa onun emirlerini yerine getirir. Bazen pervasız, öfkeli ve düpedüz deli oldukları bilinir. Bu beni dikkatle izliyor. İri siyah gözleri bana kilitlenmiş, çarpık alaycılığı ve sivri dişleriyle çok güzel. Sarı saçları rüzgârda savruluyor ve varlığı güçle şarkı söylüyor.

"Aradın mı genç?" Sesi güzel, melodik, ama bunun ne kadar kolay değişebileceğini çok iyi biliyorum, bu yüzden kelimelerimi dikkatle seçiyorum. Beni yalanlar için öldüren Hidra'nın aksine, bu beni eğlence için öldürecek. Kaos ve şiddet istiyor. Tadını alabiliyorum.

"Sarayımıza katılacak kâbuslar arıyoruz. Karşılığında burada bir sığınakları ve evleri olacak; zincirleri ya da kısıtlamaları olmayacak." Yavaşça teklif ediyorum.

"Beni bağlamak mı istiyorsunuz?" diye bağırıyor ve kulak zarlarım patlayıp kanıyor. Hızlı iyileşme sürecim devreye girene kadar ve gözlerim patlayıp kanadığı için göremesem de sesleniyorum, "Asla, hiçbirini bağlamak istemiyoruz. bir. Sadece bir takas."

"Gücü asla paylaşmayacağım. Beni bir daha arama yoksa bu senin ölümün olur.

Amacınızı hissettiğim için kendinizi şanslı sayın."

Gözlerim yavaşça iyileşirken onun ayrıldığını hissediyorum ve omuzlarım çökerken acıyı kovalamak için gözlerimi kırptırıyorum.

"Hepsini kazanamayacaksınız. Canavarlar dolaşmak içindir. Bu muhtemelen senin çağrını geri çeviremeyecek kadar ilgiliydi. Bir banshee buraya asla sığmaz. Onlar yalnız dolaşmak içindir," diye açıklıyor Zale ve ben de haklı olduğunu bilerek başımı sallıyorum ama umarım daha fazlası gelir ve gelirlerse de kalırlar çünkü hayatlarımız buna bağlı.

Sanki benim sessiz yakarışımınla çekilmiş gibi, ormandan daha fazla yaratık kayıyor.

Uzun, pençeli kolları ve keskin dişleri olan bir wendigo görüyorum ama seslenirken kekeleyor. Bir de şekil değiştiren var, benim bir kopyama dönüşüyor ki bu çok ürkütücü. Ok ve yay taşıyan küçük bir adama benzeyen ama kötü dişleri olan ve belaya meyilli bir puk da öne çıkıyor. Ağaçların arasından bir denizkızı çıkar, teni mavi ve gözleri kan kırmızısı olmasına rağmen saçları güzel ve çekicidir. Avucumun içinden daha küçük ama en az bizim kadar kana susamış bir su ruhu olan bir peri de onlarla birlikte. Bir kimera sanki emin değilmiş gibi arkada saklanıyor.

Hepsi kâbusların yaratıklarıdır ve hepsi eşit derecede güzel ve tehlikelidir.

Onlara da diğerlerine sunduklarımın sunuyorum ve seçim yapmalarına izin veriyorum.

Kollarımı kaldırarak, yumuşak ve dürüst ifademle karar vermelerini bekliyorum ve bir sürü gibi üzerime çullanıp kanımı yalayıp tadına bakıyorlar. Yalan söylüyor olsaydım, bunu hisseder ve beni anında öldürürlerdi.

Yavaşça evlerini bulmak için uzaklaşıyorlar. İstedikleri gibi gelip gidecekler, ama bu bizim amacımıza uygun ve ben de dışarıda yürüdüğüm yerler konusunda daha dikkatli olacağım.

Nathair'in bir zamanlar unutulmuş topraklarının yeniden hayatla dolmasından duyduğu mutluluğu neredeyse hissediyorum, bu hayatlar bizim gibi ölüm ve kanla beslense bile.

Hepsi bu kadar diye düşünerek ayağa kalkmak üzereydim ki, Nox'a dürüst bir tek boynuzlu at ormandan koşarak geldi. Tek boynuzlu atlar peri masallarında anlatıldığı gibi güzel ve tatlı değildir. Hayır, onların gerçek formu boynuzlu, dişleri ve dans eden gözleri olan iskelet bir attır. Evet, güzel görünebilirler ve bu halleriyle bile ürkütücü bir sevimlilikleri vardır ama değiştikleri kadar çabuk öldürürler de.

Ona sesleniyorum ve o da diğerleri gibi içip ormanın içinde kayboluyor, kahkahaları da peşinden geliyor.

"Ne güzel bir hayvanat bahçesi yapıyoruz." Lycus sırtıyor ve beni kıkırdatıyor. Ancak kanım hala damlıyor, bu da bana daha fazlasının geleceğini söylüyor.

Bekliyorum, ay gökyüzünde ilerlerken bile. Gerekirse sonsuza dek bekleyeceğim.

Birkaç saat sonra bir trol beliriyor ama diğerlerinden bahsedilince gidiyor. Yalnız piçler diğer canavarlardan nefret eder, bu yüzden gülünç derecede uzun kirpiklerini kıskanmış olsam bile bunu kişisel olarak algılamıyorum. Kanım akarken beklemeye devam ediyorum. Zale beni beslenmeye çağırıyor ama bu iş bitene kadar yapamayacağımı biliyorum.

Bir tepegöz beliriyor ve teklifimi çabucak kabul ediyor. Kendi yerini bulmak için ormana geri dönerken yalnızlığını hissediyorum.

Yine de daha fazlasını hissediyorum ve beklediğimiz başka bir şey olduğunu biliyorum, bu anlaşmaları nasıl kabul ettiğimi görmek için uzaktan izleyen bir şey ve ancak tatmin olduğunda ortaya çıkıyor.

Bir ejderha, gerçek bir ejderha, bir duman bulutu içinde önüme düşüyor.

Parıldayan mor ve siyah pullarla kaplı çivili gövdesiyle çarpıcı ve ölümcüldür. Gözleri bu ikisinin karışımı ve ağzından ve burnundan dumanlar çıkıyor. Beni dikkatle izliyor, gövdesi Hydra'nın gerçek formunun yarısı kadar.

"Teklifinizi tekrarlamınıza gerek yok, çünkü ne önerdiğinizi duydum."

Ejderhalar yalnız yaşayan ve hayatta kalan istifçiler olarak bilinir. Eskiden gökyüzünde onlardan çok vardı, ya da tarih öyle diyor, ama şimdi doğaları sayesinde neredeyse öldüler. Birini canlı olarak görmek şok edicidir, ancak sonraki sözleri kadar değil.

"Kendimi sana ve bu topraklara bağlayacağım. Sadece tek bir şey istiyorum." "İste," diye mırıldandım.

"Sonra, ben hazır olduğumda, benim için bir tane daha çağıracaksın." Göz kırıyor, o da ofluyor.

"Benim türümden biri daha. Aşkım mezarın ötesinde ve ona ulaşabileceğini biliyorum. Eğer bunu benim için yaparsan, o zaman senin olurum. İstedğin her şeyi yaparım."

Sözlerindeki ıstırap kalbimi delip geçiyor. "Yapabilir miyim bilmiyorum," diye dürüstçe itiraf ediyorum, ona yalan söylemek istemiyorum.

". Bunu hissedebiliyorum. Senden sadece denemeni istiyorum," diye yanıtlıyor.

"O zaman yapacağım. Sana kanım üzerine yemin ediyorum." Eğilip kanımın tadına bakarken rahatlıyor ve doğrulurken diğerleri gibi gitmiyor. Onun yerine bekliyor.

"Senin gibi birinin gelmesini çok uzun zamandır bekliyordum," diyor.

"Benim gibi mi?"

"Karanlığın şampiyonu, sevimemeyecek kadar çirkin ve korkutucu olduğu düşünölen biz kâbusların. Yıllar önce benimle konuşan tanrı haklıydı. Karanlığın bir savaşçısının geleceğini ve onun muhteşem olacağını söylediler." Bunu söyledikten sonra, arkasından bakakalıyorum.

Bitkinim ama sevinçliyim.

Ayağa kalktım ve tökezledim.

Lycus ve Zale iki kolumu tutarak kalkmama yardım ediyor. Başım dönüyor, kan kaybından ve harcadığım güçten dolayı halsizim.

"Al."

İkisi de kanayan bileklerini bana doğru uzattı ve ben büyüünün bittiğini hissederek hızla içtim ... en azından şimdilik.

Gücüm tükendiği için artık arayamıyorum, ama her zaman tekrar yapabilirim.

Her iki durumda da, bir mahkeme olarak sınıflandırılmak için fazlasıyla yeterliyiz.

Şimdi onların yerleşme zamanı ve umarım bir sonraki savaşta hayatta kalabilecek kadar uzun süre dayanabiliriz.

ŞAFTÖR EORtY-ONE



LYCUS

I Althea'yı kontrol edip onu Zale'in etrafında kıvrılmış, ikisi de mutlu bir şekilde uyurken görüyorum ve sonra bir sonraki görevim için Nathair'e geri dönüyorum. Adam elinde bir pano ile dolaşıyor ve listesindeki şeyleri işaretliyor. Sanırım

Uzun zamandır top atmadı, bu yüzden mükemmel olması gerekiyor, ancak ipek monogramlı pijamalarını giymiş, saçlarını topuz yapmış ve yüzünde ciddi bir çatık kaşla panoya bakarkenki görüntüsü çok sevimli.

Eğer diğer mahkemeler bizi şimdi görebilseydi.

"Seni duyabiliyorum," diye sesleniyor başını kaldırmadan.

"Saklanmıyordum," diye cevap veriyorum duvarı iterken.

"Feylerin sana geri dönmesi neden bu kadar uzun sürüyor?" diye mırıldanıyor ve listeye öfkeyle bir şeyler karalıyor.

"Sanırım planlama iyi gidiyor?" Sırıtiyorum ve ben kıkırdarken o bana ters ters bakıyor.

"Toplardan nefret ediyorum ama bunun mükemmel olması gerekiyor. Savaşın yarısı beklenti ve estetik. Eğer güç ve kuvvet gösterimizi görmelerini sağlarsak, buna inanacaklardır." İç geçiriyor, başını ovuştururken elindeki panoyu yanına bırakıyor.

"O nasıl?" diye soruyor, kendisi de her beş dakikada bir onu kontrol etmeye gitmiş olmasına rağmen.

"O iyi, sadece dinleniyor. Büyü onu çok yıprattı ama onu görmeliydin." Başında bir taçla dizlerinin üzerine çökmüş eşimin görüntüsünü hatırladıkça gözlerimin hülyalara daldığını biliyorum. O kadar mükemmeldi ki

Diz çökerken bile güçlüydü. Kabuslar ona geldi, ama nasıl gelmesin ki? Ben bile derinlerdeki çağrıyı hissettim, örümceğim cevap vermek ve onu alması için yalvarmak istiyordu. Onlar da aynı şekilde hissetmiş olmalı.

O çok güçlü. Başka biri olsa o büyüünün gücünden ya da kan kaybından öldürdü ama o ölmezdi. Bizim Althea'mız değil.

Kraliçemiz değil.

"Ben yaptım." Sırıttıyor. "İzlememek çok zordu. İnanılmaz , değil mi?"

"Bence onun gücü tanrılarınkine bile rakip," diye yorum yapıyorum utanmadan.

"Benim zamanımda olsa ona tapardık." Başımı sallayarak dişlek sırtışıma engel olamıyorum. "Onun için seve seve kurbanlar verirdim. ve onu her yerde takip ettim. Hâlâ da edeceğim."

"Hepimiz isteriz." Sırıttıyor ama sonra gülümsemesi kayboluyor. "Lycus, seninle bir şey konuşmak istiyordum." Sesi neredeyse tereddütlü. "Sanırım o gelene kadar ne kadar aç olduğunu fark etmemiştim çünkü diğerlerinin korkusu beslenmeni engelliyordu. Bilmelisin ki sen ailemizdensin, kardeşimizsin ve senin için ölürüz."

Ürperiyorum ama kendimi cevap vermeye zorluyorum. "Benim için seve seve öleceğini biliyorum ama bu beni beslemeye istekli olmakla aynı şey değil." Bu acımasız gerçek, onları incitse bile. Bununla yaşamak zorundaydım ve o gelene kadar ne kadar acı verdiğini fark etmemiştim.

"Haklısınız. Daha iyisini yapmalıydık. Sanırım korku bizim için bile hala üstesinden gelinmesi zor bir şey. Daha iyisini yapacağız." Yaklaşıp elini omzuma koydu. "Yapacağız kardeşim ve hepimiz sana bir özür borçluyuz. Ne olursa olsun senin yanında olmalıydık. Zale'ye sahip olduğun ve şimdi de ona sahip olduğun için mutluyum, ama şunu bil ki damarımda her zaman yerin var kardeşim. Bunun için beni öldürmek istesen bile, sana burada ve şimdi söz veriyorum. Kanım üzerine yemin ederim." Bu sözün önemi beni derinden sarsıyor. Nathair bana olan aşkını kanıtıyor. "Lideriniz olarak, bunun bir daha asla olmamasını sağlayacağım."

Nathair her zaman kendine çok fazla yüklendi ve her şey için kendini suçlamakta çok hızlı davrandı. Azul bir yargılamada bir kez incindi ve haftalarca kendini kilitledi. İlk o atanmış olabilir ve biz de onu takip edebiliriz ama tüm suçun onda olmadığını bilmesi gerekiyor.

"Seni mükemmel olduğun için takip etmiyoruz, Nathair. Güçlü ve akıllı olduğun için seni takip ediyoruz ve bizi yanlış yönlendirmeyeceğine güveniyoruz ama hepimiz hata yaparız. Ben iyiyim. Olur böyle şeyler. Her zaman güçlü olmak zorunda değilsin." Elini kapattığımda şok içinde göz kırptıyor. "Ve şimdi

Ona sahibiz, sanırım bunu fark etmeye başlıyorsun. O sizin için iyi. O hepimiz için iyi."

"Biliyorum," diye itiraf ediyor, gözleri sevgiden başka bir şeyle dolmuyor. "Bu balo onun için zor olacak."

"Olacak."

İkimiz de aynı şeyi düşünerek birbirimize bakarken Reve odaya giriyor. "Oh, buna çok varım."

Ben de, diye ekliyor Azul.

Kesinlikle, Osis ve Conall aynı anda söylüyorlar.

Ben de seninleyim, diye ekliyor Zale ve Nathair'le paylaştığımız sırtış saf şeytani. "Güzel, şimdi işimize dönelim." Nathair alkışlıyor, panosu geliyor bir kez daha. "Simon'a haber göndermek istiyorum. Sarayıyla birlikte olması gerekse bile onun için burada olması önemli. Canavarlarımız var ama herhangi bir sorun çıkması ya da daha fazlasının ortaya çıkması ihtimaline karşı sınırdaki her zaman birilerinin olmasını istiyorum. Reve ve Osis süslemelerle ilgileniyor, Azul da bir sorun çıkma ihtimaline karşı Conall'la birlikte güvenliği ayarlıyor. Senin ve Zale'in ekipler arasında geçiş yapmanızı ve onu mümkün olduğunca iyi beslemenizi istiyorum. Bunun için güçlü olması gerekecek."

", patron." Başımı salladım. "Beslenmeyi unutma, tamam mı? Beslenmeyeli oldu."

Althea kadar ihtiyacımız yok, çünkü güçlerimiz oturmuş durumda ve onunki gibi açlıktan ölmüyoruz ya da onları çok fazla kullanmıyoruz ama onun ve görevlerimiz için güçlü kalmalıyız. Nathair'in en son ne zaman doğru düzgün beslendiğini hatırlamıyorum ve gözlerini kırptığında onun da beslenemediği anlaşılıyor.

"Haklısın. Senden beslenebilir miyim?" diye sorar.

"Kendini kanıtlamana gerek yok, Nath." İçimi çektim, o da kaşlarını çattı.

"Biliyorum ama senden beslenmek istiyorum kardeşim. Beni reddeder misin?"

Bunu bir şeyi kanıtlamak için yaptığını hâlâ biliyorum ama kardeşimi asla inkâr edemezdim, bu yüzden kolumu uzatıp güçlerimi kontrol altına almak ve zehrin damarlarımdan pompalanmasını engellemek için elimden geleni yapıyorum. Daha önce beslendi, hepsi zehre alışmak zorunda, bu yüzden artık ona zarar vermemeli, ama yine de reddedilmek için hazırlanıyorum.

Dikkatle, sanki arkamı dönmemi bekliyormuş gibi, kolumu tutuyor ve nabzımın üzerine nazik bir öpücük bırakıyor. Bunda cinsel bir şey yok, bu bir rahatlatma jesti ve sonra dişlerini yavaşça damarıma geçiriyor, dikkatlice ve yumuşak bir şekilde, sanki kırılabilirmişim gibi.

Bu his beni ürpertiyor. Buna asla alışamıyorsunuz ve o beslenmeye başladığında sikim sertleşiyor. Gözlerini sürekli benden ayırmıyor, korkmadığını, sadece tatmin ve açlık duyduğunu gösteriyor ve çekildiğinde yaraları yalayarak temizliyor ve elimi sıkmadan önce ağzını siliyor. "Teşekkür ederim, kardeşim."

"Her zaman." Ciddiyim. Ailem için her şeyi yaparım.

Ben hep böyleydim ve sonuçta beni buraya getiren de bu oldu.

Lycus, diye mırıldanıyor kafamın içinde ve Nathair'le ben

sırıtlıyoruz. "Git, sana ihtiyacı var."

Başımı sallıyorum ve aceleyle onun yanına dönüyorum. "Oh, ve Ly?"

Kıpırdamıyorum ve içimi bir sevgi ve rahatlık dalgasının kapladığını hissediyorum. "Sana sahip olduğumuz için şanslıyız, hepimiz. Bir an için bunu unutmuş olabiliriz ama gerçekten öyleyiz. Bunu sensiz yapamazdık, savaşçı."

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geri çekiyorum, gözlerimde yaşlar oluşuyor. Ne de olsa savaşçılar ağlamaz, ya da ben buna inanmak için dövüldüm.

Başımı sertçe eğiyorum ve aşkımın çağrısına uyarak yatağa, onun yanına kayıyorum. Zale gitmişti ve o da kucığıma dönmüş, sanki parçalanmaya ne kadar yakın olduğumu hissediyormuş gibi bedenini sıkıca sarmıştı. Bu onun için değildi. Bu benim içindi, fark ediyorum ve aramızda bir santim bile kalmayacak şekilde onu kendime çekerken ilk gözyaşının düşmesine neden olan da bu. Onun sıcaklığı ve yumuşaklığı kalbimin içindeki savaş tamtamlarını sakinleştiriyor, sert kenarlarımı bir kılıcın kabarması üzerindeki alevler gibi yumuşatıyor.

"O besledi-" diye başlıyorum, hafifçe titrediğimi fark etmeden.

"Biliyorum." Başını kaldırıyor ve dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor. "Biliyorum, aşkım. Hissediyorum." Eli kalbimi kaplıyor. "Bana söylemek zorunda değilsin."

Gözlerimi kapatarak onu daha da yakınımaya çekiyorum, başımı saçlarına gömüyorum ve kendimi yeniden toparlanmış hissedene kadar kokusunu içime çekiyorum. Sanki orada olduğunu bile bilmediğim ama onun bildiği bir yara iyileşiyor.

Hayatımıza girdi, bizi iyileştirmeye ve sevmeye kararlıydı.

O her zaman bizim olmalıydı ve ben onun gitmesine asla izin vermeyeceğim.

Şu anda ağlarıma hapsolmuş durumda ve hem ben hem de örümceğim onu son nefesimize kadar koruyacağız ama Osis söylediklerinde haklıydı. Hepimizi tanımalı. Kendimizi ona açmalıyız. Ne de olsa biz onun hikayesini, suçlarını ve geçmişini biliyoruz. O sadece bizim ona söylediklerimizi biliyor.

her şeyi hak ediyor. Keşke ona güzellik verebilseydim, ama ona sunabileceğim tek şey bıçağımın ucunu sonuna kadar kullanmak.

Savaşçı kalbim ve krallığım.

Tek kelime etmeden başımı kaldırıyorum, bileğimi kesiyorum ve ağzına bastırıyorum. Kaşları soruyla kalkıyor, ama açgözlülükle kanı yalıyor ve bağlantı yoluyla onu geçmişime sürüklüyorum, böylece kimi tuttuğunu, çok tatlı bir şekilde sevdiğini ve kendisinin olduğunu iddia ettiğini bilebilir.

Asla eski eşi gibi sofistike bir kral ya da Nathair gibi bir asil olmayabilirim ama umarım ben onu seçtiğim için o da beni seçer.

Bu konuda diğerleri kadar iyi değilim ve anılarımın kenarları acı verecekmiş gibi keskin ama ona her şeyi gösteriyorum. Ona neden yargılandığımı gösteriyorum. Ona mirasımın gerçeğini, en büyük günahlarımı ve en büyük aşağılanmalarımı gösteriyorum ve beni hala sevmesini umuyorum.

Bir zamanlar büyük bir savaşçıydım, at sırtında savaşlara giderdim. Birçok muharebe ve savaş kazandım ve ona bazılarından kesitler gösteriyorum, eve kan içinde döndüğümünden ama her zaman dostum olan kralım için zafer kazandığımdan.

Savaşın içinde nasıl doğduğumu ve büyüdüğümü anlaması gerekiyor. Annem sarayımıza liderlik eden, savaşta dövülmüş bir savaşçıydı ve kurtadamlarla yapılan savaş sırasında ben kan ve ölümün içinde doğdum. Tek bildiğim buydu. Ateşlerimiz parlaktı ve onların etrafında zaferlerimizin hikayelerini anlatırdık.

Çok mutluydum ve yolumdan emindim, ta ki bir gece her şey değişene kadar.

Çizmelerim ayaklarımın altından kayan çamurla susturuluyor, deri zırhım bugünkü zaferin kanıyla birlikte çamurla kayganlaşıyor. Bir köyü daha ele geçirdik ve başıboş dolaşan vahşi hayvanlardan kurtardık. Savaşçılarımızın ateşleri çevredeki gece gökyüzünü aydınlatıyor ve çadırlarımız gece için kuruluyor, böylece bir başka savaşı kazanmak için bir sonraki köye doğru yola çıkmadan önce dinlenebiliyor, yıkanabiliyor ve yemek yiyebiliyoruz. Bölgemizdeki köyleri özgürleştirene kadar on iki ay boyunca kralımızın yanına dönmeyeceğiz. Zaferle döneceğiz. Hep öyle yaparız.

"Kaptan," diye selamlıyor bir savaşçı yanımdan geçerken, göğsünü yumruklayarak. Ben de saygı göstergesi olan bu hareketi tekrarlıyorum.

Köy şimdi sessiz, sakinleri bizim sayemizde güvende ve sağlam. Küçük kulübeleri ve evleri, ortasında kuyu ve şenlik ateşi olan bir daire şeklinde birbirine yakın inşa edilmiş. Genellikle bir savaştan sonra bitkin düşerim ve bir sonrakini planlarım. Kardeşim Arthur çok çalıştığımı söylüyor ama ben kendimi kralıma kanıtlamak istiyorum. Sonuçta bana liderlik etmem için bu şans verdi. Ona izin veremem

Ya da ailemin çöküşünü. Şu anda sadece kardeşim olsa bile. O burada ve bu gece kendimi plan yapmak yerine içmek ve anılarımı yad etmek isterken buluyorum.

Önce onu bulmalıyım. Genellikle diğerleriyle birlikte ateşlerin başında toplanır, başkalarının saldırması ya da bize gizlice yaklaşması ihtimaline karşı çevreyi korur ama bu gece orada değildi, bu yüzden köyü arıyorum. Tam vazgeçmek üzereydim ki bir çığlık duydum.

Acı ve dehşet dolu geceyi yararak geçer.

Bıçağımı bir şangırıtıyla çekerek sese doğru koşuyorum. Bu lanet olası vahşiler savunmamızı aşmış olmalı. Geçmelerine izin verdiğim için kellelerini alacağım. Umarım köylüler iyidir.

Çığlık devam ediyor ve çığlığın geldiği evi bulana kadar bir daire çiziyorum. Ahşap basamakları fırlayarak çıkıyorum, ahşap ön kapıyı tekmeliyorum, vahşilere saldırmaya hazırım ama donup kalıyorum.

Korku, şaşkınlık ve acı içimde parlıyor.

"Kardeşim," diye sesleniyor, yüzü neredeyse benimkinin kopyası, sadece daha genç. Ayağa fırlıyor, savaş pantolonu çözülmüş. Genç bir kız dudağı patlamış ve gözü morarmış bir halde tahtaya yüzüstü uzanmış, beni izlerken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor ama o genç gözlerde umut yok. Ondan önce gelen kadınların asırlık bilgisi olan teslimiyetten başka bir şey yok.

Ona da tecavüz edeceğimi

düşünüyor. Kardeşimin az önce olduğu gibi.

Başımı çevirerek boşaltıyorum.

"Kardeşim," diye tekrar seslenir. "İstersen sıradaki sen olabilirsin. Genelde ödülleriyle ilgilendiğinizi bilmiyordum ama çekinmeyin. O en genç ve en çekici olanı, bu kadar çok öldürme için ödülüm-"

Suratına hırlayarak onu tekrar duvara yapıştırıyorum ve kaşlarını çatıyor, mücadele ederken bile ifadesi bulanıklaşıyor, ama daha iyisini bilmeli. Ne de olsa onu ben yetiştirdim. Bildiği her şeyi ona ben öğrettim, bu yüzden beni yenemez.

Savaşçılar dürüsttür.

"Neden?" Talep ediyorum.

Beni izlerken yüz hatları sertleşiyor. "Bu bizim ödülümüz. Bu köylüleri koruduk ve onları kesin ölümden kurtardık. Yol bu."

"Bu bizim yolumuz değil!" Kükreyerek onu tekrar duvara çarpıyorum. "Bizim olmayanı almıyoruz."

"Hayır mı? Bizim olmayan toprakları alıyoruz. Ayrıca yiyeceklerini ve barınaklarını da alıyoruz" . "Bir şey daha nedir ki? Bunu hak ediyoruz. Biz yaşıyoruz ve

onları korumak için ölmek. Bunu bize borçlular."

Kardeşimin gözlerinin içine baktığımda, onun mutlak inancından başka bir şey göremediğimde midem yine bulanıyor - onun haklı olduğuna ve benim de onun yanında yer alacağıma olan inancı. Diğer herkesin de öyle olacağına. Eskiden tahta alıştırma kılıcıyla beni kovalayan, dans ederken gülen küçük çocuğa ne oldu? Yandaki küçük kız düştüğünde yaralarını temizleyen o küçük çocuğa ne oldu?

Gerçekten gitti mi?

Yüzüne baktığımda öyle olduğunu fark ettim ve bunun hiç görmemiştim.

Geri adım atarken onu bırakıyorum. "Kaç kişi?"

Ayağa kalkıp omuzlarını geriye atıyor ve bana ukalaca sırtlıyor. "Kim bilir? Her savaşta."

Aman Tanrım. Ben çadırımda saklanırken, gelecekteki zaferlerimize o kadar odaklanmıştım ki, kendi açgözlülüğüm ve ihtiyacım beni kör etmişti; onun kazandığımız her savaştan sonra tecavüz ettiğini ve yağmaladığını bilmek ruhumu buruşturuyor. Bu insanları korumaya yemin etmiştik.

Bunun yerine, onları yok ediyoruz. Savaştan sonra başım dik ve güçlü bir şekilde köylerinden çıkışımı hatırladıkça neredeyse midem bulanıyor. Bizi güvensizlik ve acıyla izlediler ve ben bunun kayıplarından kaynaklandığını düşündüm ama hayır. Onları kurtarması gereken savaşçılar tarafından halklarına yapılanlar yüzünden.

"Yemin ettik," diye . "ne cüret?"

"Bunu herkes yapıyor kardeşim," diye tersliyor. "Bu kadar iyi olmayı bırak ve istediğini al. Savaşçılar olarak bu bizim hakkımız!" diye bağırır.

"Hayır, bu doğru değil." Tökezleyerek geri çekiliyorum, gözlerim yırtık kahverengi çuval elbisesini bir arada tutan genç kıza gidiyor. Gözleri aramızda, altında ve bacaklarında biriken kanda geziniyor. Bu manzara içimi parçalıyor.

Onun masumiyetini çaldı ve onunla birlikte ruhunu sattı ve kendi ruhunu kaybetti.

Kılıcımı daha sıkı kavrayarak ona bakıyorum. Ellerini iki yana açmış beni izliyor ama korkmuş gibi görünmüyor, sanki onu daha önce olduğu gibi her zaman koruyacağımı biliyor. "Kardeşim, çadırına geri dön ve her zaman yaptığın gibi saklan. Bırak biz gerçek savaşçılar sevinelim ve ödüllерimizi toplayalım. Kralımızın umurunda değil."

"Hayır, bilemez," diye çıktım. Bilemez. Ona güveniyorum, onu kardeşim gibi seviyorum.

"Tabii ki biliyor." Gülüyor. "Gerçekten bu kadar saf mısın kardeşim? Bu kadar çok savaşıyı nasıl kontrol ediyor sanıyorsun? Kazandığımız sürece ne yaptığımız umurunda değil. Daha önce ganimetten bile pay aldı."

"Hayır," diye bağırdım. "Hayır, ne savaşçılarım ne de kralım."

Dünyam başıma yıkıldı. Yaptığımızı sandığım tüm iyi şeyler. . . yanımdakileri, kralımı ve kardeşimi korumak için neredeyse öleceğim tüm savaşlar boşunaydı.

"Sen tam bir aptalsın!" Kardeşim gülüyor ve ben ilk kez savaşıyı ya da yetiştirdiğim küçük çocuğu görmüyorum. Kötülüğün gerçekte ne olduğunu görüyorum. Dişleri kanla kaplı ve gözleri de ruhu kadar karanlık. "Dünyanın savaşlardan ve iyilik için savaşmaktan ibaret olduğunu sanıyorsun ve bak seni nereye getirdi. Tamamen yalnızsın. Kendi adamların bile gerçekleri senden saklıyor. Hiçbir şey bilmiyorsun. Sen bir aptalsın, Lycus-"

Boynunu kestiğimde sözleri bir gargara halinde kesildi. Kardeşimin dizlerinin üzerine çöküşünü, yarasını kavrarken bakışlarında beliren inançsızlık ve korkuyu izlerken kalbim üzgün ama sert.

"Ly-" Kelimede boğuluyor, panik içinde bana doğru uzanıyor.

Bir zamanlar onu kurtarmak için her şeyi yapardım, ama şimdi geri çekilip kendi günahlarıyla boğulmasını izliyorum. Gözleri tüm yaşam belirtilerini kaybedip geriye düştüğünde, yanında diz çöküyorum.

Ona barış teklif etmeyeceğim, ölümde bile. İşlediği suçlar için değil.

Sevdiğim kardeşim yıllar önce öldü ve bu canavar bunu hak ediyor.

Savaşçı saç örgülerini kesip cebime atıyorum ve cesedini orada çürümeye bırakıyorum ama evden çıkmadan önce geri dönüyorum. "Özür dilerim," diyorum ona.

"Siktir git! Özürlerinin hiçbir anlamı yok. Adamların köyüme geldi ve her şeyi çaldı! Mahvolduk," diye hıçkırıyor.

"Bunu düzelteceğim," söz veriyorum. "Başka kimse acı çekmeyecek."

Kraliçemi kasvetli ayrıntılardan uzak tutuyorum, ona kayıp bir ruh gibi kampta dolaştığım ve her savaşıyı öldürdüğümünden kesitler gösteriyorum - birlikte savaşıklarını, ailem ve arkadaşlarım dediklerimi. Atıma atlayıp kalemize dönmeden önce her savaşçının saç örgüsünü alıyorum.

"Lycus." Benim için üzüldüğünü hissediyorum ama henüz işim bitmedi.

Bir hafta sürmesi gereken ama sadece iki ayımı alan yolculuğu atlıyorum. Gece boyunca yarışırken ve bir ziyafetin ortasında kaleye öfkem ve hiddetim bana rehberlik ediyor.

Gözlerimde delilikle, kan ve ölüme bulanmış bir şekilde içeri daldım.

Halkımız müzik çalarken bağırır, içer ve yerken o tahtında oturur. Beni gördüklerinde sessizlik   k yor. Kral öne doğru oturuyor. Kahverengi saçlarında hak etmediği kadar çok örgü var. Altın kolyesi ve tacı çalınmış, tıpkı kızın masumiyeti gibi.

"Lycus, kaptanım, sorun nedir? Askerler nerede?" diye gürlüyor, kaybettiğimiz için korkuyor ve gözlerinde bunun bir yansıması olacağına dair korkusunu görüyorum.

"Hepsi öldü," diye h rl yorum.

Sa   rg lerimi kralımın ayaklarının dibine atarak, onunla alay ediyorum. Diz   km yorum, saygı ya da hediye sunmuyorum. Tahtta oturan ve bunu hak etmeyen bir yabancından başka bir şey görmüyorum.

"Her birini işledikleri suçlar için öldürdüm - bildiğiniz, olmasına izin verdiğiniz suçlar."

"Ne?" diye haykırıyor, savaşı örgülerinden bana bakarak. "Lycus, sen ne yaptın!"

"Biliyordun!" K kredim. "Ne yaptıklarını ve onlara izin verdin. Ruhumu lekelediniz. Halkımızın onurunu lekelediniz."

"Bunu tartışabiliriz. Bilmene gerek yoktu, oğlum. Bu seni incitebilirdi."

"Ve artık çok geç. Onlar su larının bedelini ödedi, şimdi siz de ödeyeceksiniz. Bir tahtta oturup topraklarındaki insanları koruduğunuzu iddia ederken, onların öldürülmesine ve tecavüze uğramasına nasıl izin verirsiniz? Ne cüretle kendine kral dersin? Sen bir korkaksın! Bir korkağın ölümüyle  leceksin!" Hiç düşünmeden ona doğru atıldım ve kılıcımı savurarak halkımın önünde kralımın kafasını kestim.

Onu örgülerle birlikte yere atıyorum ve sonra görevimin tamamlandığını bilerek kılıcımı bırakıyorum.

Gözlerimi kırpıştırarak açtığımda Althea'nın beni izlerken gözyaşlarının yüzüne damladığını görüyorum. "Ah, Lycus," diye mırıldanıyor. "Bilmiyordun. Bu senin hatan değildi. Onlara bunu  dettin."

"Yıllarca bunun olmasına izin verdiğim gerçeğini ortadan kaldırmıyordu. Sanırım bir yanım her zaman yaptığımızın yanlış olduğunu biliyordu Althea ama umursamıyorduk. Sonradan öğrendim ki vahşi hayvanlar köydeki sevdiklerini bizden korumaya çalışıyorlarmış. Biz işgalcilerdik, k t yd k ve bunun bedelini ben  dedim. Kendi halkım beni parçalara ayırdı,  izdirdi ve dörde b ld rd  ve sonra bunun için seçildim. intikamını almak için geri döndüm. Diğer pek çok ruh, benim yüzümden huzur ben nasıl huzur bulabilirdim?"

ne olmasına izin verdim? Telafi etmem gereken çok fazla ölüm ve yıkım vardı."

"Sen de öyle," diye yanıtlıyor yüzümü kavrayarak. "Sen iyi bir insansın, Lycus. Bundan da öte, daha iyi bir savaşçısın. Aşk gözünü kör etmişti ve inandığın bir kralın emirlerine uyarak görevin, halkın ve kardeşin için en iyisine inanmak istiyordun. Artık daha iyi biliyorsun. Artık böyle biri değilsin ve yanlışları düzeltmek ve olanları durdurmak için kendini öldürmeye hazır bir adamın huzurunda olmaktan onur duyuyorum. Sen gerçek bir savaşçısın, Lycus."

Bu sözlerle kalbimin sızısı diniyor ve yıllardır taşıdığım derin bir acı hafifliyor.

"Seni hak etmiyorum Althea ama seni kazanacağım. Hayatımın geri kalanında senin inandığın savaşçı olmak için savaşacağım. Bir gün seni hak edeceğim." Söz veriyorum.

"Zaten biliyorsun." Yumuşakça gülümsüyor. "Şimdi, savaşçım, planlamamız gereken bir balo var, eğer istersen bir savaş. Başlayalım mı?"

ŞAFTÖR EORtY-tWO



ALTHEA

"My king," diye mırıldanıyorum ve Conall'ın ona doğru yürürken yutkunmasını izliyorum. Diğerlerinin hepsi hazırlıklarla meşgul ama sırayla beni izlediklerini biliyorum. "Conall'ı kontrol etmek üzeresin.

Aradığım kişiler. Ben de gelebilir miyim?"

"Her zaman." Beni kollarına çekiyor, bacaklarımı beline dolayınca kadar kaldırıyor. "Sanki seni hiçbir şeyden mahrum bırakacakmışım gibi, Althea."

"Herhangi bir şey?" Dişlerimi boynuna geçirip bana karşı titremesini sağlayarak alay ediyorum. "Böylece bir saray isteyebilirim."

"Senin," diye kısık sesle cevap veriyor.

"Hizmetçilerden oluşan bir izdiham."

"Hepsi senin." Beni daha yakına çekti.

Sırtarak dişlerimi nabzının üzerinde ileri geri kaydırıyorum. "Hayvanat bahçesi mi? Bir ada mı? Bir ülke mi? Dünya mı?"

"Her şeyimi. Sana her şeyimi verirdim. Her şeyi ayaklarının altına serer ve yeterli olmasını umardım." Elleri kıcımlı kavırıyor, kocaman, sert aletini aşağı yukarı sürüyor. "Seninle tanıştığım an, gülümsediğini görmek için her şeyimi vereceğimi biliyordum. Bizden öncekiler seni hayal kırıklığına uğrattı, tanıçamızı hayal kırıklığına uğrattı ama biz uğratmayacağız. Kraliçem, her birimiz ölürüz - hayır, her gün size ihtiyacınız olabilecek ya da isteyebileceğiniz her şeyi vermek için yaşarız. Hiçbir şey istemeyecek ve parmağınızı bile kıpırdatmayacaksınız. Sonuna kadar size tapacağız."

Kalbim sıkışıyor ve pençelerim bu adamı kendime bağlamak için omuzlarına saplanıyor. Şanslı olan benim ve her günümü onların yanında olma hakkını kazanarak geçireceğim. Bunu görmüyorlar mı? "Tek istediğim sensin."

"Ben seninim, kalbim, aklım ve ruhum. Her şeyimle seninim. İçimi boşalt, kullan, becer ya da parçala ama beni asla bırakma."

Geri çekilince gözlerindeki gerçeği gördüm. Onu öldürmeme, kullanmama ve işkence etmeme izin verirdi ama ben onlara asla zarar vermek istemem. Kıpırdıyorum ve o da isteksizce beni bırakıyor. Geri çekiliyorum, sırtarak elini tutuyorum. Bir an kollarından ayrıldığım için kederli görünüyor ama sonra onu peşimden sürüklüyorum. "Geliyor musun?"

"Seni her yerde takip edeceğim." Aceleyle peşimden geliyor.

Avludan geçip avluya çıkarken nefesini ensemde hissediyorum. Güneş üzerimde parlıyor, tenimi ısıtıyor ve rüzgârla gelen çiçeklerin tatlı kokusu beni gülümsetiyor. Gözlerimi açtığımda Conall önümde, güneşi engelliyor.

"Althea," diye mırıldanıyor.

Ben ileriye doğru yürüyorum, o geriye doğru yürüyor, ben de dizleri yıldızları seyretmek için yapılmış geniş banka çarpana kadar onu istediğim yere doğru manevra yapıyorum. Ellerimi göğsüne koyarak onu itiyorum ve o da geri çekiliyor. Hiç ses çıkarmıyor, sadece aç ve umut dolu gözlerle beni izliyor, ben onun üzerine binerken, göğüslerimin altında toplanan ve arkamdan akan uzun yanık kehribar rengi elbisemin eteğini kaldırıyorum. Pantolonunun üzerinden çıplak amımı onun sert sikine bastırıyorum ve tıslamasını sağlıyorum.

Bir anlığına onun kafasının içine giriyorum, beni onun gördüğü gibi görüyorum. Saçlarım çözölmüş ve rüzgârda savruluyor, güneşle canlanıyor ve mücevherler gibi parlıyor ve gözlerim açlık ve güçle parlıyor. Bana olduğumu söylediği tanrıça gibi görünüyor ve bu görüntüde onun bağlılığını, saf, çığ ihtiyacını ve sevgisini hissediyorum. İnliyorum ve kendi kafamın içine geri dönüyorum.

"Lütfen bana o güzel amcığını ağrıyan sikimin üzerine oturtacağını söyle, hatta dilimi bile. Ne olursa Althea. Sana dokunmama izin ver, zevkten tükendiğini görmeme izin ver."

Kahretsin, onun kirli sözleri kalçalarımı döndürmemi ve o inleyene kadar sert sikine sürünmemi sağlıyor. Başı taşa çarparak geriye düşüyor ve gözleri acı dolu bir mutlulukla kapanıyor.

"Lütfen kraliçem," diye yalvarıyor, dişleri uzamış.

"Nox, seni yalvarırken görmeye bayılıyorum," diyorum ona. Klitorisim onu ne kadar zayıf ve vahşi yaptığımınla zonklıyor. Kalçalarımı kaldırarak pantolonunu aşağıya doğru çekiyorum.

Uyluklarını, devasa boyunu serbest bırakıyor. Serbest kalıyor, kıpkırmızı ve zonkluyor, damarları ihtiyacını belli ediyor. Hava dokunduğunda kalçaları kalkıyor, sanki bu bile çok fazlaymış gibi, elimi boyunun etrafına sarıp onu okşuyorum. Yüzündeki duygu oyunlarını, saf şehveti ve tapınmayı izliyorum.

Ona çok ihtiyacım var.

Kendimi bir kez daha onun üzerine kaldırarak, onu girişime doğru bastırıyorum ve uzunluğunun üzerine indiriyorum. Tamamen oturana kadar kocaman sikinin inçleri içime batıyor ve ikimiz de sadece bundan dolayı boşalmanın eşliğinde nefes nefese kalıyoruz.

"Althea." Adımı inleyişiyle yer değiştiriyorum ve daha da derine batarken ikimizin de nefesi kesiliyor. O kadar doluyum ki acı vermek üzereyim ve hareket etmek zorundayım, bu yüzden kalçalarımı döndürmeye başlıyorum. Yarı kapalı gözlerle beni izlerken yumruğunu ısırtıyor ve dişlerinden kan damlıyor. Aletini sürerken kokusu beni hızlandırıyor.

Zevk içimde spiraller çiziyor ve kendi arzusu bağımız boyunca hızla ilerliyor, duyularımı eziyor.

İri elleri yukarı kalkıyor ve bir hırıltıyla elbiseyi yırtarak göğüslerimi güneş ışığına çıkarıyor. Vahşi bir hayvan gibi doğruluyor, ben ona binerken meme uçlarını emiyor ve yalıyor.

Ellerimi saçlarına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum ve başını geriye çekene kadar her kıvrımda klitorisime vuruyorum.

"Arkana yaslan," diye emrediyorum ve o da arkasına yaslanıyor, dudakları öpücüklerim ve göğüslerim yüzünden pembe ve çiğ.

Elimi onun çarpan kalbinin üzerinde tutuyorum. "Bu koca aletin üzerine boşalacağım, tekrar tekrar ve ben söyleyene kadar boşalamazsın."

"Benim" diye hırlıyor, beni izliyor.

Sırıtarak elbisemi kaldırıyorum ve ona gösteriyorum. Gözleri kocaman sikinin içime girip çıktığı yere kilitleniyor ve kükrüyor, bu manzara karşısında siki içimde sarsılıyor.

Serbest kalmak için mücadele ederken kafası tekrar tekrar taşa çarpıyor. Bu devasa savaşçıyı, gölgeli vampirimi, güneş ışığıyla yıkanmış, dokunuşlarımdan ve amından öylesine vahşileşmiş ve emirlerimi yerine getirmek için kendine zarar veriyor ki, beni öldürüyor ve uçurumun kenarına gönderiyor.

Belki de onu ne kadar zorlayabileceğimi görmek için test ediyordum, ama canını yaksa bile her zaman istediğimi yapacaktır.

Eğilerek dişlerimi göğsüne batırıyorum ve böğürmesine neden oluyorum. Aleti içimde sarsılıyor. "Benim için gel kralım ve beni ihtiyacınla doldur. Kraliçenin seni ne kadar vahşileştirdiğini görsünler."

Tek gereken bu ve kükrüyor, kalçalarını o kadar kaldırıyor ki neredeyse düşüyorum. Dölleri içime sıcıyor ve ben tekrar boşalıyorum ama onun işi bitmemiş. Beni ondan ayırıyor ve bizi döndürüyor, böylece bankın üzerine eğildim ve sonra horozu bana geri çarpıyor.

Çığlık atıyorum. değil.

Yeni aç, sikiinin içimdeki sinirler boyunca kaymasına neden oluyor. O içime girerken zevkten gözlerim yuvalarından fırlıyor. Göğüslerim soğuk taşa bastırıyor, hareketleri meme uçlarımın yüzeye sürtünmesine neden oluyor. İri elleri kığımın yanaklarına sertçe vuruyor ve hırlayıp çırpanan amcığımın savaşıırken acı zevkle karışıyor. Dölümüz benden damlıyor ve kocaman sikiinin kaymasını kolaylaştırıyor.

Taşın kenarına tutunarak başımı aşağı indiriyorum ama eli saçlarıma dolanıyor ve dişleri boynuma batmadan önce onu yukarı çekiyor. Bir kez daha boşalırken uluyorum, güneş ışığına doğru çığlık atıyorum. Diğer gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum, kardeşleri tarafından tatmin edilışimi izliyorlar. Kral arkadaşları.

Kolu etrafıma dolanıyor ve bileğini ağzıma bastırıyor. Dişlerimi batırıyorum, o beslenirken ben de besleniyorum. Kan içimizde bir çember gibi akıyor, ikimiz de tekrar boşalana kadar zevkimizi artırıyor, kan ve zevk sonunda dişlerini çekip çemberi kırana kadar dönüyor ve ikimiz de yığılıyoruz.

Dişlerimi nazikçe çıkarıp yarayı yalıyorum ve sikiinin içimde seğırdiğini hissediyorum.

"Kraliçem," diye mırıldanıyor, başını sırtıma yaslıyor ve tenimi gözlerimi kapatacak kadar büyük bir sevgiyle öpüyor. "Nasıl bu kadar şanslı olabildim? Bilmiyorum ama dizlerimin üzerine çöküp seni bize geri getiren tanrılara şükredeceğim."

"Sadece benim için diz çökmeni istiyorum," diye hırlıyorum ve tenime karşı gülümsüyor.

"O zaman sadece sen," diye mırıldanıyor, öpücüklerini sırtımda gezdirerek. "Düşüp kendimi utandırmadan tekrar hareket edebildiğimde, seni canavarları kontrol etmeye götüreceğim."

Kıkırdayarak kollarına uzandım, ikimiz de o sarsıcı sikiışten sonra hareket edecek gücü bulmaya çalışıyorduk. Gücüm ya da kuvvetim ne olursa olsun, sonrasında zayıf düşüyorum.

İç geçiriyor ve hissediyorum. "Güneş ışığının bir his olduğunu unutmuşum." "Güneşe çıkmıyor musun?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Gölgelerde yaşamama rağmen elimden geldiğince sık yapıyorum. Sanırım kurtarılmadan önce sadece karanlıkta yaşadığım için bunun değerini daha çok anlıyorum."

Kaşlarımı çatarak dönmeyi başarıyorum ve o da yanıma yığılıyor. Yüzümü ona dönüyorum, kapalı gözlerini izliyorum, yüzünü güneşe doğru çevirmiş, sanki güneşi içine çekiyormuş gibi. "Neden karanlıkta yaşadın?" Geçmişi hakkında içini döktüğünü bilerek soruyorum. O istemezse burnumu sokmayacağım ama gözleri açılıp bana kilitlendiğinde hazır olduğunu anlıyorum.

İstedliğini.

"Bu benim işimdi." Bana uzandı, beni kendine çekti.

Bacağımı kalçasına atıyorum ve başımı onunkine bastırıyorum, ona sıcaklığımı, ihtiyacı varsa her şeyimi vermek için. Gülümsüyor ve bu neredeyse acı bir gülümseme. "Eski sarayımın infazcısıydım. Kralım zalim bir liderdi. Efsaneyi beslemek için hepimizi karanlığa sürgün etti, bu yüzden sadece geceleri ortaya çıktım, emirleri üzerine avlandım ve öldürdüm. O kadar korkuyordum ki, insanlar yolumdan çekiliyordu, bu yüzden sonunda gölgelerde saklanmaya başladım. Bu konuda gerçekten çok iyiydim ve sanırım bu yüzden güçlerim bunlar." Elini kaldırıyor ve ben de karanlığın orada oynadığı oyunu izliyorum. "Sanırım bu benim rahatlığım, ama bana asla korkuyla ya da tiksintiyle bakmıyorsunuz ve bunu değiştirmeyeceğim kraliçem."

"Asla," diyorum ona. "Bu sadece beni daha çok sevmeni sağlar." "Bir kız vardı ..."

Bir an için kıskançlık görüşümü bulandırıyor, sonra gözümü kırpmıyorum. Bu aptalca çünkü hepimizin geçmişi var. O şimdi burada, benimle ve dinlememe ihtiyacı var.

"Yakınlardaki bir köyde yaşayan bir insandı ve yollarımız kesişmemeliydi bile ama bir gece, bir düşmanı avlamaktan dönerken çılgınlığını duydum. Haydutlar tarafından saldırıya uğramıştı. Onu kurtardım ve eve götürdüm. Tanrım, Althea, benden korkmadı bile. Bana minnettardı. Beni kahramanı gibi hissettirdi. Onu sevdiğimi sanıyordum ama sanırım bu sadece bir ihtiyaçtı. Dokunulma ve güvenilme ihtiyacı. Herhangi bir şey için o kadar çaresizdim ki kendimi gerçeğe karşı körleştirdim. O bir insandı ve bunun yanlış olduğunu, sonunun iyi olmayacağını biliyordum ama onun ruhunun yumuşaklığını arzuluyordum."

"Conall, benden önce sevmiş olmana izin var," diyorum ama başını sallıyor.

"Anlamıyorsun. Artık bunun aşk olmadığını biliyorum. Şu anda seninle hissettiklerimin yakınından bile geçmedi - saplantı, ihtiyaç ve lanet olası

Senin için hissettiğim çaresizlik. Sana bir kez bakınca kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Hayır, onu hiç sevmedim, gerçekten sevmedim ve bu durumu daha da kötüleştiriyor. Onu öldürttüm çünkü çok yalnızdım. Hepsi bu."

"Anlamıyorum," diye fısıldıyorum.

"O benim zayıflığımdı Althea, sahip olduğum tek zayıflık. Kralım bunu öğrendi ve bu zayıflığımı benden söküp almak istedi. Onu öldürmemi emretti ve ben de öldürdüm. Yalvarmalarına rağmen boğazını parçaladım ve sonunda benim gerçekte ne olduğumu gördü; karanlıkta gizlenen bir canavar. O gece beni karşıladı, beni görmeye hevesliydi ve onun ölümlü gözlerinde heyecan ve mutluluk gördüm. Beni içeri aldı ve ben de emir üzerine onu öldürdüm, Althea. Bunu nasıl yapabildim? Bunu nasıl yapabildim? Acı gerçek şu ki, artık onun yüzünü ya da onunla nasıl hissettiğimi bile hatırlayamıyorum çünkü sen her şeyi sildin ve ben çok minnettarım. Korkunç bir şey yaptım. Tek suçu bana güvenmek ve beni sevmek olan bir masumu öldürdüm. Öldürdükten sonra, emirlerin hiçbir anlamı olmadığını fark ettim. Bunu yapmaya nasıl devam edebilirdim? Beni asla bırakmayacağını biliyordum ama tam kılıcımı bir daha kötülük için kullanmamak üzere yere bırakmak üzereyken beni buldular." Diğerlerini kastettiğini biliyorum. "Beni yargıladılar ve ben çok minnettar oldum."

"Conall," diye mırıldanıyorum, gözlerindeki acıyı görüyorum.

"Onu ben öldürdüm, Althea. Bunu hak etmemişti ve bu yüzden buradayım, çaldığım tüm masumiyetin kefareтини ödemek için. Kendimi çok suçlu hissediyorum çünkü emir almış olsam bile bunu sana asla yapamayacağımı biliyorum. Seni çok seviyorum ama ona gelince gözümü bile kırpmadım. Onu kolayca öldürdüm. Bir yalanı sevdi. O bir gölgeyi, karanlıkta yaşayan bir adamın sisini sevdi ve sen benim her şeyimi aldın. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum çünkü kralın emriyle korkunç şeyler yaptım ama sizin için daha kötüsünü de yaparım kraliçem. Beni asla bu şekilde kullanmayacağınızı biliyorum, bunun ruhumun derinliklerinde olduğunu biliyorum, ama bu, ondan bahsederek bile size ihanet ediyordum gibi hissetmeme engel olmuyor."

Nefesimi üfleyerek yüzünü kavriyorum. Bakışlarında, karanlığın ardına sakladığı mücadelesini görüyorum. "Bana ihanet etmiyorsun ve endişelenmekte haklısın, ama söz veriyorum Conall, yapmayı seçmeyeceğin bir şeyi yapmanı asla emretmem. Senin ruhunu ve dürüstlüğünü tehlikeye atmaktansa kendimi öldürmeyi tercih ederim. O kralın sana yaptığı şey zalimce ve kötüydü ve seni çarpıttı. Ne dersen de o kıza değer veriyordun ama her halükarda ölecekti Conall. Bunu ikimiz de biliyoruz. Geçmişinizi değiştiremem ama her gün sizinle birlikte yaşayabilirim. Şimdi yolunu seç,

ve sen iyi olmayı seçtin. Sen iyi bir adamsın Conall. Geçmiş geride kaldı ve gelecek bile çok uzakta, bu yüzden benimle şu anı yaşa, güneş ışığında. Eğer bunu yaparsan, seni koruyacağıma söz veriyorum, savaşım, o zaman kimsenin yapmadığı gibi. Seninle gölgelerde yaşadığım kadar güneş ışığında da yaşayacağım. Biri ya da diğeri olmak zorunda değil."

Gözlerinden kanlı yaşlar dökülüyor ve ben onları yalayarak uzaklaştırıyorum. "Seni seviyorum Conall, olduğun ve olabileceğin her şey için. Olanları unutmanın zamanı geldi. Kendini affetme zamanı. Seni şimdi görebilseydi, göreceğini biliyorum." Bu adamı seven o kıza havada bir söz gönderiyorum ve bir daha asla yalnız kalmaması için onu onun sevdiği gibi koruyacağımı ve seveceğimi söylüyorum.

"Ya yapamazsam?" diye soruyor. "Ya onu tutmak beni iyi bir yargıç yaparsa?"

"Sizi iyi bir yargıç yapan şey, insanların içindeki iyiliği görebilme, insanları ve kardeşlerinizi koruyabilme yeteneğinizdir. Bunu yapmak için acı çekmene gerek yok." Elimi kalbinin üzerine bastırarak onu usulca öpüyorum. "Bırak aşkım. Seni yakalamak için burada olacağız."

Gözlerini kapatıyor, ben içine dalıp onu korumam altına alırken titriyor. O kral böyle bir ruhu bozmaya ve güneş ışığını söndürmeye nasıl cüret eder? Diğerleri de kardeşlerinin ihtiyacını hissederek içeri dalıyor ve acısını, geçmişini bırakırken onu tutuyoruz ve gözleri açıldığında hayaletlerinin nihayet gittiğini görüyorum.

Onu usulca öpüyorum. "Seni seviyorum," diye söz veriyorum. "Karanlıkta ya da güneş ışığında." "Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Hem de çok."

ÜÇÜNCÜ ŞAFTÖR



CONALL

H Benimkinden çok daha küçük olan yumuşak eli, bana sırttırken sıkıca tutuyor. Çıplak ayakları yere batıyor ve boyuna rağmen sadece göğsüme ulaşıyor, yine de bana yol gösteriyor ve ben

Aşık bir köpek yavrusu gibi takip et.

Onu her yerde takip ederim.

O küçük eller kalbimi ve ruhumu tutuyor ve o nereye giderse ben de isteyerek oraya gidiyorum. Ona kadar kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu bile bilmiyordum. İçimden dökülüp onun beni dinleyen kalbine akın edene kadar geçmişimle ilgili hala bu kadar sorunlu olduğumu bilmiyordum. Beni yargılaması için ona neredeyse yalvardım ama o bir kez bile yargılamadı. Sanki beni geçmişimin keskin kenarlarından koruyacakmış gibi bana sıkıca sarıldı.

Hayatımda ilk kez, bekleyen gölgeler arasında kaybolmak istemiyorum.

Onun yerine, onunla güneş ışığında yürümek istiyorum.

Canavarların çoğu gün boyunca uyuyor olacak, ancak seçtikleri yaşam alanlarını kontrol etmek için titiz bir daire çiziyoruz. Biraz kan var, belli ki bazıları çarpışıyor ama ceset yok, bu iyi bir şey. gülümsüyor, sanki benim bir sırrı varmış gibi ve ben ona takıntılıyım.

Ona odaklandığım için neredeyse tökezleyip düşecektim ama ormanda yankılanan ve ormanı aydınlatan bir kıkırdamayla beni dik tutuyor.

Boğazımı temizleyerek yeniden odaklanıyorum. Kimera'nın yanımdan geçip gittiğini fark ediyorum ve ona başımı sallıyorum. Diğerlerinden bazılarının yakın olduğunu hissedebiliyorum, muhtemelen peri ve şekil değiştiren, ama bu her şeyden çok meraktan kaynaklanıyor, bu yüzden yürümeye devam ediyoruz, ta ki bir şey duyularımı sıyrana kadar.

"Althea." Kaşlarımı çatarak onu durduruyorum ama o elimi sıkıyor.

"Sorun değil. Ben de hissediyorum. Bizi izliyor ve karar veriyor." Dönerek geriye doğru yürüyor ve bana yol gösteriyor. "Hazır olduklarında ortaya çıkacaklar."

"Çağrı mı?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

"Utangaç biri." Omuz silkiyor ve ağaçlar bir açıklığa dönüşüyor.

Eskiden birçok geceyi içinde geçirdiğim devasa mağara, mücevherler ve taşlarla parlayarak önümüzde duruyor. Yanındaki şelale her yere sis saçıyor. Başka bir dünyadan bir şey gibi görünüyor, bu yüzden onu çok sevdim ve beni buraya götürdüğünü bile bilmiyordum.

Kenara oturup ayaklarını suya sarkıtıyor, ben de arkasına oturup kollarımı ona doluyorum ve öylece oturup suyun, güzelliğin ve huzurun içine dalıyoruz, olacakların çılgınlık olduğunu bilerek.

Duyularım yaklaştıkça bizi izleyen her neyse onu algılıyor. O da fark etmiş olmalı, ama o sadece iç geçiriyor ve bana yaslanıyor. O şey konuşmayınca ya da bir hareket yapmayınca sırtıyor. "Dışarı çıkabilirsin. Sana zarar vermeyeceğiz."

Bekliyoruz ve suyun diğer tarafında bir siluet beliriyor, aramızda kalıyor.

"Nesin sen?" diye sesleniyor kraliçem ve ben de bu kadının ne tür bir canavar olduğundan emin olamayarak figüre odaklanıyorum.

Saçları okyanus gibi parlak mavi ve dizlerine kadar dökülüyor. Siyah gözleri kocaman ve teni o kadar soluk ki neredeyse ışıltılı. Fey ve peri karışımı bir şeye benziyor. Güzel bir yaratık olduğu kesin ama kollarımdaki kraliçeyle kıyaslanamaz bile.

"Bir denizkızı ve bir siren," diye yanıtlıyor melodik ses. "Eğer suya girseydim, gerçek halimi görürdün. Okyanustan çok uzaklara yolculuk ettim. Çağrını hissettim ve bilmek zorundaydım. Suda tek başıma çok zaman geçirdim. Eşim ve ailem uzun zaman önce kaçak avcılar tarafından öldürüldü."

Acısını hissediyorum ve Althea da hissederek göğsünü ovuyor. Althea ona, "Özür dilerim," diyor ve bunu içtenlikle söylediğini anlayabiliyorum.

Kadın oturur, ayaklarını Althea gibi suya sarkıtır ve bacakları mavi ve yeşil yanardöner bir yüzgece dönüşene kadar yavaşça değişir.

"Çok güzel," diyor Althea ses tonundaki hayranlıkla.

"Sen de öylesin, gece varlığı," diye yanıtlıyor kadın. "Ben Tide olarak bilinirim, ya da beni çağırarak biri varken öyleydim."

"Althea," diye cevap veriyor kızım. "Ailen için çok üzgünüm, Tide. O zamandan beri yalnız mısın?"

Denizkızı başını eğiyor. "İşte bu yüzden geldim. Yalnızım."

"Kalmakta özgürsünüz. Herkesi burada ağırladık ve her zaman da ağırlayacağız. Ama yakınımızda okyanus yok." Althea kaşlarını çatı.

"Denizin çağrısını özleyeceğim ama burada su var. Hissediyorum. Eğer izin verirseniz, burada, bu ormanda kalmak istiyorum. Okyanus beni evime, ailemin yanına çağırana kadar suyu ve yaşayacak bir yer bulacağım. Sadece acı barındırıyor ama bu ormanda sihir ve amaç var. Bunu hissedebiliyorum. Büyük bir şey geliyor ve ben olmam gereken yerdeyim."

"İyi mi kötü mü?" Althea sorar.

"Emin değilim ama her ne ise her şeyi değiştireceğini biliyorum. Topraklarınızda kalabilir miyim?"

"İhtiyacın olduğu sürece ve insanların arasında olmak istediğin her an avluya girebilirsin Tide," diye sesleniyor Althea. "Yalnız kalmana gerek yok, burada olmaz."

"Teşekkür ederim." Ayağa kalkıyor, sudan çıkıyor ve kuyruğu tekrar bacaklara dönüşüyor. "Çok nazıksınız."

İkimiz de kalan suyu silkelemesini ve sonra uzaklaşmaya başlamasını izliyoruz.

Tide durur ve geri döner. "Althea, hazırlıklı ol. Havadaki planları hissedebiliyorum, şeytani planları. Sen bir oyun oynuyorsun, onlarsa başka bir oyun. Bunu unutma."

"Bu da ne demek oluyor?" Mırıldanıyorum.

"Bu balonun müthiş bir parti olacağı anlamına geliyor." Althea gülüyor.

ŞAFTÖR EORTY-EOUR



ALTHEA

Nathair stresli, bu yüzden gecenin ilerleyen saatlerinde, o hala ortaya çıkmadıktan ve hepimiz yemek yedikten sonra, gidip onu buldum. Kütüphanede oturmuş, çatık kaşlarıyla dizüstü bilgisayarına bakıyor. İç çekerek kapattım ve

diğer kanepeye atıp dizindeki yerini alıyorum. Ben onu usulca öperken sırtıyor. Başımı göğsüne yaslıyorum ve o da iç çekerek saçlarımı okşamaya başlıyor, rahatlarken kendi başı da geriye yaslanıyor.

"Streslisin."

"Yapacak çok şey var," diye mırıldanıyor. "Bunun mükemmel olmasını istiyorum." "Öyleyse görevlerini paylaş, ama bu gece için rahatlama zamanı," diye cevap veriyorum.

"Aklında ne var?" Hâlâ saçlarımı okşayarak sırtıyor ve ben de zevkle iç çekiyorum. Diğerleri yavaşça içeri süzülüyor ve Azul ayaklarımı kaldırıp kucağına yerleştirirken, Reve yanıma yaslanıyor ve diğerleri odanın etrafına yayılıyor.

"Bana okur musun?" Rica ediyorum. "Hepimize bir hikaye mi okuyacaksın?"

Osis bir kitap alıyor ve ateşin önüne yerleşmeden önce kitabı uzatıyor. Nathair kitabı açıyor, saçlarımı okşamaya devam ederken tek eliyle tutuyor ve sonra okumaya başlıyor. Derin, viski kokan sesi üzerimde gezinirken gözlerim kapanıyor, kelimeler aynı anda hem baştan çıkarıcı hem de rahatlatıcı oluyor. Hikaye devam ederken vücudundaki gerginlik yavaşça dışarı sızmaya başlıyor ve diğerleri ses efektleri ve sesler ekleyerek hepimizi, hatta Nathair'i bile gülmekten kırıp geçiriyor.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarırken acelemiz yok, hiçbir şeye ihtiyacımız yok. Onların rahatlığını, yakınlığını içime çekerken gözlerim kapalı kalıyor ve

Özlediğim her şeyi. Tide gibi ben de yalnızdım ama asla yalnız kalmayacağım. Bundan eminler. Şu anda bile bedenlerine ve zevklerine duyduğum arzu var ama bunun ötesinde, sıcak, samimi bir yatağa girip derin bir uykuya dalmak ya da yağmurlu bir günde güzel bir fincan çay içmek gibi bir rahatlık hissi var.

Onlar benim için bu.

Rahatlık. Mutluluk. Sevgi.

Kaderimin ne olduğunu düşünürsem düşüneyim, kaderim asla o adam ya da geçmişim olmadı. Her zaman buradaydı, onlarla birlikteydi. Onların kalbi benim için , benimki de onlar için. Karşılaştıklarımıza, görevlerimize ve güçlerimizin gerektirdiklerine rağmen, şu anda başka hiçbir şeyin önemi yok.

Yağmur pencereye vurmaya başlarken ve havada şimşekler çakarken, ellerim bacaklarımı, başımı ve yanlarımı okşarken gülümsüyorum. Uykuya dalana kadar Nathair'in sesi tüm benliğimi dolduruyor. Uyandığımda ateş hala çıtırdıyor ve yağmur sert bir şekilde yağıyor, rahatlatıcı bir ninni gibi cama vuruyor. Işıklar sönmüş ve diğerleri yayılmış, kollarını birbirlerine atmış horluyorlar. Nathair başımı koruyucu bir şekilde tutuyor, vücudumun üzerine bir battaniye atılmış ve Osis ayaklarımı tutarak uyuyor.

Reve'in başı yanıma yaslanmış, Conall diğer kanepeye uzanmış, Zale ve Lycus da onun yanına kıvrılmış. Yağmur müziği eşliğinde onları izliyorum ve kollarından en yakın kapıya doğru ilerliyorum.

Taze yağmurun kokusu bana çarpıyor ve gözlerimin mutlulukla kapanmasına neden oluyor. Uzaktan canavarlarımın kükremelerini duyuyorum. Dışarı çıkıyorum, kollarımı uzatıyorum ve geniş bir gülümsemeye yağmurun beni ıslatmasına izin veriyorum. Kıkırdarak içinde dönüyorum, sadece anı yaşıyorum.

Yağmurda dönüp dans ederken bir şey beni özgür kılıyor. Su birikintilerine atlarken her santimimi ıslatıyor.

Onu görmeden önce hissediyorum ama yine de durmuyorum.

Kolları beni sarıyor ve yağmurda beni döndürüyor, kalplerimizdeki şarkıyla benimle dans ediyor.

Gözlerimi açıp yağmur damlalarını kırıştırıyorum. Saçları başına ve bana bakarken ıslıl ıslıl gözleri sevgiyle parlıyor.

Nathair. Beni avluda dolaştırırken adı neredeyse bir iç çekti, beni eğip döndürürken ayaklarımız yere zar zor değiyor, sırtarak

beni izlerken.

Beni tekrar kollarının arasına alıyor ve sallanmaya başlıyoruz, yavaşlayarak durduğumuzda başlarımız birbirine eğik. Bir hırıltıyla dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Parmak uçlarıma basarak ıslak saçlarını kavıyorum ve onu daha yakına çekiyorum, öpücüğümün gücüyle dudaklarını morartıyorum. Elleri sırtımdan aşağı kayıyor, elbisemin ıslak kumaşından kıcımlı kavıyor ve sonra beni kaldırıyor. Bacaklarımı beline dolayarak yeni yükseklikten aşağıya doğru öpüyorum. Yağmur bir perde gibi etrafımıza düşüyor, sadece biz ve fırtına.

Bizi tekrar sallarken, amımı kot pantolonu ve oradaki sertlik boyunca sürüklerken ağızlarımız ayrılmıyor. Sürtünme, başım geriye düşene kadar haykırmama neden oluyor. Dudakları boğazımdan aşağı kayıyor, emiyor ve ısıyor. "Çok güzelsin, *Draya*," diye mırıldanıyor tenime karşı, elbisemi yukarı kaydırarak çıplak kıcımın yanaklarını kavıyor ve boynumu emerken onları sıkıyor. İçimde zevk çiçekleri açıyor ve gözlerim mutlulukla kapanıyor.

"Nathair, sana ihtiyacım var," diye yalvarıyorum.

"Sonsuza dek seninim," diye söz veriyor tenime karşı, boğazımı yalarken parmakları amımı okşuyor.

"Göster bana," diyorum, gök gürültülü gökyüzüne bakarak. Bulutlar içeri çekiliyor, ayın üzerinde toplanıyor, şimşekler gökyüzünde yaylanırken yıldızların parlaklığını engelliyor. "Beni ne kadar sevdiğini göster bana."

Neye ihtiyacım olduğunu bildiği için elbisemi yırtıp atıyor ve beni çıtırçıplak bırakıyor. İhtiyacımdan dolayı içimden bir ürperti geçiyor.

Su korkularımızı, endişelerimizi yıkıyor ve başımı kaldırıp gözleriyle bulduğumda bakışlarında kırılma görüyorum. Yaşayan tüm vampirlerden daha güçlü olan bu büyük kan kralı, fırtınanın beni alıp götürmesinden endişeleniyormuş gibi beni izliyor. Elleri beni sıkıca kavıyor, beni kaldırıp sikiğinin üzerine oturturken beni kendisine bağlıyor.

Çılgılığım gök gürültüsüyle birlikte patlıyor, devasa boyu beni parçalıyor ve ben onun etrafında yeniden şekillenerek bizi hem bedenem hem de ruhen birleştiriyor. Gözlerimiz kilitleniyor ve ruhlarımız da bizim kadar sıkı sarılıyor. Nefeslerimiz aynlaşıyor, kalplerimiz bir atıyor ve onun zevki benim, benimki onun zevki oluyor.

Fırtınanın kendisi beni ondan almaya çalışırken, onun beni fırtınanın altında sahiplendiğini hissedebiliyorum. Ellerin ıslak bedenimde kaydığını, her santimi işaretlediğini hissediyorum, ancak sesi yankılanırken haykırmamı sağlayan onun ruhu.

Her şeyi görüyorum. Onun bağlılığını, sevgisini, sadakatini ve ailesini görüyorum. Onu görüyorum. Kralımın her kusurlu santimini görüyorum ve hepsinin benim için olduğunu görüyorum. Her

Eylem, her düşünce sanki tüm dünyasının atan kalbiymişim gibi artık benim etrafımda dönüyor.

Beni nefessiz bırakıyor ve içime bir güç duygusu çarpıyor.

Dünyanın en eski, en güçlü vampirlerinden biri, sırf beni yeniden mutlu etmek için tüm bu türü, tüm bu gezegeni yerle bir edebilir. Benim için yapamayacağı hiçbir şey yok ve bu kadar iç açıcı olmamalı ama bu beni onunla birlikte hareket etmeye, onun beni sahiplendiği gibi beni de sahiplenmeye itiyor.

Kendimin her santimini ona açıyorum ve sevgimin derinliklerini ve onu ne kadar arzuladığımı görmesine izin veriyorum - ısırtığı beni kurtaran yılanı. Yardım için, liderlik için baktığım kişi o. O benim kayam, güvenli alanım ve aşkım.

Dudaklarıma karşı hırlayarak, bağdan geri dönüyorum, kırmızı gözlerine bakarken göz kırpyorum. Dudakları dudaklarımı yutuyor ve beni daha hızlı hareket ettirirken kıcımlı kavlıyor, ona binmemi sağlıyor. Her kayış klitorisimi vücudunda sürüklüyor ve ben serbest kalana kadar ona çarpıyor.

Bu sadece biziz; ham, birlikte, güçlü ve tek.

Dudaklarımız birbirine dolanırken bedenlerimiz daha da hızlı hareket ediyor. Zevk ikimizin de içinden akıyor, yağmur bizi kırbaçlarken kanımız bizi ısıtıyor. Sonunda, çok fazla oluyor ve içimde dibe vururken başım geriye düşüyor, klitorisime ona çarpıyor ve zevk gökyüzündeki şimşek gibi patlıyor.

Fırtına şiddetlenirken ve gök gürültüsü tepemde patlarken, çılgınlık içinde onun adını haykırıyorum.

Ona olan aşkımla gökyüzünü aydınlatıyorum.

ŞAFTÖR EORtY-EIVE



ALTHEA

I Yavaşça uyanıyorum, yatağımın tanıdık ipeksi çarşafları iç çekmeme neden oluyor. Sırtımda sert bir vücut ve tenimde dolaşan eller, başımı önümdeki sıcak kaslara gömerken inlememe neden oluyor

Ben

. Kalçalarım çekiştirilerek açılırken yumuşak bir kıkırdama duyuyorum. Kalçamı bile kaldırmıyorum.

Ta ki bir dil amcığımı yalayıp beni sarsana kadar. Uykulu bir şekilde gözlerimi kırıştırıyorum ve başımı kaldırıp önümdeki soluk teni tarıyorum-Osis. Bana sırtıyor. "Günaydın, güzelim."

Başımı çevirdiğimde Azul'un beni açlıkla izlediğini görüyorum, elleri göğüslerimin üzerinde geziniyor, ta ki meme uçlarım sert, nasırlı ellerinin altında çakıllaşana ve dişleri aşağı inene kadar. Tam o sırada, bir başka uzun yalama amım boyunca sürükleniyor ve beni zevkten sarsıyor.

Bana sırttan Reve'e bakıyorum. "Fırtınanın tadına bakmak istedim." Göz kırıyor. "Dün geceki partiye davet edilmediğimizden beri."

Başım geriye düşüyor, iki yanımdaki kasları yumrukluyor. Azul beni daha sıkı kavrarken Osis inliyor.

Azul eğilip bir meme ucunu yakalar, emer ve yalarken Reve amımı yalıyor. Osis onun ne yaptığını anladığında, o da onu taklit ediyor. Sert tepelerimi kemiriyorlar ve zevk içimde yuvarlanıyor, Reve'in alay ettiği klitorisime doğru yaylanıyor.

"Tadı neye benziyor?" Osis mırıldanıyor, başını kaldırıyor, parlak gözleri benimkilerle buluşuyor. Beyaz saçları arkadan bağlanmış, ama tutamlar aşağıya doğru kıvrılıyor ve

keskin, güzel yüzünü çerçeveliyor.

"Lanet olası cennet gibi." Reve inliyor, dilini içime sokuyor.

Bacaklarımı omuzlarının üzerine atıyorum, iri elleri kalçalarımı kavrayıp beni daha da yaklaştırırken sikini yatağa sürmesini izliyorum, böylece amımın her santimi o ziyafet çekerken yüzünü kaplıyor.

Parmakları dilinin izini takip ederek içimde ilerliyor ve sonra giriyor. İki kalın parmağı beni mızraklıyor ve onlar için göğsümü gererken çığlık atmama neden oluyor. Birden yok oluyorlar ve gözlerimi kırıştıtararak açıyorum. Parlayan parmaklarını Osis'e doğru kaldırıyor, o da eğilip onları emerek temizliyor. "Siktir, haklısın." Reve onları tekrar içime kaydırıp amımı gererken inliyor.

"Kahretsin, tatmak istiyorum," diye mırıldanıyor Azul ve Osis başını tutup onu daha yakına çekiyor. Osis onu üstümden öperken inlemekten kendimi alamıyorum ve Azul geri çekildiğinde nefes nefese kalıyor, dudakları benim kremim ve Osis'in tükürüğüyle parlıyor.

"Tadına bayılıyorum," diyor başını eğip meme ucumu tekrar yalarken. "Bir gün seni hamile bırakacağız bebeğim ve sen emzirirken, ben de bu lanet memeleri yaşayacağım ve seni becerirken onlardan içeceğim."

Sikeyim.

Reve klitorisimi yalayıp emerken ve Osis meme ucumu dillerken neredeyse parçalanıyorum, içimde sıcaklık yarışıyor. Vücudumun her santimi sahipleniliyor ve bana zevk vermek için kullanılıyor.

Dili kıcımın üzerinde geziniyor, yasak deliğimi yalıyor. "Koca sikimi sokmak ve bunu sikmek için kanımla kaplayacağım."

Siktir. Lanet olsun. Dayanamayacağım.

Bunu hissetmiş gibi başını kaldırıyor, beni izlerken yüzü kremimle parlıyor. "Beslenirken patladığını hissetmek istiyorum." Diğerleriyle bir bakış paylaşıyor ve bir kıkırdamayla amıma dönüp saldırısına devam ediyor.

Üçüncü bir parmak diğerlerine katılıyor, içimde kıvrılarak beni kıvrırmaya ve isimlerini haykırmaya iten o sinirlere vuruyor. Ellerim saçlarını kavramak için yukarı kalkıyor - biri kahverengi, biri beyaz. Reve klitorisimi ısıtırken onları yumruklayarak daha sert bir şekilde göğüslerime bastırıyorum. O kadar yakınım ki, o kadar yakınım ki, amım titiyor ve sonra başını çeviriyor, dördüncü bir parmak ekliyor ve hepsi birlikte başlarını kaldırıyor.

"Ne-" Başlıyorum, ama bir ulumayla bitiyor.

Aynı anda saldırdıklarında çığlık atıyorum.

Reve kalçamı ısırtıyor, Osis ve Azul ise dişlerini göğüslerime batırıyor. Üç çift diş de beslenmeye başladıklarında derinlere kayıyor ve keskin acı beni boşaltıyor. Ben kıvrılırken amım Reve'in iri parmaklarına kenetleniyor, onları kendime bağlamak için saçlarını kavıyorum. Kanım göğsüme damlıyor ve Karnıma, bacaklarıma ve yatağa.

Elleri derime masaj yapmaya başlıyor ve göremeyene kadar tekrar boşalıyorum. Kendime geldiğimde diş izlerini yalıyorlardı ve ben ter içinde kalmıştım. İnleyerek, Azul ve Osis'i yukarı çekmek için yumruklarımı saçlarında kullanıyorum. Önce Azul'u öpüyorum, kanımın tadına bakıyor ve gözlerimi açmadan Osis'i öpmek için dönüyorum. Yüzleri birbirine değene ve hepimiz öpüşene kadar dillerimiz birbirine dolanıyor ve ben tekrar Reve'nin parmaklarının etrafında kenetleniyorum.

Gülerek onları çıkarır. "Oh, bundan hoşlanıyor. Onu benim için ıslak tutun çocuklar," diyor parmaklarını aşağı kaydırıp kıkımda daireler çizerken. Diğer eli alttan kayıyor ve dili parmaklarının yolunu takip edene kadar beni kaldırıyor, ağızlarına nefes nefese kalana kadar yalıyor ve dokunuyor. Zevk iniltilerini yutuyorlar.

"Reve," diye mırıldanıyorum ve birden aklım başımdan gidiyor.

Bir el kıkıma iniyor ve ellerimin üzerinde kendimi tutarken bir diz bacaklarımı daha da açıyor. "Biriniz onun amını, diğeriniz de ağzını alacaksınız. Öyle değil mi güzel kız? Üçümüzün de kraliçemizi döllerimizle doldurmamızı mı istiyorsun?"

"Sikeyim evet." Saçlarımı omzuma atıyorum ve en yakınımda olan Osis'e doğru sürünüyorum. Beyaz saçları kanımla lekelenmiş, dudaklarına ve göğsüne bulaşmış. Yumruğu kocaman, sert aletini pompalıyor, ben de eğilip ucunu kucaklıyorum. Başı geriye düşüyor ve benim için tutarken vuruşları duruyor. Ben ucunu yalayıp emerken karın kasları nefesiyle yuvarlanıyor, tuzlu tadı beni inletiyor ve ağzımı daha aşağıya daldırıyor. Onu yumruğuna kadar yuttuğumda, yavaşça tutuşunu açıyor ve sonra boğazımın arkasına oturana kadar aşağı doğru kayıyorum. Yüksek sesle inliyor ve kalçalarını döndürerek parmaklarını saçlarıma doluyor.

Reve, Azul'a "Sanırım onun güzel amcığını sen alacaksın," diyor ve kıkım tekrar kaldırılıyor. Altımda bir vücut hissediyorum ama dudaklar meme uçlarımı sararken bile bakmıyorum. Bir an için geri çekilmeye başlıyorum, Azul'un altımda sırt üstü olmasından panikliyorum, bundan hoşlanmadığını biliyorum.

Bundan nasıl zevk almam? Sesi kafamı dolduruyor. olman, eşlerinin tadına bakman ve bana sahip çıkman hoşuma gidiyor. Hiçbir şey daha fazla olamaz

Mükemmel.

Rahatlıyorum ve ağzımı yukarı çekerek Osis'in başını kaldırmasını izliyorum. Gözleri kocaman açılmış ve dudakları ayrılmıştı. "Çabucak içine girsen iyi olur. O bana böyle bakarken ve beni bu kadar güzel emerken, bu küçük ağzın içinde uzun süre kalmayacağım."

"Adamı duydunuz," diyor Reve ve elleri beni kaldırmak için kalçalarımı ve yanlarımı kavırıyor.

Azul'un kocaman siki amıma bastırıyor ve onlar tereddüt ediyor ama ben etmiyorum. Kendimi aşağıya doğru itiyorum, kendimi ona dayıyorum ve ikimizin de çığlık atmasına neden oluyorum. Osis'in uzunluğunu yalayıp emiyorum, kendimi amımın o kadar lezzetli bir şekilde gerilmesinden uzaklaştırmak için bir şeyler yapmam gerekiyor ki, hareket etme ihtiyacı duyarak kalçalarımı sarıyorum ve öğütüyorum.

"Uslu dur," diye emrediyor Reve, kıcımlı tokatlayarak. "Seni kıpırdanırken izleyince daha koca sikimi bu daracık göte sokamadan boşalacağım."

"O zaman içime gir," diyorum. "Bu kraliçenden bir emirdir." Bir adamın aletine saplanmış ve diğerininkini emiyor olsam da hâlâ kontrol bende. Onlara bana dokunmayı kesmelerini söyleyebilirim ve onlar da bunu yaparlar. Onlara uzanmalarını emredebilirim, sertleşmiş sikleri rahatlamak için yalvarır ve kendimi boşaltabilirim.

Memnuniyetle, diyor Reve kafamın içinde, güçleri etrafımı sarıyor ve bana tam olarak bunu gösteriyor.

Geri döndüğümde, onun görüşünden nefes nefese kalmıştım. Aleti göt deliğimin etrafında dönüyor, benimle oynuyor ve arkama baktığımda bileğinin kanadığını görüyorum. Ben bakarken, kanlı elini uzun aletin etrafına sarıyor ve okşuyor, ıslatıyor ve Osis'in horozunu tekrar emmeden önce inliyorum. Ona bağırmak üzereydim ama beni aşağı itti ve bana çarptı.

Geliyorum. değil.

Kan ve her deliğimin doldurulduğu hissi beni çığlık çığlığa uçuruyor ama rahatlamama izin vermiyorlar, hayır. Kontrolü ele alarak beni beceriyorlar. Reve'nin parmakları kalçalarımın saplanıp beni tekrar sikinin üzerine çekiyor, ardından Azul'un elleri onu sikene kadar beni aşağı çekiyor. Bu sırada Osis ağzıma giriyor, elleri kaplanının pençelerine dönüşüyor ve saçlarıma dolanıyor, her seferinde boğazımın arkasına çarparken ağzımı yönlendiriyor.

Osis bana ters ters bakarak, "Kahretsin, ağzı deli gibi," diye homurdanıyor. "Neden bu kadar mükemmel olmak zorundasın?"

İnleyerek, Reve'nin ve Azul'un siklerinin etrafında kenetlenerek onun işgalci sikini daha sert emiyorum.

"Bir de benim manzaramı görmelisin," diye alay ediyor Reve. "Küçük şımarık kıcı sikimin etrafına sarılmış ve güzel, damlayan amı bir diğerini alıyor. Kahretsin, hayalleri boş ver, bunu sonsuza dek hafızamda tutacağım."

Azul inliyor. "Böyle olabileceğini hiç bilmiyordum." Ağzı göğüslerimin üzerinde geziniyor. "Çok sevgi dolu ve çok zevkli."

Ellerinin ve yaraklarının her darbesinde içimde yeniden zevk oluşuyor ama bundan daha fazlası var. Bağlarımız bir iletken gibi sağlamlaşıyor, zevkimizi aramızda aktarıyor ve her seferinde ikiye katlıyor.

Hepimiz haykırana ve hep birlikte patlayana kadar dönüp duruyor.

İçimizi yırtan bir kasırga gibi, güç dışarı doğru patlıyor. Gölgeler yuvarlanıyor ve görüşümüzü engelliyor ta ki kırılana kadar ve hepimiz puslu bir zevk içinde gevşeyerek yığılıyoruz.

Sikeyim.

Kimin düşündüğünü bilmiyorum ama Osis'in dölünün tadını yutarak kıkırdamaya başlamadan önce hepimiz bunu yankıladık. Amım ve kıcım hala kazığa oturtulmuş ve salgılarımızla damlıyor.

"İçeride işiniz bittiyse, sizi görmeye geldim. Sürpriz!" Simon kapıdan bağırıyor. Arkama yaslanıp gülmeye başlıyorum. "Travma yaşamak istemiyorum, o yüzden Zale ile mutfığa gidiyorum!"

Kıkırdıyorlar ve sonra ayak seslerinin kaybolduğunu duyuyorum.

"Henüz hareket edemem," diye mırıldanıyorum, daha derine sokularak. "O bekleyebilir."

"Tanrılara şükürler olsun," diye mırıldanıyor Azul ve bana daha sıkı sarılırken beni tekrar güldürüyor.

Yıkandıktan sonra, kan ve sperm içinde olduğumdan ve Simon ne yaptığımızı duymuş ve koklamış olmalı, uzun saçlarımı kurumaya bıraktım ve rahat bir ipek şort ve cami üst giydim, Nathair'den çaldığım bir hırka ve birkaç terlik ekledim. Diğerleri benim emrimle yıkamaya gittiler çünkü beni yatağa geri çekmeye çalıştılar ve neredeyse çatlıyordum. Üçünün de kasları terle kaplı görüntüsü kesinlikle baştan çıkarıcıydı.

Ama arkadaşımı özlüyorum.

Basamakları atlayarak iniyorum, başımı eğip dinliyorum, sonunda mutfaktan gelen sesleri duyuyorum ve aceleyle oraya gidiyorum. İçeri girdiğimde Conall'ı Simon ve daha önce hiç görmediğim bir adamla şarap içerken buluyorum ama bir koklamayla kurtadam olduğunu anlıyorum, hem de güçlü bir kurtadam. Çok güçlü. Simon'ın arkadaşı mı?

Gözleri parlak mavi ve hafif badem şeklindedir, uzun, kalın siyah kirpiklerle çerçevelenmiştir. Birçok tonda dalgalı kahverengi saçlardan oluşan bir yele omuzlarına kadar dalga dalga sarkıyor ve bir kulağının arkasına sıkıştırılarak lobunun içinden bir diş gösteriliyor. Yakışıklı, kalın, kare bir yüzü ve sakalla çevrili dolgun dudakları var. Vardiya sırasında sıcaktan bunalıp çok fazla kıyafet yırtan kurtların âdeti olduğu üzere, etkileyici kasları boyunca uzanan düz bir tişört ve iş botlarının içine sokulmuş bir kot pantolon giyiyor. Rahat ve sert görünüyor ama Simon'a baktığında gözlerinin yumuşadığını ve dudaklarının gizli bir gülümsemeyle yukarı kalktığını görüyorum ve o anda onu onaylıyorum.

En iyi arkadaşıma aya asılmış gibi bakan herkes benim için yeterince iyidir. Sadece bu da değil, tepkisini görmek için Simon'a bakıyorum ve bu bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Onu derinden seviyor ve mutlu, savunmasız ve kendinden emin.

Güzel.

"Hey," diye .

"Thea," diyor Simon aceleyle yanıma gelip bana sarılırken. Geri çekilip omzunun üzerinden bakarken, hafifçe kızarıyor ve gergin görünüyor, "Ayrıntıları sonra öğrenmek istiyorum," diye alay ediyor. Kurt hakkında ne düşüneceğim konusunda endişelendiğini fark ediyorum. Ben de erkeklerim hakkında aynı şeyi düşünmüyordum mu? En iyi arkadaşım benim en önemli insanım ve eğer onlardan hoşlanmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Elini sıktım ve yanıma gittim.

"Ben Althea. Sen de kurt Elias olmalısın." Güven verici bir şekilde gülümsüyorum ve o da ayağa kalkıp elimi sıkıyor ve titriyor. Kavrayışı güçlü ama beni test etmiyor. Bu sadece onun gerçek gücü çünkü kendini tutmuyor. Bu hoşuma gidiyor.

Simon'a göz kırpyorum. "Haklısın. O çok güzel."

Kurt gerçekten de kızarıyor ve bu çok sevimli. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diyor huysuzca. "Si sürekli senden bahsediyor." Kolunu uzatıyor ve Simon avucunun içine kayıyor ve ben neredeyse bayılıyorum. Heyecanımı bastırmadan önce küçük bir çığlık atıyorum.

"Ve sen, onunla geldiğin için çok mutluyum." Oturuyorum ve Conall yanıma gelip beni usulca öpüyor. Çenemi kavrarken ona hülyalı bir şekilde bakıyorum ve

Bir öksürük bizi bölene kadar öpüşmeyi derinleştiriyor. Simon'a mahcup bir gülümsemeyle geri çekiliyorum ama Elias bilerek sırtıyor.

"Üzgünüm," diyorum ama gerçekten değilim. "Herkes nerede?" Conall'a soruyorum.

Tereddüt ediyor ve sonra zihni benimkine kayıyor. *Nathair Zale'le birlikte, onun dikkatini dağıtıyor ama o bunun farkında değil.*

Kaşlarımı çattım ve Conall üzgün bir şekilde gülümsedi ama açıklama yapmadı.

Reve, Osis ve Azul arkalarında Lycus ile birlikte içeri girerler. "İşte bizim baş belamız." Lycus sırtıyor ve beni sertçe öpüyor.

"Lanet olsun, porno saçmalıklarını ben burada olmadığım zamanlara saklayabilir misin?" Simon homurdanıyor ve ben Lycus'un saçını çekiyorum, Simon'a göz kırparken homurdanarak onu orada tutuyorum.

"Elbette. Elias, sana Simon'ın Freshno şarabına girdiği zamanı anlatmamı ister misin?"

"Öp beni!" Simon çılgılık atıyor, neredeyse kendini kurdun üzerine atıyor ve kulaklarını kapatarak beni güldürüyor. Lycus'a dönerek onu serbest bırakmadan önce tutsak dudaklarını bir kez daha öpüyorum.

"Şimdi kesinlikle bilmek istiyorum." Elias Simon'a sırtıyor.

"Yapma yoksa onlara frizbiyle olanları anlatırım," diye tıslıyor Simon, dişlerini göstererek.

Gözlerimi kısıyorum. "Buna cesaret edemezsin." "Dene bakalım." Sırtıyor.

"Çocuklar," diye uyarıyor Conall, ama sırtıyor.

İkimiz de ona dönüyoruz, bu işe karıştığı için aynı öfke ifadesini takınıyoruz ve o da ellerini kaldırıp geri çekiliyor. "Aranıza girmemeyi öğrenmeye başlıyorum."

"Çok zekice." Simon gülüyor ve biz de sırtıyoruz.

"Peki, neden buradasın?" Konuyu değiştirerek soruyorum. "Beni yanlış anlama, seni gördüğüme sevindim."

"Nathair bize bir şey için ihtiyacın olduğunu söyledi. Bunu bizimle konuşacak ve sonra bir film gecesi falan yaparız ve takılırız diye düşündüm, anlıyor musun? Kusura bakma, kulağa çok saçma geliyor."

Elias onun boynunu sıkıca kavrayarak rahatlamasını sağlar.

Uzanıp elini tutuyorum. "Bunu çok isterim. Çok şey oluyor ve bir gece izin kulağa inanılmaz geliyor. Siz ne düşünüyorsunuz?"

"Filmi ben seçeceğim!" Reve seslenir ve hepsi kaşlarını çatır.

"Hayır, Simon'ın var, misafir o," diye mırıldanıyorum ve sonra onunla bakışıyoruz.

"*Blade?*" ikimiz de aynı anda söylüyoruz ve bu sefer hepsi inleyerek bizi güldürüyor.

ŞAFTÖR EORtY-Altı



ALTHEA

O ablam ve Azul biraz nachos ve atıştırmalık hazırladılar ve biz onları mideye indirdikten sonra Nathair ortaya çıktı. Bir süre kurda bakıyor ve sonra ağır ağır oturup yüzünü ovuşturuyor. "Özür dilerim."

Arkasına bakıyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Zale nerede?"

Bana bakıyor ve gözlerinde bir şey parlıyor. "Birazdan gelir," diyor ve sonra Simon'a gülümsüyor. "Seni tekrar görmek güzel Simon, seninle tanıştığım da memnun oldum Elias."

"Elbette, vampir adam." Simon ona yumruk atıyor. "Peki neye ihtiyacın var?"

"Senin ve Elias'ın ev sahipliğini yaptığımız baloya katılmanız gerekiyor." Simon başını yana eğiyor ve Nathair gülümseyerek olan bitene dalıyor. İşi bittiğinde Simon arkasına yaslanır. "Eski sarayının bir parçası olduğunu biliyorum, ama bence alabileceğimiz tüm yardıma ve onunla birlikte gidecek bedenlere ihtiyacımız var. Yapamazsan anlarım."

"Eğer senin yanında yer alırsam bu vatana ihanet olur ve mahkememin beni dışarı atmaya ya da daha kötüsüne hakkı olur," diye cevap veriyor Simon ama ses tonu neredeyse sohbet havasında. İç geçiriyor ve Elias'a bakıp elini tutuyor. "Ama bir kurda aşık olduğumu bilselerdi zaten beni öldürürlerdi, o yüzden siktir et. Hadi yapalım şu işi."

"Simon," diye başlıyorum ama o bana gülümsüyor.

"Sen benim ailemsin, Althea. Sizin için her şeyi yaparım, bunu biliyorsunuz. Sensiz mahkeme benim evim değil. Sen nereye , ben de oraya giderim. Ben de

her zaman senin yanında olacağım." Tekrar elimi tutuyor, ben de onunkini tutuyorum. "Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğiz," diye söz veriyorum.

Sırıttıyor. "Biliyorum."

Elias daha da yaklaşarak araya giriyor. "Kurtlarım da öyle. Simon'ı kabul ettiler. Ben de o da pek çok zorlukla karşılaştık ve kazandık. Artık bize sadıklar ve çiftleşmemizi anlıyorlar. Eğer daha fazla gece canavarına sahip olacaksanız, o zaman sürümü getireceğim ve sarayınız ile onlar arasında bir ateşkes yaratacağız."

Nathair'in gözleri şaşkınlıkla irileşir. "Bunu yapar mısınız?"

"Eşim ve eşimin ailesi için mi? Tabii ki. Simon'ın sarayınızın bir parçası olacağını varsayıyorum?" diye soruyor.

Nathair tereddüt etmeden, "Eğer isterse," diye yanıtlıyor. "Ya da hem sürünüze hem de sarayımıza. İstemese bile burada her zaman bir yeri olacak."

Elias başını sallar ve ona gülümser. "O zaman biz de sizinleyiz. Vampirlerin yaptıkları çok uzun zamandır yanlarına kâr kaldı - alınma bebeğim - o yüzden hadlerini bildirelim. Kurtlarım buna bayılacak."

"Nathair." Lycus yüzünü buruşturur. "Ne hakkında-" "Onunla konuşacağım."

Kaşlarını çatıyorum, aralarına bakıyorum. *Sana sonra anlatacağım aşkım*, diye telepatik olarak söz veriyor Nathair, ben de peşini bırakıyorum.

"Artık her şeye karar verdiğimizize göre, film gecesi yapacağımızı duydum." Nathair söylüyor ve ben de ona sırtıyorum.

"Evet, patlamış mısıra, çikolataya, cipslere, şaraba ve bir sürü battaniyeye ihtiyacımız var," diyorum ona.

"Battaniye mi? Ne yapabileceğime bakacağım kraliçem," diye mırıldanıyor ayağa kalkarken. "Kızımızı duydun. Thea, bebeğim, sen onlarla sinema odasına git, biz de seninle orada buluşuruz."

Başımı sallayarak yanağından öpüyorum ve Simon ile arkadaşını sinema odasına götürüyorum. Arka duvardaki siyah deri koltuklardan birine kayıyorum. Karşısında üç tane var, sonra sandalyeler ve bütün bir sahayı alabilecek dev bir minder çukuru. Karşımdaki duvarı kaplayan devasa bir ekran var. Simon ve Elias yanımda oturuyor, Simon arkadaşının elini tutarken yanıma doğru eğiliyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum. Buna ikimizin de ihtiyacı var.

"Bizimle olduğun için mutluyum. Uzaklıktan nefret ediyorum," diye fısıldıyorum.

"Ben de, ben de." Başını kaldırıyor. "Birinin seni sevmesine izin verdiğin için çok mutluyum. Sonunda seni her zaman gördüğüm gibi görüyorum. Muhteşem birisin ve annen dönüştüğün kişiyle gurur duyardı."

"?" Mırıldanıyorum.

"Biliyorum." Elimi sıktı. "Seninle gurur duyuyorum Thea ve senin yanındayım. Onları ben de seviyorum, biliyorsun. Onlar senin için iyi. Hem sana meydan okuyacak hem de sana tapacak birine ihtiyacın var. Bu kadar çok aletle nasıl başa çıkıyorsun bilmiyorum-"

"Simon!" Gülüyorum.

"Yani, kaç deliği doldurabilirsin ki? Dur, boş ver. İstemiyorum. Onları üst üste mi diziyorsunuz? Ya da bir kaseye bir isim mi koyuyorsun-bekle, hayır, söyleme." İnliyor ve Elias gülüyor ve beni görmek için etrafına eğiliyor.

"Ona söyleme. Bu ona fikir verir ve zaten yatakta bir kurttan daha talepkârdır."

"Elias," diye uyarıyor Simon göğsüne vurarak.

"Biraz al, kanka." Gururla başımı sallıyorum ve Simon yüzünü kapatıyor. "Tanrım, öldür beni şimdi."

"Hayır, sen çok güzelsin." Arkadaşı göz kırpmıyor ve beni güldürüyor. "Ayrıca, Hoover gibi sakso çekiyorsun-"

"İşte bu kadar!" Ayağa kalkıyor ve bize bakmadan önümüzdeki koltuğa doğru dönüyor. "İkinize de bakmıyorum."

Elias yaklaşıyor ve başını eğiyor. "Bana çocukluğundaki tüm sırlarını anlat."

"Şey, bir zaman vardı-"

Simon eğilip dişlerini göstererek bana bakıyor. Gülerek onun hikâyelerini anlatmaya başlıyorum ki acı dolu bir inilti duyuyorum.

Panik içinde başımı kaldırıyorum ve Zale'yi kapıda görünce kaşlarımı çatıyorum. Gözleri kocaman ve dehşet içinde, kapının pervazını kavrarken ağzı acı dolu bir yüz ifadesiyle ayrılmış. Bana değil, yanımdaki Elias'a bakıyor. Kurt donup kalıyor ve burnunu kaldırıp odayı kokluyor, kafası karışmış gibi görünüyor.

"Ne-" Açıklama istemek için bana dönüyor ama Zale hırlıyor ve kendini kurda doğru fırlatıyor.

Elias ellerini kaldırıyor ve benden uzaklaşıyor. "Kraliçenize zarar vermek niyetinde değilim," diyor dikkatle. "Ya da buradaki herhangi birine."

"Zale?" Ayağa kalkıp ona doğru ilerliyorum. Titriyor, gözlerini kapatıyor ve hızla dönüp gidiyor.

Peşinden gitmeye başlıyorum ki Nathair içeri girip onun gidişini izliyor. "Bırak onu, biraz yalnız kalmaya ihtiyacı var. Hazır olduğunda geri gelecektir."

"Anlamıyorum," diyorum dolanmaya çalışarak.

Nathair beni yakalıyor ve zahmetsizce minderlerin arasına fırlatıyor. Lycus orada ve sırtarak beni yere yapıştırıyor, iri vücudu beni esir alıyor. Reve sinsice içeri giriyor ve endişeli görünen Simon'ın yanına oturuyor. Osis ve Azul da çukura girip beni çevreliyor ama kalbim ağrıyor çünkü bir parçam eksik. Onun acısını ve dehşetini hissediyorum ve bu beni çağırıyor.

Mücadele ediyorum ama Lycus karnımı ısırarak donup kalmama neden oluyor. "O ciddi Thea. Bırak onu, buna ihtiyacı var. Şu anda ben bile onun peşinden gitmezdim. Sana geri dönecektir; her zaman dönecektir. Ona zaman ver ve güven çünkü bazı anıları geri itmeye ihtiyacı var."

Kaşlarımı çatarak kapıya bakıyorum ve film başladığında bile odaklanamıyorum ya da rahatlayamıyorum. Zale'e uzanıyorum, ona burada olduğumu söylemek için zihnine girmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum, ama o sıkı sıkıya kilitlenmiş, beni reddediyor ve bu kalbimi parçalıyor, beni karanlıkta nefes nefese bırakıyor.

"Şşşt," diye mırıldanıyor Lycus, bana daha sıkı sarılarak. "Bunu kişisel algılama." "Beni kendinden uzaklaştırdı," diye mırıldanıyorum, eski güvensizliklerim su yüzüne çıkıyor. "Sadece anılarıyla uğraşırken, seni temin ederim," Lycus,

Beni teselli etmeye çalışıyor ama faydası yok. Başımı onun geniş göğsüne gömüp gözyaşlarımı saklıyorum. Reddedilmenin acısından nefret ediyorum ve Lycus sonunda hırlayıp ayağa kalkana kadar farklı yapabileceğim her şeyi gözden geçiriyorum.

"Tutun onu," der diğerlerine ve sonra o da gider.

Şaşkınlıkla kapıya bakıyorum ve bir an sonra Lycus omzunda Zale ile içeri giriyor ve kollarını kavuşturmuş, kızgın bir şekilde onu benimle birlikte çukura fırlatıyor. "Kraliçemizden onu reddettiğini hissettirdiğin için hemen şimdi özür diliyorsun. Şu anda neyle uğraştığın umurumda bile değil," diye hırlıyor, sonra yumuşuyor. "Biz anlıyoruz kardeşim ama o anlamıyor ve canı yanıyor. Buna dayanamıyorum."

"Ben de," diyor diğerleri.

Zale dizlerinin üzerinde bana dönüyor, yaralı görünüyor ve beni gördüğünde ağlayarak bana doğru sürünüyor. Donup kalıyorum, ona uzanamıyorum çünkü tekrar reddedilmek istemiyorum, bundan her şeyden çok korkuyorum.

Başını göğüslerimin arasına gömüyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Çok üzgünüm, Thea." Zihnini benimkinin içine sokmaya çalışıyor ama ben geri çekiliyorum. Eğer boşluk istiyorsa, bunu ona vereceğim. "Hayır, hayır, hayır, lütfen kraliçem, lütfen, özür dilerim. Lütfen benden uzaklaşmayın." Başını kaldırdı, gözlerinden yaşlar akıyordu. "Beni bırakmayın. Çok özür dilerim. Bunu yapmak istememiştım, lütfen, Thea." Sesinin kırık, çığ tarafı yumuşamama neden oldu ve ben

Kollarımı ona doluyorum, hıçkırarak ağlarken zihninin benimkinin içinden geçtiğini hissediyorum, aramızda hiçbir şey kalmayana kadar yakınlıyorum.

"Özür dilerim, özür dilerim," diye tekrarlıyor, ben rahatlarken, bunun benimle ilgili olmadığını fark ediyorum. Yanlış anladım ve şimdi daha da kötüleştirdim.

"Şşş, sorun yok," diye söz veriyorum, zihnini benimkiyle okşuyorum ve sonra Lycus çukura tırmanıp Zale'in sırtına bastırıyor.

"Güvendesin. İyisin. O iyi," diyor Lycus ona ve Zale yavaşça rahatlıyor. Filme odaklanmakta zorlanıyorum ve Simon'ın bizi izlediğini hissediyorum ama Lycus'la birlikte Zale'yi kendime doğru tutmaya devam ediyorum.

Film bittiğinde Simon Nathair'e fısıldıyor, o da başını sallıyor ve sonra Simon çukurun kenarında yanıma çömeliyor. "Biz gidiyoruz." Gözleri Zale'e kaydı. "Yarın geri geleceğiz, tamam mı?"

Başımı sallayıp elini tutuyorum, o da gülümseyerek parmaklarımı sıkıyor ve eşiyle birlikte oradan ayrılıyor. Onlar gittikten sonra Zale nihayet rahatlıyor.

Sormak için ağzımı açıyorum ama Lycus başını sallıyor. Zale'e sarılarak arkama yaslanıyorum ve bir başkası başka bir film koyuyor. Yavaşça, filmdeki müzik ve onların vücut ısıyla uyuşarak, ailemle çevrili bir şekilde uykuya dalmaya başlıyorum.

İrkilerek uyanıyorum, bir uluma beni ayağa kaldırıyor. Takla atıyorum, çukurdaki yastıklar beni hapsediyor ve onlara karşı savaşıyorum, sonunda dizlerimin üzerine çökmeyi başardığımda Zale'nin kollarının çırpınan bir Lycus tarafından sıkıştırıldığını, Azul'un ise tüm vücuduyla bacaklarını kapattığını görüyorum. Zale uluyup çılgınlık atarken ve iki büküm olurken diğer herkes uyanık ve endişeli.

Nathair bana bakarken dişlerini sıkarak, "Ona yardım et," diyor.

"Nasıl?" Elimle ağzımı kapatarak fısıldıyorum.

"Nerede olduğunu hatırlaması gerekiyor. Dokun ona Thea," diye yalvarıyor, ben de Zale'e doğru sürünüyorum ama çırpınışları yüzünden ona dokunamıyorum. Vazgeçiyorum ve kendimi kucağına atıp üzerine çıkıyorum. Donup kalmadan ve başını bana çevirmeden önce bir, iki kez sıçırıyor, gözleri anılardan mı yoksa kâbuslardan mı sımsıkı kapalı, emin değilim.

"Zale?" Mırıldanıyorum ve gözleri birden açılıp bana kilitleniyor. İpleri kesilmiş bir kukla gibi tamamen yumuşuyor.

"Althea?" diye mırıldanıyor, çılgılık atmaktan sesi kısılmış.

"Benim. Benim," diye mırıldanıyorum, eğilip terli yüzünü okşuyorum. Lycus ve Azul hâlâ onu bırakmıyor, sanki saldıracağından ya da değişeceğinden endişeleniyorlar. Onları görmezden geliyorum ve dehşete düşmüş gözlerine odaklanıyorum. "Benim. Sen iyisin."

Bir çılgılık atarak ayağa kalkıyor ve onları yerinden çıkarıp bana sarılıyor. Onu sıkıca tutup sırtını okşuyorum ve diğerleri yavaşça gevşiyor. Onlara bakıyorum, cevap istemek istiyorum ama gözlerindeki sert parıltılardan cevap alamayacağımı biliyorum. Bu her neyse, Zale'in hikâyesi, bu yüzden o bana sarılırken ben de ona sarılıyorum.

Diğerleri odadan süzülüyor, sadece Zale ve ben kalıyoruz. Geri çekilerek yüzünü avuçluyorum, gözlerinin kırmızı ve şiş olduğunu ve dudaklarının titrediğini fark ediyorum. "Sus bebeğim, ben buradayım. Neyin var? Söyle bana. Bilmezsem düzeltemem," diyorum ona.

"Bunu düzeltemezsin. Beni düzeltemezsin," diye fısıldıyor. "Sen bozuk değilsin," diye çıkışıyorum.

"Ben iyiyim. İyi olduğumu sanıyordum. Yapabileceğimi düşünmüştüm. O bir tehdit değildi, ama sonra onu senin yanında gördüm ve bu beni oraya geri fırlattı. Seni kaybetme paniğim beni geri getirdi, ama sonra kabus geldi. Çok zayıfım. Çok üzgünüm, Thea." Kaçmaya çalışıyor ama ben onu daha sıkı tutuyorum.

"Zale, sen kırılmadın. Anlamıyorum. Neden kurttan korkuyorsun?" Bilmek istediğim için soruyorum. Simon benim için önemli, tıpkı eşi gibi, ama bunun eşime zarar vermesine izin vermeyeceğim.

Benim Zale'im.

"I-" Tereddüt ediyor. "Benim hakkımda daha az düşünmene katlanamam."

"Asla yapmayacağım," diyorum ona dürüstçe, bakışlarımı inceliyor ve yutkunmadan önce başını sallıyor. Dili gergin bir şekilde dişlerini yalamak için dışarı fırlıyor.

"Sarayımda önemsiz biriydim, diğerleri gibi değildim ama arkadaşlarım vardı ve mutluydum. Asla yükselemeyeceğimi biliyordum ama umurumda değildi. Güzel bir hayattı. Bir gece, bir grup arkadaşım ile birlikte, hepsi yeni değişmiş olarak, bir kan partisine gittik." Onları iyi tanıyorum. Sunumumdan önce yeterince gitmiştim. Temelde yeni ve taze olanlar için büyük bir seks ve kan içme partisi - keşfetmek için güvenli bir alan. "Dönüş yolunda, kan sarhoşu ve aptalca davranarak dolambaçlı bir yoldan gittik. Daha önce hiç gitmediğimiz bir yoldu. Sonunda kaybolduk ve ben farkına bile varmadan etrafımız sarılmıştı."

Gözleri uzaklaşıyor ama bana doğru eğiliyor.

"Kurtlar, kurtadamlar, her yerdeydiler. Sarayımızın onlarla daha önce hiç sorunu olmamıştı ama ben tarihimizi biliyordum, iki ırkın da nefret ettiğini biliyordum.

ve bu iyi olmazdı. Diğerleri ya kaçmaya ya da savaşmaya çalışırken ben bir çıkış, bir kaçış yolu aramaya çalıştım. Kurtlar onları parçaladıkça ağaçların arasına kaçanların dehşet ve acı dolu çığlıklarını duyabiliyordum. Bizi öldürmek istiyorlardı. Bölgelerini savunmuyorlardı, saldırıya uğramamışlardı ya da kışkırtılmamışlardı. Hayır, bizimle oynadılar. Acımızı istediler. Bizden nefret ediyorlardı. Bunu gözlerinde gördüm Althea ve nedenini asla bilemedim."

Aman Tanrım. Ağzımı kapatıyorum ve o devam ediyor.

"Devasa bir kayanın üzerinden tırmanmayı başardım ve koşmaya başladım. Beni kovaladıklarını duyabiliyordum. Arkadaşlarım ya beni terk etmişlerdi ya da ölmüşlerdi, yani ben sonuncuydum. Onları kurtaramadım. Kurtaramadım. Sadece koşmaya devam ettim. Bir tanesi beni suyun yakınında yakalamayı başardı ve onu öldürdüm. Yaralıydım ama her zaman sahamızdaki herkesten daha hızlıydım ve geri dönmeyi başardım. Bayılmadan önce olanları herkese anlattım. Uyandığımda kilitli bir odadaydım." Gözlerime bakıyor. "Arkadaşlarımdan ölümünden beni sorumlu tuttular ve onları kurtarmadığım için bana korkak dediler. Yemin ederim Althea, kurtaramazdım. Her şey o kadar hızlı oldu ve o kadar çok kurt vardı ki neredeyse ben de ölüyordum ama mahkemem bunu umursamadı."

Ona inandığımı söyleyecek zamanım bile olmuyor çünkü acı acı gülüyor. "Hepsinin önünde cezalandırıldım ve alay konusu haline getirildim. Kimse bana güvenmedi ve dışlandım, ben de ayrıldım. Buna daha fazla dayanamadım. Onların nefretini ve şakalarını içselleştirmeye başladım ve suçlu olduğuma inanmaya başladım. Uzun süre bununla başa çıkmaya çalıştım. Nasıl çay demleneceğini ve nasıl hayatta kalınacağını öğrendim ama asla eskisi gibi olamadım. Bir gece, daha fazla dayanamadım. Birkaç kurt avlamaya gittim. Kim olduklarının ya da ne yaptıklarının bir önemi yoktu. Şanssız ya da değil, fazla uzaklaşmadım. Sürü topraklarına doğru gidiyordum ve bir tür kapıdan geçmeniz gerekiyordu. O zamanlar neden kaçınıldığını bilmiyordum ama şimdi biliyorum. Taş kapı boştu ama yaklaştığımda dönmeye başladı ve ne olduğunu anlamadan kocaman bir şekil dışarı fırladı. Isırıldım ve sürüklendim. Uyandığımda bir mağaradaydım. Bunun bir geçit, efsanevi bir varlık için bir tür hapisane olduğunu fark ettim; siyah bir köpek. Beni öldürmek istediğini düşündüm ama sonra gözlerinin içine baktım ve farklı bir plan görebildim. Beni değiştirdi ama o zaman bunu bilmiyordum, ben uyurken beni ısırıldığını ve kanımı değiştirdiğini bilmiyordum. Çok zeki olduğumu düşünerek bir kez daha kaçtım ama gerçekte gitmeme izin verdi. Güvenlik için en yakın mahkemeye koştum. Beni içeri aldılar ve derin bir ateşin içine düştüm. Uykumun bir noktasında değiştim. Tıpkı onun gibi bir canavara dönüştüm. Sonraki günleri zar zor hatırlıyorum. Bildiğim bir sonraki şey, bir kez insan olduğumdu,

Etrafıma sıçrayan saray evlerinden birinin kalıntılarıyla kan içindeydim. Onları öldürdüm, parçalara ayırdım. Ben kötüydüm. Buna bir son vermek için bir kez daha kaçtım." Duraklıyor ve derin bir nefes alıyor.

"Hayatta kalsaydım, daha fazla insanı değiştirecek ve karşılığında, lanetli bir tanrı olan yaratıcımı serbest bırakacaktım. Diğerleri beni durdurdu. Beni öldürdüler ama geri döndüğümde kara köpek hala içimdeydi. Artık onu kontrol edebiliyordum, çünkü o benim bir parçamdı ve düşündüğüm gibi kötü değildi. İyi ya da kötü amaçlar için kullanılabilirdi. Her şeyi aştığımı sanıyordum ama o kurdu görmek her şeyi geri getirdi. Ben hala karanlıkta koşan o korkak küçük vampirim."

"Hayır, karanlıkta olmaz, bir daha asla olmaz. Zale, sana olanları değiştiremem. Bu korkunç ve o kurtların yaptığı şey ..." Başımı sallıyorum. "Ama biliyorsun, tıpkı vampirler gibi, bazıları kötü ve güvenilmezdir. Yaptıkları için bütün bir türü suçlayamayız," diyorum yumuşak bir sesle.

Ona tokat atmışım gibi sarsılıyor ama gözlerinde gerçeği görüyorum. O da bunu biliyor.

"Üstesinden gelmen gereken geçmişin, ama ben burada seninle olacağım ve bir daha asla kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim. Eğer kurtlardan kurtulman gerekiyorsa, bunu sağlayacağım ve eğer kurtlarla yüzleşmen gerekiyorsa, senin yanında olacağım. Fark edebileceğinden çok daha güçlüsün. Çok şey atlattın ve içindeki canavarı evcilleştirdin. Bir laneti aldın ve onu yeniden iyi yaptın. Bunu da yapabilirsin. Bunu biliyorum. Birkaç kişinin yaptıkları yüzünden bütün bir ırktan nefret etmek ve onları yargılamak istemezsin." Elimi kalbinin üzerine koyuyorum. "Ama bunu her seferinde bir gün yapabiliriz. Bana anlattığın için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Bilmediğim ve bu geceyi daha da kötüleştirdiğim için çok üzgünüm."

"Asla," diye mırıldanıyor. "Hiçbirimiz bu kadar kötü olacağını beklemiyorduk. Çok üzgünüm."

"Benden özür dileme. Hepimizin peşini bırakmayan şeyler vardır, ama bu bir musallat. Biz izin vermedikçe bize zarar veremez."

"Bir korkak olduğumu bile bile bana nasıl dokunabiliyorsun?" Kaşlarını çatıyor. "Bu yaratığın, benim olduğum bu şeyin bir zamanlar kötü olduğunu bilerek mi?"

Gözlerimi kısarak eğildim ve dudağını sertçe ısırdım, canavarının dışarı çıktığını gördüm. "Ben senin canavarından korkmuyorum, sen de korkmamalısın. Huzuru bulduğunu söyledin ama sanırım bir parçan hâlâ benim yanımdayken endişeleniyor. Bunu istemiyorum. Canavarın oynamasına izin ver, Zale. Bana zarar vermeyecek; ikiniz de vermeyeceksiniz," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı onunkiler boyunca kaydırarak.

Aniden kendini benden ayırdı ve yatağın kenarına yuvarlandı.

Çu

kur Nefes nefese, bir hayvan gibi başını eğiyor. Gözleri ıslıl ıslıl

Canavarının alevleri ve çıkardığı hırıltılar beni ürpertiyor, arkama yaslanıp canavarımın beni yutmasını bekliyorum.

"Seni incitmek istemiyorum. Bununla yaşayamam. Kendi kalbimi söküp atardım."

"Bu asla yapamayacağının yeterli kanıtı. O son engeli de yıkmanın zamanı geldi Zale. Hayatına devam etme zamanı." Kollarımı açtım, onu bekliyorum.

"Althea," diye hırlayarak uyardı.

Kendini tuttuğu çok açık ve birlikte olduğumuz her zaman bunu yaptığını fark ediyorum. Bundan nefret ediyorum. Onun her şeyini istiyorum. Belki açgözlüyüm ya da bencilim ama onun her santimini istiyorum.

Sırıtarak başımı eğiyorum, parmaklarımı gömleğimin etek ucunda gezdiriyorum ve yavaşça yukarı çekip çıkarıyorum, üzerimde kırmızı dantelli bir sütyenden başka bir şey kalmıyor. Meme uçlarım sertleşiyor, kupların üzerindeki çiçeklerin arasından dolanan yılanın içinden bakıyor. Canavarı dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi yuvarlanırken hırıltısı daha da yükseliyor.

"Zale." Elimi eteğimin bel bandına götürerek dudak büküyorum. Eteğimi kalçalarımın altına kaydırıp ona doğru fırlatıyorum. Pençeli eliyle yakalıyor ve bir kez daha arkama yaslanmamı izlerken burnuna bastırıyor. Şimdi üzerimde uyumlu bir tanga ve sütyenden başka bir şey yok.

Kalçalarımı açarak amımı görmesine izin verdim, ıslaklığımın tanga'nın kumaşını kapladığını hissettim.

Bacaklarımı açarken elimi boğazımda gezdirip göğsümden aşağı indiriyorum. "Sana ihtiyacım var, Zale. Kraliçeni tatminsiz bırakmak istemezsin, değil mi?" Mırıldanıyorum, elimi karnımın üzerinden aşağı kaydırıp amımı avuçluyorum. Elimi ıslak etime sürüyorum. İnlemem gerçek, zevk kıvılcımı kalçalarımı döndürmeme neden oluyor ve sonunda kontrolünü kıran da bu ses oluyor.

Tanrılara şükürler olsun.

Başı geriye düşüyor ve derisi yuvarlanırken koyulaşıyor. Erkeğimin önümde dönüşmesini hayranlıkla izliyorum - ne tam olarak insan, ne de tam olarak canavar.

İkisinin de en iyisi.

Kolları kalınlaşır ve derisinden siyah kıllar filizlenerek onları kaplar. Bacakları üç kat büyür ve ortadan eğilir, daha fazla kıl filizlenir ve bu uzuvları da kaplar. Göğsündeki kaslar genişlerken giysileri vücudundan ayrılır. Tüm vücudu kısa siyah kıllarla kaplanıyor.

Zale'in normal boyutlarının en az dört katı büyüklüğünde ve devasa kaslara sahip. Aleti yeni bedeniyle orantılı bir büyüklüğe sahip ve dizine kadar sert bir şekilde sarkıyor. Dudaklarımı yalayarak bakışlarımı yukarı çekiyorum ve onun geri kalanına odaklanıyorum. Siyah uçlu pençeleri zeminde sürükleniyor ve o dönüşürken zemini çiziyor.

Yüzü kalınlaşır ve kareye döner, başındaki saç yelesi sırtından aşağı akar. Gözleri saf kırmızıya dönüşür ve kulakları sivrileşir.

Dişleri çenesinden daha uzun ve onları tenime gömülü hissetmek isteyerek ihtiyaç içinde titriyorum.

Nefes kesici biri ve tüm bu gücün bana karşı kullanılmasını beklerken amım kenetleniyor.

Dönüşüm tamamlandığında başı geriye düşer ve çıkardığı uluma saf bir sahiplenme ve ihtiyaçtır; diğerlerine kendisinin olanı almak üzere olduğuna ve yoluna çıkmaya çalışan herkesin öldürüleceğine dair bir uyarıdır.

Elimde olmadan klitorisimi çimdikliyorum, sadece bu sestten bile boşalmaya ihtiyaç duyuyorum. Tenime, kalbime yerleşiyor, kalçalarımı daha hızlı döndürürken beni nefessiz bırakıyor. Başını eğdiğinde gözleri bana kilitleniyor ve ben hareketsiz kalıyorum.

O kadar hızlı hareket ediyor ki, benden birkaç metre ötedeki çukura inene kadar onu göremiyorum, pençeleri bana ulaşmak için minderleri parçalıyor.

Elleri bacaklarımı yakalıyor ve hızlı, kolay bir hareketle beni kendisine doğru çekiyor. Kavrayışındaki güç ve kuvvet beni ürpertiyor ve onun içinde çarpan kadim kanının tadını alabiliyorum. Bunu üzerimde, içimde hissetmek istiyorum. Dili dışarı çıkıyor, uzun ve siyah, üzerinde tümsekler var ve amımda durmadan önce bacağımda gezdiriyor. "Benim," diye gürlüyor ve tangamı yırtıp çıkarıyor, kalçalarımı neredeyse acıtacak kadar açıyor ve sonra dili üzerimde.

Gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor, o yumrular klitorisimin üzerinde kayarken göğsüm kamburlaşıyor, kendimi çok iyi hissediyorum. Zevk ve sıcaklık içimde birikiyor, beni de onun kadar vahşi yapıyor. Dili amımın uzunluğunu kaplıyor, içime sokmadan önce kıvrımlarımı yalıyor. Haykırıyorum, her iki yanımdaki minderleri tutuyorum ve kendi pençelerim onları parçalıyor, kalçalarımı yuvarlarken içlerini yumrukluyor, canavarımın yüzüne biniyorum.

"Lütfen!" Yalvarıyorum, sadece bana verebileceği şeye ihtiyacım var.

Kanım bunun için ağlıyor, onun için, kalçalarımın arasındaki canavar için. Özlediğimi bile bilmediğim bir şeydi bu, ama bedenim bağımızın ne yapmadığını biliyordu. Buna ihtiyacımız vardı ve bizi sonsuza dek birbirimize bağlamaya kararlıydı.

Pençeleri yanlarımda geziniyor ve o zaman artık dört parmağı olduğunu ve ellerinin neredeyse ortadan ikiye ayrıldığını fark ediyorum. Göğüslerimi kapladıklarında, parmakları ustalıkla meme uçlarımı yuvarlayıp çekiştirirken inliyorum, dili beni tekrar tekrar dolduruyor ve serbest kalmama doğru sürüklüyor. Bu bir saldırı, bir sahiplenme ve ben bunu atlatmaktan başka bir şey yapamıyorum. Tüm gücüme rağmen, bu canavarın eşinden başka bir şey değilim ve kontrol edilmeyi ve zevkim için kullanılmayı seviyorum.

"Benim," hırlıyor içimde, titreşim bedenimi aydınlatıyor.

Pençelerimi göğsüme geçiriyorum. Hırlıyor ve ağzı amımdan çıkıp kanıma yapışıyor. Uzun dilini kesiklerin üzerinde gezdirerek onları daha da yırtıyor.

"Evet, senin." İnliyorum ve başını kavıyorum, ama çok geçmeden kesikler iyileşiyor ve vücudumdan aşağı kayıyor.

Kalın parmaklarından ikisini içime bastırıyor, dilini klitorisimin etrafına sarıyor. Bu beni uçurumun kenarına gönderiyor. Kesiyorum ve pençeliyorum, o da bana homurdanarak beni cesaretlendiriyor. Parmaklarımın altında et hissediyorum ve ben kan kokusu havayı dolduruyor. Sonunda tekrar görebildiğimde, , göğsü yaralanmış ve kanıyor ve pençe izlerine gururla bakıyor.

"Benim," diye karşılık verdim.

Bir hırıltıyla beni ters çevirerek kıcımlı havaya kaldırıyor ve o kocaman sikini sokuyor. Beni yırtıyor, ama hızla etrafında iyileşiyorum, bana vurmaya başladığında acı zevkle karışıyor, beni bir hayvan gibi kızdırıyor.

"Benim," diye hırlıyor.

Kanımın kalçalarımın altına damladığını hissediyorum ve sonra dişleri sırtımdan aşağı iniyor, benim ona yaptığım gibi beni işaretliyor. Sırtım mutluluktan içe doğru eğiliyor ve çığlık atıp sikinin etrafına boşalıyorum, yine de beni becermeyi bırakmıyor. Aleti şişiyor ve dokunulabileceğini bilmediğim yerlerime çarpıyor gibi görünüyor. Çok iyi acıyorlar.

"Seninki," diye karşılık veriyorum, dişleri beni kesip açarken çığlık atıyorum. Şaşırtıcı derecede yumuşak olan siyah kürkünün bacaklarıma ve sırtıma değdiğini hissettiğimde titrerken gözlerim kapanıyor.

"Zale," diye sızlanıyorum, dişleri yaramaz bir kedi yavrusunu tutar gibi boynumun arkasını kavrayana kadar onun altında debeleniyorum. Elimde olmadan donup kalıyorum. O hızlandıkça, zevkinin peşinden koştukça ve eşini salgısıyla doldurma ihtiyacı duydukça tahakküm ve baskı beni tamamen onun yapıyor.

"Benim, benim, benim" diye bağıyor ve siki içimde o kadar büyük, o kadar kalın şişiyor ki sonunda beni tekrar uçurumun kenarına gönderiyor. Boşalırken çılglık atıyorum ve çukuru pençeliyorum, o kocaman siki sıkıyorum.

"Benim!" diye kükrüyor, aynı anda boynuma vuruyor, siki içimde imkansız bir boyuta ulaşıyor, tekrar boşalana kadar sinirlerimi sürüklüyor, beni kısıtırken altında kıvranıyor, benden besleniyor ve amımı dolduruyor.

Ben yığılıyorum ve o beslenmeye devam ediyor, beni doldururken siki sarsılıyor. Devasa uzunluğu salgısının kaçmasını engelliyor. Zevk çok fazla geliyor ve hatırladığım son şey, her şey kararmadan ve ben mutlu bir uykuya dalmadan önce dişlerinin yarasını yaladığı.

Vücudum fethetti.

ŞAFTÖR YEDİ



ALTHEA

I Alev kırmızısı gözleri bana kilitlenmiş, etrafımda kıvrılmış bir cehennem köpeğine uyanıyorum. Zale'den hiçbir iz taşımayan saf bir canavar ve ben gülümsüyorum, mutlulukla guruldarken yan tarafını okşamak için uzanıyorum. O kadar sıcak ki

Neredeyse terliyordum.

Köpek gibi bir hayvan değil; daha çok bir kurt adam gibi. Canavarı onun yaşayan, nefes alan, duyarlı bir yanı ve dışarı çıkmasına izin verildiği için minnettar olduğu açık. Zale'in uykusunda değişecek kadar rahatlamış olması beni gülümsetiyor. Vücudumun her yeri ağrıyor, özellikle de omzum ve o ısırığın iz bırakacağını biliyorum. Güzel, bırak iz kalsın. Bunu gururla taşıyacağım. Amım zonkluyor ve aşağı uzandığımda yapışkan salgısının amımın, kalçalarımın ve kıkımın her santimini kapladığını hissediyorum.

Onun zeki gözleriyle tanıştım.

"Sen böyleyken Zale'in bir parçası mısın yoksa o arkada mı?" Yumuşak kürkünü okşayarak yüksek sesle merak ediyorum.

Doberman ile üç başlı hidra karışımı bir şeye benziyor. Parlak kırmızı gözlerinin içinde alevler yanıyor, burnunun ucunda siyah bir burun var ve ağzından kocaman dişler çıkıyor, ama kendimi güvende hissediyorum, sanki yaklaşan herkesi öldürecekmiş gibi.

Ben yapardım. Burası bizim yuvamız. Hırıltılı ses kafamın içinde dolaşıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor. Bağımız sayesinde konuşabiliyorum. Zale burada ama uyuyor. Aynı kişiyiz ama değiliz, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa.

"Öyle," diyorum ona yüksek sesle. "Tamamen değişmeyeli ne kadar oldu?" Merakla soruyorum.

Çok uzun bir süre. Daha yakına sokuldu. Saldırıdan sonra bana hiç güvenmedi. Diğerlerine beni zincirletir ya da izletirdi. Çok genç ve açtım. Ona o zamanlar kontrolün bende olmadığını söylemeye çalıştım ama etmedi. Yeniden doğduğunda, günahları unutulduğunda, benim de unutulacağımı umdum ama ne affetti ne de unuttu. Bunun için benden nefret etti. Ben onun gücüyüm, keşke bunu görebilseydi. Bir daha asla başkasının bizi incitmesine izin vermeyeceğim. Eşimizi ve ailemizi koruyacağım.

"Özür dilerim," diyorum ona, ellerimi kürkünün içine sokarak. "Sanırım sadece korktu ve dürüst olmak gerekirse bunu anlıyorum. Belki bu geceden sonra daha iyi bir ilişkiniz olur ve eğer hak ederseniz size güvenir."

Umarım öyledir. Sen her şeyi değiştirdin, dostum. Yeniden doğduğun anda ikimiz de bunu hissettik ve bizim için yaratıldığını biliyorduk. Bana ulaşp hak iddia etmemi engellemeye çalıştı ama dün gece ikimize de kucak açtın ve eşimi yanına almama izin verdi.

"Çünkü ben için yaratıldım," diyorum ona. "Affet onu."

O genç ve ben onu affediyorum. Onu seviyorum. Ben oyum, o da ben. Bir gün kalbimdeki ve davranışlarımdaki gerçeği görecektir ve hepsi senin sayende olacak. Başını yana eğiyor. Diğerleri, ailesi, uzun dışarıdaydı. Ailemden olsalar bile eşim uyurken onları içeri almadım. Girmemi ister misin?

"Bu iyi mi?" diye sordum. Ondan uzaklaşmak istediğimi düşünmesini istemiyorum ama haklı. Şimdi ona odaklandığımda, kapının arkasındaki diğerlerini hissedebiliyorum. Endişeliler, içeri girecek kadar değil ama iyi olduğumuzdan emin olmak istiyorlar.

Eşimiz ne isterse onu alır.

"Çocuklar, içeri gelin!" Seslendikten sonra sırtüstü dönüyorum ama elimi bağlı kalmamız için onun üzerinde bırakıyorum. Bir dakika sonra içeri giriyorlar, gözleri Zale'ye kaymadan önce yaralarımı kontrol etmek için üzerimde geziniyor. Bazılarının gözlerinde şok görüyorum ama Lycus ve Nathair'in gözlerinde öyle bir şey yok, onlar memnun görünüyorlar.

"Kardeşim." Lycus başını saygıyla eğerek selam verir. "Eşimize dokunmak için yuvanıza girebilir miyim?"

Canavar yavaşça başını eğiyor ve onu tetiklememek için yavaşça, Lycus sırtımın yanındaki yuvaya kayıyor, beni aramızda tutuyor, sonra elini yan tarafıma kaydırıyor. "Aşkım, iyi misin?"

"Daha iyi." Tamamen çıplak bir şekilde uzanıyorum ve Zale gibi kokmama rağmen gözleri ısınıyor.

"En sevdiğim koku, kardeşimin dölüne ve kanına bulanmış eşimdir," diye homurdanıyor. Sonra Zale'ye bakar. "Seni dışarı çıkardığına sevindim."

Benim gibi. Şimdi uyanmak istiyor. Bana bakıyor. Seni tekrar görmeyi umuyorum, dostum.

"Yapacaksın," diyorum ona, ağzını okşayarak. "Bunu biliyorum. Zale'e güven, o da sana güvenecektir."

Sanki artık Zale'in onu saklamasına izin vermeyeceğimi biliyormuş gibi gözlerinden rahatlama akıyor ve elimi yalayarak dönüşmeye başlıyor. Geri çekilip huşu içinde izliyorum. Kürkü vücudunun içinde eriyor, bacakları insan uzuvlarına dönüşüyor ve pençeleri ellere dönüşüyor. Dönüşümü tamamlandığında, sevmeye başladığım güzel adam önümde çıplak bir şekilde yatıyor ve pençe izlerim hâlâ göğsünde üç belirgin çizgi halinde duruyor. Sanki iyileşmiş ve yara izi bırakmış gibi açık pembe renkteler.

Gözleri alev alev parlayarak açılıyor ve bana kilitleniyor. "Thea," diye mırıldandı, "iyi misin?"

"Mükemmel." Eğildim ve onu öptüm. "Bana güvendiğin ve kendine güvendiğin için teşekkür ederim." Geri çekiliyorum ve parmaklarımı yara izlerinin üzerinde hafifçe gezdiriyorum. "Bunun için üzgünüm. İstersen onları iyileştirmeyi deneyebiliriz-"

"Hayır." Elimi tutup kaldırıyor ve durmadan atan kalbine bastırıyor. "Eşimin izlerini gururla taşıyorum ve her zaman da taşıyacağım. Her santimimde yara izi var aşkım," diyor ve eli boynumdaki ısırik izini kavırıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Ama bu çok acımasızca. Nathair, bunu iyileştirebiliriz, sen-"

Yüzünü tekrar bana çeviriyorum. "Ben de eşimin işaretlerini gururla taşıyorum." Yakınına sokuluyorum ve başımı göğsüne bastırıyorum. İç çekiyor ve hem o hem de Lycus beni aralarında tutuyor, elleri kıvrımlarımda geziniyor.

Nathair çömeldi ve bana gülümsedi. "Bunu yapabileceğini biliyordum, *Draya.*"

Göz kırpıyorum ve o da dilini dudaklarında gezdirerek bana bakıyor. Titriyorum ve Osis ile Azul beni aç gözlerle izlerken yanında sırttan Conall'a bakıyorum. Reve arkasına yaslanmış, sertleşmiş siki kot pantolonunu deliyor.

Bütün gözler üzerimde.

"Biz, ee-" diye homurdanıyor Nathair. "Kahretsin, ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Burası seks, senin amın ve kan gibi kokuyor Althea ve bu hepimizi çıldırtıyor."

Üzerimde dolaşan eller niyetle daha sertleşiyor ve sertleşiyor. Amım sıkıştı. Eğer insan olsaydım, Zale'in elleri yüzünden muhtemelen ölmüş olurum.

ama ben insan değilim. Ben bir vampirim, tanrılar tarafından bahşedilmiş yeteneklerim var. Bedenim iyileşti ve tamamen hazır, onları istiyor.

Arkadaşları

m.

Hakimlerim

Hepsini istiyorum, yakında her şeyin deęiőeceğini biliyorum. Balodan sonra hiçbir şey gibi olmayacak ve şu anda onlara sahibim. Sadece biz varız ve ben onları istiyorum. Bu kadar basit. Sert vücutları beni becerme ihtiyacıyla titreşiyor ve benimki krallarına olan arzumla aydınlanıyor.

"Kanıtla," diyorum sırtarak, bir bacağımı Lycus'un üzerine atıp kıcıımı onun kocaman sert sikine sürüyorum. "Kraliçene onu ne kadar çok istediğini göster."

"Bu bir emir mi?" Sırtıyor.

"Evet, kralım, bir rica, bir emir, istediğimi elde etmemi sağlayacak her neyse." "Hangisi?" Conall kayıtsızca sorar.

"Hepiniz benim adamlarımsınız. Dostlarım. Kanınız, bedenleriniz, sikleriniz. Hepsini istiyorum."

"Çok açgözlü," diye gürlüyor Lycus boynumu yalayarak. İçime girerken inliyorum. "Açgözlü, açgözlü kraliçe. Becerilmek istiyorsun."

"Evet."

"Tüm dikkatimizin senin üzerinde olmasını mı istiyorsun?" Reve sırtarak soruyor. "Evet," diye inliyorum.

"Her bir siki burada mı istiyorsun? Her bir eli ve ağız?" Azul başını eğerek soruyor.

"Tüm krallarınız tarafından sahiplenilmek mi istiyorsunuz?" Osis bitirir. "İşaretlenmek mi?" Zale ekliyor.

Başımı sallayıp gözlerimi kapatırken sesleri ve müstehcen sözleri göğsümü kabartıyor. "Evet, tanrılar, evet."

"Sen bizim tanrımızsın," diyor Nathair. "Senin sunağında ibadet ediyoruz, hadi ona gösterelim, olur mu?"

"Sanırım buna ihtiyacı var," diye mırıldanıyor Lycus. "Muhtaç bir kız gibi bana sürünüyor. Eğer uslu durmazsa, siz daha soyunmadan, benimle dalga geçtiği o küçük, dar kıcıımı sikeceğim."

Nathair ayağa kalkıyor, çukura adım atmak üzereyken duraksıyor ve gözleri Zale'ye kayıyor. "Burayı çiftleşmek için yuva olarak seçtiğinizi biliyorum, bu yüzden girmek için izin istiyorum."

Ses tonundaki saygı ve sadakat Zale'yi ürkütüyor ve etrafına bakarken gözleri açılıyor, diğerlerinin bu çukura girmediğini ya da girmeyeceğini fark ediyor

Lycus'un yaptığı gibi sormadan eşini tuttuğu yer. Dudaklarını yalarken bakışları yumuşar. "Elbette. Sizler benim kardeşlerimsiniz. Her zaman başımızın üstünde yeriniz var."

"Teşekkür ederim." Nathair başını eğiyor ve çukura doğru adım atıyor. Üzerinde sadece o lanet ipek cübbe var ama cübbeyi çıkarıp açıyor ve kaslı göğsünü gösteriyor. Kralımı görünce inliyorum ve Lycus'a daha sıkı sarılıyorum.

Tıpkı onları ilk gördüğümde olduğu gibi, hala nefesimi kesiyor ve beni ihtiyaçtan çıldırtıyorlar.

"Önce kimi istersiniz kraliçem?" diye mırıldanıyor ama ihtiyacımın ve açlığımın ötesini düşünemiyorum. "Yoksa kraliçem krallarının kontrolü ele almasını mı ister? Seni zevkimiz için kullanmamızdan ve bedenini sormadan almamızdan hoşlanıyorsun. Bunu istiyor musun, *Draya*? Seni istediğimiz gibi becermemizi ister misin?"

Elimde olmadan inliyorum ve o da kıkırdıyor. "Bunu evet olarak kabul ediyorum. Onu duydun." Nathair ipek bornozu omuzlarından kaydırarak onu çıplak bırakıyor.

Reve, gösteriş meraklısı, sadece soyunmuyor. Bunun yerine, tepedeki ışıkları kapatıyor, ardından aplikleri açıyor ve odada boğucu bir müzik akarken odayı erotik bir kırmızı ışıltıya boğuyor. Bol atletini çıkarıp atıyor, sonra kot pantolonunu çıkarıyor, eliyle daireler çizerken siki serbest kalıyor, dövmele kasları beni izlerken esniyor. Bir ses daha geliyor ve Azul'un ustaca ve hızlıca soyunduğunu görüyorum, ta ki o da çıplak kalana kadar. Sızlanıyorum ve kalçalarımı Lycus ve Zale arasında yuvarlıyorum.

Lycus atan ısıyor. "Terbiyeli ol," diye uyarıyor.

Osis giydiği düşük şortu çıkarıp onu çıplak bırakıyor, ben muhtaç gözlerimi onun üzerinde gezdirirken aleti sarsılıyor. Odanın içinde yankılanan bas sesiyle birlikte kalçalarını gıcırdatıyor. Mırıldanan ses nefesimi kesiyor ve Zale yaklaştıkça meme uçlarım çakıllaşiyor, göğsünde sürükleniyor.

Conall gömleğini yırtıp pantolonunu çıkarıyor ve Zale dudaklarımı dudaklarıyla kapamadan önce çukura tırmanıyor. Aralarında uzanırken beni muhtaç bir şekilde öpüyor. Bir ağız ayağımla buluşuyor ve başımı çevirdiğimde yukarı kayıyor, dudaklarım Zale'inkinden çekilip Lycus'unkine bastırılıyor. Ağzımı yutuyor, sert aleti kıcıma bastırıyor. Onlar beni okşarken ve öperken nefes bile almıyorum. Daha fazla bedenin sardığını hissediyorum ve sonra

minderler bir ziyafet gibi. Lycus dudaklarını kaldırdığında gözlerim açılıyor ve hepsinin etrafımda diz çöktüğünü, gözlerinin alev alev yandığını görüyorum.

Yargıçlarım, dostlarım.

"Bunu sevebileceğini düşündük," diyor Nathair ve elini sallıyor. Diğerleri de aynısını yapıyor ve maskeleri yüzlerinde belirince nefesim kesiliyor. Arzu içimde nabız gibi atıyor.

Onlara bir kurban gibi bakıyor, onlarla ilk tanıştığım anı hatırlıyorum.

"Bizim için kanını akıtacak mısın ufaklık?" diye soruyor içlerinden biri, sesi tıpkı beni yargıladıkları zamanki gibi güçle yankılanıyor. Tıpkı beni öldürdükleri zamanki gibi.

"Evet," diye inliyorum.

Göğüslerimi yoğurmak için uzanıyorum ama ikisi bileklerimi kavrayıp sıkıştırıyor. Bir bıçak göğsümden aşağı iniyor ve damarlarımda kara şimşekler çakarken çılgılık atmama neden oluyor.

"Sırlarınızı dökmeye ve tüm gerçeklerinizin kanla ortaya çıkmasına razı mısınız?" diye soruyor bir başkası.

"Evet." Doğruluyorum ve bıçak önümde uzun bir çizgi oluşturuyor. Kan gövdemde birikiyor ve sonra yanlarımdan aşağı damlamaya başlıyor.

"Bizim için ölmeye hazır mısın, küçük kraliçe?" diye soruyor bir

diğeri. "Her zaman," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

"Bize her şeyini vermeye hazır mısın?" diye sorar bir diğeri.

"Evet, ben seninim, her santimim. Bedenim, zihnim ve ruhum."

"Kalbini istiyorum," diye fısıldıyor bir başkası baştan çıkarıcı bir şekilde, ellerim kanımı tenime masaj yaparken, güç beni inletiyor.

"O senin," diye cevap veriyorum.

Eller tüm vücudumu okşuyor, ihtiyaç duyduğum yerlerde göğüslerimden ve amımdan kaçınıyor. Sayısız el bana dokunurken kimin kim olduğunu anlayamıyorum, bu da beni inletiyor ve daha fazlası için yalvarmamı sağlıyor. Gözlerim bulanık bir şekilde üzerimdeki maskeleri tarıyor, kırmızı ışık onları daha tehditkâr ve ateşli yapıyor.

Odaklanırsam onları birbirinden ayırabilirim, vücutlarını ve maskelerini bilirim ama yapmıyorum. İsim vermeden dokunmalarına, tatmalarına ve beni becermelerine izin veriyorum. Bilinmeyenin fantezisine teslim oluyorum. Kendimi tamamen onlara teslim ediyorum.

Bir ağız meme ucumu kaplıyor, sonra bir diğeri aynısını diğer tarafa yapıyor, eller uyluklarımı açarken senkronize bir şekilde emiyor ve ısırtıyor. İki farklı el ayak bileklerimi tutuyor, onları ayrı ve geniş tutuyor.

Bir ağız amımı kaplıyor, sonra bir diğeri ve iki dil ıslaklığım boyunca sürüklenerek beni tadıyor. Kalçalarımın arasında diz çökmüş iki maskeli adamı izlemek için başımı kaldırıyorum ve yüksek sesle inliyorum.

Onların şehvetli saldırıları ve sahiplenici elleri altında zevk sisi artmaya devam ediyor. İçinde boğuluyorum, onların içinde boğuluyorum.

"Kurbanımızı kabul ediyoruz," diye mırıldanıyor biri tenime karşı. "Gece bitmeden kanını, bedenini ve kalbini ele geçirmiş olacağız."

"Lütfen." Ağzıma bir başparmak doluyor ve biri inlerken dudaklarımı onun etrafına kapatıp emiyorum.

Etrafımı sarmış, vücuduma tapan maskeli adamlara odaklanmak için gözlerimi zorla açıyorum. Dilleri amımda geziniyor, biri içime dalıyor, diğeri klitorisimi okşuyor. Kalçalarımı kısıp yüzlerine sürüyorum. Diğer ikisi meme uçlarımda çalışıyor, arzum içimde kükreyene kadar ısıyor ve emiyor, bir çıkış için çaresiz.

Elleri beni tutuyor ve kaçamayayım diye ağzımı açıyor. Bana verileni kabul etmekten başka seçeneğim yok ve sonra başparmak gidiyor, yerine ağzıma sokulan bir horoz geliyor. Biri derin ve uzun bir şekilde inlerken, ses odada yankılanırken onu emiyorum, ihtiyacımı ondan çıkarıyorum.

Duygular beni eziyor ve vücudum kilitlenip çılgılık attığımda horoz ağzımdan çekiliyor, boşalırken kollarına düşüyorum. Bekleyen ağızlarına fişkırıyorum, onlar saldırılarına devam ederken titriyorum.

Rahatlamama ya da sahip olduklarından vazgeçmeme izin vermiyorlar, teslimiyetimi kazanmaya kararlılar, ama zaten ona ve bana sahip olduklarını bilmeliler.

Aniden sarsıldım ve ellerim ve dizlerim üzerinde ters çevrildim. Bir el saçlarımı kavrayıp başımı yukarı çekiyor ve bir horoz ağzıma girip boğazımın arkasına doğru ilerlerken maskeli gözlerle karşılaşıyorum. Aynı anda eller kalçalarımı geriye doğru sürüklüyor ve amımı bekleyen sikin üzerine bastırıyor.

Ağzımdaki sikin etrafında çılgılık atıyorum.

Bir ağız meme uçlarıma saldırmaya devam ederken ani acı yerini zevke bırakıyor. Kıcımda sert bir şeyin kaydığını hissediyorum ve sonra kan kokusu havayı dolduruyor, üzerime damlarken inlememe neden oluyor. Eller kıcıma kan masajı yapıyor ve kanla kaplı parmakları kıcıma kaydırmadan önce yanaklarımı ayırıyor.

"Kahretsin, şuna bak," diye homurdanıyor biri.

"Kahretsin, onun içinde olmalıyım," diye cevap veriyor bir diğeri. Seslerini ayırt etme zahmetine girmiyorum. Anonimlikleriyle büyüü örmelerine izin veriyorum ve sonra ağzımdaki hareket etmeye başladığında başka bir horoz kıcımı dolduruyor. Beni siklerinin arasında gezdiriyorlar, kan üzerime damlarken ve masaj yaparken vücudumu ele geçiriyorlar ve beni ağlatıyorlar. Biri inleyene ve amımdaki sik sarsılıp içimi doldurana kadar bu sert uzunlar bana daha sert ve daha hızlı çarpıyor. Hızla dışarı çekiliyor ve diğerleri beni sert ve hızlı bir şekilde ıslatırken bir başkası beni dolduruyor.

Meme uçlarımdaki ağız hareket ediyor ve göğüslerim aşağıdan birbirine doğru itilirken inliyorum ve kanlı bir horozun aralarında kaydığını hissediyorum. Hepsini almaya zorlandığım için gözlerim zevkten kör oluyor. Ağzımdaki siki daha sert emiyorum ve bir an sonra, boğazımdan aşağı çarpıyor ve bir inilti ile düşmeden önce ağzıma cum sıcıyor. Körü körüne uzanıp birinin kalçasını kavıyorum ve sonra ağzıma başka bir sik doluyor.

"Yut, bebeğim." Reve.

Ağzımı daha geniş açmaya zorlarken bana yaptığı sert muameleden ürperiyorum. Bir eli kıcıma indi. "Uslu dur, *Draya*." Nathair kıcımda, diğerleri beni kullanırken kendi salıverilmesini engellerken beni sahipleniyor.

Ben haykırırken vücudum geri çekiliyor. Dişlerimi Reve'in sikinin üzerine geçiriyorum ve o salıverildiğini haykırıyor, geri çekilip yerini başka bir sik alırken beni onu yutmaya zorluyor. İtiraz etmiyorum. Onları da yutuyorum, bunun için çaresizim. Bir çığlıkla boşalıyorum, içimdeki yarakların etrafında kenetleniyorum, ama hiçbirini durmuyor.

Biri çığlık atarken dişler yan tarafıma çarpıyor ve döllerinin göğsüme sıçradığını hissediyorum. İnleyerek, emerken ve geri iterken meme uçlarımı onlara doğru sürüklüyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var. Hepsine ihtiyacım var.

"İyi kız, hepsini boşalt, hepsini senin yap. Eşleri için çok çaresizler," diye homurdanıyor Nathair, kıcıma sürtünerek. "Kendine bir bak, her tarafın bizim kanımızla kaplı. O kadar mükemmelsin ki, her bir yargıcı, her bir kan kralını alıyorsun ve onları kendinin yapıyorsun. Bizim lanet tanrıçamız. Kraliçemiz."

"Lütfen," diye yalvarıyorum, artık ne için yalvardığımı bile bilmiyorum. Vücutlarımızın kaygan sesleri müziğin üzerinde bile çok fazla. Elleri, ağızları, sikleri... Hepsi çok fazla ve bir kez daha patlıyorum.

Çığlık atıyorum, onları da yanımda götürüyorum.

Amımı, ağzımı ve kıcımı pompalarken salıverdiklerini kükrüyorlar, her santimimi lekeliyorlar. Bağlarımız tamamen açık ve hepsini hissediyorum. Bu beni bir kez daha uçurumun kenarına gönderiyor ve haykırıyorum, zevk sonunda durana ve ben yığılana kadar onları inletiyorum. Yavaşça, yumuşayan sikleri vücudumdan kayıyor, ama eller beni bekleyen kollarına çekiyor, üzerimi kaplayan maddelerden rahatsız olmuyorlar.

"Sizi seviyorum," diyorum onlara. "Sizi çok seviyorum."

"Biz de seni seviyoruz," diye yanıtlıyor Azul. "Sonsuza dek, kraliçem." "Eşimiz," diyorlar hep bir ağızdan.

Başımı kaldırıp maskelerinin eriyip gitmesini izliyorum. Adamlarım etrafa saçılmış, kan ve ter onları kaplamıştı. Gülümsüyorum, gözlerim kayarak kapanıyor.

Dediklerini yaptılar.

Beni sahiplendiler; zihnimi, bedenimi ve kalbimi. Ben tamamen onlarınım.

Sonsuza kadar.

CHAFtER EORtY-EILHt



NATHAIR

"T Geldiğiniz için tekrar teşekkür ederim." Feylerin yanında sözlerime dikkat ederim, onları bana karşı kolayca kullanabileceklerini bilirim. İsimlerin gücü vardır ve yalan söyleyemeseler de bu onları gerçeği dokumak. Onlar yaramazlığa meyilli, kurnaz yaratıklardır ama vampirlerle ve ölümsüz ceplerimizle çalışmayı severler ve sektörün en iyileridirler ve kraliçem sadece en iyilerini alır.

"Lütfen buraya kurulun." Onları getirdiğim odayı işaret ediyorum. Çalabilecekleri ya da satabilecekleri önemli ya da değerli hiçbir şeyin olmadığı bir oturma odası. "Ben kraliçemizi getireyim."

Biri beni izlerken kıkırdıyor. Saçları parlak sakız pembesi ve gözleri sihirle dönüyor. Oyuncak bir bebek gibi görünüyor ve tüm feyler gibi güzel, ama görünüşün aldatıcı olduğunu biliyorum. Hem flört etmek hem de güçlerimi hissetmek için ellerini göğsüme koymaya çalışıyor ama ben geri çekiliyorum. "Eşim paylaşmayı sevmez. Onun kâbuslarının üzerinize salınmasını istemiyorsanız, burada gördüğünüz herhangi birine dokunmanızı önermem."

Başını bilerek eğiyor. Masum görünüşüne rağmen, gözlerinin içinden zalim bir elemental varlık bakıyor. "Elbette. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyoruz."

Başımı eğip Reve ve Osis'e bakıyorum. Aramızda en sakin olanlarımız onlar ve istemeden bir şeyleri ele verme olasılıkları daha düşük. Lycan ve Conall kelime oyunları ile boğuşuyor ve Zale başkalarının kelime oyunlarından nefret ediyor.

çiftleşmeden sonra. "Onlarla kal ve ihtiyaçları olursa yardım et. Ben geri geleceğim."

Sana dokunmalarına ya da yanına yaklaşmalarına izin verme. Dokunmak sadece onlara avantaj sağlamakla kalmaz, Althea'yı da üzer, diye sessizce ekliyorum.

Benim yapacağım gibi. Onların ellerini üzerimde istemiyorum, sadece sevgilimin ellerini. Reve homurdanıyor.

Asla, diye cevaplıyor Osis.

Başımı bir kez daha sallayarak Reve ve Osis'i geride bırakıyorum. Bırakın feyler flört edip oynasınlar, peşinde oldukları şeyi elde edemeyecekler. Onlara para ödüyor olmamıza rağmen, sırlarımızı söylemeleri için kolayca rüşvet verilebilir, bu yüzden ekstra dikkatli davranıyoruz.

Süslemeler gelmeye başladı hepsini sıralayıp asmamız gerekiyor. Ayrıca geri alınması gereken bazı teslimatlar, demlenmesi gereken şarap ve hazırlanması gereken yiyecekler var. Yapacak çok şey var ama Althea'yla olan bağımlı takip edip onu banyomda bulduğumda başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor. Burayı sevdiğini biliyorum. Burayı gotik bir mağara olarak adlandırıyor ve güvenli ve ev gibi hissettirdiğini söylüyor ama onu benim alanımda görmek beni güçsüzleştiriyor.

Hâlâ kapının önündeyim, gördüğüm manzara karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Topraklarımıza bakan pencerenin önündeki büyük taş küvette yatıyor. Mumlar odanın her santimini kaplıyor. Güzel, bronzlaşmış bacaklarını küvetin kenarına atmış, başını arkaya eğmiş aya bakıyor.

"Öylece bakacak mısın, Nathair?" diye soruyor bakmadan ve ben de bizi bu kadar kolay tanımasından gurur duyarak gülümsemekten kendimi alamıyorum.

Aceleyle içeri girip yanına diz çöküyorum, siyah çiçeklerle ve ipeksi teniyle dolu o suya girersem içinde saatler geçireceğimi ve feyleri gereğinden fazla burada tutmayacağımı biliyorum. En başta onları burada istememiştim ama ısrar ettiler. Başını çeviriyor, yüzü o kadar güzel ki ağzım kuruyor.

"Sana ihtiyacımız var," diyorum öksürmeden önce. "Montaj için."

Gülüyor, bu ses ruhumun daha da yükselmesine neden oluyor. "O zaman kurulanıp giyinsem iyi olacak." Ellerini küvetin kenarına bastırıyor ve ayağa kalkıyor.

Su kıvrımlı vücudundan aşağı akıp beni sert ve istekli bırakırken şaşkınlıkla ona bakıyorum. Bana bilmiş bilmiş bakıyor. Aceleyle ayağa kalkıp bir havlu kapıyorum ve elimi uzatarak çıkmasına yardım ediyorum. Küvetin dışında durduğunda, onu havluya sarıyorum ve bana karşı bastırılmış sıcaklığını ve kıvrımlarını hissetmeye karşı koyamayarak onu daha yakına çekiyorum. Çenesini kavıyorum ve dudaklarına öpücükler konduruyorum.

"Feyler hakkında bilmem gereken bir şey var mı?" diye mırıldanıyor. Her şey o kadar çabuk oldu ki ona her şeyi öğretecek zamanım olmadı ve bazen Thea'mın ne kadar genç olduğunu unutuyorum. Zeki ve yaşının ötesinde bir güce sahip ama bizim dünyamızın yöntemlerine göre o bir çocuk.

"Evet, ne söylediğinize dikkat edin. Sözlerinizi size karşı kullanacaklardır. Sır istiyorlar. Bununla ticaret yaparlar. Yalan söyleyemezler ama işlerine gelirse sözlerini çarpıtır ve gerçeği atlarlar. Vefasız, güçlü yaratıklardır ama dostluklarını kazanırsanız, hataya yer bırakmayacak kadar sadıktırlar. Ayrıca birçok kişinin bildiğinden daha güçlüdürler. Çoğu vampir, sayıları az olduğu ve bizim gibi sağlam bir güç tabanları olmadığı için feylerin daha az güçlü olduğunu düşünerek onları basitçe kullanır, ancak onlar gibi aptal olmayın. Feyler çok güçlü ve kadim bir ırktır. Buna saygı duyarsanız, onlar da size saygı duyacaktır."

"Anladım. Onlara saygı duyuyorsun, öyle mi?" diye soruyor, başını gözlerimin içine doğru eğerek.

"Ben biliyorum. Bizim gibi onlar da yıllar boyunca istismar edildi ve kullanıldı. Güçleri çalındı ya da kontrol altında tutuldu. Özgürlüklerini hak ediyorlar." Sırıttıyorum. "Sadece benim sırlarımla değil. Bir keresinde bir fey ile sarhoş oldum ve ipek cüppelerim olduğunu öğrendi. Şimdi o barda alay konusu oldum."

Tekrar gülüyor ve bu beni sırtttırıyor.

"Giyin aşkı, ben sana eşlik edeyim ve onları uslu durmaları için uyarayım." Geri çekiliyorum.

"Uslu durmamı kim sağlayacak?" diye takılıyor.

Arkama dönüp baktığımda onun sırtttığını, gücüyle parladığını görüyorum. "Kimse sizi uslu durmaya zorlayamaz kraliçem."

Kızım uzun, dökümlü, kırmızı ipek bir elbise ve ona uygun bir külot giymiş ve elini tutup onu fey'e geri götürürken bu beni çılgına çeviriyor. Saçları kuru ve omuzlarına dökülüyor. Makyajsız, sütyensiz, ayakkabısız ya da taçsız ama ona bir kez baktığınızda kim ve ne olduğunu anlayabilirsiniz.

Saf güç.

İçten içe parlıyor, adeta güç saçıyor, bu yüzden odaya girdiğimde feylerin dönüp ağızlarının bir karış açık kalması hiç de şaşırtıcı değil. Pembe saçlı fey olan kadın ana tasarımcı Tinie'dir. Onun

Saçlarının tepesi dalgalı -şimdiye kadar ünlü buklelerini bilerek katlettiğini gördüğüm tek fey. Parlak mor gözleri yukarı doğru eğik, çoğu fey gibi uzun ve söğüt gibi ama neredeyse ciddi.

Neredeyse.

Adını bilmediğim bir başka yardımcı etrafta uçuşuyor. Bunun uzun parlak yeşil saçları ve dudakları da dahil olmak üzere uyumlu bir makyajı var. En kısası ve belli ki en genci. Tinie bize doğru geliyor, Althea'ya bakıyor ama başka kimseye bakmıyor.

"Yeni bir kraliçe olduğuna dair söylentiler duydum ama bana senin bir tanrıça olduğunu söylemediler." Althea irkilir ve Tinie gülümser. "Sormayacağım, bu yüzden bana yalan söylemek zorunda değilsin."

Althea tamamen gülümser. "Saçına bayıldım."

Tinie göz kırpmıyor. "Bir keresinde bir adam beni bunun için kullanmaya çalıştı, ben de ondan kurtuldum." "Aferin sana. Bir adam bir keresinde kalbimi kırmaya çalıştı, ben de onu yedi kişiye verdim. başkaları yerine." O ve Tinie gizli bir gülümsemeyi paylaşıyorlar ve sonra Tinie bana dönüyor.

"Kraliçeniz iyi olacak. Gidebilirsiniz. Onunla çok fazla oynamayacağız," diye şaka yapıyor.

Bakışlarımı kısıyorum. "Yeteneklerinizi ve işinizi takdir ediyorum ama eğer öğrenirsem-"

"Evet, evet, muhtemelen çok korkutucu bir tehdit. Başlayalım mı, Althea? Çok fazla zamanımız yok."

Althea sırtarak bana dönüyor ve beni doyasıya öpüyor. "Ben iyi olacağım. Git, yapacak çok işin var." Başıyla onu istediğim zaman kontrol edebileceğimi işaret ediyor ve sonra Tinie'yi takip ediyor ve anında diğer feyler tarafından etrafı sarılıyor, ellerini ya da saçlarını tutup "ooh" ve "aww" çekiyorlar.

İnleyerek yüzümü ovuşturuyorum, bunun kötü bir fikir olduğuna eminim ama ona güvenmek zorundayım ve bana ihtiyacı olursa seslenebilir. Başımı sallıyorum ve diğerleri de beni takip ederek Althea'yı kurnaz feylerle uğraşması için dışarı çıkarıyor.

Tanrılar ona yardım etsin, buna ihtiyacı olacak.

ŞAFTÖR EORTY-DOKUZ



ALTHEA

"T inie?" Soruyorum.

Bana doğru dönüyor ve gülümsüyor. Yüz ifadesi daha yumuşak ve görünüyor. Daha önce feylerle tanışmıştım. Çok güzeller, Ölümçül yaratıklar, ama onlara saygı duyuyorum.

Feyler hakkında birkaç kural biliyorum -asla yaşlarını sormayın ve asla anlaşıma yapmayın- ve şimdi, Nathair'in bana söyledikleriyle, onları gücendirmeyecek ya da başımı belaya sokmayacak bir cümle kurmakta zorlanıyorum. Fark ediyor ve daha da yumuşuyor.

"Size zarar vermek istemiyoruz, vampir kraliçe." Bu bir yemin, bir söz ve rahatlarım omuzlarım çöküyor. Ona kendi korunmasız gülümsememi sunuyorum.

"Güzel, sırtımdan bıçaklanmaktan bıktım," diye itiraf ediyorum.

"Bunun doğru olduğuna dair bir his var içimde," diyor diğerlerine bakarken. "Giyileri getirin. Temel bir silüet oluşturduk. Büyük ve uzun olacak ama onu vücudunuza göre şekillendirip sihrimizle aşılacağız, sonra daha küçük ayrıntıları çözebiliriz. Tamam mı? Size dokunmamız ve çok yaklaşmamız gerekecek."

"Senin için sorun değilse benim için de sorun değil," diye cevap veriyorum. Gücümün yanı sıra zihnimi de olabildiğince kilitlediğinden emin oluyorum. Hiçbir şeyi ele vermek istemiyorum ama onu aşağılamak da istemiyorum.

Niyetimi anlamış gibi göz kırptıyor ve yüzünde gerçek bir gülümseme beliriyor. "Teşekkür . Pek çok kişi dokunuşlarıyla bize acı çektiriyor.

Düşünceler ve anılar güçleriyle birlikte bize çarpıyor. Onları zapt etmek çok yorucu."

Göz kırpıyorum ve yeşil saçlı fey gülüyor. "Sırları toplamak için dokunmayı kullandığımızı sanıyor."

"Bazen yapıyoruz," diye itiraf ediyor Tinie utanmadan, "ama çok sık değil ve bu gerçekten yorucu olabiliyor."

"Özür dilerim. Bunu daha kolay hale getirebilirim lütfen bana haber verin," diye cevap veriyorum, kaşlarımı çatarak. Gözlerinde gördüğüm acıdan nefret ediyorum. Takan kişinin niyetleriyle savaşırken sihirlerini çalıştırmak onlara fiziksel olarak zarar veriyor mu? Onlar için ne kadar yorucu. Temkinli olmalarına şaşmamalı.

"Üzülmeysin, çünkü bazılarının bunu bilerek yapmadığını biliyoruz."

"Bazıları öyle," diyor Pinkie. "Bizi mücadele ederken izlemekten hoşlanıyorlar. Ne kadar güçlü olduklarını bilmemizi istiyorlar. Bu neredeyse bir meydan okuma gibi. Bir ya da iki kez görmememiz gereken bir şeyi yanlışlıkla gördüğümüz için cezalandırıldık, her ne kadar kafamıza sokmaya çalışsalar da."

Kaşlarımın birbirine yaklaştığını, dişlerimin uzadığını hissediyorum. "Onlar lanet olası aptallar ve senin çalışmanı hak etmiyorlar."

"Ondan hoşlandım." Yeşil saçlı gülümser. "Ben

Sereith." Pembe saçlı başını sallar. "Ben de Wista."

"Sizinle tanıştığımıza memnun oldum," diyorum onlara dürüstçe. "Sizinle çalışacağım için heyecanlıyım."

"Biz de öyle. Bir kraliçeyi giydirmek pek sık rastladığımız bir şey değil. Nathair bize pek bir şey söylemedi, o yüzden nasıl bir tarz istiyoruz?" Tinie vücuduma bakarak soruyor.

"Seksi." Duraksıyorum. "Ne kadar güçlü olduğumuzu göstermeli, aynı zamanda zenginliğimizi ve onların varlığından ne kadar rahatsız olmadığımızı da göstermeli. Ayrıca hepsinden daha iyi giyinmiş olmamız gerekiyor. Bizi ilk kez görecekler, bu yüzden gösterişli olmalıyız."

Hepsi önümde sırtıyor. "Sanırım bunu halledebiliriz. Değil mi hanımlar?"

"Oh, kesinlikle." Wista kıkırdıyor ve Sereith vücuduma bakarken bana göz kırpıyor.

"Bunun için vücudu var."

." Tinie göz kırpıyor. "Tamam, Althea, işe koyulalım."

Onların önünde tangadan başka bir şey giymeden duruyorum ama beni asla rahatsız etmiyorlar. Aslında, kendimi güzel hissetmemi sağlıyorlar. Bana sürekli iltifat ediyorlar, cildime, kıvrımlarıma ve saçlarıma övgüler yağıdırıyorlar. I

Her zamankinden daha fazla gülümsüyorum ve onlar da rahatlıyor ve yanımda daha rahat oluyorlar.

Nathair ve diğerlerinin zihinsel olarak beni kontrol ettiklerini hissediyorum ama onları kovuyorum. Ben iyiyim ve elbisenin sürpriz olmasını istiyorum.

"Fey olmak nasıl bir şey?" Onlar etrafımda çalışırken usulca soruyorum. Ne yaptıklarını göremiyorum ama sihirleri üzerlerinde akarken malzemelerin düştüğünü, dokunduğunu ve çekildiğini hissediyorum. Arada bir geri çekiliyorlar ve bana dönmeden önce birbirleriyle konuşuyorlar.

Hemen yanıt veren bazılarının aksine, Tinie yanımdaki malzemeyle oynarken sözlerini düşünüyor gibi görünüyor.

"Bazı açılardan bu harika. Diğer ırkların sahip olmadığı pek çok özgürlüğe sahibiz. Yine de hakkımızda pek çok yargı ve önyargı var, bu da diğer ırkların bizi çabucak yargılamasına ve güvenilmez olduğumuza inanmasına neden oluyor. Bu yalnızlık olabilir. Eskiden olduğu kadar çok kişi kalmadı. Bazılarımız yeni dünyayı reddediyor ve doğanın içinde kaybolup gidiyor. Büyüklerimizin ve en güçlü feylerimizin çoğu bunu yaptı, bazıları ise görev ya da korku yüzünden kaldı," diye cevap veriyor. "Bazen siz vampirleri saraylarınızla kısıkanıyorum çünkü yardım, rahatlık veya koruma için çok yakın arkadaşlarınız, aileleriniz ve sevgilileriniz var."

"Yalnızlık da olabilir," diye itiraf ediyorum ve ben konuşurken başını kaldırıp tüm dikkatini bana veriyor. "Arkadaşım diyebileceğim tek bir kişi vardı ve sonunda bunun bir önemi kalmadı çünkü iş başa düştüğünde o beni koruyamadı." Bir an için gözlerimi kaçırıyorum. "Yalan söylemeyeceğim. Bu sarayı ve adamlarımı bulduğumdan beri hiç bu kadar mutlu olmamıştım ama daha önce, malikâne insanlarla doluyken bile çoğu zaman yalnızdım ve yanlış anlaşılırdım. Sanki bir hata yapmamı bekliyorlardı ve kim öğrenmek bile zordu."

"Sanırım hepimizin taşıyacağı yükler var." Tinie elimi tuttu ve sıktı. "Mutluluğu burada bulduğunuza sevindim. İyi birine benziyorlar. Erkekler. Bilmemiz gerekir. Niyetleri hissediyoruz."

"Öyleler," diye cevap veriyorum tereddüt etmeden. "İrkimde kalan tek iyiler onlar olabilir."

"Sadece senin değil." Gülümsüyor ama arkasında acı var.

Sonraki birkaç saat boyunca, ayakta durup onların çalışmasına izin veriyorum. Benimle ben dahil her şey hakkında konuşuyorlar ve ben de en az onlar kadar gülüyorum. Çok farklı iki tür olmamıza rağmen, klasik aksiyon filmlerine ve seksi erkeklere karşı aynı sevgiyi paylaşıyoruz gibi görünüyor ve biraz kız kıza vakit geçirmek güzel.

Bir süre sonra, sırtım ağrımaya başladığında, uzaklaşıp başlarını sallıyorlar ve ben de işlerinin bittiğini anlıyorum.

"Mükemmel," diyor Wista.

"Büyüleyici," diye katılıyor Serian.

"Tinie sözlerini şöyle tamamlıyor: "Bu şimdiye kadar yaptığımız en iyi iş.

"Bir ayna büyüü yap," diye emrediyor ve o bana yaklaşıp beni bir şeyler büyüleyen kızlara doğru çevirirken diğerleri bunu yapmak için acele ediyor. İçimden heyecan akarken o arkadan dolaşıp eteği düzeltiyor. Erkekleri engelliyorum çünkü şaşırmalarını istiyorum.

"Althea?" Tinie arkamdan soruyor. Dönüp ona gülümsüyorum. "Benim gerçek adım Lilia. Bunu sadece dostlarım bilir ve size bunu özgürce sunuyorum. Hiç kimse bize bu kadar kısa sürede bu kadar saygı ve nezaket göstermemişti. Söyledikleri doğru. Sadakatimizi kazanırsan biz de senin oluruz, sen de benimkini kazandın. Çağırırsanız gelirim. İçimde bir dostunuz var."

"Bu hoşuma giderdi," diyorum dürüstçe.

"Güzel." Gülümsüyor ve sonra beni Wista ve Serian'ın heyecanlı ifadelerle beklediği bir aynaya doğru çeviriyor.

Çalışmalarını ilk kez görüyorum.

"Görünüyorum ..." Hayranlıkla yansımama bakıyorum.

Elbise ilk başta siyah görünüyor ama ben hareket ettikçe kırmızı renkte parlıyor, sanki kumaşın içinde mücevherler varmış gibi. Uzun kolları biçimli kollarımı ortaya çıkarıyor ve omuzlarımın üzerinden göğüslerime doğru iniyor. Karnıma kadar inen dekolteli bir kesimi var, göğüs dekoltesi bolca görünüyor ama kızları bir arada tutuyor ve güzel görünmeleri için onları itiyor. Elbise karnımdan içeri girerek kıvrımlarımı sarıyor ve sonra geniş kalçalarımın dışarı çıkarak arkamda yerde iz bırakıyor. Bacaklarım her iki yandaki iki yırtmaçtan kalçalarımın kadar görünüyor ve metal işçiliği omuzlarımda ve üstümde zırh gibi geziniyor.

"Güçlü. Güzel. Seksi. Arzulanan. Bir kraliçe gibi görünüyorsun. Bir taç ve biraz da mücevher eklersen gelmiş geçmiş en iyi giyinen vampir olacaksın."

Ona döndüm ve ellerini tuttum. "Sana ne kadar teşekkür etsem azdır dostum. Ciddiyim. Nasıl hissediyorsam öyle görünüyorum, eğer bir anlamı varsa."

"Öyle. Sihrimiz elimizdekilerle çalışıyor ve seni kanal olarak kullanıyor. Sen busun işte. Biz sadece dünyaya gösteriyoruz."

Wista sırtıyor. "Gelmiş en iyi giyinen vampir olacaksın."

"Üçünüze de teşekkürler." Sonra onlara baktım. "Bunun ne kadar anlamlı olduğunu anlatamam. Nathair'in size ödeme yaptığını biliyorum ama benim yapabileceğim bir şey var mı?"

Tinie, yani Lilia, "Arkadaşlığınız yeterli," diyor ve sözlerindeki gerçeği duyuyorum. "Eminim birbirimizi tekrar göreceğiz, ama o zamana kadar Althea, elbiseyi gururla giy ve gücünün senden, içinden geldiğini unutma, bu yüzden onlara tam olarak kiminle uğraştıklarını göster."

Gözlerim açılıyor ve o gülümsüyor. "Burnumuzu sokmayabiliriz ama diğer vampirlerden her şeyi öğreniriz. Birçoğu geçenlerde burada düzenlenen bir balo için yeni kıyafetler almak üzere bizi tuttu. Casusluk yapmaya gelmedik, o yüzden endişelenmeyin. Geldim çünkü ilgimi çekti. Diğer saraylarda bu kadar heyecan yaratabilecek biri var mı? Çok iyi bir insan olmalı ve öyle de." Diğerleri başlarını sallar. "Yolunuza her ne çıkarsa çıksın, sizden ve buradan korktuklarını unutmayın. Belli etmiyorlar ama biz bunu hissettik. Havadaki şeyden, sizin temsil ettiğiniz şeyden korkuyorlar. Keşke size daha fazla yardım edebilseydim, ama şunu bilin: feyler her zaman çağrınıza geleceklerdir."

BEŞİNCİ BÖLÜM



REVE

I Balodan önceki gece ve herkes Nathair'in her şeyin mükemmel olmasını sağlamak için görev yöneticisi olduğu milyonlarca görevi tamamlamaya gidiyor, ama ben gizlice kaçıyorum. Kafamda kendime ait bir planım var.

Onu canavarlarıyla birlikte dışarıda buluyorum ve onu izlerken hareketsiz kalıyorum. Oturuyor.

Bir ejderhayla konuşurken bağdaş kurmuş, onun söylediği bir şeye gülüyor. Geçen hafta boyunca birçok ejderhayla arkadaş oldu ve onlar da daha cesur davranarak bazen avluya gelmeye başladılar. Onları hevesle karşıladık ve Nathair buranın bir kez daha dolmasına bayıldı. Kalmak isteyen olursa diye diğer odaları temizlemeye bile başladı - Zale, eşini görmeye geldiğinde kurt adamın yanında olmayı kabul ettiğinden beri Simon için hazırladıkları odadan bahsetmiyorum bile.

Bakışlarımı hissetmiş gibi dönüyor ve bana bahsettiği gülümseme kalbimi bir anlığına durduruyor. Bakışlarını kaçırıp beni bakışlarından kurtardığında, ağrıyan organımı ovuyorum. En başından beri onundu. Kalbi oyulan kişi o olabilirdi ama o bıçak iki tarafı da kesiyordu ve eğer isteseydi onu göğsünden söküp ona verirdim.

Zarif bir şekilde ayakta durarak ejderhanın önünde eğiliyor ve bana bir kez daha bakarak ormana geri dönüyor. Althea çıplak ayaklarıyla bana doğru, saçları omuzlarının etrafında gevşekçe kıvrılıyor. Üzerinde Conall'ın uzun elbise gömleklerinden birinden başka bir şey yok ve ben gerçekten dizlerimin üzerine çöküyorum. Ona tapınma ihtiyacı hissetmeme neden oluyor.

O kadar güzel ve mükemmel ki. Ona sürünerek yaklaşmalı ve bunu kanıtlamalıyım. Önümde durduğunda başını yana eğiyor. "Beni yanlış anlama bebeğim, seni dizlerinin üzerinde görmek hoşuma gidiyor, özellikle de amımı y" -ben ona bakarken sırtıyor- "ama iyi misin?"

"Sadece bir an için nefes almayı unuttum," diye mırıldanıyorum ona bakarken, planım aptalca görünüyor. Elini indirdi, ben de ve o parlak, bilgili gözlerine bakarken beni ayağa kaldırmasına izin verdim. "Sana bir şey göstermek ve seni bir süreliğine kendimden uzaklaştırmak istedim."

Bana yavaşça gülümsemesi sikimin sarsılmasına neden oluyor ve sertçe yutkunuyorum. "Yolu göster," diyor ve beklemeden dönüp onu avluya sokuyorum.

Zale ve Osis devasa bir taş kemeri taşıyarak göründüklerinde durmak zorunda kalıyoruz. Nathair arkalarında, emir yağıdırıyor. Althea elimi arkasından kıkırdarken ağzını kapatarak onu orada sabitliyorum. Hepsini durup başlarını eğiyor, bu sesi biliyorlar ama onu görmeyince yollarına devam ediyorlar.

Onu peşimden sürüklüyorum. Onu yalnız istiyorum, bu yüzden bizi hızla odama kilitliyorum ve ona dönüyorum.

"Gözlerini kapat ve ben söyleyene kadar açma bebeğim." Hiç tereddüt etmeden gözlerini kapatıyor ve odanın ortasında durup bekliyor. Ben de kendi gözlerimi kapatıyorum, kafamda bir fikir oluşturuyorum ve sonra onları açıyorum, güçlerim dışarı akıyor. Ona dokunduğunda nefesi kesiliyor ama gözleri kapalı beklemeye devam ediyor.

Biraz kurcaladıktan sonra yaklaşıyorum ve sırtı bana dönük olacak şekilde onu çeviriyorum. Hissettiğim gerginlik yüzünden ellerim titriyor. Althea'yı içimdeki her şeyle seviyorum ve onun da beni sevdiğini biliyorum. Paylaştığımız bağ parçalanamaz ya da kırılmaz, ama bazı açılardan birbirimiz hakkında hâlâ bir şeyler öğreniyoruz, bazı açılardan ise her şeyi ruhumuza kadar biliyoruz. Yine de onu mutlu etmek istiyorum ve bunu bir başkasıyla paylaşmak benim için büyük bir şey.

"Aç," diye mırıldanıyorum.

Bunu yaptığı anı biliyorum çünkü bana karşı sarsılıyor. "Reve!" diye haykırıyor, bizim için yarattığım dünyaya bakıyor. Burası bizim için cennetten bir parça. Yıldızlar tepemizde ışıltılı ışıltılı parlıyor, dolunay dokunabileceğimiz kadar yakınımızda ve yer çimen.

"Buraya sık sık huzur bulmak için gelirim. Seni buraya getirmek ve sana neredeyse senin kadar güzel bir yer göstermek istedim. Senin kadar güzel bir şeyi nasıl yaratabilirim ki?" Dönüp bana bakarken ona fısıldıyorum.

Ben. "Ama sana bu dünyanın güzelliğini göstermeye ve onu senin için mükemmel hale getirmeye çalıştım. Bu gece sadece biz ve yıldızlar varız. Yargıçlar yok, roller yok, tanrılar yok, sadece biz varız."

Yüzümü kavırıyor ve beni usulca öpüyor, ona karşı erimemi sağlıyor. "Bu mükemmel. Sen mükemmelsin." Etrafına bakıyor, yarattığım şeye hayret ediyor. Bir şimşek böceği süzülüp geçerken elini uzatıyor, sonra avucuna konunca kıkırdıyor. Tekrar havalanıyor ve ben onu izlerken o da gidişini izliyor.

Tamamen aşık olduğum kadını izliyorum ve ona anlatma ve ne kadar aşık olduğumu anlamasını sağlama ihtiyacı hissediyorum. Uzun zaman önce kurtulmuş olabilirim ama ruhum ona kadar hiç özgür olmamıştı. Tuhaf, çünkü şu anda ruhumu tutsak eden kişi o.

"Hayatlarımız nasıl geçerse geçsin, seni her zaman bulacaktım," diyorum ona dürüstçe. "Bulmasaydım rahat edemezdin. Sen her zaman benimdin. Hepimiz burada seni bekliyorduk. Kraliçemiz, aşkımız. Seni bu yola sokan adama teşekkür etmekten başka bir şey yapamam çünkü sen hiçbir zaman onun olmadın Althea. Sen her zaman bizimdin. Onunla çiftleşseydin seni ondan çalardım. Senin üzerinde, benim olan üzerinde hak iddia ettiğini düşündüğü için onu olduğu yerde öldürürdüm."

Bana bakarken gözleri sulanıyor ve ben eğilip kanının tadına bakarak kırmızı gözyaşlarını yalıyorum. "Sen bizim için yaratıldın Althea, biz de senin için yaratıldık. Sonrasında ne olursa olsun, biz buna sahibiz. Mutluluğumuz ve bu gecemiz var." İsteksizce geri çekiliyorum, elim onunkinin arasından kayıyor. "Bununla ne yapacağız?"

"Aklıma birkaç şey geliyor," diye mırıldanıyor ve ben izlerken elbisesini aşağıya doğru itiyor, elbisesi ayaklarının dibinde su birikintisi oluştururken onu tamamen çıplak bırakıyor. Etrafındaki dünya bir anlığına sallanıyor, bu manzara karşısında konsantrasyonum bozuluyor ve o sırtıyor. "Bu dünyayı ayakta tut, aşkım." Parmaklarını yüzümde gezdiriyor. "Ben de seni bulabilirdim. Her zaman bir şeyleri özlüyordum. O sizdiniz, hepiniz. Her biriniz kalbimin bir parçasını taşıyorsunuz ve bunu kimse bizden alamaz. İzin verin sizi ve bizim için yarattığınız dünyayı ne kadar sevdiğimi göstereyim." Önümde dizlerinin üzerine çöktü.

Gözlerim büyüdü. "Hayır, seni buraya ben getirmedim-"

Pantolonumun fermuarını açıp aşağı iterken beni susturuyor. Pantolondan çıkıyorum ve ardından gömleğimi çıkarıyor. Şımarık kalçalarının üzerine oturduğunda ben de onun kadar çıplağım, inerken dili dişlerine takılıyor.

Bakışlarında gördüğüm takdir ve açlık ürpermeme neden oluyor ve aletim onun dokunuşunu beklerken sarsılıyor.

"Seni seviyorum, Reve." Bunu duymaya ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi söylüyor ve belki de duyuyorum. Belki de tüm bunları ona çok ihtiyacım olduğu için yaptım, ama o bunu görüyor. Bana gülümseyerek sikimi kavırıyor. Onu görmek için başımı dikleştirmeden önce bir iniltiyle başım geriye düşüyor.

Tanrıçam diz çökmüş, bana tapıyor. Sevgilisi.

Ay arkasında ıslıl ıslıl parlıyor, dünya onun için canlı ve güzel. Dili sikimin üzerinde geziniyor ve sikimin tek bir santimine bile dokunulmadığından emin olurken gözlerini sürekli benden ayırmıyor. Zevk içime çarpıyor ve etrafımdaki dünyayı sarsıyor. Bacaklarımı kilitliyorum ve sert, damarlı horozumu yalayıp dudaklarını ucumun etrafına kapatırken kendimi itmekten alıkoymaya çalışıyorum.

Kalçalarım sarsılırken inlememi durduramıyorum. Sırtarak geri çekiliyor ve dilini yarığımdan geçirip tadıma bakıyor. Bu görüntü o kadar erotik ki, neredeyse orada dökülüyordum.

Dilini ucumun üzerinde gezdirerek beni yalıyor. "Althea," diye yalvarıyorum, uzanıp saçlarını tutuyorum. "Lütfen."

"Sen varsın," diye mırıldanıyor. "Her zaman seninleyim." Ucumu ağzına alıyor ve dişlerine dikkat ederek beni yutuyor.

Zevk içime işliyor.

Dünyanın tüm anlamını kaybediyorum, sikimin etrafını mükemmel bir şekilde saran ağzının ıslak, sıcak mağarasında kayboluyorum. Dişlerini sikimin üzerinde ileri geri hareket ettirirken dişlerinden gelen hafif tehlike ve acı hissi beni çaresiz bırakıyor. Taşaklarım yukarı kalkarken ve omurgamda ısı toplanırken ağzına doğru itiyorum.

Sikimin etrafında mırıldanarak beni öyle güzel emiyor ki canım yanıyor. Diğer eliyle taşaklarımı kavrayıp masaj yapıyor ve benim hiç şansım yok. Güçlerim etrafımızı sarıyor, görüşüm kenarlarda geriliyor ve bir kalp atışı gibi kasılıyor. Onun yüzünden tamamen deliriyorum ve o da bunu biliyor. Beni derin ve sert bir şekilde emiyor, yukarı çekip tekrar yapmadan önce beni boğazının arkasında tutuyor.

"Boşalacağım bebeğim," diye uyarıyorum ama sikimi daha sıkı kavırıyor, beni daha sert emerken gözlerimin içine bakıyor, beni boşaltmaya niyetli ve boşaltıyor da. Boğuk bir çığlıkla paramparça oluyorum, döllerimi boğazından aşağı pompalarken kalçalarım sarsılıyor. Yarattığım dünya patlıyor, gücüm

içimize çarpıyor. Ben tekrar haykırıyorum, o da inliyor, döllерimin her damlasını yalayıp emiyor. Sarsılıyorum, o arkasına yaslanıp sikimin her santimini temizlerken düşmek üzereyim. Bana sırtırken dudakları morarmış ve çiğdi.

Önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, onu kendime çekerken başını tutuyorum. Onu sertçe öpüyorum, serbest bırakılmamın tadına bakıyorum ve o geri çekiliyor. Üzerine tırmanıyorum, bacaklarını kendi bacaklarımla açıyorum.

Başımı kaldırıp etrafımıza bakıyorum. "Bana bir dakika verirseniz, onu yeniden yaratabilirim," diyorum ona. Güçlerim bunu daha önce hiç yapmamıştı. İşkence dahil her şey sırasında onları tutabilirdim, ama Thea?

Asla.

Hiç şansım yoktu.

"Ona ihtiyacım yok. Sadece sana böyle ihtiyacım var," diye mırıldanıyor ve beni başka bir öpücük için aşağı çekmek üzere uzanıyor.

Tırnaklarını saçlarımla arasından geçirmeden önce omuzlarımı okşarken ellerim teninin üzerinde kayıyor, ona dokunuyor. Ağzına doğru inliyorum ve o da bunu yutuyor, bacaklarını belime doluyor ve amını sikimin üzerinde sürüklüyor.

Çok ıslak.

Geri çekildim ve aşağı baktım. "Bebeğim, damlatıyorsun." Bakışlarını karşılıyorum. "Beni emdiğin için mi? Siktir, Althea."

"Tadın çok güzel," diye mırıldanıyor, göğsünü havaya kaldırıyor, ben de başımı eğip teklifini kabul ediyorum, bacaklarını sıkana kadar güzel küçük meme uçlarını emiyorum. "Çok iyi hissettin, neredeyse sadece sikini emerken boşalıyordum."

"Göster bana," diyorum nefes nefese. "Benim için gel, tadı hala ağzındayken eşin için gel."

İnleyerek amını sikime sürüyor ve yüzünün dönüşümünü izliyorum. Dudakları bir nefesle ayrılıyor, vücudu titremeye başlıyor ve sonra bir güç ve krema fışkırmasıyla benim için boşalıyor. Onu öpüyorum, benim için nabzını hissetmek için aramızdaki amını kavrarken iniltisini yutuyorum.

Geriye doğru yığıldığında bacaklarını kaldırıyorum ve titreyen uzuvlarını boynuma dolayarak amına bastırıyorum. Gözlerini açtığında, daha fazla bekleyemeyerek yavaşça içine giriyorum. Amcığının beni sardığını hissetmeye ve aramızdaki bağı tamamlamaya ihtiyacım var. İkimiz de haykırıyoruz, ben ait olduğum yere, eve doğru kayarken onun sıkı amcığı hala titreşiyor ve beni kavıyor. Bu duygu karşısında gözlerim doluyor.

"Bebeğim, beni tekrar boşaltacaksın." Yere düşüyorum, ön kolumu yere bastırıyorum ve içinde onu sarsan o noktaya vuruyorum. Tırnakları omuzlarıma batıyor ve beni daha da yaklaştırıyor. Acının ısırtıcı bir kez daha inlememe neden oluyor ve sonra hareket etmeye başlıyorum, yavaşça amından çıkıp tekrar içine giriyorum. O kadar mükemmel ki, içine girme ve sonsuza kadar orada kalma ihtiyacım yüzünden zar zor nefes alabiliyorum.

Elleri sırtımdan aşağı kayıyor ve kıcımlı kavlıyor, ben taş zeminde onunla yavaşça sevişirken kıcımın esnediğini hissediyor. Vücutlarımız hareket ediyor ve bağımız birbirine sıkıca kenetleniyor.

Yavaşça, yumuşak, yavaş ve sevgi dolu bir şekilde bir araya gelirken dudaklarımız bir dil karmaşasında buluşuyor. Bu mükemmel bir birleşme ve bedenlerimiz ikimiz de daha fazla dayanamayana kadar kıvrılıp bükülüyor. Zihinlerimiz, ruhlarımız ve kalplerimiz birbirine kilitlenirken, bedenlerimiz parçalanıyor.

O beni kendi salgısıyla sıkarken benim döllerim onun içine doluyor. Dişlerimizden akan kan birbirimizin ağzına doluyor ve ben de onu yutuyorum. Kanayan kalbimi dolduruyor.

Bir oluruz ve birbirimize o kadar sıkı bağlanırsınız ki asla diğerimiz olmadan olamayız.

Sonunda yükseklerden indiğimizde, göğsüne uzanıyorum, nefes alamıyorum veya hareket edemiyorum. Altımda pantolonunu indiriyor, amı hızla sertleşen uzunluğumun etrafında çırpınırken sırtımı okşuyor.

Dayanamıyorum. Homurdanarak ayağa kalktım ve ona sııttım. "Dayansan iyi olur bebeğim. Yumuşadın ve şimdi sertleşiyorsun."

"Sabırsızlanıyorum." Sırtarak beni öpüyor, sonra saçlarımı kavlıyor ve başımı geriye çekerek boynumu ortaya çıkarıyor. "Ben benim olanla beslenirken beni sertçe becer dostum. Yarın hepsinin görmesi için bir iz bırakacağım, böylece tam olarak kime ait olduğunu bilecekler."

"Kahretsin evet, yap şunu," diye yalvarıyorum dışarı kayarken ve tekrar içine girerken. İnliyor, amı etrafımda sıkıca kenetleniyor ve bu duyguya karşı dişlerimi sıkmak ve onu bir kez daha döllerimle doldurma ihtiyacıyla savaşmak zorundayım. O kadar mükemmel ve seksi ki.

Ona çarparken, güçle hareket etmemizi engellemek için ellerimle bizi sabitliyorum. Gözleri mutlulukla kapanıyor ve tırnakları sırtımı keserek kan damlacıklarının aşağı neden oluyor. Acı ve zevk beni hırlatıyor ve onu yumruklamama neden oluyor. Haykırıyor, güçten gözlerinde yaşlar oluşuyor.

Ayağa kalkıp dişlerini boynuma geçirdiğinde, boynumu parçalayıp kanımla ziyafet çektiğinde kükremente kendimi alamıyorum. Her tarafımızı kaplıyor ama yine de durmuyorum.

Altımda kasılana ve çığlık atana kadar onu sert ve hızlı bir şekilde alıyorum. Amcığı salıverilmesiyle birlikte sikime kenetlenirken yüzünün coşkuyla buruşmasını izliyorum.

Ve hala durmuyorum, onu sonsuza dek etkilemek istiyorum.

Kollarımı ona doluyorum ve ayağı kalkıyorum, o inerken onu sikimin üzerinde zıplatıyorum. Sırtarak yatağı dönüyorum, boynumdaki yaradan hala kendi kanım damlıyor.

Onu yatağın kenarına fırlatıyorum, dışarı çekiyorum ve eve çarpmadan önce onu çeviriyorum. Kalçalarını yakalıyorum ve onu sert ve hızlı bir şekilde alırken başını aşağı itiyorum, kanım sırtına ve şımarık kıkına damlarken hırlıyorum. Sert horozumun onun içine çarpmasını izliyorum ve bu beni onun için daha da vahşi hale getiriyor.

Eşim, kraliçem.

Buna asla doyamayacağımı biliyorum. Ona her sahip olduğumda, saplantım daha da kötüleşiyor. Uzun, ölümsüz hayatlarımızı onun daracık amcığının içine gömölüp eşime taparak geçireceğim.

Beni almak için geri iterken pençeleri yatağımı parçalıyor. Dişlerimi boynunda gezdirirken saçlarını avuçlayıp yukarı çekiyorum. Şımarık küçük kıkı her itişte bana tokat atıyor. Dayanamıyorum. Onun kanına, dölüne ihtiyacım var ve şimdi ihtiyacım var.

Onu yukarı kaldırarak, sikimi içinde çığlık atmasına neden olan o noktaya sokuyorum. Saçlarındaki elimle onu kontrol ediyorum ve çok fazla olduğunda, dişlerimi boynuna geçiriyorum. Kanının tadı ağzımda patlıyor ve beni uçurumun kenarına gönderiyor.

Ben onu döllemlerimle doldururken kendi çığlıkları havayı dolduruyor ve sikimi kendi sikiyle örtüyor.

Ben beslenirken hiç bitmiyor, döllemlerim onun içine sıcıyor, ta ki o başka bir salınımla inleyene kadar. Bunu aramızdaki bağda hissediyorum ve daha fazla dayanamadığımda dişlerimi çekiyorum.

Öne doğru yığılıyor ve ben de sikimi yavaşça sıkın amından çekiyorum. İçinden döllemlerim dökölüyor, bu yüzden elimi tekrar amına sokuyorum ve o inerken orada tutuyorum.

Eğilip boğazındaki yaraya bakıyorum. Gözleri kapalı ve dudaklarında mutluluk dolu bir gülümseme var. "Seni sonsuza dek seviyorum, Althea."

"Seni sonuna kadar seveceğim, Reve," diye fısıldıyor, sesi benim için çığlık atmaktan kısılmış. Yatağı tırmanıp onu ait olduğu yere, kollarımın arasına çekerken dudaklarımda kendini beğenmiş bir gülümseme belirliyor.

Kanımız ve dölümüzle dolu bir havuzun içinde yatıyoruz, uzuvlarımız birbirine karışmış ve ağır nefes alıyoruz. Birbirimizi tanıyan, sevgi dolu bir bakış atıyoruz ve ben uzanıp terli, kanlı bir saç telini yüzünden iterken sırtımdan kendimi alamıyorum. "Yakında bizi bulacaklar. Bu zamanı baş başa geçirebildiğimiz için çok mutluyum."

"Ben de öyle," diye mırıldanıyor. "Onlar bizi bulana kadar bana sarıl." Kollarıma sarılıyor ve ben de gözlerimi kapatarak aileme ve tanrılara bu kadını yarattıkları ve bana getirdikleri için şükranlarımı sunuyorum.

Bana kalbimi geri verdiği için.

ŞAFTÖR EIEtY-ÖNE



ALTHEA

"Sana bir sürprizim var," diyorum Simon'a. Onu ileri doğru iterken gözlerini kapatıyorum. İçeri giriyor.

Zamanını burası ve eşinin sürüsü arasında paylaşılacak.

Mahkeme bunu iyi karşılamayacak olsa da, ondan intikam almamalarını sağlayacağım. Bir yanım en iyi arkadaşımın burada olmasından dolayı çok heyecanlansa da, bir yanım bunun Zale'ye ne yapacağından endişe ediyor, ama o bunun üstesinden gelebileceğine söz verdi.

Parti hazırlıkları sürerken ben de burada Simon'ın odasını onun için bir yuva haline getirmekle meşguldüm.

"Sürprizlerden nefret ettiğimi biliyorsun," diye homurdanıyor. "Tıpkı beni bir parti düzenlediğine ikna ettiğin, ama sonunda kendimi bir tarlada ağaca bağlı ve simlerle kaplı bulduğum zamanki gibi."

"Parti verseydik sen de tam olarak böyle olurdun." Kendimi yeniden ergen gibi hissederek kıkırdıyorum. Simon'ın yanında kendimi özgür, genç, sorumluluk ve güç sahibi olmadan mutlu hissetmemi sağlayan bir şey var. Ona göre ben değişmedim ve hâlâ benim, Althea.

Palyaçolarla ilgili kabuslar gördüğünde onu uyandıran kız.

Onu daha önce kilitli ve terk edilmiş olan kanada doğru yönlendirdim. Nathair'in tek şartı, odalarımızdan yeterince uzağa yerleştirilmesiydi, böylece "şehvetli, kötü seks" yaptığımızı duyamayacaktı.

iyi bir noktaydı, yani şu anda Simon'ın neredeyse tek başına bir kanadı var.

Botumla kapıyı iterek açıyorum ve onu içeri götürüyorum, ancak odanın ortasına geldiğimizde duruyorum. Ellerimi gevşetmeden önce hızlıca etrafı tarıyorum. "Evine hoş geldin Simon," diye mırıldanıyorum ellerimi onun gözlerinden çekerken. "Her şeyi değiştirmekte özgürsün ama burada bir evin, güvenli bir alanın olsun istedim," diye geveliyorum. "Her şey temizlendi ve biraz dekorasyon yaptım. Nathair istediğın her şeyi yenileyebileceğini söyledi."

Onun ilk kez ne gördüğünü görmek için bir kez daha etrafıma bakarken kalbim güm güm atıyor. Buradaki odaların hepsinde benim sevdiğim rahat gotik his var ve Simon'ın da bunu sevdiğini biliyorum, bu yüzden sadece onu geliştirdim. Siyah ve altın rengi avize zaten buradaydı, ben de onu bıraktım. Taş zemine kürk bir halı yerleştirdim ve sayvanlı yatak şimdi kırmızı ve siyah ipek çarşaf lar ve yastıklar la kaplı, üzerinde de kürk bir örtü var. Sol tarafta, rahat bir ışık yaymak için mumlarla eşleşen siyah yan sehpa lar var. Her komodinin üzerinde diğ er odalarda bulduğ um süslü siyah bir ayna var. Sol tarafta araziye bakan bir balkon var, orada kendisi ve arkadaşı için iki sandalye ve bir masa var. Sol taraftaki kemerli geçitten banyoya geçiliyor. Hala biraz yenilenmeye ihtiyacı var ama taş duvarlar bitki asmak ve ışık eklemek için mükemmeldi. Büyük bir küveti var ve altın bir ayna ekledim. İkinci kapıdan geçince bir oturma odası ve bir giyinme odası var. Her ikisinin de güncellenmesi gerekiyor ama şimdilik kırmızı bir Chesterfield kanep e ve uyumlu sandalyeler yerleştirmeyi başardım. Genel olarak, genişletmek ve kendi dokunuşlarını eklemek için bolca alan var. Ağır lıklı olarak yatak odasına odaklandım ve yan masalara ikimizin resimlerini yerleştirdim.

Ateşin üzerinde aya karşı uluyan bir kurt resmi var, dayanamadım. Ben kıpırdanıp onun odayı incelemesine izin verirken gergin bir enerji içimi dolduruyor.

"Eee?" Dudağımı ısıırıyorum ve onun yerinde dönüp etrafına bakmasını izliyorum.

Bana dönüyor, gözleri kanlı yaşlarla dolu. "Thea," diyor beni kollarıyla sarmadan önce, beni güvenli kucağıyla sarıyor. Başımı boynuna gömüyorum ve bana sırtarak geri çekilmeden önce bir süre birbirimize sarılıyoruz. "Bütün bunları yapmak zorunda değildin, ama buna bayıldım."

"Gerçekten mi?" Neredeyse rahatlayarak yere yığılacaktım. "Dediğim gibi, her şeyi değiştirebiliriz. Nathair'in her yerde bağlantıları var. Ama ben senin her zaman hoş karşılanacağın bir yerin olmasını istedim." Dudağımı ısıırıyorum, o da kaşlarını çatıyor ve beni yatağ a götürürken elimi çekiyor. Daha önce pek çok kez yaptığımız gibi yan yana oturuyoruz.

"Tüm bunlara ihtiyacım yoktu. Onu seviyorum ama burada hoş karşılandığımı bilmek için buna ihtiyacım yoktu Thea." Beni dikkatle izliyor. "Neler oluyor?"

"Ne? Hiçbir şey." Sarsılıyorum.

"Althea, seni yürümeyi ve konuşmayı öğrendiğinden beri tanıyorum. Bir sorun var. Söyle bana, yardım edeyim. Tanrılar tarafından ırkımızı kurtarmak için tasarlanmamış olabilirim ama iyi bir dinleyiciyim ve seni mutlu etmek ve güvende tutmak için her şeyi yaparım. Anlat bana," diye yalvarıyor, elimi sıkıca tutarak.

Yüzüne bakıyorum, daha yaşlı görüldüğünü fark ediyorum.

Farklı bir odada bu şekilde oturup birbirimize umutlarımızı ve hayallerimizi fısıldadığımız o kadar uzun zaman önce miydi gerçekten? Dünyamız çok değişti, ama o burada, elimi tutuyor, elinden gelen her şekilde yardım etmeye hazır.

Onu daha fazla sevemezdim.

Ailemi seçtim, onu seçtim ve her zaman da seçeceğim. Hayatlarımız bizi nereye götürürse götürsün, Simon her zaman benimle olacak. Ben öldüğümde bile o yanımdaydı. O haklı. Ona söylemem gerek. Dudaklarımdan dökülmeye başlayana kadar kendi endişelerimi bilmiyordum.

"Sadece sensiz yoluma devam ettiğimi ve hayatımda sana yer olmadığını düşünmeni istemedim," diye itiraf ediyorum. "Ya da benim için seninkinde. Çiftleştğini ve sonunda onun ve kurtların yanına taşınacağını ve muhtemelen benimle ya da burada çok fazla zaman geçirmeyeceğini biliyorum, ama-"

"Thea, sen her zaman benim ailem olacaksın. Çiftleşmek bunu değiştirmeyecek. Hiçbir şey aynı kalmaz çünkü büyür ve değişiriz ama aramızdaki bu bağ asla değişmeyecek. Her zaman kalacak ve sadece yeni koşullara uyum sağlayacak." Beni daha da yakın tutuyor. "Biz bir aileyiz, değil mi?"

"Her zaman," diye cevap veriyorum tereddüt etmeden, sesim kısık.

"Ne olursa olsun, sen ve ben varız Thea. Ölüm bile bunu bozmadı ve başka hiçbir şey de bozamayacak. Evet, hayatlarımız değişiyor ama bu birbirimizin hayatında olmayacağımız anlamına gelmiyor. Sadece birbirimize anlatacak daha çok şeyimiz olduğu anlamına geliyor. Artık çocuk değiliz, Thea." O zaman gülüyorum ve o da sırtarak dişlerini gösteriyor. "Her ne kadar yorganın altına girip kimden hoşlandığımızın dedikodusunu yaptığımız günlere geri dönmek istesem de büyümek zorundayız ve sen Thea? Sen muhteşem bir insan, bir lider, bir kraliçe olarak büyüdün ve ben de bu hayatın bir parçası olmaktan onur duyuyorum. Benim senin hayatında olmam konusunda endişelenme Thea, ya da tam tersi. Sensiz bir hayat yok. Biz bir aileyiz ve hep öyle olduk. Tıpkı onların kaderinde senin olmak olduğu gibi, benim kaderimde de senin kardeşin olmak vardı."

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor, eşleşiyor.

"Seni seviyorum. Haklısın," diyorum ona. "Hayatımda senin için her zaman bir yer olacak. Senin bir parçan olmak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de," diye mırıldanıyor ve gözyaşlarımı silerek sırtıtmama neden oluyor. "Şimdi, eski günlerin hatırına dedikodu yapmaya ne dersin? Bana arkadaşlarının siklerinden bahset. Bahse girerim büyüktürler, değil mi?" Kaşlarını oynatıyor ve kıkırdayarak geri çekilmemi sağlıyor. "Biliyordum!" diye bağırıyor ve zıplayarak yanıma uzanıyor. "En büyük kim?"

Ben, tabii ki, Conall kafamın içinde diyor.

Hayır, öyle, Reve ekliyor.

Kapayın çenenizi, hepiniz. Kardeşiyle biraz zaman geçirmeye çalışıyor. Onu rahat bırakın, diye tersliyor Lycus ve sonra usulca ekliyor, *ama kesinlikle en büyük penis bende. Ona bunu ve seni çok ama çok tatmin ettiğimi söyleyebilirsiniz.*

Gülerek hepsini engelliyorum ve Simon kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatarak beni izliyor. "Kafamın içinde siklerden bahsediyorlar," diye paylaşıyorum ve o da sırtıyor.

"Onları buraya davet etmekten ve bu konuda tartışmaktan çekinmeyin. Hatta bir gösteri bile yapabiliriz." Elini dramatik bir şekilde yüzünde gezdiriyor. "Hepsi çok seksi ama biliyorsun ben iri yarıları seviyorum."

"Biliyorum. Vermillion Court'ta çıktığın o et kafalıyı hatırlıyor musun?"

Ben kıkırdayıp yuvarlanırken Simon'ın ağzı sulanıyor.

"Çok aptaldı."

"Kocaman bir siki vardı, Althea. Ne de olsa ben sadece bir erkeğim, bu yüzden zayıfım," diye sızlanıyor. "Peki ya çıktığın o küçük ukala herife ne demeli? Adı neydi onun? Chad mi?"

"Şef." Yaltaklanarak öksürüyorum. "Eğer onun ağzını tıkadıysam, bu iyiydi. Çok güzeldi, Simon." Başımı çeviriyorum ve ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz.

"Umarım benden bahsediyorsundur," diyor Nathair ve başımızı kaldırdığımızda onu kapı aralığında görüyoruz.

"Hayır. Thea'nın eski sevgililerinden biri. Kışkandın mı?" Simon sırtıyor.

"Çok," diye mırıldanıyor, bana sahiplenici bir şekilde bakarak. "Bu şefi takip etmem gerekiyor mu? *Draya?*"

"Olabilir. Kesinlikle güzeldi," diye takılıyorum.

Nathair kapıdan iterek yaklaşıyor ve yumrukları kalçalarımın yanındaki yatağa bastırıp üzerime eğilene kadar durmuyor. "Unutma ki ben daha güzelim ve ayrıca sana bakan herkesin kalbini söküp atarım kraliçem. Tabii ölmesini istemiyorsan.

Ama emin olmak için, emin olana kadar benim güzel yüzüme binebilirsin."

"Lanet olsun." Simon yanımda inliyor. "Özür dilerim ama bu çok ateşli, ereksiyon oldum. Gidip eşimi bulmalı ve onu kışkırtmalıyım." Simon yataktan kayıyor. "ÇarşafLARımın üzerinde sevişmek yok, seni kafır!" diye sesleniyor kapıdan koşarak çıkarken, Nathair ve ben bilmiş bir sırıtış paylaşıyoruz.

"Ona yenilerini alacağım. , kıracağım için yepyeni bir yatak alacağım," diye söz veriyor Nathair. "Şimdi, diğer adam hakkında ne diyordun, Althea?"

"Sen." Sırıtiyorum. "Ve Şef, dudakları-"

Ağzı benimkine çarpıyor ve hükmederken kıkırdamam inlemeye dönüşüyor. Dili benimkini kirpikliyor, geri çekilmeden önce dişlerimi yalıyor ve beni onun altında inletiyor.

"Ne ?" diye mırıldanıyor, gözleri neşeyle parlıyor. "Ee, dudaklar, güzel dudakları vardı-"

Başımı çevirdiğimde dişlerini boynuma geçiriyor. Geri çekilirken boğazımdan bir çığlık kaçıyor, çenesinden aşağıya damlarken üzerime kan damlıyor.

"Ve bu eller-"

"Thea," diye uyarıyor hırlarken. "Buradaki en yaşlı kişi ben olabilirim ama söz konusu sen olduğunda hiç de sakın değilimdir. Beni kızdırmaya devam edersen, şımarık eşimi geri almak istediğimde neler yapabileceğimi göreceksin."

"O zaman göster bana." Omuzlarını ve sırtını okşarken gülümsüyorum. "Dediğim gibi, elleri-"

Cümlemi bitiremedim. Ters çevrildim ve yüzüm yatağa çarptı. Taytımı indirdi, tangamı da çekti ve sonra eli kış yanaklarıma sertçe indi. Bağırıyorum ve başka bir darbeden kaçmak için ilerlemeye çalışıyorum. Diğer kolu etrafımda kilitleniyor, eli tüm ölümsüz gücüyle beni cezalandırırken beni orada tutuyor.

"Ne diyordun aşkım?" diye mırıldanıyor, sesi sert ve talepkâr.

Vuruşlarının şiddetiyle kış yanaklarım acıyor, ama ben geri ittikçe acı zevke dönüşüyor, amım ihtiyaç içinde sıkılıyor.

"Elleri-" Ne söylediğimi hatırlamaya çalışarak nefes nefese kaldım.

"Bunlar gibi mi?" Eli tekrar tekrar aşağı iniyor, bu sefer amımın üzerine. Keskin acı çığlık atmama ve öne düşmeme neden oluyor, ama beni geri çekiyor. "Kelimeler, Althea," diye emrediyor. "Bunu sana onun elleri mi yaptı?" Bir kez daha amıma şaplak atıyor ve ben onun darbelerine doğru sallanırken içimden krema fişkırıyor.

"Althea," diye homurdanıyor, bekleyerek.

"Evet, hayır, bilmiyorum," diye törpüledim. "Büyük elleri vardı-"

"Benimki kadar büyük mü?" diye tersliyor ve koca elini bir kez daha amıma indiriyor. Keskin acı beni daha da yukarı itiyor ve kendimi başka bir tokat için çaresizce havaya doğru sallanırken buluyorum. "Cevap ver, Althea," diye talep ediyor, çiğ klitorisimi ovuşturarak. "Onun elleri benimkilerden daha mı iyiydi?"

"Evet!" Mırıldanıyorum ve bu bana istediğimi veriyor. Avuç içi amıma çarpıyor, klitorisime o kadar sert vuruyor ki paramparça oluyorum. Ben inleyip kaçmaya çalışana kadar klitorisimi ovarken Simon'ın yatağına salıverildiğimi haykırıyorum. Bu çok fazla.

"Peki, seni cezalandırarak boşalmanı sağladı mı, *Draya*? Kalçalarını kaplayacak kadar ıslattı mı seni? O ıslaklığın içine girip koca elleriyle seni parmaklamadan da boşalmanı sağladı mı?"

"Hayır, hayır." Başımı sallıyorum, daha fazlasını mı yoksa daha azını mı istediğimden emin değilim.

"Ben öyle düşünmemiştim. Peki, başka hangi konularda iyiydi? Tamamen unutulana kadar listeyi teker teker inceleyeceğiz. Dudaklarından bahsettiniz, değil mi?"

. değil.

"Kelimeler, Althea, yoksa tahmin ederim ve hiç hoşuna gitmez.

Dudaklar, tamam mı?" "Evet," diye sızlanıyorum, yatak takımına tutunarak.

Mırıldanarak vücudumdan aşağı kayıyor, dudakları ellerinin neden olduğu izleri takip ediyor ve ben inleyip geri itiyorum. Kalçalarımı kavıyor, ıslak amımı ona açmadan önce onları daha yukarı çekiyor.

"Çok ıslaksın, *Draya*. Eşin için damlıyorsun. Onun için damlattın mı?"

"Hayır," diye itiraf ediyorum ve o da dudaklarını klitorisimin etrafına yapıştırarak beni ödüllendiriyor.

sertçe emiyor. Zevk beni pençelerken sırtım eğiliyor. Tam boşalmak üzereyken beni serbest bırakıyor ve çığlık atmama neden oluyor. Öpücüklerini amıma bastırıyor. "Dudakları sana zevk verdi mi?" diye mırıldanıyor tenime karşı ben sallanırken.

geri döndü, gelmeye çok ihtiyacı vardı.

"Evet. Neden onu yenip yenemeyeceğini görmüyorsun?" Meydan okuyorum.

Kıkırdarak parmaklarını bastırıyor. "Beni kavradığını hissedebiliyorum, *Draya*. Çok yakınsın, yine de bana meydan mı okuyorsun?" Dudakları klitorisime bastırıyor

bir kez daha. "Meydan okuma kabul edildi, dostum."

Parmakları hâlâ içimdeyken klitorisimi emmeye başlıyor. Dişlerinin hassas etime sürtünmesi, ben ileri geri sallanırken zevkle karışıyor. Zevk içimde büyüyor, çok fazla olana kadar daha da güçleniyor ve bir çığlıkla ağzının her tarafına boşalıyorum.

Dudaklarını klitorisimden çekerek, parmaklarını serbest bırakmadan önce amımı ve kremimi yalıyor.

"Başka ne var, Althea?" diye sorarak vücudumda yukarı doğru kayıyor. İri eliyle saçlarımı kavıyor ve kığım onun zonklayan ereksiyonuna bastırılana dek çekiştiriyor.

"Onun siki," diye cevap veriyorum, onunkine o kadar çok ihtiyacım var ki, onunla birlikte oynayacağım. "Onun siki çok iyiydi-"

İçime dalıyor, ben çığlık atarken kocaman siki beni ikiye ayırıyor. Tüm kelimeler unutuluyor ve ben dostumun sikinin her tarafına boşalana kadar zevk üzerimde yuvarlanıyor ama o yine de vazgeçmiyor. Çekip tekrar içime giriyor, beni cezalandırıyor ve şu anda burada kimin olduğunu bana gösteriyor.

"Şimdi kim güzel, Althea?" diye hırlayarak soruyor, saçımdaki acı beni inletiyor, çünkü beni kocaman aletin üzerine çekip itmek için kullanıyor.

"Sen, sen, sen," diye bağıriyorum, bu oyuna daha fazla dayanamıyorum. "Lütfen, Nathair, lütfen."

Hızını artırıyor, amıma sahip çıkıyor. Her hamlesi beni ağlatan ve kasılmama neden olan sinirlerim boyunca kayıyor. Bu çok fazla ve yeterli değil. Düşünemiyorum bile. Ne görebiliyorum ne de nefes alabiliyorum. İhtiyacım var . . . İhtiyacım var.

.

"Sen kime aitsin, Althea?"

"Sen!" Ben çığlık atıyorum, o da ne yaptığını çok iyi bildiği için tenime doğru kıkırdıyor. Yine de bu oyunu iki kişi oynayabilir. Geri iterek, o inleyene kadar sikinin etrafında kenetleniyorum. Ses doğrudan tıkanmış klitorisime gidiyor.

"Althea," diye uyarıyor.

Tekrar yapıyorum, büyük aletini daha derine almak için geri itiyorum ve bir hırıltıyla başımı aşağı itiyor ve beni gerçekten sikiyor, bana tam olarak ihtiyacım olanı veriyor. Elini dağınık amcığımdan aşağı kaydırıp klitorisimi çimdiklemeden önce meme uçlarımı sertçe cımbızlarken vücutlarımız birbirine çarpıyor.

Bu beni bir kez daha uçurumun kenarına gönderiyor ve onun sikini sertçe sıkıyorum, zevkin gücüyle çırpınırken onu sağıyorum. Onun zihni benimkine çarpıyor.

Benim, benim, benim, benim.

Bir kükreme ile durur, beni cum ile doldururken horozu içimde sarsılır. Ucuna kadar kayıyor, sonra tekrar içeri giriyor, ikimiz de inleyene ve başka bir salıverme beni alana kadar içime dökülmeye devam ediyor.

Öne doğru yığıldım, pes ettim.

Kemiklerim yok ve hareket edemiyorum.

"Adı neydi, Althea?" diye kulağıma mırıldanıyor ve beni kollarıyla sarıyor.

"Hatırlamıyorum," diye mırıldanıyorum ve .

Sadece Nathair.

"Aferin kızıma," diye övüyor. "Şimdi beslen, dostum. Bana sahip çık," diyor bileğini bana uzatırken.

Inleyerek, dişlerimi etine geçiriyorum. Bir kükremeyle, spermini bir kez daha içime pompalıyor. Kanı ve menisi aynı anda içime doluyor ve beni tamamen ele geçiriyor.

"Küller küllere, tozlar tozlara, aramızda kan var," diye fısıldıyor.

ŞAFTÖR EIEtY-tWO



OSIS

"I Canavarlarınızı çağırıp onları uyarmanın zamanı geldi kraliçem," diye mırıldanıyorum Althea'nın etrafta uçuşmasını izlerken. Nathair onun yardım pek izin vermez çünkü herkes gibi o da onu şaşırtmak istemektedir. Ayrıca, o yeterince şey yaptı. O çok güçlü ve kuvvetli ama bunu tek başına yapmak zorunda değil.

Duvardan iterek, geçerken onu kollarımla yakalıyorum ve etrafında döndürüyorum.

"Yardıma ihtiyacım var-"

"Hayır." Eğilip onu öperek dikkatini dağıtıyorum ama bu kısa süre sonra inleyip onu duvara doğru itmeme dönüşüyor. Dillerimiz birbirine dolanıyor ve ben tişörtünü yırtıp göğsünü avuçlarken bacağı yukarı kalkıp kalçama sarılıyor. Onu ve kıvrımlarını arzuluyorum ve arzu içime işliyor. Sonunda nefes nefese birbirimizden ayrılıyoruz. Gözlerini kırıştıtararak açtığında gözleri odaklanmamıştı ve salonu koklayan arzusunun kokusuna muzaffer bir şekilde sırtıyorum.

"Gerçekten mi? Sertleşmiş bir halde tavana tırmanmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" Zale mırıldanıyor ve biz de dönüp hepsinin bizi izlediğini görüyoruz.

"Oops." Sırıttıyor ama bana göz kırptıyor. "Tamam, hadi gidelim."

Beni dışarı çıkarmasına izin verdim. Balo yarın ve canavarları olacaklar konusunda uyarmamız gerekiyor. Ayrıca, Nathair'in o görmeden son rötuşları yapmasına izin verecek.

Dışarı çıkar çıkmaz ayak kabıklarını tekmeliyor ve ayak parmaklarını çimlere batırıp başını geriye doğru eğiyor. Toprağa bağlandıktan sonra

ormana doğru ilerler ve orada durur. "İzliyorlar," diye mırıldanıyor. Bazıları yaklaşmaya cesaret ediyor ve ben de onları onaylamak için başımı sallıyorum. Onlar hala gecenin yaratıkları -isterseniz kabuslar- ve o benim hayatımın aşkı, bu yüzden temkinliyim, ama havada merak ve saygıdan başka bir şey yok.

"Balo yarın. Uzun süre katılmanıza gerek yok, sadece sizi görmek yeterli olacaktır. Çok zorsa anlıyoruz ama kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim," diye sesleniyor. "Burası sizin eviniz, şimdi ve sonsuza dek, bunu onlara gösterin. Bize ihtiyacınız olursa kapımız her zaman açık. Yardım edemeyiz ama tekrar teşekkür ederiz."

Ormandan süzülürler. Bazıları sadece başlarını öne eğer ya da eğilir, bazıları da ayaklarının dibine çiçekler, tohumlar, taşlar ve mücevherler gibi toprağın armağanlarını bırakır.

Ejderha geldi ve ağaçlardan ayrılıp Althea'nın önünde durmadan önce diğerlerinin uzaklaşmasını bekledi. "Yarın birini öldürmemize izin var mı?"

"Belki." Sırıttıyor. "Sanırım göreceğiz."

"Vampir kürdanı yemeyeli çok uzun zaman oldu." Gülüyor, bu da beni sırtıttırıyor.

"Eminim sana çok şey bulacağız. Sen iyi misin?" "de öte. Bu topraklar çok güzel," diye mırıldanıyor sevgiyle. "I

Başta sana karşı temkinliydim ama seni izliyordum. Kalbiniz saf ve gerçek. Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

"Hayır, teşekkür etmesi gereken biziz," diye yanıtlıyor saçları rüzgârda savrulurken. "Ayrıca, düşmanlarımızla aramda bir orman dolusu canavar varken kendimi çok daha güvende hissediyorum."

Hızır bir sırıtışla dişlerini gösteriyor. "Uçmak ister misin?" diye soruyor ejderha ve kanadını büküyor.

Kocaman gözlerle başını sallıyor ve heyecanla yanına koşuyor. "Üzerimi değıştirip gelmemin bir sakıncası var mı?" Ejderhaya soruyorum ve o da bilge gözlerle beni izliyor.

"Elbette," diye mırıldanıyor ve ben de hemen kaplanımı giyip .

Kraliçemin ejderhanın üzerine zarifçe tırmanışını ve sivri uçlarının arasına yerleşmesini izliyorum. O çok çarpıcı, muhteşem ve güçlü. Bunu herkes görebilir, bu kadim ejderha bile.

Eşime bir şey olmasına izin vermeyeceğini bilmemi sağlayan bir bakışla ayağa kalkıyor ve gökyüzüne sığıyor. O süzülürken ben de altında yarışıyorum, bulutların altında kalarak onları görebiliyorum, ağaçlar yanlarıma sürtünürken gözümü onlardan ayırmıyorum.

Kaslarım gerildikçe içimde coşku titreşiyor. Kahkahası rüzgârla bana ulaşırken özgür olma hissi içimi dolduruyor ve bir kayanın üzerine atlayıp kükrediğimde onu izliyorum. O gülerken kollarını iki yana açıyor. Onun güzelliği karşısında kalbim duracak gibi oluyor ve sonra küçük kraliçem ayağa kalkıyor, onun sırtına tırmanıp kendini uçuruyor.

Büyük bir canavarın tepesinde dururken, etrafında güç akarken havada uçarken kalbim onunla birlikte yükseliyor. Doğa onu karşılıyor ve karanlığın kendisi onu kucaklıyor. O sadece gecenin bir yaratığı değil.

O gecedir.

O gölgelerdeki sıcaklıktır. Karanlığın içindeki rahatlıktır.

O, gecenin kalkanındaki cesarettir.

O, alacakaranlıktan sonra bulduğunuz sevgi ve yaramazlıktır. O her şey ve çok daha fazlasıdır.

O bir güç.

O geleceğimiz ve ejderhanın böylesine değerli bir varlığı taşıyarak sarayımıza geri dönüşünü izlerken, her zaman olmam gereken yerin burası olduğunu biliyorum. Sadece ölümlere değil, yaşayanlara da yardım etmek için.

Ona yardım

etmek için.

Onu sevmek

için.

Önümüzdeki yıllar boyunca da tam olarak bunu yapacağım.

Ölümsüz olmak bana daha önce hiç bu kadar çekici gelmemişti ve onu uzun yıllar boyunca elde edeceğim.

ALTHEA

Masanın etrafında otururken onları gülerken ve şakalaşırken dinliyorum ve içime çekiyorum. Eski mahkememde bile buna sahip değildim - bir aile, bir amaç ve beni seven ve destekleyen insanlarla dolu bir masa. Bu bağımlılık yapıyor ve ben hiç

daha mutluydum, ancak yarının ağırlığı omuzlarımı endişeyle dolaştırıyor ve hepimizin bunu atlatıp atlatamayacağını merak ediyorum.

Ya bize zarar verirlerse? Ya bizi öldürmeye çalışırlarsa?

Onlardan birini bile kaybedemem. Her bir yargıç ruhumun bir parçasını taşıyor ve onlar olmadan kırılmış ve kaybolmuş olurum. Bu bizden daha büyük bir mesele, ama bu ne olacağı konusunda endişelenmediğim ve bunun son kez böyle olabileceği anlamına gelmiyor.

"Olmayacak," diyor Azul, her zaman düşüncelerimle uyum içinde. Hepsi dönüp beni dikkatle izlerken kahkahalar kesiliyor. "Biz herkesten daha güçlüyüz ve birlikte durdurulamayız, Althea. Biz yargıcız. Kaybetmeyeceğiz. Buna, bize güven. Bize her zaman sahip olacaksın. Sana söz veriyorum."

"Tutamayacağın sözler verme," diye çıkışıyorum sandalyemi geriye itip ona doğru koşarken ve kucağına uzanırken. Başımı göğsüne bastırduğımda beni sahiplenerek kendine çekiyor. "Ya kaybedersek? Ya yeterince güçlü değilsem? Hiçbirinizi kaybetmeye dayanamam."

"O zaman yapmayacaksın," diyor Nathair çok kolaymış gibi. "Eski ve yeni tanrılar üzerine yemin ediyorum. Bizi asla kaybetmeyeceksin. Ne bugün, ne yarın, ne de bundan bir ay sonra. Yarın kazanacağız ama bunun için sizin güveninize, gücünüze ve bize olan inancınıza ihtiyacımız var."

"Cesur olmak korkunun yokluğu değildir," diye mırıldanıyor Lycus, bana doğru uzanarak. "Onu nasıl kullandığın, dizginlediğin ve kontrol ettiğindir. Savaşta at sürdüğümde dehşete kapılıyordum, ölmekten ve adamlarımı kaybetmekten korkuyordum ama bunun beni durdurmasına izin vermedim, sen de seni durdurmasına izin vermeyeceksin."

"Yardım edeceğimiz tüm insanları düşünün. Şu anda acı çeken ve bize güvenen herkesi düşünün. Kurtaracağımız hayatları düşünün," diyor Reve ciddiyetle.

"Yargıç olmanın anlamı budur," Zale. "Biz olmak," diye ekliyor Osis.

Conall etrafına bakınırken, "Birlikte her şeyi yenebiliriz," diyor. "Bu sarayı yıkamayacaklar. Aileni alamayacaklar, Althea. Sen yanımızda olacağına söz verdiğin sürece bunun sözünü verebiliriz."

Korku bir duygudur, peki ya cesaret? Cesaret bir karardır; korkunun kazanmasına izin vermeme kararı. Korkmama rağmen ilerlemeye devam edeceğim.

Derin bir nefes alıp üflüyorum ve dişlerimi göstererek onlara gülümsüyorum. "Haklısınız. Yarın onlara saray olmanın gerçekte ne olduğunu göstereceğiz."

Anlamı. Kabuslar Sarayı'nı dünyamıza geri getireceğiz ve tanrıların istediği gibi ırkımızın sonu olmak isteyen herkesi dünyamızdan temizleyeceğiz. Sonra da hep birlikte mutluluğumuza kavuşacağız. Başka bir seçenek yok." Etrafıma bakıyorum, her birinin gözleriyle buluşuyorum. "Anlaşıldı mı? Yarın hiçbirimiz ölmeyecek ya da yaralanmayacak. Sorumluluk bizde olacak ve biz onların oyunlarını oynamayacağız. Hayır, onlar bizimkini oynayacak."

"Onlara kâbusların neler yapabileceğini göstereceğiz." Nathair sırtıyor ve bu acımasız ve çok seksi, kıpırdanıyorum. Gözleri düşüncelerimi biliyormuş gibi yanıyor, bu yüzden seksle dikkatim dağılmasın diye hızla başka tarafa bakıyorum, ama gözlerim havadaki ihtiyacımın kokusundan dişleri büyüyen Lycus'a takılıyor.

"Beslenmeliyiz," diyorum, "hepimizin en güçlü halimizde olduğundan emin olmak için." "Evet. O güzel kıcını benim için buraya getir bebeğim," diye mırıldanıyor Reve.

"Yoksa o güzel kıcını buraya getirirsin," diye karşılık veriyorum, tırnağımı boynumda gezdirerek. Ne de olsa aramızdaki bağı teyit etmek için besleyerek ve becererek rahatlatmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?

Lycus hareket ediyor, beni yakalıyor ve masanın üzerine fırlatıyor. Ben kıkırdarken beni bir ziyafet sofrası gibi yere seriyor, bu kısa süre sonra dişlerini vücuduma geçirdiklerinde bir çığlığa dönüşüyor.

ÜÇÜNCÜ ŞEF



ALTHEA

I rüya gördüğümü biliyorum. Anlayabiliyorum çünkü Reve bana rüyada yürüme becerilerini öğretiyor. Onun kadar iyi olmayabilirim ama onun kendimi "uyandırabilirim". İmgelemde rüya gibi bir kalite var, ve dokunduğumda kenarları tırtıklı. Beni buraya çekenin ne istediği bana gösteriliyor.

Diğer zamanlardaki gibi nazik ya da kader hissettirmiyor.

Etrafım adamlarımla çevriliyken, benim kanımızla ve beslenme çılgınlığımızın döllerıyla kaplıyken uyudum ve sonra birden kendimi burada buldum.

Şehrin işlek bir caddesinde duruyoruz, ama şimdi boş. İki karanlık gökdelenler var ve ay tepemizde asılı duruyor.

Önümde bir adam var, geniş omuzları ve kaslı sırtı siyah bir takım elbiseyle gizlenmiş. Başında süslü bir taç var. Sesi karanlık ve acımasız, tanıdık bir nota var ama çıkaramıyorum.

"İşe yarayıp yaramayacağını merak ettim," . "Kanı kullanarak."

Ben bakmaya devam ediyorum ve o kıkırdıyor.

"Cinayet mahallinde kan vardı, ben de onu takip ettim ve sorumluların izini sürdüm. Orada bulunan hiç kimse gördükleri hakkında konuşmadı, ama ben bilgi biriktirdim, tıpkı bizim türümüzden bazılarının bir mahkemenin tamamını yok etmek istemesi gibi. Bu benim ilgimi çekti." Dönüyor ve bir an için donup kalıyor, gözleri açılıyor. "İmkânsız, ölmüş olmalıydın."

"İmkânsız değil, zor," diye karşılık veriyorum, kendi şaşkınlığım hızla öfkeye dönüşüyor. "Ama bağımızı koparmak beni öldürmedi."

Orada duran, dürüst bir enerjiyle dolu eski dostum. Beni reddeden kral.

Tamamen aynı görünüyor, ancak beni tamamen farklıymışım gibi izliyor. Aynı göründüğümü biliyorum ama artık kendimi daha farklı taşıyorum. O ürkek, korkak, genç vampir gitmiş, yerine deneyimli bir katil ve baştan çıkarıcı gelmiş. Bir an için gözleri açlıkla vücudumda geziniyor ve içimde bir öfke kıvılcımı alevleniyor.

"Yani kendi türünü öldüren sen misin? Reddedilmeyi kaldıramadın, bu yüzden hıncını başkalarından mı çıkarıyorsun?" diye alay ediyor.

"Pek sayılmaz." Sırıttıyorum. "O kadar da önemli değilsin. Ben sadece ırkımızı kötülükten arındırıyorum. Bunun seninle hiçbir ilgisi yok."

Yaklaşıyor, bana dokunacakmış gibi uzanıyor, ben de geri çekiliyorum, dokunmanın ona benim üzerimde güç vereceğini biliyorum. Beni bulmak için bile kullanabilir. Bu durumda, daha fazla ilerleyememesi için elimden geldiğince engel oluyorum, bir yandan da kendimi tekmeliyorum. Bir damla kan bile bana karşı kullanılabilir, bunu biliyorum ve o burada, bunu kanıtlıyor.

Balo yarın ama o bekleyemedi. Neden bekleyemedi?

"Eminim öyledir, dostum."

"Bana öyle deme," diye hırslıyorum, dişlerimi göstererek. "Ben senin eşin değilim. Hiçbir zaman da olmadım."

"Oh, ama öyle olmayı diledin, değil mi? Küçük kalbini kırarken bile gözlerindeki özlemi gördüm. Seni unutmanın ne kadar kolay olduğunu biliyor musun? Sana göstereyim mi?"

Ben cevap veremeden etrafımızdaki şehir parçalanmaya başlıyor, o parmaklarını şıklatmadan önce karanlığa gömülüyor.

Beni de yanında götürüyor ve eğer Reve'in yeteneklerinin özensiz bir versiyonuna sahipse fey büyüsü kullanıyor olması gerektiğini fark ediyorum. O kadar net değil, daha karmakarışık ve kaotik, ama kısa süre sonra kendimi ona bakarken buluyorum. Uyuyor, kana bulanmış kıpkırmızı çarşaflar içinde kıvrılmış, her şekilden ve boyuttan kadın onun çıplak formunun etrafına yayılmış, diş izleri dışında her yerleri çıplak.

"Kıskandın mı, küçük vampir?" diye alay ediyor.

Sahneye neredeyse klinik bir gözle bakıyorum. "Pek sayılmaz." Sırıttıyorum ve Reve'in eğitimi sayesinde, onun rüya manzarasını manipüle ettiğinden daha yumuşak bir şekilde

görüntü. Erkeklerimin yüzlerinin görünmesine izin vermiyorum ama çıplak bedenimin erkek kolları ve bacakları tarafından sıkıştırıldığı kendi yatağımı sergiliyorum. Isırık izleri, kan ve döl gibi cildimin her santimini kaplıyor.

Hırlıyor, kıskançlık bir an için gözlerinde alevleniyor ama sonra onu gizliyor. "Yani artık bir diş fahişesi misin? Mantıklı. Yazık."

"Kendini nasıl daha iyi hissedeceksen öyle söyle." Eğilerek alay ediyorum. "Şimdi, bir şey mi istedin?"

"Cinayetleriniz için öleceksiniz," diye tükürüyor. "Buna izin veremeyiz. Konsey çoktan kararını verdi."

"Bize suikast düzenlemedikleri sürece, ki bunu onlar bile yapamaz, bunu kanıtlayamazlar. Yarınki baloyu bu yüzden çağırmadınız mı? Bize çelme takmaya çalışmak için mi?" Onu bir av gibi çembere alıyorum. "Böyle bir şey olmayacak. Kaybedeceksiniz ve yolumuza çıkan herkes intikamını almak için burada olduğunuz kişilerle aynı kaderi paylaşacak." Önünde durup elimi kaldırıyorum. "Yarına kadar, sahte kral." Parmaklarımı şıklatıyorum ve bağlantıyı kesiyorum.

Uyandığımda, sertçe oturuyorum. Reve çoktan beni izlemeye başlamıştı. "Onu engelledim. Bir daha zihnine erişemeyecek. Sen konuşurken buna izin verdim." Çekingen görünüyor, bu yüzden kendimi çözüyorum ve sandalyede oturduğu yere doğru sürünerek kucağına tırmanıyorum. Elleri beni normalde olduğu gibi kendine çekmiyor ama itmiyor da.

"Dikkatsiz davrandım. Bir şekilde kanımın bir kısmını almasına izin verdim. Artık bunun arkasında kimin olduğunu biliyorlar - benim," diye mırıldanıyorum.

"Bunun bir önemi yok. Nasıl olsa yarın öğreneceklerdi. Dediğin gibi, bunu kanıtlayamazlar ve ölümümüzü talep etmek için kanıtlamak zorunda kalacaklar. Ayrıca onların kurallarına göre oynamıyoruz, unuttun mu?" diye gerekçelendiriyor ama soğuk ve içine kapanık görünüyor. Sonra nedenini anlıyorum. Bizi gözetliyordu.

"Kıskandın mı?" Başımı eğerek soruyorum, alevler yüzüne gölgeler düşürüyor.

Beni izlerken dişleri gıcırıyor. "Onu hâlâ istiyorsun." Bu bir iğneleme olarak söylenmiş bir ifade.

"Benden tek bir damla bile yok" diye cevap veriyorum tereddüt etmeden ve zihnimi ona açıyorum. "Gördün mü? Toplantıyı sadece uzaktan değil, benim bakış açımdan izle. Hissettiklerimi hisset. Onu istemedim, Reve. Onun için üzülüyorum ve ona baktığımda tek düşündüğüm ondan kaçıp sizi, gerçek dostlarımı, havayı arzuladığımdan daha çok arzuladığım erkekleri bulduğum için ne kadar şanslı olduğum. İhtiyacım olan erkekler.

kana ihtiyacım olduğundan daha fazla. Ona hiç böyle ihtiyacım olmadı. Sadece sana," diye mırıldanıyorum eğilip dudaklarını kapatırken, gerçeği tatmasına izin veriyorum.

"Onun zihin dünyasını bir cehennem çukuruna dönüştürmek ve merhamet dileyene kadar kabuslarla doldurmak istedim," diye homurdanıyor, beni kavrayarak. "Seni istiyordu. Bunu gördüm. Sana sahip olamaz, Althea. Sen benimsin, sen bizimsin ve eğer sana dokunursa onu parça parça ederim."

"Bunu benim için yapar mısın?" Kalçalarımı ona doğru yuvarlayarak mırıldanıyorum. İkimiz de beslendiğimiz için hâlâ çıplaktık, bu yüzden amımı onun sertleşen siki boyunca sürüklüyorum. Beni sikinin üzerine doğru itiyor. Başım geriye düşmek istiyor ama saçlarımı kavırıyor ve bakışlarıyla buluşana kadar çekiyor.

"Senin için her şeyi yaparım. Aptal eski arkadaşını parçalamayacağımı mı sanıyorsun? Seninkine sahip çıkmaya cüret ettiği için onun kalbini söküp atardım. Daha önce bir kez lanetlendim ve ikinci bir şans verildi, Althea, ama senin için tekrar lanetlenirim. Her zaman senin için," diye hırslıyor beni aşağıdan kabaca sikerken dudaklarına karşı.

"Evet," diye inliyorum, zevk kanımda fırtınalar estirirken gözlerim kayarak kapanıyor ve beni daha da yükseğe tırmandırıyor. "Ben seninim, senin."

Dudakları zıplayan göğüslerimin etrafını sarıyor, meme uçlarını emiyor. Beni daha hızlı zıplatırken dişlerini tehlikeli bir şekilde tenimde gezdiriyor. Diğer eli aramızda kayıyor, klitorisime sertçe sürtünüyor, sanki ikimize de hala onun olduğumu kanıtlamak için beni çabucak boşaltmak istiyormuş gibi.

Ona daha hızlı bindiğimde zevk içimde kükrüyor ve sonra bir olarak haykırıyoruz, boşalırken zihinlerimiz birleşiyor. O inlerken döllerini içime sıcıyor. Sonrasında kalçalarımı sararak eğiliyor ve yavaşlayıp durmadan önce başını öpüyorum.

Başını kaldırıp beni öperken alevler bedenlerimizdeki gölgeleri yalıyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye mırıldanıyorum.

Kıçıma şaplak atarak beni sikinden kaldırıyor, ikimizi de inletiyor ve sonra beni yatağa doğru fırlatıyor. "Şimdi git ve diğer arkadaşlarını uyandır ve onun tüm hatıralarını sikip atmalarına izin ver," diye emrediyor, eli kan ve döl lekeli sikini yavaşça okşarken, yarı baygın gözleri ve kanlı dişleriyle beni izliyor.

Bana söyleneni yapmadan önce bir an için donup kalıyorum, onun görüntüsünü içime çekiyorum.

Bana emir izin vereceğim tek insanlar onlar. Reddedemediğim için değil, onlara itaat etmeyi sevdiğim için.

Diğerlerine dönerek yatakta en yakın arkadaşına doğru sürünüyorum. Zale kolunu yüzüne atmış, siki uykuda bile yarı sert ve ben yaklaştığımda sanki beni hissetmiş gibi daha da sertleşiyor. Sırtarak omzumun üzerinden bakıyorum ve Reve'in kendi kolunu kavradığını, beni izlerken dişlerini alt dudağına geçirdiğini görüyorum.

"Devam et, küçük dostum," diye emrediyor.

Öne doğru dönüyorum, elimi Zale'in sikine doluyorum ve ucunu ağzıma alıyorum. Uyanmadan önce onu bitirip bitiremeyeceğimi görmek istiyorum. İnleyerek yer değiştiriyor ve kalçalarını kaldırarak sikini ağzımın derinliklerine doğru kaydırıyor. Onu sonuna kadar emerken nefes nefese kalmaya başladığında onu dikkatle izliyorum ve sonra sadece tekrarlamak için çekiyorum. Elini bırakıyor ve donup kalıyorum ama gözleri hâlâ kapalı.

"Thea," diye inliyor uykusunda ve onu daha sert emiyorum, sevdiği gibi sonuna kadar. Tırnaklarımı kalçasına geçiriyorum ve gözleri hızla açılıp bana kilitleniyor. Ağzını açıyor ama ben sikinin etrafında mırıldanırken söyleyeceği her şey kesiliyor. Yüksek sesle inleyerek çarşafı yumrukluyor, kalçaları ağzımı sikene kadar hızla bir ritim buluyor ve boğuk bir çığlık atarak siki sarsılıyor, ağzımı bir kez daha dolduruyor ve ardından döleri boğazıma doluyor. Ucuna nazik bir öpücük kondurmadan önce her damlasını yutuyorum, sonra da göz kırparak bir sonraki bedene doğru sürünüyorum.

Ağzı açık, nefes nefese beni izliyor. Diğerleri nasıl hâlâ uyuyor bilmiyorum ama Zale'inki gibi Conall'inki de uykusunda bile sert. Kocaman vücuduna doğru sürünerek kalçalarına sarılıyorum ve uzanıp onu kavriyorum, sikinin kocaman başını amıma bastırıp uzunluğuna gömülüyorum.

Gözleri açıldı ve kalçalarımı kavramak için uzandı. Belki de beni durdurmak için?

Benim olduğumu görünce inliyor ve kocaman siki sarsılıyor. "Thea-"

Neredeyse tamamen üzerinden kalkarken bir parmağımla dudaklarını kapatıyorum. "Şşş, bebeğim," diye mırıldanıyorum tekrar aşağı inerken. Kuvvet göğüslerimin zıplamasına neden oluyor ve o inliyor, yarı kapalı gözlerle izliyor. Sırtarak kalçalarımı döndürüyorum, onun kalçaları bana yardım ederken kendi serbest kalışımı kovalıyorum. Gözlerimi sürekli ondan ayırmıyorum, ondan aldığım zevkin her santimini görmek istiyorum.

Yukarı uzanarak göğüslerimi kavriyorum, onun etrafında kenetlenirken meme uçlarımı cimcikliyor ve parmaklıyorum.

"Thea." Ben hızlandıkça siki sarsılıyor.

Aniden sırtımda bir el belirdi ve öne doğru itildim. Kıcıma sıcak bir şey dökülüyor ve sonra kocaman bir alet içime giriyor. İkisi arasındaki basınç çılgın atmama neden oluyor ve diğerlerinin uyandığını duyuyorum.

Lycus'un arkamda olduğunu fark ettiğimde gözlerim mutluluktan kapanıyor ve Conall'la birlikte beni aralarına alıyorlar - biri giriyor, biri çıkıyor.

Dudakları ben dayanamayana kadar tenimin üzerinde sahiplenici bir şekilde kayıyor. Serbest kaldığımı haykırıyorum ve Conall kendi kükremesiyle beni takip ediyor, içime dökülüyor.

Bir dakika bile geçmeden beni üzerinden kaldırdı ve arkamdan bir el boğazıma sarıldı-Lycus. Kulağıma hırlıyor ve kıcıma vururken dişlerini boynumda gezdiriyor.

"Benim," diye hırlıyor.

"Senin," diye söz veriyorum, itişlerini karşılamak için geri itiyorum.

"Kahretsin," diye fısıldıyor biri, ama Lycus'un bir kez daha tutuşturduğu mutluluğun içinde kayboluyor. Diğer elini aşağı kaydırarak klitorisimi okşuyor.

"Benim için gel, dostum, şimdi," diye talep ediyor ve sert emri beni bir kez daha uçuruyor. Dölünü kıcıma pompalarken adını haykırıyorum ve sonra geri çekiliyorum.

İnleyerek ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum ve Nathair'in beni açlıkla izlediğini görüyorum. "Gel ve kralının üzerine otur," diye emrediyor.

Vücuduna tırmanmaya çalışırken döllerinin kalçalarımı ve kıcımı kapladığını hissediyorum, ama bir kez ulaştığımda beni kaldırıyor ve beni bekleyen horozunun üzerine çarpıyor. İkimiz de mutluluk içinde inliyoruz.

Kolları etrafımı sarıyor ve beni aşağı çekiyor. Dudaklarım onunkilerle buluşurken, başka bir siki girişime sokulduğunu hissediyorum. Sarsıldıkça gözlerim açılıyor.

"Rahatla, aşkım," diyor Osis, kocaman ucu hareketsiz duran Nathair'in yanında girişimi dürtüyor. Nathair beni rahatlayana kadar öperken Osis kıpırdamıyor, sadece başparmağını göt deliğimin üzerinde gezdiriyor ve sonra Osis yavaşça Nathair'in yanında sikini amıma sokuyor. Yanma o kadar güçlü ki kıvraniyorum.

"Çok sıkı," diye mırıldanıyor. "Çok iyi. Azul, gel onun ağzını al kardeşim ve dikkatini dağıt."

Nathair başımı çeviriyor ve sonra Azul'un siki orada, Osis çekip tekrar sokarken açık ağzımın içine kayıyor. İki siki içimde verdiği his hem çok iyi hem de çok yanlı.

Vücudumu ele geçiriyorlar, biri içeri girip çıkıyor, bu da Nathair'i daha derine itiyor, ta ki siki içimde yıldızlar görmeme neden olan o noktaya sürünene kadar.

"Uzun sürmeyecek," diyor Nathair. "Bu şekilde değil."

"Ben de," diye homurdanıyor Osis. "Hadi kardeşim, onu dölleriyle doldur. Bunu sevdiğini biliyorsun. Dölünün sikimin etrafına damladığını hissetmeyi çok isterim."

Bu görüntü karşısında Azul'un uzunluğunun etrafında haykırıyorum ve ben onların etrafında kenetlenirken Nathair bağırarak içime giriyor. Gırtlaktan gelen bir hırıltıyla, Nathair'in siki içimde sarsılıyor, dölünü derinlere pompalıyor, tüm bunlar olurken Osis orada, kaçmasını engelliyor.

Öne doğru yığılıp ağzımı Azul'un sikinden kurtarıyorum ama eller beni Nathair'den uzaklaştırıyor.

Osis arkasına yaslanarak beni sikine doğru yönlendiriyor ama amım ağzına dayanana kadar beni hızla döndürüyor. Azul ağzıma girerken elim onun sikini sarsıyor. İçime dalan Osis'in dilini geri çekerken, Osis'i sert ve hızlı bir şekilde okşarken Azul'un etrafında inliyorum. Prekumu elimin üzerine dökülüyor ve kayganlaşıyor.

Osis dilini tekrar içime sokmadan önce klitorisimde gezinirken Azul yüksek sesle inleyerek ağzıma giriyor. Kendi zevkimi kovalayarak emme ve okşamayı hızlandırıyorum. Azul'un kalçaları kekelerken Osis klitorisimi kırbaçlayarak kopyalıyor. Dudaklarımı onun etrafına kapatıp emiyorum ve bir kükremeyle Azul ağzımı dölleriyle dolduruyor. Yutkunduktan sonra ağzımı ondan çekip Osis'in sikinin üzerine kapatıyorum ve onu attırıyorum. Ben yüzüne doğru geri çekilirken dili beni daha hızlı , kendi salıverilmem gerçekleşene kadar üzerine oturuyor ve ağlıyorum

ağzıma dökülürken dilinin üzerine geliyor.

Öne yığılıp kalıyorum, gözlerim sırttan Reve'yi buluyor. "Aferin kızıma," diye övüyor.

"Beni her zaman böyle uyandır." Zale gülüyor.

"Ben de." Sesleri birbirine karışır.

Reve bize katıldığında kıkırdarak onların sıcak kollarına tırmanıyorum, gözlerim kapanırken beni aralarına sarıyorlar.

Arkadaşlarımla arasında uzanırken yarını ve olabilecekleri düşünmeden edemiyorum.

Reddedilen kralımla ve tüm ırkımızla yüzleşeceğiz.

Ve zaferle çıkacağız, onların kanına bulanmış olarak. Çıkmak zorundayız.

Bunu sağlayacağım.

ŞAFTÖR EİEtY-EOUR



ALTHEA

I Balo günü ve herkes son derece meşgul. Nathair deli gibi emir yağıdırıyor ve bana dönüşümü göstermeye hazır olana kadar odalarımından çıkmama izin verilmediği söylendi.

Bunun yerine rahatlamam, kendimi şımartmam ve bu gece için hazırlanmam gerekiyor.

Uyanır uyanmaz Reve ve ben onlara gece ziyaretçimden bahsettik ve hepimiz bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey olmadığı konusunda hemfikir olduk, ancak bu onların kızgın ve kıskanç olmalarını engellemedi, ki bunu kolayca kabul ettiler. Ancak sonrasında yaşadığımız sahiplenici seks buna değdi.

Bu gece onlara kim olduğumu göstermekten korkmuyorum. Yargıçların anonim ve arka planda kalması gerekir, ancak her şey değişiyor ve maskemi takacak olsam da, beni ve ailemi reddeden, yabancılaştıran ve inciten mahkemelerin gözlerinin içine bakmak için onlara yüzümü de göstereceğim.

Ama önce, şımartılma zamanı.

Tüm vücudumu tıraş eder ve parlattırım. Saçlarımı yıkayıp fönle kuruttuktan sonra kıvrıp serbest bırakıyorum. Bu gece fey'in muhteşem elbisesine uyacak şekilde güzel görünmek istiyorum ve ayrıca bu, arkadaşlarıma giyinip kuşandığımda nasıl görüldüğümü göstermek için bir fırsat. Çalıntı tişörtlerinin içindeyken ve sıvılarla kaplıyken bile beni istiyorlar ama elbiseye tepkilerini görmek için sabırsızlanıyorum.

İlk sunumumda orada olsalardı, kaçmazdım. Kollarına girerdim. Bu gecenin sonucundan çok onların tepkilerini görmek beni heyecanlandırıyor.

Tanrı güçleri kanımda akarken içimde bir nabız atıyor ve bana amacımı hatırlatıyor. Yaşamaya devam edebilmemiz için ırkımızı temizlemeli ve tanrıları memnun etmeliyiz. Katılanlar için çok fazla ölüm olacak ama onlar içerek, beslenerek ve sevişerek iyi vakit geçireceklerini düşünüyorlar.

kurdukları tuzağa düştüklerinin farkında bile değiller.

Tırnaklarımı boyuyorum ve benim için bıraktıkları losyonlara bulanmış bir şekilde uzanırken kurumaya bırakıyorum. Adamlarımın ne yaptığını bilmiyorum ama burada değiller ve hayata döndüğümünden beri ilk kez sıkılıyorum. Bu gece ne giyeceklerini merak ediyorum. Onları görmek için sabırsızlanıyorum.

Nathair'in sırf bir şeyler yapmak için ateşin üzerine koyduğu, annemin odasından aldığım kutuya doğru sürükleniyorum. Maskem içindeydi ama yıllar geçmesine rağmen ondan bir parça özlemiyle ellerimi kapağın üzerinde gezdirirken buluyorum kendimi. Kapağı açmadan önce süslü desenlerin izini sürerken bir parçam ona bağlı hissediyor. Maskemi güvenli bir şekilde içine yerleştirilmiş, temizlenmiş ve ilk günkü gibi buluyorum. İpeksi mor yastık beni gülümsetiyor. Kapağın altında da aynı desenler var ve parmaklarımı üzerlerinde gezdiriyorum, ancak tırnağım kabarık bir kenara takılınca kaşlarımı çatıyorum. Kaşlarım çatık, maskemi dikkatlice kaldırıyorum ve kapağa daha iyi erişebilmek için kutuyu çeviriyorum. Bir dikiş bulup dikkatlice açıyorum ve sahte kapağı kenara koyuyorum. Bacak bacak üstüne atarak dışarı yuvarlanan paketi yakalıyorum ve kutuyu kenara koyarken kucağıma bırakıyorum.

Yığının en üstünde, üzerinde adımın yazılı olduğu katlanmış bir parşömen parçası var. Harflerin üzerinde tereddüt ediyorum, arkasındaki niyetten dolayı içimde bir sevgi nabızı atıyor ve annemin bunları bana bıraktığını biliyorum. Dikkatlice açıyorum ve elime küçük bir resim düşüyor. Ultrasona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Bu benim, öyle olmak zorunda, ve diğer tarafa bantlanmış annemin genişçe gülümseyen bir fotoğrafı, eli yuvarlak karnının üzerinde. Saçlarımın ve gözlerimin rengiyle ona çok benziyorum. Aynı uzun boylu, kıvrımlı yapıya ve geniş, kontrolsüz gülümsemeye sahibim. O kadar güzeldi ki. Fotoğrafı yaklaştırmadan önce yüzünün izini sürüyorum. Karnının üzerinde, çerçeveden öne doğru uzanan başka bir el var. Belirgin bir şekilde erkek eli. Bir an için kalbim dondu. Babamın kimliği üzerine hiç bu kadar düşünmemiştim. Hayatımda hiç olmadı ve bana kim olduğu hiç söylenmedi, ama bu el kesinlikle onun olmalı? Eğer öyleyse, bunu neden sakladı? Neden bana verdi?

Babam beni neden istemedi?

Resme, içinde bulunduğum karnıma koruyucu bir şekilde bastıran ele bakarken kalbim acıyor. Bu jest sevgi dolu, ama o hayatımda bir kez bile görünmedi. Başımı sallayarak fotoğrafı yatağa bırakıyorum ve mektubu elime alıyorum, cevaplara ihtiyacım var. Annemin görme sahip değilim ama belki bana bir şey bırakmıştır.

Sevgili Althea,

Küçük kızım, büyüdüğünü görmeyi ne kadar isterdim. Eğer bunu okuyorsan, bunun nedeni kendi mirasını, kaderini bulmuş olman ve benim sana rehberlik etmek için orada olmamamdır. Keşke olabilseydim ve seni bu dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğimi bil. Seni taşımak için yapacağım fedakârlıkları biliyordum ve bunları seve seve yaptım. Olacağın kişi için değil, sen benim kızım olduğun ve seni sevdiğim için. Sen benim bir parçamsın, gerçek aşkımın bir parçasısın ve ikimizin de en iyisisin. Keşke seni hayallerde değil, gözümün önünde görebilseydim. Keşke olacaklarla yüzleşirken senin yanında durabilseydim. Kolay olmayacak ve üzgünüm.

Üzerinize bu kadar yük bindiği için üzgünüm. Böyle zorluklar çekeceğin için üzgünüm. Onları senden alabilseydim, hiç şikâyet etmeden alırdım ama benim kaderim de seninki gibi zamanın kumlarına yazılmıştı. Sana söylemek istediğim çok şey var ama şunu bil.

Seni her şeyden çok seviyoruz ve aldığımız her karar bu yüzden oldu. Umarım bir gün baban bunu sana okuyabilir, ama ona asla anlayamayacağın sözler verdim - seni gitmen gereken yola götürecek sözler. Sadece onun orada olduğunu, her zaman orada olduğunu ve seni en az benim kadar sevdiğini bil.

Umarım siz de benim bulduğum kadar mutluluğu bulursunuz, ne kadar kısa süreli olacağını bilsem de. Bunu ona söylemedim, lütfen ona üzgün olduğumu söyle. Söylersem, bunun onu öldüreceğini . Kaderi değiştirmek için tanrılarla savaşıacaktı ve aşkım, buna izin veremem. Sonuçlarıyla yüzleşecekken olmaz. Her şeyi göremiyorum, keşke görebilseydim çünkü o zaman aşkı bulup bulamayacağını görebilirdim. Ruhunun yarısını bulursan. Eğer bulursan, ona sıkıca tutun ve asla bırakma.

Kızım, benim güzel, mükemmel kızım, lütfen dünyaya kızma. Karanlığa ve kötülüğe rağmen lütfen unutma ki

İnsanlarımızın içinde güzellik ve iyilik de vardır. Kaybolan herkes kurtarılabilir değildir.

Ben her zaman burada seninle olacağım, sadece bak ve beni bulacaksın.

Tanrılar bencil ve vefasız yaratıklar olsalar da her Şeye kadir değillerdir. Onlar da bizim gibi  l ms zdir. Bunu asla unutmayın. Sizden daha iyi olmadıklarını asla unutmayın. Ne yaparsanız yapın, neye karar verirsiniz verin, doğru karar olacaktır        bu karar sizin saf kalbinizden gelmektedir.

*Tekrar g r Őeđimiz güne
kadar, Annen*

Parmaklarım gözyaŐı lekelerinin üzerinde geziniyor, onları tararken kelimeler kafamda tekrarlanıyor. O babamı seviyordu, babam da onu seviyordu.  iftleŐmiŐlerdi ama kimse bilmiyordu. Kimse onun kim olduğunu bilmiyor. Annem ne kadar sır saklıyordu? Beni hayatta ve güvende tutmak ve bu ana yönlendirmek için ne kadar ileride bir oyun oynuyordu? Bir an için ona ve geleceğini bu kadar kolay görmesine kızdım ama sözleri saf ve gerçekti. Beni her Şeyden çok seviyordu ve yaptığı her Şey benim içindi.

Keşke o da beni görebilseydi, tıpkı onun istediği gibi.

Her kelimesinde beni ne kadar çok sevdiğini görebiliyorum. Çocuğum için her Şeyden vazgeçmeye razı olur muydum? Cevabım evet, her zaman evet, bu yüzden sanırım bir parçam bunu neden yaptığını anlayabiliyor. Keşke beni böyle, dostlarımla mutlu görebilseydi, yaptığı fedak rlıklara değdiğini bilseydi, ama bir gün öbür tarafta tekrar karŐılaŐacađız ve ona anlatacağım.

Ona her Şeyi anlatacağım ve bekleyeceğini biliyorum.

Kendimi fotoğrafı tekrar elime alırken, parmaklarımı karnımı saran ellerin üzerinde gezdirirken buluyorum. Babamın beni sevdiğini ve yakınlarda olduğunu söyledi. KimmiŐ o? Ve eğer yakınsa, ona en çok ihtiyaç duyduğum anda neden kendini göstermedi? Sanırım bunlar Şu anda cevaplanmayacak sorular. Mektupları ve resimleri katlayıp dikkatlice kutuya yerleŐtiriyorum, bu kez saklamıyorum ve tekrar Şöminenin  zerine koyuyorum.

Tekrar oturup süslü maskenin üzerinde geziniyorum ve ilk kez daha önce gözden kaçırdığım küçük ayrıntıları fark ediyorum. BirleŐtirilmiŐ bir güneş ve bir ay, bir yılan, bir kafatası, bir pençe işareti, bir girdap ve bir örümcek var. Her bir sembol eŐlerimi yansıtıyor. Annem beni neyin beklediğini bilmiyor olabilirdi ama bunu biliyordu.

Beni sevecek erkekleri biliyordu ve gözyaşlarının akmasını engellemek için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

Hiç tanımadığım bir kadının yasını tutmak aptallık mı?

Umurumda olduğunu sanmıyorum. O benim annemdi ve beni severdi. Bu benim için yeterli.

Yemekten döndüğümde elbise odamdaydı ve üzerine özenle iliştirilmiş dalgalanan notu aldım.

Öldür onları.

Lilia'nın bunu yazdığını ve ciddi olduğunu bildiğim için gülmekten kendimi alamıyorum. Elbise son gördüğümde daha da çarpıcı ve yırtmaçlarına mücevherler eklediğini fark ediyorum. Yatağın üzerinde bekleyen mücevher kutularını dikkatle açıyorum. İlkini içinde süslü bir gerdanlık var, boynunun etrafına siyah elmaslar ve kırmızı mücevherler yerleştirilmiş. Eşleşen bir taç, yedi yüzük -her eş için bir tane, fark ediyorum- ve bir bilezik var. Ayrıca kalçamın etrafına dolanacak, zincirlerden aşağı sarkan kırmızı mücevherli, esnek siyah bir jartiyer de var. İnanılmaz görünecek. Bornozumunu çıkarıp hazırlanmaya başlıyorum, erkeklerime göstermek için sabırsızlanıyorum.

Elbisenin içine girmem gerekiyor. Yeni arkadaşımın bu elbiseyi de giyilebilecek şekilde tasarladığını bildiğim için sütyen ya da külot giyme zahmetine girmiyorum. Neyse ki fermuarı yok ve tenime değdiği anda ısınarak şeklimi alıyor, her kıvrımımı sarıyor.

Takıları taktıktan sonra aynaya dönüyorum ve neredeyse nefesim kesiliyor. Çok güzel görünüyorum.

Ancak saçlarım bunu mahvediyor, bu yüzden onları yukarı çekip boynumu çeviriyorum ve yukarı kaldırılması gerektiğini fark ediyorum. Hemen işe koyulup dağınık bir topuz yapıyorum. Birkaç parça yüzümü çerçevelemek için aşağıya düşüyor ama uzun boynumu açıkta bırakıyor. Parlak kırmızı bir ruj sürüp gözlerimi buğulandırdıktan sonra siyah, beş inçlik topuklu ayakkabılarımı giyip geri çekiliyorum. Her şeyi bir arada kontrol ediyorum ve bir an için sadece kendime bakıyorum.

En son böyle bir elbise giydiğimde aynı kız olduğuma inanamıyorum.

Yine, yardımcı olsa da elbisenin güzelliğinde ya da mücevherlerde değil. Kendimi taşıma şeklimde, kim ve ne olduğumu kucaklamamda. Parlıyorum

güç ve güvenle. Kendime gülümseyerek, keşke annem şimdi beni görebilseydi diyorum.

Bekliyoruz, kafamın içinden bir ses geliyor.

Annem beni göremeyebilir ama sevdiklerim görebilir. Maskemi yanıma alarak kapıya dönüyorum ve dışarı çıkıyorum, onları aşağıdaki taş fuayede toplanmış görüyorum. Odaya bile bakmıyorum, yan yana dizilmiş güzel dostlarımın görüntüsünde kayboluyorum. O kadar göz alıcıydılar ki, canım acıyor ve neredeyse tökezliyordum.

Nathair solda, tacı sıkıca yerinde, tenini göstermek için yarıya kadar açılmış siyah ve gri bir dublör, deri pantolon ve çizme giyiyor. Bir omzundan kürk süslemeli bir pelerin sarkıyor. Onun yanında Conall açık bir yelek ve aynı renkte bir dublör giymiş, sadece kolları kesilmiş ve her iki bileğinde de birer bilezik var, boynunda da öyle ve altın üzerine ismimin damgalanmış olduğunu fark ediyorum. O göz kırparken içimde bir sahiplenme duygusu kükrüyor. Yanında Lycus var, zincir zırlı bir ceket, pantolon ve büyük çizmeler giyiyor. Saçları geriye doğru örülmüş ve her tarafına mücevherler serpiştirilmiş. Sakalları kesilmiş, gözlerine sürme çekilmiş, damgası tam olarak görünüyor ve saçlarından sarkan altın harflerle ismim yazıyor.

Reve bir kalçası dışarıda poz vermiş. Üzerinde tüm dövmelerini gösteren açık bir gömlek ve yanları dilimli deri bir pantolon var. Bana sırtarak bakıyor, dilini dişlerinin arasında gezdiriyor, karnının üzerinde altın harflerle yazılı ismini gördüğümde gözlerini vücuduma diyor.

Ben ona bakarken Azul da bana bakıyor. Üstten düğmeli, aynı renkte bir atlet ve çizmelerin içine sokulmuş deri pantolon giymiş, çarpıcı yüzü ve kasları olmasa neredeyse gözden kaçabilirdi. Saçları her zamanki gibi dağınık ve dudakları normalden daha kalın görünüyor. Gözleri Lycus'unki gibi çizgili ve boynundan sarkan benim adım.

Ona baktığımda Osis gülümsüyor. Doubletinin kenarları kürkle süslenmiş ve birkaç düğmesi açık. Üzerinde koyu siyah bir pantolon ve diz üstü çizmeler var; saçlarının yarısı arkaya doğru toplanmış, geri kalanı ise yüzünü çerçeveliyor. Bileğinde, üzerinde adımın yazılı olduğu altın bir bilezik var.

Zale sonuncu ama kesinlikle en az değil. Doubleti dirseklerine kadar geriye katlanmış ve teni neredeyse alevlerle parlıyor. Saçları, keskin elmacık kemiklerini öne çıkaran yeni bir tarzda geriye doğru itilmiş ve alnında basit bir altın bant üzerinde benim adım yazıyor.

Nefes kesiciler ve tüm güzelliği ve ışığı alıyorlar, bu yüzden başka tarafa bakamıyorum.

Nathair hariç hepsinin vücudunun bir yerinde benim adım yazıyor ve o da şaşkınlığını hissetmiş gibi sırtarak saçlarını bir kenara çekip boynunda gururla benim adımın yazılı olduğu altın bir yarım kelepçeyi gösteriyor. Sırtmaktan kendimi alamıyorum. Ayrıca yakalarında, üzerinde iç içe geçmiş N ve C harfleri bulunan altın iğneler var.

Orada öylece durmuş, bu adamları nasıl hak ettiğimi ve ağzımı onların siklerine bulaştırmadan bu baloyu nasıl atlatacağımızı düşünüyordum.

bir şey olmayacak.

ŞAFTÖR EİEtY-EİVE



AZUL

"W Ah," diye fısıldıyor bize bakarken, ama şok olan biziz.
Eşimiz her zaman güzeldir, ama şu anda?

O yaklaşırken dizlerimin üzerine çöküyorum, böyle bir güzellik karşısında ayakta duramıyorum. Tanrılar bile karşımızdaki görüntü karşısında kıskançlıktan ağlardı.

Bu elbise hayalleri süslüyor. Güzel eşimin her kıvrımını belirginleştiriyor. Belinden kıvrılan kumaş kalın kalçalarını sarıyor ve bize doğru yürürken uzun, biçimli bacaklarını sergiliyor. Göğüsleri neredeyse serbest, kolları ve boynu mücevherlerle süslü. Bu güzelliği ve gücü tadabilmek için dişlerimi ona gömmek için can atıyorum.

Gerçekten de biz ölümlülerin arasında yürümek için aşağıya inmiş bir tanrıça gibi parlıyor. Güzel kraliçemiz her adımda bizi yok ettiğinin tamamen farkında olmadan bize doğru ilerlerken diğerleri yanımda diz çökmeye başlıyor.

Önümüzde durdu, başı öne eğikti. "İyi misin?" diye soruyor ve kendine bakıyor. "İyi değil miyim?" Birden kaşlarını çatıyor ve bundan nefret ediyorum.

Bir sızlanmayla ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp ona doğru sürünüyorum. "Tanrıçam," diye mırıldanıyorum, gerçeğimi görmesi için gözlerimi onunkilere çeviriyorum. "Biz buna layık değiliz."

"Şu haline bak kraliçem," diye homurdanıyor Nathair. "Tamam mı? Tamam mı? Şu anda güzelliğinizi tarif edecek bir kelime bile yok lüğatimizde." Arkama dönüp baktığımda elini acıyormuş gibi kalbinin üzerine koymuş, anlıyorum.

Lycus'un kalbi onu izlerken gözlerinde, zorlukla yutkunuyor. Conall'ın gölgeleri kıvranıyor, orada diz çökmüş, hayretler içindeyken ona uzanıyor. Reve kendi dudağını ısırtıyor.

"Althea," diye mırıldandı Reve. "Gel o muhteşem kıcını yüzüme oturt. Lütfen bebeğim."

"Kibarca yok et beni." Osis sırtıyor ama o da dizlerinin üzerinde.

Kıkırdıyor ve ben sadece ona bakarken ciğerlerimdeki havayı çalıyor. Bir başyapıta bakıyormuşum gibi hissediyorum. Sanat. İşte bu o.

"Hepiniz çok güzel görünüyorsunuz," diyor dudağını ısırarak, arzusunun kokusu havayı sarıyor. Gizlice yaklaşıyorum ve elbisesindeki yarığı yalıyorum. Daha yükseğe çıktığımda nefesi kesiliyor, dizlerimin üzerine kayıyor ve elbiseyi dilimle yukarı çekmeden önce o güzel kalçalarını kavriyorum. Arzusunu tatmak için dilimi iç bacakları boyunca kaydırıyorum.

Tadı ağzımda patlıyor, aniden yolumdan çekilene kadar hırlamama neden oluyor ve Lycus orada, onu ağzına kaldırıyor. Parmaklarını adamın saçlarına dolayarak inliyor.

"Uslu durun," diye emrediyor Nathair, sesi sert. "Hazırlanmamız gerekiyor."

Lycus isteksizce onu serbest bırakır ve Nathair adımlarını atar ve kendi emrine rağmen elini elbisesinin içine kaydırır ve boynunu yalarken amını avuçlar. "Seni domaltıp dişlerim ve sikimle doldurmadan önce bu elbiseyle yarım saat bile dayanamayacağıma bahse girerim."

"Benden önce olmaz." Reve aceleyle yaklaşıp onun sırtına bastırırken sırtıyor. "Aslında, o güzel ağzını alacağım ve kraliçeme sahip çıkarken hepsinin izlemesine izin vereceğim."

"Belki de yapmalıyız," diye mırıldanıyor Osis ve biz de ona dönüyoruz. "Demek istediğim, bu tür partilerde sevişmek ve beslenmek normaldir, bu yüzden belki de biraz şov yapmalı ve şımartmalıyız."

"Bu fikri sevdim." Althea Nathair'in saçlarını kavriyor ve başını geriye çekerek inlemesine neden oluyor. Dişlerini boynunda gezdirirken sikim bu manzara karşısında sarsılıyor. "O zamana kadar bebeğim, uslu dur." Bilmiş bir gülümsemeyle onlardan uzaklaşıp elini bana uzatıyor. "Ve bana evimi ve topumu göster."

ŞAFTÖR EİEtY-SIX



ALTHEA

I Azul'un bana söylediğine göre, bu etkiyi tam olarak yaşayabilmem için bana kortun dışına ve ön girişe kadar eşlik ediliyor ve bu benim çenemi düşürüyor.

Tüm mahkeme bir fanteziden çıkmış bir şeye dönüştü.

Giriş büyük bir taş kemer ve üzerinde "Cesaretiniz varsa girin. Kabuslar Sarayı'na hoş geldiniz" yazılı devasa bir taş kemerdur. Duman ve gölgeler kemerin üzerinde dalgalanarak ötesini gizliyor, sarmaşıklar ve koyu mor çiçekler taşa tırmanıyor. Kan kırmızısı bir halı, girişin görkemli görünmesini sağlayarak kemere doğru uzanıyor ve devasa mumlar yolu aydınlatmak için duvarda sıralanarak yere balmumu damlatıyor. Kemerden içeri adım atıyorum ve tenimi öpen sihirli dokunuş karşısında nefesim kesiliyor ve balonun yapılacağı alana girdiğimizde afallıyorum.

Burası gotik bir fantezi ormanına dönüştürülmüş. Tavandan tül gibi kırmızı bir kumaş sarkıyor ve üzerimizdeki siyah avizelerde binlerce mum parıldıyor. Masalara, oyuklara ve zemine çeşitli boyutlarda daha fazla mum yayılmış ve alevler mekânı uhrevi bir ışıltıya bürümüş. Ana katın her iki yanındaki basamaklar dışarıdaki girişle aynı halıyla kaplı ve duman ve gölgeler odanın etrafında dönerek zemini gizliyor. Siyah ve kırmızı masalar sol tarafa yerleştirilmiş ve her renkten çıkmekte olan yiyeceklerle doldurulmuştur. Kırmızı Chesterfield kanepeler duvarlara yaslanmış, dev kanatlı sandalyelerle çerçevelenmiş, yastık ve battaniyelerle beslenmek ve sevişmek için alanlar sağlanmış. Ötede, merdivenlerin altında, yedi

Hepsi siyah ve kırmızı renkte yapılmış eşleşen tahtlar. Bir tanesi diğerlerinden biraz daha yüksek ve ortada yer alıyor.

Aylar, güneşler, yıldızlar ve canavarlar gibi gecenin yarattığı olmaya gönderme yapan detaylar gibi taş ve altın süslemeler de odanın etrafına stratejik olarak yerleştirilmiştir.

Avlunun kapıları açık, dev bir su çeşmesinin kanla aktığı öteki dünyanın manzarasını sunuyor. Benim kopyam olduğunu fark ettiğim bir kadın, uğursuz bir gülümseme ve ayaklarının dibinde toplanmış canavarlarla ortada duruyor. Heykeller, bir labirent, yiyecekler ve çok daha fazlasıyla dolu olan çimenliği çiçek açan çiçekler çevreliyor. Bir romandan fırlamış gibi görünüyor ve sihirle dolu.

Canavarlarımın ormandan ve ötesindeki topraklardan çıkıp dışarıda toplandıklarını ve balonun başlamasını beklediklerini görüyorum. Simon, eşi ve sürüsü her an gelebilir, bu yüzden merakla bakmak için zaman ayırıyorum.

Ancak güneş doğdu, her şeyi parlak bir şekilde aydınlatıyor. Conall bana göz kırıyor. "Ay ve karanlık olmadan Kâbuslar Sarayı , değil mi?" Açık kapıya doğru ilerleyerek güçlerini çağırıyor. Yeniden doğduğundan beri güçlerinin gölgelerini ve karanlığını benimsemişti, ama şimdi kötü dostumun güneş üzerindeki kontrolünü benimsemesini, onu kendi içine çekmesini ve gökyüzünü zamanından önce ay ve yıldızlarla doldurmasını izliyorum. Gecenin esrarengiz ışığı odaya vurduğunda, her şeye boğucu, cinsel bir ambiyans veriyor.

Conall dönüyor, güneşin ışığıyla içten içe aydınlanıyor. "Senin için ayı çağırdım, dostum."

"Buraya gel aşkım," diye mırıldanıyorum. Yanıma geliyor ve tenine hapsolmuş güneşin vücudunun üzerinde gökkuşakları oluşturduğunu görünce inliyorum. "Sen benim ayımsın," diye mırıldanıyorum sevgiyle.

"Ve sen de benim güneşimsin," diye cevap veriyor ve biri boğazını temizleyene kadar beni öpmek için eğiliyor.

"Eğer devam etmene izin verirsek, daha parti başlamadan onu masanın üzerine yatırıp sakinle ve döllerinle dolduracaksın," diye alay ediyor Reve ve Nathair gülüyor.

"En azından onlar için sakla."

"Yapmalıyız." Aklıma bir fikir gelince sırtıtıyorum.

"Bu bakışı biliyorum," diye fısıldıyor Conall bana, dudaklarında bir sırıtış beliriyor. "Ben de seninleyim."

Simon ve arkadaşı yanlarında sürüsünden bazılarıyla ortaya çıkar. Hepsi birbiriyle uyumlu siyah takımlar giymiş ama her biri kendi tarzını katmış ve harika görünüyorlar. Canavarlarla birlikte avluya yayıldılar ve ben planımı hazırlarken Simon ve kurdunu Nathair ile birlikte kapıda bıraktık. Bu geceye katılanlar için güç ve varlık her şey demek. Bir gösteri bekliyorlar ve ben de onlara tam olarak bunu vereceğim. Gelir gelmez onlara tam olarak kim olduğumuzu göstereceğim, kendilerini güvensiz ve dengesiz hissetmelerine neden olacağım, bu da kontrolü bize bırakacak.

Ne de olsa burası bizim mahkememiz. Biz kabuslarız, onlar da bizim avımız.

Gelmeye başlamaları uzun sürmüyor ve Nathair'in sesi kafamı dolduruyor. *İlk gelenler geliyor.*

Onları orada tut, sonra gelip bize katılmadan önce onları birlikte içeri al, diye cevap veriyorum, bir kanepeye uzanarak. Bir bacağımı arkaya atıyorum, diğer ayağım yerde kalıyor, böylece bacaklarım açılıyor, kumaş amımda toplanıyor. Gözlerimi, yaptıkları her şeyi bırakıp beni izleyen diğer arkadaşlarımın üzerinde gezdiriyorum.

"Bir gösteri yapmak ister misin?" Mırıldanıyorum ve ben daha açıklama yapmadan Conall kalçalarımın arasında dört ayak üzerinde aç bir şekilde beni izliyor.

"Emin misin, dostum?" diye mırıldanıyor ben onlara zihinsel olarak tam olarak ne istediğimi gösterirken.

"Giriş yapmak için iyi bir yol." Lycus aşağı uzanıp sertleşmiş sikini yeniden düzenlerken homurdanıyor. "Seni böyle gördükleri için onları öldürmek isteyeceğim."

Conall başını sallıyor, Zale göz kırpmıyor ve Reve gülüyor, tıpkı kafamın içindeki Nathair gibi.

Hazır olduğunda bana haber ver, Draya, diye mırıldanıyor.

"Eminim." Arkama yaslanıyorum. "Kraliçene onların önünde sahip çıkmak istemez misin?"

Eşleşen altı sahiplenici hırıltı havayı dolduruyor ve sırtımama neden oluyor.

"İşte sana fırsat." Belimdeki kumaş bükülmeden ve bir ağız ıslak amıma mühürlenmeden önce başka bir kelime söyleyemiyorum. Başı beni görmelerini engelliyor ama ne yaptığı çok açık.

Dili üzerimde gezinirken nefesim havayı dolduruyor, ıslak ses onu titretiyor. Diğerleri etrafıma yayılıyor, neredeyse planı unutana kadar zevkimi artırıyor.

Neredeyse.

Şimdi, Nathair'e söylüyorum.

Onları görmeden önce duyuyorum, Nathair ve Simon onlara balo salonuna eşlik ederken ayak sesleri ve saraya duydukları hayranlığı ifade eden konuşmaları. Bizi ilk gördükleri anı biliyorum. Sesleri yükseliyor ama Conall'ın yetenekli dili içime girip beni haykırtırken onları duymazdan geliyorum. Büyüyen kalabalığın bizi, ana gösteriyi izlediğini hissediyorum.

Nathair yanımıza gelip bize katılıyor ve elini sahiplenici bir şekilde Ben.

Başımı yana eğdim, bir elimle arkadaşımı kavrarken diğer elimle diğeri göğüslerimin ve boğazımın üzerinde izler bırakıyor. Conall'ın gözleriyle karşılaşıyorum ve o hepsinin görmesi için amımı yalarken gülümsüyorum. İnliyorum, göğsüm kabarıyor ve sonra Nathair üstümde beliriyor, ben de onu yakalayıp öpmek için aşağı sürüklüyorum. Dudaklarıma karşı inliyor ve Conall azı dişlerini kalçama batırırken başını çevirip azı dişlerimi boynuna geçiriyorum ve içimden bir orgazm çılgılığı yükseliyor. Diğer ağızlar etime bastırıyor; biri kolumda, biri bacağımda, bir diğeri de boynumda.

Kanım üzerimi kaplıyor, tenimi lekeliyor ve diğer mahkemelerin izlemekten başka seçeneği yok. Bizim için bir hiçlermiş gibi onları görmezden geliyoruz ve bunun yerine sevişip beslenerek onları bizim onları karşılamamızı beklemeye zorluyoruz.

Beslenmem bittiğinde, kanlı dudaklarımı yalayarak geri çekiliyorum, dillerim delik izlerinde geziniyor ve sonra topluluğa gülümsüyorum, öfke ve şaşkınlığın yanı sıra kapüşonlu gözlerindeki şehveti fark ediyorum ve dişlerimi gösteriyorum. "Kabuslar Sarayı'na hoş geldiniz."

YEDİNCİ ŞEF



NATHAIR

T Eşim konuştuktan sonra müzik başlıyor ve ben onların şehvetli ve öfkeli ifadelerine sırtıyorum. Althea doğrulup Conall'ı öpüyor ve ayağa kalkıyor, hepimiz onun yanına gidip ellerini tutarken eteği yerine düşüyor.

"Lütfen kendinizi evinizde hissedin. Her şey burada olacak. Özel alanlara giremezsiniz, oralar kapatılmıştır ve canavarları kışkırtmayın." Tam bu sırada ejderha kükreyerek bazılarının birkaç adım geriye sendelemesine neden oldu. "Kan dökmek ve zevk almak, özgürce verildiği sürece burada oyunun adıdır. Hepinizin soruları olduğunu biliyorum ve bunlar zamanla cevaplanacak, ama şimdilik en karanlık arzularınızı tatmin edin."

Osis'in hayaletleri odanın içinde süzülerek, toplanan saray halkının korku ve merak içinde dönmesine neden oluyor. Conall dans eden gölgeleriyle odayı dolduruyor ve Zale'in alevleri duvarı yalıyor.

Gölgelerin içinde kaybolup dönüşmeden önce Lycus'la bir sırtış paylaşıyorum ve ardından örümcek ve yılan karanlıktan dışarı süzülüyor. Tökezleyerek geri çekildiklerinde üzerlerine atılarak iyi bir gösteri yapıyorum. Hareket ediyorum ve eşimin etrafına dolanıyorum. Althea'nın reddedilen eşi ve yanında daha küçük, zalim görünümlü bir adam olan eski sarayının lideri de dahil olmak üzere herkes bizi izlerken sırtarak beni okşuyor. Onun dışında herkes bizi izliyor. Adam onu izliyor ve ben de onu yakından izlemeye karar veriyorum. Tehditkâr görünmüyor ama yüz ifadesindeki bir şey kafamı karıştırıyor.

Lycus, zarif bir şekilde duvara tırmanıp aşağı inerken insanlar çığlık atar ve kraliçemiz uzanıp onu sevmeye başlar

Onu.

"Lütfen, için, dans edin ve kaynaşın. Arkadaşlarım ve ben bunu emrediyoruz." Eteklerini savurarak arkasını dönüyor ve yaslandığı arkadaki yastıklara doğru yürüyor. Hepimiz ona katılıyoruz, hem canavarlar hem de insanlar. Çağırdığı canavarlar ona doğru yöneliyor, anlamı açık: ona dokun ve öl.

Kalabalık yavaşça etrafı keşfetmeye başlamadan önce bizi inceliyor. Kendi aralarında konuşuyorlar, rahatlıyorlar ama bize emin olmayan bakışlar atmaya devam ediyorlar.

Bu topu sipariş ettiler ve arkada konseyi görebiliyorum. Bunu istediler ama kendi şartlarına göre alamadılar ve bu da onları açıkça .

Ancak bize yaklaşan ilk kişinin Althea'nın reddedilen eşi olması beni şaşırtmadı.

Beni oturak olarak kullandığı için sırtına kıvrılmış durumdayım. Yaklaştığında ona tıslıyorum ve o da sestten sonra duruyor, ona dokunamayacak kadar uzakta duruyor.

"Althea," dedi, "seni tekrar görmek ne güzel."

Herkesin izlediğini hissedebiliyorum. Kraliçemizin kim olduğunu anlamaya başlıyorlar, ama o reddedilen eşinden çok daha fazlası.

"Keşke ben de senin için aynı şeyi söyleyebilseydim." Sırıttıyor. "Ama lütfen, keyfinize bakın. Arkadaşlarım bu baloda kendilerini aştılar." Onu kovuyor ve yaklaşan bir sonraki kişiye bakıyor. Eski sarayının lideri Sinclair ve yanında kim olduğundan emin olamadığım bir adam duruyor.

"Sinclair," diye selamlıyor ve yanındaki adama başını sallamadan önce tereddüt ediyor. "Druig."

"Öldüğünden korktuk Althea," diyor Sinclair endişeyle kaşlarını çatarak, "reddettikten sonra aniden ortadan kaybolduğunda. Seninle ilgilenirdik."

"Elbette, sadece boşluğa ihtiyacım vardı. Bu avluya tesadüfen girmeden ve dostlarım olması gereken adamlarla tanışmadan önce bir süre dolaşım. Kendimi burada kalmaya mecbur hissettiğimi ve size haber verme konusunda zamanın elimden kaçtığını anlayabileceğinizden eminim."

"Elbette," diye yumuşak bir şekilde yanıtlıyor. "Mahkemenizi terk ettiğiniz için para cezasına çarptırılacaksınız ama bunu daha sonra konuşabiliriz. Eşler mi demiştiniz? Bu tanınmış bir bağ mı olacak yoksa bir seçime mi bakıyoruz?"

Kelime oyunları oynuyor ve dostum bundan hoşlanmıyor. Eli Azul'un üzerinde sıkılaşıyor ve ben de onun etrafında sıkılaşıyorum. Adam, Druig, gözlerini Althea'dan ayırmıyor ama endişeyle beni izliyor.

"Sonra," diye mırıldanıyor sanki endişelenmiyormuş gibi ama zihninin ortaya çıkan sorunlar üzerinde çalıştığını hissedebiliyorum. "Sizin ve konseyin gelebilmenize çok sevindik."

"Davet edildiğimiz için mutluyuz. Yeni gizemli mahkemeye hiç davet edilmeyecekmişiz gibi görünüyordu."

"Yeni değil," diye düzeltiyor. "Bu mahkeme seninkinden daha uzun süredir var Sinclair."

"Bu sana Kral Sinclair." Otomatik bir düzeltme gibi görünüyor ama dostum bundan hoşlanmıyor.

"Senin çatın altındayken belki, ama artık bir kraliçeyim ve sana kral olarak hitap etmem gerekiyorsa, sen de bana kraliçe olarak hitap etmelisin." Adam dişlerini gıcırdattığında, kadın gülümser. "Ben de öyle düşünmüştüm. Şu anda kral olarak hitap ettiğim tek kişiler bu adamlar. Lütfen gidip partinin tadını çıkarın. Konseyin cevabını bekleyeceğiz." Zale'e döner ve konuşmaya başlar.

Hem Sinclair'in hem de reddedilen arkadaşının kıldığını görüyorum ama olay çıkarıp rahatsız olduklarını göstermek istemedikleri için partinin içine karışıp yanlış bir hareket yapmamızı bekliyorlar. Ancak bize karşı bir şey kullanma fırsatı bulamayacaklar. Bu baloya katılmaya zorlandık ama bizim kendi planlarımız var ve bu planlar onlarınkini içermiyor.

Sonlara doğru bizi köşeye sıkıştırmaya çalışacaklarına şüphe yok, biz de o zaman hamlemizi yapacağız.

Ne de olsa tanrılardan emir alıyoruz ve bu adamlara, özellikle de bu odadaki insanlar kadar yozlaşmış olanlara hesap vermeyiz.

ŞAFTÖR EİEtY-EILHt



ALTHEA

I Özellikle de eski kralım Sinclair'i göreceğim için gergin olmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Geri dönmemi talep edebilir ve bu gerçekleşmeyecek olsa da, beni terk ettiği için kan bedeli ödemediğim sürece buna hakkı var.

benim sarayım. Gücüme ve saraya erişmek için kanımı kullanabilmek amacıyla bunu emredeceğini biliyorum. Beni daha önce hiç umursamadı, anneme hiç benzemediğimi anladıktan sonra da umursamadı. O kötü bir adam değil, hatta kötü bir kral bile değil. Sadece güce aç ve diğer konsey ve saray üyeleri gibi oyun oynamaya alışkın ama bunun bu gece sona ereceğinin farkında değiller.

Biz oyunu oynamıyoruz; onu yok ediyoruz.

Bu bana, arkadaşlarıma odaklanırken sorgulayıcı bakışları ve fısıltıları görmezden gelmem için güven veriyor.

Onlarla birlikte dinleniyorum ve yanıma gelenleri selamlıyorum. Bize yaklaşamayacak kadar korkmuşlar, gözümüze girmek istiyorlar. Sonunda Nathair ve Lycus yer değiştiriyor ve ben de dans pistine sürükleniyorum. Nathair beni döndürürken hoparlörlerden boğucu bir müzik yükseliyor. Beni eğdiğinde dudaklarını boynumda, nabzımın üzerinde ve kulağında gezdiriyor. "Seni canlı canlı yiyebilirim, *Draya*. Sen çok güzelsin. Bu odadaki en güzel ve en güçlü kadın sensin. Sana dokunabildiğim için beni kıskanıyorlar," diye mırıldanıyor ve beni döndürerek sırtımı göğsüyle buluşturuyor. Bizi hareket ettirirken kalçalarını tutuyor ve bizi izlediklerini görmek için kalabalığı tararken başım ona doğru düşüyor.

Kıskançlık.

Şehvet.

Nefret.

Dönüyorum, dans ederken bacağımı onun kalçasına geçiriyorum ve ona gülümsüyorum. "İkimizi de istiyorlar. Oldukça güzel bir çift olmalıyız."

"Hepsi aşkım, benim inanılmaz eşim," diye mırıldanıyor ve beni döndürmeden önce usulca öpüyor. Elim bir diğerine takılıyor ve Reve'e sırtıtıyorum. Bir adım bile atmadan beni kendine çekiyor ve Nathair'in resmi ama seksi dansından tamamen farklı hareket ederek müzik eşliğinde beni sallamaya başlıyor. Gözleri elbiseme takılıyor. "Bunu daha sonra sökeceğim ve onların kanıyla kaplıyken sikime binişini izleyeceğim." Eğilip boynumu ısırtıyor. "Acaba tuzağa düştüklerini ve büyülendikleri güzel kraliçenin gece onların sonunu getireceğini biliyorlar mı?"

Beni döndürüyor ve güçlü bir çift kolun arasına düşüyorum.

Lycus iri bir adam ama beni kucağına alıp odanın içinde dolaştırırken, beni taşıırken çok yumuşak ve zarif. Garip bir dans ama beni havaya kaldırıp bana gülümsediğinde gülüyorum. "Benim mükemmel eşim. Seni çok uzun zamandır arıyordum," diye fısıldıyor beni tekrar aşağı indirirken, ben inleyene kadar vücudumu onunkine doğru kaydırıyor. Elleri kıcıma düşüyor ve beni daha yakına çekiyor, sonra ağzı benimkine iniyor. "Hepsi benim," diye mırıldanıyor ve sonra başka bir beden sırtımı karşılıyor.

Uzun ve güçlü.

Conall.

Beni kollarının arasında döndürmeden önce daldırıyor, bir eli sırtımda diğer eli benimkini kavıyor ve beni mükemmel bir balo salonu dansında döndürüyor. Elbisem dışarı fırladığında beni gösterdiğini fark ediyorum ve daha hızlı hareket ediyoruz, o ortada durup beni yavaşça yere indirene kadar diğerlerinin etrafında dönüyoruz. Beni yukarı çektiğinde dudakları dudaklarıma değiyor. "Ayım," diyor.

"Güneşim," diye yanıtlıyorum onu kavrayarak, ama daha iyi bilmeliydim. Görünüşe göre tüm arkadaşlarım benimle dans etmeye niyetli.

Zale beni benden koparıyor, ateşi tenimi yakarken hırlıyor ve beni bacaklarımın arasına bastırdığı kalçasına bastırıyor. "Bu gece sana yeterince sahip olamadım, dostum." Bir gözü canavarlığıyla kıpkırmızı yanıp sönüyor ve ben onun elinde titriyorum. "Bunu daha sonra düşmanlarımızın kanı yatağımızı kaplarken düzeltereğim." Alnıma kalıcı bir öpücük kondurduktan sonra beni başka bir çift kolun arasına bırakıyor.

Osis'i arkamda hissediyorum. Sırtını göğsüne yaslayarak beni tutuyor, müziğin eşliğinde sallanırken kolları beni sarıyor. Dudakları bir söz olarak nabzıma değiyor ve ürperiyorum, onunla birlikte hareket ederken gözlerimi kapatıyorum, kendimi fantezinin içinde kaybediyorum. Başka kimse yok, sadece biz ve müzik, bedenlerimiz mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyor.

Hatırlatmak için boynumu ısıtıyor ve sonra geri çekiliyor. Gözlerim açılıyor ve Azul'u görüyorum. Elini uzatmış, beni dansa davet için resmen eğilmiş duruyor. Yardım edemiyorum ama genişçe gülümsüyorum, yaralı savaşıma neredeyse bayılıyorum. Kendini benim için ön plana çıkarıyor, maskesi hiçbir yerde görünmüyor, ancak elimi onunkine koyduğumda düzeliyor, sakın ve mutlu görünüyor. Yara izlerini gururla taşıyor.

Sizin için, kraliçem, diyor zihinsel olarak. "Çünkü beni güzel buluyorsun. Bana her baktığında bunu görüyorum," diye mırıldanıyor odanın içinde dönerken, diğer herkesle ve müzikle tamamen senkronize değil, ama bir şekilde bize mükemmel bir şekilde uyuyor.

"Çünkü ," diye mırıldanıyorum, ona daha sıkı sarılarak.

"Beni güzelleştiriyorsun dostum," diye cevap veriyor dans ederken. "Buradaki herkes benim yerimde olmak istiyor, sana sahip olmak istiyor. Ya senden nefret ediyorlar ya da senin gibi olmak istiyorlar, karar veremiyorlar."

Sırıtarak eğilip dudaklarını yalıyorum. "O zaman en çok arzulanan kadınla birlikte olmak nasıl bir duygu?"

"Sanki tam da olmam gereken yerdeyim, kraliçeme hizmet ediyorum." Elimini öperek geri çekiliyor ve ben de şaşkınlıkla onun arka planda kayboluşunu . Simon takım elbisesinin içinde göz kamaştırıcı bir şekilde ortaya çıkıyor.

"Dans etmek ister misin, güzel şey?" diye takılıyor.

Koluma girip beni dramatik bir şekilde odanın etrafında döndürmesine izin veriyorum, sonra ben devralıyorum ve ikimizi de güldürüyorum. Bu şimdiye kadar katıldığımız her partiden kalma bir gelenek. Başımı omzuna yaslayıp kollarında hareket ederken kahkahalarımın azalmasına izin veriyorum, müzik eşliğinde sallanıyorum. Buna bir daha asla sahip olamayacağımı sanıyordum. Ona daha sıkı sarılıyorum ve o da bunu hissetmiş gibi başıma bir öpücük konduruyor. Gözlerine bakıyorum ve orada da aynı duyguyu görüyorum.

"Seni bir daha kaybetmeyeceğim Thea," diye söz veriyor. "Aile."

"Aile," diye fısıldıyorum ve sonra sallanmaya devam ediyoruz, arkadaşlarımız bizi izlerken birlikte saatlerce dans ediyoruz.

Sadece iki iyi arkadaş, şimdiki zaman istila edene kadar bir anlığına geçmişe tutunuyor.

DOKUZUNCU ŞEF



CONALL

I eşimi ve onun en iyi arkadaşını izliyorum. Kucaklaşmalarında çok fazla acı ve sevgi var, kalbim onun için ağrıyor ve orada bir söz veriyorum ve o zaman eşimin onsuz acı çekmesine asla izin vermeyeceğim

Tekrar. Bir vampir ve arkadaşlarının canavarlarımızdan birini köşeye sıkıştırdığını fark ettiğimde bakışlarım başka yöne çekiliyor. Hırslayarak, eşimin yaşadığı özel anın bölünmesini istemediğim için hışım ile yanına gidiyorum.

" bırak," , deniz kızı Tide olduğunu fark ederek.

"Sadece konuşuyoruz. O bizim mahkemelerimizden biri, değil mi?" Adam dönüyor ve ben de gözlerimi ona dikeyim. Burada bizim niyetlerimizden daha fazlası var ve canavarlara hiçbir şeyin zarar vermesine izin vermeyeceğim, bu yüzden aralarına giriyorum.

"Artık konuşmuyorsun küçük çocuk," diye çıkışıyorum, kollarımı kavuşturuyorum, gölgelerim etrafımda kıvrılıyor. "O bizim korumamız altında... tabii seni ibretlik bir duruma düşürmemi istemiyorsan."

Oflayıp pufluyor ve arkadaşlarına bakıyor. "O buna değmez." Arkasını dönüyor ve kazanmış gibi başını dik tutarak uzaklaşıyor. Onun aptallığı karşısında başımı sallayarak gölgelerimi bırakıyorum ve onu sıkıştırmamak için bir adım uzaklaşıyorum. "Davranışları için özür dilerim."

"Erkeklerin aptallığına alışkınım," diye mırıldanıyor ve sonra bana bakıp gülümsüyor. Güzel bir gülümseme ama kız arkadaşımın bana verdiği ve tüm dünyayı aydınlatan gülümseme gibi değil. "Onu gerçekten seviyorsun."

Soru sormak için başımı eğiyorum, o da gülüyor.

"Beni korumaya çalışırken yanlışlıkla bana dokundun. Başka biri olsa büyüme kapılırdı. Sadece gerçekten aşık olanlar bunu yapmaz. Bunu sadece bir kez gördüm... şimdi iki kez. Onu seviyorsun." Gözleri Althea'yı ve usulca gülümsüyor. "Nedenini anlıyorum. O türünün tek örneği."

"O öyle, ben de öyle." Başımı sallayıp eşime bakıyorum. "O benim her şeyim." "Ona sıkıca tutun," diye mırıldanıyor. "Aşk çok kolay alınabilir uzakta." Gözlerinde bunu ilk elden biliyormuş gibi bir acı var ve bana başını sallıyor. "Araya girdiğiniz için teşekkür ederim. Bağırsaklarının etrafa saçılmasından hoşlanacağınızı düşünmemiştim." Ben arkasından bakakalırken o uzaklaşıyor.

Kendime not, deniz kızlarının yoluna ıkma.

Eşimin bakışlarını hissediyorum ve ona dönüyorum. *Her şey yolunda mı?* diye soruyor.

Her şey yolunda, aşkım. Söz veriyorum.

OSIS

Dans pistinin etrafında dönerek her şeye göz kulak oluyorum. Aşkımın oturmak için tahtlara doğru ilerlediğini görüyorum, Lycus ve Nathair de onu takip edip yaklaşıyorlar. Simon eşinin yanına dönüyor ve ben de onların iyi olduğundan emin olduktan sonra bir kez daha kenarlara kayarak canavarları ve partiyi kontrol ediyorum. Şimdiden beslenen ve sevişen insanlar var ve konsey her şeyi izliyor. Herkes bir şeylerin olmasını bekliyor ve beklentileri havada, giderek gerginleşiyor.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ama bakmak için döndüğümde hiçbir şey bulamıyorum. Onun yerine, gücünü göstermek için görünmeyi seçen hayaletlerinden biriyle konuşan Azul'a doğru ilerliyorum. Ben yaklaştığımda hayalet uzaklaşıyor ve bizim için konuşmaları dinliyor.

"Herhangi bir sorun var mı?" Dostumuzu endişelendirmek istemediğim için ona usulca soruyorum.

"Sadece birkaç saygısız sarhoş vampir. Biri yürüyemeyecek kadar bitkin, diğeri bizden bir şey alıp almamayı tartışıyor ve konsey de saldırı planları yapıyor. Başka bir şey yok," diye mırıldanıyor, arkadaşının yakınında ve evinde bu kadar çok düşman olmasından açıkça rahatsız, tıpkı benim gibi.

"Bir gece, kardeşim," diye hatırlatıyorum ona, omzunu sıkarak. "Sonra sonsuza dek sadece Althea ve biz olacağız."

İç çekiyor, bir hayalet bize doğru uçarken yüzünü ovuşturuyor. Sırtarak onu yalnız bırakıyorum. Lycus kucığında genç bir dişi vampirle yanımdan geçerken başımı sallıyorum, sarayından bir gözetmen onları partiden çıkarırken fazla beslendiği için onu azarlıyor. Zale ve Conall yüzlerini tıka basa dolduruyor ve eşimizi dikkatle izliyorlar.

Daireler çizmeye devam ediyorum, kaplanımın esnemeye ihtiyacı var. Dışarı çıkıp etrafı kontrol ediyorum. İnsanlar ejderhanın alev üflemesini izlemek için burada toplanmış. Bundan nefret ettiği açık ama bunu Althea için yapıyor, bu yüzden ben de gözümü onlardan ayırmıyorum.

Birden arkamda bir varlık hissediyorum ve dönüyorum. Bir dişi bana sırtıyor ve çok yakınımnda duruyor, bu yüzden aşırı tatlı kokusunun burun deliklerimi istila etmesini istemediğim için hızla geri çekiliyorum. Bana zarif dişlerini gösteriyor, ki bu dişler eşimin kocaman dişlerine benzemiyor. Gözleri garip bir pembe renkte, belki de kontakt lens, saçları ise sarı ve kısa. Başka bir şey fark etmeye zahmet etmiyorum, sadece bir saldırı durumunda onu tanımlamak için ayrıntılar.

"Adın ne?" diye soruyor.

"Bana kral olarak hitap edebilirsiniz. Burası benim sarayım." Bunun doğru olup olmadığını tartışmadık, çünkü bir sarayı yönetirken sadece bir kral veya kraliçe olur, ancak konsey buna ne kadar karşı çıkarsa çıksın burada hepimiz eşitiz ve bu kadınla ilgili bir şey beni rahatsız ediyor, bu yüzden adımlı almasını istemiyorum.

Ayrıca, isimlerin gücü vardır ve sadece eşim buna sahip olabilir.

Arkamı dönüyorum ama o devam ediyor, bana dokunmaya çalışıyor. Denemelerini savuşturuyorum ve ona ters ters bakarak gülmesine neden oluyorum. "Ben Elemental Court'tan Freda." Sanki etkilenmem gerekiyormuş gibi saçlarını savuruyor ama ben sadece yürümeye devam ediyorum ve eşimin yanına dönmek için içeri giriyorum. Havadan sudan konuşmaya ve ilgi odağı olmaya itilmeyeli uzun zaman olmuştu.

Nefret ediyorum.

"Çok yakışıklısın. Ben de senin gücünün tadını alabiliyorum. Eğer beslenmek için kaçmak istersen-"

Tüm gücümü ona odaklayarak dönüyorum. "Ben eşimden beslenirim, başkasından değil. Bunu önermek bile bir hakarettir ve sen de bunu biliyorsun. Bunun bir daha olmasına izin verme." Öfkeli bir bakışla ondan uzaklaşıp eşimin yanına gitmeye hazırlanırken, boynumda aniden bir acı patlıyor.

ALTMİŞİNCİ BÖLÜM



ALTHEA

I Hissettiğimde tahtıma oturup izliyor ve bekliyorum. Arkadaşlarımla paylaştığım bağları bozan bir şey olduğu için bir yanlışlık hissi var. Keskin bir acı hissi ve ardından pişmanlık bana doğru süzülüyor ve ben Başımı kaldırıp kaynağı arıyorum. Onu bulduğumda, ilk eşimin beni reddettiği zamankinden daha güçlü bir ıstırap dalgası içimi yırtıyor. Nefesim kesiliyor ve önümdeki sahne dışında her şey kayboluyor.

Osis'in boynunda bir kadının dişleri var.

Ondan, eşimden besleniyor ve benim olanı tadıyor.

Nefes nefese kaçıyor ve eliyle boynunu kapatıyor ama ben gözlerimden akan acı dolu yaşların arasından zar zor görebiliyorum. Eşlik bağı yoğun içgüdülerimi harekete geçiriyor ve istesem de duramıyorum.

"Başkasının seni tatmasına izin mi verdin?" Kükrüyorum, içimde acı ve sahiplenmenin yanı sıra kıskançlık da dolaşıyor. Müzik kesiliyor ve konuklarımız dönüp bana bakıyor, sonra da bakışlarımı takip ediyor. Diğer dostlarımın, krallarımın zihnimde öne çıktığını hissediyorum ama onları uzaklaştırıp Osis'e odaklanıyorum.

Benim kaplanımda.

Yüzü solgun ve gözleri kalbimi sızlatacak kadar büyük bir acıyla gölgelenmiş.

"Yaptın mı?" Ses tonum ölümcül, talep ediyorum.

Öfkem ve acım yüzünden zar zor nefes alabiliyorum.

İhanet kelimesi beynimde bir kez daha yankılanıyor.

Dizlerinin üzerine çöken Osis kırmızı halının üzerinde bana doğru sürünmeye başlıyor, gözleri özür ve acıyla dolu. Gücümün odaya çarparak herkesi geri ittiğini hissediyorum. Osis başını eğiyor, dişlerini sıkıyor ve bombardımanın içinden sürünerek geçmeye devam ediyor.

Kafamın içinde Nathair'in bana seslendiğini duyuyorum ama onu görmezden geliyorum. Her şeyi görmezden geliyorum ama önümde diz çökmüş, gözyaşları bakışlarında yüzen ve yüzünden aşağı süzülen adamı görmezden geliyorum. Elinde bir bıçak beliriyor, önce bıçağa sonra da ona bakıyorum.

"Cevap ver bana!" Emrediyorum, kelimeler acı dolu ve odadaki diğerleri de benim acımla birlikte haykırıyor.

Beni sevmesi gereken biri tarafından bir kez daha ihanete uğradım. "Bana ihanet ettin," fısıldıyorum ama duyduğunu biliyorum. "Tıpkı eşim gibi senden önce."

Onu fiziksel olarak yaralamışım gibi sendeliyor, yüzü acıyla buruşuyor.

"Kraliçem," diye mırıldanıyor ve yere daha da yaklaşıırken kendi acısını, kendinden nefret edişini hissediyorum. "Bana dokunmasına izin verdiğim için üzgünüm. Onu durduramadığım için üzgünüm. Kanımın tadına baktı. Bunu yapmasını istemedim, senden, eşimden, kraliçemden başka kimsenin bana dokunmasını istemiyorum ama oldu işte. Cezalandırılmam için kendimi sana sunuyorum. Kendimi özür dilemek için sunuyorum. Her santimim senin. Bunu kanıtlayacağım."

Kalbim acı ve sahiplenme duygusuyla tekliyor. Bana asla ihanet etmeyeceğini biliyorum ama bu eski yaraların yeniden açılmasını ve dostluk içgüdüsünü engellemiyor.

Gömleğini yırtıp açıyor, fırlatıp atıyor ve bıçağı göğsüne bastırıyor. Bıçağı göğüs kafesine saplayıp derisini ve kemiğini keserken ağzım açık kalıyorum. Kalabalıktan soluk sesleri ve çığlıklar yükseliyor ama gözlerimi ondan ayırmıyorum.

Dostum.

Göğsünde bir delik açıyor, kanlı bıçak yere düşüyor ve bir çığlıkla elini yaraya sokuyor. Gözlerimi hızla kırıştıtarak kendi göğüs boşluğunu araştırmasını ve bir çığlık atarak kalbini çıkarmasını izliyorum.

Dövülmüş, kanlı organ avucunun içinde yatıyor.

"Bu her zaman senindi. Al onu kraliçem, çünkü sen olmasan zaten atmayı bırakacaktı. Kalbimi al ve seni sevdiğimi bil," diye yalvarıyor, vücudu kan kaybından ve kalbinin yokluğundan sallanıyor.

O ölüyor.

Ayağa kalktım ve ona doğru yürüdüm. Başını arkaya yatırıyor ve ölüyken bile bana olan sevgisini, takıntısını ve hayranlığını hissediyorum.

"Sizi seviyorum kraliçem. Onu al ve bir kez daha senin olsun."

Herkesin gözünün üzerimde olduğunu bilerek önünde diz çöküyorum.

, çırpınan organı yalıyorum, nefes nefese kalıp ölürken bakışlarını tutuyorum ve kanın içinde gerçeği görüyorum. Kadının onu arkadan yakaladığını ve tepki veremeden dişlerini boynuna geçirdiğini görüyorum. Bir casus olmak için sarayımızda hak iddia etmeye ve güç kazanmaya çalıştı. Adam çırpınırken ve kaçmaya çalışırken duyduğu tiksintiyi, nefreti hissediyorum.

"Sana zarar vermeden önce öleceğim," diye fısıldıyor.

Başımı kaldırıyorum, dudaklarım onun kanıyla lekelenmiş, parlaklığını yitiren gözleriyle karşılaşıyorum.

Kraliçem, lütfen. Kafamın içinde diğerlerinin onu kurtarmam için bana yalvardığını duyuyorum.

... onu affetmek için.

Hayatı tükenirken Osis'dudakları kıpırdıyor. "Kaderim senin ellerinde. Özür dilerim, aşkım. Beni affet, bu hayatta ya da bir sonraki hayatta."

Kalbini elimde tutarak nazikçe kabul ediyorum ve sarmaya başlıyor. Onu yakalıyorum ve kalbini vücuduna geri sokarken dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Bana karşı çığlık atıyor, ben onu öperken çırpınıyor.

Dudaklarında ölümün tadını alıyorum, ruhu ayrılmaya hazır. "Sen benimsin. Sana yaşamayı ve sonsuza dek bana bağlı kalmanı emrediyorum. Bu bedende olmadığı sürece kalbini istemiyorum," diyorum yüksek sesle, herkes duysun diye. "Sen benimsin Osis, bu kalp de öyle. Şimdi nefes al," diyorum. "Yaşa."

Titriyor, gözleri bir kez daha hayatla doluyor. "Kraliçem," diye mırıldanıyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyorum dudaklarına karşı ve sonra dişlerimi boynuna geçirerek diğerinin dokunuşunun lekesini değiştiriyorum. Kan kaybına rağmen bir iniltiyle beni kendine çekiyor.

"Evet, beni senin yap. Lütfen kraliçem," diye yalvarıyor, ben ona zevkimi sunarken sırtı kamburlaşıyor ve bir çığlık atarak balodaki herkesin önünde boşalıyor. Geri çekildiğimde onu usulca öpüyorum, yere indiriyorum ve bileğimi hızla kesip beslenmesi için dudaklarına bastırıyorum. Başımı kaldırarak odayı tarıyorum, insanların yüzlerindeki dehşeti, arzuyu ve özlemi fark ediyorum.

Gelin onunla olun, diğer dostlarımdan bunu talep ediyorum. Ortaya çıkıyorlar ve ben bileğimi geri çekip ayağa kalkıyorum, Osis'i onların korumasında bırakıp

eşime dokunmaya cüret eden kadın.

Kalabalık, ben onların arasından geçip kadının etrafında açık bir daire oluştururken dağılıyor. Bunu emir üzerine yapmış olabilir ya da sadece güç ve ilerleme hırsıyla bir fırsatı değerlendirmiş olabilir, ama bunun bir önemi yok. Sarayı ve arkadaşları ona ihanet ediyor ve onu dudaklarında eşimin kanıyla tek başına bırakıyor. Yaklaşmamı izlerken korkmuş görünüyor ama sonra meydan okurcasına çenesini yukarı kaldırıyor.

Kısa saçları ve uzun, söğüt gibi gövdesiyle çok güzel ama benim olana dokunmaya cüret ettiği için onu yok edeceğim.

"Tadı güzeldi. Ne kadar çok istediğini hissedebiliyordum," diye alay ediyor. Aptal.

Zalimce gülümseyerek önünde duruyorum, bakışlarımla buluşmak ve gücüme karşı ayakta kalmak için mücadele ederken ifademden ürktüğünü fark ediyorum ve bunu ben denemeden yapıyor, bu yüzden bir kez olsun serbest bırakıyorum.

Gücüm içime doluyor, tenimin içten içe parlamasına neden oluyor ve bir çığlıkla dizlerinin üzerine çöküyor - bu balodaki herkes gibi. Büyümesine izin veriyorum ve o çığlık atıyor.

"Lütfen, özür dilerim!" diye ağlıyor, gazabımdan kaçmak için dört ayak üzerine düşüyor. İşe yaramayacak. Benim olana dokundu.

Benim olanın tadına baktı.

"Özrünün burada hiçbir anlamı yok," diyorum, güç ve öfke dolu gür sesimle. "Benim olana dokundun. Eşimin tadına bakmaya cüret ettin. Eşimin!" Kükrüyorum ve o çığlık atıyor, gözlerinden ve kulaklarından kan akıyor. Beni çağırıyor, kullanmamı bekliyor ama kullanmıyorum. Gücümü henüz onun üzerinde harcamıyorum.

Onun yerine çenesinden tutup ayağa kaldırıyorum. Mücadele ediyor ama zayıf, çok zayıf.

"Benim," diye yüzüne tısladım. "Ve bunun bedelini ödeyeceksin."

"Çok geç, kanı içimde," diye tükürüyor, dudaklarından kan damlıyor.

"Haklısın," diye düşünüyorum ama sonra gülümseyip onun kanına odaklanıyorum ve güçlerimi serbest bırakıp benim olanı, eşimin kanını çağırıyorum. Uluyor ve ben ondan her bir damlayı koparıp kendime çağırırken camları ve aynaları paramparça ediyor. Aramızdaki mesafe boyunca süzülüyor ve tenime nüfuz ediyor. Yüzyıllardır görülmemiş gücüme tanık olan kalabalığın dehşetini ve şaşkınlığını hissediyorum. "Ama artık değil." Onda tek bir iz bile kalmadı. Onun üzerinde hiçbir gücü yok. Bundan eminim.

Sürünerek uzaklaşmaya çalışmasını izliyorum. Gülerek topuğumu sırtına bastırıyorum ve etrafıma bakınırken onu sabitliyorum. "Başkalarının rızası olmadan içki içenlerin cezası nedir?" Kimse cevap vermiyor ve sırtışım genişliyor. "Bu eski bir kanun, bu yüzden bilgi eksikliğinizi affedeceğim. Yine de cehaletiniz onu kurtaramayacak." Bir kez daha uzanarak başını çeviriyorum ve dişlerini kavrayıp ağzından koparıyorum.

Ondan çıkan çığlık kulak zarlarımı paramparça ediyor ama onu bir kez daha yere fırlattığımda çabucak iyileşecekler, orada uluyor ve ağzını kapatıyor, bunun ne anlama geldiğini biliyor.

"Senin olmayan bir şeye bir daha asla dokunmayacaksın," diyorum ona.

Onu, kendini iyileştirme ya da bir daha başkasının tadına bakma yeteneği olmadan uzun ve acı dolu bir ölüme lanetledim.

Onu çığlık attığı ve içinin yandığı yerde bırakarak, elimi dişlerinin etrafına doluyorum ve şok olmuş misafirlere bakıyorum. "Bu, sarayımda hak iddia edebileceğini düşünen herkese bir uyarı olsun. Bu adamlar benim. Kalpleri, ruhları, bedenleri ve kanları benim. Onlara yan gözle bile bakarsanız, sizi parçalara ayırır ve onları becerirken kanınızda yıkanırım." Gülümsüyorum.

Osis'e geri dönerek önünde çömeliyorum ve ona dişlerini sunuyorum. "Aşkım, sana bir daha asla dokunmayacak."

Gülümsüyor ve beni çılgınca öpüyor. "Seni seviyorum."

"Müzik!" Osis'in başını kavrayıp benim için inleyene kadar geri çekerken Nathair bana sırtarak sesleniyor.

Arkadaşı.

ALTMİŞ BİR ŞAFT



LYCUS

I Kıskançlığı ve öfkesiyle bir başkasının canını alan kardeşimi savunurken eşimi hayranlıkla izledim. Onun gücü odayı sular altında bıraktı ve söylemekten utanmıyorum ki bu benim pantolonumu tohumla doldurmama neden oldu.

Yaptığı şeyden pişman değilim, Osis'i öperken o da pişman değil. gururla, onu sahiplenerek, ama yine de yaklaşıyoruz. Artık onun neler yapabileceğini gördüler ve ona doğrudan saldırmak gibi bir hata yapmayacaklar. İşbirlikçi cephelerinin arkasında oluşan ihaneti ve planları neredeyse görebiliyorum.

Hepsi alarma geçti ve kraliçemizin erkeğine, kardeşimize dokunmaya cüret eden kadının saray üyeleri yaramaz çocuklar gibi sürüklenerek götürüldü. Diğerleri safları sıklaştırıp bekliyor, biz de öyle. Dayanacak hiçbir dayanakları yok. O kadın sebepsiz yere saldırdı ve rızası olmadan içti, bu yüzden eşi olarak Althea'nın onu savunmaya ve intikam almaya hakkı vardı. Ama bu onların bunu kolayca kabul edecekleri anlamına gelmiyor. Buraya sözde suçlarımızın kanıtını bulmaya ve bizi alaşağı etmeye geldiler, böylece güçlerini bizim mahkememizde uygulayabilecekler. Her şeyi kendi çıkarları için kullanacaklar.

Neler olduğu konusunda endişelenerek hızla yer değiştiriyorum ve Nathair'e başımı sallayarak tavana çıkıyorum, dinlerken karanlıkta beni yakalayamayacakları bir yerde asılı kalıyorum.

Eğer biri kraliçeme saldırmaya kalkarsa, zehrimle yok olur.

Beklerken karmaşık bir ağ örüyorum, ipeğimi eğiriyorum ve kırışlerden atıyorum. Odanın tüm köşesini kaplamayacak ama bir şeyler yapmam gerekiyor ve eşimin adını ipekle heceleme iyi bir zaman kaybı. İşim bittiğinde ve kenardan sarktığımda, yardım edemem ama onun onayını ararım. Beni hissetmiş gibi yastıkların üzerinde dizlerinin üzerine çöküyor ve beni arıyor. Her zamanki gibi karanlığın içinden doğruca beni görüyor, adını gördüğünde gözleri parlıyor. Aramızdaki bağa sevgi pompalanıyor.

Onu görmek için aşağıya doğru sallanmak üzereydim ki, bir şeyin parıltısı gözlerimi aldı ve uyarıcı bir titreşim bacaklarımdaki tüyleri kaldırdı.

Elinde gümüş bir şey parıldarken eşimin ve kardeşlerimin etrafından dolaşmaya çalışan bir vampir görüyorum. Henüz onu görmemişti, bu yüzden uyarımı kafalarına çarpıyorum, ama aynı zamanda çoktan hareket ediyorum. Tavanda sallanarak tam arkasına geçiyorum ki eşime doğru hamle yapıyor. Onu havaya kaldırırken bir kısaç koluna kenetleniyor ve diğeri omzunu deliyor. Kanı bacaklarımdan aşağı akarken çığlıkları odayı dolduruyor. Arkadaşımın kalbine saplayacağı bıçak yere yuvarlanıyor.

Kız kardeşiydi, diğerlerine bağın aşağısında, saçlarımı ıslatan kandan onun niyetlerini ve duygularını sezdiğimi söylüyorum. Bunun için Althea'yı öldürecekti.

Nathair yavaşça ayağa kalkar ve ona dik dik bakar. "Hangi mahkeme ona sahip çıkıyor?" diye sesleniyor.

Yanıt gelmeyince Nathair sırtıyor. "Kimse yok mu? Sarayınız, bu akşam kurallarımızı çiğneyen ve ölmek üzere olan kadının kardeşine sahip çıkmak istemiyor. Seni aptal erkek, şimdi sen de öleceksin." Yastıkların arasındaki yuvasından başını sallamakla yetinen Althea'ya bakıyor. Bir an tereddüt ediyorum ama sonra beni izlerken duyduğu kana susamışlığı ve heyecanı görüyorum.

Onu öldürmemi izlemek istiyor.

Eşinin onu korumasını izlemek istiyor. O

çok hırçın küçük bir şey.

Çığlıkları odada yankılansın diye onu daha yükseğe kaldırıyorum, cüretkârlığı karşısında örümceğimden tıslayan bir uyarı kaçıyor.

. Benim

dostum!

Havada onun arzusunun kokusunu alıyorum ve bu beni sadece teşvik ediyor, saldırırken hayvani tarafım devreye giriyor. Hızlı ve istikrarlı bir şekilde, devasa dişlerimi adamın göğsüne batırıyorum. Acı dolu feryatları onu daha sıkı tutmamı sağlıyor ve ben havaya yükselip ikimizi de asarak zehrimi ona pompalıyorum. Dişlerim

Onu delip geçiyor, vücudunun diğ er tarafından dışarı kayıyorum ve sonunda onu ipeğimle yakalayarak serbest bırakıyorum. İzleyip beklerken onu asılı tutuyorum. ığlık atmaya ve ipeğın içinde çırpınmaya başladığında, eriyip yanarken kendi gözlerini oyarken hem dehşete düşmüş hem de meraklı bir kalabalık toplanıyor. Dili de sıvılaşıyor ve her deliğinden kan akıyor. Derisi patlayıp soyulana kadar kabarıp köpürmeye başlıyor, geriye kaslarla kaplı bir iskelet kalıyor ve o da eriyor. Onu orada bırakıp kendimi yere bırakıyorum. Kalabalık dehşet içinde benden uzaklaşıyor, elleriyle ağızlarını kapatıyorlar.

Eşime dönüyorum ama elini bana doğru kaldırırken bakışlarında sevgiden başka bir şey yok. Ona ihtiyacım olduğı için aceleyle kabul ediyorum. Başını eğiyor ve ona ulaştığımda tereddüt ediyorum ama elini vücudumda gezdirerek çenemi kavlıyor ve beni beslenmek için daha da yaklaştırıyor.

Ailemi koruduğum için ödölüm.

Az önce adamı acımasızca öldürmek için kullandığım dişlerimle eşimi ısırıyorum. Beni bir iniltiyle karşılıyor, kolu beni aşağı indirmek için etrafımı sararken başı geriye düşüyor. Dişlerim bu formda çok büyük olduğı için dikkatli davranıyorum ama o beni daha derine batırmam için cesaretlendiriyor, gözleri mutluluktan kapalı.

Bizim küçük canavar
sikicimiz. Kabus
sevgilimiz.

AZUL

Beslenirken kardeşimin arkasını izliyorum. Herkesin yüzündeki korku ve tiksinti beni sırtıtmaya itiyor. Eşimiz yüksek sesle inliyor ve Lycus onu serbest bıraktığında usulca yere yatırıp örümcek formunda önüne geçiyor, sonra bacaklarını kaldırıp tıslıyor. Bir kamyon büyüklüğünde, tehditkâr bir görüntüsü var ve ne demek istediğı çok açık: Eşine zarar vermeye kalkma.

Son bir tıslamayla örümcek eriyip gider ve Lycus nefes nefese ve kanlar içinde onun yerini alır. Eşinin yanında dizlerinin üzerine çöküyor ve onun yanına sokulup boynundaki yarayı yalıyor. Tembel bir gülümsemeyle onun başını okşuyor. Gözlerim öldürdüğü adama geri dönüyor.

Zehrini kullandığını sadece bir kez gördüm ama yine de korkunç bir manzara.

Adam eridi ve içten dışa kanadı. Şimdi, korkunç kalıntılar bir uyarı olarak orada asılı duruyor ve bizim için mükemmel olan kabus gibi bir görüntü sağlıyor. Zale, yaptığı şeyden sonra ona destek olmak için Lycus'un yanına sokuluyor. Geri kalanımız dağılmış, misafirlerimizi iyileşirken izliyoruz.

"Bu gece daha kaç kişi öldürülecek? Bu yüzden mi buraya getirildik?" diye sesleniyor bir adam.

Onu arıyorum ve elim kılıcıma gidiyor ama eşimin sesi beni durduruyor.

"Bizi ve evimizi görmek istediniz, işte bunu yapıyorsunuz. Arkadaşlarımın beni öldürmeye niyetli olanları öldürmesini engellemeye mi çalışacaksınız? Hiç sanmıyorum. Öldürdüklerinizi kapalı kapılar ardında saklıyor olmanız sizi bizden daha iyi yapmaz. Dışarıdan parlak ve mükemmel görünebilirsiniz ama içeride hepiniz bizim gibi birer kâbussunuz."

"Biz canavar değiliz, sizin gibi değiliz," diye karşılık veriyor bir başkası.

"Sevgilim, hepimiz canavarız." Gülüyor, sesi gırtlaktan ve güzel, sikimin sarsılmasına neden oluyor. "Bazıları sadece daha iyi saklıyor. Sizin saraylarınızda doğduğumu ve perdenin arkasındaki gerçeği gördüğümü unutuyorsunuz... birbirinize sunduğunuz o mükemmel görüntüyü." Ellerini uzatıyor ve Nathair ile Reve ayağa kalkmasına yardım ediyor. Onların ellerini kendi ellerinde tutarak ileriye doğru yürür ve başını eğerek kalabalığa bakar.

"Mahkemelerin günahlarını saymaya başlamamı ister misiniz? İki yıl önce dört kadının başka bir mahkemeye seks için öldürüldüğü hasat festivaline ne dersiniz? Ya da Specter'ın düzenlediği ve bir meydan okumanın reddedilmesinin ardından kan gölüne dönen bir parti. Devam edebilirim. Bunlar kamuoyu önünde işlediğiniz cinayetlerden ve yaşadığınız utançlardan sadece birkaçı, ancak kapalı kapılar ardında sakladıklarınıza değinmeye bile başlamıyor."

"Ya Principes?" diye soruyor birisi. İşte başlıyoruz. "Bir hafta önce katledildiler. Birçoğu senin yaptığına inanıyor."

Gülümsüyor, inkar etmiyor. "Eğer dediğiniz gibi öldürüldülerse ya da katledildilerse, o zaman neden bazı saraylarını burada görüyorum?" Onların önünde yürümeye başlar. "Belki de ölenler sadece mahkemede yasalarımızı çiğneyenlerdi?" diye alay ediyor. Onu açıkça suçlamayacaklardır, hele ki

Bizim neler yapabileceğimizi bildikleri için balık tutuyorlar ve o da onları mükemmel bir şekilde oynayarak birbirlerine düşürüyor.

"Peki siz kim oluyorsunuz da yasalarımızı uyguluyorsunuz?" Konuşan adam bir konsey üyesi ve Element Mahkemesi Kralı. Kızgın görünmüyor. Aksine, neredeyse meraklı görünüyor. "Bu konseyin işi."

Arkasını dönerek tahtına doğru yürümeye başlar, ancak alaycı bir sırıtışla omzunun üzerinden bakar. "O zaman belki de konsey daha iyi bir iş yapmalı."

Elimde olmadan kıkırdıyorum, sırtını korurken gözlerim eşimi takip ediyor. Gerçekten daha iyi bir iş.

ALTI-İKİ ŞAFT



ALTHEA

T Konsey yakında harekete geçecek. Bunu hissedebiliyorum. Huzursuzlanmaya başladılar.

Şimdi mi? Bağımız aracılığıyla diğerlerine soruyorum. Gergin enerji beni dolduruyor,

Ama belli etmiyorum. Bu gece burada yapacağımız şeyin her şeyi değiştireceğini biliyorum ama bu olması gereken bir şey. Normumuzun bu olması doğru olduğu anlamına gelmiyor. Irkımıza bu şekilde devam edemeyeceğimizin gösterilmesi gerekiyor.

Jüri olarak işimiz ve bu gece bizim kötü gösterimiz.

Daha iyi bir zaman olamazdı, diye yanıtlıyor Nathair, böylece tahtlara doğru ilerliyorlar. Ben de onları takip ediyorum ama bu sefer oturmuyorum. Ayakta kalıyorum ve arkadaşlarım kendi tahtlarının önünde durarak dağıldıklarında, toplanan kalabalığa gülümsüyorum. Fısıltılarını ve hissedilir korkularını görmezden geliyorum. Belki de kendi ölümlerini hissediyorlardır.

Belki de sevmiyorlardır. Her iki durumda da, bu onları kurtarmayacak.

Hiçbir şey olmayacak.

"Biraz önce yasalarımızı kimlerin uygulayacağını sormuştunuz. Görmek ister misiniz?" Sesleniyorum, sesim odanın içinde yankılanıyor.

Simon ve arkadaşı onları içeride tutmak için kapıları kapatırken misafirlerimiz daha da yaklaşıyor. Canavarlarımız neyin geldiğini bilerek bir kıkırdamayla gölgelerin arasında kayboluyor. Yanıt beklemeden elimi yüzümde gezdiriyorum, alaycı sırıtişım gördükleri son şey oluyor. Arkadaşlarım da aynısını yapıyor,

Gücümüzün bir uzantısı olan maskelerini çağırmak. Güce mal olduğu için bunu çok fazla yapmıyorum ama yedi kralım ve ben tahtlarımızın önünde durup maskelerimizle onlara bakarken çıkan yüksek sesli nefesler için buna değer. Güçlerimiz odanın içinde özgürce akıyor. Gölgeler bir araya gelip ellerini uzatıyor, ölümün soğuk havası konuklarımızı ürpertiyor ve kâbuslar canlanıyor, avlarını ararken odada kıvranıyorlar.

Günahkarlar için.

"Bizler kan kralları ve kraliçeleriyiz. Bizler kanunuz. Bizler karanlıkta çarpışan yaratıklarız. Biz suçların bekçileriyiz. Biz adaletin terazisiyiz. Bizler tanrıların elleriyiz. Bizler yeniden doğan günahkarlarız. Bizler yargıçlarız," diye gürlüyorum ve yerdeki yastıklar tutuşuyor, altında sakladığımız yargı kan çemberini ortaya çıkarmak için yanıyor. Şimdi buradaki her bir ruhu tüketen korku karşısında dudaklarımdan kahkahalar dökülüyor. Ne olduğumuzu bilmiyor olabilirler ama kaderin ve ölümün dokunuşunu derinden hissediyorlar ve krallarım da katılınca bu ses odada yankılanıyor.

"Bunun anlamı ne?" diye soruyor eski dostum Vermillion kralı, hâlâ kafası karışık ve kontrollü görünmeye çalışıyor.

"Güzel ama oldukça aptalsın, değil mi?" Maskenin arkasından sırtıyorum. "Konsey işini düzgün yapmıyor. Irkımız cinayet işlemeye, çalmaya, tecavüz etmeye ve kendilerine ait olmayanı almaya istekli olanlarla dolup taşıyor. Güç konumunda olanlar daha zengin ve daha güçlü hale gelirken, daha düşük olarak kabul edilenler sadece hayatta kalmak için mücadele ediyor. Tanrılar, yeteneklerimizi savurganca kullanmamıza ve şımarık tavırlarımıza kızdılar, bu yüzden bizi seçtiler. Bizler, yüzyıllar boyunca ırkımız tarafından haksızlığa uğramış ve ikinci bir şans verilmiş vampirleriz - bunun bir daha yaşanmaması için ikinci bir şans. Yıllar boyunca yargıçlar sessizce izlediler ve hak edenleri cezalandırdılar, ancak zaman doldu. Çok uzun süre gözlemledik ve bekledik. Hiçbir şey değişmiyor. Bir ölüm bir dalgalanma yaratır ama birçok ölüm bir dalga yaratır. Ne olduğumuzu, kim olduğumuzu unuttunuz. Yasalarımızı unuttunuz ve yargıçlara tanrılar tarafından ırkı temizlemeleri emredildi yoksa hepimiz öldürüleceğiz." Bir an için hiçbir hareket olmadı ve sonra biri gülmeye başladı.

Diğerleri de beceriksizce katılır.

"Komik, gerçekten komik." Vermillion kralı kıkırdıyor ve kalabalığın kendisine katılmasını sağlamak için dönüyor. "Halkımızı öldürmelerini haklı çıkarmaya çalışıyorlar! Bizimkileri! Onlar katil, başka bir şey değil ve konsey her zaman halkımızı koruyacaktır."

Bazılarının tereddüt ettiğini ve kapılara yöneldiğini görüyorum, açıkça dışarı çıkmak istiyorlar. Parmaklarımı şıklatıyorum ve bu odadaki her bir kapı ve pencere çarparak kapanıp kilitleniyor ve ben üzerlerine daha önce koyduğum kan bağıni çözene kadar hareket etmiyorlar.

"Konsey hiçbir şey yapmadı. Zayıfladı. Kaçış yok, şimdi olmaz. Buradaki herkes, her mahkemenin her üyesi yargılanacak. Kötüler cezalandırılacak ve masumlar daha iyi bir hayat yaşamak ve halkımız için daha iyi bir gelecek yaratmak için özgür olacaklar. İstedığınız kadar gülebilirsiniz ama bu sonucu değiştirmeyecektir. Güçlüler zayıfları çok uzun süre avladı, ama artık değil." Adamlarıma başımı salladım.

Bize inanıp inanmamaları önemli değil. Onlar başarısız olduğu için biz görevimizi yapıyoruz ve şimdi başlama zamanı. Diğerlerinin aksine, tantanaya ihtiyacımız yok. Bu gerçek, bu ölüm kalım meselesi ve onurlu bir şekilde, gereken saygı gösterilerek yürütülecek.

Arkadaşlarım Conall'ın gölgesinde kayboluyor ve ötedeki kalabalığın içinde beliriyor. İnsanlar dışarı çıkmaya çalışırken bazı çığlıklar ve bağırışlar duyuluyor. Simon ve arkadaşı arkamda durmaya geliyor ve canavarlarım kaçmak isteyenleri korkutmak için giriş ve çıkışlarda toplanıyor. Bundan hoşlanmıyorum - tamam, bir parçam hoşlanıyor ama bir parçam da işin bu noktaya gelmesinden dolayı üzgün. Çok fazla ölüm, çok fazla israf olacak - hayır, tüm bu hayatları almaktan zevk almayacağız ama bunu yapacağız. Bir söz verdim ve yemin ettim. Göğsümdeki işaret bir amaç ve güçle yanıyor, kutsal görevlerimizi yerine getirmeye hazırım. Daha fazla konuk bana dönüp yalvarmaya başladı ama ben sadece arkadaşlarım kadın ve erkek karışımı yedi kişiyi getirene kadar bekledim. Arkadaşlarım onları önümde diz çöktürüyor ve hareket etmelerini engellemek için bir ellerini omuzlarına koyuyor.

"Yargılanacaksınız. Öncesinde herhangi bir günahınızı itiraf etmek ister misiniz?" Sesim odada yankılanıyor, hepimizden çok daha büyük bir güç tarafından yönlendiriliyor. Bazen ölüm gereklidir, bazen de umut edemezsiniz. Bazen daha parlak bir başlangıç için bir son gerekir.

"Siktirin gidin!"

"Bırak bizi!"

"Konsey, kurtarın bizi!"

"Kralım!"

Osis o kadar sakın bir şekilde, "Artık sizi kurtaramazlar," diyor ki daha fazla mücadele başlıyorlar.

Başımı sallıyorum ve Conall adamını tek eliyle kaldırıp çemberin içine bırakıyor, ardından bir bıçak çıkarıp boğazını kesiyor ve kanı bekleyen kâseye döküyor. Daha önce hiç tam bir yargılama yapmamıştım ama nasıl olduğunu biliyorum. Bununla birlikte, içimden akan kemik derinliğindeki gücü beklemiyordum. Nathair ve onun kan çemberiyle olan bağından başlayarak, bu adamın hayatını ve güçlerini bize gösteren bağdan bize doğru akıyor. O da bunu görüyor; bunu kendi yargımdan biliyorum. Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve bir anlığına ona karşı yumuşuyorum, ardından daha yakın tarihli bazı anılarını dinliyorum.

Bir zamanlar iyi bir adamdı, bir infazcıydı, ama şimdi?

Şimdi ise konumunu kişisel çıkarları için kullanıyor. Erkeklerin ve kadınların ona hizmet etmeye ve koruma için onu beslemeye zorlanmalarını izliyorum.

"Suçlu bulundunuz."

Conall hızlı ve insancıl bir şekilde adamın kalbini çıkarır ve bir kenara fırlatır. Kalabalık çığlıklar atarken adamın bedeni çemberden kaldırılıp kenara konur ve kanı zemini kaplar.

Ejderha dışarı çıkmaya çalışanlara kükrer ve konsey bir araya toplanır, etrafa göz gezdirir ve savaşa gitmeye hazırdır.

Bu onlara yardımcı olmaz.

Dikkatimi bekleyen vampirlere geri veriyorum.

Onları teker teker yargılıyoruz ve ben de kelimeleri yüksek sesle söylüyorum. Konseyin önderliğinde bize saldırmaya hazır gruplar oluştu ama ben sadece gücümü kullanarak hepsini diz çöktürüyorum, hatta bir bankla kapıya vurmaya çalışanları bile. Canavarlarım terk ettikleri alanları dolduruyor, zalim kahkahalarla kaçışlarını daha da engelliyor.

Kaçış yok.

Bu gece, Kabuslar Mahkemesi ya onların mezarı ya da kurtuluşları olacak.

Yedi kişi daha önüme itildi. "Masum," diye mırıldanıyorum hıçkırarak ağlayan bir adama bakarken. Arkadaşlarım onu çemberden çıkarıp birkaç kişinin daha kendi ölümleriyle yüzleşmekten şok olmuş ve solgun bir halde beklediği tarafa götürürken o gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünü kaldırıyor.

Hatta minnettarlar.

"Biz zalim değiliz," diye sesleniyorum diğerlerine. "Biz sadece yapılması gerekeni yapıyoruz."

Bu çok uzun sürüyor, diye mırıldanıyor Nathair. Eninde sonunda birileri geçecek ve bizden birini yakalayacak. Bunu kabul etmekten nefret ediyor ama bu doğru.

Bu süreci uzatmaktan hoşlanmıyoruz ama bu kadarı da fazla, konseyin saldırmaması için arkadaşlarımdan birinin bir saniyeliğine gardını düşürmesinin yeteceğinden bahsetmiyorum bile. Bunu gözlerinde görüyorum. Hâlâ kontrolün kendilerinde olduğunu düşünüyorlar.

"Belki . . ." Onlara gösteriyorum ve hepsi bana dönüyor. "Sence yapabilir misin?" Nathair soruyor.

Başımı sallıyorum, izim rahatlıkla titreşiyor. Tahttan inerek bir kez daha partiye katılanlarla yüzleşiyorum. "Yargılandıktan sonra serbest bırakılacaksınız, ama korkmayın, çünkü önyargımız yok ve kan asla yalan söylemez."

"Sen delisin!" Biri kendini bana doğru atmaya çalışıyor ama Zale onu boğazından yakalıyor ve bir sonraki karar için dizlerinin üzerine çöktürüyor.

Ya şimdi ya da asla.

Ne de olsa ben yarı tanrıyım ve nedeninin bu olduğunu anlamaya başlıyorum. Belki de bu her zaman benim kaderimdi. Belki de annemin öngördüğü şey hep buydu. Ben bir günahkâr, bir katil, bir Azrail, bir kraliçe, bir tanrı, bir yargıç ve bir kurtarıcıyım. Ben her şeyim. İyiyim ve kötüyüm. Onlardan biriyim ve onların üstündeyim. Artık bunu durdurmanın bir yolu yok. Ya suçlular bu gece ölecek ya da masumlar da dahil herkes ölecek. Her biri kendi hayatında kararlar verdi ve şimdi sonuçlarıyla yüzleşme zamanı.

Geri adım atıyorum, kollarımı uzatıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, içimdeki o parlayan parçaya ulaşıyorum. Sevdiğiniz biriyle kucaklaşmak, pijamalarınızla ateşin yandığı tembel pazar günleri ya da geceleri pencerenize vuran yağmurun sesi gibi hissettiriyor.

Onun içinde kayboluyorum ve o içimden akıp gidiyor, gülüm ve dikenlerimle birleşerek her ikisi de damarlarımda dolaşıyor. Rahatlık ve acı. Vermek ve almak. Güç ve zevk.

Gözlerim açıldığında, içimdeki kıvılcım gibi altın renginde parlayan dallar benden akıp odanın içinde ilerliyor. Beni çok daha fazla bir şeye dönüştürdüğünü hissediyorum ve bazılarının huşu içinde, bazılarının da korku içinde dizlerinin üzerine çöktüğünü görüyorum. Dallar odadaki herkese dokunurken bekliyorum. Altın ışıltısı onları ne olabileceğimizin olasılığıyla doldururken, sarmaşıklarım üzerlerinde kayıyor ve ben emrettiğimde derilerini kesiyorlar.

Güç bu dallardan yukarı kayıyor ve ben dolup taşana kadar içime geri dönüyor. Sarmaşıklarım sıkılaşıyor ve mumlar alevlenip parladıkça yapraklar dökülmeye başlıyor. Gerçek sarmaşıklar çimento zeminden büyüyor ve aşağı sarkmadan önce duvarlar boyunca yükseliyor.

Daha fazla kan, daha fazla güç ve onların düşünceleri içime doluyor ve neden oluyor.

Onları bize ver, Draya. Biz buradayız, o yüzden bizi kullan.

Kraliçem, dostlarına ver. Biz biriz, paylaşın. Bu sadece senin yükün değil. Biz bir aileyiz. Biz biriz.

Yardım

etmemize

izin verin.

Biz

buradayız.

Sesleri beynime hücum ediyor, bu kadar çok uyaran almaktan kaynaklanan acıyı geri itiyor.

Evet, evet, bu doğru. Onu kendime ve dostlarıma yönlendiriyorum. Yargıçlara giden huni, Tanrı ve vampir arasındaki köprü oluyorum. Teker teker, her bir kişi kan çemberinde olmadan, biz onlara dokunmadan yargılanıyor.

Olduğum yerde duruyorum ama artık durmuyorum. Onların üzerinde havada asılı duruyorum, içten içe aydınlanıyorum. Etrafımı saran alevler gibi parlıyorum. Gözlerim parlak, ışıklı küreler ve saçlarım gücümle uçuşuyor. Tanrımın benim aracılığım ile onlarla konuştuğunu duyuyorum; borçlarını, günahlarını ve ırkını temizlemek için ruhlarını almaya geliyor. Onlar da duyuyor.

Adamlarım kalabalığı yararak ilerler ve adalet çabucak yerini bulur. Geriye sadece masumlar ve değişebilecek olanlar -Tanrımın ikinci bir şansı hak ettiğine inandıkları- kalana kadar hayatlar hızla alınır ve bağışlanır. Ne de olsa bize bir seçenek verildi, onlara da verilmeli.

Sinclair de reddedilen dostum gibi onların arasında. Ona karşı olan hislerime rağmen, kötü bir lider değil ve sarayının ona ihtiyacı var. Gördüğüm anılarda, mesafeli olmasına rağmen onlara karşı nazik ve iyiydi. Yıllar onu etkilemiş. Uzun zamandır yalnız olduğu için neredeyse onun adına üzüldüğüm ama o seçimini yaptı, ben de seçimimi yaptım - beni reddeden, beni rezil eden ve beni mahkûm eden adamı kurtarmak için.

Güç yavaşça geri çekiliyor, içime geri akıyor. Işık bedenimde yeniden emiliyor ve ben göz kırıp balo salonunu gözümün önüne getirirken ayaklarım usulca yere değiyor. Bu akşam bize katılan konukların yarısından fazlası hala önümüzde diz çökmüş durumda. Çoğu genç kuşaktan -ne yazık ki zaman ve ölümsüzlüğün yozlaştırıcı bir etkisi var- ama onlara rehberlik edecek üç konsey üyesi kaldı: Sinclair, eski sevgilim ve Elemental Court'tan benimle konuşan yaşlı adam.

Balthasar, güçlerim bana fısıldıyor.

"Yargılandınız. Gitmekte özgürsünüz." Sonra hiç bakmadan kapıları açtım. "Ama unutmayın, biz her zaman burada olacağız, bekliyor ve izliyor olacağız. Birkaç kişinin yaptıklarının ırkımızı mahvetmesine izin vermeyeceğiz. Şimdi yeniden inşa edeceğiz ve daha iyi olacağız. Yasalara uyacağız, gençleri destekleyeceğiz ve daha iyi bir gelecek yaratacağız. Buna mecburuz."

Yorgunluk ve aldığımız anıların ve hayatların ağırlığıyla arkamı dönüyorum. Zale ve diğerleri cesetleri yakılmak üzere bir yığına taşımaya başlarken Azul ve Osis'in onları hissettiğini ve görevlerini yerine getirmek için beklediklerini biliyorum.

Bir sonraki adıma o kadar odaklanmışım ki, arkamdan bir ses gelene kadar hareketi fark etmiyorum.

"Kızıma dokunma!" Druig emrediyor ve başımı çevirdiğimde bir bıçağın korumasız sırtıma doğru geldiğini görüyorum.

Kendi infazcısı Druig, Sinclair'i kaldırarak bana saldırmasını engelledi ve onu kalabalığın içine fırlattı.

Druig benim babam mı?

"Baba?" Yüksek sesle haykırdım.

ALTMİŞ ÜÇÜNCÜ ŞAFT



REVE

I dönerek şokun bağımızı sarstığını hissetti. Althea'yı dikkatle izlediğinden beri Nathair'in emin olamadığı adam buydu. Bu yüzden mi, yoksa bu bir numara mı? Ama hayır, senetlerini okuduk. Bunu nasıl sakladı? Bizden mi? Yoksa yeterince dikkatli bakmadık mı? Yargılama sırasında içimizden akıp giden tüm anıları süzüyorum ve bir bebeği kucağında tutan bir kadınla birlikte durduğu ve onu Althea'ya gönderdiği bir anıyı buluyorum. Kadın sendeliyor, ondan bana bakıyor.

"Emin misin?" diye soruyor. "Kontrol edebilirim," diye yanıtlıyorum.

"Althea-" Adam ona doğru uzanır ama kadın geri adım atar ve adam elini bırakır.

Yüz ifadesini çabucak değiştirdi ama yüzündeki acı ifadesini gördüm.

"Kızım mı? İmkânsız," diye tükürüyor Sinclair ayağa kalkarken, kendi infazcısının saldırısını engellemesine öfkelenerek.

"Hayır, imkansız değil." İç çekiyor, başını ovuşturuyor. "Bunu bu şekilde yapmak istemedim." Althea'ya baktı. "Lütfen anla, bunu bir sır olarak saklamaktan başka çarem yoktu. Benimle birlikte politikaya sürüklenmemen için annene söz verdim. Seni ve anneni korumak için infazcı pozisyonunu aldım ve o öldüğünde seni korumak için kaldım. Bana inanmadığını biliyorum, yeterince iyi olmadığını da biliyorum ama gerçek bu. Sen benim kızsımsın, Althea. Anneni seviyordum. O benim eşimdi."

Derin bir nefes alır. "Bunca yıldır onsuz çok kaybolmuştum. Beni tutan tek şey sendin. Bu gece ikinci bir şans gibi geldi.

Çok güzelsin kızım, tıpkı onun dediği gibi çok güzel ve güçlüsün. Ne hale geldiğine bir bak." Gözleri yaşlarla dolu ve çaresizce bana bakıyor. "Hangi testten bahsediyorsan onu yap." Kraliçemizin önünde açık ve dürüst bir şekilde diz çöküyor, umutla ona uzanıyor.

Tereddüt ediyor, sonra bana başını sallıyor, şok ve dehşet içinde ona bakıyor. Simon onun yanına gelip elini tutuyor ve o da sıkıca tutuyor. Babası Druig buna gülümsüyor. "Simon," diye mırıldanıyor. "Yardım edebildiğime sevindim."

"Yardım mı?" Althea Simon'a bakar.

"Kaçmama yardım etti. Nedenini anlamadım..." Simon aralarında bakışıyor. "Sende onun öfkesi var," diye şaka yapınca Althea bir kahkaha atar.

"Emin misin?" Sevgilimin babası olabilecek adama yaklaşırken ona soruyorum.

Başını sallıyor ve onu korumak için kafamızdaki bağların toplandığını hissediyorum, ama onu bu ihanetten koruyamayız.

Arkadaşım yeterince şey yaşamadı mı?

Adamın başını tutarak gözlerimi kapatıyorum ve anılarına dalıyorum, onları gördükçe aramızdaki bağ aracılığıyla paylaşıyorum. Beni içeri alıyor, her şeyi görmeme izin veriyor. Eşine olan bağlılığını ve sevgisini, onu kaybetmenin verdiği keder ve acıyla birlikte hissediyorum. Acısını dünyaya haykırırken onun ölmekte olan bedenini tuttuğu bir anısı var. Kadının eli usulca kalkıyor ve adamın kalbini kaplıyor.

"Sözümü tut, aşkım. Seni diğer tarafta bekleyeceğim." Sonra o da gitti, kollarında soldu ve adam karanlığın içinde kayboldu. Tek ışık o, eşimin gözlerine sahip bebek. Bebeklikten çocukluğa kadar onu izler. Dizinin derisi yüzüldüğünde, o oradadır. Ağladığında, onun haberi bile olmadan onu koruyor.

Sonra, onu şimdiki haliyle görüyorum, bir kapıya doğru aceleyle ilerliyor ve adam veda etmek zorunda kalacağını bilerek onu izliyor. Ona gerçeği söyleyebilmeyi ve acısını dindirebilmeyi diliyor ama yapamıyor ve onu bırakması ya da annesi gibi kaybetmesi gerektiğini biliyor.

Kapı arkasından kapanıyor ve adam dizlerinin üzerine çöküp kırık kalbini tutuyor. Yaşamak için tüm nedeni yok olmuş, ama ayağa kalkıyor ve onu elinden geldiğince uzaktan korumaya devam ediyor. Kendimi kurtarıyorum ve anılarındaki mutlak sevgi, ebeveyn koruyuculuğu gözlerimi yaşırtıyor. Althea'ya baktığımda dizlerinin üzerine çökmüş, aralarındaki boşluğa bakıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor.

"Althea," diye mırıldandı. "Nefretini hak ediyorum. Beni geri çevirmeni hak ediyorum. Seni yalnız bıraktım. Ne kadar yakın , sen yalnızdın ve çok üzgünüm. Seni kaybetmeye dayanamadım." Dudaklarını yalıyor. "Seninle yüzleşeceğim kızım, bir kez daha yargılanmak için."

Ona fısıltıyla "Zaten ," diyorum.

"Bu suçlar için değil. Beni yargıla Althea, sana karşı işlediğim suçlar için."

"Kes şunu," diye fısıldıyor. "Kes şunu." Başını sallıyor, tökezleyerek ayağa kalkıyor ve geri çekiliyor. Karşılaştığı onca şeyden sonra, bu onun kırılma noktasıdır - onu her zaman seven ama ona en çok ihtiyaç duyduğu anda bile onu yalnız bırakan bir baba.

Kardeşlerim onun önüne geçerek görüşünü engelliyor. "Şimdi zamanı değil," diye tersliyor Nathair kollarını kavuşturarak. Zale hırlıyor, Osis de öyle. Elimi Druig'den çekip onlara katılıyorum. Acısını ve onu ne kadar çok sevdiğini ve telafi etmek istediğini hissedebilsem de, her zaman onu seçeceğim.

Ailemle bir kez daha bu şansa sahip olmak için kendimi parçalayabilirim ama bu onun seçimi. Bugün çok şey oldu ve zamana ihtiyacı var. O bana bakarken ben de ona aynı şeyi söylüyorum. Başımı sallıyorum, o da gözlerini kaçırıyor, acıdan çökmüş gibi görünüyor.

"Onunla ne yapacağız?" Eski sarayının kralı Sinclair'e bakarak diğerlerine soruyorum. "İşini yaptığı için bir yargıcı öldürmeye teşebbüs etti." Eşime dokunmaya cüret ettiği için onu parçalara ayırmak istiyorum. Babası olmasaydı, yaralanabilir ya da daha kötüsü olabilirdi. Bunu beklemiyorduk ve beklemeliydik de.

Onu hayal kırıklığına uğrattık ama bir daha asla

uğratmayacağız. "Ölüm," diye hırlıyor Lycus.

"Bekle!" diye sesleniyor, ayağa kalkıyor, Druig'den bize doğru bakıyor.

"Hayır," diye mırıldanıyor Althea ve sonra aramıza giriyor. "Daha fazla ölüm yok. Yeterince ölüm oldu. Bir nedenden ötürü canı bağışlandı ve ona duyduğumuz öfke ne olursa olsun, hak etmeyen bir canı alamayız. Yargılandı ve bir sebepten ötürü hayatta bırakıldı. Ona ihtiyaçları var."

"İkinci bir şans verildikten sonra bile seni öldürmeye çalıştı. Bu doğru değil," diye çıkıştım.

"O da bizim gibi kendi seçimini yaptı. Bu gece onun canını alamayız."

"Sen yapamayabilirsin ama ben yapabilirim." Hepimiz Sinclair'in arkasında babasını görmek için dönüyoruz. Bir hırıltıyla yumruğunu kralın göğsüne indirdi ve

Kalbini çıkardı. Gözleri faltaşı gibi açılmış kral düşerken hepimiz şok içinde bakakalıyoruz, kalbi Althea'nın babasının elinde. "Kızımı öldürmeye çalıştı. Bu benim için yeterli bir sebep."

"Yargılandı," diye fısıldıyor.

"O iyi bir adam değildi Althea, korkunç biri de değildi. İsteseydi iyi bir kral olabilirdi ama bu gece yaptıkları öyle olmadığını kanıtladı. Buradaki herkes gibi yaşamı ve iyileşmeyi seçmek yerine, istediğini elde etmek için eski ölüm ve cinayet yollarını seçti. Hak ettiğini buldu ve artık bir yargıç olarak vicdanınız rahat değil. Sen istemesen de ben küçük kızımı her zaman koruyacağım."

Birbirlerine bakarlar, kralın kalbi hâlâ onun elindedir.

Kızını korumak için sarayına ihanet etti. Kralın birini öldürmeye çalışmasına rağmen onun için gelmeye hakları var.

Ancak, onlar da yeterince ölüm görmüş gibi görünüyor. Konseydeki en yaşlı adam olan Balthasar öne çıkar. "Seni tüm suçlardan masum ilan ediyorum. Ona zarar vermek istediği açıktı ve bedelini ödedi. Bu gece başka ölüm olmayacak." Kraliçemize bakıyor. "Bu akşam burada olanlara göz yumamam ama neden bu noktaya geldiğini anlıyorum. Irkımız yasaların üstünde olduğunu düşünüyordu ve ne yazık ki nefret etsem de bunu değiştirmeye çalışmak için hiçbir şey yapmadım. Şimdi yapacağım ve haklısınız. Daha iyi olmalıyız. Şimdilik eve gidip yas tutacağız." Etrafına bakınıyor. "Konsey yeniden inşa edecek. Mahkemelerinize geri dönün."

"Ama şimdi bize kim liderlik edecek?" diye soruyor Sinclair'in sarayından biri.

Balthasar, Althea'nın babasını göstererek, "O yapacak," dedi. "İnfazcı olarak sırada o vardı. Bir başkası resmi olarak seçilinceye kadar o liderlik edecek. Lideri olmayan diğer mahkemeler için de aynısını yapın. Bir başkası seçilene kadar sıradaki kişi liderlik edecek. Konsey sizi her şekilde destekleyecektir, ancak şimdilik yaralarımızı sarmamız ve bir sonraki adımın ne olacağına karar vermemiz gerekiyor." Bize döndü. "İzin verirsiniz sizinle irtibat halinde olacağız."

"Evet," diye cevaplıyor Althea duraksamadan. "Yargıçlar uzun zamandır bizim dünyamızdan ayrılar ama biz de bunun bir parçası olmalıyız. Yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

"Sanırım buranın adı doğru-Kâbuslar Mahkemesi. Biliyorum, ben kesinlikle bir kaç tane göreceğim, ama belki de biraz kabusa ihtiyacımız vardır. Dokunulmaz olduklarını düşünenleri korkutmak için

hattı." Bunu söylerken gülümsüyor ve Althea'ya başıyla selam veriyor. "Temas halinde olacağız kraliçem. Bu ilginç parti için teşekkür ederim."

İrkımızdan geriye kalanların bir araya gelişini izliyoruz. Genç yaşlı, gecenin başında kendinden emin bir şekilde girdikleri kapılardan çıkarken artık aralarında bir ayrım yok. İşledikleri suçlar yüzünden alçaltıldılar, anonimlikleri ellerinden alındı.

Görüldüler. Yargılandılar.

Temizlendiler.

ALTHEA

Nathair herkesi sahanın her santimini incelemeye gönderiyor. Yakınlarda kimseyi hissedemiyoruz ama bu önemli değil çünkü çok güvende olamayız. Canavarlarımız tek kelime etmeden ormana geri dönüyorlar, muhtemelen ne kadar yorgun olduğumu hissediyorlar. Her şey bu geceye yol açtı ve şimdi bitti, yorgunum.

Adamlar döndükten sonra cesetleri yakmak için bir yığının içine koyma işlemine başlıyorlar, bu onların gerçek ölümlerini sağlamanın tek yolu, böylece Osis onlara perdenin ötesine kadar rehberlik edebilecek. Yardım etmeye gidiyorum ve Conall bana kaşlarını çatıyor.

"Sadece cesetleri yakmamız gerekiyor. Gidebilirsin, Althea. Senin gitmene gerek yok.

."

"Hayır, ben bir yargıçım. Bu da her şeyin bir parçası olduğum anlamına geliyor. Ben yapamam

Sırf beni sevdiğin için olayların çirkin taraflarından uzak dur. Ben senin eşitinim." Eğilip bir bedeni yığının üzerine sürüklüyorum, hâlâ süslü elbisemi giyiyorum. Bir başkasını yakalamak için döndüğümde, gücüm uyarıyla titriyor.

Tanrı'nın gücü.

"Bir şey geliyor," diye mırıldanıyorum, tam o sırada ölüm tanrısının kendisi dudaklarında hınzır bir sırıtışla odanın ortasında belirliyor.

"Bravo, küçük vaftiz yavrusu. Ben bile daha iyisini yapamazdım, yani yapabilirdim ama yine de." Etrafta dolaşp cesetlere ve kana bakıyor ve hâlâ Lycus'un ipeğinde asılı duran adamın önünde duruyor. "Bu çok ilginç. Bana Fransa'da geçirdiğim zamanı hatırlatıyor."

"Burada ne yapıyorsunuz?" Elimden geldiğince nazikçe soruyorum ama insanlardan, kana bulanmaktan, sözlerimi ve hareketlerimi kontrol etmek zorunda kalmaktan yorulmuş. Sadece adamlarımın yanına kıvrılmak ve güneş bir kez daha doğup bana dünyanın güzelliğini hatırlatana kadar bana sarılmalarına izin vermek istiyorum.

"Ölüm beni çağırdı," diye cevap veriyor ve iyi bir ruh hali içinde görünüyor çünkü soruma alınmadı. Beni dikkatle izliyor. "Bana geçecek ruhları tahmin edeceğim, ama içimde birbirimizi tekrar göreceğimize dair bir his var." Başını eğiyor, kaşları çatılıyor. "Ne kadar ilginç, bir ziyaretçi." Beni daha da şaşkın bırakarak ortadan kayboluyor.

Diğerlerinin de en az benim kadar şaşkın olduğunu görmek için arkama bakıyorum ama hepimiz işe koyuluyoruz. İşin en iyi kısmı olmayabilir ama yine de yapmamız gereken bu. Karşıya geçebilmeleri için ölümleri onurlandırmalıyız. Hayatlarıyla ödediler ve şimdi bizim görevimiz onların güvenli geçişini sağlamak. Ruhları hayatın cehennemi baskılarından kurtuldu ve daha da önemlisi bir kez daha temizlendi.

Cesetler üst üste yığıldıktan sonra, ruhlarına en iyi dileklerimizi sunarken el ele tutuşarak cesetlerin etrafında bir çember oluşturuyoruz. Zale onları ateşe veriyor ve en azından bir geceliğine dünyayı karanlıktan kurtararak yanmalarını izliyoruz. Onlar kor ve kül haline gelirken Osis ve Azul'a dönüyorum.

Gözleri kapalı ve ısıltılı parlıyorlar. Ruhların karşıya geçmesine yardım ettiklerini biliyorum. Onlar görevlerini yaparken biz de onları bekliyor ve koruyoruz. Saatler gibi gelen bir sürenin ardından sarkıyorlar ve gözlerini açıyorlar, belli ki onlar da bizim kadar yorgunlar.

"Tamamdır."

Etrafıma bakıyorum ve gülümsüyorum. "Burayı temizlemek çok zor olacak." Dayanamayıp ellerini bırakıyorum ve kapıya doğru koşmaya başlıyorum. "Son çıkan temizlikçi olur!" Diye sesleniyorum ve peşimden koşarken kahkahaları mahkememiz tarafından çalınıyor.

Onların kahkahaları ruhumu aydınlatıyor, bu gece ödediğimiz ağır bedelin bir kısmını ortadan kaldırıyor.

Önce odama ulaşıyorum ve elbisem ve mücevherlerimle hızla yatağa yığılıyorum. Onlar da geliyor ve tırmanıyorlar, uçup gidecekmişim gibi hissettiğim bu dünyada beni tutuyorlar.

Gözlerim kapanırken, birlikte geleceğimizin hep böyle olacağını fark ediyorum -güzel, trajik ve hem ölüm ve amaç hem de kahkaha ve aşkla dolu.

İşte o çalınan sevgi ve kahkaha anlarında devam etmek için gereken gücü bulacak, karanlık çok fazla geldiğinde onunla savaşıcağız.

Dünya yaşanması zor bir yerdir, ancak yol boyunca, sizinle birlikte bu yolu kat edecek, yükünüzü hafifletecek ve buna değecek birini ya da birkaç kişiyi bulabilirsiniz.

Tırmanış her zaman en zordur, ancak dağın zirvesindeki manzara buna değer.

ALTMİŞ DÖRT ŞAFT



ALTHEA

I Uyuduğumu biliyorum ama aşklarımın sıcaklığının beni sardığını hissedebiliyorum. Elleri bedenimi dünyamıza ve kalplerine bağlıyor, ama uykuda sürükleniyorum. Korkmuyorum ve önceki geceki ziyaretçimin aksine,

Bu seferki sıcaklık ve sevgiyle dolu.

O ortaya çıkmadan önce, kim olacağını biliyorum - annem.

Söyleyecek, soracak çok şeyim var ama onun umut dolu gözlerine bakarken her şey kayboluyor ve kollarına koşuyorum. Etrafımda dönüyorlar, sıcak ve sevgi dolu. "Seninle çok gurur duyuyorum Thea, çok gurur duyuyorum. Sen inanılmaz bir kadınsın."

Burada bile gözlerimde yaşlar oluşuyor. Ondan duymak istediğim tek şey bu. Hiç tanıyamadığım bir kadını özlüyorum ama rüyalarımda anneme kavuşuyorum, kısa bir süreliğine de olsa ve bu bana yetiyor. Öyle olmalı çünkü bir parçam bunun son kez olacağını biliyor. Ölüler sonsuza kadar bekleyemez. Hayatına devam etmek zorunda. Huzur bulmalı ve benim bencilce onu burada tutma ihtiyacım devam edemez.

Geri çekilmeden önce onu bir an daha sıkı tutuyorum, ellerimiz hala aramızda kenetlenmiş durumda. Birbirimize çok benziyoruz, ayna görüntüleri gibiyiz, ama biri hak ettiği hayatı asla elde edememiş yaşlı bir kadın, diğeri ise başkaları aynı fedakârlığı yapmak zorunda kalmasın diye savaştan genç bir kadın. Bizler türümüzün belkemiği olan ve onu kurtarmak için her şeyini veren iki kadınız.

Tek fark, ben hayatımı, mirasımı koruyabilirken, onunki benimkinin içinde yatıyor.

Bu rüya yok olsa bile o asla yok . "Bu bir veda, değil mi?" Ona usulca soruyorum.

Başını sallıyor, gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Bana hiç kimseye verilmeyen ekstra zaman verildi, ama bu benim zamanım. Kızım, ben her zaman burada seninle olacağım ve seni diğer tarafta bekleyeceğim. Seninle orada buluşacağım, ama çok erken değil, tamam mı? Uzun ve mutlu bir hayat yaşamamı istiyorum. Benim kızım olduğun için değil, bunu hak ettiğin için. Althea, sen mutlu olmayı ve uzun, güvenli bir hayat yaşamayı hak ediyorsun."

Gözyaşlarına karşı yutkunarak başını sallıyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum. "Babamla tanıştım," diyorum, onunla daha ne kadar zamanım olduğundan emin olmadan.

İrkildi. "O iyi mi?" Basit bir soru ama söylediği her şeyin doğru olduğunu biliyorum. Onun eşiydi ve onu derinden seviyor, bu da onun da onu sevdiği anlamına geliyor. Eğer aşkım benden bir söz isteseydi, tutmaz mıydım?

"Seni çok özlüyor ve bana ulaşmaya çalışıyor," diye itiraf ediyorum.

Bakışlarımı araştırıyor. "Bu senin seçimin." Ne sormak istediğimi benden önce nasıl biliyor? "Ondan seni korumak için çok bencilce bir sözü tutmasını istedim. Bunun ikinize de ne yaptığını hayal bile edemiyorum ama yine olsa yine yapardım. Fedakârlıklar yapılmalı ve o da kendi fedakârlığını yaptı. Sana tek söyleyebileceğim Althea, baban ona geleceğini söylediğim andan itibaren seni sevdi. Aile olarak bir hayatımız olacağı için heyecanlıydı ama bunu asla elde edemedi. Bunu ondan çaldım, ikinizden de. Senden yaptığı seçimler için onu affetmeni istemeyeceğim, sadece seni sevdiğini hatırlamanı isteyeceğim, Althea, içindeki her şeyle. Eğer sevmeseydi burada benimle olurdu."

"Biliyorum." Bunu onun anılarında hissettim, ama bu yalanları, aldatmaları ya da hayatımda olup bana yardım edebileceği gerçeğini unutabileceğim anlamına gelmiyor.

O zaman yine haklı. Bu geleceği değiştirir miydi? Sonum burası olur muydu? Bilmiyorum ve hiçbirimizin cevabı olduğunu sanmıyorum.

"Fazla zamanım yok," diyor etrafına bakarak.

Mavi gökyüzünde bulutlar etrafımızda dolaşiyor, sanki dünyanın üzerinde süzülüyormuşuz gibi. Bu benim mi yoksa onun mu seçimiydi bilmiyorum ama güzel olduğunu biliyorum. "Seni seviyorum, Althea. Bunu hatırlamana ihtiyacım var. Ne olursa olsun, bunu hatırla. Seni sevdiğimi unutma. Bunu benim yaptığımı unutma.

senin değil, benim seçimim, bu yüzden kendini suçlu hissetme. Artık kendi başına ayakta durmanın zamanı geldi, ama bana ihtiyaın olursa, her zaman ruhunun derinliklerinde olacağım."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum. Ona gitmesini istemediğimi söylemek istiyorum ama bu bencillik olur. Neden kimse sevdiğimle daha fazla zaman geiremezken ben geçireyim? Tanrılara onu bana geri vermeleri için yalvarmak ve her şeyi yapacağımı söylemek istiyorum ama yine bencillik olur. O haklı. Bunlar bizim yollarımız. Benimki beni ondan uzaklaştırıyor, ama sonunda beni hep geri götürecek.

Güneş battığında, o bekliyor olacak.

"Seni seviyorum," diyorum ona, ellerini daha sıkı sıkarak. "Annem olduğun için teşekkür ederim. Beni bekle."

Elleri solmaya başlıyor ve bana gülümserken geri çekiliyorum.

Elini kalbinin üzerine koyarak, "Sen ve baban," diye söz verdi. "Sonsuza dek, Althea."

Tanrımız onun yanında beliriyor ve gülümseyerek annemin elini tutuyor. "Sen benim için çocuklarıma göz kulak olursan, ben de senin için ona göz kulak olurum Althea." Irkımızı kastettiğini biliyorum.

"Yapacağım," diye yemin ediyorum.

"Hoşça kal Althea," diye mırıldanıyor ve el ele bulutlara doğru yürüyorlar. Sadece bir kez arkasına bakıyor, yüzünde öyle sevgi dolu bir ifade var ki beni şaşırtıyor ve uyandığımda kalbim hâlâ onun sevgisinin gücünü taşıyor.

Vazgetiği her şeye değmesi için onun dileğini tutmalı ve uzun, mutlu bir hayat yaşamalıyım . . . ve belki de kanımdan olan adamı affedebilirim.

"Althea?" Azul endişeyle gürlüyor, sesi uykudan kalınlaşmış. "Sen iyi misin?"

"Evet." Başımı çeviriyorum ve uykulu gözleriyle buluşuyorum. "Evet, yleyim. Olacağım." Elini tutuyorum ve bu parlak, kusurlu dünyaya güvenerek gözlerimi bir kez daha kapatıyorum.

ALTMİŞ BEŞLİ ŞAFT



OSIS

M Eşim hâlâ uyuyor, sırtını önüme dayamış. Başımı boynuna gömüyorum ve kalbimi sakinleştirmek için kokusunu içime çekiyorum. Ruhum onunkine kilitlenmiş durumda, tıpkı kollarımın vücuduna dolandığı gibi, onu yakınımında tutuyorum. Aletim sertleşiyor ama görmezden geliyorum, sadece uyanıklık ve uyku arasında huzur içinde olduğum anın tadını çıkarıyorum.

Görevler, işler, pişmanlıklar ya da anılar yoktur.

Kollarımda uyuyan eşim ve ona sarılmış kardeşlerimle sadece aşık ve mutluyum. Bir aile. Bir yuva. Bir gelecek.

İç çekerek başını yastığın derinliklerine gömüyor. Elbisesi etrafını sarıyor ve teninde kurumuş kan pulları var. Daha rahat etmesi için onu uyandırıp banyo yaptırmalıyım ama bu anı bozmak istemiyorum. Ayrıca, biraz kan hiçbirimizin umurunda değil.

"Saat kaç?" diye mırıldanıyor, istemeden de olsa mükemmel kıcını sikime sürüyor. İnleyerek kalçalarımı geriye kaydırmaya çalışıyorum ama Lycus horlayarak dönüyor, kolunu ve bacağına Althea'nın ve benim üzerime atarak sırtımdan sağlıyor.

"Erken. Uyumaya devam et, dostum," diye mırıldanıyorum boynuna, titrediğini hissederek. Arzusunun güzel kokusu yavaşça havaya karışıyor ve tekrar hareket ettiğinde bunu bir amaç için yapıyor. "Althea," diye hırlayarak onu uyarıyorum. Karşı koyamayarak kalçalarımı kıcına sürüyorum ve sürünmeden dolayı ikimiz de inliyoruz.

Dişlerimi ensesinde gezdiriyorum, yüksek sesle inlemesine neden oluyorum ve diğerlerini uykuya ihtiyaçları varken uyandırmak istemediğim için kaskatı kesiliyorum, ama inlemeleri

çok iyi, bu yüzden tekrar yapıyorum.

"Ya siktir git ya da kapa çeneni, uyumaya çalışıyorum," diye mırıldanıyor Reve, Zale'in üzerine düşmeden önce kolunu havada sallıyor ve sonra horlamaya başlıyor. Althea usulca kıkırdamadan önce ben ve Althea donup kalıyoruz. Bu ses kalbimi başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde ateşliyor. Bu mutluluğun, bugünümün ve geleceğimim sesi ve onu arzuluyorum.

Osis, diyor bağımızın aşağısında, sesi o kadar derin bir ihtiyaçla yankılanıyor ki, onu asla reddedemem, istediğimden değil. Ben her zaman eşimi isterim.

Kanla kaplı ve düşmanlarımızın ruhlarıyla lekelenmiş olsa bile. Damarlarında ölüm ve kalbinde bir tanrı olsa bile. Hiçbir şey beni uzaklaştıramaz, ama onun ihtiyacı beni mahvediyor, çünkü onun da bana aynı çaresizlikle ihtiyacı var. Onu yavaşça çeviriyorum, çenesini kavriyorum ve dudaklarını öpebilmek için başını kaldırıyorum.

Yavaş bir öpücük, her zamanki gibi acil değil. Keşfetmeye çalışan ellerini tutarak onları yavaşlatıyorum. "Dünya kadar vaktimiz var, aşkım."

Aşkın tadına bakarak öpücüğü derinleştiriyorum, bedenlerimiz bir bütün haline geliyor. Ağzımın içinde inliyor ve kardeşimin gözlerinden Azul'un dudaklarını onun boynu boyunca kaydırıldığını görüyorum.

Dondu kaldı. *Bu iyi mi?* diye soruyor, mahremiyet isteyip istemediğimi görmek için.

Her zaman, kardeşim, cevap veriyorum. *O bizim, hepimizin ve ihtiyacı var.*

Bu diğerlerini uyandırır. Eşimizin iniltisi karanlıkta yüksek sesle duyuluyor ve bir zamanlar uykulu olan vampirler, eşlerine tapınmak için yatakta kayarken vahşi ve sahiplenici oluyorlar.

Dudağımı ısıırıyor ve bu beni tanrı gibi hissettiriyor.

Sanki dünyanın tepesindeymişim gibi.

Adımı böyle inlettiği sürece dokunulmazım. Bir ağız kalçasından amına doğru kayarken bacaklarını ayırıyor. Başka bir ağız meme ucunu emmek için elbisesini aşağı çekiyor. Arzusunun kokusu bizi daha cesur, daha güçlü ve daha sert hale getirirken eller onun her santimini kavriyor ve okşuyor.

Diğer eller benimkilere katılıp eşimizi okşarken onun iniltisini yutuyorum. Onu yavaşça sırtüstü yatırıp onlar için yayıyorum. Hareket ettiklerini duyuyorum ve başımı kaldırdığımda, diğerleri sürünerek geri gelmeden önce, dişleri vaatle parlayarak yatak takımını söküyorlar.

Çenesinden tutarak gözlerini tekrar bana çeviriyorum. "Bütün arkadaşlarını alacaksın kraliçem. Hepimizi besleyecek ve becereceksin. Geceyi atlattık ve şimdi sana hayatımızın geri kalanının nasıl olacağını göstereceğiz. Anlaşıldı mı?"

"Evet." Yükseliyor, .

"Bizi nasıl istiyorsun?" O ılık atana kadar elimi sıkarak soruyorum. "Althea," diye bastırıyorum.

"Kıçımnda ve ağızımnda birini istiyorum. Amımda birini istiyorum. Lycus onun kıcını sikerken Zale'nin de amıma girmesini istiyorum."

Bir inilti duyuyorum ve gözlerimi kısıyorum. "Başka ne var?"

"Kan ve döl içinde olmak istiyorum. Her birinizi istiyorum," diye cevap veriyor, en ufak bir rahatsızlık duymadan. "Lütfen, Osis, hepinizi istiyorum."

"O zaman biz varız," diyorum ona ve diğerlerine bakıyorum, bağlarımız açık, böylece sessizce iletişim kurabiliyoruz. Sırtarak yanına uzanıyorum ve kucakımı sıvazlıyorum. "Gel de ilk eşini al."

Üzerime yuvarlanıyor, beni öpmek için vücuduma tırmanıyor, zaten sert olan sikim onu hissedince sarsılıyor. Nefes nefese kalıyor ve Azul'un bir bileğini yırttığını ve kanı mükemmel kıçına sürdüğünü biliyorum. Geri çekilerek onu çeviriyorum ve artık kanla kaplı olan kıçını sertliğimin üzerinde kaydırıyorum. "Her santimimi al aşkım," diye mırıldanıyorum kulağına. Aletim kıçına değene kadar yükselmesine yardım ederek, kanı ve ihtiyacımla kayganlaşan içine giriyorum.

İnleyerek ve seğirerek karşımda düz bir şekilde yatana kadar her santimini derinlemesine işliyorum. Gözlerimi kapatarak, onu sabit tutmak ve çok erken boşalmamak için onu kavıyorum. Eşimin daha önce dolmuş ve tatmin olmuş hissetmesini istiyorum. Gözlerimi açarak, önünden kayan Zale'e başımla selam veriyorum. Dili açgözlülükle amcığını yalıyor, kıcı etrafımda kenetlenirken çığlık atmasına neden oluyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum, sikimi bir mengene gibi kavrarken kendi ihtiyacımla savaşıyorum. Onu yerken dilinin çıkardığı ıslak sesi duyabiliyorum ve birkaç dakika içinde serbest kaldığını haykırıyor. Aletimin etrafında nabız gibi atarken dişlerimi sıkarak Zale'in vücudunda kaymasını izliyorum. Onu yumuşakça öpüyor, kendi ihtiyacını tatmasını sağlıyor, horozunun ona ittiğini hissetmeden önce, benimle birlikte amını geriyor. O kadar sıkı ki, neredeyse acıtıyor ve tamamen oturduğunda, üçümüz de bu hisle inliyor ve seğiriyoruz.

"Hareket etmem gerek," diyorum sonunda, onu hafifçe kaldırıp içeri ve dışarı itiyorum. Zale hareketi kopyalıyor, Lycus Zale'nin arkasına tırmanırken bir ritim buluyor.

İnleyen ve gözlerini kapatan Zale'nin saçlarını kavırıyor. "Emin misin, dostum?" Lycus mırıldanır.

"Evet, sik onu!" Althea ağlıyor. "Beni onun aracılığıyla becer."

Lycus Zale'nin arkasına tırmanıyor, bileğini ağızına götürüyor, yırtıyor ve Zale'nin içine sokmadan önce kanı sikine bulaştırıyor. Hissediyorum

Zevk bağıda yankılanıyor, ardından aşk geliyor ve sonra Lycus hareket etmeye başlıyor. Zale'in kıcını sikiyor, o da Althea'yı benim üzerimde sikiyor. Dişlerimi sıkarak kendi ihtiyacımla savaşıyorum, çığlık atıp diğer eşlerine uzanırken dişlerimi ulaşabildiğim her santiminde gezdiriyorum.

Lycus hırlıyor, hızlanırken dişleri büyük ve gururlu, onu daha sert ve daha hızlı bir şekilde horozumun üzerine itiyor. "Kahretsin, bu çok iyi," diye homurdanarak Zale'in kıcına daha sert vuruyor. Zale dudaklarını Althea'nın meme ucuna dolamadan önce haykırıyor ve o inerken emiyor.

Etrafımızda kenetleniyor ve serbest kalması, yüksek sesle miyavlayan Zale'inkini tetikliyor. Onun göğsünü ısırıyor ve besleniyor. Taşaklarımı ve omurgamı pençeleyen kendi orgazmımla savaşıyorum. Lycus Zale'in üzerine eğiliyor ve dişlerini boynuna gömüyor, beslenirken Althea'ya kan püskürtüyor ve ikisi de bitkin ve aşırı beslenmiş bir halde geriye düşüyor.

Nefes nefese, inerken dişlerimi boynuna geçiriyorum. Azul kalçalarının arasına giriyor ve bacaklarını kaldırarak amına kayıyor. Onu tam istediği gibi alıyor ve göğsünü pençeleyerek kesiyor. Adam onu sert ve hızlı bir şekilde sikerken ikimize de kan sıçırıyor. Yine de hareket etmem gerekiyor, bu yüzden hepimizi tekrar yanlarımıza dönene kadar çeviriyorum ve onu aramızda beceriyoruz - biri içeri, biri dışarı. Azul onun dağınık amını sikerken, ben de onun daracık küçük göt deliğini alıyorum.

Dişlerim derinlere batmadan önce boynunda kayıyor. Tekrar boşalırken çığlık atıyor. Bu sefer karşı koyamıyorum. Beni uçurumun kenarına gönderiyor ve içine dökülürken boynuna karşı kükrüyorum, onu doldurmak için horozumu daha sert itiyorum.

Diğer arkadaşlarına yer açmak için kıcından kayarak yatağa geri yığılıyorum ve dizlerinin üzerine yuvarlanıp Azul'u kıstırmasını ve ona binmesini izliyorum. Kadın vuruyor ve adam çığlık atıyor, Azul göğsünden beslenirken siki onu serbest bırakıyor. Adam tükendiğinde ve hareket edemez hale geldiğinde, dönüyor ve bekleyen diğerlerini görüyor.

Azul'a doğru sürünüyorum ve yastıkların arasına uzanıyorum, eşimin bana en yakın olan Reve'e doğru sürünmesini izlerken tatmin ve şehvet dolu bir şekilde. Onu kollarını açarak karşılıyor, dudakları dağınık bir şekilde buluşuyor, elleri birbirinin üzerinde kayıyor ve Reve diz çöküp dudaklarını onun sikinin etrafına sarıyor.

Döllerimle damlayan güzel kıcı havada. Conall şaklatıyor ve arkasına geçerken gölge dalları onu sarıyor. "Benim," diye homurdanıyor ve bir homurtuyla onun daracık amını dolduruyor.

Görmek için boynumu eğiyorum. Reve'in başı geriye düşüyor ve adamın siki dişlerini umursamadan kızın dudaklı ağzına girip çıkıyor. Tırnakları adamın kalçalarını yırtıyor ve adamın kanı yatağa dökülüyor.

Kukusu Conall'ın kocaman siki tarafından gerilirken, gölgeleri inleyene kadar meme uçlarıyla oynuyor. Onlar için o kadar güzel boşalırken zevki hepimize çarpıyor ve bir kez daha dökülüyorum. Eşimin kardeşlerimi alıp doyasıya içmesini izlerken elim sikimi kavırıyor. Başını çeviriyor ve dişlerini Reve'in kalçasına batırıyor, o kükreyerek boşalırken içiyor.

Conall kısa bir süre sonra onu takip eder, gölgeleri kışına gizlice girerken ve bir kez daha çığlık atarken ağzını Reve'den koparana kadar onunla oynarken amını spermiyle doldurur.

Sadece Nathair kaldı.

En büyük
kardeşimiz.

Geçmişteki her seferin aksine, onun kendisine gelmesini beklemez. Bunun yerine, aralarındaki mesafeyi kapatır ve ona gider. Onu bir ziyafet gibi yere yatırır ve amına kayarak eşler çemberini sonsuza dek birleştirir.

Gözleri bize dikiliyor ve hızla yaklaşp vücudunu okşuyoruz. Dudakları onunkilerle buluşuyor ve ağızlarımız teninin elimizin ulaşabildiği her santimini kaplıyor. Nathair yavaşça onunla sevişirken, kalçalarını döndürüp onu inletirken bizi kavrayarak haykırıyor. İkisi de dayanamayana kadar tempoyu yavaş ve sabit tutuyor ve bir hırıltıyla hızlanıyor.

Etrafı diğer arkadaşlarıyla çevriliyken beceriyor.

Daha fazlası için yalvarırken isimlerimiz dudaklarında. Benim dişlerim bir kez daha derine kayıyor ve diğerleri de aynısını yapıyor. Bu onu bir kez daha harekete geçiriyor ve Nathair geri çekilip dişlerini onun kasık tümseğine geçirmeden önce kendi salıverilişini kükrüyor.

Yumuşak bir gülümseme dudaklarını kaplarken ve gözleri mutlulukla kapanırken hepimiz eşimizden içiyoruz.

Hissettiği zevk, sevgi ve mutluluk bağımızı doldurur ve bizim ona olan sevgimiz de ona doğru bastırılır.

Dişlerimi serbest bırakarak, yere yığılmadan önce yarayı yalıyorum. Tükenmişim ve o kadar doluydum ki neredeyse güçten taşacaktım. Nathair amını öperken diğerleri etrafına uzanıp onu okşuyor, onu tatmin olmuş ve tam istediği gibi kan ve spermle halde bırakıyorlar.

"Size de günaydın," diyerek bizi gülmekten kırdı geçirdi. Her zamanki gibi.

Tanrım, lütfen hayatımızın geri kalanı böyle olsun.

ALTMİŞ ALTI ŞAFT



ALTHEA

B Kahvaltı ya da daha çok brunch, masaya yayıldı. Conall'ın kucağına tünemiş, büyük boy tişörtlerinden birini giymiş bir halde arkama yaslanıp bir lokma daha yiyemiyorum. Tatmin olduğumdan emin olduktan sonra, yediklerimi

tabağımda bıraktı, ona doğru eğilirken sırtıtmamı sağladı. Bugün en iyi şekilde uyandım, dostlarım bana cenneti gösterdi ve şimdi tembel hissediyorum. Yapacak çok işimiz olduğunu biliyorum ama şimdilik sadece huzuru içimize çekiyoruz.

Güneş ışığı mutfağa süzülüyor, güneş ustam sayesinde tenimi ısıtıyor -sadece benim için olduğunu söylüyor. Dışarıdaki canavarlarımızın sesini duyabiliyorum ve tüm ailem burada, hatta Zale ile sohbet eden Simon ve arkadaşı bile.

Herkes burada. Ailemin son üyesi hariç.

Annemin sözleri aklıma geliyor. Onu affedebilir miyim? Affedilecek bir şey var mı? O sadece ölmekte olan eşine verdiği sözü tutuyor, çocuklarını korumak için uzakta kalması gerekse bile onu güvende tutuyordu. Ben de aynısını yapmaz mıydım? Bilmiyorum ama yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaptığını anlıyorum. Pişmanlıkları var ve onu hiç tanımadığımı fark etmeye başlıyorum.

Ama istiyorum.

Annemin sevdiği adamı tanımak istiyorum. Beni kralını öldürecek kadar seven adamı tanımak istiyorum.

"Babamla tanışmak istiyorum," diyorum ve tüm gözler bana çevrilirken sessizlik çöküyor. Hafifçe kızarıyorum. "Özür dilerim, sadece düşünüyordum ve ağzımdan kaçtı."

"Emin misin?" Simon soruyor. Babamı herkesten çok o tanıyor ya da biliyor. Ses tonunda yargılama yok, sadece merak var.

"Evet, annem bana bir mektup bıraktı. Beni terk etmesi anlamına gelse bile beni koruyacağına dair ona söz verdirdi. Doğru seçimler yaptığını söylemiyorum ama buradaki herkes daha önce yanlış seçimler yaptı ve hepimize ikinci bir şans verildi. Bence ona da verilmeli. Eğer dışarıda beni sevmeye hazır bir aile üyesi varsa, bunu kabul etmemek aptallık olur. Acıtmayacağını söylemiyorum ama sanırım bunu yapmam gerekiyor."

Bir el benimkini örtüyor. "O zaman bunu seninle yapacağız." Reve adamın zihninin derinliklerini görmesine rağmen beni zorlamadı. "Bence seni gerçekten seviyor ama bu senin seçimin. Sırf baban olduğu için onu kabul etmek zorunda değilsin. Eğer istiyorsan, bu onur için çalışmasını sağla. Sevgi olmadan kan bir şey ifade etmez. Bunu unutma. Ama aileme bir kez daha sarılmak için her şeyimi veririm ve senin de pişmanlık duymanı istemiyorum."

"Biliyorum." Elini sıktım. "Onu buraya getirebilir miyiz? Tanışmak için?" Dudağımı kemiriyorum.

Conall boynumu öperek, "Şimdi gideceğim," diye mırıldanıyor.

"Bekle, hayır, önce giyinmeme izin ver. Arkadaşımın tişörtünü giymişken onu kalçalarımın dölle karşılamak istemiyorum." Dün gece kesinlikle çok daha kötüsünü görmüş olmasına rağmen kızardım.

Simon yüzünü buruşturur. "Çok fazla bilgi, bebeğim."

Sırıtarak ayağa kalkıyorum. "Bana on dakika ver ve sonra onu getir... eğer gelmek isterse."

"Yapacak," dedi Nathair bana. "Baban olsun ya da olmasın sana zarar vermesine izin vermeyeceğiz Althea. Senin kalbini korumak bizim görevimiz."

Onu usulca öpüyorum ve odadan aceleyle çıkıyorum. Sinir ve heyecan içimi dolduruyor. Doğru kararı verip vermediğimi bilmiyorum, ama denemeden bunu gerçekten bilebileceğimi sanmıyorum.

Söylediklerim doğru. Bana ikinci bir şans verildi, neden ona da verilmesin?

Yıkıyorum ve birazdan olacaklar için rahat olması gereken İspanyol paça bir pantolon ve rahat bir bluz giyiyorum. Saçımı açık bırakıyorum ve makyaj yapmaya zahmet etmiyorum. Bu resmi bir ziyaret değil. Bu benim babam, bir

Hayatım boyunca farkına bile varmadan uzaktan tanıdığım bir adam. Beni hep korkuttu ama belki de hiç yeterince yakından bakmadım çünkü odaya adımımı atar atmaz korkutucu tavrının ötesindeki endişeyi ve umudu görüyorum.

Çabucak ayağa kalkıyor, sandalyesini bir çılgınlıkla geriye itiyor. Ayrı durup birbirimize bakıyoruz. Adamlarım da burada ama onlardan gitmelerini istemeyeceğim. Bunu atlatmak için onlara ihtiyacım var, ayrıca bunu duymayı hak ediyorlar. Onların fikirlerine ve tesellilerine ihtiyacım var ve masaya geçip Nathair ve Lycus'un arasına oturduğumda hemen onlara ulaşıyorum. Babam karşıma otururken ellerimi masanın altından tutuyorlar, önünde el değmemiş bir fincan çay duruyor.

Her zamanki gibi görünüyor, uyum sağlamak için siyah bir ceket, pantolon ve üst giymiş. Gözlerinin etrafında artık çizgiler var - endişe ya da stresten, emin değilim - ve bakışları çok fazla duyguyla dolu. Bunu nasıl daha önce göremedim?

Bakmıyor muydum? Yoksa kendim mi kör olmuştum?

Ona bakmak geçmişe bakmak gibi ama annemin onu neden sevdiğini anlayabiliyorum. Güçlü, emin, kuvvetli ve yakışıklı bir adam ama annem onun gözlerinde gördüğüm ruha aşık oldu. O, sevdikleri için her şeyini feda etmeye hazır bir adam ve kendisini hiç tanımayan bir kızı korumak için hayatını riske atmaya hazır.

"Merhaba Althea," diyor endişeyle, etrafına bakınarak. "Şaşırdığımı söylemeliyim -mutlu ama şaşkın," diye atıldı, başını ovuşturarak. "Her şeyi berbat ediyorum. Özür dilerim. Konuşmamı mı yoksa dinlememi mi istersin?" diye soruyor ve işte tam da bu beni rahatlatıyor. O da benim gibi gergin ama beni dinlemeden kendi davasını savunmuyor. Bilmek istiyor.

İşte o zaman, eğer izin verirsem hayatımda olmak istediğini fark ediyorum.

"Sorun olmazsa şimdilik konuşalım mı? Eminim bazı sorularım olacak ama Mahkemedeki diğer herkes burada olmadan sizin sözlerinizle neler olduğunu bilmek isterdim," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum.

"Tamam." Derin bir nefes alır. "Öncelikle, muhtemelen kızgın ve kafanın karışık olduğunu anladığımı ve duygularını kabul ettiğimi bilmeni istiyorum. Üzgün olmak ve beni hayatında istememek için her türlü hakka sahipsindir ve eğer isteğin buysa, seni yalnız bırakacağım. Her zaman umut edeceğim ama sana baskı yapmayacağım."

"Tamam." Başımı salladım.

"Tamam," diye mırıldanıyor. "Annemi sevdim, yıllarca sevdim ama mesafemi korudum. Ben yeni bir infazcı stajyeriydim, o ise bir kahin süper yıldızıydı ama yollarımız kesişmeye devam etti ve sonunda o da beni sevdiğini fark etti. Sanki son bariyer de yıkılmıştı ve benim başından beri bildiğim şeyi ortaya çıkarmıştı; o benim dostumdu, ben de onun. Birlikte harika bir yıl geçirdik. İkimiz de mahkemeye olan ilişkimizi mahvetmek istemediğimiz için bunu bir sır olarak sakladık. Hamile olduğunu öğrendiğimizde bunu duyurmayı planlıyorduk ama her şey değişti. Bir gece gözyaşları içinde uyandı ve onu teselli etmeye çalıştığımda bana ikimizi de kaybetmeye dayanamayacağını söyledi. Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daha da uzaklaştı, daha da endişelendi. Güçlerinin zarar verdiğini biliyordum ama senin doğumundan bir hafta öncesine kadar ne kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Bana her şeyi anlattı ve kararını vermişti. Benden, onu ve seni seven bir adamdan, onu terk etmemi, ölmesine izin vermemi ve seni bırakmamı istedi."

Sesindeki ıstırabı duyabiliyorum.

"Tüm hayatımı savaşıyor ve koruyarak geçirdim ama o benden bu dünyadan daha çok sevdiğim iki insanı korumak için hiçbir şey yapmamamı istedi. O gece yalnız kalmak için oradan ayrıldım ve ertesi gün döndüğümde doğum sancısı çekiyordu. Sanırım stres seni beklediğimizden daha erken getirdi. Tüm bu süre boyunca oradaydım, elini tuttum ve ona onu sevdiğimi ve bunu çözeceğimizi söyledim. Ancak annen kararını verdiğinde, bunu değiştirmek mümkün değildi."

"Tanıdığım birine benziyor," diyor Simon ve hepimizi gülümsetiyor.

"Evet, bana onu çok hatırlatıyorsun. O başaramadı ama ölmeden önce bana seni koruyacağıma ve senin seçimin olana kadar seni hayattan uzak tutacağıma dair söz verirdi. Onu nasıl reddedebilirdim? Onu kaybedecektim. Bir parçam söz vererek onu kurtarabileceğimi düşündü. Bu beni bir sarmalın içine soktu ve neredeyse bıçağımı alıp kalbimi oyacaktım ama sonra ağladığını duydum. Bir rüyadan uyanmak gibiydi. Seni kollarıma aldım ve sen tüm elini başparmağıma doladın ve seni güvende tutmak için her şeyi yapmam gerektiğini biliyordum. Seni o kadar çok seviyordum ki. Sen benimdin, sen onundun ve annen öngörülleri konusunda hiç yanılmadı, bu yüzden kimseye kızım olduğunu söylemedim. Seni büyütmelerine izin verdim. Her anını izledim, bunu bilmen gerek," diye yalvarıyor masanın öbür ucuna uzanarak. "Karşı koyamadım, yapmamam gerektiğini bildiğim halde. Hayatının her gününü izledim, bir parçası olmayı diledim. Sen büyüdükçe ve bana korktuğun bir yabancıymışım gibi baktıkça bu beni her gün öldürdü. Kalbimi kırdı ama umursamadım,

Çünkü en azından yakın olabildim. Harika bir kadın oldun ve annen seninle gurur duyardı. Gurur duyduğumu biliyorum. Bana onu hatırlatıyorsun," diye mırıldanıyor, gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyor.

"Sana bakıyorum ve onu görüyorum, ikimizin de en iyisini. Çok üzgünüm, Althea. Saçını kestirdiğinde, kolunu kırdığında hayatının arka planında olduğumu sana göstermek için yıllarımı harcayabilirim... ama her şeyi tekrar yapabilecek olmama rağmen ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Seni buraya, her zaman olman gereken yere getirmek için her gün yeniden acı çekerdim. Beni geri çevirebilirsin, bunu hak ediyorum, ama lütfen seni her zaman seveceğimi bil. Bana ihtiyacın olursa her zaman yanında olacağım ve eğer istersen-" Bir fotoğraf çıkarıp masanın üzerine, diğer elinin yanına koyuyor. Kucağında bebekken çekilmiş bir fotoğrafım ve sanki tüm dünyası benmişim gibi bana bakıyor.

Defalarca tutulmaktan yıpranmış ve buruşmuş. Üzerinden akan sevgi gerçek, tıpkı gözlerindeki bakış gibi. Kendisini öldürse bile kızını güvende tutmak için imkansız bir seçim yaptığı için onu geri çevirmemi ve affetmememi bekliyor.

Şimdi gerçekle yüzleşince, onu nasıl geri çevirebilirim ki? Yakın olmayacağız ve bu zaman alacak, ancak hayat budur - ikinci şanslar, iyileşme ve sevgi. Kim olduğunuzu ve kim olmak istediğinizi öğrenmekle ilgilidir. Kimin önemli ve kimin uğruna savaşmaya değer olduğunu bulmakla ilgilidir.

Bu adam öyle.

O buna değer.

"Burada ikinci şanslardan bahsediyoruz," diyorum aradaki mesafeyi aşip elini kendi elimle kapatırken. "Senin de bir şansı hak ettiğini söyleyebilirim."

Göğsünden kopan hıçkırık benimkini de sızlatıyor. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyor, elimi sıkıca kavıyor. "Beni ne kadar uzun süre istersen, senden alabileceğim her parçayı alacağım."

Gülümseyerek elini geri tutuyorum. "Biliyorum. Birbirimizi tanımakla başlamaya ne dersin?"

Yüzünü silerek sırtıyor. "Bu hoşuma giderdi."

"Ben de öyle," diye mırıldanıyorum, hep istediğim ama sahip olduğumu bilmediğim babamın yüzüne bakarak.

Affetmek incinmeyi ortadan kaldırmaz, ancak size yolunuza devam etme şansı verir. Bu da kolay değildir, yoksa herkes bunu yapardı, ama bu güzel bir şeydir.

bir baba ile kızı arasında filizlenen aşk gibi.

Babam bir kahkaha patlatarak Lycus'u omzundan alkışlıyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Nasıl tepki vereceği konusunda endişeliydim. Yıllarını beni severek ve koruyarak geçirdiği açık ve ben bu ilişkide yeni olsam da o değil ve kızı yedi çok güçlü, karanlık, kötü adama aşık. Onları tek bir cümleyle kolayca kabul etti.

"Sizi seviyor ve bu benim için yeterli. Siz iyi adamlarsınız, yoksa sevmezdi."

Bunun onlar için çok önemli olduğunu görebiliyordum. Tepkisinin beni inciteceğinden ya da aramıza gireceğinden endişeleniyorlardı.

"O hep böyleydi." Bana sırtıyor, gözleri parlıyor. Annemin bu adama aşık olmasına şaşmamalı. Hayat ve sevgi saçıyor.

"Doğru. Yaramazlık yaptığı için onu odasına kilitlediğinizde pencereden kaçmaya çalıştığını görmediniz." Simon pizzasını yerken gülüyor. "Gider borusundan aşağı düştü ve çamur ve yapraklarla kaplı arka kapıdan topallayarak geçmek zorunda kaldı."

"O yapmadı." Bana dünyanın en iyi şeyiymişim gibi bakarak sırtıyor. "Bana itaatsizlik mi ettin?"

Omuz silkiyorum ve gülümsüyorum. "Her zaman."

"İşte benim kızım." Göz kırıyor ve sonra sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Simon, mutlu olduğunu ve yuva kurmak için iyi bir çocuk bulduğunu görmek çok güzel."

"Onun bir kurt olmasına üzülmedin mi?"

Babamın Simon'ı evlat edindiğini anlamaya başlıyorum. Belki de hep öyleydi çünkü kimse onunla gerçekten uğraşmadı. Şimdi düşünüyorum da, muhtemelen buna cesaret edememişlerdir ve bu da adama daha fazla değer vermeme neden oluyor.

"Neden olayım ki? O seni mutlu ediyor." Bu adam için her şey bu kadar basit. "Şimdi, burayı gezebilir miyim?" Bana baktı. "Eğer sorun olmazsa?"

"Elbette." Ayağa kalkıyorum ve ayağa kalkan arkadaşlarıma el sallıyorum. "Ben de aynı anda canavarları kontrol edeceğim."

"Kulağa hoş geliyor, *Draya*." Nathair beni çabucak öptü. "Temizliğe başlayacağız."

"Hayır, beni de yanında götür!" Reve dramatik bir şekilde seslenir ve Conall sadece gözlerini devirir ve onu kaldırarak odadan çıkarır. Simon gülümser ve

Babam onları takip etmeden önce vedalaştı.

"Onları seviyorum," diye yorum yapıyor. "İnsanı gülümsetiyorlar."

Mutfaktan çıkarken "Öyle," diye cevap veriyorum ve o da beni dışarıda takip ediyor. "Onlar iyi adamlar."

"Bunu görebiliyorum. Onları seviyorum." Yanımda yürürken ellerini pantolonunun ceplerine sokuyor ve etrafına bakınıyor. "Ve burası müthiş bir mahkeme. Bunu nasıl bilmediğimizden emin değilim."

"Sır saklamakta çok iyiler." Omuz silkiyorum. "Ve zamanla unutuldu."

Kıkırdıyor. "Bu doğru. Dün geceyi unutacaklarını sanmıyorum." Biraz tereddüt ediyorum. "Muhtemelen unutmazlar. Benim kötü olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Asla, Althea." Duraklar. "Sen yapman gerekeni, tanrıların sana emrettiğini yaptın. Ayrıca ırkımızın buna ihtiyacı vardı. Bizi kurtardın, o yüzden bunu asla başka bir şekilde görme." Tekrar yürümeye başlıyoruz, bu sefer doldurmakta tereddüt ettiğim rahat bir sessizlik içinde.

Onu bahçelerde gezdiriyorum, ağaçların arasında hareket eden bir peri gördüğümde gülümsüyorum.

Ona baktım. "Annemle konuştum, biliyor musun?" Bana dönüyor, ağzı açık, ben de yürümeyi bırakıp ona bakıyorum. "Bir rüyaydı, ama oydu. İki kez."

"O ... mı?" Tereddüt ediyor, zorlukla nefes alıyor.

"O iyi. Şimdi vefat etti. Ona her şeyin yolunda olduğunu söyledim. Aslında bana sana bir şans vermemi söyledi. Zaten verecektim ama o beni dinledi ve çekincelerimi aşmamda bana yardımcı oldu. Bana bir de mektup bıraktı, onu okumanıza izin vereceğim. Seni çok severdi."

"Onu sevdim ve hep seveceğim," diye fısıldar. "Keşke onu bir kez daha görebilseydim. Her gece rüyalarımda ona tutunuyorum, yüzünü görmeyi ve onu bir kez daha kucaklamayı umuyorum."

"Diğer tarafta bizi bekliyor," diye itiraf ediyorum.

"Benim zamanım geldiğinde ve artık bana ihtiyacın kalmadığında, ona katılacağım." Gülümsüyor, ama bu hüzünlü bir gülümseme ve ona tam olarak istediği şeyi verebileceğimi fark ediyorum.

"Bana güveniyor musun?" diye sordum. Neden böyle ifade ettiğimi bilmiyorum ama sözümü geri almıyorum.

"Her zaman." Dilediğimi yapmam için ellerini uzatıyor, ben de onları tutup gözlerimi kapatıyorum.

Reve'in güçleriyle rüyayı canlandırıp ona gösteriyorum. Nefes alışını duyuyorum ve onu görünce duyduğu acıyı ve aşkı hissediyorum. "Aşkım," diye fısıldıyor ve

O konuştuğunda gülümsüyor ve gülümsemesi kaybolduğunda bana huşu içinde bakıyor. "Teşekkür ," diye fısıldıyor. "Onu ne zaman görmek istersen Her zaman anılarıma bak," diyor bana. "Onlar senin. Hepsi." "Teşekkür ," diyorum, çünkü annemi onun gözünden görmeyi çok isterdim. ve benden önceki hayatı hakkında bilgi edinmek.

Kendimizi huzurlu ve dingin hissederek yeniden yürümeye başlıyoruz.

"Buranın bir özelliği var, öyle bir şey ki ..."

"Diğer dünyadan mı?" Bitiriyorum. "Sanki burada hiçbir şey sana dokunamazmış gibi mi?"

"Evet." Başını sallıyor. "Belki de buranın her santimini dolduran sevgidir. Hoşuma gidiyor."

"Belki . . . Belki ziyaret edebilirsin?" Teklif ediyorum.

"Daha çok istediğim bir şey yok," diye dürüstçe yanıtlıyor. "I . . . Saray beni bir sonraki kral olarak seçti. Büyük bir şey değil ama beni taçlandırmak istiyorlar. Gelmek ister misin? Eğer-" Samalamaya başladı.

"Kimse bunu daha fazla hak etmiyor. Tüm hayatını sarayımızı koruyarak geçirdin, bu yüzden elbette kralları olman için sana oy verecekler ve ben de katılmayı çok isterim," diyorum elini tutarak. "Orada senin en büyük destekin olacağım ve bu sadece saraylarımız ... ve bizim aramızdaki bağları iyileştirebilir."

Onunla gurur duyuyorum, farkındayım ve bu kez benim de içinde olduğum kendi hayatına kavuştuğu için mutluyum.

"Güzel." Sırıtıyor, yürürken elimi tutuyor. "Kalabalığın içinde seni arayacağım."

"Ve ben de seni."

El ele vererek yeniden güvenmeyi ve sevmeyi öğreniriz. Karşımızdaki kişinin kim olduğunu öğrenmeye başlarız. Bu sadece basit bir kan bağı değil, seçilmiş bir bağdır.

ALTMİŞ YEDİ ŞAFT



ALTHEA

O Babam yeni görevi nedeniyle gittiğinde, kendimi mahkemede dolaşırken buluyorum, onun bakış açısından bakıyorum. O haklıydı. Buraya ilk girdiğim zamankinden farklı. Burası mahkeme, ama içindeki his.

Hayat, farkındayım. Hayat ve aşkla dolu.

Daha önce kapalı olan odalar tekrar açılıyor, kahkaha ve dostluk sesleri salonu dolduruyor. Gülümsüyorum, bizim de iyileşiyor olabileceğimizi fark ediyorum. İkinci bir şansımız vardı, ama sanki şimdi bunu kullanıyormuşuz ve geri durmuyormuşuz gibi hissediyorum. Arkadaşlarım da artık kendilerini cezalandırmıyor.

Tam adamlarımı aramaya çıkmak üzereydim ki havada bir şey hissettim, tıpkı ölüm tanrısının geldiğini hissettiğim zamanki gibi. Bağlarımdan bunu hissediyorlar ve koşarak geliyorlar, tam hava yarılp sekiz varlık dışarı çıkarken tahtlarımızın önündeki odada bana katılıyorlar.

Eskiden daha çok vardı ama biri benim için öldü. Dizlerimin üzerine çöküyorum, diğerleri de beni takip ediyor. Ölüm tanrısına küstahlık edecek kadar aptal olabilirim ama dünyamızın tanrılarını bolca kızdırmayacağım.

Başımı eğiyorum, bakışlarıyla karşılaşmanın kabalık olduğunu biliyorum, muazzam güçlerinin gözlerimi yakacağından bahsetmiyorum bile - zaten hepsiyle birlikte canlı canlı derim yüzölüymüş gibi hissediyorum.

Bizi görmeye gelmelerinin bir sebebi var.

"Demek vampirleri kurtarmak için seçilenler bunlar?" diyor kadınsı bir ses. Hiçbirimiz cevap vermiyor, ne diyeceğimizi bilemiyoruz. "Söylemeliyim ki, ben

etkilendim."

Neredeyse sarsılacaktım.

Bir başkası "İyi iş çıkardılar," diye yorum yapıyor.

"Çok fazla kan döküldü," diyor bir diğeri.

"Bazen ölüm ilerlemenin tek yoludur çünkü yeniden doğuşu getirir," diyor bir başkası.

"Kesinlikle," diye onaylıyor kadın. "Rahatlayabilirsin. Size zarar vermek için burada değiliz. Barış için buradayız. Irkınızı kurtardınız. Kurtaracağını söyledi ama biz ona inanmadık. O buna o kadar inandı ki, kendi isteğiyle hayatından vazgeçti."

Tanrımızı kastediyor.

"Evet," diye cevaplıyor içimden geçenleri, irkilmeme neden oluyor. "Gerekmedikçe müdahale etmeyeceğiz. Tarafsız ve arka planda kalmayı seviyoruz. Bunun tekrarlanmasını engellemek için sizi rolünüzde tutuyoruz. Irkınızı koruyun, yasalara uyduklarından emin olun ve onları alçakgönüllü ve iyi tutun. Aksi takdirde, geri döneceğiz. İzliyor olacağımızı bilin ama biraz eğlenmeye çalışın, olur mu?"

Sonra, ortaya çıktıkları kadar hızlı bir şekilde yok olurlar. Tanrılar her şeye rağmen çok meşguller.

Başımı kaldırdığımda havada titreyen bir gökkuşağı gibi bir dalgalanma görüyorum.

"Görünüşe göre ömür boyu sürecektir bir işimiz var," diye şaka yapıyor Reve.

"Acaba tatil ya da fazla mesai alacak mıyız?"

Onlara bakıyorum ve sırtıyorum. "Sanırım öyle, ama henüz zorlamayalım."

," diye mırıldanıyor Nathair. "Senin sayende. Bu da demek oluyor ki kutlayalım. Yarışımız başka bir gün için güvende, bu yüzden hayatlarımıza geri ."

"Evet, hadi kutlayalım." Başımı sallıyorum, tekrar dalgalanmaya bakıyorum. Yarıktan bir dehşet çılgılığı yankılanıyor ve kulaklarımı dolduruyor. Acıdan ürperiyorum ve tanrıların işine karışmamam gerektiğini bilerek arkamı dönüyorum. Bizi bağışlamış olabilirler ama bizi kolayca yok da edebilirler.

Biz onlarla ırkımız arasındaki bağlantıyı.

Acaba başka ırklarda da aynı şeyi yapan başkaları var mı? Sanırım bunu zaman gösterecek ama artık hayatımıza devam etme zamanı geldi.

Söz verdiğimiz yargıçlar olmak için. Geleceğe birlikte bakmak için. Bir bütün olarak.

Çok uzun zaman önce değil, bir zamanlar bu yerde diz çökmüş ve ölümü kollarımı açarak kabullenmiştim. Şimdi ise korkuyla değil umutla dolu bir yaşam için yalvarıyorum.

Hayat bu şekilde komik.

Bazen kırılanlar, pes etmek üzere olanlar, eğer kendilerine fırsat verilirse, en büyük potansiyele sahip olanlardır.

Kırık güzeldir. Gerçek.

Tıpkı bizim gibi, gölgelerde çalışıyorlar.

Kabuslar.

ŞAFTÖR ALTI-YIL



ALTHEA

E Tanrılar gittikten sonra her şey sessizleşti. Adamlarım avluyu eski haline getirmekle meşgul, bu yüzden kendimi bir kez daha canavarlarımla dışarıda buluyorum. Geleceğimi biliyorlarmış gibi toplanıyorlar ve ben de bağdaş kurup oturuyorum.

önlerindeki çimenlerin üzerinde.

Hidra, ejderha, şekil değiştiren, puk, peri, kimera, tek boynuzlu at ve çok daha fazlası burada. Tide bile söyleyeceklerimi dinlemek için oyalanıyor.

Onlar, bize yardım eden eşsiz ve güzel ölümcül yaratıklardan oluşan bir hayvanat bahçesidir.

"Bana karşı görevinizi yerine getirdiniz. Eğer ayrılmak istersen, başımın üstünde yerin var." Gülümsüyorum. "Ama gerçekten, hepinizin burada olması hoşuma gidiyor. Topraklarımız dolu gibi geliyor ama eğer giderseniz, kapımız size her zaman açık. Sizin için her zaman bir yer olacak."

"İlgilenmem gereken başka şeyler var. Senden benim için bir başkasını çağırmanı istediğimi biliyorum ve bu sözümü tutacağım. Sadece bugün değil. Başka bir yerde bana ihtiyaç var." Ejderha geriniyor ve sonra saygıyla başını eğiyor. "Ancak ben bunu kabul ediyorum. Geri döneceğim, küçük kraliçe. Burada bir dostluk ve yuva buldum. Tekrar görüşene dek." Gökyüzüne çıkıyor ve diğerlerinin bazıları tek kelime etmeden eriyip gidiyor, ama diğerleri oyalanıyor. Bir ya da ikisi bana ejderhayla aynı tepkiyi veriyor ve onlar gittiğinde geriye hydra, puk, peri, tek boynuzlu at ve Tide kalıyor.

"Kalmak istiyoruz," diyor Tide, hepsi adına konuşarak. "Ejderha haklı. Burada dostluk, güvenlik ve ait olabileceğimiz bir yer bulduk. Bu

nadir bulunur."

"Burada her zaman hoş karşılanırsınız. Bize ihtiyacınız olursa, emrinizdeyiz. Sizlerin burada olması hoşuma gidiyor." Onlara gülümsedim. Ne de olsa kimsenin istemediği bir canavar olmanın ve bir eve ihtiyaç duymanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. "Bazı yapılar ve evler eklenmesi konusunda Nathair'le konuşacağım. Özellikle ihtiyacınız olan bir şey var mı?"

"Şey ..." Denizkızı diğerlerine bakıyor ve sonra bir kez daha onlar adına konuşuyor gibi görünüyor. "Biraz erzak kullanabiliriz."

Başımı eğerek Nathair'e sesleniyorum, onun zihinsel bir liste yapacağını ve gün bitmeden bunu tamamlayacağını biliyorum. "Devam et, her şeyin ve her şeyin adını söyle. Burası sizin eviniz ve bizim olan sizindir."

Oturup Nathair'e gerekenleri iletiyorum ve işleri bittiğinde ona zihinsel bir öpücük gönderiyorum. *Siz en iyisisiniz, kralım.*

Senin için her şeyi yapar, mırıldanıyor. İşin bittiğinde, Draya, gel ve beni bul. Sana açım.

Titriyorum ve kalçalarımı sıkıyorum. *Evet, kralım.*

İşte benim kızım, diye mırıldanıyor ve ben tekrar canavarlara odaklanıyorum.

"O halledecektir. Başka bir şeye ihtiyacın olursa gelip bizi alabilirsin. İçeriye her zaman bekleriz ama sanırım burayı tercih ediyorsunuz, değil mi?" Onları burada bırakarak gücendirmediyimi umarak soruyorum.

"Öyle," diye yanıtlıyor. "Özgürlüğün tadını çıkarıyoruz. Irkınızın duvarlara ve arılar gibi yaşamaya olan takıntısını hiç anlamadım." Ben gülerken o sırtıyor.

"Sanırım öyle." Ayağa kalkıp kırımın tozunu alıyorum. "Ama teklifim hâlâ geçerli. Sadece belki önce kapıyı çalarım."

Bu birkaçının kıkırdamasına neden oldu. "İnanın bana, burada bile sizi duyuyoruz, o yüzden kapıyı çalacağız."

Bunun üzerine yüzüm kızarıyor ama onlar ormanın içinde kaybolurken el sallıyorum. Burada olduklarını bilmek kalbimi o kadar dolduruyor ki, gidip kralımı bulmak için döndüğümde gülümsememi engelleyemiyorum, tıpkı onun benim için yaptığı gibi onun için açlık çekiyorum.

Onu takip etmek için bağı kullanıyorum, duman dolduğunda başımı eğiyorum. *Benden mi saklanıyorsun kralım?* Mırıldanıyorum.

Eğer beni istiyorsan, kraliçem, o zaman beni avla. Bul beni. Hile yok. Boğuk bir kıkırdamayla bağı engelliyor. Dişlerim zonkluyor ve amım kendi arzumu kayganlaşıyor. Eşimi bir av gibi avlamak için içgüdüsel bir ihtiyaçla doluyum ve bu o kadar güçlü ki neredeyse ikiye ayrılıyorum. Ne de olsa biz yırtıcıyız ve o da benim avım olmaya gönüllü oldu.

Sırtarak gözlerimi kapatıyorum ve odaklanıyorum. Aramızdaki bağa çok güveniyorum. öylece duruyor, bana her zaman nerede olduklarını ve ne yaptıklarını söylüyor. Elbette isterlerse bunu engelleyebilirler, ama asla engellemezler ve aramızdan akıp gider, bizi tek bir kişi yapar.

O olmadan bir duyumu kaybetmiş gibi hissediyorum ama diğer duyularımı da güçlendiriyor.

Başımı eğip dikkatle dinliyorum. Beni buraya bilerek getirdi, bu da onu buradan takip edebileceğimi bildiği anlamına geliyor. Kokusu her yerde, eski ve yeni, ve ben yenilerden birine odaklanıp koridor boyunca onu takip ediyorum. Köşede aniden duruyor ve gözlerim taşın üzerindeki taze, kanlı el izine kilitleniyor.

Kendime engel olamayarak eğilip kanını yalıyorum, neredeyse içindeki güç ve kuvvetten boşalacaktım. İnleyerek sırtımı duvara yaslıyorum, güç ve ihtiyaç içimde patlarken dişlerim o kadar uzun ki çeneme değiyor.

"Nathair," diye alaycı bir şekilde sesleniyorum, sesim alıştığımından daha ilkel çıkıyor. "Senin için geliyorum kralım ve seni bulduğumda, aletine binerken dişlerimi o güzel boynuna geçireceğim." Duvarı itiyorum ve küçük kan damlacıklarını takip ederek tekrar yürümeye başlıyorum. Onları görmeden önce kokusunu alıyorum ve önümde bir yerde onun yumuşak kıkırdamasını duyabiliyorum. "Seni sikeceğim ve durmam için yalvarana kadar seni becereceğim."

"Asla." Fısıltısı beni ürpertiyor. "Gel ve benimle oyna," diye şarkı söylüyorum.

"Bul beni, *Draya*, bekliyorum."

Gözlerimi kapatıyorum ve güçlenene kadar yürürken onun sesine odaklanıyorum. "Beni tükettiğin düşüncesine kendimi kaptırmadan önce bul beni. döllerimi ve kanımı kurut."

"Sakın buna cüret etme," diye çıktım. "O döl benim için. Elini beceremezsin. Sadece ben aletini sürerken ve dişlerim içindeyken boşalabilirsin."

"Sahiplenici," diye mırıldanıyor. "Acele etsen iyi olur o zaman."

"Eğer benden önce boşalırsan, seni yatağa zincirleyeceğim ve her bir arkadaşımın kanını akıtırken ve her birinin aletini alırken seni izleteceğim ve ancak o zaman, kanlarına bulandığımda ve serbest bırakıldığımda seni alacağım ve yine de bana yalvarana kadar boşalmana izin vermeyeceğim."

"Sözler. Bunu zaten yapmalıyız."

Sesi daha güçlü, daha yakın ve beni nereye, havuza götürdüğünü fark ediyorum.

Burası bir araya geldiğimiz ilk yer.

Hızlanıyorum, ona doğru koşarken bulanıklaşıyorum. Boşalmasına izin vermeyi reddediyorum. İçime pompalanmasını istiyorum. Onun kanını içerken aynı zamanda onun salgısıyla dolmaktan daha iyi bir his olamaz.

Kapıda elbisemi çıkarıp dantelli bir tanga ve hoşuna gidebileceğini düşündüğüm yılan sütyenden başka bir şey giymeden içeri girdim. Ona daha sonra sürpriz yapmayı planlamıştım ama şimdi işe yarıyor. Su hafifçe dalgalanıyor ve onun tırmandığı tarafta kanlı bir el izi var. Sırtarak havuzun etrafında dönmeye başladım.

"Kralım," diye şarkı söylüyorum. "Dışarı çık ve benimle oyna."

Hâlâ saklanıyor, bu yüzden oyunu tersine çevirmeye karar veriyorum ve elimi vücudumdan aşağı kaydırarak amımı avuçluyorum. "Sanırım her zaman kendimle , ama çok açım, yılanım."

"Sakın buna cüret etme," diye hırlayarak çırpınır ve su onun yerini gösterir.

Sırtarak elimi bırakıyorum ve adımlarım sessiz bir şekilde diğer tarafa doğru ilerliyorum.

"Çok ıslandım, Nath. Sana çok ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum, havuzun etrafında dönerken sesimi yükseltiyorum.

"Benim olana dokunmasan iyi edersin, *Draya*," diye tersledi.

Tanrım, kızgın olmalarına bayılıyorum. Vahşi, öfkeli sikiş en iyisidir. Uzanıp meme ucumu çimdikliyorum, inliyorum ve odanın içinde yankılanıyor, ardından hırıltısı geliyor. Köşeyi döndüğümde onu görüyorum, gözleri öfkeyle kısılmış, havuzun diğer tarafında olduğum yöne bakıyor. Yan tarafa yaslanmış, çıplak ve o kadar güzel ki içimde bir sızı yayılıyor. Ona bekleyemeyecek kadar çok ihtiyacım var.

Sessizce, arkasında durana kadar ilerliyorum.

"*Draya*," diye sesleniyor ses tonunda kızgınlıkla.

"Tam burada," diye fısıldıyorum. Boynunu kavriyorum ve ona sırtırken başını geriye atıyorum. "Yakaladım seni."

Vücudu dokunuşumdan dolayı kavisli ve kalın kalçaları kenarda oturduğu yerde yayılmış durumda. İhtiyaç ve açlıkla parlayan gözlerine bakıyorum, sonra bakışlarımı vücudundan aşağıya, uzun dişlerine ve ardından sıkıca kavradığı zonklayan, damarlı sikine indiriyorum.

"Şimdi benimle ne yapacaksın kraliçem," diye mırıldanıyor, elini sikinde aşağı yukarı gezdirirken başını eğiyor.

Tek kolumla onu sudan çıkarıp dişlerimi boynuna geçiriyorum. Bir kükremeyele sırtı eğildi ve elim aşağıya kayarak boynuna dolandı.

Şaftını kavramak için vücudunu. Onu okşuyorum, sonra ucunu kavriyorum ve bağırana kadar sıkıyorum. Dişlerimi serbest bırakarak başını daha da geriye eğiyorum. "En az üç kez orgazm olana kadar benimle alay ettiğin için boşalmayacaksın. Anlaşıldı mı, dostum?"

"*Draya*," diye sızlanıyor. "Lütfen, sana çok ihtiyacım var."

Bu delicesine güçlü adamı elimde tutmak, kana bulamak, onu boşaltmam için yalvarmak, tahrik edici bir şey.

"Ne istiyorsunuz kralım?" Boynundan aşağı damlayan kanı yalayarak mırıldanıyorum.

"Sen, tanrılar, seni her şekilde elde edebilirim. Yüzüme sür, sikime sür, her şeyi kabul ederim, *draya*, lütfen," diyor, sadece çırpınışını izlemek için dişlerimi bir kez daha ona batırırken vücudu kamburlaşıyor. "Kraliçem, lütfen, lütfen, kralınızın size ihtiyacı var."

Bu beni çözüyor, ben de onu bırakıyorum. Suyun içine doğru kayıyor ve hırlayarak dönüyor. Sırtarak geri çekiliyorum, karanlık gözleri aşağı uzanıp sütyenimin klipsini açtığımda beni izliyor. Her şeyin yere düşmesine izin veriyorum ve sonra eğilip dönüyorum, tangamı çıkarırken ona kıcımı gösteriyorum. Çıplak bir şekilde suya giriyorum. Bekliyor, daha derine batıyor, saldırmaya hazır.

"İyi olursan boşalmana izin veririm," diye mırıldanıyorum, vahşi bir hayvan gibi yaklaşıyorum. Daha derine daldığımda su meme uçlarıma değdiğinde nefesim kesiliyor ve o da hırlıyor.

Yeterince yaklaştığımda, bir canavar gibi sudan fırladı. Ancak ben bunu bekliyordum, bu yüzden elim fırladı ve göğsüne çarptı. Geriye doğru uçarak arkasındaki heykele çarpıyor ve havayı ısırırken onu sıkıştırmak için elimle boğazına yapışıyorum. O bir canavar, yılanı insan formunda ortaya çıkıyor.

"Kötü çocuk," diye mırıldandım. "Şimdi gelmene izin vermeyeceğim. Seni kullanacağım." "Evet," diyor, siki suyun içinde sarsılıyor.

Çıkıntıyı kullanarak, amımı onun uzunluğu boyunca kaydırıyorum, o da içime girmek için savaşıırken hırlıyor ve inliyor. Sakinleştğinde, kendimi onun uzunluğuna dayayarak kendimi aşağıya çarpıyorum. Ben ürperirken iniltilerimiz birbirine karışıyor ve ben kontrolü ele alıp ona binmeye başlayana kadar hırıltıyla içime girip çıkıyor. İstedigimi alıyorum, her itişte klitorisime çarpana kadar kendimi eğiyorum. O da benim hareketlerime uyarak hızlanıyor. Bunun her şeyi bitireceğini bildiğimden, hınzırca uzun dişlerini bana batırmasına izin vermiyorum. Dayanmak istiyorum, böylesine kadim, ölümsüz bir varlığın kontrolünde olmayı seviyorum, ama biliyorum ki eğer isterse

bunu herhangi bir noktada durdurabilir. Onu kullanmaktan zevk almamı seviyor ve bana yardımcı oluyor.

Kocaman siki içimdeki o noktaya çarpıyor ve ben haykırırken başım geriye düşüyor. Kaldırıp bakışlarımı daraltıyorum. "Sana meme uçlarımı yedireceğim kralım, ama beni ısırırsan çok kızarım ve bir daha bana dokunmana izin vermem. Anlaşıldı mı?" Kıpırdamadan bekliyor. "Ağzını aç," diyorum. Açıyor, çatalı dili dışarı fırlıyor. İnleyerek, ona göğsümü sunana kadar kaldırıyorum ve dili dışarı fırlıyor, ben amımı ona doğru öğütürken tepemde geziniyor.

Çığlık atarak patladım ve onun sikine boşaldım.

Dişleri beni sıyrıyor ama ısırmıyor. Bunun yerine saldırısına devam ediyor, göğüslerimi değiştiriyor ve meme ucumu sert ve hızlı bir şekilde çalıştırarak beni başka bir çığlık atmaya itiyor. Ben titreyip yavaşça kalçalarımı gıcırdatana kadar beni yalıyor ve emiyor, kendimi zar zor ayakta tutabiliyorum.

Aleti içimde şişiyor, beni döllerile doldurmaya hazır.

Patlamanın eşliğinde olduğunu bildiğim için ve başını tekrar heykele çarpıyor, kanının kokusu bana ulaşıyor. "Althea," diye tıslıyor. Hırıltıyla başını kaldırıp yüzüne bakıyorum, o hırlarken ben de amımı onun etrafında sıkıyorum. "Yalvar," . "Boşalman için yalvar bana, dostum, beni serbest bırakmanla doldurmana izin vermek için."

"Lütfen," diye tıslıyor. "Ben iyi bir çocuktum, lütfen, dostum. Lütfen aşkım, beni boşalt. Hiç kimsenin gelemeyeceği gibi gelmemi sağla. Ben seninim. Tam teslimiyetim sende. Eski bir kan kralını kıstırdın ve gelmek için can atıyor. Tek bir sözün onu uçurumun kenarına getirebilir. Lütfen, *Draya*, aşkım. Sana çok ihtiyacım var."

Çok tatlı bir şekilde yalvardığı için ona daha fazla binmek istemediğimden, eğilip boynumu ona sunuyorum ve başını daha yakına çekiyorum. "Gel kralım, beslenirken benim için gel."

Bir kükremeyle, kocaman dişlerini boynuma geçirirken, sikini o kadar derinden içime sokuyor ki canım yanıyor. Acı ve zevk birleşiyor ve beni daha sıkı kavrayıp içime girerken, bir kez daha serbest kalıyorum. Boynuma doğru hırlayarak, beni döllerile pompalarken kükremeden önce bana çarpıyor. Başını geriye atarken kanım dudaklarından aşağı damlıyor.

O çok güzel bir manzara ve o tamamen benim.

"Yani sadece bunu mu ekleyeceğim?" Damlları dikkatle tutarak endişeyle soruyorum. Bunu berbat etmek istemiyorum. Conall uzun zamandır bu karışımı hazırlıyor ve bunu mahvetmek istemem ama ona yardım etmeyi de seviyorum. Bu gece ona yardım edip edemeyeceğimi sorduğumda çok heyecanlandı. Hobisi hakkında tutkulu bir şekilde konuşması beni tahrik etti, ancak bunu doğru yapmaya ve onu gururlandırmaya odaklanmaya devam ediyorum.

"Evet, damlalıkla sadece bir damla, Thea," diye yanıtlıyor ve ben hala tereddüt edince bana sırtarak arkama geçiyor ve kollarını bana doluyor. Damlalığı tutuyor ve birlikte fıçıya ekliyoruz. "Aferin kızım," mırıldanıyor kulağıma, içim ürperiyor.

Piç kıkırdıyor ve geri çekiliyor, ne yaptığını çok iyi biliyor. Homurdanarak, bana öğrettiği gibi karıştırıyorum, otları doğramasını izliyorum. Çıplak sırt kasları hareketle birlikte sıkışıyor, saçları bir omzunun üzerinden örgü halinde sarkıyor. Pantolonu düşük ve gergin kışına dar geliyor. Onu görünce neredeyse ağızım sulanıyor. Ben şanslı bir kızım, çok şanslı bir kız. Dönüp otları doğrarken kollarını iyice sağladığında, kaslarının oynamasını izliyorum ve arkasına baktığında, elimde tuttuğum kaşıkla ona bakıyorum.

Demliğı işaret ederken beni ilk gördüğünde yaptığı sırtışın aynısını yapıyor. "Karıştır, Thea," diye emrediyor, ama sesinde ipeksi bir kalite var. "Ve bu biranın demlenmesi bittiğinde, seni bu masanın üzerine yatıracağım ve bana tüm o kirli düşüncelerini gösterebilirsin."

Elimde olmadan sırttım. "Hepsi mi? Bir süre burada olacağız dostum," diye takılıyorum.

"Zamanımız var." Göz kırıyor. "Şimdi benim için iyi bir kız ol ve ."

Emin olun arkamı dönüyorum ve hayatım buna bağıymış gibi karıştırıyorum. Güldüğünü duyuyorum ama sadece sırtıyorum ve karıştırmaya odaklanıyorum. Soğumaya bırakıldığında ve otlar eklendiğinde, elimi göğsünde gezdirerek yaklaşıyorum. "Ben iyi bir kızdım, çok iyi bir kız. Şimdi ödülümü alacak mıyım?"

Kalçalarımın tutarak beni zahmetsizce kaldırıyor ve çalışma tezgahının üzerine yerleştiriyor. "Elbette, dostum. Ben sözümün eriyimdir." Çıplak amımı ortaya çıkarmak için eteğimi yukarı kaydırırken inliyor ve önümde diz çöküyor, bacaklarımı açarken kokumu içine çekiyor.

"Hangi aromayı yaparsam yapayım, senin güzel amının inanılmaz kokusu ve tadıyla asla boy ölçüşemem. Biliyorum çünkü defalarca denedim."

Yetenekli dili kıvrımlarımın üzerinde gezinirken başım geriye düşüyor, çay ya da şarabın tadını çıkarır gibi her santimini tadıyor.

"Asla senin kadar mükemmel olamayacağım," diye mırıldanıyor, içeri itmeden önce diliyle amımın etrafında dolaşıyor. Başını kavrayarak geriye yaslanıyorum ve ağzına doğru sürünüyorum. Onu saatlerce çalışırken izlemek beni etti ve şimdiden boşalmaya çok yakınlım, neredeyse utanç verici, ama dostum bunu seviyor, klitorisimle alay etmeden önce kremimi temizliyor. Acele etmiyor, diğer her şeye yaklaştığı gibi beni de tatmin ediyor -metodik olarak.

"Conall," diye yalvarıyorum.

Gölgeleri kollarında gezinirken dili hızlanıyor ve tıpkı geçen gece olduğu gibi, dallardan biri kıpırdanarak amımın içine giriyor. Beni gererken ve içimdeki sinirlere baskı yaparken çok iyi hissettiriyor. Daha küçük bir tanesi ona katılıyor, kıcıma kayıyor ve klitorisimi emerken her iki deliğe de sahip çıkıyor.

Onun diline ve masasına boşalırken çığlık atıyorum.

Vücudumdan yukarı doğru kayarak çenemi kavırıyor ve beni sertçe öpüyor, dalları yavaşça vücudumdan çekilirken beni döllerimin tadına bakmaya zorluyor. "Gördün mü?" diyor arkasına yaslandığında. "Aslında, orada kal ve o güzel amcığını benim için ıslak tut. Ben onu taklit etmeye çalışırken tadına bakmaya devam edebilirim."

Ben de öyle yapıyorum. O çalışırken ben de amımla oynuyorum. Arada sırada beni tatmak için dizlerinin üzerine çöküyor, ancak sonunda beni boşaltıyor ve dayanamayıp masasının her tarafına fişkırtıyor ve sonra arkadaşlarım için amım gibi tadı olan bir çay yapmaya geri dönüyor.

Saatler sonra o mutlu görünüyor, ben ise sayamayacağım kadar çok orgazm yaşadıktan sonra titriyor ve hareket edemiyorum. Aşağı atıyorum ama neredeyse erişte bacaklarımın üzerinde yere düşüyordum.

Beni yakalıyor ve çalışma masasında kaşlarını çatıyor. "İşimiz bittiğinde çalışma alanımızı temizlemek zorundayız, dostum." Saçlarımdan tutarak beni aşağı itiyor. "Temizle."

İnleyerek, onun için döllerimin lekelerini yalıyorum. Beni kaldırarak eğiliyor ve o da aynısını yapıyor, sonra dönüp beni sertçe öpüyor. "Gördün mü? Her şey daha iyi."

"Ben ölüyüm. Yürüyemiyorum," diye sızlanıyorum ve beni kollarına alıyor.

"O zaman seni her yere taşıyım." Bana göz kırpmıyor. "Şimdi seni besleyelim."

"Evet lütfen, o zaman uyu."

"Çok talepkârsın, küçük kraliçe." Gülüyor, sesi evimizin içinde yankılanıyor.

ALTMİŞ DOKUZUNCU ŞAFT



AZUL

"A Kazan," diye sesleniyorum, onun formunu izliyorum. Elinde onun için oyduğum tahta kılıcı tutuyor ve kılıcı başının üzerindeki havayı kesip dönerek aşağı indirirken anılarımı aktarıyor ve çömelerek bitiriyor. "Güzel, gittikçe daha iyi oluyorsun."

"O zaman sonunda gerçek bir kılıç kullanabilir miyim?" Doğrulurken oflayıp pufluyor.

Birkaç gün önce beni spor yaparken ve pratik yaparken bulduktan sonra bana katılmayı talep etti, bu yüzden günde birkaç saat pratik yapıyoruz. İlk seferinde dizlerinin üzerine çöküp sikimi emdi, çünkü yapamayacak kadar ateşli görüldüğümü söyledi. Şimdi mesafemi korumaya çalışıyorum çünkü ne zaman yakın olsak çıplak ve birbirimize gömülmüş oluyoruz, ki bunu seviyorum, ama o öğrenmek istiyor ve ben de ona öğreteceğim. Onu en iyi kılıç ustası yapacağım.

"Yakında," diye mırıldanıyorum, onun için sipariş ettiğim bıçağın ne zaman hazır olacağını merak ediyorum.

"Nasıl öğrendin?" diye soruyor, tahta kılıca yaslanmış beni izlerken.

"Sarayımda eski bir savaşçı olan bir adam vardı. İzin verildiğinde bana öğretti. Buraya geldiğimde Lycus'la pratik yaptım ve olabileceğimin en iyisi olmak için kitaplar okudum," diye cevap veriyorum tereddüt etmeden. "Tekrar."

Homurdanarak söyleneni yapıyor ve ben tahta kılıcımı alıp elimde döndürerek yaklaşmadan önce tüm talimlerin üzerinden geçiyoruz.

Ağzını açıyor, ben de kılıcımı onunkine vuruyorum ve sonunda pratik yapmak yerine onu eğiyorum. O daha sonra gelebilir. "Odaklan," diyorum.

"Deniyorum ama çok zor," diye sızlanıyor. "Çok ."

"Sonra, sana başka neyin zor olduğunu göstereceğim." Sırıttıyorum ve kılıçlarımızı tekrar tokuşturuyorum. "Şimdi odaklan."

Boynunu döndürerek konsantre oluyor ve çimlerin üzerinde dövüşüyoruz. Ben ağırdan alıyorum ama o kısa sürede ayak uyduruyor ve gerçekten dövüşüyoruz. Hareketlerimi anlıyor ve ikimiz de nefes nefese kalıp birbirimize bakana kadar onları bana karşı kullanıyor. Kılıçlarımız düşüyor ve ortada buluşuyoruz, nefes nefeseyken dudaklarımız birbirine çarpıyor, ama bir alkış bizi ayırıyor ve Reve'nin bizi izlediğini görüyoruz.

"İyi görünüyorsun!" diye sesleniyor. "Buraya gel, kardeşim."

Althea'ya ateşli bir bakış fırlatıyorum ama o kılıçlarımızı alıp beni takip ederken ben de ona doğru ilerliyorum.

"Bunu isteyeceğini düşündüm," diyor Reve ve mühürlü paketi uzatıyor. "Bir saat önce teslim edildi."

Sırıtarak alıyorum. "Teşekkürler, kardeşim."

"Ne var?" diye soruyor meraklı arkadaşım, omzumun üzerinden bakarak. Tezgâha doğru ilerliyorum ve o da beni takip ederken onu yere bırakıyorum.

"Bu senin için. Aç onu," diyorum ona.

Ciyak ciyak bağılıyor ve ben de ona her gün bir hediye vermek için not alıyorum. Ambalajı açıyor ve şok içinde aşağıya bakıyor. Mükemmel olduğundan emin olmak için dikkatlice bakıyorum. Gerçekten de öyle. Kenarı keskin ve benim uzun kılıcımdan daha küçük, bu yüzden onun daha küçük tutuşu için daha uygun. Dengesini kontrol etmem gerekecek ama bunu yapan demirciye güveniyorum, çünkü o dünyanın en iyisi. Ona ettiğim yemin kılıcın ortasına yazılmış.

Sonsuza dek kalbim.

Onu okşuyor ve başını kaldırdığında gözlerinde yaşlar var. "Bu mükemmel." Beni çimlere yatırıyor ve yüzüme öpücükler yağdırırken gülmekten kendimi alamıyorum. "Bayıldım. Seni seviyorum." Öpücüğü derinleştiriyor ve kalçalarını onun mükemmel kalçalarının arasına sıkıştırarak bizi yuvarlıyorum. Ona çok ihtiyacım var. Daha fazla bekleyemem.

Dudaklarımı onunkilerin üzerinde tutuyorum, pantolonunu aşağı çekerken aldığı zevkin tadına bakıyorum. Dar pantolon kışını inanılmaz gösteriyor. Amı her zamanki gibi çıplak, parmaklarımı kıvrımlarında gezdirirken ıslak ve davetkâr, bana olan ihtiyacını hissediyorum.

"Sabırsızlanıyorum," diyor. "Lütfen benimle dalga geçme, aşkım."

"Asla," diye cevap veriyorum, onu tekrar öperken, pantolonumun bağcıklarını çekiyorum, sert horozumu serbest bırakıyorum ve onun için güzel ve ıslak hale getirmek için onu kedi boyunca sürüklüyorum. Ben büyüğüm ve o muhtaç olsa da, onu asla incitmek istemiyorum. Öpüşmeyi yavaşlatarak eşimin içine giriyorum. Her zamanki sevişmemizin aksine, yavaş ve yumuşak hareket ediyorum, onu sahiplenirken kalçalarımı yuvarlıyorum. Güneşin altında onunla sevişirken sıkı, ıslak amı bana bir eldiven gibi uyuyor ve onu ne kadar sevdiğimi gösteriyorum.

Adımı inliyor ve ben de onu yutuyorum, kıcını kaldırmak için altına uzanıyorum ve onu eğiyorum, böylece aletim tırnaklarını sırtımda gezdiren o noktaya çarpıyor. Tek vücut olduğumuzda dudaklarına doğru inliyorum.

Zevk içimizde yuvarlanıyor ve birlikte hareket ettikçe okyanusun dalgaları gibi büyüyor. Onu uzunluğumla doldurduğumda, bir çığlıkla patlayana kadar dalgalar üzerimizde yıkanıyor.

Nefes nefese, alnımı onunkine bastırıyorum, vücuduma geri döndüğümde amının etrafımda çırpındığını hissediyorum. Güzel, güçlü eşim altımda rahat ve mutlu bir şekilde yatıyor, yumuşak bir şekilde sırtıp yanaklarımı okşarken gözleri açık.

"Benim savaşçım," diye mırıldanıyor.

"Kraliçem," diye cevap veriyorum boyumu yavaşça ondan çekerken.

Kılıcına uzanarak, onu amının üzerindeki dağınıklık boyunca sürüklüyorum ve aşkımızla vaftiz ediyorum.

Benimkinin yanına koyarak yanıma dönüyorum ve onu kendime çekerek huzur içinde gözlerimi kapatıyorum. Ruhum mutlulukla yanıyor. Tüm gölgeleri ve acıyı aldı ve onları kendisinin yaptı.

Her santimimi.

O beni kurtardı ve şimdi hayatımı onu hak ettiği gibi severek geçireceğim.

Minnettarlıkla güneşe gülümsüyorum.

O kadar mutluyum ki, bu mümkün olmamalı. Kardeşlerimle ve aşkımla.

Kabuslarımla.

YETMİŞİNCİ BÖLÜM



ALTHEA

"W Bu gece avlanıyor muyuz?" Heyecanla sordum. Partideki blöfüne rağmen, henüz baştan sona gerçek bir yargılamanın parçası ve hevesliyim. Akşam yemeğinden yeni döndüm.

Lilia, gerçekten iyi arkadaş olduğum kişi. "Gerçekten mi?" Onlar ziyafete dalmışken etrafıma bakıyorum.

"Evet. Kan Topu'na rağmen işimizi yapmak zorundayız." Reve gülüyor, topluluğumuzun bulunduğu isim neşemize neşe katıyor.

"Katılmayanlar var ve insanlar her zaman değişmediği için herkesin uslu durmasını sağlamak zorundayız. Onlar değişene kadar bize ihtiyaç var." Nathair omuz silkiyor. "Saldırmak için bundan daha iyi bir zaman olabilir mi? Bu hem bir hatırlatma görevi görecek hem de ilk resmi avınız ve yargılamanız olacak."

"Belki bu gecedен önce seni birkaç saatliğine çalabilirim?" Lycus mırıldanır.

Diğerleriyle bakışıp tepkilerini değerlendiriyorum. Zamanımı onlar arasında dengelemek zor, özellikle de hepsinin benimle yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu bildiğimden ve kimseyi kıskandırmak ya da dışlanmış hissettirmek istemediğimden.

Fazla düşünüyorsun. Şaşırtıcı bir şekilde, kafamın içindeki Osis'in sesi. Sesi sert ama biraz da eğlenceli. "Zamanı var." O kadar geniş bir şekilde sırtan Lycus'a başını sallıyor ki, tüm suçluluk ve endişe duyguları buharlaşıyor.

Aniden ayağa kalktı ve elimi tuttu. "O zaman fikirlerini değiştirip seni kaçırmaya çalışmadan önce gidelim."

Gülerek ağzıma bir dilim daha karidesli tost tıktırıyorum ve Lycus beni dışarıya, ormana doğru sürüklerken çocuklara el sallıyorum. Kalın dilimi yuttuktan sonra diğer elimle ağzımı siliyor ve ayak uydurmak için acele ediyorum.

"Nereye gidiyoruz? Tuhaf, sapıkça seks yapmak için ormana mı? Çünkü sana söylemeliyim, bunu içeride yapabiliriz bebeğim," diye takılıyorum.

"Bunu sonra yaparız." Biz ormana adım atarken göz kırpmıyor. Güneş ağaçların gölgesi altında kararıyor ve ormanı uhrevi bir ışığa boğuyor. Yosunlar, yemyeşil çimenler ve dökülmüş yapraklar zemini süslüyor. Buradaki ağaçlar yaşlı. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum. Ağaçların derinliklerine indikçe modern dünyanın geri kalanı kayboluyor ve canavarlarımızın çoğunun neden kalmayı seçtiğini anlayabiliyorum.

Nathair ve diğerleri ihtiyaç duydukları şeylerin listesi üzerinde çalışmakla meşguller ve bazı canavarların uyanık ve etrafta olduğunu hissetmeme rağmen, bize mahremiyet veriyorlar, ki Lycus ne yapmak isterse istesin muhtemelen yüzüstü ve kırım yukarıda olacak, tam da istediğim gibi.

Etrafımızda her renkten çiçekler büyüyor ve yapraklar güneşe doğru tırmanıyor. Çok güzel ve çok huzurlu. Kuşlar şarkılarını söylüyor, otlar ve çalılar küçük av hayvanlarıyla hışırdıyor ve böcekler yaşamla vızıldıyor. Diğerlerine benzeyen yaşlı bir ağacın yanına geldiğimizde kendimi temiz havadan derin nefesler alıp ciğerlerimi doldururken buluyorum.

"Bir süre burada kal," diye mırıldanıyor. Ağaçların arasında kayboluşunu izliyorum ama endişelenmek ya da korkmak yerine başımı arkaya eğip gözlerimi kapatıyorum. Tüm endişelerim sadece etrafımdaki dünyayı hissetmek için kayboluyor.

Rüzgâr saçlarımı karıştırıyor, esintinin tatlı kokusu ciğerlerime doluyor ve ben yerimde dönerken yapraklar kollarıma sürtünüyor. Bir gümbürtü duyduğumda gözlerim hızla açılıyor ve Lycus'u önümde çömelmiş buluyorum. Başımı geriye eğip kaşlarımı kaldırıyorum. Az önce ağaçtan mı atladı?

"Bana güveniyor musun aşkım?" diye soruyor, elini bana doğru uzatarak.

"Her zaman," diye cevap veriyorum parmaklarımı onunkilere geçirirken. Beni daha yakına çekerek ellerini kırımın altından geçiriyor ve kaldırıyor. Ağaca dönmesini bekliyorum, öyle de yapıyor ama beni oraya bastırıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

"O zaman biraz eğlenelim kraliçem," diye mırıldanıyor ve geri adım atıyor. Bunu yapar yapmaz, dönüşümü ona doğru gelir ve örümceği ayağa kalkar

benden önce. Dönüp vücudunu indirirken ona sırtıyorum.

"Tırmanmamı ister misin?" diye soruyorum.

Evet, Althea, güven bana.

Omuz silkerek, bükülmüş arka bacaklarından birini dayanak olarak kullanıyorum. Sırtını kavrayıp kendimi yukarı kaldırarak bacağımı üzerine doğru sallarken oradaki kıllar bacaklarımı gıcıklıyor. O kadar iri ki üzerine çıkmak neredeyse kalçalarımı acıtıyor ama bacaklarımı ve kollarımı olabildiğince etrafına doluyorum ve sonra hiçbir uyarıda bulunmadan ağaca dönüp sıçırıyor. Bacakları ağaçla birleştğinde çığlığım havayı dolduruyor ve sonra hızla tırmanıyoruz. Hızla kaybolan orman zeminine bakarken saçlarım geriye savruluyor. Yeterince yükseldiğimizde, ağaçların gölgeliklerini kırıyoruz ve o bir dalda duruyor, böylece ormanın üzerinde parıldayan parlak güneşi görebiliyorum.

Uzaktan mahkemeyi görüyorum, bina buradan eski bir gotik şatoya benziyor. Bunun dışında etrafımızda pek bir şey yok. Sanırım daha önce nerede olduğumuzu hiç düşünmemiştim.

Şehrin dışında, istemediğimiz takdirde asla bulunamayacağımız kadar diğer mahkemelerden uzakta yaşıyoruz. Eskiden çok sayıda mahkeme vardı ve bunlar şehir dışında, bunun gibi uzak yerlere yayılmışlardı. Şimdi ise mahkemeler bu dünyanın bir parçası olarak kalmak için çoğunlukla şehirler gibi geniş alanlarda toplanıyor. Sayıların güvenliği falan, diye açıklıyor.

"Başka mahkemeler olduğunu biliyordum. Sadece onlara ne olduğunu hiç bilmiyordum." Tarihimiz bu şekilde kıt ve ırkımızın bu ülkedeki ana kolu olan şehrimizin dışında hiç kimseyle etkileşime girmedim.

Kuzeyde birkaç tane daha var ama onlar kendi kendilerini yönetme ve siyasetten uzak durma eğilimindedir. Farklı kıtalarda başkaları da var ve sık sık onların kendi yargıçıları olup olmadığını ya da bir gün oralara da yardım için çağrılıp çağrılmayacağımızı merak ettik. Ne olduğuna gelince, zaman oldu. İnsanlar öldü, öldürüldü ya da hayatlarına devam ettiler. Aile soyları yok oldu ya da karıştı ve küçük olanlar da geçmişleriyle birlikte yok olup gitti. İsterseniz Nathair size daha fazlasını anlatabilir. Dürüst olmak gerekirse, bildiğim tek şey bu bölge. Burada, en yüksek güç ve mahkeme bağlantılarına sahibiz, bu yüzden sanırım sadece yakın durmayı seviyorlar.

"Sanırım." Ona doğru eğilip güneşin ağaçların üzerindeki oyununu izliyorum. "Nedenini anlayabiliyorum. Burası çok güzel."

Bazıları tüm güç ve büyüünün doğduğu yer olduğunu ve hepsini çeken ve serbest bırakan tek bir yer olduğunu söyler, bu yüzden bu kadar çok ırk

burada toplanmak. Bu doğru mu bilmiyorum ama hepimizin aynı olduğu, ısınmak için bir ateşin etrafında toplandığımız fikri hoşuma gidiyor.

"Bu fikri sevdim," diye mırıldanıyorum, başımı ona yaslayarak. Bir süre burada kalıyoruz, yola devam etmeye karar vermeden önce etrafımızdaki güzelliği içimize çekiyoruz. Bacaklarından biri etrafımı sarıyor ve beni sıkıca tutuyor.

Sıkı tutun. Kafamın içinde kıkırdıyor ve ben kendimi toparlayamadan sıçırıyor.

Ağaçtan ağaca atlarken çılgık atıyorum. Bizi ağaçların arasında sallayarak ormanda hızla ilerletiyor, ta ki her şey bulanıklaşana kadar. Gözlerimi kapatıp altımda hareket eden güçlü bedenini hissettikçe çılgıklarım kahkahaya dönüşüyor. Yavaşlamaya başlıyoruz ve gözlerimi tekrar açtığımda kocaman, yaşlı bir meşe ağacına tırmanıyoruz. Dallardan birinde duraklıyor ve aşağı kaymama izin veriyor. Bacaklarım sallanıyor ve beni yakalayıp tekrar gövdeye bastırıyor.

Burada bekle, tamam mı? O çok sayıdaki göz bana göz kırpmıyor. Kafamın içinde onun sesi var, ama beni izleyen onun örümceği ve şimdi ne kadar derinden karıştıklarını fark ettiğimde irkiliyorum. İkisi de bana *senin için* diyor. Dönüyor ve dalın kenarına ulaştığında aşağı doğru sallanıyor. Nefes nefese dalın kenarına koşuyorum, dal inceldikçe sallanıyorum, ama o tekrar yukarı sallanıyor. Bir daire şeklinde büyümüş gibi görünen ağaçların hafif bir çıkıntısında ve o ağaçların arasında salınıyor, bir ağın başlangıcında ipeği etraflarına doluyor.

Güvende olduğunu bildiğimden, hareket ettiğim için beni azarlamadan önce aceleyle geri dönüyorum. Ne de olsa çok yüksekteyiz. Düştüğümde hayatta kalabilirim ve kolayca iyileşebilirim ama bu, pervasızca kendimi yaralamamdan memnun olacakları anlamına gelmez.

Böyle sahiplenicidirler.

Beni kontrol etmek için döndü. *Kıçımı mı kontrol ediyorsun?* diye sordu.

Gülüyorum, sırtım ağacın gövdesine dönük, ağaçların arasında salınarak ağını örmesini izliyorum. İpeksi teller ışığı yakalayıp güç ve güzellikle parlıyor ve işi bittiğinde elini bana uzatıyor.

Tereddüt etmeden ağaç gövdesini itiyorum, ince ağaç dalı boyunca koşuyorum ve havaya sıçırıyorum. Geniş bir sırtışla gözlerimi kapatıyorum. Sanki uçuyorum ve düşmeye başlamadan önce bir an havada asılı kalıyorum, ancak ağ etrafımı sarıyor ve kıkırdarken güvenli bir şekilde zıplıyorum.

İpler Lycus'un iri bedeniyle birlikte hareket edip bana doğru gelirken ortaya doğru yuvarlanıyorum.

Örümceği ipeksi ipliklerde kolayca ilerliyor, sürünme ile zıplama arasında bir yerde, üzerimde durana kadar yumuşak bir şekilde hareket ediyor.

Simon'la birlikte çocuklar için olduğunu düşündüğüm bir trambolin partisine daldığımız zamanki gibi hafifçe zıplarken kollarımı ve bacaklarımı açıyorum.

"Bunu benim için mi yaptın?" Sırıtiyorum. "Beni ağına düşürdün.

Şimdi benimle ne yapmayı planlıyorsun?"

Birçok, birçok şey, küçük kraliçe. Ne de olsa burada çığlık attığını kimse duyamaz. Bacakları kollarımı ve bacaklarımı sıkıştırıyor ve sonra daha fazla ipek beni bağlıyor, kartal gibi açılmış, hiçbir yerin ortasında yerden ayaklarım yukarıda.

Sadece ben ve canavarım.

"O zaman beni çığlık attır, dostum. Ağının sağlamlığını test edelim ve senin kadar kolay kırılıp kırılmayacağını görelim." Sırıtiyorum, ayak bileklerimdeki ve ellerimdeki bağları test ediyorum ve onları gerçekten hareket ettiremediğimi görüyorum. Çırpınışımı izliyor, bu sadece şortumu daha yukarı itiyor ve göğüslerim neredeyse serbest kalana kadar üstümü aşağı çekiyor.

Gözlerini tekrar benimkilere diyor ve bacaklarından biri yavaşça kalkarak bana itiraz etmem için zaman veriyor, ama etmiyorum. Sivri ucu gömleğimden aşağı doğru sürükleyerek göğüslerimi serbest bırakıyor. Meme uçlarım serin havada sıkılaşıyor ve o bacaklardan birinin içimde nasıl hissettirdiğini hatırlayarak amım kasılırken gözlerim bir iniltiyle kapanıyor. Buna bayılmıştım ve o sivri ucu meme uçlarımdan birine sürttüğünde haykırıyorum. Bakışlarıyla buluşuyorum ve o da meme ucumu sert bir tepe haline getiriyor. Sürtünme bulmak için bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama ipeği beni engelliyor. Kafamın içinde kıkırdarak, diğer göğsüme geçerken, keskin bacağına karnımın üzerinden şortuma doğru kaydırmadan önce meme ucunu gergin bir tepe haline getirirken beni nefes nefese ve mücadele ederken izliyor.

Onlara bakıyor, nasıl çıkaracağından emin değil, ta ki bir tıslamayla onları kesip atana kadar. Yırtık pırtık parçalar halinde yere düşüyorlar, çıplak amım tüm ormana sergileniyor ve beni ürpertiyor. Gözleri hâlâ üzerimdeyken bacağına ıslak amımın üzerinde gezdiriyor, deliğim kasılırken yarattığım karmaşanın içinden kaydırıyor. Bunun ne kadar yanlış olduğunu düşündükçe zevkten dört köşe oluyorum ama yine de daha fazlasını istiyorum.

Bacağı tekrar yukarı kayıyor, klitorisimin etrafında dönüyor. Kalçalarımı kaldırıp inmeye çalışıyorum. Boşalmaya çok ihtiyacım var ama o sadece bacağına çekip ağzıma doğru kaldırıyor. *Bu haldeyken bile bana ne kadar ihtiyacın olduğunu tat kraliçem,* diyor bacağına ağzıma sokarken.

Ucunu yalıyorum, kıllar yabancı bir hisle ürpermeme neden oluyor. Başka bir bacak amımın üzerinde kayıyor, içime bastırmadan önce klitorisimle alay ediyor. Beni o kadar derinden dolduruyor ki, gözlerim doluyor ve ağzımdaki bacakta boğuluyorum. Yavaşça dudaklarımdan çekip çıkarıyor ve aynı zamanda içimde kayan bacakla birlikte

kanal, o geri iter. Bacağıyla amımı sikerken ağzımı sikiyormuş gibi yapıyor, kremim amımı kaplıyor. O kadar ıslağım ki, hareketlerinin kaygan sesi havayı dolduruyor.

Kahretsin, beni ne kadar sıkı kavradığını hissetmelisin, bu şekilde bile, senin canavar örümceğin. Benim için böyle geleceksin, değil mi? Canavarın ağına yakalandın ve genişçe yayıldın, ipeğimi ihtiyacınla kapladın. Şimdi biri içeri girip bunu görse, dehşete düşerdi. Seni zorla aldığımı düşünürlerdi ama sen buna bayılıyorsun. Değil mi, benim küçük kraliçem? Canavarların tarafından becerilmeye bayılıyorsun."

Bacağının etrafında inliyorum, onu boğazıma daha da sokarken başımı sallıyorum, içimdeki bacak her zamankinden daha derine iniyor ve eğiliyor, böylece uzunluğu amım boyunca sürtünüyor, her acımasız itme ile klitorisimi yakalıyor.

Zevkin içinde boğuluyorum, tıpkı onun ağına takıldığım gibi kapana kısıldım.

Çok yakınsın. Görebiliyorum, hissedebiliyorum. O güzel küçük amcığın döllerimi sağmaya çalışıyor. Ne kadar istediğini göster bana. Seni ağımda böyle becermemi ne kadar istediğini göster. Benim için gel, kraliçem. Sözleri beni uçurumun kenarına gönderiyor ve amım bacağının etrafında kenetleniyor, onu spermimle ıslatıyor.

Serbest kaldığımda çılgılık atıyorum ve gözlerim açıldığında insan Lycus üstümde. Bizi ağın içinde döndürüyor, böylece o benim altımda, ben ona biniyorum ve sonra beni kocaman, sert horozuna çarpıyor, ben ulurken beni kazığa oturtuyor.

"Bin bana kraliçem, tam burada, ağaçların üzerinde, tanrı olmaya en yakın yerde. Tüm canavarların görmesi ve duyması için kralına bin," diye kükrüyor, kalçalarımı kavırıyor ve ona binmeme yardım ediyor. Yuvarlanıp kalçalarımı kaldırırken hâlâ bağlı olan dizlerime ve ellerime yaslanıyorum. Başım geriye düşüyor, saçlarım rüzgârda dalgalanıyor. Onun haklı olduğunu ve canavarların beni izlediğini biliyorum ama umurumda değil. Onlara izin veriyorum.

O benim de canavarım ve onun her santimini istiyorum. Dölünün içime o kadar derin gömülmesini istiyorum ki ağından yere sıçrasın. Herkesin onun kraliçesi için geldiğini duymasını istiyorum.

"İşte bu, kraliçem, al beni. Ben seninim. Her bir santimim senin zevkin için yaratıldı, büyük kalçalarımın kocaman sikime kadar, seni tekrar tekrar kenara getirmek için. Bu ağız o güzel amcığı yalamak için, saçlarım da için yaratıldı. Kullan onu, kullan beni kraliçem. Sikeyim,

Sana bir bak. Eminim tanrılar seni izliyordur, seni istiyorlardır ama sana sahip olamazlar. Sen bizimsin. Sen benimsin," diye hırlıyor, başı bir iniltiyle geriye dönüyor, boynu geriliyor. Hızlanıyorum, serbest kalmanın peşindeyim ama aynı zamanda onunkini de hissetmek istiyorum.

Aramızda büyüyor. Zevkimiz yükseldikçe aramızdaki bağı hissediyorum.

Amımı onun etrafında sıkarken, haykırışını izliyorum ve kalbinin çarptığını, kanı benim için ittiğini hissediyorum, bu yüzden dişlerimi göğsünde kaydırıyorum, kan damladığını görmek için kesip açıyorum. Tadı beni daha hızlı hareket ettiriyor.

Beni beceriyor, gözleri hırıltıyla bana karanlık ve oturup dişlerini boynuma batırdığında bir ulumayla boşalıyorum.

Beni olabildiğince sert bir şekilde aşağıya çarparken boynuma doğru kükrüyor, kabzasına kadar gömülüyor ve ben ona karşı titrerken ve kıvranırken beni haşlayan spermiyle pompalıyor. Zevki dindiğinde, üzerine yığılıyorum, izlerini temizlerken sırtımı rahatça okşamasına izin veriyorum ve sonra ağına uzanarak rahatlıyoruz.

"Adını binlerce ormana yazacağım. Gittiğim her yerde kraliçemin adından bir ağ bırakacağım, böylece kalbimi ve ruhumu ne kadar tuttuğunu ve kabusları nasıl evcilleştirdiğini ve onları nasıl kendi haline getirdiğini bilecekler."

YEDİDE BİR ŞAFT



NATHAIR

M Arkadaşım ve kardeşim toprak, ağlar ve yapraklarla kaplı olarak geri dönüyorlar, kıkırdarken ellerini birbirine kenetliyorlar ve ben yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum. Kardeşimi en son ne zaman böyle

mutlu, özgür ve diğer tarafını kucaklıyor? Bu sorunun cevabı asla değil ve eşimi böylesine memnun ve mutlu görmek, buna sebep olan ben olmasam da bana başka bir şey getirmiyor.

Yaklaştıklarında "Hazırlanma zamanı," diye sesleniyorum.

"Elbette, önce yıkanmama izin ver." Eğilip Lycus'u dudaklarından öpüyor ve bana doğru kayarak utanmadan ve çekinmeden beni de öpüyor. "Beni mutlu ediyorsun," diye mırıldanıyor giderken ve ben de sırtıtmaktan kendimi alamıyorum, beynime ne kadar derinden işlediğini seviyorum.

Zaten tüm düşüncelerim onun için.

"Sen de kardeşim."

Başını sallıyor, yanımdan geçerken sırtlıyor. "Reve'yi de yakala, olur mu? O ve Osis garip davranıyorlardı. Zindanla ilgili düşüncelerini duydum. Bilmeme gerek yok, sadece hazır olduklarından emin ol."

Avluya doğru ilerlerken kahkahalarını duyuyorum ve bir anlığına buradaki enerjiye odaklanırken gözlerim kapanıyor. Bir zamanlar acı, ölüm ve hayaletlerden başka bir şeyin olmadığı yerde, şimdi ormanlarımda bile sevgi, yaşam ve canlılık var.

Bu sarayın her zaman böyle olması gerekiyordu ve hepsi onun sayesinde, kraliçem.

Ölmeden önce, her zaman en önemli ve güçlü yaratık olduğumu ve çalınan tahtımın bunun kanıtı olduğunu düşünürdüm. Hiçbir zaman gücü paylaşmak istemedim ama aptallık ettim çünkü gücü paylaştıkça daha güçlü ve daha mutlu oluruz. Artık tahtı istemiyorum, sadece onu istiyorum.

O yönetirken ayaklarının dibinde seve seve diz çökerdim ve işte o zaman bana neden bu ikinci şansın verildiğini anladım. Bende kendimde bile görmediğim bir şey gördüler, onun her zaman gördüğü bir şey: halkımızı yönetmesine yardımcı olmak için gerekeni verme yeteneği.

Onu sevmek için doğmuşum, sadece bir süreliğine kayboldum, ama şimdi yolumu buldum.

Türümüzün her üyesinin balomuza katılmadığını biliyorum, bu yüzden buradayız, bazı insanların değişmediğini bilecek kadar yaşlı olduğumdan bahsetmiyorum bile. Bazıları değişir, biz bunun en iyi örnekleriyiz ve ben ikinci bir şans vermekten yanayım, ancak onları kontrol etmeyecek kadar da saf olmayacağım.

Türümüzün ziyaret ettiği en popüler kulüplerden birine ışınlanıyoruz. Dominos vampir nüfusu içindir ve başta fey ve kurtlar olmak üzere diğer türler de ziyaret etse de çoğunluğu kan emicilerden oluşur. Köşede uzanan kuyruğu görmezden geliyoruz. Normalde doğrudan içeri girip göz önünde saklanırdık ama bu Althea'nın fikriydi ve sıradakiler bize döndüğünde nedenini anlıyorum.

Korku ve dehşet yüz ifadelerinde kendini gösteriyor. Mesele sadece giydiklerimiz ya da bizden akan güç değil; yarattığımız itibar. Tüm ırkımız bizi ve ne yaptığımızı biliyor. Artık gölgelerde saklanmıyoruz. Hayır, göz önünde saklanıyoruz ve bu gece onlara avlandığımızı gösteriyoruz.

Althea yere kadar uzanan deri ceketiyle yanımda duruyor. Altında siyah bir korse var, yargıç işareti gururla sergileniyor. Eşleşen deri pantolonu kırmızı, diz üstü topuklu botlarının içine sokulmuş. Uzun saçları geriye doğru kıvrılmış, dudakları kırmızı ve somurtkan, gözleri güçle parlıyor ve çok seksi görünüyor. Taç takmıyor ama ona tek bir bakışınızla onun bir kraliçe olduğunu anlayabilirsiniz. Reve av kıyafetlerini giymiş. Benim deri pantolonumun üst kısmı bağcıklı ve mutlu halimi gösteriyor.

iz bırakıyor, o da sahiplenici bir şekilde dokunuyor. Üzerimde açık ipek bir gömlek var, başka bir şey yok.

Azul altın rengi ve siyah zırhını giymiş, kız arkadaşına uyması için kırmızı parçalar da var. Conall sadece deri pantolon ve ona uygun kırmızı botlar giymiş. Osis'in üzerinde yere kadar uzanan bir kürk manto ve altında siyah bir tayt var. Reve dar siyah kot pantolon, platform botlar ve kısmen yırtık bir atlet giymiş, kırmızı rujunun öpücük izleri yanağında gururla sergileniyor.

Zale'in parlak gözleri güneş gözlükleriyle örtülü, üzerinde siyah bir kot pantolon ve gömlek var. Neredeyse ortama uyum sağlıyor ama alevler tenini sarıyor.

Lycus her zamanki av kıyafetlerini giyiyor, ama bir kadın dolanmış bir örümcek olan bir kolye takıyor. Arkamızda yürüyorlar ve biz heybetli görünüyoruz. Bazı müşteriler kuyruktan kaçtığına neredeyse sırtıyorum. Fısıltılarını duymazdan geliyorum ve sırtıyorum.

Güç görünmektir, diyor bana. Artık saklanmıyoruz, onlara bunu hatırlatalım. Zeki küçük kraliçe.

Göz kırıyor ve kapı bizim için açılıyor, kız yanından geçerken muhafız neredeyse altına işiyor.

İçeri adımımızı atar atmaz, boğucu rock müziği vücudumuzda geziniyor ve kana susamışlığımızı artırıyor. Burası cesaret vermek için karanlık. Beslenmek ve sevişmek için perdeli alanlar var ama çoğu bunu sandalyelerde, masalarda ve kanepelerde yapıyor. Buraya rızaya dayalı beslenmeyi ya da seksi denetlemek için gelmedik. Kuralları çiğneyenler için buradayız. Barı görmezden geliyoruz ve bunun yerine doğrudan kitlelere doğru yürüyoruz. Kimin burada olduğunu anlamaları bir dakika sürüyor ve sonra bazıları tıpkı dışarıdakiler gibi kaçıyor. Bazıları kendilerini bize karşı sınamak istercesine gözlerini kısıyor ve ben de sırtarak denemeleri için onlara meydan okuyorum. Kızımın onlara hadlerini bildirdiğini görmeyi çok isterdim.

Ama yapmazlar, çünkü burada kimse o kadar aptal değildir. Onun yerine, karşımıza bir adam çıkıyor. "Kraliçe ve krallar."

Althea ona bakarak, "Bize yargıç diyebilirsiniz," diye teklif etti.

"Elbette, yargıçlar. Ben Mirton, bu müesseseyi işleten Ethic'in yardımcısıyım. Kendisi bizi gelecekte ziyaret edebileceğiniz ve sizin için ayırdığımız bir masaya kadar size eşlik etmemiz konusunda uyardı. İçkileriniz de bedava." Bize bakıyor. "Sizden tek istediğimiz, herhangi bir işinizi bu arazide yapmamanız."

"Burada avlanacağız." Althea burnunu çekiyor. "Ama burada öldürmeyeceğiz. Bunu patronuna söyleyebilirsiniz."

"Teşekkür ederim." Bizi VIP bölümüne yönlendirmeden ve kulübün en iyi manzarasına sahip devasa bir kabini işaret etmeden önce rahatlayarak yere çöküyor. "Onun kişisel kabini," diye aceleyle çıktı. "Ethic bela istemediğinin bilinmesini istiyor. Buradaki tüm yasalara uyar ve uymayanlar sizindir." Geri çekilip bizi dikkatle izliyor.

"Sanırım Ethic korkuyor." Arkama yaslanıp gözlerimi kulübün üzerinde gezdirirken sırtıyorum. Biri hariç herkes öyle ya da böyle bizi izliyor. Barda içkisini yudumlayan bir kadın var. Parlak pembe saçları etrafındaki herkesle çarpışıyor ve bir an için ona bakıyorum. Onunla ilgili bir şey tereddüt etmeme neden oluyor ve Althea başını eğiyor.

"Onu daha önce gördüm." Birden gözleri bembeyaz oluyor ve sonra başını sallıyor. "Üzgünüm, bir hayaletle konuşuyordum. Başının belada olmadığını söylüyor ama içimden bir ses başının belaya girmek üzere olduğunu söylüyor." Bize sırtıyor. "Sanırım senin hayaletlerle konuşabilirim, Azul."

Azul ona gururla bakıyor ve biz arkamıza yaslanıp kulübe odaklanırken onlar da etrafta dolaşan hayaletlerle konuşmaya odaklanıyor.

"Bir tane daha mı?" Zale, bırakılan içecekleri görmezden gelirken etrafı tarayarak soruyor. Bildiğimiz kadarıyla zehirli de olabilirler. Althea bana göz kırıp avımıza odaklanmadan önce dudaklarında tuhaf bir gülümsemeyle pembe saçlı kızın bardan çıkışını izliyor.

Masamızda bir adam belirdi. Büyük bir piç kurusu ve ondan akan güce bakılırsa yaşlı. Gücünü etrafa saçma şekliyle bir ölçüm yarışması için sikini de çıkarmış olabilir. Althea gözlerini onun üzerinde gezdirirken gülümsememi elimle kapatıyor ve arkama yaslanıyorum. "Sana yardım edebilir miyiz?" diye soruyor.

Yumruklarını masaya bastırırken kasları şişiyor ve kızın yüzüne çalışıyor ama yapamıyor çünkü kızın gücü onu geri itiyor. "Ne yaptığını duydum."

"Ve?" diye yanıtıyor. "Tebrikler mi?"

"Buna hakkın yok. Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum, sürtük."

Masamızdan bir homurtu yükseliyor ama o alaycı bir gülümsemeyle elini kaldırıyor ve bizi durduruyor.

"Buna izin vermeyeceğiz. Her birinizi öldüreceğiz."

"Denemeni gerçekten görmek isterim." Ayağa kalkarak adamın sendelemesine neden olur ve müzik kesilirken kollarını iki yana açar. "Hadi o zaman, öldür beni, yoksa hep konuşacak mısın?"

Hırlıyor ve ona doğru hamle yapıyor. Başa çıkabileceğini bilmeme rağmen gerildim. Gülüyor ve sonra Conall'ın büyüünü kullanarak onun arkasında belirip kayboluyor. Omzuna vuruyor ve adam dönüyor.

"Boo!" Adam yere düşerken yüzüne gülüyor ve sonra topuğunu boğazına bastırıyor ve adam hırlayıp çırpınırken onu orada sabitliyor.

"Profesyonel ipucu, etraftaki en kötü kaltakla kavga etme." Eğilerek baskı uygular. "Ve bu sen değilsin, artık değil. Benimkilerden birini incitmeye kalkarsan seni parçalara ayırır ve göğüs kafesini korse olarak giyerim. Anladın mı beni?"

Başını sallar ve onun neler yapabileceğini anladığında korkuyla ona bakar. "Aferin oğlum, şimdi ben bu gecenin dökülme gecesi olduğuna karar vermeden önce git.

Kanını akıt ve günahkâr olup olmadığına bak."

Kadın onu bırakır ve adam kapıya doğru koşarak uzaklaşır.

"Elinden gelenin en iyisini yapmak isteyen başka biri var mı? Biz buradayız, buyurun" kulübün geri kalanına sesleniyor ve kimse kıpırdamayınca gülümsemesini azaltıyor. "Ben öyle düşünmüyordum ama şunu açıkça belirtiyim."

Sözleri yumuşak ama ölümcül.

"Aileme zarar vermeye çalışan herkes benimle yüzleşecek ve iyi olan ben değilim. Onlar öyle. Tanrıların elçileri olabiliriz ama hata yapmayın, onlara elini süren herkesi öldüreceğim. Tanrılar olsun ya da olmasın, sizi hiçbir şey kurtaramaz." Konuşurken güçleriyle parlıyor. "Bir yargıca meydan okumak mı istiyorsun? Devam et, ama seni dövdüklerinde, ölüm için yalvarırken seni parçalara ayıracağım. Hayaletlerle dostum, öteki tarafa gittim ve ölüm tanrısıyla tanıştım, bu yüzden sana söyleyeyim, seni istediğim kadar burada tutmama izin verecekler. Bunu arkadaşlarına söyle." Masamıza geri dönüyor. "Yargıyı seç. Ölüm ve kan için yanıp tutuşuyorum ve sonrasında krallarına tekrar sahip çıkacağım."

"Bende bir tane var," diye mırıldanıyor Osis ve Azul başını sallıyor. "Con ve ben onu alıp sizinle sarayda buluşacağız."

"Sanırım bu gece kaderi yeterince kışkırttık." Ayağa kalkarken göz kırpmıyorum. "Gerekirse hepsinin hakkından gelirim," diye hırlıyor.

Boğazını sıkıp onu kendime çekiyorum. "Ve kazan, kraliçem, ama amaç ırkı kurtarmak, onları öldürmek değil, aptal olsalar bile."

Hırlayarak elimde çırpınıyor. Biri onu tehdit etseydi ben de aynı şeyi hissederdim, bu yüzden tutuşumu sıkılaştırdım ve gözlerinin kocaman açılmasını izledim. "Sonra aşkım, hıncını bizden çıkarabilirsin ama şimdilik yapmamız gereken bir iş var.

iyi bir kız ol ve bizi eve götür." Buna güveniyorum, onun güçlerine güveniyorum ve başını sallayarak bizi kulüpten çıkarıp sarayımızdaki tahtlara geri götürüyor.

Maskelerimiz belirir, odanın etrafındaki mumlar canlanır ve kan çemberi aydınlanır. Conall ve Osis beliriyor, tahtlarının önünde belirmeden önce prangalı bir adamı çemberin içine itiyorlar.

"Hayır, , hayır, ," diye bağıyor adam, bir çıkış yolu arıyor ama yok.

Bizden kaçış yok.

Bizler karanlıktaki mum, ciğerlerindeki hava ve damarlarındaki kanız. Biz yenilmeziz ve onlar da bizim avımız.

"Kim olduğumuzu biliyorsun. Günahlarınız yüzünden seçildiniz," diye başlıyor Althea. "Eski vampir kanının ticaretini yapıyorsunuz ve bu kan iğrenç ve ahlaksız şeyler yaratmak için kullanılıyor."

"Hayır, lütfen! Zaten bu gece öldü. Yaşlı piç buna dayanamadı. O öldü."

"Yine de yaptın," diye cevap veriyorum ve sonra önünde belirip boğazını kesiyorum. Kanı kaseye dökülüyor. Hepimiz onun işlediği suçların büyüklüğüyle tıslıyor, hayatının gözümüzün önünden geçtiğini görüyoruz. Bir haydut olduğu için baloda değildi, bu da bazı günahkârları kaçırdığımız anlamına geliyor.

Yine de haklı, vampir gördüğü muamele yüzünden öldü ve kendi isteğiyle diğer tarafa geçti ve bu adam onun ölümünden ve kanının yasadışı ticaretinden sorumlu.

"Suçlusunuz" diye birlikte anons ettik.

"Sen suçlusun. Suçlarınız sayısız. Mahkum edildiniz." "Tanrılar seni affetsin." Lycus öne çıkar ve kalbini söker.

Düşüşünü izliyoruz, hayatı gözlerinden sönüyor. Öldürdüğü adamın aksine, bu bir merhametti.

Ben Althea'ya, o da bana bakarken, "Cesedi yakın," diye emrediyorum. "O zaman kraliçemize bu gece ne kadar başarılı olduğunu ve korumasının ne kadar önemli olduğunu göstermeliyiz, değil mi?"

"Sen daha iyisin," diye emrediyor, cesedin yanından geçip odanın ortasında bize dönerken ceketi yere düşüyor. "Peki, ne bekliyorsunuz?"

Sen, her zaman sen, Draya.

ŞAFTÖR YEDİ-İKİ



ZALE

"M Yedi, neredesin?" Sırtarak sesleniyorum. Yoğun birkaç gün geçirdim. Canavarlara yeni binaları ve Nathair'e verdikleri liste konusunda yardım ediyordum, bu yüzden onlarla fazla zaman geçiremedim.

Eşim ve onu özlüyorum. Canavarım da benim gibi eşine yakın olmak istiyor. Onun buralarda bir yerde olduğunu biliyorum. Daha önce, yeni fey arkadaşı ve Simon'la iyi bir şey yapmadıklarında ondan parçalar aldım.

Onu şimdi istiyorum ve tamamen benim olacak.

"Sana göstermem gereken bir şey var," diye bağıryorum başımı eğip onun yerini gösteren işaretleri dinlerken. "Althea, eğer seni avlamak zorunda kalırsam, bu benim canavarımı ortaya çıkaracak ve o da seni tam olarak olduğun yerde sahiplenmek isteyecek."

Bana Simon'la yemek pişirirkenki görüntüsünü gönderiyor. "Umurunda olmaz," diyorum ona. "Seni orada domaltacak, o yüzden bana gel," diye mırıldanıyorum.

Zihnimde Simon'a bahaneler uydurduğunu hissediyorum ve sonra karşımda beliriyor. "Beni mi istedin, dostum?"

"Seni özledim." Gerçek bu.

Kollarıma giriyor ve beni derinden öpüyor. "Ben de seni özledim." Sözlerindeki gerçeği hissediyorum. "Biraz yalnız kalmak için gizlice kaçmaya ne dersin?"

Ciyaklayamadan omzumun üzerinden geçti.

Kimse bizi bölmeden ve onun dikkatini çekmeye çalışmadan önce avluya doğru aceleyle ilerliyorum. Elim yankılanan bir vaat tokadıyla kışına iniyor. "Benim," diye hırıliyorum, hızlanıyorum, ihtiyaç ve çaresizlikle içten dışa yanıyorum.

Odamın kapısını iterek açıyorum ve arkamızdan çarparak kapatıyorum, kilidi devreye sokuyorum. İhtiyaçtan dolayı daha önce inşa ettiğim yuvanın içine girene kadar onu yere bırakmıyorum. Sırtı, bir zamanlar yatağımın olduğu yerdeki battaniye ve yastıklara çarpıyor, mobilya parçası şimdi kapı ile aramızda bir bariyer oluşturmak için yana itildi. Neden uyandığımı ve bunu yaptığımı bile bilmiyordum, sadece yapmam gerektiğini biliyordum, ama onun yuvada arkasına yaslanmasını izlemek boğazımdan bir hırıltı çıkmasına neden oldu.

"Benim," diye homurdanıyorum, onun üstüne iniyorum ve kalçalarımı kalçalarının arasına sıkıştırıyorum. Biçimli bacakları kalçalarımı sararak beni daha da sıkarken kolları boynuma dolanıyor ve beni daha da aşağı çekiyor.

"Senin," diye cevap veriyor ve beni usulca öpüyor. "Bunların hepsi benim için mi?"

Başımı sallıyorum, başka bir şey yapamıyorum, dudaklarımdan sürekli bir hırıltı çıkıyor. Hayvani tarafım beni yönlendiriyor.

"Bu harika, çok sıcak ve rahat ve bana sahip çıkman için mükemmel, dostum," diye mırıldanıyor, tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor ve bana veriyor, mükemmel eşime. "Beni sahiplen, Zale. Isır beni, becer beni ve daha da yerleşene kadar tenimin her santimini döllerinle boya. Her dakikasına bayılacağımı biliyorsun."

"Benim." Dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

Benim, benim, benim.

Talep etmeli, işaretlemeli ve hepsine bildirmeliyim.

"Evet," diye inliyor ben aşağı inip çürük elbisesini yırtıp onu altımda çırılçıplak bırakırken. Çok sabırsız ve kabayım, ama onu çevirmem, dolgun kичını havaya kaldırmam ve güzel pembe yarığı ortaya çıksın diye başını aşağı itmeme hoşuna gidiyor ve sonra vahşileşiyorum.

Canavarım dışarı çıkmak için savaşıırken uluyorum. İleri geri kayıyoruz ama de kendimi durduramıyorum. Eşimin içine giriyorum, ılgık atıp geri iterken ıslak amına çarpıyorum, daha fazlası için yalvarıyorum.

Ona bir hayvan gibi saldırıyorum, kızıştırıyorum, vücudum hala onun arkasında değişiyor.

Yuvamızı kavırıyor ve beni daha derine götürüyor. Büyük göğüsleri battaniyenin üzerinde sürükleniyor ve kremi sikimi kaplıyor, ben bir kez daha ulurken yuvamı koklamak için aşağı damlıyor.

Pençelerim kalçalarındaki deriyi delip geçerken, alevler bedenlerimizi yalıyor. "Benim!" Kükrüyorum, dişlerimi omzuna geçiriyorum, eşi için salıverildiğini haykırırken onu sahipleniyorum.

Hâlâ durmuyorum, hayvani sahiplenme ihtiyacıyla hareket .

Sikişmek için.

Onu dişlerim ve sikimle kısıtırıp eşimi azdırıyorum. Sikim şişiyor, içinde düğümleniyor, bir ulumayla boşalana kadar, benim için tekrar çığlık atarken içine dökülüyor, bir salınım diğerine akarken dğmmn etrafında kenetleniyor.

Zaman kaybediyorum, ama kendime geldiğimde, dl ve kanla kaplıydı ve mutlu bir şekilde göğsümü okşuyordu.

Mükemmel eşim.

Hem hayvani hem de insani yanlarım tatmin oldu ve onu daha da yakınım çektim. "Seni seviyorum, dostum."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Hepinizi."

YEDİ-ÜÇÜNCÜ ŞEF



OSIS

"W Hepimiz taç giyme törenine davet edildik." Althea yatağına dönerken sırtıyor, hepimiz toplanmış, başarılı bir av ve yargılama gecesinin ardından onu bekliyoruz. O

Daha sonra banyo yapması gerekti ve bizim için çılgılık atmasını sevdiğimiz için ona katılırsak bütün gece süreceğini söyleyerek hepimizi dışarı attı. Haksız değil ama bunun bizi durduracağını düşünüyorsa yanılıyor.

Gözlerini bana dikti ve burnunu çekti. "Terbiyeli ol."

Ona doğru sürünürken sırtıyorum, vücudumun hareketini izlemeyi sevdiğini biliyorum. Onu sırt üstü yatırıp orada sabitliyorum. "Neden?" Burnumu boğazından aşağı sürükleyerek mırıldanıyorum, kaplanım kükrerken ve iç huzurum onu tatma ihtiyacıyla paramparça olurken eşimin kokusunu içime çekiyorum. "Sana emir vermemden hoşlanıyorsun, değil mi dostum? Sana dizlerinin üzerine çöküp o güzel dudaklarınla sikimi emmeni emretsem, emersin, değil mi?" Talep ediyorum.

Altımda titriyor ve diğerlerinin kayıp gittiğini hissediyorum. Onlara zihinsel olarak teşekkür ediyorum. Son zamanlarda onunla pek yalnız kalamadım ve onlar da bunu görüyorlar.

İnliyor. "Evet."

"İyi kız, şimdi o güzel kalçalarını benim için aç," diye emrediyorum arkama yaslanırken.

Gözleri puslu, kremsi kalçalarını açarak bana güzel pembe amını gösteriyor. Benim için çoktan kayganlaştı ve ihtiyaç gibi gurur da içimde kükrüyor. Kaplanım dışarı çıkıp onu yemek için kaşınıyor.

"Beni şimdiden istiyor musun, dostum?"

"Her zaman," diyor kalçalarını kavrayarak.

"Göster bana, kendine dokun. Eşini izlerken kendini boşalt," diye talep ediyorum. Sivri dişleri alt dudağına batıyor ve meme uçları çakıllaşırken iri göğüsleri ihtiyaçla kızarıyor. O zarif parmakları benim için kaygan kıvrımlarını ayırıyor ve ben izlerken, parmaklarını bir iniltiyle sıkı, ıslak sıcaklığının içine kaydırıyor.

"İyi hissediyor musun aşkım?" Yavaşça ayağa kalkıp kıyafetlerimi çıkarırken onun kendini becermesini izliyorum. Parmaklarından ihtiyaç damlıyor ve parmaklarını yukarı kaldırarak tıkanmış klitorisinin etrafında dolaştırıyor.

"Evet, ıslak, senin için çok ıslak, dostum." Pantolonunu indiriyor, ben sikimi okşarken beni izliyor, onun sıkı, ıslak sıcaklığını hayal ediyor. İnleyerek parmaklarını tekrar amının içine bastırıyor.

"O kalçaları açık tut, ama benim için o güzel meme uçlarıyla oyna."

Bir eli yukarı kayıyor ve göğsünü kavırıyor, küçük sıkı meme ucuyla oynamaya başlıyor, ta ki o çığlık atana kadar, parmaklarını daha derine ve daha hızlı götürüyor.

"Çok yakınsın, dostum. Bunu görebiliyorum. Benim için gel. Eşin için gel."

Bir çığlıkla parmaklarının etrafında kenetlenir, güzel amcığı serbest bırakılmasıyla fişkırır.

Daha önce hiç bu kadar iyi bir manzara olmamıştı.

Kalçalarının arasına tırmanırken "Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum. "Şimdi parmaklarını benim için temizle ve eşin için ne kadar sert geldiğini tat."

Titreyerek parmaklarını kurtarıyor ve emiyor, gözlerini bir kez daha bana diyor. "Lütfen, Osis," diye mırıldanıyor parmaklarının arasında.

"Lütfen ne?" Boynunu tutarak talep ediyorum.

"Lütfen sik beni, çiftleş benimle," diye mırıldanıyor, parmaklarını serbest bırakıyor.

"Sikimi amına sok," diye bağırdım, kontrolümü kaybetmenin eşiğindeydim.

"Benim yardımım olmadan her santimini al."

Aşağı uzanarak uzunluğumu kavırıyor, girişine bastırıyor ve kendini sokmak için kalçalarını kaldırıyor. Hareket etmiyorum; yardım etmiyorum. Dişlerimi gıcırdatarak onun ıslak sıcaklığına daha da gömülüyorum, beni tamamen içine almak için mücadele ettiğinde inliyorum.

"Her şeyim," diye çıkıştım.

İnleyerek kendini daha da zorluyor, sonunda içine tamamen yerleşene kadar klitorisini ovuşturuyor.

"Aferin kızıma." Boynunu tutarak hareket etmeye başlıyorum ve onu sert ve hızlı bir şekilde alıp içine girerken çığlık atıyor.

Başımı çevirip kolumu ısırıyorum, kanın kolumdan aşağı, boynuna ve göğsüne süzülüştünü, kabarık göğüslerine sıçrayışını izliyorum. Bu manzara o kadar erotik ki neredeyse dökülecektim.

Etrafımda kenetleniyor, ben kavrayışımı sıkılaştırıp içine girerken, eşime sahip çıkarken ağlıyor.

Vücudu itişlerimin gücüyle hareket ediyor. "Benim için gel, dostum ve beni serbest bırakmam için sağ," diye emrediyorum.

Bir çığlıkla tam da bunu yapıyor, etrafımda o kadar sıkı kenetleniyor ki, döllerimi onun içine pompalamaktan başka çarem kalmıyor. Öne doğru düşerken, birlikte boşalırken dudaklarını yakalıyorum ve sonra yana düşüyorum, o mutlu bir şekilde iç çekerken sikim hala onun çırpınan kanalında. "Seni seviyorum."

"Seni çok seviyorum," diye cevap veriyor, ben yavaşça çözülürken, diğerlerini yakınımda hissediyorum.

Bir süreliğine benim olabilir ama her zaman bizimdir ve kraliçemizi kucaklamak için tekrar içeri girerler. Denge benim her şeyden çok değer verdiğim bir şey ve onlar da bize bunu sunuyor.

O da bunu bize kollarını açarak sunuyor.

"Osis?"

Adımı söylediğini duyuyorum ve tereddüt etmeden yeşilliklerin arasından ilerliyorum. Önce zihnimi kontrol etmeden beni araması onun yapacağı bir şey değil ve bir şeylerin ters gittiğinden endişeleniyorum. Açıklığa doğru sinsice ilerliyor, ona kilitlenmeden önce etrafı tarıyorum. Kan kokusu alıyorum ama bana sadece gülümsediğini görüyorum.

Sorun nedir? Eşimi savunmaya hazır bir şekilde soruyorum, kaplan formunda ilerlerken kuyruğum titriyor.

"Hiçbir şey, sadece seni görmek ve seninle ve kaplanınla biraz zaman geçirmek istedim. Sorun olur mu?"

Daha fazla, cevap veriyorum ve aklıma bir fikir geliyor. *Lycus'a bindiniz, değil mi?*

O sırtıtmaya başladı, ben de kıkırdadım. *Pis kız, örümcek formunda, sırtında demek istedim.*

Kıkırdıyor ama başını sallıyor.

Tırman. Dönüyorum ve kendimi indiriyorum. Bacağını dikkatlice sallıyor ve parmakları boynumdaki kürkü kavradığında kalkıp ormana doğru yürümeye başlıyorum. İlk başta yavaşça hareket ediyorum, yürüyüşüme alışmasına izin veriyorum ve oturduğu yerde kendinden emin olduğunda hızlanmaya başlıyorum. Gülüyor, bu ses beni devrilmiş ağaçların ve kütüklerin üzerinden atlamaya ve koşmaya teşvik ediyor. Dostumun düşmesine asla izin vermem ve o da bunu biliyor. O bana tutunup daha fazlası için haykırırken ben daha hızlı koşup daha yükseğe sıçrarken kuyruğum arkamızda sallanıyor.

Ormanı saatlerce yavaş bir tempoda keşfediyoruz ve ona en sevdiğim yerleri gösteriyorum. Canavarlarımızı kontrol ettikten sonra saraya döndüğümüzde ona yardım ediyorum. Ben dönüşmeden önce eğilip alnımdan, gözlerimin arasından öpüyor.

"Bana bu kadar çok güzellik ve huzur gösterdiğin ve bunları senin aracılığıyla hissetmeme izin verdiğin için teşekkür ederim dostum."

Tekrar dönüşerek yanaklarını kavriyorum ve bana doğru sallanana kadar onu daha derinden öpüyorum. "Her zaman, her zaman senin dengen olacağım, dostum. Şimdi gidip kardeşlerimi bulalım ve istediğin o aile gecesini yapalım. Simon ve arkadaşı bu sefer filmi seçtiler, değil mi?"

El ele mahkemeye geri dönüyoruz. "Evet, bir korku."

Ben inliyorum, o gülüyor. "Yarınki taç giyme töreni için heyecanlı mısın?" Dikkatlice soruyorum.

"Hem evet hem hayır. Babamı tanımak hala garip ama orada olmam gerekiyor, anlıyor musun? Sadece herkesin nasıl tepki vereceği konusunda endişeleniyorum" diyor.

Simon'ın kahkahasını duyduğumda, birleşmiş ellerimizi kaldırıp parmaklarını öperek, "Bunların seni ya da onun gününü etkilemesine izin vermeyeceğiz," diye söz veriyorum. "Şimdi, bu gece için endişelerini unut."

"Evet, bebeğim, zombi gecesi!" Reve sesleniyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Eğer şanslıysan, seni tıpkı onlar gibi yerim," diye mırıldanarak onu güldürüyorum ve doğru şeyi yaptığımı biliyorum. Hayatımı onun gözlerine o ışığı ve yüzüne bir gülümseme yerleştirmeye çalışarak geçireceğim.

YEDİ DÖRTLÜK ŞAFT



ALTHEA

I Kral ve kraliçe olarak sosyal bir ortamda ilk kez görüneceğimiz için kıyafetin önemli olduğunu biliyorum. Hepimiz bizzat babam tarafından davet edildik ve itiraf etmeliyim ki onu ve eski sarayımı görmeye gitmek istiyorum, bu da şu anlama geliyor

Taç giyme töreni için giyinmek. Neyse ki, canı ne zaman isterse ortaya çıkan yeni bir fey kankam var ve önceki gece tam da bunu yaptı. Durumumu açıkladım ve o da muzip bir gülümsemeye ortadan kayboldu.

Şimdi sabah oldu ve ben paniklemeye başladım, Nathair ve diğerlerinin benim için aldığı elbiseleri arıyorum ama hiçbir şey doğru gelmiyor.

"Neden bu kadar endişelendiğimi bile bilmiyorum." Oflayarak panik içinde elbiselerden uzaklaşıyorum. Simon yatağıma yayılmış, endişeyle beni izliyor. "Bu sadece bir taç giyme töreni, değil mi?" O cevap vermeden önce arkamı dönüp askılardan başka elbiseler ve deneyebilmem için Simon'a tutması için fırlatıyorum. "Yine de yardım edeceğini söyledi ve bana yalan söylemedi. Konsey ve diğerleri üzerinde iyi bir izlenim bırakmamın önemli olduğunu kabul etti, peki nerede o? Nerede o?"

"Tamam, nefes al," diyor Simon, bütün elbiseleri bırakarak. "O burada olacak ve panik yapmanın hiçbir faydası yok."

Arkadaşlarım kanepede toplanmış, gözlerini kocaman açmış bizi izliyorlar ve Simon onlara bir bakış fırlatıyor. "Puştlar, en azından onu sakinleştirmeme yardım edin."

"Hayır." Reve ellerini kaldırdı. "Orası senin bölgen. Sizi buraya tam da bu nedenle çağırdık."

Onlara ters ters bakıyorum, dişlerim parlıyor. Lycus sırtışını gizliyor ve ben gözlerimi daha da kısıyorum. "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

Nathair diplomatik bir tavırla, "*Draya*, her elbisenin içinde inanılmaz ve güzel görüneceksin," diyor ki bu, Simon'ı destek için çağırmadan önce sabahtan beri söylediklerinin aynısı.

"Kapa çeneni," diye bağıyorum ve sonra yumuşuyorum. "Teşekkür ederim aşkım, ama kapa çeneni." "Senin için birini öldürmemi ister misin?" Azul soruyor, gerçekten

Kafasının arkasını ovuştururken kafası karışmış.

Bunun karşısında nasıl kızgın olabilirim? "Hayır, ama teşekkür ederim." İçimi çekiyorum, elbiselere dönüyorum. "Buradan bir tane seçebilirim. Neden bu kadar stresli olduğumu bile bilmiyorum."

Simon ellerimi tutuyor ve beni yatağa oturtuyor. "Çünkü ilk kez bir kraliçe ve çiftleşmiş bir kraliçe olarak değil, aynı zamanda yeni öğrendiğin babanın onuruna bir etkinliğe katılıyorsun. Stresli olmanız normal." Arkadaşlarıma ters ters bakıyor. "İsterseniz oturup konuşabiliriz."

"Evet." Nathair başını sallar. "Stresli olmanızın her nedenini gözden geçirelim ve bunlara karşı koyabiliriz."

"Ya da bütün gece uğraşıp hazırladığım ve bir trolle rüşvet vererek uyanma suyu aldığım elbiseyi giyebilirsin. O güzel çeneni kapa ve kış tekmele." Tanıdık bir kadın sesi kıkırdıyor ve hepimiz Lilia'nın tuvalet masamın üstünde oturup bacaklarını ileri geri salladığını görmek için dönüyoruz. İçeri girdiğini hissetmedim.

Conall, "Bunu nasıl durduracağımızı gerçekten bulmamız gerekiyor," diye mırıldanıyor.

"Bunu yapmak için gölgelere ihtiyacım olmadığı için kıskanıyorsun," diye onunla alay ediyor. Yeni arkadaşım ile ilgili sevdiğim bir başka şey de arkadaşlarıma bok atması ve inanılmaz derecede yakışıklı ve güçlü olmalarına rağmen hepsine sinir bozucu küçük kardeşler gibi davranması ve onlar olmadan var olmamı tercih etmesi. "Fey vaftiz annen burada, o yüzden üzülme." Zıplıyor ve omzuna asılmış, neredeyse ona ağırlık yapan bir çanta görüyorum.

"Geldin," diye mırıldandım.

Gözleri büyüdü. "Tabii ki yaptım. Biz arkadaşız ve arkadaşlar böyle yapar. Arkadaşlar, arkadaşlarının çok önemli bir taç giyme törenine eşek gibi girmesine izin vermez."

"Kıç gibi görünmez," diye itiraz ediyor Nathair. "O her zaman güzel görünür."

Lilia, "Çok tatlısın, şimdi çeneni kapa ve dışarı çık," diyerek sırtımama neden oluyor.

"Evet, bunu kaçmak için bir fırsat olarak değerlendireceğim." Reve ayağa fırladı, bana göz kırptı ve dışarı çıktı. Diğerleri de beni Simon ve Lilia ile baş başa bırakmadan önce zihinsel olarak kontrol ettiler.

"Pekâlâ, işe koyulalım." El çırpıyor. "Simon, bana biraz atıştırmalık getir. Onlara ihtiyacım olacak."

"Arkadaşın haklıymış. Elbise mükemmel," diyor Simon, yola koyulabilmek için diğerlerinin gelmesini beklerken.

"Öyle değil mi?" Elbiseye sırtıyorum, kendimi çok daha iyi hissediyorum. Bana yüzlerce kez bunun sihir olmadığını ve sadece sahip olduğum şeyi geliştirdiğini söylemesine rağmen, onun çalışmalarıyla ilgili bir şey beni her zaman daha güçlü ve güzel hissettiriyor.

Korse, göğüslerimi saran ve onları yukarı iten yanardöner gri tüylerden oluşuyor. Göğüslerimin altında, kumaş kıvrımlarıma yapışıyor, belimi sıkıyor ve sonra dışarı ve aşağı süzülüyor. Tüyler ve renkler olmasa elbisenin kendisi de basit olurdu. Malzeme yanardöner bir gri ve üzerinde altın ve yakut çizgileri var. Tren kalçalarda neredeyse kanat gibi toplanıyor ve döndüğümde ya da yürdüğümde dışarı doğru açılıyor. Saçımı ayrıntılı bir kabarıklıkla şekillendirdik, tacım sıkıca yerinde duruyordu ve saçlarımın arasından eşleşen tüyler geçirilmişti.

Kendimi güzel hissediyorum. Kendimi bir kraliçe gibi ve buraya aitmişim gibi hissediyorum, ki öyle olduğumu biliyorum. Bir daha göreceğimi hiç düşünmediğim bir saraya geri dönmek

Bunu doğru şekilde yapmalıydım ve o gece kaçan kızıdan farklı olmalıydım. Kendim olmak zorundaydım ve bu işte kendimi kendim gibi hissediyorum ki bu da daha önce olduğum o korkmuş genç kadından çok farklı.

Simon siyah bir takım elbise giymiş ve hepimizin aynı mahkemenin bir parçasıymışız gibi görünmesini sağlamak için altın kravat takmış, müttefikliğini açıkça gösteriyor. Ona gelmek zorunda olmadığını söyledim ama o beni ve babamı desteklemek istedi. Bunu onun bilebileceğinden çok daha fazla takdir ediyorum. Adamlarım ortaya çıktığında, hepsi elbiseme ve ittifakımıza uyacak şekilde altın aksanlar takıyordu.

Mahkeme. Lycus için bu, takım elbise ceketıyla çerçevelenmiş devasa göğüs kaslarının arasında gururla asılı duran altın bir kolyedir.

Reve için, benim elbisemle aynı malzemeden yapılmış, pantolonunun içine soktuğu şeffaf altın rengi bir gömlek. Nathair'in üzerinde de her zamanki deri pantolonuyla benzer bir gömlek var ve saçlarını toplamak için etrafına bir tüy sarmış. Osis'in kürkü bugün altın renginde ve saçları gevşek, ancak tüyler baştan aşağı dokunmuş ve neredeyse ağzım sulanıyor.

Azul'un zırhında altın bir parlaklık ve altın bir kılıç var. Zale onun yanında, içinde inanılmaz görüldüğü altın bir takım ceketle duruyor. En son Conall ortaya çıkıyor, uzun altın ceketini çekiştiriyor ama beni görünce duruyor.

"*Draya*," diye mırıldanıyor Nathair. "İnanılmaz görünüyorsun ama daha da önemlisi, bunu hissediyor gibi görünüyorsun."

"Seviyorum." Sırıttıyorum. "Daha önce olanlar için özür dilerim."

"Olma." Reve omuz silkiyor. "Onları terlerken izlemek eğlenceliydi. PMS olana kadar bekle."

Bu onları inletiyor ve Conall uzanıp bana elini uzatıyor. "Gidelim mi kraliçem?"

"Gidelim." Başımı sallıyorum ve Conall bizi teker teker gölgelerine sarıyor.

Eski mahkememin önüne çıkıyoruz. Demir kapılar açık ve kırmızı bir halı mahkeme üyelerinin dolaştığı kapıya kadar uzanıyor. Diğer mahkemelerden üyeler, konsey ile birlikte arabayla geliyor ve büyük bir kalabalık olacağını biliyorum. Bir an oyalanıyorum ve büyüdüğüm yere bakıyorum, burada hissettiğim mutluluğu ve yalnızlığı hatırlıyorum.

"Hiç özlüyor musun?" Simon'a soruyorum.

"Bazen, ama çoğunlukla burada hissettiklerimiz için nostalji hissediyorum, anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum çünkü ben de hissediyorum, bu duvarların içinde hissettiğim güven duygusunu. Ne kadar yanılmışız ama sonunda her şey yoluna girmiş. Kapıya doğru gururla yürürken Simon'ın elini elimde tutuyorum. "Konseyin Elias'ı getirmene izin vermemesine sinirlendim."

"Ben de," diye yanıtlıyor. "Smokin içinde harika görünürdü ama bu vampirler için. Belki bir gün bu değişir ve o da benim yanımda olabilir ama şimdilik sonsuza dek birlikte olduğumuzu bilmek için bu törenlerde birlikte görünmemize gerek yok. O bunu anlıyor."

"Yaygara koparıp onun da davet edilmesini talep etmeliydim," diye mırıldandım.

"Yapamazsınız. O teknik olarak sizin sarayınızın bir parçası değil ve eğer öyle olduğunu iddia edersek, o zaman alfa unvanını kaybeder ve sürüsü

alındı. Politikadan nefret ediyorum," diye mırıldanıyor kapıdan geçerken.

"Ben de. Ben de," diye cevap veriyorum odadaki tüm gözler bize dönmeden önce.

Resepsiyon alanı birbirine karışan ve kaynaşan insanlarla dolu. Yüzümü sakın tutarak kalabalığın arasına giriyorum. Kalabalığın arasından taç giyme töreninin yapılacağı balo salonuna doğru ilerlerken dikkatle bizi izliyorlar.

Kendime davet edildiğimi, buraya ait olduğumu hatırlatıyorum ama yine de etrafım adamlarımla çevrili, kenar mahallelerde oyalanıyorum. Gong çaldığında ve Druig konseyin yanında sahnede görüldüğünde, bakışlar nihayet benden uzaklaşıyor ve rahatlıyorum.

Gözlerim konseyde gezinirken babama takılıyor. Kalabalığı arıyor, yüzü asık ve endişeli, ama beni bulduğunda aydınlanıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Ben de ona gülümsüyorum ve o da söylenenlere odaklanmadan önce daha da sırtıyor. Beni izleyen gözler olmadan sahanın etrafına bakıyorum. Pek bir şey değişmemiş. Neden değişmeliymiş gibi hissettiğimi bilmiyorum, belki de çok şey değiştiği için, ama her zaman olduğu gibi aynı görünüyor.

Simon beni dürtüyor ve ben de dikkatimi babamın diz çökmüş, kral ilan edilmeye hazır olduğu sahneye geri veriyorum - hak ettiği bir unvan. Ne de olsa ben doğmadan önce bile bu sarayı koruyordu. İnsanları ve yasaları tanıyor ve herkesten daha iyi bir kral, ya da belki de ben bıktım. Bu, mahkemelerimiz arasında siyasi anlaşmalar olacağı anlamına geliyor, ancak bunun aramızda inşa edilen ilişkiyi mahvetmeyeceğini umuyorum. Buna izin vermeyeceğiz. Son yirmi yılını geçmişle bugün arasında sıkışmış bir şekilde bekleyerek geçirdi, bu yüzden artık perdeyi aralayıp kendi hayatını yaşama zamanı geldi. Eve, aşkına, anneme döneceği güne kadar kendi amacını ve mutluluğunu bulacak.

"Yeminlerinizi tamamladıktan sonra, Hortlak Sarayı'nın tahtına çıkacaksınız. Halkının ihtiyaçlarını karşılayacaksınız. Kanınız halkınıza akacak, besin, güç, kuvvet ve refah sunacak. Tahtın tüm düşmanların yok edildiği, rahatlık ve korumanın sunulduğu yer olacak. Burada, halkımızın önünde, bir sonraki lider sen olacaksın."

Babam başını eğdi ve bıçak boğazını kestiğinde irkildim. Gençken sadece bir kez taç giyme töreni görmüştüm. Bir kralın tahttan feragat etmesi ya da tahttan indirilmesi pek sık rastlanan bir durum değildir ve bu genellikle bir meydan okuma ya da nedeniyle olur ki ölümsüzler için bu doğal nedenlerle gerçekleşmez.

Babamın kanı tahtının tabanına sıçrayarak onu tahtına, saraya ve halkına bağlıyor. Daha sonra saraydaki herkesten kan yemini kabul edecek, onları kendisine bağlamak için kanlarından damlalar tadacak ama şimdilik bu sembolik. Hiç ses çıkarmıyor ve ben de yaranın iz bırakmadan iyileşmesini izliyorum; başında bir taçla dururken kanı süslü tahtın üzerine damlıyor - selefinden kalma basit bir siyah taç. Siyah resmi kıyafeti içinde neredeyse sade görünüyor ama onu öne çıkaran gözleri, gücü ve kararlılığı.

Bu adam görevi, halkı ve kızı için her şeyi yapabilecek bir adam.

"Halkımızın kralları ve konseyi olarak, Wraith'in oğlu, Spectre Court'un hükümdarı Druig'e aramıza hoş geldin diyoruz. Hükümdarlığı uzun sürsün!" Balthazar seslendi ve sözleri katılan herkes tarafından yankılandı.

"Hükümdarlığı uzun sürsün," diye karşılık veriyorum, babama saygıyla başımı eğerek. Babam kalabalığın içinde bile sesimi duymuş gibi bana dönüyor ve elini kalbinin üzerine koyuyor. Bu bir bildiri, bir söz.

Müzik başlıyor ve kalabalık yeni kralı kutlayarak seviniyor. Parti tüm saraya yayılıyor ama ben merdivenlere doğru sürükleniyorum.

Adamlarıma *geri döneceğimi* söyledim ve nereye gittiğimi açıkça hissettikleri için itiraz etmediler.

Ona.

Anneme.

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve tüm hayatımı geçirdiğim odanın karşısındaki odaya geçiyorum. Yaklaştığımda kapının kilidi açılıyor ve içeri süzölüp arkamdan dikkatlice kapatıyor ve etrafıma bakıyorum. Hiçbir şey değişmemiş. Burası hâlâ çok sevdiğim ölü bir kadının anıt mezarı. İç çekerek etrafta dolaşıyorum, annemin çok sevdiği ve evini onlarla süslediği anılara bakıyorum, sonra yatağa oturup yan masadan çerçevesi bir fotoğraf alıyorum. Tozla kaplanmış ama silip temizliyorum ve bana yansıyan gülümseyen yüzünü görüyorum. Etrafı arkadaşlarıyla çevrili ama ben ona odaklanıp parmaklarımı yüz hatlarının üzerinde gezdiriyorum.

Bu sefer acı getirmiyor -tam bir acı değil- ama daha iyi tanımış olmayı dilediğim bir kadın için bir yumuşaklık. Yine de şimdi aşağıda beni tanımaya çalışan bir adam, bir baba var ve bunu ona borçluyum.

Hayatımın diğer her alanında olduğu gibi, bırakıp gitme ve yoluma devam etme zamanım geldi.

Parti tüm hızıyla devam etmesine rağmen, onun kapıda oyalandığını hissediyorum. "İçeri girebilirsin ama asıl kutlama yapman, saraylar ve krallar oyunu oynaman gerekiyor," diye mırıldanıyorum, başımı kaldırıp babama bakıyorum.

Yüzünü buruşturup içeri girdi ve yanıma oturdu. "Hiç oynamak istemediğim bir oyun, ama şimdi seni güvende tutmak için oynayacağım."

"Benim için her şeyi yapmayı bırakmalısın," diyorum ona ama bunun faydasız olduğunu biliyorum. Simon ya da adamlarım için her şeyi yaparım, o yüzden anlıyorum. "Kendin için yaşamalısın."

"Belki de öyleyimdir," diye itiraf ediyor omzumu dürterek. "Neden burada saklanıyorsun?"

"Burayı tekrar görmeye ve veda etmeye ihtiyacım vardı. Sanırım gitmesine izin vermenin zamanı geldi, sence de öyle değil mi?" Onun gibi unutulmuş, zamanın içine hapsolmuş, tozla kaplı odaya bakarak mırıldanıyorum. "Her şeyin bu şekilde, tozlu ve unutulmuş, kullanılmayan ve sevilmeyen bir anıt olarak tutulmasından nefret ederdi. Bu alan umutla doldurulmalı." Başımı kaldırıp ona baktığımda beni dikkatle izlediğini görüyorum. Elini tutmak için uzandığımda, odaya bakarken gülümsüyorum.

"Belki de kapıları açıp içini sevgiyle doldurarak ona yeniden hayat vermenin zamanı gelmiştir." Ona bakıyorum, odadan daha fazlasını kastederek. "Öyle değil mi?"

"Evet." Başını salladı, etrafına bakındı ve elimi sıktı. "Sanırım bu hoşuna giderdi."

"Ben de istiyorum." Elimdeki resmi ona uzatıyorum. "Hayatımıza devam etmek unuttuğumuz ya da bıraktığımız anlamına gelmez. Bu sadece onunla yaşamayı öğrenmemiz ve ona rağmen mutluluğu bulmamız anlamına gelir. O hala bizimle, kalplerimizde ve ruhlarımızda, ama onsuz da mutlu olmakta bir sorun yok," diyorum, bunu duymaya ihtiyacı olduğunu bilerek. "Onsuz yaşamakta sorun yok. O da bunu isterdi, ben de istiyorum. Mutlu olmanı istiyorum ve kendin olmanı istiyorum, sanki kendini mutluluktan ve hayatın sunduğu güzelliklerden mahrum bırakarak onu daha fazla üzüyormuşsun gibi bir kabuğa bürünmeni değil. Onun buna ihtiyacı yok. Bizim gözyaşlarımıza ihtiyacı yok. İzleyecek güzel bir hayata ihtiyacı var. Ona bunu verin ve zamanı geldiğinde sizi bekliyor olacak."

Önce resme sonra da elime bakarken çenesi titriyor. "Ya onsuz nasıl yaşayacağımı bilemezsem?"

"O zaman bunu birlikte çözeceğiz. Artık yalnız değilsin ve bir daha asla yalnız olmayacaksın."

Gülümsemelerimiz, biraz hüzünlü olsa , odaya bakıp son vedalarımızı ederken umutla doluyor. Buraya bir daha geldiğimde, başka birinin hayatı, başka birinin mutluluğu ve ailesiyle dolu olacağını biliyorum ve bu hoşuma gidiyor.

Bu iyi bir
şey.
İyileştirici.

Kıkırdayarak Simon'ın beni dans pistinde döndürmesine izin veriyorum, kimin izlediğini umursamadan. Babamın ve dostlarımın burada olduğunu ve tam da bunu yaptıklarını bildiğim için bizi korumaya odaklanmıyorum bile. Bir soluk alma ve kahkaha sesi duyuyorum ve bir göz attığımda Lycus'un Zale'i odanın içinde döndürdüğünü görüyorum. Gülerken Simon'ın içine düşünüyorum. Nathair bana göz kırparak yere eğiliyor, Reve'nin önünde eğiliyor ve sonra etraflarında dönmeye başlıyorlar. Conall Osis'i tutup döndürüyor ve sonra Azul bana doğru geliyor. Simon göz kırpıp uzaklaşıyor ve ben de arkadaşlarımın arasında dönüyorum, kahkahalarım odayı dolduruyor.

Buradayken, etrafım insanlarla çevrili olsa bile hep çok yalnızdım ama şimdi hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Hepsi onların sayesinde.

Birkaç danstan sonra babam öne çıkıp Azul'un yerini alıyor ve yavaşlayıp birbirimizin sıcaklığını içimize çekiyoruz. Kendimi kollarımı ona daha sıkı sararken buluyorum, o da kollarını bana doluyor, öylece durup kucaklaşıyoruz. Başımı göğsüne yaslıyorum. Artık aramızda yalan ya da sır yok, sadece olması gerektiği gibi bir baba ve kızı var.

O kadar uzun süre böyle kalıyoruz ki, kalabalık etrafımızda dağılıyor ve sonunda birbirimize gülümseyerek ayrılmak zorunda kalıyoruz. Biri boğazını temizliyor ve ben Balthasar'ı görmek için dönüyorum. "Gitmeden önce konsey sizinle konuşmak istiyor." Eğildi. "Eğer uygunsa, kraliçem?"

Başımı sallıyorum ve arkadaşlarımı arıyorum, ama daha iyi bilmeliydim. Yanıma geliyorlar ve hep birlikte onu balo salonunun dışındaki özel bir kütüphaneye kadar takip ediyoruz. Kapı kapanıyor ve ben büyük bir sandalyeye geçip bir bacağımı diğerinin üzerine atarak oturuyorum. Adamlarım etrafıma yayılmış, açık bir hatırlatma ve tehdit. Babam sadakatini göstermek için yanıma oturuyor.

Yine bir oyun ama bu sefer yerlerine otururken yorgun görünüyorlar.

Belki de bu saraylar ve krallar oyunu sona eriyor ve kraliçeler yönetimi devralıyor.

Belki de zamanı gelmiştir.

"Biz sadece aramızdaki iletişimi açık tutmak istedik," diye başlıyor Balthasar. Hepsi adına konuşuyor gibi görünüyor ama bu benim için değil. Saçmalamıyor ve bu hoşuma gidiyor. "Herhangi bir sorun istemiyoruz."

"Biz de öyle," diye cevap veriyorum. "Biz sadece bu iş için seçildik, tıpkı sizin gibi."

O da başını sallar. "Bunu anlıyorum. Çok şey oldu ve çok ölüm yaşandı, ama nasıl olduğundan nefret etsem de hepimiz bunun gerekli olduğu konusunda hemfikiriz." Bakışlarını paylaşıyorlar ve tekrar bana odaklanıyorlar. "Biz sadece yargıçları destekleyeceğimizi bilmenizi istedik. Siz haklıydınız. Yeni bir başlangıç yapmanın zamanı geldi. Konsey ve yargıçlar halkımızı güvende tutmak ve aynı zamanda yasalarımızı uygulamak için birlikte çalışacaklar."

"Ben de onların yanındayım," diye ekliyor son kral, eski dostum, utangaç bir ifadeyle bana bakarak. "Aptalca davrandım. Özür dilerim Althea."

Özrünü kabul ediyorum çünkü onun reddi olmasaydı evimi asla bulamazdım. Hepimiz hata yaparız ve beni asla sevilmem gerektiği gibi sevemeyen bir adama karşı kin beslemeyi reddediyorum.

"Katılıyorum." Konseyin son üyesine, beni reddedene başımı salladım. "Kırgın değilim. Buna ihtiyacım da yok. Tek istediğimiz barıştı." Adamlarıma bakıyorum. "Diğer hayatlarımızda bize hiç verilmeyen huzur ve mutluluk. Buna saygı gösterin, biz de size saygı gösterelim. Biz oyun istemiyoruz, sadece mutluluk istiyoruz." Belki safça ama gerçek bu.

"O halde bunun için çalışmalıyız." Balthasar tüm gelenekleri yıkarak elini uzatıyor. Gülümseyerek uzanıp elini sıkıyorum ve onunla birlikte gelenekleri yıkıyorum.

"Mutluluğa," diye

mırıldanıyorum. O da başını

sallıyor. "Geleceğe."

Kimsenin bizim gibi acı çekmeyeceği ve umarım bir gün yargıçlara ihtiyaç duyulmayacak yeni bir gelecek.

O zamana kadar buradayız, karanlıkta avlanıyor ve birbirimizi tüm varlığımızla severken günahkârların ruhlarını çalıyoruz.

Sonsuza kadar.

EPİLOG



ALTHEA

G Şarap kadehimi daha sert bir şekilde yırtıp kapı çerçevesine yaslanıyorum ve manzarayı seyrederken yüzümde yumuşak bir gülümseme beliriyor. Kahkahalar havayı yarıyor, tıpkı bir yastığın odanın öbür ucundan süzülüp Reve'in suratına çarpması gibi.

Simon gülerek arkadaşının kollarına doğru tökezler ve atışı isabet eder.

Reve homurdanıyor ve sırtarak bir tanesini geri fırlatıyor. Nathair sadece başını sallıyor, bir kitap alıyor ve kaosun arasında oturup beni bekliyor. Lycus Conall'la konuşuyor, başları birbirine eğilmiş, tutkuyla el kol hareketleri yapıyorlar. Zale, Osis ve Azul perdeleri kapatıyor, ateşi yakıyor ve battaniye, yastık, atıştırmalık, şarap ve çay dağıtıyorlar. Uzun, tüllü siyah elbisem hafif rüzgârda dalgalanırken ailemin etkileşimini izliyor, mutluluğu içime çekiyorum.

Burada kötü anılar ya da mutsuzluk için yargılama ya da zaman yoktur.

Bu biziz, bizim sarayımız, bizim mutluluğumuz. Uzaktan canavarlarım sevinçle uluyor ve sırtışım genişliyor. Her zaman olduğu gibi, Nathair beni ilk fark ediyor ve başını kaldırıyor. Gülümsüyor, elini bana uzatırken yüzü sevgiyle doluyor.

Bize gel, Draya.

Her zaman, diye kafasının içinden cevap veriyorum ve kütüphaneye giriyorum.

Buradaki ilk gecemde bu odaya getirildim, ancak boş hissi gitti ve şimdi aile ve insanlarla dolu.

Sahamızın her yeri artık hayatla dolup taşıyor. Bazıları bize kâbus diyor ama umurumuzda değil. Mutluyuz ve önemli olan da bu.

Tanrılar bir gün daha fazlasını isteyebilir, ama bu önemli değil çünkü biz hazır olacağız.

Yarışımız şimdilik kurtuldu ve biz de işimizi yapıyoruz.

Hepsinden iyisi, en iyi arkadaşımı geri kazandım ve yedi inanılmaz adama aşık oldum. Dostlarımı, kaderimi buldum ve onlar da beni kollarını açarak karşıladılar.

Etrafıma yerleşirken beni aralarına çekiyorlar. Elleri tenimin üzerinde sahiplenici bir şekilde dans ediyor, her türlü üşümeyi ya da gelecek endişesini kovuyor.

Her zaman, diyor Azul başını yan tarafıma bastırırken. Reve bacaklarımdan birine uzanıyor, elini uyluğuma doğru kaydırıyor ama ben onu tokatlayarak uzaklaştırıyorum. Conall ortamın altında, Lycus bir ayağımı tutuyor ve Zale başını bacağıma koyarak mırıldanıyor. Beni sıkıca tutuyorlar, böylece hiçbir şey bana zarar veremiyor.

Bir daha asla.

Aşk hikayemiz bir kalple başladı ve bir kalple bitiyor.

"Pekâlâ, bugünün kitabı ..." Nathair okumaya başlıyor ve ben de eşine sarılmış olan Simon'ın gözleriyle karşılaşıyorum. Avlumuz küçük ama umurumda değil. İhtiyacım olan herkes burada ve karanlıkta bir yerlerde babam kendi hayatını buluyor.

İhtiyacım olan tek şey onlar.

Yetim bir kızdan bir kraliçeye dönüştüm ve hayatım kolay olmasa da, sahip olmaya değer hiçbir şey kolay değildir.

Bu bir son değil çünkü dünyamızda çok fazla kötülük var, kurtarılması gereken çok fazla ırk var ve tanrılar vefasız yaratıklar, ama hepsine onlarla birlikte dayanabilirim.

Adamlarım.

Kan krallarım.

Jüri üyelerim.

Arkadaşlarım.

Şimdilik ve sonsuza dek.

Immortales corda ut.

YAZAR HAKKINDA

K.A Knight, nefret etmeyi sevdiğiniz canavarları yazarak tüm hikâyeleri ve karakterleri kafasından atmaya çalışan, USA Today çoksatan bağımsız bir yazardır. Okumayı çok seviyor ve okuduğu her kitabı ve ayrıca endişe verici bir kafein bağımlılığı var.

Günlerini deli gibi yazarak geçirdiği sakin bir İngiliz kasabasında çifte hayatını sürdürmektedir.

Daha fazlasını K.A Knight'ın web sitesinden okuyabilir veya Facebook Okuyucu Grubuna katılabilirsiniz.

Özel içerikler ve haber bültenim için buradan kaydolun <http://eepurl.com/drLLoj>

AYRICA K.A KNIGHT TARAFINDAN

ŞAMPIYON SERİLERİ

Çorak Topraklar

Zirve Şehirler

Uluslar Kutu

Seti

Unutulmuşlar

Kayıplar

Lanetliler Kutu Seti

DAWNBREAKER SERİSİ: AYAMA'YA YOLCULUK

Ayama'nın Rüyası

KAYIP CADİ MECLİSİ SERİSİ

Aurora'nın Cadılar

Meclisi Aurora'nın

İhaneti

ONUN CANAVARLAR SERİSİ

Öfke

Nefret

DÜŞMÜŞ TANRILAR SERİSİ: ÇOK ACI

Pretty Bloody

Pretty Stormy

Pretty Wild

Pretty Hot

Pretty Faces

Pretty Spelled

PRETTY LIARS DİZİSİ

Durdurulamaz

Unbreakable (Çok yakında!)

SARAYLAR VE KRALLAR (STANDALONES): KABUSLAR MAHKEMESİ

Ölüm Mahkemesi (Çok yakında!)

YASAK OKUMALAR (STANDALONE)

Babasının Meleği

Üvey Kardeşinin

Sevgilisi

UNUTULMUŞ ŞEHİR SERİSİ

Korkunç Yalanlar

Korkunç Gerçekler

Korkunç Sonlar

STANDALONES: SCARLETT LIMERENCE

Nadia'nın Kurtuluşu Bekleme
Engerekler Denizi Dalgıçların Kalbi Yıldızların Tacı

AUDIOBOOKS

Çorak Topraklar Zirve Öfkesi

Nefret

Den of Vipers (*Podium Audio'dan*) Gangsters and Guns (*Podium Audio'dan*) Daddy's Angel (*Podium Audio'dan*) Stepbrother's Darling (*Podium Audio'dan*) Blade of Iris (*Podium Audio'dan*) Deadly Affair (*Podium Audio'dan*)

ORTAK PROJELER - Erin O'Kane

UCUBELER SERİSİ

Sirk Kurtar Beni
Ringmaster'ı Evcilleştirmek
İpte Yürümek

STANDALONLAR

Dark Temptations Birinci Cilt (Sadece Bir Gece ve Sirk Noel'i Kurtarır kitaplarını içerir)
Kahraman Kompleksi

VAHŞİ ÇOCUKLAR SERİSİ VAHŞİ RÖPORTAJ

Vahşı Tur Vahşı

Final Boxset

ORTAK PROJELER - *Loxley Savage*

TERK EDİLMİŞLER SERİSİ

Carmen'in

Yakalanması

Shiloh'un Çalınması

Harlow'un

Barındırılması

STANDALONES: GANGSTERLER VE SİLAHLAR

CO-WRITE - *Ivy Fox*

Ölümcul İlişki

Ölümcul Maç

Ölümcul

Karşılaşma

CO-WRITE - *Kendra Moreno*

Shipwreck Souls (*Kendra Moreno & Poppy Woods*)

The Horror Emporium (*Kendra Moreno & Poppy Woods*)

Çalıntı Kupa

Parçalanmış

Gölgeler Yakar

Beni



İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

